

Giới thiệu Mười Ba Lời Nguyên

Đọc truyện Mười Ba Lời Nguyên của tác giả Kiya.s đưa bạn đọc đến với thế giới truyện ma kinh dị, đầu trí đầu dũng. Lấy bối cảnh thời hiện đại với phong cách chính kịch.

Nam chính trong truyện online hay thuộc thể loại lãnh tuấn kiên nghị vững vàng. Nữ chính : Thuộc thể loại hiền lành thiện lương

***

Bạn có sợ ma quỷ không ? Thực ra đằng sau mỗi một bóng ma, đều có câu chuyện hoặc thể lương, hoặc bi ai , hay là tiếc nuối ... ..

Một lời nguyên ngàn năm thiên huyền địa hoàng, một đoạn duyên phận tội lỗi không được người đời chấp nhận, một con ác mộng kỳ lạ không ngừng quẩn lầy, một sự biến đổi kinh người của một cô gái bình thường không có gì đặc biệt thành một mỹ nhân tuyệt thế ... ..

Thiếu nữ bất hạnh không có gương mặt, một ảo ảnh kỳ diệu, chiếc quan tài treo ngược bằng đồng đen, cánh tay da người kinh dị bị cuộn lại, mười ba con quỷ cam tâm tình nguyện chịu lời nguyên, Cổ Quốc thần bí bị chôn vùi mà không có bất kỳ nguyên nhân nào ... ..

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Giới Thiệu

Bạn có sợ ma quỷ không ? Thực ra đằng sau mỗi một bóng ma, đều có câu chuyện hoặc thể lương, hoặc bi ai , hay là tiếc nuối ... ..

Một lời nguyên ngàn năm, một đoạn duyên phận tội lỗi không được người đời chấp nhận, một con ác mộng kỳ lạ không ngừng quẩn lầy, một sự biến đổi kinh người của một cô gái bình thường không có gì đặc biệt thành một mỹ nhân tuyệt thế ... ..

Thiếu nữ bất hạnh không có gương mặt, một ảo ảnh kỳ diệu, chiếc quan tài treo ngược bằng đồng đen, cánh tay da người kinh dị bị cuộn lại, mười ba con quỷ cam tâm tình nguyện chịu lời nguyên, Cổ Quốc thần bí bị chôn vùi mà không có bất kỳ nguyên nhân nào ... ..

Một chuỗi các vụ án kỳ bí, dây dưa đến một câu chuyện tình yêu bi thảm mà đẹp thể lương từ ngàn năm trước. Vậy thì, ngày hôm nay của ngàn năm sau phải làm thế nào để hóa giải ân oán của ngàn năm trước đây?

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 2: Quyển 1 - Chương 1 : Huyết Án

“Tiểu Hắc, đã về chưa ?” Một giọng nói trong trẻo vang vọng lại trong văn phòng làm việc.

“Đến đây, đến đây.” Trương Dương vừa vội vội vàng vàng chạy ra ngoài vừa ngán ngấm mà trả lời.

“Này, Trần Bách Phú em lần sau còn đến tìm anh thì có thể đừng gọi anh là tiểu Hắc được hay không, giống như đang gọi một con cún vậy. Anh đẹp trai thế này, em lại cứ gọi như thế rõ ràng sẽ làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến hình tượng của anh ở công ty mất. Nói biết bao nhiêu lần rồi, sao em cứ không nhớ thể hả?”

Vừa mới gặp Bách Phú, Trương Dương đã không nhìn được mà bắt đầu lên án.

“Biết rồi, biết rồi ! Thật đúng là lẩm lõi mà.” Bách Phú bực mình mà ứng phó với sự lên án của Trương Dương, lại nhìn thấy anh đầy đầu là mồ hôi.

Một người con trai thân cao 1.78m, trên gương mặt là đường nét hiền từ khỏe mạnh, mái tóc ngắn được cố ý vuốt cho sáng bóng có chút lộn xộn một cách hoàn hảo, lại thêm làn da ngăm ngăm song vô cùng khỏe mạnh, thể hiện ra thấp phần cá tính mà lại vẫn có đủ vị nam tính. Khi anh bước đi trên đường, đương nhiên là thường xuyên thu hút biết bao ánh nhìn của các thiếu nữ.

Nhưng ... Tiểu Hắc thì có vấn đề gì chứ, Hắc (đen) thì cũng có thể đẹp trai mà, thật không hiểu được tại sao khi mình gọi anh ấy là tiểu Hắc thì anh lại

cứ phản ứng mạnh mẽ như vậy. Tiểu Hắc, tiểu Hắc, không phải là rất dễ nghe (hay) sao . . . . . Bách Phú lại bắt đầu suy nghĩ lung tung lên.

Trương Dương thấy Bách Phú chu môi ra, cứ nghĩ là cô đang tức giận, lại vui vẻ mà bày ra gương mặt tươi cười hướng về phía cô nói : “Hey, hôm nay anh mời em đi ăn bánh Hamburger khổng lồ cùng khoai tây chiên của McDonald nhé?”

“Sao đột nhiên lại rộng rãi thế ?” Bách Phú nghi ngờ xem xét Trương Dương từ trên xuống dưới một lượt, cái anh này trước giờ đều tiết kiệm vô cùng, dù chỉ tiêu thêm một xu cũng không nở tiêu linh tinh cơ mà.

Trương Dương vui vẻ cười ha ha nhìn cô, sau đó lại dùng giọng điệu trầm thấp bí mật nói : “Hôm nay công ty lại vừa dùng hết mấy bình mực in, anh đem đi bán được mười mấy đồng đấy.”

Hai người họ cùng nhìn nhau một cái, lại cùng gật gật đầu, sau đó lại cười ha ha , vai kề vai mà đi đến cửa hàng McDonald gần công ty nhất.

“Hôm nay em ăn hai bao khoai tây chiên có được không?”

“Được, em muốn ăn bao nhiêu anh cũng sẽ mua cho em hết.”

“Tốt thế sao?” Trong tim cô đang sướng điên lên được.

“Anh vẫn luôn tốt như vậy với em mà... ”

+++ +++ +++ +++ +++

Trần Bách Phú và Trương Dương là bạn học cùng đại học, hai người cũng đã quen biết nhau nhiều năm. Vốn dĩ Bách Phú là định một thân một mình đến thành phố G xông pha, sau đó Trương Dương lại nói nam tử hán chí ở bốn phương gì đó, nhất quyết mặt dày theo đến bằng được. Kết quả, hai người họ không những là hàng xóm, mà lại còn cùng nhau làm việc ở khách sạn Phong Diệp.

Bách Phú học về du lịch, làm việc ở bộ phận bán hàng (tiêu thụ) của khách sạn, nhưng do thành tích quá kém, vì vậy cứ khi nào trong văn phòng có việc phải chạy đi làm hoặc là có việc nặng nhọc không đùn đẩy cho ai được nữa, đều đổ hết lên đầu Bách Phú.

Trương Dương lại làm việc quản lý mạng ở bộ phận IT ở trên lầu, công việc tương đối nhàn nhã. Vì vậy cứ mỗi khi Bách Phú có việc nặng gì không làm nổi, là Trương Dương lại ngay lập tức chạy xuống để giúp cô.

+++ +++ +++ +++ +++

Lúc này Trương Dương cùng Bách Phú đang ngồi trong cửa hàng vui vẻ tán gẫu, trong những ngày Hạ nóng nực như thế này, hai người họ lại đều là thân bơ vơ ở ngoài, với những người trong nhà chẳng có tiền để lắp điều hòa mà nói, thì ở trong cửa hàng ăn mà cũng thưởng thức không khí mát lạnh đúng là một sự lựa chọn không tồi.

Trương Dương nhìn Bách Phú đang ăn ngon lành khoai tây chiên, không nhịn được mà cười một cái, không biết tại sao, nhưng cứ nhìn thấy bộ dạng tham ăn của Bách Phú, là trong tim anh lại thấy ngọt ngào vô cùng.

Vì vậy lần nào anh cũng đều nói không thích ăn những thứ này, kì thực là chỉ vì muốn Bách Phú ăn thêm được mấy miếng, mà mình cũng được nhìn thấy bộ dạng lúc ăn vô cùng dễ thương của cô ấy. Kết quả là lần nào cũng để bản thân mình bị đối bụng.

Nói thực ra, Bách Phú thực sự không phải là một cô gái đẹp. Cô thuộc về loại người bình thường nếu có bị vớt vào giữa đám đông bạn cũng khó có thể tìm ra được. Không phủ nhận cô là người có năng lực và thông minh, song lại cũng có lúc hồ đồ đến nỗi thật sự muốn mờ ngay bộ não cô ra để xử lý trong đó.

Nhưng Trương Dương khi ở cùng với Bách Phú lại luôn có thể hưởng thụ một loại cảm giác vui vẻ rất giản dị. Hay chính là cũng giống như khi cô vừa rồi còn khóc lóc, song chỉ cần được ăn thứ mình thích, là lại lập tức vui vẻ rồi. Trần Bách Phú chính là con người đơn giản như thế.

Bên cạnh Trương Dương thật ra cũng có không ít những cô gái ưu việt hơn hẳn Bách Phú, nhưng chuyện tình cảm đâu có đơn giản như ” $1 + 1 = 2$ ” đâu, căn bản là không thể tính toán được. Cũng không thể chỉ dựa vào điều kiện là có thể thích một con người. Trương Dương chính là thích được ở cùng một chỗ với cô, cùng tán gẫu, cùng ăn cơm . . . . .

Trương Dương dùng lực hút coca, vẫn mát lạnh ngon lành như thế. Nhất là trong thời tiết này, uống một cốc vào thực sự thấy rất đã.

“Sao rồi ? Bà nữ ác ma kia còn làm khó cho em không ?”

Người mà Trương Dương nhắc đến cũng thuộc bộ phận bán hàng của Bách Phú, vị nữ giám đốc nổi tiếng là xinh đẹp, cũng nổi tiếng nghiêm khắc ở khách sạn này — tên là Kỷ Nhan. Khả năng làm việc cùng sự thông minh của cô ta vốn nổi tiếng khắp khách sạn, đương nhiên vì vậy mà sự hà khắc của cô ta lại càng vang xa hơn.

“Không có a. Cô ta mấy hôm nay đang bận chuẩn bị cho buổi lễ chúc mừng đón tiếp Thái tử gia giá đáo, làm gì còn thời gian mà để ý đến em chứ ?”

“Thái tử gia ? Chính là người kế thừa đời thứ hai của tập đoàn Lăng Thế sao?”

“Cái gì mà kể thừa đời thứ hai, nghe nói Thái từ gia đã cùng lúc có hai bằng tiến sỹ về kinh tế và tâm lý đấy, hơn nữa người lại rất đẹp trai. Đúng là ông chủ kim cương a ! ”

Những điều này đều là Bách Phú nghe lại từ cô bạn thân Đặng Hân, cô vẫn còn nhớ rất rõ lúc Đặng Hân nói những lời này trong mắt lại còn phát ra cả sắc cầu vòng nữa cơ.

Nhìn bộ dạng sắp chảy cả nước miếng của Bách Phú, Trương Dương lại cảm thấy khó chịu vô cùng. Anh trừng mắt với Bách Phú một cái, chẳng lạnh cũng chẳng nhạt nói với cô : “Xin em, có đẹp trai đến mấy nữa thì cũng chẳng liên quan gì đến em cả.”

Bách Phú vẫn đang tiếp tục tấn công gói khoai tây chiên, cũng không hề để ý đến ý ghen của Trương Dương. Cứ như vậy, sau khi ăn xong, hai người họ mới chậm chậm tản bộ trên đường.

“Này, tiểu Hắc.”

“Chuyện gì thế ?”

“Sắp đến sinh nhật em rồi đấy, anh định tặng quà sinh nhật gì cho em a ?”

“Em muốn gì ?”

“Ừm . . . . Anh tặng hoa đến văn phòng công ty có được hay không?”

“Hoa ? Muốn thứ đó làm gì cơ chứ, đắt như vậy còn chẳng bằng mời em đi ăn pizza ấy.”

“Anh thật đúng là chẳng lãng mạn chút nào, thậm nào đến giờ vẫn chưa có bạn gái a. Thực ra . . . . Thì là vì các cô gái trong văn phòng đều từng được nhận hoa rồi, chỉ có em là chưa a.”

Bách Phú không nhìn được mà chu chu môi, đây cũng thật sự là quá thương tổn đến lòng tự trọng của một người con gái mà, dù gì cũng phải nắm lấy cơ hội sinh nhật này để lấy lại chút danh dự a, kể cả có là giả, nhưng lừa chính mình một chút cũng tốt mà.

Trương Dương bất lực lắc lắc đầu, trong tâm bầy phần thấy buồn cười, ba phần thấu hiểu nói : “Mấy cô gái các em, cũng thật quá phù phiếm, bản thân vui vẻ là được rồi, sao lại còn phải để ý đến người khác nghĩ gì chứ.”

“Vậy anh rốt cuộc có tặng hoa hay không nào?”

“Để anh suy nghĩ đã .”

“Đồ ki bo ! ”

. . . . .

Bất giác, trời bỗng đổ mưa xuống. Trương Dương thấy thế, bèn nhanh chóng đem cánh tay to của anh đặt lên đỉnh đầu Bách Phú, giúp cô che mưa. Bách Phú ngẩng đầu lên, cười với anh một cái, sau đó cùng nhau chạy về phía nhà.

Nói đến nhà, thực ra chỉ là hai căn phòng đơn nhỏ, thêm cả phòng toilet mà diện tích cũng mới hơn hai ba mươi mét vuông, hơn nữa mùa đông thì lạnh hạ lại nóng bức, cách âm rất tệ, nói lớn tiếng một chút là lại bị người khác nghe thấy. Có điều thân ở nơi đất khách quê người chẳng có ai để dựa dẫm, hiện giờ cạnh tranh lại khốc liệt như thế, có thể có một cái ổ nhỏ đã là tốt lắm rồi. Ngày mai, sẽ lại là một ngày mới.

+++ +++ +++ +++ +++

Ba giờ sáng, khách sạn Phong Diệp vẫn có không ít khách ra vào tấp nập.

Ở trong căn phòng 1423, đang diễn một màn ” đánh giáp lá cà” nóng bỏng.

“Hôm nay anh không về nhà có được không?”

Sau khi kiệt sức, một cô gái gương mặt đầy mồ hôi quyến rũ mà dựa vào trên thân người đàn ông bên cạnh, gương mặt thon dài nhỏ nhắn tràn đầy vẻ kích tình đẹp đẽ sau khi hoan ái. Cô ta vừa ngọt ngào làm nũng, vừa dùng ngón tay vẽ từng vòng tròn trên bộ ngực người đàn ông đó như khơi lên ngọn lửa, trong không khí vẫn còn nguyên mùi vị ám muội sau khi hoan ái.

“Bảo bối, anh hôm nay nhất định phải về nhà. Đã cùng em ra ngoài đến một tháng rồi, dù gì anh cũng phải quay về thăm con trai anh chứ.”

“Không mà, em cứ muốn anh ở cùng em đấy, cứ muốn cơ !”

Cô gái chu lên đôi cánh môi gợi cảm, thân hình như rắn nước cử động phần eo, không ngừng mà dùng phần ngực đầy đặn kia để cọ xát vào cánh tay người đàn ông đó.

“Được rồi, bảo bối của anh.” Người đàn ông kia vừa hít lấy hương thơm thân thể của cô gái, vừa miễn cưỡng mà cười cười nói : “Em ngoan ngoan nghe

lời, tuần sau anh sẽ đưa em đi chọn một căn nhà có được hay không nào?”

“Thật sao !” Cô gái hưng phấn suốt nửa thì nhảy cẫng lên, sau đó lại càng làm nũng hơn, “Anh không được lừa em đâu đấy nhé, nếu anh mà lừa em, em sẽ giận thật đấy.”

“Đồ ngốc này, anh đã lúc nào lừa em đâu.”

Nói xong, hai người lại không nhìn được mà dây dưa thêm một lúc lâu nữa.

Cuối cùng, người đàn ông cũng hạ quyết tâm, rời khỏi nơi anh ta đã trầm luân vào quá lâu này, đi vào trong phòng tắm.

Người đàn ông vừa mới tắm xong đi ra, không nhìn được mà rung mình một cái. Sao đột nhiên lại lạnh thế này, có phải là điều hòa mở thấp quá hay không? Mà, trong không khí ... .. Hình như lại có mùi vị lạ, cũng không biết là cái gì.

Người đàn ông hít hít mũi, không nghĩ nhiều nữa, chỉ để ý xem cô gái kia đã đi hay chưa. Thấy cô ta vẫn đang ngoan ngoãn nằm ở trên giường ngủ, người đàn ông lại cười cười, thầm nghĩ: “Đúng là nghe lời thật, có tiền thật đúng là tốt, muốn gì là được nấy.”

Người đàn ông chậm chậm mặc quần áo, bước đến bên giường, muốn nhìn thêm một lần nữa cô gái đã cho mình không ít lạc thú này.

Nhưng, vừa bước đến bên giường. ....

“A ... ..”

Một tiếng hét kinh hoàng vang vọng khắp cả khách sạn vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lờì Nguyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Quyền 1- Chương 2 : Bách Phúc Xui Xẻo

“Trần Bách Phú, giám đốc Kỹ gọi cô đến văn phòng”

“Vâng.” Bách Phú ngậm ngậm trả lời một tiếng, không ngăn được mà lại đau hết cả đầu lên.

Người đến thông báo cho Bách Phú là trợ lý Trình Phong của Kỹ Nhan — một thuộc hạ trung thành đến khó mà gặp được người nào khác như vậy. Anh ta mặc dù không phải đẹp trai lắm, song cũng là người rất bình tĩnh và thực thà, giống như một người anh trai quan tâm đến từng người làm việc dưới mình vậy, thế nên đương nhiên chiếm được sự hoan nghênh của rất nhiều nhân viên trong khách sạn cũng như Bách Phú.

Kỹ Nhan mặc dù bị gọi là nữ ma đầu, song thực sự rất đẹp. Ngũ quan tinh tế, kiểu trang điểm hoàn hảo không chê vào đâu được, mái tóc xoắn mang đầy hương vị của nữ nhân, cùng vẻ bề ngoài thông minh cứng cỏi, khí thế lạnh lùng mà cao ngạo lại thêm vào những phục sức toàn là hàng hiệu trên người, vừa nhìn đã biết là một người có thu nhập không hề nhỏ.

Song Kỹ Nhan lại có một thói quen mà người bình thường khó có thể hiểu được — đó là đeo găng tay. Bất luận là Xuân Hạ Thu Đông, kể cả nhiệt độ có đạt đến 40 độ đi chăng nữa, hay là khi viết lách vẽ vời, cô ấy đều luôn đeo găng tay.

Người xung quanh cứ không ngừng dò đoán về thói quen kỳ lạ này của cô, nào thì bàn tay có dị tật a, nào thì ngón tay bị tàn tật a, nào thì tay bị chàm a ... .. Nói chung những lời đồn đãi đó có viết đến mấy trang giấy cũng chưa hết được.

Song dò đoán thì cũng chỉ là dò đoán, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì cũng không ai biết được, điều này cũng lại làm cho sự thần bí ở Kỹ Nhan tăng thêm một bậc.

Đại khái cũng vì sự thần bí đó, mà làm cho Kỹ Nhan đứng giữa biết bao mỹ nhân trong khách sạn Phong Diệp này, cũng biểu hiện rõ ra sự khác biệt, không giống với bất kỳ ai. Dù cho sự lạnh lùng từ chối người khác của cô đã vang xa khắp nơi, nhưng những kẻ theo đuổi vẫn không thể đếm hết được. Hoa tươi ngày ngày không ngừng được đưa đến, mà so sánh với Bách Phú trước giờ chưa từng được nhận hoa kia cũng đã thấy rất rõ ràng khác biệt.

Song nói về sự nghiêm khắc của Kỹ Nhan với cấp dưới, thì đúng là xứng để đạt được danh hiệu nữ ma đầu. Mọi người đối với cô ta đều là trước mặt thì tâng bốc, sau lưng lại thầm rủa. Chỉ có Bách Phú là thực sự thích cô ta, thậm chí còn có chút sùng bái nữa.

Ngược lại hoàn toàn với Kỹ Nhan, Bách Phú thì lại luôn đeo một cặp mắt kính, thấp thấp mập mập, 1.62m mà nặng 64kg. Bộ đồng phục vốn dĩ rất đẹp kia, cũng bị cô làm cho trở thành vừa tròn vừa phồng lên, hoàn toàn không có được những đường cong mà người con gái nên có.

Cũng có không ít những cô cái tự coi mình là đẹp, đằng sau lưng luôn gọi thẳng Bách Phú là ” Betty xinh đẹp” (cái tên này có nguồn gốc từ bộ phim cô gái xấu xí phiên bản Mỹ — trong đó nhân vật chính có tên là Betty)

Trong công việc Bách Phú cũng chỉ là người có thành tích bình thường, kể cả dù cho cô nỗ lực hết mình, thì cũng khó mà có được kết quả tốt. Đối với điểm này, Bách Phú cũng không thể không tự than trách, cũng xấu hổ vì thường xuyên chỉ đứng sau người khác như vậy.

Lại so sánh với Kỳ Nhan thì đúng là như “đen với trắng”, vì vậy Bách Phú cũng tự âm thầm mà coi Kỳ Nhan như thần tượng của lòng mình, thường xuyên mơ mộng xem khi nào mình mới trở thành người con gái như Kỳ Nhan vừa đẹp vừa can đảm lại vừa có năng lực được. Song cô cũng biết, giấc mộng này quá xa vời so với bản thân mình.

Phải đi gấp cấp trên mà bản thân vừa tôn kính lại vừa e sợ, tự nhiên sẽ muốn chuẩn bị kỹ lưỡng một chút. Bách Phú đứng trước cửa chỉnh lại trang phục một chút, hít thở sâu, xác định rõ bản thân không còn gì sơ suất, lúc đó mới gõ cửa bước vào.

“Sao mà chậm thế ?” Kỳ Nhan nhún nhún đôi lông mày xinh đẹp, ngữ khí kia hoàn toàn không hề hài lòng. Hoặc cũng có lẽ vì quá bận rộn, mà cô ta đến đầu cũng không ngẩng lên, chỉ chăm chú nhìn vào màn hình máy tính.

“Tôi xin lỗi.” Giọng nói của Bách Phú nhỏ như tiếng muỗi kêu vậy.

“Là thế này, cô cũng biết công việc của bộ phận chúng ta hiện giờ không nhiều, nhưng lại đang vào mùa bận rộn, bộ phận phòng lại đang bận vô cùng. Cho nên muốn điều cô sang đó giúp trong hai tuần.” Nói đến đây, Kỳ Nhan mới ngẩng đầu lên dùng đôi mắt đẹp để nhìn Bách Phú, “Cô có ý kiến gì không?”

Bộ phận phòng? Là đi làm vệ sinh quét dọn sao?

Dù cho trong tim đã kinh ngạc đến cực độ, Bách Phú vẫn nở nụ cười nói : “Không có ý kiến gì ạ.”

Sự bất mãn của Bách Phú làm sao mà Kỳ Nhan không nhìn ra được, cô ta cười cười nói với Bách Phú : “Yên tâm đi, cô chỉ cần đến bộ phận phòng hai tuần cho đến khi tìm được người thôi là có thể về rồi. Cho nên đừng lo lắng gì cả.”

Bách Phú thấy chút tâm tư đó của mình cũng bị Kỳ Nhan nhìn thấu, trong tim không dùng được mà cũng phải lè lưỡi ra, “Tôi biết rồi giám đốc, tôi sẽ làm theo sự sắp xếp của chị.”

Nhìn thấy Kỳ Nhan đã miễn nguyện mà gật đầu, Bách Phú mới thở phào được một hơi.

Ra khỏi cửa vừa mới quay đầu ra, Bách Phú đã nhìn thấy bạn thân Đặng Hân gửi cho mình một cái nhìn vạn phần thần bí. Bách Phú gật gật đầu ra hiệu biết rồi. Cứ như vậy, hai phút sau hai người họ đã ra gặp nhau ở cầu thang thoát hiểm. Nơi đây cũng là nơi mà hai người họ thường xuyên đến để buồn chuyện, kể khổ, cũng là “nơi gặp gỡ thường xuyên” của hai cô nàng.

“Nữ ma đầu có phải muốn cậu đến bộ phận phòng để giúp việc không?”

“Đúng vậy, sao cậu lại biết được a?” Mặc dù miệng thì hỏi như vậy, nhưng trong tim Bách Phú lại đang than thầm về việc tin tức linh động nơi Đặng Hân, thật đúng là cái dây nối giữa trời và đất a !

“Thật sao? Cậu có đồng ý không đấy?”

“Đồng ý rồi, sao mà không đồng ý cho được? Cậu đâu phải không biết tính cách của giám đốc Kỳ chứ.” Bách Phú ngán ngẩm trả lời, song khi nhìn thấy sự không đồng tình cùng vẻ khẩn cấp của Đặng Hân, trong tim cũng khó tránh khỏi có chút thắc mắc : “Không phải chỉ là đến bộ phận phòng giúp thôi sao, lại không phải là chưa từng đi bao giờ. Việc gì mà cậu phải khẩn trương như thế ?”

Đặng Hân than nhẹ một tiếng, nhìn khắp bốn phía một cái, xác định kỹ không có ai khác xong mới thấp giọng nói : “Cậu có biết vì sao bộ phận phòng đột nhiên lại thiếu người như thế không?”

“Không biết a .”

“Bởi vì . . . . . Tối hôm thứ năm trước có quỷ a.”

Nhìn gương mặt thần bí của Đặng Hân, Bách Phú suyt chút nữa thì ngất đi. Còn tưởng cô ấy định nói cái gì, mắt nửa ngày hóa ra lại đang đi truyền bá mê tín dị đoan a.

Bách Phú vừa tức vừa buồn cười không tự giác được mà nói rõ to : “Quỷ ? ! Không phải chứ, cậu mà cũng tin có thứ đó trên thế giới này sao !”

“Xuyt, nhỏ giọng chút có được không. Cậu đừng có không tin a, thứ năm hai tuần trước xảy ra chuyện rồi đấy. Nghe nói có một khách nữ chết rồi, mà da mặt cô ta lại bị lột hết cả xuống. Kỳ lạ nhất là, trong phòng đến một giọt máu cũng không có ! Cậu nghĩ mà xem, da mặt cũng bị lột xuống, làm sao mà đến một giọt máu cũng không có a ? Bạn trai của cô gái này lúc đó cũng đang tắm ở trong phòng, lúc xảy ra chuyện, anh ta lại chẳng nghe thấy bất cứ một âm thanh nào. Mà bên cảnh sát cũng đã nói, cô gái kia không hề có dấu vết gãy gãy gì cả.”

“Liệu có phải là người đàn ông kia giết không ?”

“Đương nhiên không phải rồi, người đàn ông đó đã được cảnh sát loại trừ ra khỏi danh sách tình nghi rồi !”

Nghe xong lời Đặng Hân nói, Bách Phú cảm thấy nghe những lời đồn nhảm đúng là chuyện đáng sợ. Rõ ràng là một vụ án mạng, hiện giờ lại biến thành câu chuyện ma quỷ kinh hoàng? Đây cũng thật là quá châm biếm đi mà.

“Bách Phú, cậu đừng có không tin thế, có những việc là do cậu đến đây muộn nên không biết đấy.”

Nhìn ra được vẻ mặt không hề quan tâm của Bách Phú, Đặng Hân lại vội vàng giảng giải : “Ba năm trước, căn phòng 1423 xảy ra chuyện đó đã từng có một cô gái tự tử chính ở trong đó. Cô ta lúc đó mới có mười sáu tuổi, mà lúc chết không hề làm gì cả, chỉ cào rách gương mặt của chính mình, sau đó không cần thận mà cắt phải động mạch ở bên cổ, mất máu quá nhiều mà chết. Nghe những người đã từng đi vào căn phòng đó nói, máu của cô ta gần như nhuộm đỏ cả căn phòng, đừng nói có bao phần kinh khủng nữa.”

Nói suốt một hồi đã thấm mệt, Đặng Hân hít thở một hơi thật sâu, lại nói tiếp : “Lúc đó tớ mới đến đây làm việc, đồng nghiệp lúc trước kể lại kinh dị quá, làm tớ sợ suýt nữa không dám làm tiếp, sau đó căn phòng này bị niêm phong lại. Gần đây cũng do đang vào mùa bận rộn, đông khách quá, cho nên mới cho quét sơn lại, để khách vào ở. Kết quả vừa mới có người khách đầu tiên vào đó, đã xảy ra chuyện mất mạng rồi . . . . . Tối qua còn có mấy xe cảnh sát đến đây cơ mà. Những người phục vụ đi đến hiện trường có người ngất ngay lúc đó đấy, sau khi tỉnh lại bèn xin thôi việc luôn, sau đó mấy người nhân viên làm việc ở tầng thứ mười bốn đó cũng đều xin nghỉ việc cả rồi. Cho nên nhân viên phục vụ mới không đủ. Nhưng công ty lại lo gây nên hoảng loạn, cho nên mới giữ kín tin tức này.”

Sự khẳng định của Đặng Hân làm sự tự tin của Bách Phú bắt đầu dao động, nghĩ đến chuyện đáng sợ đó, Bách Phú lại không dừng được mà nhăn mặt lại : “Không phải chứ, tớ vốn dĩ đã nhát gan, cậu lại còn dọa thế nữa.”

“Không sao , không sao, có thể đây cũng chỉ là tin đồn mà thôi, hơn nữa đã có ai nhìn thấy ma quỷ đâu.”

Đặng Hân nhìn thấy bộ dạng đáng thương của Bách Phú, biết là lời mình nói có lẽ đã có chút quá đà, vội vàng an ủi mấy câu, “Có điều . . . . . Tớ thấy cậu vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn. Nếu như họ bắt cậu trực đêm, thì ngàn vạn lần cũng đừng đáp ứng đấy. Đúng rồi, còn phải cẩn thận với cô Diêu Diệp nữa, cô ta trước giờ đều không thích người của bộ phận bán hàng chúng ta, cẩn thận cô ta cũng không thừa đâu.”

“Oh.” Bách Phú chẳng còn chút sức lực nào đáp lại một tiếng. Trong tim lại nghĩ, haiz , sau này mà có xảy ra chuyện gì thì tớ cũng đâu có không chế được đâu?

~

“Oh.” Bách Phú chẳng còn chút sức lực nào đáp lại một tiếng. Trong tim lại nghĩ, haiz , sau này mà có xảy ra chuyện gì thì tớ cũng đâu có không chế được đâu? ~

Sự việc xảy ra sau đó lại đúng như những gì Đặng Hân mô quạ kia nói, Bách Phú vừa đến bộ phận phòng đã bị điều đi trực đêm. Bách Phú đâu phải là người dũng cảm gì, lại cực kỳ thích ngủ, đề cô trực đêm đúng là muốn lấy mạng cô a !

Cứ nghĩ lại chuyện vừa mới xảy ra, lại làm cho Bách Phú vốn dĩ luôn tin tưởng vào ”Nhấn nhện một chút thì gió yên bể lặng, lùi một bước trời biển mênh mông” cũng cảm thấy thật sự tức giận, từ đó mà kết luận rằng chuyện này rõ ràng là việc cố ý trả thù.

Chuyện là như thế này.

Diêu Diệp là giám đốc của bộ phận phòng, cô ta trước giờ đều cho rằng mình là mỹ nhân đứng đầu ở khách sạn Phong Diệp. Song Bách Phú lại chẳng cho là như vậy, cô vẫn cảm thấy xét về diện mạo hay trí tuệ thì cô ta không thể có mẽ lực như Kỷ Nhan được.

Chỉ là do người ở bộ phận phòng quá nhiều, mà mọi người lại không thể không sống dưới quyền lực của giám đốc Diêu Diệp, cho nên mới có cái danh hiệu chỉ có danh mà chẳng ai phục như thế.

Thực ra nhân viên làm việc trong bộ phận phòng đều biết, Diêu Diệp mặc dù là ngồi ở vị trí giám đốc bộ phận phòng của khách sạn ,nhưng trên thực tế, tất cả mọi công việc lại đều bị đổ lên vị phó giám đốc là phó giám đốc Hoàng làm, cô ta chẳng làm gì ngoài việc động đậy da mồi, sau đó tìm cơ hội mà chiếm lấy công lao cấp dưới về cho mình, rồi lại đem những việc mình làm sai đây xuống cho nhân viên chịu. Vì chuyện này mà mọi người ai ai cũng thầm vì phó giám đốc Hoàng mà kêu oan. Nhưng do vì Diêu Diệp lại do tổng giám đốc Tô Vi Tín tự mình bổ nhiệm, nên ai cũng chẳng dám động đến cô ta.

Tô Vi Tín là một nhân vật nguyên lão của doanh nghiệp Lăng Thế, khi mới hai mươi tuổi đã vì người sáng lập ra doanh nghiệp Lăng Thế là Lăng lão tiên sinh mà vất vả cực nhọc, hơn hai mươi năm qua đã vì doanh nghiệp Lăng Thế mà bỏ vào không ít công sức, hơn nữa biết bao cán bộ cốt cán trong nội bộ Lăng Thế lại đều do một tay Tô tổng tự mình bồi dưỡng mà nên, quan hệ vì đó cũng phức tạp hơn rất nhiều. Cũng do mạng lưới quan hệ phức tạp này, mà Tô tổng đã được coi là cây đại thụ vững chắc nhất trong doanh nghiệp Lăng Thế.

Diêu Diệp vốn dĩ đã bám được vào cành cây lớn như vậy, đương nhiên là trong mắt chẳng còn ai nữa, không thèm để bắt cứ ai vào trong mắt mình. Nhưng, lại có một người là ngoại lệ. Đó chính là cấp trên của Bách Phú — Kỷ Nhan.

Sự thông minh có năng lực của Kỷ Nhan trong khách sạn trên dưới đều phải công nhận, mà đây lại chính là điểm khuyết thiếu của Diêu Diệp, cho nên Diêu Diệp luôn có sự ghen tức và sợ hãi Kỷ Nhan cùng lúc tồn tại trong người. Thân là thuộc hạ của Kỷ Nhan, Bách Phú mà đến bộ phận phòng tuyệt đối sẽ không có ngày nào được tốt lành cả.

Nhưng, vừa rồi . . . . .

“Cô đến rồi ? Cô là Trần . . . .um . . . . . “ Bách Phú vừa mới vào cửa đã thấy gương mặt cười như trăm hoa đua nở của Diêu Diệp.

“Bách Phú ạ.” Thấy Diêu Diệp bị mắc lại, Bách Phú nhanh chóng tiếp lời nói. Sau đó, không cảm lòng được mà len lén đánh giá người phụ nữ có nhiều điều tiếng nhất trong khách sạn này.

Diêu Diệp hôm nay mặc một chiếc váy liền bó thân màu đỏ hồng đào, cổ áo được mở rất lớn, làm bộ ngực đầy đặn kia cũng đã hơi hơi muốn nhảy ra ngoài. Trên vùng cổ trắng ngần thu hút người ta kia đeo một sợi dây chuyền kim cương sáng lấp lánh, vừa nhìn là đã biết cực kỳ đắt giá. Mặt dây chuyền xinh đẹp kia lại vừa hay mà rơi đúng vào đường rãnh của nơi đầy đặn, làm người ta không thể nào không chú ý đến sự gợi cảm đặc biệt của người phụ nữ này.

Trên ngón tay thon nhỏ trắng ngần kia cũng đeo lên một chiếc nhẫn cùng bộ với dây chuyền, phối hợp với bộ móng tay được cắt tỉa cực kỳ tỉ mỉ, chỉ cần nhìn vào đôi bàn tay này thôi, e là cũng đã có thể thu hút được không ít ánh mắt thèm muốn của đàn ông rồi. Chỉ có một điều không giống với Kỳ Nhan lạnh lùng kia, là cái cô Diêu Diệp này toàn thân trên dưới đều phát ra một loại thô tục, song lại cũng sexy vô cùng nóng bỏng.

“Vâng ạ, giám đốc Diêu.”

“Đề cho người trong bộ phận tiêu thụ của các cô đến làm việc ở bộ phận phòng này, thật đúng là ủy khuất cho cô rồi.” Diêu Diệp cười vô cùng ngọt ngào, song nhìn vào làm sao cũng thấy thật giả tạo.

“Không có gì ạ, chỉ cần khách sạn yêu cầu, tôi lúc nào cũng nghe theo sự sắp xếp của cấp trên.” Đương nhiên đây là lời nói rất khách sáo, Bách Phú thực sự vốn chẳng tình nguyện đến nơi này chút nào.

“Đừng có vội vàng làm việc, chúng ta nói chuyện đã, cô là việc ở bộ phận tiêu thụ thể nào?”

“Tốt lắm ạ.”

“Nghe nói, Kỳ Nhan ... .. Đối với các cô nghiêm khắc lắm ạ.”

“Ừm ... .. Đúng ạ, có điều giám đốc làm như vậy cũng đều vì công ty cả thôi ạ.”

... ..

Sau một hồi hỏi han, Diêu Diệp nhìn biểu tình ngốc nghếch của Bách Phú, không dừng được mà cau lông mày lại, đột nhiên lại bắt đầu chửi bới : “Nghe nói Kỳ Nhan có quan hệ với rất nhiều đàn ông nhỉ ? Cũng khó trách a, có chút tiểu thông minh, gương mặt cũng không tệ, lại có bao nhiêu đàn ông vây quanh như thế, thậm nào mà công việc mới làm tốt thế a. Cũng không biết được sau lưng cô ta là một người thế nào nhỉ, phiền nhất là cô ta lại cứ luôn bày ra một bộ dáng như mình thanh cao lắm vậy, cứ như trên thế giới này chỉ có một mình cô ta bằng thanh ngọc khiết ý, thực ra cũng chỉ là một con hồ ly tinh mà thôi. ... ..”

Những lời nói bần thiêu khó mà lọt tai này, làm Bách Phú cũng không sợ mà mở miệng nói lại : “Giám đốc Diêu, giám đốc Kỳ cô ấy không phải người như thế. Hơn nữa trong công ty không phải là nơi để bàn chuyện tư. Chị vẫn nên sắp xếp công việc cho tôi đi ạ.”

Cười lạnh một cái, Diêu Diệp cuối cùng cũng vứt đi cái mặt nạ giả dối hòa khí lúc bắt đầu, hơn nữa lại còn nở ra ba chữ : “Cút ra ngoài.”

Sau khi nói chuyện không đến mười phút, Bách Phú đã được thông báo không những bị sắp xếp ngày nào cũng phải trực đêm đến tám giờ, mà hơn nữa lại còn bị phân vào đúng tầng thứ 14 đã xảy ra chuyện một thời gian trước đây, xui xẻo hơn nữa là vốn dĩ tầng lầu do hai người cùng phụ trách, hiện giờ lại chỉ có mình cô ! Điều này rõ ràng là một mình cô phải làm đến phần việc của những hai người ! Nhìn tiểu thư Hoàng một bộ mặt đồng cảm khi thông báo cho mình, Bách Phú hận không thể lập tức nấc chửi ầm lên.

Thảm quá , thực không ngờ được là lại thảm thế này !

+++ +++ +++ +++ +++

“Ring ... .. “ Tiếng đồng hồ báo thức vang lên.

Lăng Hạo dùng lực mà vươn vai một cái, sau đó sáng khoái từ giường bò dậy. Hôm nay là ngày phải đến khách sạn mới, bản thân đã ở nước ngoài lang thang lâu như vậy, đã đến lúc phải vì gia tộc mà gánh vác trách nhiệm rồi.

“Haiz ... .. “ Lăng Hạo nhìn bản thân mặc bộ comple trong gương, không dừng được mà thờ dài một cái, đây hoàn toàn không giống với mình mà. Cái dáng vẻ phong lưu thời trang đã đi đâu mất rồi ? Lăng Hạo ngán ngẩm lắc đầu. ~

(Đây chính là ông chủ kim cương mà Bách Phú đã nhắc đến lúc đi ăn cùng anh tiểu Hắc đấy ạ ... ^^)

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Quyển 1- Chương 3 : Lần Đầu Gặp Lăng Hạo

Khách sạn Diệp Phong vào buổi sáng sớm thật sự là đẹp đẽ vô cùng. Với tường bên ngoài màu trắng tuyết, cửa sổ tao nhã mà lịch sự, giống như một cô thiếu nữ thanh lịch và tinh tế đứng dưới ánh nắng vàng kim.

Phối hợp với đám cỏ xanh mướt, một biển lá phong, thêm màu tím của hoa lavender đã tạo thành một bức tranh phong cảnh đẹp đẽ.

Đằng sau khách sạn lại có một con đường tuyệt đẹp đi dọc theo ven sông, hai bên là bóng cây xanh che phủ, nếu đi thả bộ trên con đường này, sẽ luôn cảm thấy đặc biệt lãng mạn.

Mà ở hai bên bờ sông dưới những tán cây kia, còn có những bộ bàn ghế được xếp ngay ngắn cẩn thận để phục vụ cho quan khách vừa thưởng thức cảnh hồ, lại vừa có thể uống trà nói chuyện.

Quả thực, ngoài việc sông Châu ở khách sạn Phong Diệp hiện tại là hợp lưu của ba con sông ra, không những phong thủy cực tốt, mà hơn nữa cảnh sông ở đây cũng vô cùng tuyệt vời, đặc biệt là về buổi đêm, nhìn thấy bốn bề xung quanh đều là thể giới đèn rực rỡ sắc màu, thực sự là có một cảm giác mê hoặc không nói được thành lời mà lại đẹp đến vô cùng mỹ miều.

Cơ sở hạ tầng cùng cảnh sắc ở khách sạn Phong Diệp luôn đứng vào hàng nhất nhì trên toàn quốc, kể cả là lãnh đạo quốc gia đến thành phố G để tham quan, thì lần nào cũng vẫn luôn vào ở trong khách sạn Phong Diệp.

Do đó, đối với Lăng Thế mà nói thì khách sạn Phong Diệp nơi luôn có thể lực tài sản mạnh mẽ lại có thêm được sự đầu tư từ nước ngoài, đồng nghĩa là có một ý nghĩa đặc biệt phi phàm.

Có lẽ cũng chính vì nguyên nhân này, mà Lăng lão tiên sinh mới có ý muốn đưa người thừa kế cũng là cháu đích tôn duy nhất là Lăng Hạo đến khách sạn Phong Diệp để học tập thực tế.

Doanh nghiệp Lăng Thị là do một tay Lăng lão tiên sinh thành lập, đáng tiếc Lăng lão tiên sinh lại là một người bất hạnh, ở tuổi trung niên thì tang vợ, đến già lại tang con, hiện giờ chỉ còn lại cháu trai Lăng Hạo là người thân duy nhất, tình cảm ông cháu cũng may vô cùng đậm đà.

Lăng Hạo cũng biết lần này ông nội điều anh đến khách sạn Phong Diệp là đã đặt vào anh sự kỳ vọng rất lớn, tự bản thân anh cũng thầm quyết tâm sẽ nhất định chăm chỉ làm việc, không để ông nội phải thất vọng, không để gia tộc bị mang tiếng xấu. Mà lúc này, khách sạn lại vừa xảy ra một vụ án thập phần kỳ lạ như thế, tính chất xử lý công việc khó khăn lần này, lại vừa hay đã đưa cho Lăng Hạo một cơ hội để tự biểu hiện, cho nên Lăng Hạo mới quyết định sẽ đến khách sạn trước xem xem.

Ở khách sạn này chẳng có mấy người biết Lăng Hạo, mà anh cũng vì để có thể tìm hiểu kỹ lưỡng về khách sạn mà không thông báo trước với các lãnh đạo cấp cao, thậm chí cả ... ..cô ấy.

Đứng trước cửa khách sạn, Lăng Hạo cúi đầu nhìn vào chiếc nhẫn kim cương màu xanh dương đã được giữ nhiều năm trong ngực.

+++ +++ +++ +++ +++

Lúc này Bách Phú đang nghiêng răng nghiêng lợi dùng lực mà đẩy một cái bọc còn to hơn cả người cô. Cái bọc này bên trong không có gì khác ngoài những thứ đồ dùng trên giường đã được nhân viên phục vụ trước đây dọn dẹp ra, nhưng còn chưa kịp đưa đến phòng giặt đồ của khách sạn !

Đây là do giám đốc Diêu Diệp phân cho cô làm !

Nhìn những nhân viên phục vụ khác vừa nhẹ nhàng đẩy xe đẩy đồ, vừa thương xót nhìn mình, Bách Phú thật hận không thể lập tức đến tìm cái cô Diêu Diệp đáng chết kia để nói lý, đây rõ ràng là sự đã kích ác ý để trả thù mà. Nhưng, cuối cùng cái phần yếu đuối trong tim mình lại vẫn lần ất được sự nhẫn nại đang xông lên lúc đó.

Bách Phú lấy hai tấm ga giường lớn nhất đem gói hết những đồ dùng trên giường lại thành một bọc lớn, không vác lên được, chỉ còn cách kéo đi.

“Kích động là ác quỷ a.” Bách Phú vừa cảnh cáo bản thân, lại vừa cố tự khuyến khích mình : Tôi nhất định sẽ làm tốt, nhất định được !

Cứ như thế, Bách Phú gắng sức đẩy cái bọc đó đến thang máy chờ hàng ở hành lang phía đông. Nhưng, lúc đến nơi, mới phát hiện ra cả hai cái thang máy chờ hàng ở phía bên này đều đang bị đặt bảng ”Đang sửa chữa”, cô đành phải quay sang dùng thang máy phía Tây vậy.

“Trời ạ !” Bách Phú không nhịn được nữa ngẩng mặt lên trời than thở, “Tôi có làm việc xấu gì đâu cơ chứ, sao ông lại cứ phải trêu đùa tôi như thế này !”

Cảm thán xong, lau đi mồ hôi trên mặt, Bách Phú lại tiếp tục bắt đầu công việc không thể bỏ được này. Đây cũng chính là ưu điểm lớn nhất của Bách Phú, bất kể là lúc nào, bất kể là gặp phải khó khăn thế nào, cô vẫn sẽ luôn cố gắng hết sức mình, chứ không phải dạng oán trời oán đất.

Cuối cùng thì cũng vào được thang máy, Bách Phú toàn thân mồ hôi đã ra như tắm. 14, 13, 12, 11 ... .. Ừm, đến rồi.

Ách, hình như có thứ gì đó bị mắc lại rồi, Bách Phú trong tim thầm than một tiếng, lại quay đầu ra xem xem muốn tìm ai đó đến giúp mình một cái.

Nhưng người qua người lại, song chẳng một ai đồng ý giúp cô một chút cả. Cũng đúng, ai bảo mình lại đắc tội với cô Diêu Diệp – người không nên đắc tội nhất khách sạn Diệp Phong này cơ chứ. Không sao cả, tự mình làm. Dùng hết sức mình . . . . Nhưng vẫn chẳng đẩy đi được tí nào.

Bách Phú thờ hồng hộc nhìn cái bọc to dùng đáng ghét kia, không nhìn được mà khóc ầm lên trong tim. Trong tim lại thầm tự nhủ, nếu có Trương Dương ở đây thì tốt rồi, cái anh này sớm không đi công tác, muộn không đi công tác, lại cứ phải nhẽ đúng lúc này mà đi công tác, mà lại còn đến nửa tháng nữa mới về. Thật đúng là, lúc không cần đến thì cứ lượn qua lượn lại ở xung quanh ; đến lúc cần đến thì anh ấy lại không xuất hiện nữa.

Bách Phú ngán ngẩm mà nhìn cánh cửa thang máy đóng rồi lại mở : “Không được rồi . . . . Phải nghỉ một lúc đã . . . . Nghỉ một lúc rồi mới có thể có sức mà đẩy cái bao chết tiệt này ra được . . . . ”

Đột nhiên, một đôi tay to lớn xò ra hướng về phía cái bao to kia. Bách Phú bị dọa đến suýt nhảy dựng lên, nhanh chóng quay đầu lại nhìn. . .

Phải hình dung anh ta thế nào đây ?

Đẹp trai là đương nhiên rồi, song vẫn không đủ để hình dung hết được anh ta. Từ thích hợp nhất để hình dung, có lẽ chính là ” bá khí ” (khí chất bá chủ, khí chất to lớn), một loại mà không thể không làm cho người ta phải thần phục . . . . Bá khí .

Mặc dù chất bá khí đó bị che giấu rất kỹ, song cũng vẫn làm cho Bách Phú trước giờ vốn không hề miễn cảm cũng có thể ngay lập tức nhìn ra được.

Rõ ràng người trước mặt đây là một người xa lạ, song Bách Phú lại cứ cảm thấy quen thuộc một cách kỳ lạ, dường như . . . . đã gặp ở đâu đó rồi thì phải. Nhưng, đó là nơi nào chứ ? Bách Phú không thể nào không nhủ lòng may mắn. Song bất luận cô có suy nghĩ thế nào, cũng vẫn không thể nghĩ ra được, lại cứ cảm thấy hình như mình đã quên mất chuyện gì quan trọng lắm vậy.

“Để tôi giúp cô nhé.” Giọng nói mang theo câu hỏi thăm dò vang lên.

Giọng của anh ta thực sự là rất dễ nghe. Mà nụ cười kia dường như cũng trực tiếp xông thẳng vào nơi tuột sâu trong tim Bách Phú vậy, một dòng chảy nóng lại đang ngấm ngấm mạnh mẽ động đập trong nơi sâu kín nhất trong tim Bách Phú, làm cô nhất thời thất thần, cứ nhìn chăm chú vào anh ta như thế. Anh ta cũng không động đậy, vẫn mỉm cười, để mặc cho Bách Phú dò xét.

“Trần Bách Phú, chuyện gì thế .” Một giọng nói to ngắt đứt tầm mắt của hai người họ, “Bảo cô đi thu dọn đồ đạc, cô lại còn thu thập lắm như thế này. . . đúng là nhất cho cái cô Kỷ Nhan kia còn dám coi mình là người có năng lực nhất ở khách sạn này, đến thủ hạ cô ta dạy dỗ ra cũng chẳng ra gì ! ” Giọng nói này không phải ai khác, chỉ có một người — Diêu Diệp.

“Cô ấy đã có hết sức rồi.” Nụ cười của anh ta vẫn như cũ, nhưng trong lời nói lại ít nhiều có thêm hàn ý.

Nín thở một cái, Bách Phú lại thử dùng sức mà đẩy cái bao to nặng kia, muốn kéo nó từ trong thang máy ra. Song dù cho Bách Phú có dùng lực thế nào, cái bao đó vẫn ngoan cố không chịu ra ngoài. Nhìn thấy Bách Phú mặt mũi đã đỏ ửng hết cả lên, anh ta cười cười nhẹ nhàng nắm lấy hai vai cô, đem cô gạt sang một bên, sau đó rất nhẹ nhàng mà kéo cái bao từ trong thang máy ra ngoài.

“Cảm ơn anh.” Giọng nói của Bách Phú nhỏ đến nỗi chính bản thân cô cũng khó mà nghe thấy được.

“Cô muốn đem đến đâu, để tôi giúp cô.” Nụ cười của anh ta vẫn như thể chưa có chuyện gì xảy ra vậy.

“Không cần nữa đâu thưa ngài, nơi này có cô ấy là được rồi.” Diêu Diệp cười duyên dáng mà nói với anh ta.

Song anh ta và Bách Phú lại chẳng hề để ý đến, cùng nhau dùng lực mà đẩy cái bao to kia đi.

Diêu Diệp thấy sắc đẹp của mình lại hoàn toàn không được để ý đến, không nhìn được mà tức đến đỏ cả mặt lên, “Cứ đợi đấy mà xem.” Cô ta thầm nói với chính mình, cũng hận nhất là những kẻ không đem sắc đẹp của cô ta đặt vào trong mắt.

Cả một đường, Bách Phú rất muốn hỏi tên anh ta, rất muốn cảm ơn vì sự giúp đỡ hôm nay của anh ta. Nhưng, lá gan nhỏ kia vẫn là không để cho cô nói ra miệng những lời này.

Ngược lại là anh ta, rất thoải mái mà hỏi tên của Bách Phú, còn nói sau này sẽ làm việc ở nơi này, hi vọng mọi người cùng hợp tác vui vẻ.

Nghe thấy việc anh ta cũng sẽ đến làm việc ở đây, trong tim Bách Phú lén lút nở hoa, thật sự hi vọng có thể ngày ngày nhìn thấy anh ta.

Rất nhanh, đã đến nơi rồi.

Sao mà nhanh thế chứ a, Bách Phú có chút thất vọng.

“Tôi đi trước đây. Bách Phú, cô cũng phải chăm chỉ làm việc nhé.” Anh ta giờ giờ nắm tay lên với Bách Phú, sau đó xoay người rồi đi.

“Cái kia . . . . ”

“Có chuyện gì thế ?” Anh ta quay lại lần nữa hỏi Bách Phú.

Bách Phú do dự một lúc, vẫn là cố vũ cho sự dũng cảm này, quyết tâm mà hỏi : “Chúng ta trước đây đã từng gặp mặt chưa?”

“Cô đã từng đi du học chưa?”

“Chưa hề.”

Anh ta nghe Bách Phú nói, chăm chú suy nghĩ một cái, rồi đáp lại : “Hình như là chưa từng.”

“Oh , vậy thì không có việc gì nữa rồi.” Bách Phú nghe thấy câu trả lời này, cảm thấy cực kỳ ảm đạm. Đúng vậy, người con trai đẹp trai thế này, đến bản thân mình còn không nhớ ra được là ai, mình lại còn bình thường như thế này, anh ta làm sao có thể nhớ được đây.

“Vậy thì tôi đi đây. Hi vọng được mau chóng gặp lại.” Anh ta lại cười, nụ cười đẹp đến vậy.

Bách Phú cứ ngây ngốc nhìn bóng lưng anh ta mờ dần, còn tim thì lại vẫn đang đập thình thịch như muốn nhảy ra ngoài.

+++ +++ +++ +++ +++

“Trần Bách Phú.” Lăng Hạo vừa lẩm nhẩm cái tên này trong tim, lại vừa nghĩ lại gương mặt đỏ ửng của Bách Phú, bộ dạng mồ hôi đầm đìa, không dừng được mà cười một cái.

“Giọng nói của cô ấy đúng là hay thật.” Mặc dù, bản thân là lớn lên ở nước ngoài, không thể nào từng gặp mặt cô gái này được. Nhưng không biết tại vì sao, mà vừa gặp mặt cô ấy đã có một cảm giác thân thiết vô cùng.

Nói thực ra, bản thân đúng là rất thích cô gái này, các cô gái bây giờ đều rất đông đánh, ăn nhiều thêm có hai miếng cơm cũng lo sẽ béo ra, lại càng đừng nói đến việc đẩy một cái bao to đùng mất hình tượng như vậy. Những năm này, những người thực sự chịu trách nhiệm cũng đã không còn nhiều. Có điều, khách sạn bao nhiêu người như vậy, lại đến một cô gái bé xíu như thế này phải vác đồ nặng thế, còn có cô Diệu Diệp kia. . . . . Xem ra vấn đề cũng không hề ít a. Còn phải đi tìm” cô ấy” nói chuyện nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lờ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Quyển 1- Chương 4: Thực Sự Có Quý - Phần 1

Bách Phú nỗ lực đè nén sự rung động vừa rồi của mình xuống, muốn giả vờ như chưa từng xảy ra chuyện gì, nhưng, cứ muốn bản thân không nghĩ đến nữa, thì lại càng suy nghĩ nhiều hơn.

Aiya , vừa rồi quên mất không hỏi anh ta tên gì rồi ! Đúng rồi, anh ta sẽ làm việc ở bộ phận nào chứ ? Gần đây đúng là khách sạn đang mời thêm người về, nhưng lại là bộ phận phòng chiêu mộ, mà lại toàn là nữ, không hề nghe nói là tuyển nam a . . . . .

Trong đầu suy nghĩ lung tung không ngừng, tim lại cũng vì thế mà nảy lên theo, làm sao đây , làm sao đây ?

Đúng lúc này, Diệu Diệp đã tới “giúp” Bách Phú một tay. Cô ta đến kèm theo cả một bài ca giáo huấn mắng mỏ ập xuống Bách Phú, làm Bách Phú hoàn toàn chỉ còn cách đem sự tò mò cùng rung động mạnh trong phút chốc ép xuống tận đáy tim.

Bách Phú vì muốn chạy trốn sự mắng mỏ của Diệu Diệp, bèn nhanh chóng chạy lên tầng thứ 14, hiện giờ nơi đây chính là vùng cấm mà chẳng ai dám mò đến nữa. Mặc dù có chút sợ hãi, nhưng nơi đây thực sự vẫn rất an tĩnh. Nhưng . . . . . Hình như thật sự cũng hơi yên tĩnh quá thì phải.

Bách Phú lại vui đùa vào bắt đầu dọn dẹp phòng. Làm mãi làm mãi, cô dần dần cũng quên đi nỗi sợ hãi lúc ban đầu.

Phòng cuối cùng rồi, Bách Phú xoay xoay cái eo đang đau nhức kinh khủng kia. Một quá đi thôi ! Rõ ràng bản thân ghét công việc dọn dẹp hay sắp xếp đồ đạc trong gia đình, vậy mà giờ không những phải dọn dẹp , mà còn phải dọn dẹp cả một những hai mươi ba gian phòng ! Hai tuần, thật không biết làm sao mà chống được qua cả quãng thời gian này.

Phòng 1423, là phòng cuối cùng rồi, cũng chính là căn phòng mà thứ năm tuần trước đó đã xảy ra chuyện. Nghe nói cô gái lúc đó bị người ta lột lấy da mặt lúc vẫn còn sống nguyên, làm cho người đàn ông ở cùng phòng với cô ta bị dọa đến mức giờ đã thành thần kinh rồi. Song bất luận là trên giường hay trên tường, lại đều không có dù chỉ là một giọt máu của người bị hại, mà điểm này cũng lại làm cho câu chuyện vốn đã kinh dị lại càng đáng sợ hơn.

Câu chuyện kinh dị này lại còn được phủ lên một tấm mạng mỏng kỳ quái nữa. Đó là mặc dù trong phòng không có dấu tích máu, nhưng lãnh đạo cấp cao của khách sạn vẫn quyết định sửa sang lại toàn bộ căn phòng, đến đồ đạc cũng đổi hoàn toàn thành đồ mới. Song vẫn có không ít nhân viên làm việc tại tầng này nói, nơi đây có quý, hơn nữa còn dọa ngất đến mấy người rồi. Lo sợ sẽ ảnh hưởng đến khách hàng cũng như chính danh tiếng của mình, nên lãnh đạo khách sạn đã mở cuộc họp quyết định trước hết nên đóng cửa toàn bộ tầng thứ 14 này lại.

Vừa vào đến căn phòng này, Bách Phú hoàn toàn không có cảm giác gì đặc biệt cả. Cô cũng căn bản là quên mất hoàn toàn chuyện lưu truyền đáng sợ về căn phòng 1423 này, chỉ là do một mõi làm việc quá, lại không hề phát hiện ra, bên cạnh đang có chuyện kỳ lạ diễn ra . . . . .

+++ +++ +++ +++ +++

Lăng Hạo vừa mới giúp Bách Phú bê đồ xong, bèn đi tới cửa văn phòng của bộ phận bán hàng.

“Xin hỏi Kỹ Nhan có đây không?”

“Oh, chị ấy có đây. Để tôi gọi chị ấy cho anh.” Người đang trả lời lúc này lại chính là đồng đảng của Bách Phú — Đặng Hân. Cô ấy lúc này cũng đang ngượng đỏ hết cả mặt lên như Bách Phú lúc nãy. Bởi vì người đàn ông này thực sự đúng là đẹp trai quá. “Xin được hỏi là vị nào đến tìm đây ạ?”

“Lăng Hạo.”

“Oh, Lăng Hạo.” Lại là đến tìm nữ ma đầu, nữ ma đầu kia cũng thật là may mắn quá đi, đến cái tên cũng hay như vậy.

Người này cũng họ Lăng, ha ha, lại cùng một họ với ông chủ. Không biết người đàn ông đẹp trai như thế này, nữ ma đầu sẽ có phản ứng thế nào nhỉ? Người đàn ông này rõ ràng khác hẳn so với những người hay đến đây theo đuổi nữ ma đầu a ...

Song thật đúng là làm cho Nhan Nghiên thấy vô vị. Kỹ Nhan vẫn là một bộ dạng lạnh nhạt như thường, lạnh lẽo nói : “Biết rồi, để anh ta vào.”

“Thật đúng là lãnh khốc vô tình.” Nhan Nghiên trong tim thầm mắng. Lúc đi ra khỏi cửa còn len lén liếc một cái nhìn về phía cửa văn phòng, nơi Trình Phong trợ lý của Kỹ Nhan đang ngồi. Tiếc là Trình Phong đến Lăng Hạo cũng không để ý đến, chỉ chuyên tâm làm việc của mình.

Nhan Nghiên nhún nhún vai, cũng tự thấy mình đúng là lảm chuyện quá, thế nên ngoan ngoãn quay về ngồi ở chỗ làm việc, bắt đầu làm việc của mình.

Thực ra, chỉ có bản thân Kỹ Nhan mới biết được chính mình có bao phần căng thẳng.

“Anh ấy về rồi, anh ấy cuối cùng cũng về rồi.” Cái tên làm bản thân không có cách nào quên đi được này ! Không biết, anh ấy còn nhớ những lời đã từng nói không.

Lăng Hạo ưu nhã bước vào, dáng vẻ vẫn như nhiều năm trước đây, chỉ là hiện giờ trong mắt anh đã bớt đi mấy phần phù phiếm của tuổi trẻ, lại thêm mấy phần trưởng thành ổn định hơn.

“Nhiều năm không gặp như vậy, em vẫn tốt chứ.” Lăng Hạo ôn nhu nhìn cô gái đã từng coi mình như chính sinh mạng này. Cô ấy ngày càng trưởng thành hơn, ngày càng đẹp hơn, song cũng lại có phần suy nhược hơn xưa. Là vì công việc quá mệt nhọc, hay là ... vì mình trước đây mà thế.

“Em rất tốt.” Nỗ lực để làm cho tâm tình mình bình tĩnh lại, cố gắng hết sức để bản thân không bị mất đi hình tượng chính mình. Dù sao, Lăng Hạo cũng là một người đàn ông hấp dẫn vô cùng, song lại không phải một người đàn ông chỉ chuyên tâm vào được một thứ duy nhất. Quen biết Lăng Hạo lâu như vậy, Kỹ Nhan hiểu rất rõ điều này.

“Quà !” Lăng Hạo từ trong túi quần lấy ra một chiếc hộp nhỏ đẹp đẽ. Bên trong là một thứ màu xanh lam nhạt, một chiếc vỏ sò được khám phá lê sáng lấp lánh.

“Thật đẹp quá !” Kỹ Nhan trong tâm thầm than, song trên miệng vẫn lại chỉ nói một tiếng cảm ơn.

Anh ấy hóa ra vẫn còn nhớ là mình thích pha lê. Song cảm giác trong tim lại vẫn là sự ngọt ngào trộn lẫn cả chút đắng lòng trong đó.

“Còn nhớ không? Anh đã từng nói, đợi lúc anh về nước, chính là lúc anh muốn được ổn định.” Lăng Hạo chăm chú nhìn đôi mắt đẹp đẽ của Kỹ Nhan, ngừng lại một chút, rồi mới nói tiếp : “Em, còn đồng ý đón nhận anh không?”

Có lẽ chính vì đã mất mát quá nhiều. Nên hiện giờ mới không dám ôm ấp quá nhiều hi vọng. Vì, cái cảm giác đó, thực sự là ... rất đau !

Kỹ Nhan chỉ cụp mi mắt xuống, không trả lời.

“Không có cách nào để tin anh sao?” Lăng Hạo lại để lộ ra nụ cười mê hồn chết người. Trong nụ cười đó mang theo sự tự tin, còn có cả chút bất lực nữa.

Kỹ Nhan cuối cùng cũng ngẩng đầu lên. Đây không phải chính là điều mà mình đã mong chờ bao lâu nay sao? Nhưng, thực sự có thể tin tưởng được hay sao ?

Cứ như vậy, hai người họ mang theo tâm tư riêng trong lòng, tâm khẩu bất nhất mà nói chuyện tiếp.

+++ +++ +++ +++ +++

Ở trong phòng 1423, Bách Phú vẫn đang chuyên tâm mà dọn dẹp công việc thay ga giường. Đột nhiên, một cơn gió lạnh thổi tới. Bách Phú không dừng được mà phát run một cái. Cô quay đầu lại xem xét, cửa sổ vẫn đang đóng rất chắc. Sao lại có gió chứ? Tiếc là cô không hề chú ý tới nữa, chỉ muốn mau mau làm xong việc. Cũng không hề phát hiện ra, chính vào lúc mình lại vui đầu vào làm việc tiếp, một loạt sự việc đáng sợ bắt đầu diễn ra ...

“Cuối cùng cũng đã làm xong rồi.” Bách Phú lau lau mồ hôi trên trán tự nói.

Nhìn đồng hồ, ừm, mới có năm giờ rưỡi, công suất làm việc của mình nhanh thật. Bách Phú chép chép môi, trong tim đặc ý mà tự biểu dương mình một cái. ” Còn sớm mới đến tám giờ, không bằng cứ nghỉ ngơi một cái đã, một chút chút là được rồi . . . . . ” Sau đó Bách Phú toàn thân đau nhức cứ thế mà nằm xuống chiếc giường mềm mại to lớn, một đến nỗi cô đã hoàn toàn quên mất câu chuyện truyền miệng mình đã từng rất sợ hãi kia, dần dần thiếp đi.

Càng ngủ lại càng thấy lạnh, Bách Phú trong ý thức mà kéo chân dưới thân mình lên, nhưng hình như mình không những không ấm lên tí nào, thậm chí ngược lại càng lúc càng lạnh hơn nữa.

“Hu hu . . . . .hu hu . . . . .” Trong lúc mông lung, Bách Phú hình như nghe thấy tiếng có người đang khóc, hình như là một cô gái vẫn còn trẻ. Cô rất muốn ngẩng đầu để nhìn một cái, lúc đó mới phát hiện toàn thân đã cứng đơ, một chút cũng không thể động đậy được thân thể.

Bách Phú lập tức tỉnh táo lại, mở to đôi mắt, lông toàn thân đều dựng đứng cả lên. “Mẹ ơi, hóa ra . . . . .thật sự . . . . .có quỷ.” Bách Phú không dùng được mà thầm khóc trong tim.

“Hu hu . . . . .huu . . . . .” Tiếng khóc càng lúc càng đến gần, hàn ý cũng càng lúc càng nồng đậm hơn bao bọc lấy Bách Phú, lại càng làm cho Bách Phú muốn cũng không thể nào di chuyển được.

“Hu hu . . . . . Tôi không có mặt mũi để gặp ai nữa rồi. . . . . Đưa mặt của cô cho tôi . . . . . Được không . . . . . ” Âm thanh vang vọng lại trong căn phòng như truyền đến từ vũ trụ vật, nhưng lại làm cho người ta rét đến tận xương.

“Đưa gương mặt của cô cho tôi đi . . . . . ” Âm thanh càng lúc càng gần, trong lời nói cũng càng lúc càng mang nhiều hơn oàn khí nồng đậm, càng lúc càng nhiều sát ý.

Bách Phú không nhìn được mà kêu to lên : “Mặt tôi xấu lắm, cô đi tìm mặt người khác đi ! ” Sau đó bị dọa đến mức nhắm chặt hai mắt lại. Lúc này trái tim cô dường như cũng không còn là một khối nữa, đang như muốn giúp cô chuẩn bị thời khắc bị người ta giết vậy. Đột nhiên, bên tai bỗng nhiên im ắng hẳn. Tiếng khóc đòi mạng kia cũng biến mất rồi.

Qua một lúc lâu, vẫn không có động tĩnh gì. Có phải nhìn thấy mặt mình rồi, chê không đẹp nên đi rồi chẳng? Cũng không thể cứ nhắm mắt mãi thế này được a ? Bất lực, do dự hồi lâu, Bách Phú mới dùng hết dũng khí mình có mà từ từ mở mắt ra. . . . .

Chẳng có gì cả.

Chớp chớp mắt, nhìn quanh bốn phía, thật sự là chẳng có gì cả.

Bách Phú cuối cùng cũng nhắm mắt lại thở dài ra một hơi, chỉ cảm thấy toàn thân do vừa rồi căng thẳng quá mà biến thành yếu ớt vô cùng.

Vẫn là nên mau mau rồi đi. Bách Phú nhắc nhở chính mình.

Nhưng , không đúng . . . . . Tại sao . . . . . Toàn thân vẫn không thể động đậy được ? !!!

Đột nhiên, tim Bách Phú lại như rút xuống đáy vực, lại mở mắt ra lần nữa . . . . .

Tất cả những điều khủng khiếp mà cô nhìn thấy, Bách Phú cả đời này cũng không thể quên được.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lờ Nguyễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Quyển 1- Chương 5: Thực Sự Có Quỷ - Phần 2

Máu, khắp nơi đều là máu !

Trên tường, trên trần nhà, trên cả tấm ga giường màu tuyết trắng nữa . . . . . Tất cả đều là màu đỏ kỳ lạ mà vô cùng nhức mắt !

Mùi máu tanh giống như một con sóng nặng nề đánh thẳng vào trong thần kinh của Bách Phú, rằng cô bắt đầu không tự chủ được mà đánh lập cập vào nhau, hiện giờ không chỉ có dựng lông tơ lên, mà đến cả da gà cũng đã nổi lên hết cả rồi.

Nếu như nói vừa rồi Bách Phú là hoảng sợ, vậy thì hiện giờ cô đến hoảng sợ cũng không còn nữa rồi, cả người giống như là rơi vào trong một khối băng lớn, cứng đơ như gỗ nằm trên giường, con người chuyển động nhìn khắp bốn phía, sợ hãi nhìn một mảng màu đỏ trước mắt kia, đến một chút âm thanh cũng không thể phát ra được.

Một mùi hôi thối bay vào trong khoang mũi vốn đã vô cùng yếu ớt của Bách Phú, là hỗn hợp máu tanh đang bị thổi rửa ra, làm Bách Phú không dùng được mà cảm thấy kinh tởm.

Tất cả tất cả, đã từng bước khiêu khích lên đến giới hạn cực điểm của thần kinh Bách Phú, làm thần kinh của cô căng lên như dây đàn, đến thân thể cũng không tự chủ được mà run lập cập.

Cuối cùng thì cũng đã xuất hiện, đúng như trong dự đoán, cái con quỷ này đúng là không được ... ..đẹp cho lắm.

Thực ra thì thân hình của nó cũng giống như bất kỳ cô gái bình thường nào, thậm chí còn rất mảnh mai yếu ớt. Mặc một bộ váy liền thân kiểu cách thanh khiết mà lại vô cùng xinh đẹp. Nhưng gương mặt ... ..trên lớp thịt trắng bệch rõ ràng đã mất đi làn da kia chẳng chịt những mạch máu mỏng đỏ tươi. Còn trên gương mặt đã bị mất đi làn da kia, giống như được đeo lên lớp mặt nạ, đang được đeo lên một cái mặt nạ da người bắt đầu bị thối rữa !

Đáng kinh nhất là, cái mặt nạ da người này còn không được đeo lên một cách tử tế, có lẽ cũng do không vừa kích thước, trên trán – vùng mắt và còn cả phía dưới cằm đều bị dùm dó lại một chỗ, thậm chí đến cả lớp thịt trắng bệch tàn tạ hai bên thái dương cũng vì thế mà bị lộ cả ra. Một con mắt còn bị che lấp mất đến một nửa, song con mắt còn lại kia lại bị lộ ra quá nhiều, thậm chí còn có thể nhìn thấy tòa bộ lông trắng. Giống như một người dính lên mặt một lớp mặt nạ đường da không phù hợp vậy. Làm người ta cảm thấy vừa sợ hãi, lại vừa có chút buồn cười.

Bách Phú trong tim thầm cân nhắc, nếu giờ mà gọi to lên thì liệu có ai nghe thấy được mà đến cứu cô hay không.

“Ngươi muốn hét thì cứ hét đi, có điều, không ai nghe thấy được đâu.”

Nữ quỷ thật thông minh, chỉ một chút đã có thể nhìn ra được tính toán nhỏ này của Bách Phú. Hơn nữa giọng nói của nữ quỷ này còn rất dễ nghe, đương nhiên là nếu trước đó không nhìn thấy cái gương mặt kia.

Chỉ một câu nói đó đã hoàn toàn làm tim Bách Phú bình tĩnh hẳn lại, đại khái là do mờ mịt quá lâu rồi, làm Bách Phú trong tim đã bắt đầu chấp nhận sự thật là có quỷ, thậm chí còn đã quen với môi trường kinh khủng mà nó tạo ra ở nơi đây nữa. Vì vậy sau khi còn quỷ kia xuất hiện, cô thậm chí còn không cảm thấy sợ hãi, mà lại cảm thấy thực tế hơn một chút.

Dù sao sợ hãi cũng chẳng để làm gì, ít nhất, có thể lập tức biết được con quỷ này rốt cuộc muốn gì trên người mình.

Đối mặt dù sao cũng tốt hơn là chạy trốn, đây chính là điều răn vàng trong cuộc sống của Bách Phú. Cũng chính nhờ vào loại tính thần này, mà cô mới có thể dựa vào chính sức lực của bản thân, không ngừng mà tự mình tiến lên phía trước.

Nghĩ đến lời nữ quỷ ban nãy vừa nói, lại nghĩ tới người khách nữ đã chết thảm ở nơi này, Bách Phú đột nhiên có một loại dự cảm không tốt chút nào. Cô ta , không phải là định ... ..lấy da mặt của mình chứ ?

Dù là vẫn đang run rẩy, nhưng Bách Phú vẫn gom đủ dũng cảm để nhìn lại con mắt đang nhìn mình kia, nuốt nước miếng một cái, sau đó làm ra một bộ dạng như chẳng có gì lãnh đạm hỏi nữ quỷ kia : “Cô rốt cuộc muốn thế nào ?”

“Ha ha ... ..” Khóe miệng nữ quỷ hơi động đậy một chút, dường như đang cười thì phải, Bách Phú đoán thế. “Ta ... ..muốn mặt của cô, ha ha ha .”

Dự cảm xấu quả nhiên là thành hiện thực rồi, Bách Phú trong tim lại đột nhiên rơi thẳng vào trong hố băng.

Ngần vịn lần không muốn a, mặc dù bản thân chẳng xinh đẹp gì cho cam, nhưng so với việc không có da mặt thì đương nhiên là tốt hơn nhiều rồi a, mặc dù gương mặt này cũng không hẳn đã làm cho cô hài lòng, nhưng bản thân Bách Phú vẫn rất thích nó, nói gì thì nói cũng đã đi cùng cô biết bao năm như vậy rồi. Không biết có thể thương lượng với nữ quỷ này không nữa, xem cô ta có thể lấy thứ khác được không ...

“Cái này ... ..gương mặt không thể cho cô được, cho những thứ khác có được hay không ? Ví dụ ... ..tóc a, móng tay a ... ..” Bách Phú rất ỳ khướt mà hỏi.

Sao lại đi lấy mặt người khác chứ, mà cứ nhất nhất là gương mặt, chứ không chịu thứ khác. Đây vốn là thứ đối với con gái mà nói thì còn quý hơn sinh mạng a. Nếu không có gương mặt nữa, thật không bằng chết đi cho xong. Đồng thời trong tim lại không ngừng mắng mỏ cái cô Diệt Độc ác như bà phù thủy trong đồng thoại kia đã đẩy cô lên đây.

“Không được !” Nữ quỷ dường như tức giận, giọng nói bỗng biến thành âm lạnh.

Bách Phú có chút lo lắng : “Không được ?”

Do dự đến nửa ngày. Cuối cùng, Bách Phú cũng quyết tâm, một bộ dạng kháng khái vì nghĩa, cắn răng mà nói : “Vây ... ..thì ... ..ngón chân cái là được rồi.” Đây cũng chính là điều Bách Phú có thể nhượng bước lớn nhất rồi, mất đi ngón chân rồi cũng chỉ đau một chút thôi, mà người khác cũng không nhìn thấy được.

“Ngươi lại dám ra điều kiện với ta sao !”

Xem ra, nữ quỷ đã thực sự tức giận rồi, bởi vì nhiệt độ vốn dĩ đã lạnh băng xung quanh đây, lúc này phút chốc mà rõ ràng hạ xuống mấy độ nữa, hàn ý ác độc như đâm vào trong xương cốt Bách Phú lại khơi dậy sự run rẩy không ngừng nổi nơi cô.

“Vốn dĩ mà... .. Tôi cũng chẳng xinh đẹp gì cho cam, hơn nữa mặt tôi còn to hơn mặt cô rất nhiều, cô đeo gương mặt của tôi lên một chút cũng không thích hợp, không phù hợp thì thật sự là khó nhìn lắm, mặc dù ... ..không có gương mặt thì lại còn khó coi hơn ..... “

Bách Phú bị hàn ý kia ép đến nổi răng va lập cập, nhìn bàn tay khô quắt như cành cây khô của nữ quỷ, vẫn cố gắng mà nói lý, hơn nữa lại còn thể hiện ra

thành ý thuần khiết nhất mà trước giờ lần đầu tiên thành khẩn đến thế này, trong tim ngược lại thầm cầu xin cái đôi tay của nữ quý kia đừng có hướng đến phía cô a !

“Mặt – của – người – ta – muốn – chắc – rồi .” Nữ quý ngắt từng chữ ra nói .

Đôi tay đáng sợ của nữ quý kia còn mang theo cả bộ móng tay sắc nhọn như dao, không cần biết gì hết mà tất cả cùng xông về phía Bách Phú.

Bách Phú bị dọa đến sợ hãi mà nhắm chặt mắt lại, nhưng vẫn là cảm nhận được sự đau nhức nơi bên cạnh thái dương kia, một dòng chất lỏng ấm nóng đang từ trên mặt cô chảy xuống dưới. ~Bách Phú bị dọa đến sợ hãi mà nhắm chặt mắt lại, nhưng vẫn là cảm nhận được sự đau nhức nơi bên cạnh thái dương kia, một dòng chất lỏng ấm nóng đang từ trên mặt cô chảy xuống dưới. ~

Đúng là muốn rạch da mặt tôi xuống a ! BNNC (bà nội nó chứ — nguyên văn : TNND : 他奶奶的 – ta nai nai de) , đừng thế mà !

Bách Phú dùng hết toàn bộ sức lực mà sống chết hướng về phía nữ quý hét lên : “Không được ... ..”

“A ... ..” Một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Song tiếng kêu thảm thiết này không phải là tiếng kêu của Bách Phú, mà là nữ quý kia. Nữ quý ngẩng ra nhìn Bách Phú, dường như phát hiện ra một con quái vật kinh dị vô cùng mà bị dọa đến ngốc cả người.

“A ... ..” Nữ quý lại phát ra một tiếng hét làm tóc tai đều phải dựng đứng hết cả lên, sau đó xoay người chạy mất, giống như chạy thoát thân vậy, trong chớp lát đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Nhìn nữ quý đã biến mất, Bách Phú hồi thần lại mà trợn hết cả mắt lên, lại chán nản vô cùng : Cô kêu cái gì chứ a ! Tôi nào có phải là quý đầu. Cô mới là quý a, lại còn bày ra một bộ dạng dọa người đến dọa tôi nữa, có muốn kêu thì cũng phải là tôi kêu mới đúng !

“Haizz ... ..” Thân thể cứng ngắc giờ đã cử động được. Bách Phú giống như một con cá gầy lên mà đứng dậy, nhìn lại lần cuối cùng khắp bốn phía đầy máu này, lại lạnh run một cái, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất của mình mà chạy xuống dưới lầu.

Khắp mặt đều là máu thật đúng là dọa đến người khác, may mà cô đi bằng thang máy chở đồ, nếu không bị khách hàng nhìn thấy, nhất định lại sẽ gây nên một trận âm ỷ.

Có lẽ là do thói quen, Bách Phú lại không hề chạy về bộ phận phục vụ phòng để báo cáo, mà chạy một mạch đến bộ phận bán hàng dưới nhà, đến văn phòng của Kỷ Nhan, làm cho Kỷ Nhan cùng Lăng Hạo đang nói chuyện kia bị dọa đến nhảy dựng cả lên.

“Phòng 1423 ... .. Phòng 1423 ... ..” Cũng do vừa phải trải qua cơn sock sinh tử, có lẽ do kích động quá lại thêm vào hoạt động quá sức do chạy đến đây, mà Bách Phú còn chưa nói được rõ ràng, đã rất mất mặt mà ngắt đi.

Lăng Hạo cùng Kỷ Nhan nhìn Bách Phú trên gương mặt đang đầy máu tươi ngắt trên mặt đất, cũng bị ngây ra mất một lúc.

Lăng Hạo là người có phản ứng lại đầu tiên, đem Bách Phú ôm lên, khẩn cấp nói với Kỷ Nhan : “Anh đưa Bách Phú đến bệnh viện. Em tìm mấy người đến phòng 1423 xem xem rốt cuộc là xảy ra chuyện gì !” Nói xong, ôm lấy Bách Phú chạy như bay ra ngoài.

Rất đông nhân viên đều tụ tập đến xem chuyện lạ ở cửa văn phòng, muốn xem xem rốt cuộc là xảy ra chuyện gì. Nhìn ra cửa thấy đôi mắt nào cũng đang lo lắng cùng hoài nghi, Kỷ Nhan dùng sức lắc lắc đầu, nỗ lực quên đi hình ảnh Lăng Hạo vừa rồi ôm lấy Bách Phú, cả sự run rẩy trong tim chính mình nữa.

Mặc dù, cô ta cũng rất lo lắng cho sự an nguy của Bách Phú, nhưng lúc này, sự chấn động trong tim cô ta lại không phải vì Bách Phú, mà là vì Lăng Hạo. Không biết tại sao, mặc dù biết là Bách Phú không phải là kiểu mà Lăng Hạo thích, nhưng trong tim mình lại thấy bất an vô cùng. Mà cái cảm giác này, trước giờ Kỷ Nhan cũng chưa từng trải qua, dù cho có phải đối mặt với tình địch mạnh đến nhường nào.

Nỗ lực để bản thân được bình tĩnh lại, Kỷ Nhan gọi một cuộc điện thoại đến bộ phận phòng cùng bảo vệ, sau đó đem theo trợ lý của mình là Trình Phong, chuẩn bị đích thân đến căn phòng 1423 trong truyền thuyết xem xem rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Màu đỏ, màu đỏ kinh dị, màu đỏ nhức mắt, màu đỏ tội ác, màu đỏ của máu tanh ... ..

Vừa vào đến phòng, mọi người ai nấy đều ngây ngốc ra đứng im ở đó.

“Och ... ..” Thân là giám đốc bộ phận phòng Điều Diệt là người đầu tiên không nhận được mà nôn cả ra. Tiếp đó, mọi người giống như là bị lây bệnh truyền nhiễm vậy, tranh nhau chạy ra phía ngoài cửa mà nôn thốc nôn tháo.

Gương mặt Kỷ Nhan trắng bệch ra, nỗ lực ép xuống cảm giác kinh tởm của mình mà bước ra khỏi phòng, tiếp đó gọi điện thoại báo cho cảnh sát.

Mặc dù, sự việc này sẽ có ảnh hưởng không nhỏ đến danh tiếng của khách sạn, nhưng nếu còn cứ tiếp tục giấu diếm mãi chuyện như thế này, e là sẽ còn mang tới nhiều hậu quả nghiêm trọng sau này.

Trước đây khi cô đã đem toàn bộ sự việc thông báo cho tổng giám đốc Tô Vi Tín, theo lời của Tô tổng mà trực tiếp đi tìm cục trưởng Giang của cục cảnh sát, cũng là bạn nhiều năm của Tô tổng. Hai vụ án mạng ở phòng 1423 đều do một tay cục trưởng Giang phân phó cho thủ hạ điều tra, chính vì lẽ

đó, mới có thể làm cho sự ảnh hưởng của vụ án này đến khách sạn ở mức nhỏ nhất.

Trình Phong vẫn luôn bám sát theo sau Kỷ Nhan, lại âm thầm mà nhìn cô đang cố tỏ ra kiên cường. Đã nhiều năm như vậy, anh vẫn luôn nhìn cô từ phía sau như thế này, cổ vũ cho cô.

Hiệu quả làm việc của cảnh sát đúng là vẫn rất cao, không đến mười phút, đã có hai người bên pháp ý cùng năm cảnh sát điều tra đến hiện trường. Do không có xác chết, lại thêm vào cả sự phân phó của cục trưởng Giang, phía cảnh sát chỉ có thể yên lặng mà quan sát hiện trường một chút, thu thập một ít mẫu để đem về xét nghiệm, lại chụp thêm vài tấm ảnh nữa rồi đi về.

Trong khách sạn lại lần nữa xảy ra chuyện kinh dị kỳ quái, hơn nữa lần này người bị thương lại chính là nhân viên trong khách sạn, sự việc thế này thì cũng không cách nào có thể che giấu được nữa.

Lời đồn thổi trong nội bộ cũng chẳng để lỡ tình hình mà nhanh chóng lưu truyền đi, lại còn thêm mắm thêm muối vào nữa, làm cho người người ai nấy đều phải tự vệ, chẳng còn ai muốn đi trực đêm nữa, lại càng không có ai đồng ý đi đến tầng thứ 14 kia.

Vốn dĩ đã định bắt đầu mở cửa lại tầng 14, lúc này lại không thể không lần nữa mà niêm phong lại.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Quyển 1- Chương 6: Giác Mơ Kỳ La

Bách Phú bị hôn mê suốt hai hôm trong bệnh viện cuối cùng cũng đã tỉnh lại, nhưng vừa tỉnh lại đã phát hiện ra dường như ngủ tiếp thì tốt hơn.

Cũng do bên cảnh sát người trước người sau kéo đến mấy lần để lấy khẩu cung, nhưng đáng tiếc là những việc ly kỳ mà Bách Phú phải trải qua, thì lại không có ai tin cả.

Từ cách thức phía cảnh sát năm sáu lần liên tiếp đến lấy khẩu cung, cũng thấy được họ hi vọng sẽ phát hiện được lỗ hổng nào đó, nhưng cho dù có dùng bao nhiêu cách thức điều tra cũng không thể tra ra được động cơ Bách Phú làm giả khẩu cung, vì vậy chỉ đành tạm dừng điều tra, đi tìm đầu mối khác.

Đây vẫn chưa phải là điều tệ nhất, đáng sợ nhất là những phóng viên hóng được chút tin tức song lại không hề có cơ sở chính xác mà tìm đến, để đảm bảo cho hình tượng của khách sạn, Bách Phú không thể nào không ngậm chặt miệng đối với bên ngoài. Điều này, cũng làm giảm bớt được sự đáng ngờ phần nào.

Thực ra trong tim Bách Phú cũng đang đầy câu hỏi nghi vấn : Tại sao nữ quý gia lại vội vàng chạy trốn như vậy? Lúc đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ?

Haizz , thôi không nghĩ nữa. Vẫn là nên sớm xuất viện, nằm đây rõ ràng là so với đi làm còn mệt hơn a. Hơn nữa mặc dù tiền thuốc là do công ty lo liệu, nhưng vẫn không nên lãng phí quá thì tốt hơn, đương nhiên những điều này cũng là thứ cô đáng được nhận.

Soi gương, thấy thật may mà gương mặt không bị hủy hoại, chỉ có một đường sẹo rất nhỏ trên trán. Song ở trên trán kia, chính ngay giữa hai đầu lông mày, lại có thêm một điểm màu đỏ to cỡ một cái đầu móng tay, nhìn qua lại thấy như thể là đã va đập vào đầu đó mà lưu lại vết máu bầm vậy.

Song kỳ lạ ở chỗ, bản thân chỉ bị nữ quý đó tóm lấy một chút, chứ đâu có bị va đập đầu vào đâu cơ chứ ? Hơn nữa nghe bác sĩ cùng với hộ lý nói, trong hai ngày mình bị hôn mê ở đây, cái điểm màu đỏ này còn không ngừng chậm chậm chảy những giọt máu ra ngoài, bất kể là băng vào hay là bôi thuốc lên, đều không ngừng chảy máu, cho đến khi cô tỉnh lại, điểm màu đỏ đó mới ngừng xuất huyết. Hiện giờ cái điểm màu đỏ này cũng đã bắt đầu liền lại, sờ vào một chút, cũng thấy rất đau.

Lúc này Bách Phú vẫn còn chưa biết được, cái này gọi là mọi chuyện đã có trời định sẵn.

Thực ra, tất cả những điều này đều là sự sắp xếp trong số mệnh của Bách Phú, cũng là điều mà cô nhất định phải tiếp nhận. Cũng chính nhờ cái dấu màu đỏ cùng máu tươi truyền kỳ kia, mà cô mới có thể giữ lại được mạng sống của mình. Cho đến rất lâu sau này, Bách Phú mới biết, vết in màu đỏ trên trán cô đó, là do một người đã yêu cô bằng cả sinh mệnh mình ngàn năm trước, lập nên lá bùa để bảo vệ cô không gặp phải nguy hiểm ở kiếp sau.

Gần đây quá nhiều việc xảy ra, nghĩ mãi nghĩ mãi, Bách Phú lại bắt đầu mơ mơ màng màng mà ngủ thiếp đi.

+++ +++ +++ +++ +++

Đỏ , đỏ quá, màu đỏ đẹp đến vậy, mê người như vậy ... ..

“Luu Yên ... .. Ta đã đợi nàng lâu quá rồi. Luu Yên ... .. ” Không biết tại sao, trong mơ Bách Phú nghe thấy cái tên này, cơ thể đột nhiên lại tự co quắp lại. Tim, cũng thấy rất đau, đau đến không còn là chính mình nữa.

“Luu Yên ... .. Chúng ta sắp được gặp nhau rồi, hãy đợi ta .” Giọng nói kia dịu dàng tựa như đang nói bên tai vậy, nghe thấy làm người ta như vỡ nát

cả trái tim.

“Người là ai ?” Đứng trong một mảng mây đỏ tươi đó, Bách Phú không biết được nên hỏi về nơi nào.

“Luu Yên . . . . . Luu Yên . . . . .” Giọng nói đó vẫn không ngừng quanh quẩn bên tai cô.

“Người rốt cuộc là ai !” Bách Phú dùng hết sức mà hỏi thật to lên.

Kết quả, bừng tỉnh mở mắt ra lại nhìn thấy một gương mặt điển trai mang theo cả khí thế anh tuấn, trên gương mặt còn mang theo nụ cười vô cùng ôn nhu rồi dùng giọng nói như thể quan tâm từ sâu trong tim hỏi cô : “Cô gặp phải ác mộng sao ?”

Hóa ra là anh ta, cái người gọi là Lăng Hạo.

Gương mặt Bách Phú lại bất giác mà hồng lên : “Sao anh lại đến đây ?”

“Mấy hôm nay tôi ngày nào cũng đến đây a, chỉ là vì cô còn hôn mê nên không biết đấy thôi.” Nụ cười của anh ta mê người đến vậy, nhìn thế làm Bách Phú suyt chút nữa thì rớt cả nước dãi ra.

Đúng rồi, các cô y tá cùng hộ lý vẫn nói, bạn trai đẹp trai của Bách Phú thường xuyên đến thăm cô, còn mang theo cả hoa bách hợp xinh đẹp nữa, Bách Phú lại cứ nghĩ là các cô ấy nói đùa, mặc dù trong tim thì luôn không ngừng cầu nguyện chuyện đó là thật.

Hóa ra, người đến là anh ta a. Bách Phú trong tim đột nhiên dâng đầy mật ngọt, lại nhìn bó hoa bách hợp xinh đẹp ở đầu giường kia, đôi mắt cười cong cong lại như vầng trăng khuyết, không dùng được mà cười ngây ngốc ra.

Woa kha kha . . . Đây là lần đầu tiên sau biết bao năm nhận được một bó hoa từ người khác giới a. Thật đúng là một bó hoa đẹp quá ! Hoa nhỏ oi , hoa nhỏ, người an tâm nhé, ta nhất định sẽ chăm sóc người thật tốt . . . .

Nhìn thấy Bách Phú cười ngoác hết cả miệng ra, Lăng Hạo không dùng được cũng cười lên. Thực đúng là một cô gái thú vị, chỉ một bó hoa cũng có thể vui đến thế này. Có thể nhìn thấy cô ấy vui vẻ như vậy, bản thân lại cũng tự nhiên thấy thật vui vẻ biết bao.

Đang lúc hai người họ cùng cười ngây ngốc, Ký Nhan mang theo đồng sự từ văn phòng bước vào. Đến đây còn có Tô tổng cùng người không thể không làm người khác ghét bỏ là cô Diệu Diệp. Lần thăm bệnh này đúng là làm Bách Phú vì được sủng mà kinh ngạc cả lên, lúc đó không biết phải làm sao mà ngây ra tại chỗ.

Tô tổng thân là lãnh đạo có chức vụ cao nhất đi tới trước tiên, bước đến bên giường Bách Phú, thân thiết mà hỏi thăm bệnh tình của cô. Lần đầu tiên nói chuyện gần gũi như vậy với người lãnh đạo mà cô vô cùng tôn thờ, Bách Phú trong tim cũng ít nhiều căng thẳng. May mà các đồng sự bên cạnh hôm nay miệng cười cùng tán ngẫu, cô mới có thể hơi hơi thoải mái một chút.

Đặng Hân thân thiết còn mang tới cả di động mà Bách Phú để quên ở khách sạn nữa. Bách Phú trong tim thầm cảm ơn vô cùng, thật đúng là trời sinh đã là đầu tiên vớ đám a!

Tuy nhiên không một ai dám hỏi Bách Phú là rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Dù sao cũng có mấy vị lãnh đạo ở đây, không ai dám làm loạn lên cả.

“Trán cô bị đập vào đâu sao ?” Lăng Hạo đột nhiên hỏi.

“Không có a.” Bách Phú tự mình cũng rất chán nản nói, “KHông hề bị va đập vào đâu cả, chỉ có phần bên cạnh trán là bị thương thôi, song trên đầu giờ lại có thêm một vết đỏ này nữa. Thực sự là kỳ quái quá . . . . .”

Còn chưa nói hết, Tô tổng lại như rất vô ý mà cắt ngang lời Bách Phú, rồi lại tùy ý mà hỏi mấy câu, Ký Nhan cùng Diệu Diệp cũng tìm ra lý do để tách mấy người không liên quan ra, chỉ còn lại Tô tổng cùng Lăng Hạo.

Bách Phú có ngốc đến đâu cũng hiểu được là có ý gì. Cô do dự mà nhìn Lăng Hạo một cái : “Anh không phải đi sao ?”

Lăng Hạo còn chưa kịp nói, Tô tổng đã cười cười mà cướp lời : “Lăng thiếu cùng tôi phụ trách điều tra việc này.”

Lăng thiếu ! Bách Phú ngây ngốc cả người. Nhìn nhìn Lăng Hạo rồi nghĩ, anh ta là Lăng thiếu a , là người thừa kế duy nhất của Lăng Thế sao !!!!Lăng thiếu ! Bách Phú ngây ngốc cả người. Nhìn nhìn Lăng Hạo rồi nghĩ, anh ta là Lăng thiếu a , là người thừa kế duy nhất của Lăng Thế sao !!! ~

Lại nhìn sang biểu tình đang vô cùng điềm tĩnh của Lăng Hạo, Bách Phú trong tim không nhận được mà thất vọng vô cùng : Khoảng cách giữa chúng ta lại càng tăng thêm rồi a ! Thảm nào mà anh ta lại đến thăm mình, hóa ra . . . . .

Điều chỉnh lại tâm tình một chút, Bách Phú lại một lần nữa đem những điều đã kể với phía cảnh sát về chuyện mình đã trải qua nói lại lần nữa. . . . .

Sau khi nói xong, mọi người không ai nói gì cả, đến gương mặt luôn nở nụ cười của Tô tổng cùng Lăng Hạo cũng trầm trọng hẳn xuống.

Sau một lúc trầm mặc, Lăng Hạo mới nhẹ nhàng mà vỗ vỗ vai của Bách Phú: “Cô cứ nghỉ ngơi thêm hai ngày nữa đi, đến thứ ba rồi hãy đi làm. Chúng tôi đi trước đây, có gì cần thì cứ gọi tôi nhé.”

Bách Phú rất nghe lời mà đồng ý, sau đó ngoan ngoãn dùng ánh mắt tiễn họ đi ra ngoài.

+++ +++ +++ +++ +++

“Xem ra sự việc không hề đơn giản a.” Tô tổng nhẹ nhàng nói với Lăng Hạo.

“Đúng vậy. Xem ra, nhất định phải mời đại sư đến một chuyến rồi.” Lăng Hạo gương mặt không lộ chút biểu tình nào đáp lại, “Ông mau mau mời Bạch Long đại sư đến một chuyến. Từ giờ đến lúc đó, vẫn là nên khóa cửa tầng 14 lại.”

“Nhưng, hiện giờ đang là mùa bận rộn a, đâu có đủ phòng . . . . .”

“Cứ cho là không đủ, cũng còn hơn là để xảy ra chuyện gì, đến lúc đó không có cách nào mà thu dọn được !” Lăng Hạo lạnh lùng cắt đứt lời Tô tổng, “Nếu như bị khách hàng biết được trong khách sạn có quý, thì dù cho phòng có nhiều hay có đẹp đến mấy, cũng chỉ có thể để trống ở đó mà thôi.”

“Tôi biết rồi.” Tô tổng kính đáp lại, “Tôi sẽ nhanh chóng an bài.”

Lăng Hạo vẫn giữ nguyên gương mặt không chút biểu tình đó gật gật đầu. Đây mới là gương mặt thực sự của Lăng Hạo, anh tự nhận mình trước giờ không phải người hòa nhã hay dịu dàng gì. Dù sao những thứ đó cũng chỉ là một cái mặt nạ mà thôi.

+++ +++ +++ +++ +++

Sự thất vọng lại lần nữa đọng đầy trái tim Bách Phú.

Đột nhiên, một trận âm thanh tiếng chuông di động vang lên. Hóa ra là di bé.

Bách Phú vội vàng nhận điện thoại, song vẫn bị đối phương vô cùng bất mãn mà nói ầm lên : “Cháu đang ở đâu đấy? Gọi lâu như thế rồi, mấy ngày này cháu rốt cuộc là chết ở đâu thế hả! Đến điện thoại cũng không gọi được ! Thật đúng là cánh đã cứng rồi đây mà ! . . . . .”

“Không phải đâu, di bé. Mấy ngày này cháu bị ốm, đang ở bệnh viện cho nên . . . . .”

“Cháu là đang trách di đấy a ? Trách di không quan tâm cháu đầy đủ, trách di chỉ thương yêu em họ cháu đúng không ! Đây! Làm người thì phải có lương tâm chứ ! Nếu như không phải là di, cháu sớm đã phải đến viện phúc lợi rồi . . . . .” Âm thanh cứ thế mà càng lúc càng cao thêm.

Bách Phú ừ ừ khua đến nỗi trong tim phát sàu hết cả lên : “Cháu xin lỗi, di bé. Cháu sau này sẽ không thế nữa đâu a. ”

Bên kia dừng lại một chút, đột nhiên lại chuyển đề tài nói : “Haiz . Di cũng biết, cháu một mình ở ngoài cũng không dễ gì. Cháu nói xem di ở xa thế này cũng đâu có giúp được gì nào, vì thế tiền tiêu tháng này của nhà cháu không phải đưa nữa đâu, để đấy mà mua ít quần áo cho mình. Đừng nói di bé nói cháu đấy, đã là con gái lớn thế rồi, cũng nên biết trang điểm cho đẹp một chút, cứ mặc mãi mấy thứ nhà quê như vậy. Cháu cứ không thức thời như thế, thì lúc nào mới được thăng chức đây . . . . .”

Không phải đóng tiền tiêu cho nhà ! Bách Phú chấn động hoàn toàn. Từ sau khi tốt nghiệp đại học, Bách Phú dù cho có thất nghiệp, hay làm thêm, cũng không dám bỏ một tháng không gửi tiền về cho di bé. Mặc dù căn nhà mà di bé đang ở kia là của cha mẹ để lại cho cô, nhưng di bé dường như trước giờ chưa bao giờ cảm thấy là mình ở nhầm chỗ cả, luôn coi mình là nữ chủ nhân của căn nhà, còn Bách Phú, chỉ là khách mà thôi.

Từ nhỏ đến lớn, dưới bàn tay của di bé đã làm Bách Phú hoàn toàn quên mất mình mới là chủ nhân của căn nhà đó, mà dù cho có phản kháng, cũng tuyệt đối là không thể được.

“Đúng rồi, em họ cháu vừa tốt nghiệp. Khách sạn mà cháu đang làm không phải là khách sạn cấp quốc tế sao? Em họ cháu học là bên ngoại ngữ đấy, vào làm việc ở đó là hợp quá còn gì, cháu xem xem có công việc gì thích hợp với nó, thì an bài cho nó một cái, tốt nhất là phải có nơi ở nữa, phúc lợi cũng phải tốt, công việc cũng không được mệt quá, đúng rồi, còn phải có kỳ nghỉ hàng năm nữa nhé . . . . .”

Đầu Bách Phú trong chốc lát phình to lên đến không thể nào to hơn được nữa. Hóa ra . . . . .chính là vì chuyện này. Đến cháu còn chẳng có nghề nghiệp gì, làm sao mà có quyền gì để giúp em họ an bài công việc chứ, rốt cuộc muốn giúp em họ thế nào đây ? Mà lại còn yêu cầu như thế . . . . . Trời ơi, tôi phải làm thế nào đây !

“Được rồi, ngày mai di sẽ bảo em họ đem sơ yếu lý lịch đến đưa cho cháu, cháu cố an bài cho thật nhanh chút, nó là em họ cháu cơ mà !”

“Nhưng . . . . .”

“Nhưng cái gì mà nhưng , di đã nuôi cháu lớn đến như vậy, giờ bảo cháu làm chút việc mà cháu còn thế này thế nọ nữa ! Di nuôi lớn cháu có dễ hay không hả ? Ai mà không biết mệnh cháu cao, khắc chết cả cha lẫn mẹ mình ! Chỉ có di là dám nuôi cháu ! Nếu việc này mà không làm được, thì sau này đừng có về nhà nữa. ! ”

Nước mắt ứ ứ khuất cuối cùng cũng xông lên trên mắt.

Di bé thật là, tại sao lại phải nhắc đến cha và mẹ chứ . . . . . Thực sự là do mình khắc chết sao ? Tại sao ai ai cũng nói là vì mình chứ ? Mình thực nhớ cha mẹ quá đi thôi !

Nước mắt càng rơi càng nhiều, đã hoàn toàn đã không thể không chế được nữa.

“Em . . . . Sao thế này ? Có phải là đã xảy ra chuyện gì không ? ”

Bách Phú ngẩng đầu lên, hóa ra là tiểu Hắc.

“Sao giờ anh mới đến thăm em thế, còn không mang quà đến nữa ! Thật đúng là lười quá ! ” Chỉ chớp lát, Bách Phú lại càng thấy ủy khuất hơn. Oa một tiếng mà khóc ầm lên.

Trương Dương vội vã chạy đến, nhìn Bách Phú đang khóc đến thương tâm vô cùng kia, không biết nên đứng đâu cho thích hợp nữa.

“Đến đây một chút a ! ”

Trương Dương nghe lời bước đến bên giường, để mặc cho Bách Phú đem đầu dựa vào trong ngực mình, cho đến khi khóc hết cả nước mắt ủy khuất trong lòng.

Còn Trương Dương chỉ trầm mặc nhẹ nhàng xoa xoa mái tóc Bách Phú.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Quyển 1 - Chương 7: Món Quà Chu Đáo

“Anh thực sự cho là Bách Phú nói thật sao ? ”

“Cô ấy có lý do gì để nói dối chứ ? ”

Kỷ Nhan nhú nhú hàng lông mày thanh mảnh xinh đẹp, nói thẳng ra nghi ngờ : “Nói thực, đối với sự hiểu biết về Bách Phú của em, thì cô ấy đúng là không thể nói dối được. Nhưng . . . . nói là có quý, liệu có phải là quá hoang đường chút rồi không ? ”

Lăng Hạo cười cười, nhìn thẳng vào đôi mắt Kỷ Nhan : “Nếu như anh nói anh tin là có quý, em sẽ nghĩ thế nào ? ”

Kỷ Nhan vừa tức vừa buồn cười mà nói : “Này, Lăng Hạo, em đâu có phải quen biết anh lần đầu tiên đâu cơ chứ, anh là người thế nào em lại còn không biết sao. Anh mà cũng tin có quý ? ”

Lăng Hạo ngừng cười, nghiêm túc nói từng chữ : “Anh – thực – sự – tin – là – có – quý .”

Kỷ Nhan ngây ra, không thể tin được mà nhìn vào người đàn ông mình cho là đã hiểu rất rõ này. Có điều , anh ấy chính là như vậy, cứ luôn làm cô không cách nào nắm bắt được, cũng không thể phân biệt rõ được, ai mới là con người thực của anh.

Lăng Hạo lại quay đầu tự mình nói với mình : “Có những chuyện, nếu như em đã từng trải qua, thì sẽ tin thôi.”

Tiền Kỷ Nhan về nhà xong, Lăng Hạo một mình đi về nơi ở là Kim Bích Giang Uyển bên cạnh khách sạn.

Lúc ngâm mình trong bồn tắm, Lăng Hạo lại nghĩ đến ký ức lúc nhỏ mà mình không hề muốn nhớ tới chút nào. Cha mẹ, tai nạn xe, máu tươi , khắc tinh, oán hờn . . . .

Mệt mỏi, thực sự rất mệt mỏi, trong tim này. Không muốn ngủ một mình chút nào.

Khi phải đối mặt với ông nội luôn nghiêm khắc, bất luận trong tim Lăng Hạo dù cho có sợ hãi đến mức nào, có cô đơn đến bao nhiêu, thì cũng không bao giờ xin ông đừng để mình phải ngủ một mình. Nhưng đến khi trưởng thành rồi, Lăng Hạo lại thường xuyên tìm các cô gái khác nhau để qua đêm cùng anh. Rất nhiều người mến anh là đồ phong lưu, song anh vẫn là không nguyện ý ngủ một mình.

Cho đến khi xảy ra chuyện đó, cho đến khi nhìn thấy ánh mắt thương tâm tuyệt vọng đó.

Ding . . . . Điện thoại vang lên.

“Lăng Hạo, đã liên lạc được với Bạch Long đại sư rồi, ông ấy vừa hay đang ở trong nước, nói ngày kia có thể đến được. Nhưng ông ấy nói nhất định muốn gặp Bách Phú.”

“Tại sao ? ” Lăng Hạo có chút kỳ quái mà nhú nhú mày, anh vẫn nhớ nụ cười có chút ngốc nghếch kia, nhớ cái gương mặt vì dùng sức mà đỏ hồng hết cả lên.

“Đại sư không nói tại sao cả, chỉ nói đến lúc đó, nhất định cô ấy phải đến.”

“Được, tôi biết rồi. Vất vả cho ông rồi Tô tổng, nghỉ ngơi sớm đi.”

“Không có gì, vậy tôi không làm phiền anh nữa.”

Bạch Long đại sư muốn gặp Bách Phú ? !

Thật sự là rất kỳ quái, Bạch Long đại sư không dễ gì gặp người lạ. Nếu như không phải vì ông có giao tình tốt với ông nội, thì lúc đó ông cũng sẽ không giúp mình thoát khỏi lời nguyền như vậy.

Anh vẫn nhớ đại sư nói, sự tình vẫn còn chưa hề chấm dứt, bản thân còn một đại kiếp nữa, chính là vào lúc anh hai mươi tám tuổi, cũng là năm nay. Cũng không biết liệu có thể qua được cửa này không nữa. Có điều, cũng chính là đại sư đã từng nói, cứ để thuận theo tự nhiên. Cái phải đến sẽ đến, muốn chạy cũng không thoát được.

+++ +++ +++ +++ +++

Sau khi khóc một trận đã đời xong, Bách Phú cảm thấy thoải mái hơn nhiều rồi. Trương Dương bị cô dọa cho sợ kia vẫn ở bên cạnh, hơn nữa còn mua đến một đồng hồ mà cô thích ăn nữa, còn có thứ mà cô đã muốn từ rất lâu rồi — một bó hoa tuy líp đởm thắm đến phát ra ánh đen.

“Đặc biệt quá ! ” Bách Phú là lần đầu tiên nhìn thấy tận mắt loài hoa này, dường như đã bị mê hoặc rồi vậy. Màu sắc này, thật sự đã làm cô mê mẩn, thậm chí còn có chút yêu thích mà không nổi rồi tay.

Nhìn thấy Bách Phú thích bó hoa này như vậy, Trương Dương vui đến nỗi miệng cũng không thể khép lại được, “Vốn dĩ anh muốn mua một bó hoa hồng đỏ, tiếc là đã bị bán hết rồi. Anh cảm thấy loài hoa này cũng rất đẹp, hơn nữa lại còn rất đặc biệt, cho nên mới mua đến để tặng em. Em có thích không? Đừng rồi, còn có cái này nữa.” Trương Dương lấy ra từ trong túi áo một chiếc bùa màu vàng, “Cái này là lá bùa hộ mệnh anh xin ở trên đền Hoàng Đại Tiên về. Em phải đeo nó nhé, đến lúc đó nhất định quỷ thần cũng không dám nhận nữa đâu.”

“Thích ! Thích lắm, em thích màu này lắm ! Cám ơn anh nhé, tiểu Hắc.” Bách Phú nhìn Trương Dương vừa nãy vì chạy đến mà người đầy mồ hôi, trong tim thầm nghĩ : “Tiểu Hắc, có anh , thật tốt.”

Nghe được lời nói vui mừng của Bách Phú, Trương Dương trong mắt lại xẹt qua một tia sáng kỳ lạ, có điều Bách Phú đang chăm chú ngắm hoa kia hoàn toàn không nhìn thấy được điều đó, chỉ chăm chú vuốt ve nhẹ nhàng những cánh hoa kia. Cứ thế này, ôn nhu như vậy, chăm chú đến thế, làm Trương Dương bên cạnh không khỏi lay động trong tim

“Tiểu Hắc a, ngày mai là em xuất viện rồi, anh sẽ đến đón em chứ ?” Bách Phú vừa cầm bó hoa màu đỏ rực vừa nhẹ nhàng hỏi.

“Đương nhiên a.” Trương Dương không chút do dự mà đáp lời, “Ngày mai không chỉ đến đón em, còn mời em ăn uống thật sướng một bữa nữa, giúp em đón gió oh.” (đại khái là muốn lấy lại may mắn cho cô)

“Được a.” Bách Phú cười ngọt ngào. Có người an ủi, thật tốt biết bao.

Cuối cùng cũng đã được về khách sạn. Bách Phú thực sự rất thích nơi này, thực hi vọng có thể cả đời được làm việc ở nơi đây.

Việc đầu tiên, chính là đi đến bộ phận nhân sự nghe ngóng xem có công việc nào thích hợp với em họ hay không. Có điều kết quả nghe ngóng được, lại là hiện giờ chỉ còn có bên nhân viên phục vụ đang tìm người, những bộ phận khác trong thời gian này tạm thời không có nhu cầu.

Trời ơi, làm sao đây, làm sao mà nói lại với di bé đây ? Bách Phú chau mày ủ rũ.

“Cô sao thế, sao lại ngây ra ở nơi này thế này ?

Bách Phú quay đầu lại nhìn, hóa ra là anh ta — Lăng Hạo.

Thực sự cô rất muốn có thể cười được một cái, song hóa ra lại trông giống như là gương mặt bị co rút lại vậy.

“Sắc mặt cô sao lại khó nhìn thế? Không thoải mái sao ?” Giọng nói này của anh ta thật sự thân thiết quá.

“Không có a.” Cứ nghĩ đến chuyện của em họ, tâm tình lại đột ngột mà rơi xuống đến tận đáy vực.

“Vậy, tôi đi trước nhé.”

Lăng Hạo xoay người rời đi, song đột nhiên lại lập tức quay lại, lấy từ trên cổ tay mình xuống một thứ, đeo lên trên tay Bách Phú.

Bách Phú cúi đầu xuống xem, hóa ra là một chuỗi hạt phi thúy sáng lấp lánh được khắc lên chữ Phật, thập phần toàn vẹn, làm vừa nhìn là đã biết ngay giá thành không hề nhỏ.

“Chuỗi vòng này cô đeo lên đi, nó đã được Bạch Long đại sư khai quang rồi. Sau này cho dù có gặp phải bất cứ vật gì không sạch sẽ, cô cũng không phải lo nữa. Nó sẽ bảo vệ cho cô.” Nói xong, Lăng Hạo cười cười, cuối cùng mới xoay người mà rời đi.

Nhìn chuối vòng trên tay mình, lại sờ sờ lá bùa hộ thân trong túi áo ngực, thực sự là có một loại cảm giác kinh ngạc vì được sủng vậy. Lại có nhiều anh đẹp trai quan tâm đến mình như vậy, mọi người nếu mà biết được, nhất định sẽ ghen tị lắm cho mà xem.

Chỉ trong chớp mắt, Bách Phú lại đã vui vẻ trở lại, tất cả mọi phiền não nhanh chóng bị bỏ lại phía sau. Nếu như không có tính cách lạc quan yêu đời này, có lẽ cũng không biết Bách Phú sẽ thành ra bộ dạng gì nữa.

Do xảy ra chuyện, nên hiện giờ Bách Phú lại được điều về bộ phận bán hàng. Vừa mới về đến văn phòng, lại bị Đặng Hân kéo ra ngoài.

“Nói thật đi, cậu với thái tử gia có quan hệ gì hả ?”

“Không có gì a, chỉ là quan hệ bạn bè bình thường thôi.”

“Thật không ?”

“Thật đến không thể thật hơn nữa !”

“Vậy anh ta sao lại ngày ngày đến thăm cậu, còn tặng hoa cho cậu nữa ?”

“Này, đại tỷ, tốt xấu gì tôi cũng vì khách sạn của anh ta mà thành ra thế này, anh ta đến thăm tôi cũng là điều đương nhiên a. Hơn nữa, anh ta có lẽ cũng lo tôi sẽ nói linh tinh với người bên ngoài.”

“Nghe nói, thái tử gia tặng cậu một chiếc vòng tràng hạt Phật đẹp lắm a.” Đặng Hân vừa soi môi Bách Phú, tay lại cũng nhanh chóng mà động thủ tìm kiếm.

“Xin cậu đấy, thật phục YOU luôn, nhanh thế đã biết rồi. Cậu thật đúng là còn siêu hơn cả 007 nữa đấy !” Bách Phú suýt nữa thì ngất rồi.

“Xin cậu, người trong cả cái khách sạn này đều biết rồi đã được chưa .”

“Không phải chứ !” Bách Phú than thầm, ngán ngẩm mà đưa chuối vòng tràng hạt cho Đặng Hân xem.

“Đẹp quá a !” Nhìn thấy từng viên phi thủy trong suốt khắc lên chữ Phật làm Đặng Hân rót cả nước dãi ra.

“Đúng vậy, thật sự là rất đẹp.” Bách Phú cũng nhìn nhìn chuối tràng hạt, không che dấu được cảm giác thỏa mãn của mình.

“Đúng rồi, thế ngày hôm đó đã xảy ra chuyện gì ? Hôm đi thăm cậu cả Tô tổng và nữ ma đầu đều ở đó, tớ không dám hỏi.”

“Còn dám hỏi, thật đúng là đồ không có lương tâm ! Còn không thèm tới thăm tớ nữa.”

“Làm gì có a, là nữ ma đầu không cho phép bọn tớ tự ý đi thăm cậu. Hơn nữa, còn đặc biệt lưu ý nói với Trương Dương đấy.”

“Nói cái gì cơ ?”

“Nói không cho Trương Dương đi thăm cậu a !”

“Không phải chứ, tiểu Hắc vẫn đi thăm tớ mà.” Bách Phú kêu lên, “Anh ấy còn tặng tớ bó hoa rất đẹp nữa !”

“Woa , vậy thì đúng là đã gắng lên áp lực rồi. Được rồi , được rồi, mau nói cho tớ biết đi.”

Bách Phú ngán ngẩm mà đành một lần nữa nói lại câu chuyện mình đã trải qua, sau đó còn không quên nhắc nhở Đặng Hân : “Nhớ là ngàn vạn lần cũng không được nói với người khác đấy. Tô tổng đích thân nhắc nhở a.”

“Cậu an tâm, Đặng Hân tớ đây mặc dù rất lăm chuyen, nhưng cũng biết được lời nào nên nói, lời nào không. Hơn nữa cậu lại là bạn tốt nhất của mình, tớ làm sao có thể hại cậu được chứ ?”

Nhìn bộ dáng đang vỗ vỗ ngực đảm bảo của Đặng Hân, Bách Phú thầm thấy buồn cười vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Quyển 1- Chương 8: Ác Mộng Tiếp Diễn

Cứ như vậy, hai cô gái vừa cười vừa nói chuyện mà quay lại văn phòng.

Vừa mới vào đến văn phòng, Trình Phong đã chạy đến nói với Bách Phú : “Cô đi đâu thế ? Lãng tiên sinh phản phò bảo cô đi họp đấy. Mau lên, giám đốc Kỷ Nhan đã đi rồi.”

“Đự họp ? Tôi ?”

Còn chưa kịp hồi thần lại, Bách Phú đã bị Trình Phong xách đến trước cửa văn phòng của Lãng Hạo.

Văn phòng đẹp quá a! Đơn giản, họp một, hào phóng ; thập phần cốt cách, mà lại không hề quá cường điệu cầu kỳ.

Nghe nói người phụ trách trang trí phòng là Kỷ Nhan, haiz , phẩm vị đúng là tốt đến không còn gì để nói nữa.

Tô tổng, Diêu Diệp, Kỷ Nhan đều ở đây. Lại lần nữa phải đối mặt với những vị lãnh đạo này, Bách Phú lại thêm phần căng thẳng.

“Không sao đâu, đừng có căng thẳng. Hôm nay đến đây, đều là những người hiểu rõ sự việc này nhất.” Lãng Hạo thân thiết nở nụ cười nói.

Sau đó, thư ký của Tô tổng bắt đầu đưa lên cà phê hoặc là trà cho những người tham dự cuộc họp. Khi cô ta hỏi Bách Phú, người được hưởng ân sủng đến kinh ngạc là Bách Phú kia suýt nữa thì từ ghế mà nhảy dựng lên. Đây chính là cô thư ký Mộc cao cao tại thượng sao ? Chẳng giống với lúc bình thường tí nào cả.

Cuộc họp bắt đầu .

.....

Oh , hóa ra là vì chuyện ở phòng 1423 kia. Nhắc đến căn phòng đó, Bách Phú không dừng được mà lại tê hết cả người lên.

Bách Long đại sư ? Bách Phú trầm suy nghĩ. Hình như trên truyền hình và tiết mục tổng hợp nghệ thuật có nhắc đến, nghe đồn là một người thần kỳ đến nỗi gần như được coi là thần. Rất nhiều những người giàu có, những nhà làm chính khách, ngôi sao nổi tiếng đều tranh nhau để đến quỳ bái ông, chỉ để ông giúp cho một chút. Có điều, vị đại sư đến lần này liệu có phải là nhân vật truyền kỳ đó hay không ? Mà đương nhiên, dựa vào thế lực cùng sức ảnh hưởng của Lãng gia, có lẽ cũng có thể có khả năng đó.

“Bách Phú a .”

Lãng Hạo đột nhiên gọi một tiếng, hại Bách Phú nhảy dựng cả lên, “Vâng !”

“Đừng có căng thẳng như thế.” Lãng Hạo nhìn vào đôi mắt của Bách Phú, làm cô như bị tan chảy trong đôi mắt đó vậy, “Đại sư nói, đến lúc đó, cô nhất định phải có mặt đấy. Cô có thể làm được không ?”

“Được ạ !” Bách Phú không suy nghĩ chút nào mà trả lời luôn, cũng vì trả lời nhanh quá, làm sau đó lập tức có chút hối hận, chỉ đành dùng âm thanh rất nhỏ mà ngập ngừng hỏi : “Vâng ... ..không biết, có thể hỏi điều này không, tại sao nhất định ... ..lại muốn tôi đến đó?”

Lãng Hạo cười khỏ nói : “Cái này, tôi cũng không được rõ lắm. Đại sư ông ấy chính là như thế, có điều, ông đã làm thế này, nhất định phải có lý do của ông.”

“Tôi hiểu rồi ạ. Tôi nhất định sẽ làm được.” Bách Phú chỉ đành khoác lên bộ dáng rất dũng cảm mà nói.

“Tốt lắm.” Lời khen ngợi từ chính miệng Lãng Hạo nói ra, lại làm Bách Phú miễn cưỡng vô cùng.

“Có điều ... ..” Lãng Hạo đột nhiên lại chuyển hẳn ngữ khí, “Cô , thực sự không sợ sao ?”

“A ?” Bách Phú hơi ngây ra một chút, gương mặt có chút hồng lên trả lời , “Đương nhiên ... ..vẫn có một chút sợ ạ ... ..”

“Đừng có sợ. Tôi, nhất định sẽ không để cô phải xảy ra chuyện gì nữa đâu.”

Ngữ khí khẳng định của Lãng Hạo, làm trái tim Bách Phú trong phút chốc lại nảy lên kịch liệt. Máu đỏ hồng, bắt đầu từ hai bên má xuống đến cổ rồi nhanh chóng mà lan tỏa ra. Để che dấu sự bối rối này, Bách Phú chỉ có thể không ngừng uống cà phê, cho đến khi cà phê trong cốc đã uống hết, cô vẫn cứ uống tiếp.

Cho đến khi họp xong, về đến nhà rồi, Bách Phú vẫn đang say sưa trong câu nói kia của Lãng Hạo. Thậm chí còn không đợi cả Trương Dương tan sở cùng về, cũng quên luôn cả không ăn cơm.

Mình ... ..thích anh ấy rồi sao ? Bách Phú trong tim thầm tự hỏi bản thân. Trời ơi ! SO BAD ! Đây thật đúng là đang mơ một giấc mơ vĩnh viễn cũng không thành sự thực được mà. Mặc dù, giấc mơ này thực sự đẹp vô cùng.

Sau khi trải qua cuộc chiến đấu kịch liệt của giấc mơ tình yêu và hiện thực, suy nghĩ lãng mạn của cô vẫn đang bay bổng tít trên cao.

Được rồi, tất cả phải bắt đầu từ việc giảm béo mới được ! Tin rằng khi đã gầy đi rồi, nhất định sẽ làm cho mọi người đều phải tròn tròn mắt. Hi vọng ... ..cũng có thể làm cho anh ấy vừa ý hơn.

Không vì cái gì khác, chỉ vì câu nói mà anh ấy đã nói với mình hôm nay !

Mang theo hoang tưởng về cuộc sống sau khi mình đã gầy đi, Bách Phú cười cười mà đi vào trong giấc ngủ .

+++ +++ +++ +++ +++

“Bắt đầu rồi ... ..tất cả lại bắt đầu rồi.”

Lại là giọng nói đó ! Là giọng nói trong giấc mơ ở bệnh viện lúc trước !

“Chúng ta ... ..lại sẽ được gặp nhau rồi. Ta, đã đợi nằng đợi quá cực khổ a.”

Không biết tại sao, mà giọng nói này lại thân thiết đến vậy, nhưng lại cũng rất đáng sợ.

Lần này, cảm giác mình gần với người kia hơn một bước nữa. Hiện giờ không chỉ nghe thấy giọng nói, còn nhìn thấy một chút hình ảnh nữa.

Mặt trắng, mặt trắng màu đỏ ! Trời ơi, trên thế giới này lại còn có mặt trắng màu đỏ nữa sao ! Giống như là bị máu tươi nhuộm lên vậy, đẹp đẽ như thế, nhưng cũng kỳ lạ và tà ác vô cùng !

Bên tai lại truyền đến những âm thanh kỳ lạ.

Âm thanh đó như những tiếng gầm hét của chiến sĩ trên chiến trường ; tiếng ngựa chiến kêu thảm thiết ; tiếng binh khí đinh đinh chạm vào nhau ; tiếng rên rỉ đau khổ của những người bị thương ; tiếng trống âm ỹ nơi chiến trường ... ..

Những âm thanh này mặc dù rất nhỏ, rất hỗn loạn, nhưng lại làm lay động đến trái tim cô. Cho dù là phòng chiếu phim tốt nhất, cũng không thể so sánh được với âm thanh ngày càng chấn động bên tai Bách Phú lúc này !

Âm thanh đó dường như đã được cất giấu trong hồi ức nơi tít tận cùng trái tim Bách Phú, lúc này mới đột ngột vuren ra một góc, nhưng cũng đủ để làm trái tim Bách Phú kinh hoàng mà nảy lên.

Trước mũi còn ngửi thấy cả mùi vị xác chết bị đốt cháy, cũng giống như mùi đã ngửi thấy khi đưa cha mẹ đến nhà hỏa táng vậy, làm người ta thương cảm vô cùng.

Trước mũi còn ngửi thấy cả mùi vị xác chết bị đốt cháy, cũng giống như mùi đã ngửi thấy khi đưa cha mẹ đến nhà hỏa táng vậy, làm người ta thương cảm vô cùng.

Trái tim lại trở nên đau đớn quá ! Dường như đang bị một bàn tay to dùng lực mà bóp nát vậy, nước mắt cũng vì thế mà không ngừng chảy xuống. Bị thương, phần nộ, oán hận, còn có sự bi ai vì không thể làm gì được, tất cả đều tập trung lại hướng về Bách Phú, bên tai hình như còn có một âm thanh êm dịu không ngừng vang vọng, mà lại giống như một lời cảnh cáo bản thân vậy — “Không thể lại để trải qua thời kỳ đẹp đẽ nữa!”

Bị dọa đến không cách nào động dậy được là Bách Phú kia, cứ luôn cảm thấy trước mắt một mảng sương mờ mờ, dường như cái gì cũng không nhìn rõ được, lại dường như vốn dĩ không có gì hết cả.

Đột nhiên một bàn tay, hướng về phía cô rồi nhanh chóng nắm lấy cổ tay.

Đó là một bàn tay trắng bệch mà rất to lớn. Bàn tay đó lạnh vô cùng ! Lạnh đến tận xương tủy của cô.

“Ta, sẽ không bao giờ buông tay nữa, sẽ không bao giờ để nằng, rời xa ta !”

Bàn tay đó càng lúc lại càng dùng lực, Bách Phú cũng càng lúc càng thấy sợ hãi.

“Ta, sắp tỉnh lại rồi. Nằng thuộc về ta, nằng chỉ có thể thuộc về ta !”

Sự đau đớn cùng kinh hoàng làm Bách Phú không chịu được mà hét to lên : “Buông tay a !”

Lực đạo trên bàn tay đột nhiên biến mất, bàn tay to kia cũng không còn thấy bóng dáng nữa.

+++ +++ +++ +++ +++

Bách Phú đầu đầy mồ hôi tỉnh lại từ trong mộng.

Hóa ra chỉ là mơ ! Nhưng lại thực đến đáng sợ, hóa ra chỉ là nằm mơ. Bách Phú thở dài ra một hơi.

Nhưng vừa mới cúi đầu xuống, tìm Bách Phú lại lập tức rơi vào trong hố băng. Trên hai bên cổ tay cô là vết tích tím đỏ, nhức mắt đến vậy ! Tay bên kia, chuỗi hạt Lăng Hạo tặng cô lại đang âm ỷ phát ra sắc đen ! Sự kinh hoàng lại lần nữa bóp chặt lấy trái tim vốn dĩ đã rất yếu đuối của Bách Phú.

Lần trước là tận mắt nhìn thấy nữ quỷ, đã không thể tả hết được cô cảm thấy sợ hãi đến thế nào.

Hồi thần lại, Bách Phú dùng tốc độ nhanh nhất từ lúc sinh ra đến giờ xông đến trước cửa phòng Trương Dương.

“Tiểu Hắc, mở cửa ! Mau mở cửa !”

Tiếng gõ cửa khẩn cấp của Bách Phú làm cho Trương Dương rõ ràng là bị dọa đến nhảy dựng cả lên, anh vội vàng mặc chiếc áo phông cùng quần đùi lên, đẩy cửa ra đã nhìn thấy Bách Phú đang mặc một bộ váy ngủ hai dây màu hồng phấn có hình SNOOPY, làm gương mặt anh đỏ hết cả lên.

“Chuyện .....chuyện gì thế a ?” Trương Dương nhìn vào hai bàn chân mình, có chút lấp bấp mà hỏi.

Tiểu là Bách Phú rõ ràng chẳng hề ý thức được nguyên nhân của sự khó xử nơi Trương Dương : “Em, em lại gặp ác mộng rồi, em sợ lắm, em có thể ngủ ở đây một đêm không ?”

“A !” Trương Dương tròn tròn mắt, miệng mở rõ to, ngây ngốc nhìn Bách Phú : “Em. ... ..em muốn. ... ..ở lại. ... ..đây ?” Trương Dương càng lúc càng lấp bấp hơn.

Bách Phú chán nản nhìn Trương Dương nói : “Không phải chỉ là ngủ một chút ở phòng anh thôi sao, cùng lắm thì em ngủ dưới đất là được rồi.”

Thấy Trương Dương không nói gì, chỉ dùng vẻ mặt nghiêm túc nhìn mình, Bách Phú nhè nhẹ lắc lắc gấu chiếc áo phông của anh, “Xin anh đấy, em thực sự là sợ lắm. Em chỉ ở lại đêm nay thôi.”

Nhìn thấy gương mặt Bách Phú bị dọa đến trắng bệch cả ra, Trương Dương kiên định nói : “Vào đi, em ngủ giường, anh ngủ dưới đất. Có anh đây, nhất định sẽ không để em có chuyện gì !”

Lại lần nữa được nghe câu nói này, song Bách Phú lại không động tâm nhiều như trước nữa, có điều sự cảm động trong tim thì vẫn là cảm động như thế.

Trương Dương trầm lặng trải một tấm ga giường trên nền nhà, nằm lên đó, lưng quay lại phía Bách Phú. Do hai người ở đều là phòng đơn, nên khó mà tránh được phút giương gao khi phải đối mặt lúc này.

Đương nhiên điều này rõ ràng là làm khó Trương Dương, bất luận thế nào, anh cũng là một người đàn ông trẻ có thân thể khỏe mạnh bình thường, cũng đương nhiên là sẽ có rung động cùng với nhu cầu của tuổi trẻ !

Đây đúng là không phải cuộc kiểm tra bình thường a. Song Trương Dương hiểu rõ, Bách Phú đến tìm anh là bởi vì tín nhiệm anh vô cùng. Đã nhiều năm tiếp xúc như vậy, tình cảm nhiều năm như vậy, Trương Dương không dám dễ dàng mà khiêu chiến, cũng do sợ đến khi đó sẽ mất đi nhiều hơn.

Nghe thấy tiếng thở dồn dập hoảng sợ của Bách Phú đã dần dần bình ổn, Trương Dương mới dần an tâm hơn. Ngủ cũng nhanh thật đấy ! Nghĩ tới bộ dáng hoảng sợ vừa nãy của Bách Phú, haiz , gần đây xảy ra quá nhiều việc, Bách Phú đáng thương a !

Nhưng hiện giờ đáng thương chính là mình đây, đã đếm đến hơn một nghìn con cừu rồi, mà vẫn không ngủ được.

Chỉ đến khi trời mờ mờ sáng lên, anh mới mệt mỏi mà đi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 10: Quyển 1- Chương 9: Bạch Long Đại Sư

Ngày thứ hai, Trương Dương không ngoài dự kiến mà mang theo một đôi mắt gấu trúc đi làm. Còn Bách Phú được nằm ngủ trên giường Trương Dương (đại khái có lẽ là vì có người mà cô có thể tin tưởng được), lại ngủ một giấc ngon lành.

Hôm nay, là ngày Bạch Long đại sư đến. Cả khách sạn từ trên xuống dưới đều vì đón tiếp vị đại sư thần tiên trong truyền kỳ này mà đã có sự chuẩn bị kỹ càng, hơn nữa lại còn dành riêng cửa phía Đông để đón tiếp đại sư vào.

Sự chuẩn bị long trọng đến vậy, làm cho tất cả mọi người đều rất tò mò muốn được nhìn tận mắt thấy phong thái của vị đại sư này.

Cuối cùng cũng đến rồi ! Xe chỉ vừa mới tới, trong khách sạn từ trên xuống dưới tin tức đã lan truyền đi rồi. Quả nhiên, nơi đây đúng là nơi không có chút bí mật nào, hơn nữa lại còn thổi tin nhanh vô cùng.

Thân là người trong cuộc, Bách Phú cùng Kỷ Nhan, Diêu Diệp đều đứng cùng một chỗ để đợi Bạch Long đại sư đến.

Đại sư một thân trang phục trắng , một bộ râu vừa trắng vừa dài bay bay, thật sự đúng là rất có thần thái giống như một tiên nhân. Chi là trên mặt lại đeo thêm một chiếc kính râm, làm cho tổng thể cảm thấy có chút gì đó kỳ quái, lại thêm vào một chút phong cách cuối đời nhà Thanh (là khi nhà Thanh bị nước ngoài xâm chiếm, do đó cũng chịu ít nhiều ảnh hưởng Tây phương như đeo kính râm màu đen, cắt tóc, mặc âu phục và còn nhảy đầm nữa.)

Đúng rồi, nghe nói Bạch Long đại sư hai mắt không nhìn thấy gì, đại khái có lẽ chính vì vậy nên mới phải đeo kính đen chẳng. Nhưng nhìn ông bước đi vững vàng thế kia, không cần ai đỡ cũng đã có thể trực tiếp đi vào cửa được. Trong đầu Bách Phú lại nổi lên một câu hỏi : Ông ấy thực sự không nhìn thấy gì sao ? Nếu như không nhìn thấy gì, vậy sao lại không bị đụng vào tường chứ ? Nhìn ông bước đi cứ như một người bình thường vậy ! Thực sự không hiểu, thực không thể hiểu được.

Lúc Bách Phú bắt tri bắt giác lắc lắc đầu, Bạch Long đại sư được Lăng Hạo cùng Tô tổng theo sau đang đi vào. Bên cạnh còn có một người trẻ tuổi mập mạp đầu tròn vo cùng theo.

Tròn quá a ! Bách Phú nhìn anh chàng kia thực thấy buồn cười quá đi. Cái đầu tròn tròn, gương mặt cũng tròn tròn, đôi mắt tròn vo, cái miệng cũng tròn, cả người chính là một tiểu nhân nhĩ tròn vo mà. Hình dáng thật dễ thương quá đi ! Nghĩ mãi nghĩ mãi, làm Bách Phú không nhìn được mà hơi bật cười ra.

Tiểu nhân nhĩ tròn vo kia dường như cảm nhận được có người đang cười trộm cậu ta, ánh mắt sắc bén quay sang trừng với thân người Bách Phú một cái. Song khi cậu ta nhìn thấy Bách Phú, trong mắt lại bỗng quét qua một tia nhìn kỳ quái, nhưng cũng chỉ là trong giây lát, tia sáng đó lại biến mất ngay.

“Ừm.” Đại sư đột nhiên dừng bước chân.

Woa... Đại sư dường như là đang định nói gì rồi ! Bách Phú lập tức lại bày ra ánh mắt tôn kính nhất mà đặt lên người vị đại sư trong truyền thuyết kia, dù sao thì bản thân cô cũng vô cùng tò mò về vị đại sư được lưu truyền thần kỳ như tiên nhân này.

“Có mỹ nữ a !”

Chỉ một câu nói, cũng đủ làm hăm của tất cả mọi người cùng rớt hết cả xuống.

Không phải chứ, đại sư mà cũng thích mỹ nữ sao ! Mà không đúng a, đại sư không phải rõ ràng là không nhìn thấy gì sao, lẽ nào những điều mà báo chí vẫn nói lại là giả ?

“Xem ra, ở đây có một vị mỹ nữ tuyệt thế a.” Đại sư đột nhiên lại xoay đầu sang người thanh niên bên cạnh, “Con, cũng cảm thấy được, đúng không ?”

“Đúng vậy thưa sư phụ !” Cười thanh niên mỉm cười, làm cho gương mặt mập mạp như búp bê kia lại càng đáng yêu thêm.

Nhìn thấy đại sư nói chuyện cùng đồ đệ như vậy, sự tò mò của mọi người trong phút chốc bị đeo hết cả lên. Bởi vì nơi đây có hai vị mỹ nữ — Kỳ Nhan cùng Diêu Diệp. Rốt cuộc là đang nói đến vị nào đây ?

Woa ! Tuyệt thế mỹ nữ a ! Được Bạch Long đại sư phong danh như vậy, rốt cuộc sẽ là ai ?

Mà lúc này biểu tình của ba người phía bên kia cũng thực thú vị, Bách Phú đang tò mò, Kỳ Nhan là lãnh đạm, còn Diêu Diệp lại rõ ràng rất căng thẳng.

Đại sư bước đến trước mặt Kỳ Nhan.

Quả nhiên a ! Những người đứng bên đều đồng loạt có nhận định trong đầu.

“Xem ra, cô vẫn còn đang ngủ say a.”

Trời ơi, tay của đại sư lại chỉ vào cô ấy — Trần Bách Phú !

Chỉ trong phút chốc, mọi người đều ngất như ngã rạ. Lăng Hạo cùng Tô tổng ở bên cạnh cũng có chút kinh ngạc, không biết phải làm như thế nào mới tốt.

Suy nghĩ lúc này trong đầu mọi người đều là : “Không phải chứ ! Xem ra chuyện đại sư không nhìn thấy gì đúng là không phải giả a! Có điều, vậy thì xem ra cũng không hề thần kỳ như trong lời đồn đại lâu nay !

Đại sư đem tay mình đặt lên đỉnh đầu Bách Phú, điềm điềm mà nói với Bách Phú : “Quả đúng là số phận của tuyệt thế mỹ nữ. Mặc dù có thể cô sẽ không tin được, nhưng tôi vẫn có một câu này để tặng cô : đừng có chạy trốn. (Nguyên) Nhân của kiếp trước, chính là (nhân) quả của kiếp này. Những gì phải đến, rồi sẽ đến. Cô muốn chạy trốn, cũng không thể thoát được. Tất cả ... lại sắp bắt đầu rồi.”

“Tất cả lại sắp bắt đầu rồi.” Câu nói này như một lưỡi dao sắc nhọn đâm thẳng vào trong tim Bách Phú.

Trời ạ ! Đây không phải chính là câu nói tối qua mà người trong mộng đã nói với mình sao? Sắp bắt đầu rồi, cái gì sắp bắt đầu chứ ? Hôn nữa còn là ” lại ” nữa, lẽ nào trước đây đã có bắt đầu qua rồi sao ? Những ý nghĩ này làm đầu Bách Phú lập tức loạn hết cả lên. Liệu có phải là vì đại sư đã không nhìn thấy gì, mà sờ vào sai người rồi a ?

“Cô đang đeo chuỗi vòng mà ta tặng cho Lăng Hạo ?”

Trái tim Bách Phú lại lần nữa bị chấn động, đại sư đích thực là đang nói chuyện với mình a.

“Vâng ... ” Bách Phú lắp bắp trả lời.

Nhìn thấy chuỗi hạt phi thủy có khắc chữ Phật trên tay Bách Phú, những kẻ đứng xem bên cạnh lúc này lại ngắt tiếp một loạt nữa. Không phải chứ, thái tử gia phong lưu lại tặng cho Bách Phú nấp không đáng lọt vào mắt kia chuỗi hạt phi thủy của đại sư tặng cho sao ?

Đại sư lúc này đột nhiên buông xuống bàn tay đang đặt trên đỉnh đầu của Bách Phú, lại đổi thành nắm lấy cổ tay cô nói : “Xem ra, hẳn đã tìm thấy cô rồi. Chuỗi hạt phi thủy hãy đưa lại cho ta trước đã, nó đã bị tà khí ám vào rồi, ta sẽ giúp cô thanh tịnh lại. Nếu không, chuỗi hạt sẽ không cách nào bảo vệ được cô nữa.”

Nghe được lời của đại sư, Bách Phú nghĩ cũng không nghĩ mà lập tức đem chuỗi hạt trên tay đưa ngay cho Bạch Long đại sư.

Đại sư thở dài một hơi, xoay người đưa chuỗi hạt cho đồ đệ bên cạnh, lại nói với Lăng Hạo cùng đồ đệ mập rằng : “Kiếp nạn của hai con đã sắp đến rồi, tự mình phải cẩn thận. Tất cả đều đã được số mệnh định sẵn, hãy cứ để thuận theo tự nhiên.”

Lời nói kỳ quái của đại sư, làm cho mọi người trong đầu như giăng một lớp sương mù. Chỉ có ba người trong cuộc, cùng quay ra nhìn nhau một cái, đều là một bộ dạng trầm ngâm suy nghĩ.

Lúc này, đại sư lại xoay người, lắc đầu mà nói một câu : ”Mệnh lý hữu thời chung nhu hữu, mệnh lý vô thời mạc cường cầu a .” (đại ý : Trong cuộc sống có lúc đến cuối cùng vẫn là muốn có được, nhưng trong cuộc sống cũng có lúc không cần phải cầu xin cũng đã có được.)

Đây lại là để nói với ai đây ? Thật đúng là kỳ lạ quá .

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Quyển 1- Chương 10: Nữ Quỷ Bị Thương

Tầng thứ 14, vẫn yên tĩnh như thế, song rất hoa lệ đẹp đẽ. Chỉ là ở nơi đây, dường như vẫn còn đang hơi hơi có chút âm lạnh quanh quẩn. Những ngọn đèn trên các bức tường không biết vì sao mà cũng càng âm đạm hơn. Từng ngọn đèn phát ra những quang sáng tròn tròn đem ánh sáng lan tỏa ra xung quanh, lại giống như đang phải chiến đấu với cái lạnh âm u của nơi này. Đến cả bức tường màu tuyết trắng cũng bị phủ lên một màu đỏ âm u mờ nhạt của buổi hoàng hôn, làm lòng người càng thêm trầm cảm, giống như đang bị một hòn đá to đè lên vậy.

Bạch Long đại sư lúc này đang đem theo đồ đệ mập cùng thái tử gia Lăng Hạo bước ra từ cửa thang máy, những người khác lưu lại ở tầng một chờ đợi.

Vừa mới ra khỏi cửa thang máy, Bạch Long đại sư đã nhíu nhíu lông mày. Tiểu mập kia trầm giọng quay sang hỏi Lăng Hạo : “Có phải là đã xảy ra chuyện gì, mà các anh không kể tường tận cho chúng tôi không ?”

“Cái này ... ..” Lăng Hạo trầm cảm thán, không biết phải trả lời như thế nào, dù sao tất cả những điều mà họ nói anh cũng chỉ là được nghe kể lại, chứ nào có được thấy tận mắt. Cũng không biết, Bách Phú liệu có quên mất chi tiết nào không.

Ba người họ tiếp tục đi đến căn phòng 1423 đã hoàn toàn bị máu tươi che phủ.

Vừa mới bước vào phòng, một mùi máu tanh nồng đã xộc lên mũi ba người họ. Hai thầy trò Bạch Long đại sư có lẽ sớm đã quen với chuyện này, nên không hề có phản ứng. Chỉ có Lăng Hạo là sắc mặt biến ra trắng bệch, cứ từng trận như muốn nôn ra, không nhìn được mà đành phải bịt chặt mũi lại.

Trên bức tường phía đầu giường văng đầy máu tươi kia, lại có một dấu vết màu đen như khuôn mặt một con người vậy.

“Sư phụ. Âm khí ở nơi này... ..hình như có gì đó không bình thường a ?” Đồ đệ mập nhíu mày lại hỏi Bạch Long đại sư.

Lúc này, Bạch Long đại sư biểu tình lại vẫn như không hề xảy ra chuyện gì cả.

“Đại sư, rốt cuộc là sao thế ạ ?” Lăng Hạo không hiểu vội hỏi.

“Con quỷ nhỏ này linh hồn đã bị thương rồi.” Bạch Long đại sư rốt cuộc cũng đã mở miệng nói.

“Sao ạ ?” Lăng Hạo kinh ngạc. Lẽ nào trong khách sạn này còn đang che giấu cao nhân ngoại thế nào đó ư ?

“Hơn nữa còn bị thương không hề nhẹ !” Đồ đệ mập liếc Lăng Hạo một cái nói.

“Dịch Đạo.” Bạch Long đại sư gọi đồ đệ một tiếng, “Lấy định hồn phan (cờ định hồn) ra. Xem có thể cùng lúc thu được linh hồn đó không.”

“Vâng, thưa sư phụ.” Dịch Đạo từ chiếc túi bên cạnh thân lấy ra một thứ to bằng lòng bàn tay, là một lá cờ màu đen thực sự không được bắt mắt cho lắm.

Dịch Đạo ngồi bắt chéo chân, đem lá cờ nhỏ đặt ở phía trước mặt, hai tay hợp lại với nhau niệm rất to :

“Thiên Địa cần khôn

Hữu định vô tán

Du hồn dã quỷ

Tốc tốc quy khứ ! (mau mau quay về)

Phan, (Cờ)

Định !”

Rất nhanh, lá cờ nhỏ màu đen đã dựng dậy trong không trung, phát ra ánh sáng vàng rực rỡ, hơn nữa lá cờ to bằng lòng bàn tay kia cũng dần dần tăng kích cỡ lên bằng chiếc tivi. Lúc này, nếu như bị người khác nhìn thấy, nhất định sẽ bị kinh ngạc đến ngây ngốc. Có điều Lăng Hạo vẫn giữ nguyên bộ dạng cùng biểu tình như lúc mới đầu, cũng do ông nội anh và Bạch Long đại sư thường xuyên qua lại, nên anh cũng không hề thấy đây là chuyện lạ.

Chỉ là cứ suy nghĩ đi suy nghĩ lại cũng không làm rõ được, rốt cuộc là cái gì đã làm bị thương tới phần hồn của con quỷ kia. Cũng vì nguyên nhân có Bạch Long đại sư mà Lăng Hạo đối với chuyện siêu nhiên cũng tương đối là có hiểu biết, về phần linh hồn của con quỷ kia có thể nhiều lần hại người, cũng chứng tỏ nó nhất định có oán niệm cực lớn, hơn nữa lại còn có pháp lực nhất định. Người lại còn có thể làm bị thương đến phần hồn của con quỷ đó, tuyệt đối cũng không đơn giản chút nào. Rốt cuộc là ai ?

Ở bên này Dịch Đạo vẫn đang niệm bùa chú, trên trán đã toát ra một lớp mồ hôi dày.

“Không được a thừa sự phụ.” Dịch Đạo thờ hồn hèn, khó khăn mà nói với Bạch Long đại sư : “Nữ quỷ chỉ còn lại có một hồn một phách thôi, quỷ lực cũng bị mất đi khá nhiều, xem ra đã bị thương không nhỏ. Nhưng nó vẫn không chịu thỏa hiệp, nguyện biến thành tro bụi chứ cũng không chịu ra ngoài. Nếu như chúng ta cưỡng ép đem thu nó về trong Định hồn phan, chi sợ nó sau này mãi mãi cũng không được chuyển thể đầu thai nữa. Chúng ta, còn thu nó nữa không ?”

“Thu đi.” Bạch Long đại sư vẫn ra lệnh một cách dứt khoát.

Nghe thấy mệnh lệnh, Dịch Đạo hít sâu một hơi, nói to một tiếng : “Phan, Thu ! ”

Chỉ thấy lá cờ nhỏ kia lại chậm chậm mà ” nằm ” xuống mặt đất.

Dịch Đạo ngẩng đầu lên nhìn sư phụ, trong mắt đọng đầy sự thất vọng.

Bạch Long đại sư quay đầu sang nhìn Lăng Hạo hỏi : “Có phải là đã xảy ra chuyện gì đặc biệt, hoặc là đã có ai đó tới đây ?”

“Không có a.” Lăng Hạo khẳng định mà lắc lắc đầu, “Tầng lầu này sau ngày xảy ra chuyện đó, đã hoàn toàn được khóa lại, kể cả thang máy hay cầu thang đều đã được thu dọn, không ai có thể đến được nơi này.”

“Vậy ... ..” Bạch Long đại sư trầm ngâm một lúc, lại tiếp tục nói : “Cô gái cuối cùng chạy ra được từ chỗ chết đó, chính là cô gái có mệnh cách là tuyệt thế mỹ nữ ta gặp ở dưới lầu đó sao ?”

Lăng Hạo biết Bạch Long đại sư nhắc đến là Bách Phú, bèn đáp lại một tiếng vâng.

“Đưa cô ấy lên đây.”

“Vâng ạ.”

Lăng Hạo bèn lập tức thông điện thoại với đại sảnh ở tầng một, sau đó ba người họ lui ra đến cửa thang máy, im lặng chờ Bách Phú lên.

Xem ra cũng chỉ có cô ấy rồi, lúc đó nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó !

Vừa nhận được điện thoại, Bách Phú đã run lạnh một cái. Không phải chứ, rõ ràng là đường đường có Bạch Long đại sư ở đó, lại còn muốn mình đến đó sao ? Nghĩ lại gương mặt kinh khủng ngày hôm đó xuất hiện trước mặt mình, cô đã không nhận được mà nổi hết cả da gà lên.

Có điều sợ thì vẫn sợ, song Bách Phú vẫn phải cắn răng mà bước ra khỏi cú shock mà Bạch Long đại sư mang đến cho mình, quyết định đi lên tầng 14.

Cửa thang máy vừa mới mở ra, đã nhìn thấy ánh mắt như làm lễ với Bách Phú của ba người kia (haizz ... Đương nhiên Bạch Long đại sư không hề nhìn được)

“Đã ... ..đã xảy ra chuyện gì thế ?” Bách Phú có chút gượng gạo mà do dự hỏi.

“Cô nương không phải căng thẳng, xin hãy đem sự việc cô gặp quỷ ngày hôm đó nói lại từ đầu đến cuối cho chúng tôi nghe một lần. Nhớ kỹ, dù một chút cũng không được quên.” Bạch Long đại sư ân cần nói với cô.

Trần tình lại một chút cảm xúc của chính mình xong, Bách Phú mới đem câu chuyện không biết đã kể biết bao nhiêu lần này mà kể lại một lần nữa.

“Cô nói, nữ quý đó sau khi làm cô bị thương, đột nhiên kêu thảm một tiếng, rồi biến mất luôn sao ?” Bạch Long đại sư nhíu chặt lông mày lại, “Có thể cho ta sờ vào vết thương của cô không ?”

“Dạ.” Bách Phú hơi ngây ra, tiếp đó lại đáp lời : “Được ạ.” Vừa nói, vừa đưa trán tiến về phía đại sư.

Lăng Hạo nhìn thấy chiếc cổ cứng đơ của Bách Phú, không nhìn được mà cười nhẹ.

Lúc ngón tay đại sư lướt qua vết đỏ giữa hai đầu lông mày của Bách Phú, đột nhiên lại giống như sờ phải điện vậy, nhanh chóng mà rút tay về.

Về phần ba người kia, vẫn đứng im tại chỗ. Bách Phú lại càng vô tội, một bộ dạng rõ ràng là chẳng biết gì hết.

Đại sư than một hơi, lắc lắc đầu nói : “Thảm nào nữ quý kia lại chỉ còn một hồn một phách. Mười ba lời nguyên này quả thực là lợi hại a !”

Mười ba lời nguyên ? !

Mười ba lời nguyên là cái gì chứ ? Nghe qua thì có vẻ rất khủng khiếp nhỉ ? Bách Phú trong đầu đã thấy động ầm ầm, mấy giọt mồ hôi to cũng từ trên mà rơi xuống. Hôn nữa lời nguyên này ... ..hình như ... ..hình như, là được nguyên trên người mình sao ?

Lăng Hạo ở bên cạnh cũng mang một gương mặt đầy hoài nghi, còn đồ đệ mập Dịch Đạo lúc này gương mặt cũng đã trắng mét ra.

“Cô nương.” Bạch Long đại sư tiếp tục nói, “Cô có đồng ý cứu nữ quý kia một mạng không ?”

“Đương nhiên là đồng ý a, nhưng, quý ... ..cũng có sinh mạng sao ?” Bách Phú không nhìn được câu hỏi tò mò.

“Đương nhiên rồi.” Đại sư nhẹ cười, “Thế gian có luân hồi, con quý đó đương nhiên cũng sẽ có sinh mệnh của mình. Nếu như hồn phách bị ám ảnh quá lâu, không chịu đầu thai, thì rất dễ vĩnh viễn cũng không luân hồi được, trở thành tro bay bụi tàn.”

“Woa.” Bách Phú kêu một tiếng, “Nhưng tôi có thể làm được gì ?”

“Rất đơn giản, hãy đưa ta một giọt máu của cô.”

“Được ạ.” Nói xong bèn giơ cánh tay nhỏ trắng muốt mập mập ra.

“Dịch Đạo.”

“Vâng.” Đồ đệ mập lấy ra một con dao nhỏ sắc mỏng, đưa đến bên Bách Phú.

Bách Phú nhìn thấy con dao ngày càng ” đi ” đến gần mình, gương mặt lập tức trắng bệch ra, trong tim thầm khóc to lên. Liệu có đau không a ?

Đồ đệ mập không hề nhìn đến gương mặt đang sợ hãi của Bách Phú, bàn tay nhanh gọn cầm con dao giơ lên.

Bách Phú nhìn thấy động tác quyết liệt của đồ đệ mập, bị dọa đến nỗi nhắm chặt hai mắt lại, trong tim phần nộ mắng : “Đồ mập chết tiệt, ta với người không thù không oán, người có cần phải nhắm tâm thế không !”

“Xong rồi.”

“Dạ ?” Bách Phú mở mắt ra, nhìn thấy giọt máu trên lưỡi dao. Tự thấy cũng không đau lắm mà !

Đồ đệ mập đem giọt máu kia đổ ra trên lòng bàn tay Bạch Long đại sư, đại sư cũng cứ thế mà nâng lấy giọt máu, dẫn đoàn người đi về phía phòng 1423.

Đại sư trầm mặc mà đọc mấy câu lời nguyên, giọt máu kia lại giống như đã được mọc thêm cánh vậy, tự mình bay đến gương mặt màu đen cạnh đầu giường kia.

“A !!!” Một tiếng kêu đau khổ vang lên, giống như là một con dao sắc nhọn đâm vào trong từng tế bào vậy.

Vết tích màu đen trên tường kia, nhanh chóng biến thành nòng đậm vô cùng. Đồng thời, trong không trung có một con lốc nhỏ được hình thành, ngày một lớn hơn. Gió trong phòng lúc này cũng biến thành ngày càng âm lạnh hơn, thậm chí còn mang theo cả những thứ đồ đặt bên cạnh cũng theo gió mà bị cuốn lên.

Tiếng khóc của nữ quý trẻ tuổi kia lại lần nữa truyền vào trong tai Bách Phú.

“Hu hu ... ..huhu... ..ta không có mặt mũi để gặp ai nữa... ..ta không có mặt mũi để gặp ai nữa. “

Nhưng trong tiếng khóc kia dường như lại thiếu đi vài phần lệ khí, thêm mấy phần đau khổ cùng bị thương.

“Giúp ta . . . . . Xin người giúp ta . . . . .”

Tiếng khóc này như con thủy triều chảy thẳng vào trong tim Bách Phú, làm cô quên mất sự sợ hãi mà nữ quý này gây ra ngày hôm đó, ngược lại lại còn buồn thay cho nữ quý nữa.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì a, chuyện gì mà có thể làm cho cô ta bị thương thành ra bộ dạng này ? Nhất định là đã có việc gì đó, nếu không cô ta làm sao mà có oán niệm mạnh mẽ đến vậy? Là thứ gì làm cho cô ta phần nộ thế? Oán hận đến thế ? Thậm chí nguyện bỏ cả việc đầu thai, để tự mình mãi trầm luân trong sự đau khổ. Nếu như có thể giúp cô ta, vậy thì tốt biết bao.

Chịu sự ảnh hưởng của nữ quý đó, Bách Phú trong tim cực kỳ bi thương. Nhưng cô không nhìn thấy được, chính vì sự bi thương phiền muộn của mình, mà điểm đỏ trên trán kia lại bắt đầu biến thành ngày càng đậm hơn, cho đến khi phát ra sắc quang màu đỏ nhàn nhạt, đứng giữa nơi đầy gió và bóng tối này, tựa như một vị tiên tử vậy.

Bạch Long đại sư ở bên cạnh gương mặt không chút biểu tình, chỉ trầm mặc cảm nhận sự biến hóa linh khí trong căn phòng này.

Còn Lăng Hạo và Dịch Đạo ở bên cạnh kia cũng đã nhìn đến ngây ngốc ra rồi. Cái miệng của Dịch Đạo kia còn mở to đến nỗi có thể cho cả một quả trứng gà vào được.

Lăng hạo lại càng chấn động hơn, đã nhiều năm như vậy, trước giờ anh cũng chưa từng có thứ cảm giác này, ánh sáng trên trán cô kia như đang xuyên vào trong tim anh, ấm áp như vậy, thoải mái đến vậy.

Cuối cùng, con gió lốc kia dưới ánh đèn đỏ chiếu vào cũng ngày càng bé đi, giống như một con rắn nhỏ màu đen đang không ngừng chuyển động, song lại cũng đang bị thuần phục vào.

Đang đứng vào lúc mọi người trong tim lơ là cảnh giác nhất, đột nhiên, đám oán khí kia biến thành một con rắn đen, nhanh như chớp đâm vào trên điểm màu đỏ trên trán Bách Phú.

Bách Phú chỉ cảm thấy trước mắt một màu đen, đột ngột, không còn biết gì nữa!

(xin lỗi vì sự sai sót của mình mà thứ tự truyện Chương 11,16 thay đổi, các bạn có thể vào danh sách đọc theo các chương, sr các bạn nhiều :)

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Quyển 1- Chương 11: Lý Lịch Quỷ Của Bách Phú - Thiếu Nữ Không Có Mặt - P1

(Dưới đây là những gì Bách Phú tự mình trải nghiệm qua, cho nên mới dùng ngôi thứ nhất)

Bóng tối.

Đen đến nỗi như đang bị một bàn tay to nắm lấy trong lòng bàn tay, toàn thân đến cả ngực cũng đều cảm thấy khó chịu vô cùng.

Đột nhiên xuất hiện một cảnh tượng.

Oh, hiểu rồi . . . . . hiện giờ, tôi, không phải là Trần Bách Phú nữa, mà là thiếu nữ không có gương mặt kia.

Đây là lúc năm tuổi.

Tiểu Kỳ ca ca lớn hơn tôi hai tuổi ở nhà hàng xóm đang đứng trong sân cầm bánh trung thu tròn tròn đợi tôi.

Vui quá a, tôi rất thích ăn bánh trung thu, nhưng vì giờ không phải là Trung thu, nên cũng không có bánh để mà ăn.

Bánh trung thu thực đúng là vừa ngọt vừa thơm. Nhưng tiểu Kỳ ca ca thì lại không ăn, chỉ ha ha cười vui vẻ nhìn tôi ăn mà thôi.

“Tiểu Kỳ ca ca, anh không ăn sao ?”

“Anh không ăn, anh không thích ăn bánh trung thu.” Tiểu Kỳ vừa nhìn chiếc bánh trung thu đã bị gặm mất một nửa kia vừa liếm liếm miệng, vừa có dáng vẻ tiểu nam tử hán tự vỗ vỗ ngực mình, “Anh là con trai, không thích ăn đồ ngọt.”

“Là vậy sao.” Tôi cười ngọt, không khách khí gì mà nói tiếp : “Tiểu Kỳ ca ca, vậy sau này anh đem bánh trung thu không thích ăn đều cho tiểu Man ăn có được không a ?”

“Được !”

Tôi và tiểu Kỳ ca ca cùng nhìn nhau mà cười vang lên.

Lúc bảy tuổi.

Cha mẹ đang cãi nhau, lần đầu tiên lại cãi nhau to đến vậy ! Làm tôi thực sự rất sợ hãi.

“Sao cô lại có thể như thế với mẹ tôi chứ, bà là mẹ chồng cô cơ mà ! Tôi cũng chỉ muốn đón bà đến ở một thời gian, làm sao mà lại không được ?”

“Mẹ chồng cái gì chứ, tôi chỉ biết anh là chồng tôi, song tôi trước giờ đều không hề cảm thấy bà ấy có tư cách để làm mẹ chồng tôi! Một bà già dưới quê, một người đến chữ cũng không nhận biết được! Tôi làm sao có thể để cho người khác biết tôi có một bà mẹ chồng như thế chứ ! Bị người ta biết được, sẽ nhìn tôi như thế nào đây?”

“Mặc người ta muốn nghĩ thế nào thì nghĩ ! Bà là mẹ tôi ! Nhà tôi trước đây nghèo, không có tiền để đi học! Chỉ vì không có tiền đi học, mà bà giờ cũng không có tư cách để đến ở nhà con trai hay sao? Cô là con dâu bà cơ mà! Thật không hiểu cô thế nào mà lại có thể làm giáo sư đại học được? Những thứ cô học chạy đi đâu hết cả rồi ?”

“Anh còn dám nói to như thế à. Anh cũng biết tôi là giáo sư đại học sao ? Biết mà còn muốn để tôi bị mất mặt như thế à? Tôi không muốn để người khác biết được tôi có một bà mẹ chồng mù chữ !”

“Cô quá đáng quá rồi đấy! Từ lúc tôi ở cùng với cô đến giờ, ngày nào tôi cũng coi cô như bà cô mà chiều chuộng ! Cô không thích nhà tôi, thì tôi không về nữa ; Cô không thích cha mẹ tôi, tôi đành để cha mẹ ở lại dưới quê ; Đến chuyện tôi lo cho việc ăn học của em trai và em gái, cô cũng không để cho tôi lo. Con gái lớn thế này rồi, đến một lần cũng chưa được gặp mặt ông bà nội ! Cả khi cha tôi qua đời, bảo cô về chịu tang, cô cũng phải cãi nhau một trận với tôi ! Tất cả những điều này là vì sao chứ, đều là vì cô ! Vì cô, tôi đã làm một người con bất hiếu ! Vì cô, mà làm một người anh không có trách nhiệm !”

“Cái gì mà là vì tôi chứ! Cha mẹ anh căn bản đều là người nhà quê thất học! Còn em trai em gái bảo bối của anh nữa, cũng chính là loại đất bùn trát lên tường! Tôi chẳng thèm có loại người thân như vậy ! Anh cũng không cần! Bị người khác biết được, tôi còn mặt mũi nào mà gặp người khác ?”

“Cô im đi ! Đấy đều là người thân của tôi ! Chỉ có nhà cô là người tốt thôi sao ? Chỉ có nhà cô là có giáo dục thôi sao ? Chỉ có nhà cô mới có mặt mũi mà đi gặp người ta! Còn người nhà tôi tất cả đều không có mặt mũi nào nhìn ai hết!”

“Anh biết thế là được! Những người thân kia của anh tốt nhất là cắt xa xa ra, cả đời này tôi cũng không muốn gặp phải họ!”

Theo tiếng ” rầm ” một cái bồ cũng ra đi. Lần cãi nhau này cuối cùng cũng lại là bồ phải thỏa hiệp, giống như mọi lần trước đây.

Tôi thích bồ nhiều hơn, vì bồ luôn có sự nhẫn nại, luôn cười dịu dàng với tôi. Mỗi lần mẹ mắng tôi, bồ đều sẽ luôn tới bảo vệ tôi. Nhưng kể từ lần đó trở đi, thời gian bồ ở nhà ngày càng ít hơn. Đến cuối cùng, thậm chí buổi đêm có lúc bồ còn không về nhà nữa.

Còn mẹ, cũng ngày càng trầm mặc, ngày càng nghiêm khắc hơn. Lại còn ghê hơn cả trước đây nữa. Tôi hiện giờ rất sợ mẹ, cứ nhìn thấy, là tim tôi lại thót hết cả lại. Tôi biết, mẹ như vậy, đều là do bồ không về nhà.

Bố, bố ở đâu chứ ?

Lúc lên tám tuổi.

Bố mẹ bắt đầu trận cãi nhau kịch liệt nhất từ trước đến giờ.

“Anh là cái đồ không biết xấu hổ, danh dự của tôi đều đã bị anh vứt hết đi rồi. Anh với cái con tiện nhân kia ở cùng một chỗ, giờ ai ai cũng biết, anh có biết người ta cười nhạo tôi như thế nào không ?”

“Sao cô cứ trách tôi mãi thế? Tại sao không tự nhìn lại mình đi ! Mười năm rồi, tôi đã nhẫn nhịn suốt mười năm rồi ! Cô có biết mười năm nay tôi đã phải sống khổ sở thế nào không ?”

“Anh phải sống khổ sở? ! Chỉ có anh khổ sở thôi sao ? Tôi thì không khổ sở sao ? Tôi ở bên anh mười năm, mười năm này, anh đã cho tôi được cái gì? Lúc trước người theo đuổi tôi nhiều như thế, anh cho là vì sao mà tôi theo anh chứ ! Là vì tôi cảm thấy anh thật thà đáng tin mà thôi ! Mà giờ nghĩ lại, thì từ trong xương của anh đã là loại vô lại rồi!”

“Tôi vô lại ? Đúng , tôi vô lại ! Nhưng là ai bức tôi đến bước vô lại này! Là cô ! Chính là cô ! Cô cứ luôn bức tôi, bức tôi làm việc mà tôi không muốn làm! ”

“Tôi bức ép anh, tôi bức ép anh cái gì ? Tôi bức ép anh đi tìm người phụ nữ khác sao ? Tôi bức ép anh lên giường cùng cô ta sao ? Cái đồ không biết xấu hổ !”

“Cha mẹ với người thân tôi đều không cần nữa. Còn tiền đồ của tôi, công việc của tôi, cũng vì cô đến làm loạn ở công ty mà cũng mất rồi! Tôi còn cần gì nữa ! ”

“Đáng đời anh! Anh có biết người ta dùng vẻ mặt vui sướng khi kẻ khác gặp nạn thế nào để nói về chuyện tốt của anh cho tôi không? Anh hại tôi không còn mặt mũi nào gặp ai nữa, tôi cũng như anh không còn danh dự để gặp ai nữa rồi!”

“Danh dự! Danh dự! Cô chỉ biết đến danh dự mà thôi! Sống cùng cô thật sự là quá mệt rồi! Chỉ vì cái danh dự đó, mà cô đến người thân của tôi cũng không thèm quan tâm đến. Thậm chí đến hôm nay, tôi vẫn hối hận vô cùng vì đã không báo hiếu được cha mẹ cho tốt. Giờ hai người họ đều đã đi rồi, tôi đã không còn cơ hội nữa. Đến em trai em gái cũng không cần tôi nữa. Đều là vì cô! Cuộc đời này, việc mà tôi hối hận nhất, chính là đã lấy cô! Nếu như không phải vì con gái, tôi sớm đã li hôn với cô rồi!”

“Chát!” Một cái tát như trời giáng bay vào mặt bố.

Mẹ đã phát điên lên rồi! Mẹ phát điên lên mà gào khóc, đem bình hoa – cốc chén cùng những vật khác đập lên người bố. Đầu bố cũng chảy cả máu ra. Tôi sợ lắm, thật sự rất sợ! Nhưng tôi chẳng làm được gì cả, chỉ có thể trốn ở bên cạnh khóc mà thôi.

Bố cuối cùng cũng muốn ra đi.

Tôi mặc kệ sự phản đối của mẹ, quỳ xuống đất khóc lóc, nắm lấy gấu quần bố, khổ sở cầu xin ông: “Bố, bố đừng đi, xin bố đừng đi, đừng bỏ lại tiểu Man a. Hu hu ... ..”

Vành mắt của bố đỏ lên, nhẹ nhàng nhắc tôi đang quỳ dưới đất lên, đau lòng mà lau đi nước mắt của tôi, nói: “Tiểu Man ngoan, đều là tại bố không tốt, là bố đã làm tiểu Man sợ ... ..”

Lúc đó, tôi biết, bố vẫn rất yêu tôi, thực sự hi vọng ông đừng đi!

Nhưng mẹ lại xông lên, ôm chặt lấy tôi vào lòng, hét lên: “Đừng có cầu xin ông ta! Nếu như con còn là con mẹ thì đừng có cầu xin ông ta! Đừng có gọi là bố nữa, ông ta từ giờ về sau không còn là bố con nữa!”

Tôi bị giọng nói gần như phát điên của mẹ dọa cho sợ hãi.

Bố cũng chán nản mà xoay người rời đi, từ đó cũng không quay lại nữa.

Mẹ đốt hết tất cả những thứ có liên quan đến bố, bao gồm cả ảnh của bố và tôi nữa.

Nhưng tôi vẫn lén lút giữ lại một tấm ảnh chụp cả gia đình, và cả chiếc bút mào Kitty xinh đẹp mà bố tặng tôi hồi Tết thiếu nhi lúc năm tuổi nữa. Cuối cùng, tiểu Kỳ ca ca giúp tôi bọc những thứ đó lại, chôn xuống dưới cây xoài trước cửa nhà anh ấy.

Lúc mười một tuổi.

Mẹ ngày càng nghiêm khắc hơn, dưới sự ép buộc của bà, tôi trước giờ luôn phải thi đạt hạng nhất.

Nhưng lần này, tôi chỉ thi được hạng hai. Mẹ phạt tôi quỳ ở ngoài sân.

Nhân lúc mẹ đi ra ngoài, tiểu Kỳ ca ca đem đến cho tôi một cái bánh bí ngô nóng hổi. Để giữ ấm, tiểu Kỳ ca ca còn đem bánh giấu vào trong ngực, kết quả là bị bông phông rộp cả lên.

Tôi buồn quá mà khóc.

Tiểu Kỳ ca ca vội vàng giúp tôi lau đi nước mắt, không ngừng an ủi tôi. Anh ấy còn cho rằng tôi là vì bị mẹ mắng mới khóc, thực ra, tôi là đang rất thương anh.

Nhưng, tại sao, mẹ lại không thể giống tiểu Kỳ ca ca mà thương tôi?

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Quyển 1 - Chương 12: Lý Lịch Quỷ Của Bách Phú - Thiếu Nữ Không Có Mặt - P2

Khi mười bốn tuổi.

Một nam sinh chặn tôi lại ở trước cửa phòng học, muốn được kết bạn với tôi.

Tôi rất sợ, tôi biết đó là một người lớn hơn tôi đến mấy tuổi, là nam sinh hư hỏng cũng không biết đã bị lưu ban đến mấy lần. Tên của anh ta học sinh toàn trường đều biết, nếu như không phải vì gia đình anh ta có tiền, cũng không biết đã bị trường đuổi học mấy lần rồi nữa. Mà mẹ vẫn luôn nói, đàn ông đều là đồ xấu xa, không cho phép tôi được qua lại với nam sinh.

Nhưng sau khi tôi từ chối, anh ta vẫn kéo tôi lại không cho tôi đi, nói cái gì mà chỉ muốn được làm bạn với tôi, tuyệt đối sẽ không hại đến tôi.

Đang lúc tôi sợ hãi không biết phải làm thế nào mới được, thì tiểu Kỳ ca ca đến.

Tiểu Kỳ ca ca kéo tay nam sinh xấu kia ra, sau đó đánh một quyền vào mặt anh ta. Lập tức, bên cạnh đã có đến bảy tám nam sinh vây lấy đánh tiểu Kỳ ca ca.

Tôi khóc lóc muốn đẩy đám người đó ra, nhưng không có tác dụng. Bởi vì sức lực của tôi đúng là quá yếu. Vì thế tôi chỉ biết xông lên, che lên người tiểu Kỳ ca ca, dùng thân thể để bảo vệ cho anh ấy. Tôi nguyện để bọn họ đánh lên người mình, cũng không hề muốn bọn họ đánh vào người tiểu Kỳ ca ca.

.....

Sự việc bị làm to ra.

Mẹ đến trường. Nhưng bà lại không hề có ý muốn bảo vệ tôi cùng tiểu Kỳ ca ca, ngược lại còn nói với hiệu trưởng, tiểu Kỳ ca ca cứ luôn mượn cớ là hàng xóm của chúng tôi, mà thường làm phiền tôi. Hơn nữa còn ép tôi phải nói những lời như vậy.

Dưới sự khóc lóc trăm phần đau khổ cùng ép buộc của mẹ, kẻ yếu đuối là tôi đây cuối cùng cũng phải dựa theo ý của mẹ mà làm.

Cuối cùng, nam sinh thực sự làm phiền tôi kia lại chỉ bị ghi vào sổ hạnh kiểm. Còn người luôn bên tôi từ sáng đến tối, thương yêu tôi trăm lần là tiểu Kỳ ca ca lại bị đuổi học. Hơn nữa còn bị chụp lên cái mũ ”tiểu sắc lang” nữa.

Dưới cái nhìn kỳ thị của mọi người, gia đình tiểu Kỳ ca ca đã chuyển đi vùng khác. Ngày anh ấy đi, tôi lên đi thăm anh. Anh đứng xa xa nhìn thấy tôi, vẫn cứ ôn nhu như vậy mà cười với tôi. Sau đó cũng giống như bố, không quay đầu lại mà đi mất.

Năm mười lăm tuổi.

Đúng như những gì mẹ mong ước, tôi đã đỗ vào trường cấp 3 trọng điểm.

Tôi ở trong gương kia càng ngày càng xinh đẹp hơn, nhưng trước mặt mọi người tôi cũng biến thành ngày càng trầm mặc, ngày càng thu mình lại.

Mọi người đều nói sau lưng rằng tôi kiêu ngạo, thực ra, tôi tự mình biết được, đây chỉ là do cuộc sống quá cô đơn mà phải khoác lên cái vẻ này. Cũng do mẹ, tôi đến một người bạn cũng không có. Còn tôi, dường như cũng không biết phải làm thế nào để hòa nhập với những người khác. Đương nhiên tôi cũng biết rằng, có rất nhiều người ghét tôi, do vậy có lúc cũng có những ánh mắt ghen ghét đố kỵ hoặc ngưỡng mộ hướng đến. Nhưng, tôi không để ý tới, bởi vì những người mà tôi để ý đến đều đã rời tôi mà đi rồi, những người khác như thế nào, đều chẳng còn liên quan gì đến tôi nữa.

Người nam sinh hại tiểu Kỳ ca ca bị đuổi học kia vẫn thường xuyên đến trước cổng trường tôi, nhưng anh ta lần nào cũng chỉ trầm ngâm nhìn tôi, mà chẳng nói gì hết. Còn tôi, cũng giả vờ như không hề nhìn thấy anh ta. Bởi vì anh ta, nếu không có anh ta, tiểu Kỳ ca ca cũng sẽ không bị thương, không bị đuổi học. Tôi, sẽ không bao giờ tha thứ cho anh ta hết.

Năm mười sáu tuổi.

Ngoài người nam sinh xấu kia ra, lại có thêm mấy nữ sinh lưu manh, bọn họ đều nhằm lúc nam sinh kia không đến, mà đến trước cổng trường để uy hiếp cùng quấy rối tôi. Thậm chí còn nói những lời rất hạ lưu nữa.

“Mày là La Man sao ?” Một cô thiếu nữ tóc vàng trong đó nói.

“Mày biết Đặng ca sao ?”

“Mày chính là đứa con gái mà Đặng ca thích sao ?”

.....

Song bất luận dù họ có hỏi tôi cái gì, tôi một câu cũng không trả lời lại. Tôi cũng chẳng muốn để ý đến những người đó. Bởi vì, bọn họ căn bản là không đáng.

“Này ! Mày làm gì đấy ! Đừng có nghĩ là Đặng ca thích mày, mà không có ai dám động vào mày nhé !”

Thật đúng là ngừ khí của lưu manh. Bất luận dù chúng có nói gì với tôi, tôi vẫn ngẩng cao đầu kiêu hãnh mà bước qua trước mặt chúng.

Nhưng tôi không biết được, sự xử lý ấu trĩ của tôi đã làm bọn chúng nổi giận, cũng sẽ đẩy tôi xuống vực thẳm.

Một ngày của năm mười sáu tuổi.

Ác mộng bắt đầu.

Những việc xảy ra ngày hôm đó, có việc tôi đã không còn nhớ rõ được nữa rồi.

Tôi chỉ nhớ không biết làm sao mà bị mấy cô gái đó kéo lên xe, đưa đến một góc hoang vắng của núi Bạch Vân.

Bọn chúng lột sạch quần áo trên người tôi.

Sự hoảng sợ đến khủng khiếp làm tôi bị dọa đến không động đậy được nữa, chỉ biết để mặc cho chúng sắp đặt.

“Mày không phải là rất giỏi sao ? A ! Hôm nay xem xem chúng tao chơi mày như thế nào nhé !”

Bọn họ dựng một cái máy quay lên, sau đó không ngừng chửi bới tôi, ép tôi phải nhảy nhót, đi lại, còn bắt tôi phải tự tát chính mình.

Bất luận là phải làm việc gì nhục nhã ra sao, tề đại đến nhường nào tôi cũng đã làm cả, cuối cùng, tôi quỳ trên mặt đất, cúi đầu nhận lỗi với cô gái tóc vàng kia.

Bọn họ không ngừng quay, quay gương mặt bị đánh đến đỏ lên của tôi, quay bộ ngực đã có sự đầy đủ của tôi, thậm chí là cả ... .noi thầm kín nhất kia nữa. Mà trong đầu tôi lúc đó chỉ còn sự trống rỗng, tôi lúc đó, giống như một xác chết biết đi vậy, chỉ còn thể xác, chứ không còn có linh hồn nữa. Chỉ hi vọng tất cả những điều này mau mau qua đi, có thể để tôi quay lại cuộc sống bình thường của mình.

Cuối cùng, bọn họ đã chơi chán. Vì vậy, đem tôi không mảnh vải che thân mà vứt lên trên núi, rồi lấy đi toàn bộ vật dụng quần áo của tôi.

Tôi mò trong bóng tối mà đi được đến bên đường, lại gặp phải năm người đàn ông. Tôi đã cầu xin bọn họ đưa tôi về nhà, bọn họ để tôi lên xe riêng của mình rồi nói sẽ giúp tôi. Song kết quả, lại kéo tôi tới một nơi còn hẻo lánh hơn nữa, để tiến hành một việc làm đáng sợ tàn khốc hơn rất nhiều.

Nước mắt tôi rơi, giống như một con búp bê gỗ, bất động hoàn toàn nhìn nhận sự đi vào của chúng, bị ai như vậy, bất lực đến vậy. Song căn bản chẳng có ai thương xót tôi, những kẻ đó chỉ điên cuồng mà phát tiết thú tính của chính mình.

Một lần, hai lần, ba lần ... .

Không biết đã qua bao lâu, bọn họ mới dừng lại. Bởi vì tôi cũng đã ngất đi rồi.

Sau đó tôi bị người ta chụp một túi ni lông lên đầu mà vứt xuống khỏi xe. Đương nhiên ... . Vẫn là không một mảnh vải che thân như thế.

Lúc bị vứt xuống khỏi xe đó, tôi đã bị va đập đến tỉnh lại, toàn thân trên dưới đều đau đớn vô cùng, đau đến nỗi không cách nào cử động được. Rốt cuộc, lại lần nữa ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Quyển 1 - Chương 13: Lý Lịch Quỷ Của Bách Phú - Thiếu Nữ Không Có Mặt - P3

Khi tỉnh lại một lần nữa, tôi đã đang nằm trong bệnh viện rồi.

Tiếp đó, cảnh sát không ngừng đến để lấy lời khai của tôi, không ngừng bức ép tôi nhớ lại những chuyện mà tôi dù chết cũng không còn muốn nghĩ lại nữa. Ác mộng mỗi ngày đều bám riết lấy tôi. Làm tôi cứ liên tục lặp đi lặp lại thấy lại thời khắc nhục nhã mà đau khổ đó.

Người nhà của những kẻ kia cũng tới thăm tôi, sau đó hoặc là giả ngốc nghếch đáng thương, không còn cách nào khác mà vứt một cọc tiền xuống, hoặc là mắng chửi tôi là đồ hồ ly tinh, biến đứa con ngoan của họ trở thành một tội phạm hiếp dâm như vậy, hoặc là căn bản cũng không chịu nhận tội nói con họ tuyệt đối không làm ra chuyện này, hoàn toàn là bị oan uổng, thậm chí còn xông lên đánh tôi nữa... .

Mà cứ sau mỗi lần đám người đó làm loạn lên xong, mẹ lại không ngừng chửi mắng trách móc tôi.

Tôi thực muốn cầu xin bà đừng chửi mắng tôi nữa, hãy an ủi tôi đây này, đáp ứng bảo vệ tôi, chăm sóc tôi ... . Nhưng, tôi không nói ra được. Bởi vì mẹ chính là mẹ. Mẹ của tôi cả đời cũng sẽ không bao giờ nói ra được những lời như thế.

Tôi ... .nên khóc chẳng ? Thực ra tôi cũng rất muốn khóc, nhưng làm thế nào cũng không khóc ra được.

Ngày thứ hai từ sau khi sự việc xảy ra, tôi đã không còn khóc nữa. Là tôi kiên cường ư ? Có lẽ không phải vậy, chỉ bởi vì tôi hiểu rất rõ bản thân mình có bao phần yếu đuối. Tôi cũng giống như tất cả những cô gái mười sáu tuổi khác, oh, không đúng, tôi thậm chí còn yếu đuối hơn bọn họ nhiều.

Tất cả mọi việc giống như một hòn đá lớn, nặng nề đè lên trên ngực tôi, chèn ép đến nỗi tôi không cách nào để suy nghĩ, thậm chí còn không thể thở được nữa. Tôi chỉ có thể làm một cái xác không có hồn, mặc cho người ta đánh mắng và chà đạp.

Thời gian, từng ngày từng ngày, chậm chậm, song cũng nhanh chóng mà bay qua. Còn tôi lại hoàn toàn không biết làm sao bản thân lại có thể đi qua được những ngày đó, bởi vì tôi căn bản chẳng còn biết được mình mỗi ngày đã làm gì , hay nên làm gì .

Hai người mà tôi muốn gặp nhất là bố và Kỳ ca ca thì không hề thấy đến thăm tôi. Tôi đã rất hi vọng, song lại cũng không biết mình sẽ làm thế nào để đối mặt với họ nữa.

Mặc dù phía cảnh sát đã đáp ứng bảo mật hoàn toàn vụ án này, nhưng sự việc vẫn bị truyền ra ngoài.

Vừa mới xuất viện, tôi đã cảm thấy ánh mắt kỳ lạ của mọi người. Có đồng tình, có vui vẻ khi kẻ khác gặp nạn, có hiểu kỳ, cũng có cả những ánh mắt vô cảm nữa.

Tôi sợ hãi lắm, thật sự rất sợ, tôi không muốn đi ra ngoài, không muốn đối mặt với những ánh mắt mà tôi không cách nào tiếp nhận đó. Nhưng mẹ vẫn ép tôi phải đến ngôi trường trước đây, bà nói trường mà tôi học là trường học cấp 3 tốt nhất ở nơi này, học ở nơi đó mới có nhiều cơ hội để thi lên trường đại học tốt. Nếu như không thi được lên trường đại học tốt, bà sẽ đuổi tôi ra khỏi cửa giống như bố vậy ... ..

Vì vậy tôi vẫn đi học, giả vờ như không để ý đến ánh mắt của những người khác. Vẫn dùng vẻ thu mình mà bảo vệ trái tim yếu đuối đã không cách nào tiếp nhận được bất kỳ áp lực nào nữa. Nhưng, thành tích học tập của tôi vẫn bị giảm mạnh. Tôi không cách nào để tập trung được tinh thần, giống như tôi không cách nào để coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

Hơn nữa, chuyện đáng sợ nhất cũng đã xuất hiện, đoạn phim tôi bị lột sạch quần áo kia đã bị người ra tranh nhau lưu truyền, có người thậm chí còn đưa nó lên mạng nữa.

Rất nhiều người sau khi xem đoạn băng đó giống như thủy triều dâng lên mà xông đến trước cổng trường tôi, chỉ chỉ chỏ chỏ, thậm chí nói những lời rất hạ lưu. Tôi đã thực sự không còn cách nào để giả vờ như không có chuyện gì nữa, kiêu ngạo như thế nữa. Tôi đã không còn cách nào để ngẩng đầu lên mà bước đi được nữa.

Mỗi lúc như thế, cái người nam sinh tên Đặng kia lại tập trung bạn bè lại, đuổi những kẻ đó đi. Sau đó, trầm mặc đi sau người tôi, cho đến khi tôi đã bước vào cửa nhà mình, một câu cũng không nói gì.

Tôi nghĩ, có lẽ anh ta thực sự có chút thích tôi. Vì lúc tôi còn nằm trong viện, anh ta vẫn thường đến thăm tôi, còn đem đến ít hoa tươi và hoa quả nữa. Vẫn cứ là vẻ trầm mặc như lúc bình thường, nhưng trong mắt lại đọng đầy hối hận và lo lắng.

Song tôi, chỉ nhìn mà coi như không thấy. Bởi vì, nếu như không có anh ta, tôi tuyệt đối cũng không gặp phải kiếp nạn bi thảm này. Tôi, không thể tha thứ được.

Bởi vì đoạn băng ghi hình bị truyền ra, tôi bị trường học khuyên thôi học, còn mẹ cũng bị ảnh hưởng ở chỗ làm việc.

Điều này cũng như một đòn mạnh đánh vào sự tự tôn mạnh mẽ không chấp nhận được một chút vết tích nào của mẹ, mẹ vẫn cứ luôn là người cố chấp mà muốn mạnh mẽ như thế, bà vĩnh viễn chỉ muốn người khác nhìn thấy lúc mình sáng láng ưu tú, chứ không muốn bị nhìn thấy sự thất bại cùng đau khổ của mình.

Cuối cùng, bà đem tất cả oán hận bao lâu cùng phần nộ phát tiết lên hết người tôi. Bà nằng chừ, mắng tôi không cần thể diện nữa (nguyên tác : không cần mặt nữa), cũng thấp hèn như bố tôi, chửi tôi từ sáng đến tối không lo học hành mà chỉ biết nghĩ cách để câu dẫn nam sinh, chửi tôi đã tự tìm lấy phiền toái thì không nói, mà giờ còn làm liên lụy đến bà, hại bà cũng không còn mặt mũi nào gặp ai nữa... ..

Tôi chẳng nói gì hết, chỉ lặng lẽ ngồi nghe.

Có lẽ, tôi căn bản không đáng để kéo dài sự sống trên thế giới này nữa. Sống , rốt cuộc là vì cái gì đây?

Không cần thể diện (nguyên tác : không cần mặt) ? Đúng vậy, tôi đã không còn mặt mũi nào để gặp người khác nữa rồi, còn cần gì thể diện.

Tôi đem tất cả tiền mừng tuổi tiết kiệm từ bé đều lấy hết ra, thuê một căn phòng trong khách sạn đẹp nhất ở trong thành phố — khách sạn Diệp Phong. Bởi vì nơi đây có thể nhìn thấy được nơi mà khi còn bé tôi và tiểu Kỳ ca ca thường cùng nhau chơi đùa.

Tôi rất muốn đi tìm tiểu Kỳ ca ca, cũng rất muốn tìm bố nữa. Nhưng đúng như mẹ đã nói, tôi còn mặt mũi nào mà đi gặp ai. Tôi chỉ làm cho những người quan tâm đến tôi mất mặt mà thôi.

Vì vậy , tôi hận gương mặt mình ! Chính là vì nó, mà tất cả mọi người mới không cách nào không chú ý đến tôi ; chính là vì nó, đã làm tôi không cách nào chạy thoát khỏi sự đau khổ của chính mình !

Nếu như tôi được đổi một gương mặt khác, vậy, sẽ không còn ai nhận ra tôi được nữa, tôi sẽ có thể được an an tĩnh tĩnh mà sống mỗi ngày. Kể cả có là một gương mặt xấu xí, tôi cũng nguyện ý !

Tôi rạch nát gương mặt mình ra, nhưng lại không thấy đau đớn chút nào. Máu không ngừng từ trong cơ thể chảy ra, cho đến khi, tôi nhẹ nhàng, bay ra

khỏi cơ thể đang ngập trong máy tui rồi.

Nhưng, tôi lại càng lúc càng không cam tâm, hơn nữa còn không muốn đi đầu thai nữa. Bởi vì, tôi còn muốn được gặp người tôi quan tâm, tại sao tôi lại không thể có được một cuộc sống hạnh phúc giản đơn chứ.

Tôi không cam tâm, không cam tâm, không cam tâm ...

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Quyển 1 - Chương 14: Bách Phú Hạnh Phúc

Bách Phú từ trong nước mắt của sự đau khổ mà tỉnh lại.

Vừa mở mắt ra, đã phát hiện mình hóa ra đang nằm trong phòng nghỉ ở văn phòng của Lăng Hạo. Mà nghênh đón cô là Lăng Hạo, Dịch Đạo cùng Trương Dương ba người với ba đôi mắt do thức đêm mà đỏ ngầu hết cả lên.

“Em cuối cùng cũng tỉnh lại rồi, anh đã sắp bị em làm cho sợ chết rồi đây.”

“Xin lỗi, Bách Phú, để cô phải vì công ty mà chịu nhiều khổ sở như vậy.”

“Cô không sao chứ ? Yên tâm, mặc dù âm khí của nữ quỷ đã từng đi vào trong người cô, nhưng hiện giờ tôi đã đuổi được ra hết rồi, cô sẽ không có chuyện gì đâu.”

.....

Nghe thấy nhiều câu hỏi thăm như vậy, trong tim Bách Phú thực sự là cảm động vô cùng, trước giờ cô chưa từng biết, hóa ra cuộc sống của mình lại đẹp đến như vậy. Được tỉnh lại thực sự là hạnh phúc quá !

“Tiểu Hắc, sao anh lại ở đây !” Nhìn thấy Trương Dương đang trong giờ làm mà lại không đi làm, Bách Phú cảm thấy thật hoài nghi.

“Anh đã xin phép rồi, nghe nói em bị ngất, anh bèn lập tức xin nghỉ để đến thăm em. Ai mà biết được em ngất đi như vậy liền một ngày một đêm ! ” Từ trên gương mặt đang khiển trách nhẹ nhàng của Trương Dương, Bách Phú đã nhìn ra được anh thực sự rất quan tâm đến mình. Có người thương yêu mình, thật tốt quá!

“A ! Hóa ra em đã ngủ suốt một ngày một đêm sao. Thảm nào mà thấy đói quá.”

“Tất cả đều đã được chuẩn bị xong rồi đây.”

Lăng Hạo mỉm cười đẩy đến một xe đựng thức ăn to đùng.

“Woa, còn có bao nhiêu là thức ăn ngon nữa này.” Bách Phú bị kích động đến nỗi giọng nói cũng có phần run rẩy theo.

Tiếp đó mọi người đều tranh nhau mà gấp thức ăn vào trong bát cho Bách Phú.

Có nhiều anh đẹp trai ở bên tiếp đãi mình như vậy, Bách Phú thực sự vui sướng đến sắp nổ tung ra rồi. Woa kha kha ... Ta đắc ý cười, ta đắc ý cười a ... ..

Nhìn thấy Bách Phú ăn như hùm như hổ, ba người đàn ông đều không thể nhịn được mà cùng cười vang lên.

Không có gì hơn được sau khi bị đói bụng gần chết, lại được ăn thật no một bữa đã làm cho Bách Phú mãn nguyện vô cùng. Nhưng đột nhiên cô nghĩ tới tiểu Man tội nghiệp, tim cũng theo đó mà trầm hẳn xuống.

Nhìn thấy sắc mặt Bách Phú có thay đổi, ba người họ cùng không dừng được mà căng thẳng hẳn lên.

“Sao thế ? Không thoải mái sao ? Hay là ... .. Em sợ gì sao ?” Trương Dương cẩn thận dò hỏi.

“Không phải. Có thể cho tôi dùng máy vi tính một chút không ?” Lời yêu cầu của Bách Phú làm cho mọi người đều thấy ngạc nhiên, nhưng Lăng Hạo vẫn rất nhanh chóng lấy laptop của mình ra.

Đồng thời, ba cái đầu cùng hướng về phía Bách Phú. Bách Phú tìm cái tên “La Man” ghi lên trên mạng, lập tức đã có mấy trăm địa chỉ web hiện ra.

Tùy ý mà mở một video, hiện ra chính là sự trải nghiệm mà Bách Phú cũng đã cùng trải qua, làm cô không dừng được mà run rẩy khắp toàn thân.

Chỉ có mấy phút, mà dường như đã trải qua mấy tiếng đồng hồ dài đằng đặc.

Xem đoạn video ngắn ngủi đó, ba người đàn ông đều không nói được gì hết, làm nhất thời không khí trở nên gượng gạo vô cùng.

“A . . . . .” “ Lần này là Lăng Hạo phá vỡ bầu không khí trầm mặc này, “ Đây là . . . . .nữ quý đó sao ?”

“Vâng.”

“Thật đáng thương a.” Giọng nói kéo dài có chút buồn bã của Trương Dương cất lên.

“Nhưng . . . . .” Bách Phú nhỏ giọng nói. “Không chỉ có thế này.” Nói xong, bèn mở một trang mạng có đầy đủ những chuyện về La Man.

Thật sự là khiến người ta tức điên lên được ! Cái đám khốn nạn đã hại La Man đó cùng với đám nữ sinh làm nhục cô kia, đều bởi vì vẫn còn đang ở tuổi vị thành niên nên không hề phải nhận bất cứ hình phạt nào, chỉ phải bồi thường ít tiền mà thôi!

Chỉ có một người đã trưởng thành, bị phạt ba năm tù. Má nó chứ, đây cũng nhẹ quá thì phải ? !!! Một thiếu nữ ngoan ngoãn như vậy, lại có thành tích học tập ưu tú, lại bị bọn chúng hủy hoại đến thế, còn mất đi cả tính mạng ! Những kẻ làm chuyện đó, lại không phải chịu hình phạt nào ??? Vậy thì những người tốt sẽ phải làm thế nào a ?

Cứ cho là những kẻ đó chưa trưởng thành, nhưng cũng không thể vì thế mà không phạt họ a !!! Điều này chỉ làm cho những kẻ đó không còn biết sợ là gì nữa thôi. Đại khái có lẽ chính vì có lỗ hổng như vậy, mà hiện giờ trẻ vị thành niên phạm tội ngày càng nghiêm trọng hơn.

Mấy ngày trước trên mạng cũng có nói về chuyện của một cậu nam sinh ở Sơn Đông vì bị một đám người vây quanh đánh đập, đã dùng dao đâm chết hai người làm bị thương bốn người. Nói thực, dù cho phía cảnh sát có công bố kết quả điều tra như thế nào, nhưng một mình đấu với sáu người, đã không phải là vấn đề bình thường nữa rồi. Nếu là bạn, nếu không phải trong trường hợp bị ép buộc, liệu bạn có đồng ý đấu với sáu người hay không ? Khi đọc được tin tức này, cảm thấy tim đau đến vậy, nhưng cũng lại có chút cảm giác nhẹ nhõm.

Con thỏ khi bị bức ép còn biết cắn người cơ mà ! Nói gì đến con người ! Thật hi vọng có thể để cho những kẻ tự coi mình là lớn mạnh, cứ thích gây dựng sự vui vẻ của bản thân mình trên nỗi đau khổ của người khác phải chịu sự trừng phạt của pháp luật, không được bắt nạt người khác quá mức a!

Sau khi đọc trang web, mấy người họ lại càng trầm mặc hơn, không ai muốn nói gì nữa.

“Tiểu mập, cái kia . . . . .nữ quý, cô ta vẫn ổn chứ ?”

“Tôi là Dịch Đạo, đừng có gọi tôi là tiểu mập.” Dịch Đạo đối với cách gọi của Bách Phú với anh ta rất không vừa ý, “Nữ quý kia vẫn còn đang ở bên trên bức tường, cô ta hiện giờ nguyện hồn phi phách tán cũng không chịu để cho chúng tôi siêu độ.”

“Cũng khó trách a .” Trương Dương cũng có chút bất bình mà nói, “Gặp phải chuyện như thế này, ai có thể coi như không có gì mà đi đầu thai được chứ .”

“Này, tiểu tử, cô ta nếu như không đi đầu thai, thì sẽ vĩnh viễn cùng không thể luân hồi được nữa, cả đời này sẽ phải chịu đựng sự đau khổ của chính mình. Cậu rốt cuộc có hiểu không thế ?” Dịch Đạo bức mình mà trừng mắt lên.

“Này , anh gọi ai là tiểu tử thế hả . . . . .”

. . . . .

Cứ như thế, hai người đàn ông giống như trẻ con lại cãi nhau ầm cả lên, hơn nữa lại còn đến nỗi mặt đỏ tía tai, chỉ còn thiếu điều đánh nhau nữa thôi.

Bách Phú và Lăng Hạo nhanh chóng bịt chặt tai lại rồi tránh sang một bên.

Lại lần nữa đơn độc cùng Lăng Hạo, Bách Phú cảm thấy thật vui vẻ, song cũng thật trầm trọng.

“Một ngày thật căng thẳng quá nhỉ .” Lăng Hạo nói một câu vô vị.

“Ha . . . . . Vâng . Ha ha ”

Câu nói vô vị thứ hai kết thúc, lại là sự gượng gạo đến trầm mặc.

Suy nghĩ một lúc lâu, Bách Phú mới lấy hết dũng cảm mà nói : “Lăng thiếu a, có thể nào không cưỡng ép thu nữ quý đó không a .”

“Tại sao ?” Ngữ khí của Lăng Hạo phụt chốc từ ôn nhu mà biến thành lãnh đạm.

Nhìn thấy thái tử gia trên mặt biến sắc, Bách Phú có chút hoảng lên, “Anh không cảm thấy tiểu Man thực sự rất đáng thương sao ? Làm như vậy sợ là sẽ làm cô ấy bị thương mất.”

“Sau đó thì sao ?” Vẫn giữ nguyên bộ mặt lãnh đạm như thế, nhưng đầu lông mày dường như lại đang nhíu lại.

“Tôi ... .tôi có cách hay hơn để cho cô ấy rời đi. Chỉ cần, cho tôi nghỉ mấy ngày phép là được.” Bách Phú nghiêm túc mà cũng kiên định nói. Mặc dù không thể nói là chắc chắn hoàn toàn, nhưng cô có tự tin để thử làm một lần.

“Thực sự có thể làm được sao ?”

Chết thật, gương mặt anh tuần kia giờ lạnh đến nỗi có thể đóng băng lại rồi.

“Có thể !” Aiya , trả lời nhanh quá rồi, thực ra bản thân cũng không biết đó có phải là cách giải quyết không nữa. Hết cách rồi, hiện giờ chỉ còn cách giờ đầu ra để chống đỡ thôi.

“Nếu như việc này cô không giải quyết được, cô sẽ phải nộp đơn thôi việc đấy. Cô có đồng ý không ?”

Ách, chuyện lớn đến vậy sao ?

Đôi mắt Bách Phú có phần ngầy ngốc ra rồi. Nhưng cứ nghĩ tới nữ quý đáng thương kia, nghĩ tới chuyện mình đã cùng phải trải qua những chuyện đáng sợ đó cùng cô ta. Bách Phú lại được tiếp thêm dũng khí, mạnh mẽ gật gật đầu.

Nhìn thấy gương mặt nghiêm túc khác hẳn bình thường của Bách Phú, Lăng Hạo lại cười to lên. Đùa với cô ấy đúng là có ý nghĩa thật, chính mình lại không cách nào nhìn được không đi đùa giỡn với cô.

“A ? ” Bách Phú bối rối mà nhìn Lăng Hạo đang cười vang lên kia, có chút cảm giác không nói nên lời được.

Lăng Hạo ngừng cười, nói : “Sao ? Thực sự sợ rồi sao ?”

Bách Phú lại được tiếp tục làm một quả cà chua chín tới, đồng thời than thầm, cái người này da mặt cũng biến đổi nhanh quá ha ? Anh ta có phải là thuộc phái Thanh Thành không , mà sao thay đổi sắc mặt nhanh như vậy ? (Phái Thanh Thành : 青城派 – qing cheng pai : là một môn phái trên núi Thanh Thành ở Tứ Xuyên, theo giáo lý đạo Giáo, đứng đầu lúc đó là Du Thương Hải. Phái Thanh Thành nổi danh với môn Thôi Tâm chương. Ngoài ra còn có tuyệt kỹ “Vô ảnh ảo cước” và “Tùng Phong Kiếm pháp” — cái này để biết rõ hơn xin đọc Tiểu Ngạo Giang Hồ ...)

Lăng Hạo lại dùng giọng nói ôn nhu : “Xem ra, tôi thực sự đã dọa cô sợ rồi.”

Nhìn thấy đôi mắt ôn nhu đó , trái tim Bách Phú lại đập bình bịch cả lên.

Lúc này, ngón tay thon dài của Lăng Hạo bèn chậm rãi hướng về phía điểm đỏ trên trán Bách Phú, sau đó dùng âm thanh ôn nhu nhất mà hỏi : “Đau không ?”

Thời khắc đó, Bách Phú thực sự có một cảm giác như sắp tắt thở, dường như cả thế giới đều biến mất vậy, chỉ còn lại trái tim đang đập kịch liệt kia, cùng sự ôn nhu không cách nào chống đỡ được này.

Thấy Bách Phú ngầy ngốc nhìn mình, Lăng Hạo cũng cảm thấy có chút ngại ngùng, ” Cô có cách gì có thể thu phục nữ quý kia ?”

“Oh.” Bách Phú nhanh chóng lấy lại tinh thần, “Tôi cảm thấy, cách tốt nhất chính là hoàn thành tâm nguyện của cô ta.”

“Nói đúng lắm!” Dịch Đạo vốn dĩ đang cãi nhau ôm tôi với Trương Dương ở bên kia đột nhiên quay sang thêm lời vào, ” Cách tốt nhất để giúp đỡ những linh hồn có oán đó chính là giải đi oán niệm, mà cách giải oán niệm hay nhất chính là hoàn thành tâm nguyện của cô ta.”

Nghe thấy lời nói của Dịch Đạo, sự tự tin của Bách Phú lại được tăng thêm. Nhất định ... . Nhất định sẽ dùng hết sức mình để giúp nữ quý đáng thương đó.

Nhanh chóng chạy đến bên laptop gỗ gõ , đã tra ra được địa chỉ của La Man.

“Nhất định sẽ thành công !” Hò hét một tiếng xong, Bách Phú đã chạy ra ngoài.

“Anh cũng đi.” Trương Dương cùng Dịch Đạo vội vàng đuổi theo phía sau.

Chỉ còn Lăng Hạo bị vớt lại kia đang chán nản cười một mình, nhún nhún vai. Sau đó, phân phó với bên dưới, cho son lại tường phòng 1423, ngoài ra cho Bách Phú và Trương Dương đi công tác, mấy ngày này không cần phải về khách sạn báo cáo nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Quyển 1 - Chương 15 : Tiểu Dạng

Dựa theo địa chỉ được cung cấp trên mạng, rất nhanh đã tìm được đến nhà của La Man, nhà cô ấy thực ra cách khách sạn Phong Diệp rất gần.

Tất cả mọi thứ quả nhiên đều giống hệt như trong mộng đã thấy, cũng là cái sân đó, cũng là cây xoài đó. Chỉ đáng tiếc là mẹ của La Man cùng tiểu Kỳ ca ca kia đều đã chuyển đi rồi. Ngắm nhìn cảnh vật quen thuộc này, thật sự có chút cảm giác vật nay còn mà người thì còn đâu.

Đúng rồi, tiểu Man và tiểu Kỳ không phải đã chôn dưới gốc cây xoài mấy thứ sao ? Bách Phú nhặt một cành cây ngắn ở dưới đất lên, dùng tay để đào. Trương Dương cùng Dịch Đạo ở bên cạnh một câu hỏi thừa cũng không có, lập tức tiến lên giúp đỡ.

Tìm thấy rồi, đó là một chiếc hộp bánh có vỏ màu đỏ. Do để trong đất ẩm ướt nên đã có chút rách nát. Có điều, may mà đã được khóa rất chắc. Trương Dương để mở được khóa của chiếc hộp nay cũng đã phải mất không ít sức, kết quả lại bị Dịch Đạo kể bên cười nhạo một trận. Chỉ vì thấy Bách Phú ở cạnh bên, mà Trương Dương dù không phục cũng cố nuốt xuống cục tức này.

Bách Phú thật cẩn thận tỉ mỉ lấy từ trong chiếc hộp ra thứ được bọc trong một chiếc túi nilông dày. Xem ra, tiểu Man thực sự rất yêu quý những thứ này — bức ảnh chụp toàn gia đình, cùng chiếc bút Hello Kitty ~ .

Cuối cùng cũng nhìn thấy bức ảnh đó. Nhìn xem là một gia đình hạnh phúc biết bao ? Mẹ của tiểu Man thật đẹp, hơn nữa còn có khí chất cao quý. Bố có thân hình cao cao gầy gầy, trông rất thành thật nhã nhặn. Còn tiểu Man lúc đó chỉ khoảng bốn năm tuổi, buộc đuôi gà nhỏ xinh trên tóc, trên cái trán trắng tinh kia là phần má được cắt bằng xinh xắn, cười vui vẻ như vậy, thuần khiết như vậy, thật đúng là một đứa bé đáng yêu.

Nhìn thấy bức ảnh đó, trái tim Bách Phú lại càng buồn hơn, vì cuộc đời một tiểu Man bi thảm, vì tiểu Kỳ thương tâm kia, cũng vì một gia đình đã từng hài hòa như thế.

Một giọt lệ vô thức mà rơi xuống bức ảnh.

Trương Dương cùng Dịch Đạo nhìn thấy Bách Phú rơi lệ, chốc lát đều im lặng lại. Hai người họ cùng nhìn nhau, giống như hai đứa trẻ phạm lỗi gì đó vậy.

Bách Phú lau đi nước mắt, nỗ lực đuổi đi sự buồn phiền trong tim. Hiện giờ không phải là lúc để đau buồn, nếu như thật sự muốn giúp tiểu Man, vậy thì nhất định phải kiên cường hơn.

Cầm đồ lên, Bách Phú lại đi gõ cửa mấy nhà liền, hi vọng có thể hỏi thăm được địa chỉ mới của mẹ tiểu Man và tiểu Kỳ. Song kết quả lại thật thất vọng, không có ai biết được địa chỉ của hai người họ cả, hơn nữa mọi người đều là một bộ dạng có thể tránh được thì hết sức tránh đi, như sợ sẽ bị dính rắc rối vào người vậy, làm Bách Phú tức giận vô cùng. Thật đúng là người đi trả nguội ! Thế giới bi thảm a !!!

Còn có một nơi nữa !

Bách Phú dùng lực vỗ vỗ vào đầu mình, thật ngốc quá a, làm sao mà chính mình lại không nghĩ đến được nơi quan trọng như thế chứ ? Đã hoàn toàn không để ý gì đến hai người bên cạnh trên mặt đang viết một dấu hỏi to đùng mà nhìn về phía mình.

“Hey, tiểu mập.”

“Tôi tên là Dịch Đạo !”

“Biết rồi, Dịch Đạo mà. Anh có cách nào giúp tôi tra xem mộ của tiểu Man ở đâu không ?”

“Không có vấn đề gì.” Dịch Đạo đứng bên cạnh rất cool lấy di động ra, một bên kia lại nhìn vào Trương Dương mà thể hiện, trong ánh mắt rõ ràng lộ ra cái kiểu muốn nói ” Vẫn là tôi lợi hại nhé ” .

Trương Dương đứng ở bên cạnh không thèm chấp mà hừm một tiếng.

“Nghĩa Trang Vạn An.” Gọi điện thoại xong, Dịch Đạo đắc ý nói.

“Woa, thật là lợi hại.” Xem ra năng lực của Dịch Đạo siêu hơn mình nhiều a.

“Đó là đương nhiên rồi.” Dịch Đạo cười tít đến nỗi sắp không thấy mắt đâu nữa rồi, nhìn gương mặt đen xì đến xấu xí kia của Trương Dương, thật là khoái !!!

“Đã như vậy, thế thì tiện thể tra luôn xem địa chỉ mới của cha mẹ tiểu Man đi. Còn có một người con trai tên là tiểu Kỳ nữa. Anh ta trước đây là hàng xóm của tiểu Man.”

“Sao không nói sớm a.” Dịch Đạo lại đắc ý mà liếc Trương Dương một cái, gọi điện thoại tiếp.

“Có lẽ phải cần chút thời gian, dù sao cũng là chuyện đã xảy ra đến mấy năm rồi.”

“Shit , còn nghĩ là anh lợi hại lắm đấy, cũng chỉ đến thế mà thôi.”

“Hey, còn nói được tiếng Anh cơ à ! Giỏi thì cậu lên mà tìm ... ..”

Cuối cùng dưới sự hết sức cố gắng can ngăn của Bách Phú, hai người họ cùng đã dừng cãi nhau, cùng đi đến mộ của tiểu Man.

“Tiểu Hắc, anh thấy bó cúc nhỏ này xinh không ?” Bó hoa này mua bên cạnh đường, Bách Phú thấy vừa tươi vừa đẹp, bèn mua một bó, chuẩn bị đem tặng cho tiểu Man.

“Đẹp.”

“Tiểu Man nhất định sẽ thích chứ ?”

“Đương nhiên ... ..”

“Cô hỏi cậu ta, cậu ta thì hiểu quái gì a ! Còn không bằng hỏi tôi, ha ha ha ha .”

“Nói cái gì thế , đồ mập đáng chết kia !”

“Tiểu mập a, xe của anh đẹp quá .” (lời hòa giải này là của Bách Phú nha ^^)

“Đó là đương nhiên.” Tiểu mập cười vang.

“Cái xe này đâu phải của anh ta, là của Lăng thiếu ! Thật đúng là đồ lừa đảo.”

... ..

Cứ cãi nhau ầm ỹ như thế cho đến khi đến được nơi muốn đến, nhưng để tìm được mộ của La Man, cũng phải mất không ít sức lực. Hôm nay lại là ngày nghỉ, cho nên người đến cũng khá nhiều. Nhìn thấy từng đoàn người xếp hàng thẳng tắp trước mộ, thật làm cho người ta cảm thấy vừa lạnh lẽo, lại vừa cô đơn.

Phần mộ chỉ có một chiếc bia mộ bé bé, nhưng lại cực kỳ sạch sẽ, xem ra là thường xuyên có người đến đây quét dọn. Nhưng là ai chứ ? Là mẹ của tiểu Man? Là bố ? Hay là ... ..tiểu Kỳ đây ?

Trên bia mộ là gương mặt xinh đẹp mà mang theo chút u buồn của tiểu Man, động lòng người đến vậy, mặc dù đã không còn nụ cười như trong bức ảnh toàn gia đình kia nữa, nhưng vẫn làm người ta thấy tiếc nuối vô cùng.

Nhìn gương mặt trắng trẻo nhỏ nhắn trên di ảnh, lại nghĩ đến sự đáng sợ làm người ta nổi hết cả da gà trong khách sạn, còn cả lần gặp đáng sợ với tiểu Man nữa, làm Bách Phú run lạnh từng trận.

Thực sự là rất đáng sợ ! Cũng tin rằng bất luận là chuyện xảy ra trên người nào, người đó cũng khó mà xóa đi được sự ám ảnh này, nhất là ở đất nước Trung Quốc tương đối bảo thủ này, mà người bị hại còn là một thiếu nữ mười sáu tuổi nữa.

Đáng thương nhất là, đã gặp phải chuyện không may như vậy, vào lúc cô cần có được sự quan tâm cùng chăm sóc nhất, lại không có ai thực sự đến giúp đỡ cô. Còn có người mẹ ích kỷ, bá đạo, lại không hiểu chuyện kia nữa, bà có đáng để được làm mẹ hay nữa hay không ? Cứ nghĩ đến người đàn bà này, Bách Phú lại cảm thấy giận điên lên được. Con gái mình gặp phải sự thương tổn lớn đến vậy, mà lại còn có thể chửi mắng con gái, không những đã không thấu hiểu sự đau khổ của con mình, ngược lại còn đem toàn bộ áp lực cùng sự đau khổ của chính mình phát tiết hết lên người cô !

Còn có những kẻ đã hại tiểu Man nữa ! Ít tuổi như thế mà đã có thể làm ra chuyện tàn nhẫn đó, chúng đa phần đều là vị thành niên a! Lẽ nào trái tim chúng không có chút đồng tình nào sao ? Lúc chúng làm ra những việc đó, thật sự đã cảm thấy hạnh phúc sao ? vậy đây rốt cuộc là thế giới gì chứ ?

Đang lúc bất bình mà nhìn bức di ảnh , thì Trương Dương lại kéo kéo vạt áo của Bách Phú. Bách Phú rất không vui mà liếc Trương Dương một cái, song lại thấy đôi mắt của Trương Dương cứ nhìn chăm chăm vào phía đằng sau mình. Quay đầu lại, hóa ra lại là anh ta !!!

Bách Phú vẫn nhớ anh ta ! Anh ta chính là đầu mối đã hại tiểu Man đến bước đường thê thảm như vậy ! Người con trai được gọi là “Dạng” đó .

Mặc dù biết anh ta không trực tiếp làm hại đến tiểu Man, nhưng chính vì anh ta mà tiểu Kỳ mới bị đuổi học, tiểu Man cũng bị anh ta liên lụy đến mất mạng, dù cho sau khi sự việc xảy ra anh đã đã dùng hết sức mình để bảo vệ tiểu Man. Song Bách Phú đại khái có lẽ vì chịu ảnh hưởng quá lớn về hồi ức của tiểu Man, nên cũng thế mà có phản cảm với anh ta.

“Anh đến đây làm gì ?” Bách Phú nhú nhú mày, hỏi sống sượng.

Thái độ không lễ phép này của Bách Phú làm Trương Dương và Dịch Đạo cùng cảm thấy kỳ quái, hai người họ cũng đeo lên gương mặt cảnh giác mà nhìn người kia.

Tiểu Dạng trước mắt kia, đã khác hoàn toàn với những gì mà Bách Phú từng tận mắt trải qua. Trên gương mặt của anh ta, rõ ràng đã bớt đi vài phần ngông cuồng của tuổi trẻ cùng với sự phóng đảng trước đây, giờ đã thêm vài phần thận trọng cùng trưởng thành kín đáo hơn. Sống mũi rất đẹp, bờ môi mỏng, còn có một đôi mắt lạnh lùng đem theo sự ưu thương trong đó nữa. Thật ra nếu không phải vì tiểu Man nhập vào rồi có sự ghét bỏ lúc này, thì tiểu Dạng lại chính là thể loại mà Bách Phú tương đối thích.

“Cô là ai ? Tôi trước giờ chưa từng gặp cô. Cô là . . . . .bạn của tiểu Man sao ?” Tiểu Dạng không trả lời câu hỏi của Bách Phú, mà hỏi ngược lại bằng giọng nói lạnh lẽo nhưng vẫn mang theo chút thân thiết.

“Tôi đã từng gặp anh.” Lời của Bách Phú, làm hai người còn lại là Trương Dương và Dịch Đạo bất ngờ vô cùng.

Tiểu Dạng lại vẫn là một bộ dạng không có chút biểu tình gì, không hề do dự mà nhún nhún vai. Đương nhiên, anh ta đã từng là học sinh hư nổi tiếng như vậy, hơn nữa gia đình lại rất có tiền. Đối với anh ta mà nói, người quen biết anh ta, hay đã từng gặp qua anh ta đều không đếm hết được. Lại đừng nói là cái cô không đáng để mắt đến đang đứng trước mắt này, loại con gái bị vút vào giữa biển người sẽ lập tức bị nuốt mất đó.

Nhìn thấy bộ dạng đáng ghét không có chút gọn sóng nào của tiểu Dạng, Bách Phú thực sự là giận lắm rồi, vênh vang cái gì chứ !

Cô khoác lên bộ dáng như không có chuyện gì hết, xoay người đi cố ý không nhìn tiểu Dạng nữa, lãnh đạm nói : “Anh cũng đến thăm tiểu Man sao ? Đương nhiên rồi, anh cũng nên đến chứ. Tiểu Man chết thảm như vậy, chịu trách nhiệm lớn nhất là anh đấy. Nếu như không phải là vì anh, tiểu Kỳ cũng sẽ không ra đi, tiểu Man cũng sẽ không bị đám con gái kia gây phiền toái, đừng nói . . . . .Cho dù anh sau này đã gắng sức đền bù, nhưng vẫn không thể đền bù hết được nỗi đau của tiểu Man.” Nói xong, còn dùng ánh mắt khinh miệt mà nhìn tiểu Dạng.

Cứ nghĩ là anh ta sẽ phát điên lên, nhưng thật không ngờ, anh ta một câu cũng không nói, chỉ dịu dàng nhìn bức ảnh của tiểu Man, nhẹ nhàng đem đóa hoa bách hợp trên bàn tay trắng trẻo kia xuông.

Thấy anh ta có phản ứng ngoài dự liệu như vậy, Bách Phú có chút bất an : “Sao, tôi nói gì không đúng sao ?”

“Không, cô nói đều đúng.” Vẫn là biểu tình như thế, chỉ là sự bi thương trong đôi mắt kia thì ngày càng nồng đậm hơn.

Gì chứ , gì chứ, phản ứng này, hoàn toàn không đúng a. Đây chính là công tử muốn gì được nấy đấy sao ? Sao lại thấy giống một người đã mất đi tình yêu sâu sắc nhất của mình như thế chứ !

“Anh . . . . .”

Còn chưa nói xong, đã bị tiểu Dạng cắt ngang, ” Tôi cảm thấy cô nói rất đúng, tôi không hề trách cô. Nếu như . . . . .nếu như tôi hiểu biết hơn một chút, nếu như tôi chú ý bảo vệ tiểu Man hơn, nếu như . . . . .cậu ta . . . . .vẫn mỗi ngày đi cùng tiểu Man, vậy thì ít nhất, tôi còn có thể được nhìn thấy tiểu Man. Sẽ không phải như bây giờ, chỉ có thể nhìn thấy bia mộ của cô ấy.”

Tiểu Dạng vẫn không hề rời mắt khỏi bia mộ của tiểu Man, dịu dàng như vậy, thương cảm như vậy, thương tâm như vậy. Thâm tình trong đó, không cần bất cứ lời nói thành lời nào. Bách Phú không dám nói linh tinh nữa, trong tim cứ trách mãi sự xúc động quá mức vừa rồi của mình, tùy ý mà chọc vào vết thương của người khác như vậy.

Tự hỏi chính trái tim mình, nếu không yêu sâu sắc một người, làm sao có thể vào lúc tất cả mọi người đều đã quên đi tiểu Man, mà vẫn nhớ đến thăm cô ấy đây? Những năm này, ngày tháng anh ta trải qua . . . . .có lẽ đã rất khó khăn.

Sự si tình của tiểu Dạng làm cho đến Trương Dương luôn có thần kinh vững chắc kia cũng phải cảm động, anh dùng một ánh mắt vô cùng đặc biệt để nhìn tiểu Dạng, trong ánh mắt đó còn mang theo cả sự thấu hiểu sâu sắc.

“Tiểu Dạng, anh . . . . .đã quan tâm đến việc của tiểu Man như vậy, thế anh có biết địa chỉ cha mẹ tiểu Man, còn cả . . . . .tiểu Kỳ nữa không ?” Bách Phú liếc mình gượng gạo mà hỏi.

“Cô hỏi cái này làm gì ?” Ánh mắt Tiểu Dạng lạnh lùng quét qua, “Cô không phải là bạn của tiểu Man, cô không chỉ đơn thuần đến thăm tiểu Man. Cô rốt cuộc có mục đích gì ?”

Bách Phú không dùng được mà lạnh run một cái. Woa , rất có sát khí a . Tiểu Dạng như thế này, đúng là rất thông minh a. Vốn nghĩ sẽ bịa ra gì đó để lừa anh ta, nhưng nhìn thấy ánh mắt sắc như dao của tiểu Man, lại nghĩ tới sự si tình của anh ta, Bách Phú không biết từ lúc nào đã nói hết mọi chuyện ra.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Làn Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Quyển 1 - Chương 16 : Lại Hiện Mặt Quỷ

Trên đường, Dịch Đạo cứ tức giận Bách Phú mãi.

“Này, Trần Bách Phú ! Cô rõ ràng là bảo tôi tra ra địa chỉ trước, sao giờ lại để cho cái tên tiểu Dạng kia đi ? Cô rõ ràng là không tin tôi ! Cái tên tiểu Dạng đó là ai cơ chứ ?”

“Tin ! Tôi làm sao mà lại không tin anh chứ ? Dịch Đạo anh đương nhiên rất lợi hại rồi, nhưng tiểu Dạng kia cũng rất đáng thương, anh nghe tôi nói là sẽ hiểu mà.”

Bách Phú nhìn gương mặt Dịch Đạo đang tức giận, một mặt lại thăm cảm thán tính hiếu thắng của đàn ông, một mặt lại thấy thực buồn cười, sau đó đem câu chuyện của tiểu Dạng và tiểu Man kể ra.

Sau khi kể xong, lại nghĩ tới bộ dáng kinh ngạc khi nãy của tiểu Dạng, nghĩ tới việc tiểu Dạng đã bỏ đi lòng tự tôn như thế nào mà tìm trăm cách để cầu xin được đi gặp một lát hình dạng quý hờn của tiểu Man hiện giờ ; trong tim cô lại vạn phần cảm thán. Có được một người có thể âm thầm yêu mình như vậy, đúng là một việc thật hạnh phúc.

Nếu như cũng có một người đối tốt với mình như thế này, thì sẽ tốt biết bao.

Trương Dương vốn dĩ có luôn tìm cơ hội để chọc ngoáy Dịch Đạo lại không nói câu nào, đến cả sự khiêu khích rõ ràng của Dịch Đạo lúc này, anh cũng làm ngơ, cả một đường đều là bộ dạng như đang chìm trong suy nghĩ. Trương Dương vốn dĩ là một tiểu nam sinh hướng ngoại để kích động, cho dù là lúc mọi người không nói gì, anh cũng có thể một mình mà nói không ngừng. Hôm nay thật khó mà lại trầm mặc như thế này, làm Dịch Đạo cùng Bách Phú đều thấy kỳ lạ vô cùng, hai người vừa giao nhau cái nhìn nghi hoặc, vừa len lén quan sát biểu tình của Trương Dương.

Sau khi đã dùng ánh mắt để thương lượng, vẫn là Bách Phú mở miệng : “Uhm . . . .tiểu Hắc, anh sao thế ?”

“Đúng đấy, cậu có phải là không thoải mái? Có muốn dừng lại nghỉ một chút không ? ” Đến Dịch Đạo vốn rất thích cãi nhau với Trương Dương cũng phải lộ ra sự quan tâm.

“Oh, tôi không sao.” Trương Dương cười cười, giả vờ như không có chuyện gì mà nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài.

Thấy Trương Dương không muốn nói, Bách Phú và Dịch Đạo chỉ có thể thất vọng mà ngậm miệng lại, hai người họ cũng chỉ biết nói chuyện qua loa vài câu. Đang lúc nói đó, điện thoại của Dịch Đạo lại đổ chuông. Nghe điện thoại xong, biểu tình của Dịch Đạo lập tức trầm trọng rất nhiều, làm không chỉ có Bách Phú mà cả Trương Dương đang chìm trong trầm tư kia cũng chú ý tới được sự thay đổi của Dịch Đạo.

Dịch Đạo quay đầu sang, nhìn gương mặt đang căng thẳng của Bách Phú và Trương Dương, chậm chậm nói : “Ồ khách sạn, lại có vấn đề rồi.”

+++ +++ +++ +++ +++

Về đến khách sạn, ba người họ cùng chạy ngay đến phòng 1423. Trong căn phòng đó, đúng thực là một đồng bừa bộn.

Đồng báo vốn được để dưới đất để tránh sơn trên tường bị rơi xuống dính vào sàn nhà bay khắp nơi. Những thùng sơn bị đá đổ, những con lăn quét tường đã dính vào sàn nhà, những vệt sơn thành từng mảng lớn đổ trên sàn, cảnh tượng lúc này chỉ có thể dùng từ ” loạn ” để hình dung.

Nhưng điều làm người ta nổi da gà nhất lại là, trên bức tường rõ ràng đã được quét sơn lại kia, lại thấy xuất hiện gương mặt máu đáng sợ, hơn nữa so với lần trước lại còn rõ nét hơn, càng kỳ quái, đến vẽ đau khổ trên gương mặt cũng được nhìn thấy rất rõ ràng ! Ở nơi đó còn có một cái miệng mở ra như đang kêu giữa chừng, giống như một hố đen, muốn đem tất cả mọi thứ hút vào bên trong.

Thảm nào mà lại loạn hết lên thế này, nhất định là đám công nhân đến đây trước giờ chưa từng thấy cảnh kinh dị như thế này, đã bị dọa đến mức vứt hết cả đồ, xô nhau mà chạy rồi. Đến cả lúc chạy còn làm thùng sơn đổ hết ra. Cũng khó trách họ, đến Bách Phú đã nhìn thấy quỷ hai lần, mà nhìn thấy những thứ này cũng nhịn không được mà nổi hết cả da gà lên.

Trương Dương lần đầu tiên nhìn thấy hiện trường, bộ dạng hoàn toàn là trợn mắt ngây người ra, đến nửa ngày cũng không nói ra được tiếng nào. Bách Phú đồng tình vô vô vai Trương Dương một cái, haizz, một người theo chủ nghĩa duy vật thuần chất như vậy, những gì mà anh tin tưởng trong cuộc sống này, đã cứ như vậy mà hoàn toàn bị xóa sạch, đương nhiên rất khó chịu rồi. Nghĩ tới lúc trước, Bách Phú cô cũng phải trải qua lúc như thế này, có điều sau này quen rồi thì sẽ thấy tốt hơn.

Một trận gió âm lạnh thổi tới, trong gió còn mang theo tiếng khóc ai oán nữa.

Là tiểu Man ! Xem ra nếu không thể trừ giải được oán niệm trong lòng cô ấy, thì việc muốn cô ấy tự nguyện đi đầu thai chuyển kiếp là điều không thể được. Thật đúng là một cô gái cô chấp a! Về điểm này lại thực giống với mẹ của cô.

Haizz, nếu như lúc đầu cha của tiểu Man không rời đi, nếu như tiểu Kỳ vẫn luôn ở sau tiểu Man bảo vệ cô, nếu như đám con gái kia không tàn nhẫn như vậy, nếu như cô không gặp phải đám súc sinh đó, nếu như sau khi sự việc xảy ra có người ở bên an ủi cô, hướng dẫn cho cô ; nếu như . . . .vậy thì cô ấy. . . .có lẽ vẫn đang sống rất hạnh phúc đúng không ? Đáng tiếc, thế giới này, chỉ có hiện thực, không có nếu như.

Lăng Hạo đến, gương mặt anh nghiêm túc vô cùng hỏi : “Sao lại thế này ?”

Dịch Đạo nhú mày, chỉ chiếc gương bát quái đang để giữa phòng nói : ” Tôi đã dùng gương trấn hồn để trấn nữ quỷ đó lên trên tường rồi, cô ta giờ chỉ có thể ở trên tường mà không thể ra ngoài. Nhưng, sự ám ảnh của cô ta quá sâu đậm, nguyện tổn thương đến quý lực, thậm chí ngay cả tiểu hồn phách tán cũng muốn phải trừ được hết oán khí. Chi e là nếu cứ để thế này, không chỉ lãng phí thời gian của mọi người, mà đến cô ta cũng có thể sẽ thành tro tàn bụi bay mất.”

Nghe thấy lời Dịch Đạo nói, Lăng Hạo không hề do dự quay sang Bách Phú, lạnh lẽo nhìn thẳng vào đôi mắt của cô : “Bách Phú, là cô tự mình nói muốn giúp nữ quỷ này. Ba ngày, tôi hiện giờ cho cô thời gian ba ngày. Nếu như trong ba ngày cô vẫn không thể làm cho nữ quỷ chủ động rời đi để đầu thai, tôi sẽ cho người đến thu cô ta ra. Bất kể cô ta có đồng ý hay không. Dù cho phải đánh cho cô ta vĩnh viễn không chuyển sinh được !” Nhìn bộ dạng kinh hoàng của Bách Phú, Lăng Hạo vẫn là gương mặt không chút biểu tình hỏi, “Cô, đã nghe rõ chưa ?”

Vĩnh viễn không thể chuyển sinh !

Bách Phú nghe thấy lời này xong đúng là đã bị ngậy ra, người trước mắt đây vẫn đúng là Lăng Hạo luôn ân cần dịu dàng, nhiệt tình giúp đỡ người khác sao ? Giờ lại lãnh khốc vô tình như vậy, vô tình như vậy ! Trước mắt liệu có thể nào là anh em song sinh của anh ta chăng ? Hay là, sự dịu dàng ân cần trước đây tất cả chỉ là giả vờ mà thôi, đây mới là bộ mặt thật của anh ta !

Rõ ràng anh ta cũng rất đồng cảm với việc tiểu Man gặp nạn cơ mà, sao giờ lại lật mặt, đem tiểu Man đáng thương biến thành kẻ địch rồi? Anh ta lật mặt cũng nhanh thật, rõ ràng là đã có thể lên sân diễn mà diễn kỹ thuật biến mặt rồi. Chỉ là tầng lầu này ở khách sạn mở cửa muộn hơn những nơi khác một chút thôi a, đã nhiều tiền như thế rồi, còn tính toán thiệt hơn, thực đúng là càng có tiền lại càng kị bo ! Khinh bỉ anh ta !

Bản thân cô đã trong một đêm mà trải qua một đoạn đời bi thảm trong cuộc đời tiểu Man, cuộc đời đó đã khắc sâu vào trong sinh mệnh của Bách Phú, giống như những việc không may đó đều đã từng xảy ra trên người cô vậy, cũng đã trở thành một phần không thể thiếu được trong cuộc đời cô.

Bách Phú vốn luôn tự nhận bản thân là người biết thế nào là đủ để sống vui vẻ, rất biết người biết mình, “Nhìn một lúc trời quang bẽ lạng, lùi một bước biển lạng trời quang” cũng vốn chính là tâm niệm vàng của Bách Phú.

Nhưng đến hôm nay, trong tim cô lại xuất hiện một sự dửng dưng cùng kiên định mà trước giờ chưa từng có, giúp cô bình tĩnh hứa lại : “Trong ba ngày, tôi nhất định sẽ làm cô ấy tự nguyện đi đầu thai.” Nói xong, cô xoay người rời đi, không nhìn lại gương mặt của Lăng Hạo đã từng làm mình động lòng vô cùng, mà giờ cũng làm cô thất vọng muôn phần đó nữa.

“Trong ba ngày, tôi nhất định sẽ làm cô ấy tự nguyện đi đầu thai.” Nói xong, cô xoay người rời đi, không nhìn lại gương mặt của Lăng Hạo đã từng làm mình động lòng vô cùng, mà giờ cũng làm cô thất vọng muôn phần đó nữa. ~

Bách Phú vừa đi vừa thầm tính toán thời gian. Vẫn may vì tiểu Dạng nói sáng sớm mai là có thể đưa cho mọi người địa chỉ của cha mẹ tiểu Man và tiểu Kỳ, như vậy thì có thể tiết kiệm được không ít thời gian rồi.

Đã có địa chỉ, giờ quan trọng nhất là làm sao để nói cho bọn họ có cùng cách nhìn với Bách Phú. Dù sao thì dựa vào tính cách của cha mẹ tiểu Man, muốn hai người họ cùng lúc xuất hiện, nhất định là việc rất khó xảy ra. Còn tiểu Kỳ thì sao ? Không biết anh ta có còn oán hận sự nhu nhược của tiểu Man lúc trước không. Nhưng, sự nhu nhược đó đã biến thành ma quỷ a, sau này có muốn thì cũng không thể nhu nhược được nữa rồi.

Trương Dương thấy Bách Phú rời đi bèn lập tức đuổi theo.

“Vậy ... .. Lăng thiếu, tôi cũng đi đây.” Dịch Đạo trong tim đang có chút đắn đo, cũng không đợi Lăng Hạo trả lời, đã vội vàng chạy đuổi theo hai người kia.

Về phần Lăng Hạo sau lưng họ kia đang đứng nhìn những bước chân kiên định của Bách Phú, lại để lộ ra một nụ cười vô cùng thỏa mãn, “Thật đúng là một cô gái dũng cảm.”

Khi ra khỏi khách sạn, trời cũng đã tối.

Dịch Đạo nhiệt tình muốn mời Bách Phú cùng Trương Dương ăn một bữa. Trên đường, Bách Phú đều trầm mặc không nói gì. Dịch Đạo cùng Trương Dương ở bên cạnh chỉ biết liên tục nói chuyện phiếm, hi vọng có thể chọc cho Bách Phú vui lên. Nhưng đến khi ăn cơm, Bách Phú vẫn u rù không vui. Trương Dương lần đầu biết được, hóa ra Bách Phú cũng có lúc chán ăn.

Dịch Đạo thì lại ăn uống rất vui vẻ, phải đến hơn một nửa đồ ăn trên bàn, đều rơi vào trong bụng của anh ta. Anh ta vừa ăn, vừa khuyên Bách Phú : “Bách Phú, đừng có không thoải mái thế, cô phải hiểu rõ, Lăng Hạo là do không thể làm khác được. Anh ta ngồi ở vị trí đó, cần phải giải thích với công ty. Không có cách nào khác cả.”

Kỳ thực lời Dịch Đạo nói, Bách Phú đều hiểu rõ. Nhưng cùng là một Lăng Hạo, mà thái độ trước sau khác nhau hoàn toàn như vậy làm cho Bách Phú có chút gì đó không thể chấp nhận được.

“Tiểu mập a, nếu như tiểu Man nhất quyết không chịu đi đầu thai, hơn nữa lại còn chết cũng không đồng ý để anh thu cô ấy, thì sẽ thế nào ?”

“Cái này ... ..” Dịch Đạo chăm chú nhìn Bách Phú, ngập ngừng một lúc mới trả lời : “Nếu quả thực là như vậy, vậy thì thực sự có khả năng sẽ giống như Lăng Hạo nói vừa nãy, vĩnh viễn không thể siêu sinh.”

“Lẽ nào không còn cách nào khác sao ?”

“Oán hận nếu như không thể giải tỏa hoàn toàn oán khí của mình, lại không chịu để siêu độ, sẽ không có cách nào để đầu thai cả, chỉ có thể làm du hồn dã quỷ. Hơn nữa, sự ám ảnh của nữ quỷ này thực sự là quá sâu sắc. Tôi đã bắt quỷ nhiều năm như vậy, trước giờ cũng chưa từng gặp ai ngoan cố như nữ quỷ này.”

“Anh đã bắt quỷ được bao nhiêu năm rồi ?”

“Một năm.” (mami a ~/(ToT)/ quả bom hạt nhân này to quá)

“A , mới có một hai năm sao !”

“Này, tôi đã được học từ nhỏ, pháp thuật rất cao đấy. Chỉ là vì sự phụ quá yêu thương tôi, cho nên kinh nghiệm bất quý của tôi mới ít như vậy.”

“Chúng ta . . . . Có thể giúp được tiểu Man, đúng không ?”

“Đương nhiên, Bách Phú , em nhất định sẽ giúp được tiểu Man.” Trương Dương và Dịch Đạo lại cùng lúc có đồng ý kiến.

Cứ như vậy, dưới sự dẫn dắt không ngừng của Trương Dương và Dịch Đạo, tâm tình Bách Phú đã rõ ràng tốt hơn nhiều.

Ăn xong, sự nhiệt tình của Dịch Đạo lại càng lên cao hơn, lại còn muốn mời Bách Phú cùng Trương Dương đến một quán Bar bên bờ sông uống rượu.

Thú thực là Bách Phú lớn đến như thế này, mà vẫn chưa đi đến quán Bar lần nào. Mỗi lần đi ngang qua cửa quán bar, nhìn thấy ánh đèn nhấp nháy, nghe thấy tiếng nhạc âm ỹ đến kinh động hết cả trái tim, trong cô luôn khao khát hi vọng có được sự nhiệt tình đó để xóa đi sự yếu đuối của mình.

Thấy Bách Phú đồng ý đi, Trương Dương đương nhiên cũng không do dự mà đi theo.

Dịch Đạo vui vẻ kéo Bách Phú cùng Trương Dương đến một quán bar tên là ” Honey “, hàng người xếp hàng ở trước cửa cũng đã nói lên được nơi đây được hoan nghênh đến thế nào.

Dịch Đạo vừa kéo hai người họ vào trong, lại vừa chỉ những người đang đứng ngoài cửa kia, đặc ý nói : “Tôi đã nghe ngóng qua rồi, nơi đây chính là quán bar nóng nhất ở đây hiện giờ. Vừa hay tôi có bạn ở đây, không thì chúng ta đến chỗ ngồi cũng không có mất.”

Trương Dương không phục mà ” hừm ” một tiếng : “Này, anh mập. Nhưng là anh cứ muốn mời chúng tôi đến đây chứ !”

Dịch Đạo vẫn đang nói cười vui vẻ, không thêm chấp với Trương Dương. Xem ra, tâm tình của anh ta đúng là không chỉ vui vẻ bình thường a! Bị ảnh hưởng bởi tâm tình của Dịch Đạo, Bách Phú cùng Trương Dương cũng dần dần mà nhiệt tình hẳn lên. Ba người họ vứt hết mọi chuyện không vui, bắt đầu cùng ly uống tung bùng.

Cũng do đến khá sớm, trên sân khấu chỉ có mấy ca sĩ đang hát hò biểu diễn. Bách Phú cũng là lần đầu tiên nghe nhạc sống thế này, cho nên vô cùng vui vẻ. Trương Dương và Dịch Đạo lại là một bộ dạng như không có gì quá ngạc nhiên cả, song rất vui vẻ mà nhìn Bách Phú giờ đang hưng phấn đến đỏ hồng hết cả gương mặt nhỏ bé kia lên.

Sau sự đau buồn, cuối cùng cũng đã hiểu được vì sao Dịch Đạo lại cứ dính chặt lấy hai người họ ngay từ lúc bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Quyển 1 - Chương 17: Liên Minh Ba Người

“Tôi á, từ lúc hiểu chuyện thì đã đi theo sự phụ rồi, sự phụ chỉ có một đồ đệ là tôi, mà sự phụ vốn cũng rất bận, cho nên đa phần tôi chỉ có một mình. Mỗi lần nhìn thấy những đứa trẻ khác được vui đùa cùng nhau, tôi đã ngưỡng mộ vô cùng. ”

“Sự phụ nói, vì kiếp trước tôi đã làm sai một chuyện, dẫn đến cuối cùng sát nghiệt vô số. Mặc dù người không phải là do tôi trực tiếp ghét, nhưng tôi không giết bá nhĩ, bá nhĩ lại vì tôi mà chết, bất kể dù nói thế nào, tôi cũng chính là nguyên nhân tạo thành sự sát nghiệt này. Vì vậy ông trời đã trừng phạt tôi, bắt tôi kiếp này phải mang theo ” sát ” trong mệnh. Không thể ở lâu cùng với người bình thường được, nếu không sẽ đem đến tai nạn cho bọn họ, ~ . Có lẽ cũng vì nguyên nhân này, mà từ nhỏ đến lớn, cha mẹ cũng chưa từng đến thăm tôi. Đại khái, bọn họ chắc cũng cho rằng tôi chính là sao quái tá, có thể thoát được khỏi tôi đã cảm thấy rất vui mừng rồi.”

“Chỉ có sự phụ, sự phụ giống như cha mẹ ân cần dạy dỗ tôi, quan tâm đến tôi. Nhưng, tôi thực sự vẫn rất muốn có một người bạn. Tôi đã từng lên lút nuôi cá, nuôi rùa con, nuôi chim nhỏ, còn trồng cả cây xương rồng nữa. Nhưng, chẳng có lần nào có thể nuôi được quá bảy ngày. Vậy mà, đến năm 7 tuổi, tôi vẫn giấu sự phụ lên lút nuôi một chú chó con. Một chú chó con màu vàng, lông rất dài, đáng yêu lắm. Vừa mới nhìn thấy nó, tôi đã thích vô cùng rồi. Tôi đã dùng một chuỗi vòng phi thủy chân trâu mà sự phụ tặng để đeo lấy nó. Bộ dáng nó dùng chiếc lưỡi nhỏ liếm liếm ngón tay tôi, cả đời này tôi cũng chẳng thể quên được. Tôi mỗi ngày đều bớt lại chút cơm của mình để cho nó ăn, mỗi lần nhìn thấy nó vui mừng điên cuồng vẫy đuôi chạy lại phía mình, tôi lại cảm thấy, kể cả mình có phải đói bụng cũng rất đáng.”

“Nhưng, bảy ngày, lại là bảy ngày, đến ngày thứ bảy thì nó chết. Vừa mới nhìn thấy nó, rõ ràng còn nhảy nhót vui vẻ, vậy mà chỉ chớp mắt sau đã thất khiếu xuất huyết (thất khiếu : bảy cái lỗ trên mặt gồm có hai lỗ tai – hai lỗ mũi – hai lỗ mắt – và miệng) , toàn thân đen lại, chết rất thảm! Nếu như không phải là vì tôi, nó cũng sẽ không chết như vậy. Có lúc tôi vẫn nghĩ, tôi rút cuộc kiếp trước đã làm nên chuyện xấu gì, mà để kiếp này tôi phải chịu tội nguyên độc ác như vậy.”

“Ngày hôm đó, tôi đã quỳ bên chú chó nhỏ đáng thương đó khóc rất thương tâm. Sau, sự phụ đến, nói với tôi rằng, tôi nhất định phải đối phó hết được

với kiếp nạn ở kiếp này, giải quyết nghiệp tội ở kiếp trước, mới có thể giải được lời nguyện trên thân mình. Đến lúc đó, tôi sẽ có thể tùy ý mà kết bạn, nuôi sủng vật được rồi. Cũng từ ngày đó, tôi đã không còn nuôi thêm con gì nữa, luôn nỗ lực cố gắng học cho hết pháp thuật mà sư phụ dạy cho mình, đợi sẽ đến một ngày, tôi có thể giải được lời nguyện độc trên người mình. Đến lúc đó tôi sẽ nuôi một bảy tiểu động vật, còn kết rất nhiều bạn nữa... ..”

“Có biết không ? Hai người chính là những người đầu tiên mà tôi từ nhỏ đến lớn được kết giao vui vẻ nhất đấy .... ”

“Hey , dừng một chút, dừng một chút .... ” Trương Dương cau mày cắt ngang hồi ức của Dịch Đạo, “Này, anh hiện giờ, cái lời nguyện gì đó đã được hóa giải chưa ?”

“Chưa a .”

“Chưa !” Tiếng hét to cùng lúc của Trương Dương và Bách Phú vang lên.

“Này! Không phải chứ ! Theo cách nói của anh, chỉ trừ sư phụ anh ra, làm gì còn ai tiếp xúc với anh đủ bảy ngày mà còn sống được. Vậy thì chúng tôi giờ không phải đang rất nguy hiểm sao ? Haizz , chúng tôi với anh làm gì có thâm thù đại hận gì, anh thế này không phải là hại chúng tôi sao ? ” Trương Dương chỉ một chốc đã đem những lời cũng là lời Bách Phú muốn nói mà ngại không dám, đều nói thẳng hết cả ra.

” Ha ha ha ha .” Dịch Đạo cười vang, “Không nhìn ra đấy, tiểu tử nhà cậu trên mặt thì thấy rất có cá tính, hóa ra cũng sợ chết ra phết ! Ha ha ha ha ... ”

“Này, lão đại, đây là chuyện liên quan đến tính mạng a, đối là người khác, cũng phải căng thẳng như thế thôi! ” Lần này, Bách Phú hoàn toàn đứng về phía Trương Dương. Mặc dù câu chuyện mà Dịch Đạo kể lúc này cũng làm cô cảm động ít nhiều, nhưng tính mệnh thì vẫn phải quan trọng hơn chứ. Bản thân mệnh cô từ nhỏ vốn cũng rất ” khác “, nhưng cái ” khác ” của anh mập này cũng quá lợi hại rồi đấy !

Dịch Đạo lắc lắc đầu nói : “Yên tâm đi, một năm trước sư phụ đã giúp tôi phong ấn lời nguyện lại rồi. Nếu không, ông làm sao có thể để tôi ra ngoài đi thu quỹ như thế chứ !”

“Đừng oh.” Bách Phú vỗ lẽ ra, nếu Dịch Đạo vẫn khác đến nỗi cứ bảy ngày lại khác chết một người, vậy thì đến giờ cũng đã chết không ít người rồi, Bạch Long đại sư chắc chắn không cho phép a.

Dịch Đạo bỗng nhiên im lặng, dùng ánh mắt thâm trầm nhìn Bách Phú và Trương Dương rồi nói , “Mặc dù lời nguyện đã bị phong ấn, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ phát ra, ở cùng một chỗ với tôi vẫn sẽ có nguy hiểm. Hai người ... ..có còn muốn ... ..làm bạn với tôi nữa không? Nếu không đồng ý cũng không sao cả, uống hết cốc rượu này, ai đi đường này.”

“Chúng ta đâu phải là bạn bè.” Trương Dương uống một hơi hết cốc rượu, không lạnh không nhạt nói.

Nhìn thấy ánh mắt phút chốc biến thành âm trầm của Dịch Đạo, Bách Phú có chút buồn phiền, cũng do mùi vị bị người khác ghét bỏ cô cũng đã từng phải nếm trải. Lúc còn nhỏ, tất cả người thân đều nói là cô khác chết cha mẹ cùng em trai mới hai tuổi của mình ... .. Haiz , cái anh tiểu Hắc này, cũng thật nhẫn tâm, dù gì mọi người cũng đều thân thiết thế rồi.

Đang lúc cô muốn kéo vạt áo Trương Dương một cái, để anh đừng quá tuyệt tình như thế, thì Trương Dương đột nhiên cười lớn, đem tay để lên trên bàn tay Dịch Đạo, nói ” Chúng ta , là đồng đội !”

Có thể chứ, tiểu Hắc đâu phải là người không có nghĩa khí đâu ! Nhìn bộ dạng Dịch Đạo vui mừng đến ngây ngốc ra kia, Bách Phú cũng cười ha ha rồi đem tay đặt lên trên tay của hai người kia, nói to : “Đúng, chúng ta là đồng đội ! Lúc cô đơn, thì cứ đến tìm chúng tôi !”

Dịch Đạo vui mừng nói : “Yên tâm, làm đồng đội với tôi chắc chắn sẽ không làm hai người thất vọng. Ha ha ha ha ”

“Mà hai người cũng không cần phải lo lắng, tôi không khác được hai người đâu.” Dịch Đạo có vẻ thần bí cười cười nói.

“A ?” Trương Dương cùng Bách Phú ngây ra.

“Tiểu tử nhà anh, có phải vừa rồi là lừa chúng tôi , có ý để thử lòng chúng tôi hả ?” Trương Dương lại là người đầu tiên bắt mắt nói.

“Không phải !” Nhìn thấy gương mặt Bách Phú và Trương Dương càng lúc càng tức giận, Dịch Đạo vội vàng giải thích : “Tôi không hề lừa hai người ! Những lời tôi nói vừa rồi câu nào cũng đều là sự thật. Chỉ có điều, cách mệnh của hai người đều đặc biệt kỳ lạ, vì vậy tôi mới không khác đến hai người được. Nhất là Bách Phú, cách mệnh của cô ấy là độc nhất vô nhị. Chỉ có cô ấy khác tôi mà thôi, tôi làm gì có bản lĩnh khác lại cô ấy.”

“Còn về phần Trương Dương, tôi đã xem qua bát tự của cậu, mệnh của cậu thuộc mệnh Hỏa, lại sinh vào năm dương – tháng âm – ngày dương – giờ âm, lại có tướng đại phúc, cậu a, ít nhất cũng phải sống đến hơn chín mươi tuổi ! Để tôi xem đường chỉ tay cho cậu.”

(Bát tự : hay còn được gọi là Bát tự Hà Lạc — tám chữ Hà Lạc gồm có : can, chi của năm sinh ; can, chi của tháng sinh ; can, chi của ngày sinh ; can, chi của giờ sinh. Bát tự Hà Lạc (có sách ghi là Tám chữ Hà Lạc) là một hình thức bói toán được xây dựng trên cơ sở triết lý của Kinh Dịch với các thuyết Can Chi, âm dương, ngũ hành,... bằng cách lập quẻ Tiên thiên với hào nguyên đường và quẻ Hậu thiên; căn cứ vào giờ, ngày, tháng, năm sinh theo âm lịch và giới tính.)

Dịch Đạo lật lòng bàn tay Trương Dương ra, “Đường sinh mệnh của cậu vừa rõ lại vừa dài, hơn nữa lại không bị đứt đoạn, nói lên số mệnh của cậu rất trôi chảy, không có mấy khó khăn, hơn nữa gia đình lại hài hòa. Cậu xem, còn có một đường quý nhân phù trợ xuyên suốt trên lòng bàn tay, đường này

cũng rất rõ ràng, nói rõ cậu rất có mệnh quý nhân, gặp nguy hóa an gặp dữ hóa lành. Mệnh của cậu cũng rất ” cứng ”, vừa có dương khí vừa có cả cực vượng, đúng là không phải cách mệnh bình thường ! Cậu lại luôn có thể hóa an trong lúc nguy nan, rõ ràng đây chính là phúc tinh từ trời giáng xuống a ! Tôi cũng chẳng khác nổi cậu đâu !”

“Phúc tinh giáng trần! Có phải là khoa trương quá không thể ? Hả ? Anh làm sao mà biết được về sinh thần bát tự của tôi ? Không phải là lợi hại đến mức vừa nhìn thấy tôi là đã nhìn ra được ngay đấy chứ ? Tôi mà là phúc tinh ? Thế sao tôi trước giờ mua bao nhiêu là xổ số mà có trúng được đâu ?” Trương Dương nghi ngờ không dứt hỏi.

“Ừm . . . . .” Bách Phú rụt rè giơ tay lên, “Là em nói cho anh ta biết sinh nhật của anh đấy.”

“Oh, thăm nào !” Trương Dương cực kỳ không hài lòng nhìn Bách Phú một cái, làm Bách Phú nghiêng mặt cười cười, bộ dáng như một chú cún con vậy.

“Vậy còn tôi ?” Bách Phú hiểu kỳ giơ tay ra, “Mau giúp tôi xem đi, ngày hôm đó sư phụ anh còn nói tôi có cách mệnh tuyệt thế mỹ nhân oh.”

“Ông ấy nhìn lầm rồi đúng không ?” Trương Dương có chút buồn cười mà nhìn Bách Phú, làm Bách Phú trừng mắt với anh một cái, rồi lại hướng đôi mắt đầy hi vọng về phía Dịch Đạo.

Dịch Đạo nhìn lòng bàn tay Bách Phú, than một tiếng : “Cách mệnh của cô, tôi không thể nhìn ra được. Cũng như lời sư phụ đã nói, cô là cách mệnh tuyệt thế mỹ nhân. Hơn nữa linh khí trên người cô thậm chí còn mạnh hơn cả sư phụ tôi nữa. Xem ra, sắp tới cô nhất định sẽ gặp chuyện phải mạo hiểm !”

“Hơn nữa . . . . .” Dịch Đạo đột nhiên thân bí liếc Trương Dương một cái, tiếp tục nói : “Mệnh đào hoa của cô . . . . . Mạnh lắm đấy.”

A . . . . . Đào . . . . . Đào hoa ? !!!

” Thật sao ?” Bách Phú hưng phấn vô cùng ! Woa, đào hoa a ! Từ nhỏ đến lớn, thực sự là chưa từng có ai nói cô với đào hoa có cùng nguồn gốc cả. Trời ơi !!! Mừng quá đi mất ! Bay a ! Nhảy a ! Woa kha kha . . . . . Đào hoa a , ta đến đây , ta nhất định sẽ trân trọng người . . . . .

Bách Phú trong phút kích động nắm chặt lấy tay Dịch Đạo dùng lực mà lắc, lấp bắp nói : “Cám ơn a . . . . . Cảm . . . Cảm ơn anh rất nhiều !”

Nhìn gương mặt vui mừng mà đỏ ửng cả lên của Bách Phú, Trương Dương trong tim lại chẳng có hứng thú gì, anh chường mắt mà nói : “Này , anh mập đáng chết, anh rốt cuộc có hiểu rõ không đấy ? Đào hoa với cô ấy có thể có quan hệ gì chứ ?”

A ? !!! Cái gì chứ ? Đào hoa thì có thể có quan hệ gì với tôi ? Cái anh tiểu Hắc đáng chết này ! Bách Phú phất chốc bực đến nỗi không nói được lời nào cả, dứt khoát giơ tay lên đánh.

Trương Dương nhìn thấy gương mặt Bách Phú vì tức giận mà đã sắp biến dạng kia, chỉ dám giận mà không dám nói gì thêm, đành trừng mắt với Dịch Đạo vô tội, như đang phát tiết chút oán khí của mình.

“Đúng rồi, mập mập. Anh nói cái độc tình nguyên kia là cái gì a ? Còn nữa, ngày hôm đó hình như Bạch Long đại sư có nói gì , ừm . . . . . Mười ba lời nguyên, đó lại là cái gì thế ?”

“Độc tình nguyên là để chỉ người bị trúng độc không thể có thất tình lục dục, nếu không sẽ làm hại đến tất cả những người để ý cũng như yêu thương. Cái độc của lời nguyên độc này là ở chỗ, người bị trúng độc chỉ có thể đơn độc một mình, cả đời cô độc. Nếu không, thì chỉ có thể giờ mất ra mà nhìn những người thương yêu nhất chết thảm trước mắt mình, chịu đựng nỗi đau khổ sinh lý từ biệt.”

“Woa ! Kẻ đã hạ độc này, chắc là phải hận anh lắm nhì. Anh rốt cuộc đã làm việc xấu gì chứ ?” Bách Phú quả thực là tò mò chết đi được.

“Haiz , không biết nữa .” Dịch Đạo bất lực đáp lời.

“Những đại sư lợi hại không phải đều có thể để người ta nhìn thấy được kiếp trước của mình sao ? Với công lực của Bạch Long đại sư có lẽ cũng không phải là vấn đề mà ?”

“Vốn dĩ đúng là thế, nhưng kẻ hạ lời nguyên này, cực kỳ lợi hại, hơn nữa còn thâm độc vô cùng. Theo như sư phụ tính toán, lời nguyên này đã hành hạ tôi cả ngàn năm nay rồi. Nếu như không phải khó giải quyết như vậy, thì sư phụ sớm đã giúp tôi giải lời nguyên này rồi.”

“Oh !” Bách Phú và Trương Dương cũng tròn tròn mắt, cứ như đang nghe chuyện ngàn lẻ một đêm vậy.

“Về phần mười ba lời nguyên kia . . . . . Tôi cũng không được rõ lắm. Chỉ nghe sư phụ nói đó là một loại lời nguyên cực kỳ ác độc. Người bị trúng lời nguyên này vĩnh viễn đều phải chịu đựng sự đau khổ khổ mà chịu được, hơn nữa quỷ thần cũng không lại gần, như vậy là sẽ không thể nào đầu thai chuyển kiếp, chỉ có thể làm cô hồn dã quỷ, bị ngăn cách ở bên ngoài Tam giới.” Dịch Đạo lại liếc Bách Phú một cái, có điều là mỗi khi anh ta dùng cái nhìn này, thì sự việc lại biến thành bất thường ,” Bách Phú , cô . . . . .cô là bị trúng lời nguyên này.”

“A !” Bách Phú miệng há to đến nỗi có thể nhét vừa cả một quả trứng gà vào đó, ” Rốt cuộc là ai mà lại hận tôi đến vậy chứ ?”

“Vậy thì phải làm thế nào ?” Trương Dương rõ ràng là còn căng thẳng hơn cả Bách Phú, “Sư phụ của anh không phải rất lợi hại sao ? Lẽ nào không có cách gì để giải nguyên sao ?”

Dịch Đạo trầm ngâm một lúc, rồi nói : “Mười ba lời nguyên này so với loại nguyên mà tôi bị trúng còn lợi hại gấp mấy lần. Sư phụ chỉ nói có thể mà thôi.”

“Theo như lời anh nói, Bách Phú, thì kiếp này mới bị trúng lời nguyên này a. Em đã kết mối thù lớn vậy với ai thế ?”

“Em ... em không biết a .” Bách Phú thực sự là ngán ngẫm vô cùng. Bản thân hiện giờ còn chưa quá hai mươi hai tuổi, có thể kết thù với ai cơ chứ a !

“Bách Phú là bị trúng mười ba lời nguyên từ kiếp trước ! Loại nguyên độc này do thuộc về âm độc, sớm đã thất truyền. Mà sự ác độc nhất của lời nguyên này là ở chỗ, người bị trúng độc không có cách nào để đầu thai cả, bởi vì đến Diêm Vương cũng không dám đến thu người. Đây cũng chính là điểm mà sư phụ thấy kỳ quái, rõ ràng là trúng mười ba lời nguyên, nhưng Bách Phú lại vẫn có thể đầu thai được. Nhưng, nếu vậy cũng chỉ có thể đàn áp được một lúc, nếu muốn hoàn toàn giải được mười ba lời nguyên này, vẫn cần trải qua một quá trình.”

Nghe xong mọi người đều trầm mặc không nói được gì .

“Bách Phú.” Trương Dương kiên định nhìn vào Bách Phú đang ưu tư kia, “Em đừng sợ, anh nhất định sẽ không để em xảy ra chuyện gì . Mười ba lời nguyên thôi mà , có gì đáng ghê gớm ! Nhất định sẽ giải được. Bất kể xảy ra chuyện gì, anh đều sẽ đứng bên cạnh em, ủng hộ em !”

Nhìn sự kiên định của Trương Dương, Bách Phú trong tim sung sướng vô cùng. Dù cho bây giờ có chết ngay tức khắc, cô cũng thấy cam tâm rồi !

“Còn có tôi nữa ! Đừng có quên tôi a. Chúng ta, là đồng đội mà ! Hai người biết đấy, đời này, quan trọng nhất đối với tôi chính là sư phụ, hiện giờ tôi lấy danh nghĩa của sư phụ để thề rằng, sẽ dùng sinh mạng của tôi để giúp đỡ cô — Bách Phú !” Dịch Đạo thu về vẻ hung hăng lúc bình thường, mà thể hiện ra sự nghiêm túc cùng trang trọng trước giờ chưa từng thấy.

“Thật ghê quá !” Bách Phú dù nói thế nhưng trong tim đã mãn nguyện đến chảy cả mắt ra rồi.

“Em an tâm, anh cũng sẽ giúp em !”

Cứ như thế, ba người họ hợp thành một nhóm kỳ lạ. Lúc đó ba người họ không thể biết được rằng, liên minh ba người này, lại có ảnh hưởng rất lớn đến vận mệnh ba người họ sau này.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Quyển 1 - Chương 18 : Chân Tình

Do tối hôm trước thức quá khuya, mà đến sáng ngày thứ hai Bách Phú dưới sự quấy nhiễu không ngừng của đồng hồ báo thức, khó khăn lắm mới thức dậy được. Có lẽ là quá mệt, nên buổi tối này lại hoàn toàn không gặp ác mộng, được ngủ một giấc ngon lành, làm tinh thần đúng thật là tốt hơn rất nhiều. Sang gõ cửa phòng Trương Dương, rồi hai người cùng đi tìm Dịch Đạo để tập hợp lại.

Tiểu Dạng cũng theo hẹn mà đến điểm hẹn, hơn nữa lại còn mang đến cả địa chỉ của cha mẹ tiểu Man và tiểu Kỳ nữa. Hôm nay nhìn sắc mặt tiểu Dạng đúng là tốt hơn ngày hôm qua rất nhiều, thái độ cũng nhiệt tình hẳn. Xem ra tình cảm mà tiểu Dạng dành cho tiểu Man đúng là rất sâu sắc a.

Nhưng rất tệ ở chỗ, hóa ra tiểu Kỳ đã xuất ngoại du học, hiện giờ đang ở Pháp. Tiểu Kỳ lại là người mà trong tim tiểu Man chờ mong nhất, chỉ để được gặp tiểu Kỳ một lần, mà tiểu Man hiện đang dùng chút sức lực đã bị tổn hại nghiêm trọng của cô ấy mà khốn khổ gầy gù. Nếu như tiểu Kỳ không đến được, vậy thì tiểu Man nhất định sẽ không chịu đầu thai nữa.

Phải làm sao đây ?

Thông qua thương lượng, đã quyết định để Dịch Đạo dùng cách của anh ta để tìm ra cách liên lạc với tiểu Kỳ, nhưng lại không cách nào liên lạc được. Trước mắt chỉ có thể bắt đầu từ cha mẹ tiểu Man rồi. Cha của tiểu Man hiện giờ đã chuyển đến ngoại ô, lái xe cũng mất đến ba giờ đồng hồ.

Nhưng giờ phải tìm ai để thuyết phục tiểu Kỳ, làm cho anh ta quay lại thăm tiểu Man đây ? Nhìn khắp mấy người, cuối cùng công việc lại rơi xuống đầu Bách Phú. Nói thực, có thể thuyết phục được tiểu Kỳ hay không, trong tim Bách Phú cũng không hề chắc chắn, dù sao thì tiểu Man cũng đã từng vô tình như thế để tiểu Kỳ phải chịu tổn thương. Anh ta một lòng một dạ bỏ ra, nhưng lại không được đáp lại, còn hại anh ta không những phải rời khỏi nơi đã sống từ nhỏ, lại bị mọi người gọi là tiểu sắc lang phải chịu ủy khuất đó nữa.

Haiz, làm sao đây chứ ? Bách Phú không ngừng thở ngắn than dài trong tâm bắt đầu thăm lên kế hoạch.

“Cô đừng lo lắng, Cậu ấy ... nhất định sẽ về.” Nghe thấy Bách Phú thở dài, tiểu Dạng đột nhiên lên tiếng.

Ba người còn lại nghe thấy tiểu Dạng đột nhiên nói như thế, cùng len lén liếc qua nhìn anh ta một cái. Anh ta vẫn giữ nét mặt không chút biểu tình như thế, hai mắt nhìn thẳng về phía trước, tiếp tục nói : “Chỉ cần là việc của tiểu Man, cậu ấy tuyệt đối sẽ không thể không để ý đến.”

Woa, đây là nói hộ tình địch a !

“Anh dám chắc như thế sao ? Hai người đâu có thân thiết ?” Dịch Đạo nghi ngờ hỏi. Trương Dương ở cạnh bên lại không nói gì hết, chỉ dùng ánh mắt vô cùng thấu hiểu để nhìn tiểu Dạng.

“Anh ... ..chưa từng yêu đúng không ? Nếu như anh thật sự đã từng yêu một người, anh sẽ hiểu được.”

Bách Phú ở bên cạnh lại ”phụt ” một cái, cười ra thành tiếng. Ôi trời, cái anh đến trông xương rỗng cũng không quá được bảy ngày này! Nếu như để anh ta yêu đương, vậy thì sẽ hại chết biết bao thiếu nữ a!

Dịch Đạo có chút phần nộ mà trừng mắt với Bách Phú.

Bách Phú cũng trong giây phút đó chợt hiểu ra được sự đau khổ của Dịch Đạo — là sự cô đơn chỉ mình mình phải chịu đựng, nỗi đau khổ chỉ một mình cô độc cho đến lúc già !

Cái cảm giác muốn yêu mà không thể yêu được thực đau khổ lắm đúng không ? Hơn nữa cho dù đối phương có yêu mình đi chăng nữa, Dịch Đạo cũng không thể tiếp nhận được. Mùi vị này, thực sự ... ..rất đau khổ.

Dùng ánh mắt hồi lỗi nhìn Dịch Đạo, trong tim lại nghĩ, kiếp trước a , chúng tôi rốt cuộc đã làm sai chuyện gì thế ?

+++ +++ +++ +++ +++

Vừa đến nơi, lại có người ra đón chúng tôi ngay. Xem ra, anh tiểu Dạng này đã an bài rất toàn vẹn a. Càng lúc lại càng có cái nhìn tốt về anh ta ! Si tình, tận tâm, lại không hề khoa trương. Thực đúng là một nam nhân không tệ! Nếu như tiểu Man chịu cho anh ta một cơ hội để phát triển, hai người liệu có thể sẽ trở thành một cặp rất được không ?

Cuối cùng cũng đã gặp được cha của tiểu Man. Ông đã già đi rất nhiều, vốn dĩ là người chỉ hơn bốn mươi tuổi, giờ bộ dạng xem ra đã đến hơn năm mươi tuổi rồi.

Nhắc đến tiểu Man, ông không nhịn được mà rớt nước mắt. Hóa ra, cái chết của tiểu Man, đã làm ông hối hận vô cùng. Nếu như lúc đó ông nhẫn nhịn và bao dung hơn một chút, dùng cách thức chống đỡ mềm mỏng và dịu dàng hơn, có lẽ mọi chuyện sẽ không như thế này.

Thực ra, ông cũng đã đến bệnh viện để thăm tiểu Man, nhưng lần nào cũng bị mẹ tiểu Man chửi mắng đuổi về. Đến giờ ông vẫn rất hối hận vì vào lúc mà tiểu Man cần ông giúp đỡ nhất, lại không có cách nào để ở bên cạnh an ủi cô, thậm chí còn không thể gặp mặt cô lần cuối cùng. Cho nên, sau cái chết của tiểu Man ông cũng đã chia tay với người tình, do không có cách nào đối mặt với sự thất bại trong trách nhiệm của một người cha.

Vừa nghe thấy lý do mà chúng tôi tìm đến, cha của tiểu Man rất ngỡ vực. Không sai, để một người luôn trải qua những chuyện bình thường trong phút chốc chấp nhận hiện thực là có quý, cũng phải mất không ít sức lực.

Bách Phú trước tiên lấy ra bức ảnh toàn gia đình cùng cây bút mà tiểu Man đã chôn giấu, thấy cha của tiểu Man vẫn còn hoài nghi, không còn cách nào, bèn nhờ Dịch Đạo để lộ ra pháp thuật. May mà, Dịch Đạo đã không làm mọi người thất vọng. Khi anh ta thả ra một tiểu quỷ nghịch ngợm vẫn chưa kịp đưa đi siêu độ cho cha tiểu Man thấy, thì ông trợn tròn hai mắt, gật đầu liên tục, cuối cùng cũng chấp nhận trên đời này thực sự có quý.

Ông kích động vạn phần nói với Dịch Đạo, chỉ cần có thể giúp được con gái tiểu Man đáng thương của ông, để ông tồn thọ mười năm cũng chấp nhận.

Sau khi ra khỏi cửa, mọi người mới nhẹ nhõm phần nào, đến tiểu Dạng cũng để lộ ra một nụ cười.

Hiện giờ, chỉ còn lại mẹ của tiểu Man. Đây mới là bài toán khó !

Trên xe, tiểu Dạng đem tình hình gần đây của mẹ tiểu Man nói cho mọi người ; Bách Phú cũng đem những điều trong mộng mà tiểu Man đã trải qua nói lại một lần. Mọi người cũng hiểu biết rõ thêm về cách đối nhân xử thế của mẹ tiểu Man.

Sau khi mọi người đã thân thiết hơn, không khí cũng phần nào được biến đổi tốt lên. Qua nói chuyện, mọi người mới biết được tiểu Dạng tên thật là Dương Tuấn Dạng, từ sau khi tiểu Man qua đời, anh ta cũng không đi học nữa, hiện giờ đang tự mình điều hành một công ty.

Anh ta lớn hơn tiểu Man năm tuổi, hiện giờ còn chưa quá hai mươi tư tuổi, có điều mới nhìn lại thấy rất già dặn. Không biết tại sao, nhưng tiểu Dạng và Trương Dương rất hợp nhau, nói chuyện sôi nổi vô cùng. Nhờ đó, tiểu Dạng cũng dần dần gỡ xuống sự phòng vệ lạnh lùng, biểu hiện ra sự tươi vui của một người thanh niên trẻ tuổi.

Bách Phú nghe họ nói chuyện mà cũng thấy vui lây, nhưng Dịch Đạo lái xe bên cạnh lại một lời cũng không nói thêm vào, dứt khoát không nói một tiếng, bộ dạng lại như một oán phụ đang ghen tức vậy.

Quả không ngoài dự đoán, mẹ của tiểu Man không dễ gì tiếp nhận chuyện linh hồn con gái bà vẫn đang ở lại trần gian này, đương nhiên trải qua giây phút kích động mạnh. Nhưng khi nghe đến chuyện của tiểu Kỳ cũng như chuyện trước đây về cha của tiểu Man, bà không suy nghĩ gì hết mà thẳng thừng từ chối. Thái độ vô cùng quyết liệt, làm mấy người Bách Phú rõ ràng muốn nói câu khuyên giải mà cũng không cách nào nói ra được.

Bể tắc mắt một lúc, suy đi tính lại vẫn thấy nên liên hệ với tiểu Kỳ ở Pháp trước. Bách Phú mấy người cuối cùng tạm thời không liên hệ với mẹ tiểu Man nữa, muốn để cho bà có chút thời gian để tự suy nghĩ.

Sau khi ra cửa, mọi người đều trầm ngâm không nói gì. Đột nhiên, di động của tiểu Dạng kêu lên, nhận điện thoại xong, tiểu Dạng lãnh đạm nói với Bách Phú : “Tìm ra cách liên lạc với tiểu Kỳ rồi.” . Nói xong, đưa số điện thoại liên lạc cũng như địa chỉ email của tiểu Kỳ ở Pháp đưa cho Bách Phú.

“Tốt quá rồi !” Bách Phú vừa bị đá kích không ít nay nhờ tin tức này đã được an ủi ít nhiều, nhưng lại hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt lãnh đạm của tiểu Dạng.

Lúc này cũng đã đến lúc mặt trời sắp xuống núi, Bách Phú bỗng dưng muốn trực tiếp về nhà luôn, nhưng không biết có chuyện gì mà Lăng Hạo lại gọi điện thoại đến, kiên quyết muốn cô quay lại khách sạn báo cáo tình hình. Thấy mọi người đều đã vừa đói vừa mệt, Bách Phú cũng chỉ muốn một mình về khách sạn, để cho mọi người đi ăn cơm trước. Nhưng Trương Dương và Dịch Đạo đều nói đã là đồng đội thì phải cùng tiến cùng lùi, không chịu quay về.

Nhìn ba người họ tranh luận không dứt, tiểu Dạng chợt nói : “Hôm nay . . . . .có thể nào, cho tôi gặp tiểu Man một chút không ?”

Ba người họ nghe thấy câu nói này, lại không hẹn mà cùng hướng ánh mắt về phía tiểu Dạng.

Thấy ai cũng không đáp lại anh ta, tiểu Dạng có chút thất vọng nói : “Nếu như không tiện, thì thôi vậy.”

“Không sao, dù sao hôm sau cũng có nhiều người gặp tiểu Man, đến lúc đó tiểu Man e là khó có thời gian để ý đến anh nữa. Vậy thì hôm nay anh bài để anh gặp trước đi.” Nói lời này là Trương Dương, “Được chứ ?” Nói xong anh mới hướng về Bách Phú cùng Dịch Đạo hỏi dò, nhưng ánh mắt lại hoàn toàn là sự kiên định.

“Vây . . . . .được thôi.” Bách Phú bất đắc dĩ đáp ứng. Cũng do Bách Phú trước giờ chưa từng thấy Trương Dương nghiêm túc như thế bao giờ, mặc dù không hiểu được suy nghĩ thực sự của anh lúc này, hơn nữa lại cũng không dám chắc tiểu Man liệu có còn oán hận với tiểu Dạng không nữa.

Sau khi về đến khách sạn, Bách Phú trước tiên đi gặp Lăng Hạo, còn Trương Dương và Dịch Đạo mang theo về trấn tĩnh vô cùng, nhưng bàn tay lại có chút kích động đến run lên mà đưa tiểu Dạng đến phòng 1423.

Lăng Hạo vẫn đang thoải mái ngồi trên chiếc ghế trong văn phòng anh ta, vừa nghe Bách Phú báo cáo lại, vừa dùng gương mặt không có chút biểu tình gì gật gật đầu. Bộ dáng cực kỳ mang vẻ quan khí đó, làm Bách Phú rất là không thoải mái.

Vừa nghe đến đã có cách để liên lạc với tiểu Kỳ, Lăng Hạo lập tức yêu cầu Bách Phú gọi điện thoại cho tiểu Kỳ. Đáng tiếc là gọi rất lâu mà cũng không có ai nghe cả. Không còn cách nào khác, Bách Phú bèn dùng máy tính của Lăng Hạo để gửi cho tiểu Kỳ một bức thư, để tránh tiểu Kỳ có nghi ngờ, Bách Phú còn đặc biệt nhấn mạnh trong thư về bánh trung thu của tiểu Kỳ, bánh bí ngô nóng đến bỏng tay kia, còn có bí mật anh cùng tiểu Man đã chôn giấu dưới gốc cây xoài nữa.

Lăng Hạo vẫn luôn đứng bên cạnh lên nhìn Bách Phú đang viết thư kia, cũng có nhận xét khá cao về bức thư này. Anh ta còn hỏi thăm chuyện về tiểu Man thông qua Bách Phú, hơn nữa còn muốn được cùng Bách Phú đến phòng 1423 nữa.

Đang lúc Bách Phú cùng Lăng Hạo chuẩn bị ra khỏi cửa thang máy tầng mười bốn, thì Trương Dương – Dịch Đạo cùng tiểu Dạng ba người khó nhọc xuất hiện trước mặt họ. Hơn nữa tiểu Dạng còn bị thương, trên gương mặt vốn dĩ anh tuấn kia giờ đã bị mấy vết cào để lại vết máu sâu trên mặt.

Không cần nghĩ cũng biết được, là tiểu Man nổi giận rồi. Hơn nữa còn rất giận dữ nữa !

Bách Phú dùng ánh mắt trách móc nhìn Dịch Đạo, làm Dịch Đạo có chút khó xử mà phân bua : “Cái này . . . . .là vì . . . . .không phải tôi không bảo vệ anh ta, đây . . . . .là . . . . .anh ta . . . . .”

“Là tôi không để cậu ấy bảo vệ mình.” Tiểu Dạng có ý để về mặt lãnh đạm, song lại đem đến sự ưu thương vô cùng , ” Tiểu Man cô ấy . . . . .đã rất đáng thương rồi, tôi không muốn cô ấy phải chịu thêm bất cứ tổn thương nào nữa. Hơn nữa, cô ấy hận tôi cũng đúng, nếu như không phải là tôi . . . . .cô ấy sẽ không chết thảm như vậy.”

“Anh chàng đáng thương .” Bách Phú trong tâm thầm tự nói , “Tiểu Man có lẽ không biết được tiểu Dạng yêu cô ấy đến thế nào. Nếu như cô biết được những việc tiểu Dạng đã làm vì cô, cô ấy liệu có cảm động không ?”

Đã có chủ ý rồi, Bách Phú nhẹ vỗ vai tiểu Dạng một cái : “Anh đợi một chút nhé, tôi đi nói chuyện với cô ấy.” Sau đó, kiên định bước vào phòng 1423.

Qua một lúc lâu, bên trong cũng không có động tĩnh gì .

Mấy người đợi ở bên ngoài cửa rõ ràng đã có chút khẩn trương, đến Lăng Hạo vốn luôn điềm tĩnh cũng đã có chút không nhẫn được nữa. Nếu như không phải là Dịch Đạo vỗ ngực đảm bảo : “Chỉ có Bách Phú làm cho tiểu Man bị thương được thôi, chứ quỷ hồn của tiểu Man không thể nào làm Bách Phú bị thương nữa phần được.”, thì anh sớm đã đập cửa mà vào rồi.

Đợi rất lâu, cuối cùng Bách Phú cũng đã đem theo gương mặt kiệt sức đi ra.

“Sao rồi ?”

“Không sao chứ ?”

.....

Không để ý đến những lời hỏi han nhiệt tình của mọi người, Bách Phú chỉ xoay đầu ra nhìn tiểu Dạng, thất ánh mắt anh ta đang chăm chú hướng về phía mình, Bách Phú đột nhiên mở to mắt, hưng phấn mà dùng tay làm hiệu chữ V

Thành công rồi !!!

Mọi người đều cùng lúc mà vui vẻ hẳn lên. Tiểu Dạng chạy nhanh đến trước mặt Bách Phú, nhìn thẳng vào cặp mắt cô, không nói được lời nào.

“Đi vào đi.” Bách Phú mỉm cười nói với tiểu Dạng, “Cô ấy đã không giận nữa rồi. Thực ra cô ấy cũng tự biết, những gì cô ấy gặp phải không phải do anh tạo nên. Cô ấy hiện giờ đang muốn nói chuyện với anh đấy.”

Trên gương mặt vui mừng của tiểu Dạng lúc này còn mang theo chút vẻ không thể tin được, sự lạnh lùng hàng ngày cũng đã bị ngọn lửa trong tim hoàn toàn đánh bật đi, trên miệng liên tục nói với Bách Phú lời “cảm ơn”, sau đó quay đầu bước vào trong phòng, hoàn toàn quên mất nguy hiểm mà mình vừa gặp phải.

“Em rốt cuộc đã nói gì với tiểu Man ?” Trương Dương vui vẻ hỏi thăm Bách Phú.

“Không nói cho anh biết !” Bách Phú đắc ý như đang nắm được phần quan trọng nhất vậy.

Hê hê, nghĩ tới tiếng hét của tiểu Man đã giảm bớt, nghĩ tới gương mặt máu trên bức tường đã giảm bớt mấy phần, lại nghĩ tới tiểu Man đã không còn biểu tình xấu xa như trước nữa, Bách Phú trong tim thật sự có loại cảm giác mãn nguyện không nói nên lời được.

Xem ra giúp đỡ người khác đúng là một việc rất vui vẻ a !

Không phải luôn nói quỷ hồn rất là cổ chấp sao ? Nhưng tiểu Man thực sự rất hiểu chuyện ! Thực ra bản thân cô cũng đâu có làm gì nhiều, chỉ đem những chuyện hiện tại nói lại với tiểu Man giống như những lời đã báo cáo với Lăng Hạo mà thôi. Sau đó đem công lao của tiểu Dạng cũng với sự si tình của anh ta thêm mắm thêm muối tí chút mà khen ngợi (thực sự là chỉ thêm một chút, ha ha), cuối cùng, giống như một bà chị, nhần nại khuyên nhủ lần nữa ... ..như thế , là đã xong rồi !

Rất đơn giản mà. Xem ra mình thật sự là có thiên phận làm bác sĩ tâm lý đây ! Woa kha kha kha kha ... ..

Có điều, lúc nhắc đến chuyện mẹ của tiểu Man không đồng ý đến cùng cha cô, tiểu Man rõ ràng rất không vui. Được gặp cha mẹ lần cuối cùng, đó là tâm nguyện lớn nhất của cô ! Tiểu Man đã hi vọng như vậy, cho dù cha mẹ cô không thể nắm tay nói chuyện, thì ít nhất cũng sẽ không còn oán hận nữa !

Không được, bất kể là như thế nào, dùng cách gì, cũng phải thuyết phục được mẹ tiểu Man đến đây. Nhưng, phải nói thế nào bây giờ ? Người phụ nữ đó không chỉ ngoan cố một cách bình thường a ! Thực đau đầu !

Thấy Bách Phú tự cười một mình, rồi lại lộ ra dáng vẻ ngầy ngốc như thất thần, những người đứng bên cạnh đều ngậm miệng mà len lén cười thầm.

Ánh mắt của Lăng Hạo cũng bắt đầu nhấp nháy ánh sáng kỳ lạ.

Có điều khi Trương Dương nhìn thấy ánh mắt Lăng Hạo luôn đặt trên người Bách Phú, trong tim, cũng bắt đầu bất giác mà trầm hẳn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Quyển 1 - Chương 19: Tâm Nguyện Của Tiểu Man - Thượng

Lúc tiểu Dạng từ trong phòng bước ra, lại vui vẻ lạ thường. Sự lạnh lùng đỉnh đám lúc bình thường hoàn toàn đã bị anh ta vứt ra phía sau. Mặc dù trên khuôn mặt, vẫn giữ vẻ lãnh đạm đó, nhưng trong tim lại cháy lên ngọn lửa nhiệt tình đến nỗi mới gặp anh ta một lần là Lăng Hạo cũng cảm nhận được.

Hai người họ giao tiếp mấy câu đơn giản. Tiểu Dạng sau đó rất phóng khoáng mời mọi người cùng đi ăn uống, anh ta mời. Nhìn thấy anh ta như vậy, mọi người đều thấy vui cho anh ta, vì vậy tất cả cùng đi, cùng nhau chia sẻ niềm vui của anh ta.

Tiểu Dạng nhiệt tình phóng khoáng mời họ ăn cơm, ăn cơm xong, lại mời mọi người đến bar uống rượu. (Những bạn đã ở TQ sẽ thấy đây là chuyện rất bình thường, đây được gọi là văn hóa uống rượu – giao tiếp của người TQ, bất kể vừa rồi bạn như thế nào, hay vừa bất đồng ý kiến ra sao, giới thương nhân TQ tối tối hầu như đều phải đi tụ tập uống túy lúy rồi mới về — Bibon giải thích tí vì sợ mọi người sẽ thắc mắc không phải hôm qua vừa đi bar sao hôm nay lại đi tiếp trong khi còn bao nhiêu việc đáng lo trước mắt, ha ~)

Nơi đến vừa hay lại chính là quán bar hôm qua ba người nhóm Bách Phú đã đi. Hóa ra, quán bar này là của tiểu Dạng mở. Anh ta còn đặc biệt đưa cho Bách Phú bọn họ mỗi người một tấm danh thiếp, ngoài ra, còn phân phó cho giám đốc ở đó rằng sau này nếu nhóm Bách Phú có đến, thì tất cả chi phí

đều tỉnh vào của anh ta.

Điều này cũng làm cho Bách Phú có chút hưng phấn, vì quán bar này cô thích vô cùng, ánh đèn ấm áp, giai điệu động lòng người, tất cả tất cả đều chẳng hề ăn khớp với cuộc sống của Bách Phú, song lại rất thu hút. Đây là quán bar thuộc dạng Top trong thành phố. Nghe nói còn có rất nhiều cô gái chỉ vì một lần đến đây, mà còn đặc biệt đi chỉnh sửa từ đầu đến chân nữa ! Cô chỉ thấy tiếc nhất là bản thân không thể giống như những cô gái khác đến đây biết ăn chơi và có vũ đạo sexy thế kia. Sexy, haizz , trời ạ ! Từ này cách bản thân mình cũng xa quá đi thôi !

Thấy Bách Phú thích nơi này như vậy, tiểu Dạng rất vui. Anh ta là dưới sự giúp đỡ của Bách Phú, mới không dễ gì gỡ được nút thắt trong tim kia. Sự cảm kích đối với Bách Phú, anh ta thực không thể dùng lời lẽ nào để hình dung được. Chuyện của tiểu Man đã giầy vò anh ta thắm đến vậy, chỉ có mình anh ta biết được điều đó. Người khác vẫn luôn cho rằng anh ta là kẻ máu lạnh vô tình, nhưng thực ra, gỡ bỏ lớp phòng vệ đó ra, anh ta cũng chỉ là một người đàn ông bình thường mà thôi.

Nhìn tiểu Dạng tâm tình đã vui lên không ít kia, Bách Phú đột nhiên hỏi một câu hỏi mà cô đã giữ rất lâu rồi : “Tiểu Dạng, khi anh nhìn thấy gương mặt tiểu Man, thực sự ... ..không cảm thấy sợ hãi sao ?”

Tiểu Dạng lại để ánh mắt mình hướng về phía Bách Phú, nói một cách chân thành : “Không sợ, gặp được cô ấy là tôi đã rất mãn nguyện rồi. Cả người tôi như nhẹ hẫng đi vậy. Bách Phú, đại ân không lời nào cảm tạ hết được ! Nhiều năm đến vậy, trái tim tôi cuối cùng cũng được thanh thản. Cô không biết được, mùi vị của cảm giác tội lỗi khó chịu đến thế nào đâu. Nhất là đối với một người ... ..là người con gái đầu tiên tôi thích. Hiện giờ tốt rồi, cô ấy đã tha thứ cho tôi, hôm nay tôi nhất định có thể ngủ ngon được rồi.”

Đại ân ? Không phải chứ ? Có đáng thế không ? Hơn nữa cô cũng đâu có làm gì nhiều.

Bách Phú nghe xong có chút trêu đùa mà cười giả lả : “Hey, cái này ... ..thực ra anh cũng không cần phải như thế đâu ... ..”

Đột nhiên lúc đó, di động của Bách Phú vang lên. Bách Phú hít một hơi sâu, woah ~ đến đúng lúc quá. Ày, số điện thoại kỳ lạ. Bách Phú bèn vội vàng nhận điện.

“Xin chào, tôi là Trần Gia Kỳ.” Giọng nói đầu bên kia dễ nghe vô cùng, có điều cô không nhận ra đây là ai cả, cũng không nhớ ra mình có quen ai có tên như thế này.

“Xin hỏi, hôm nay, là cô đã gửi thư cho tôi đúng không ?” A, hóa ra là anh ta — tiểu Kỳ !!! Là nam sinh nho nhã mà tiểu Man vẫn luôn cất giữ trong ký ức kia.

“Vâng, đúng là tôi gửi.” Bách Phú kích động vô cùng, tiểu Kỳ à tiểu Kỳ, anh cuối cùng cũng xuất hiện rồi.

“Tôi đã đặt vé máy bay rồi, mười một giờ mười lăm phút ngày kia sẽ đến nơi.”

“Không vấn đề gì, tôi sẽ đi đón anh.”

Đặt điện thoại xuống rồi, Bách Phú dù thế nào cũng cảm thấy có gì đó bất thường, sao lại dễ dàng như thế chứ. Đến thật hay giả cũng không hỏi một tiếng, chuyện ma quỷ như thế này, người bình thường đâu có chấp nhận dễ dàng thế được. Sao anh ta lại không hề do dự mà quay về như thế ? Thậm chí đến cả hỏi một câu cũng không hỏi. Đến cả những lời cô đã chuẩn bị kỹ càng để nói cũng không còn có chỗ để dùng tới ! Nếu như mình là một kẻ lừa đảo thì sao ... .. vậy thì anh ta cũng dễ lừa gạt quá đi thôi.

Đem theo một bụng hoài nghi, Bách Phú quay lại bàn rượu, nói với mọi người chuyện của tiểu Kỳ. Mọi người lúc đó tinh thần đều cực kỳ hưng phấn, đến cả tiểu Dạng cũng vui mừng vì chuyện tiểu Kỳ sẽ trở lại này. Tinh thần đã tốt như vậy, thế thì chẳng còn lý do gì để không uống cho say nữa rồi !

+++ +++ +++ +++ +++

“Đầu đầu quá.” Bách Phú vừa tỉnh dậy, đã cảm thấy đầu như sắp vỡ ra vậy. Ký ức về tối hôm qua kể từ sau khi nhận được điện thoại của tiểu Kỳ đã hoàn toàn không còn nhớ gì hơn . Sao mà lại uống say thế chứ, đến việc làm sao về đến nhà, cô cũng không hề nhớ được nữa.

“Áy, đây là đâu thế này !” Bách Phú chợt kêu lên. Đây đâu phải nhà mình. Nơi đây đồ dùng đều một màu tuyết trắng, cửa sổ chạm đất to đùng, rèm cửa sổ màu lam nhạt, với ban công cực kỳ lớn, còn có cảnh sông không gì địch nổi bên ngoài kia nữa ... .. căn phòng đẹp như thế này ! Đây rõ ràng là ước mơ của cô a ! Nhưng rốt cuộc nơi này là đâu chứ ? Không thể nhớ được nữa, hoàn toàn không thể nhớ được nữa ... .. phải làm thế nào đây ?

Bỗng bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, “Bách Phú, cô tỉnh chưa ?”

A !!! Lại là anh ta — Lăng Hạo. Không phải chứ, mình ... ..mình sao lại có thể ở trong nhà Lăng Hạo thế này. Nếu như bị đồng sự trong khách sạn biết được ... .. trời ơi, sẽ không thể tưởng tượng được nữa ! Hôm qua là anh ta đưa mình về sao , vậy , không biết có xảy ra chuyện gì hay không nữa ? Nhìn lại mình, áo ngoài cũng đã bị cởi ra rồi, có điều cũng không bị lộ ra quá mức, là ... ..anh ta sao ? Nếu như đúng thật là đã xảy ra chuyện gì với anh ta, thì dường như cũng không phải là chuyện tệ lắm a, anh ta đẹp trai như vậy cơ mà.

Trời ơi !!! Mình đang nghĩ gì thế này ???

Cứ suy nghĩ linh tinh như vậy, làm gương mặt Bách Phú lúc này ửng lên đến nỗi đã có thể rán chín một quả trứng gà rồi.

Đột nhiên cửa bị mở ra, Lăng Hạo thò đầu vào, lo lắng hỏi han : “Cô không sao chứ , vẫn còn rất khó chịu sao ?”

Bách Phú ngượng ngùng không nói ra được, chỉ biết gắng sức lắc đầu.

Nhìn thấy Bách Phú lắc đầu như vậy, Lăng Hạo cũng thấy bớt lo phần nào : “Tôi đã chuẩn bị ít thuốc, một lát nữa cô vẫn nên uống thì tốt hơn. Hơn nữa tôi cũng đã chuẩn bị xong bữa sáng rồi, mau ra ăn đi.”

Bách Phú mau chóng ngồi dậy, đánh răng rửa mặt xong, rồi lê bước đến bên bàn ăn. Nhìn thấy Lăng Hạo đang chỉnh tề ngồi bên bàn ăn, Bách Phú trong tim lại không nghe lời mà ” thịch thịch thịch ” đập điên cuồng lên.

Lăng Hạo giả vờ như không thấy Bách Phú đang ngượng ngùng, vừa tự phục vụ vừa nói : “Tối qua cô, còn có Trương Dương và Dịch Đạo đều say hết cả. Tiểu Dạng đã đưa hai người bọn họ về, tôi chỉ đành đưa cô về nhà vậy. Vì tối qua cô nôn nhiều quá, cho nên, tôi đã tự ý giúp cô thay áo ngoài ra. Xin lỗi nhé.”

“Không sao .” Giọng nói Bách Phú lúc này đã bé đến mức chính cô cũng không nghe thấy được nữa rồi.

“Đừng rồi, để tôi cho cô xem tin này.” Lăng Hạo lấy ra một tờ báo đưa cho Bách Phú, “Nhìn mục thứ ba xem.”

Bách Phú đầy bụng nghi ngờ nhận lấy tờ báo, bên trên là dòng tít rất to : “Phạm nhân thiếu niên chết thảm trong ngục” . Bách Phú nhìn đã thấy hồ đồ rồi.

Lăng Hạo tiếp đó lãnh đạm nói : “Người này, chính là kẻ năm đó đã cưỡng hiếp tiểu Man, cũng là kẻ đã ném cô ấy từ trên xe xuống.”

“A !” Bách Phú lập tức nhìn kỹ lại nội dung trên đó. Tiếc là, bài báo cũng không nói rõ ràng. Chỉ viết : Một tội phạm tuổi vị thành niên họ Đào mới hơn hai mươi tuổi, do đắc tội với kẻ cầm đầu trong tù mà bị đánh đập, sau khi bị hành hạ suốt bốn ngày thì chết. Nghe nói, toàn thân anh ta trên dưới đều phát đen, tất cả đều là máu tắc động, bên trên còn có vết thương do dao găm, đầu thuốc và dây thắt lưng tạo thành nữa, hơn nữa đến móng tay cũng bị đập nát. Chết rất thảm !

Do đã từng cùng tiểu Man chịu đựng nỗi bất hạnh kia, vì vậy Bách Phú đối với người họ Đào này cảm hận đến tận tận cùng.

“Chết là đúng lắm !” Bách Phú tức giận ném tờ báo sang một bên.

“Nhưng, cô không cảm thấy kỳ quái sao ?” Lăng Hạo không lấy làm phiền vì phản ứng của Bách Phú, “Những kẻ đã làm hại tiểu Man, tất cả đều mất tích, duy nhất một kẻ đang phải ngồi tù, cũng đã chết rồi. Đây lẽ nào chỉ là trùng hợp thôi sao ?”

“Gi cơ ! Có thật không ?” Bách Phú ngây ra, cô hiểu ý của Lăng Hạo. Nếu như lời Lăng Hạo nói là thật, vậy thì việc này đúng là không bình thường. Sao lại như thế được chứ ?

“Cô có biết cái người tên Dương Tuấn Dạng là người thế nào không ?” Lăng Hạo trên khoe miệng mang theo ý cười nhưng lại như không cười, rất mê hồn, nhưng lại mang theo chút tà khí, làm Bách Phú nhìn vào chỉ muốn rớt nước dãi.

Woa, hóa ra bộ dáng nam nhân xấu xa, lại có thể đẹp trai thành ra thế này !

“Hey .” Lăng Hạo dùng tay hươu trước mắt Bách Phú, “Cô còn đang nghe không thế ?”

Mau hồi thần, mau hồi thần ! Bách Phú lập tức lại đeo lên bộ dáng như đang nghe chăm chú lắm vậy.

Lăng Hạo tiếp tục nói : “Dương Tuấn Dạng vốn là người có tiếng ở vùng này, đặc biệt là đối với thế lực đằng sau hắc đạo oh.”

Gi cơ ? Hắc đạo ? Tiểu Dạng ?

“Không phải chứ !” Bách Phú kêu lên, “Mà dù cho tiểu Dạng có thực sự là có quan hệ với hắc đạo đi chăng nữa, vậy thì cũng đâu có nghĩa những kẻ kia gặp chuyện đều do tiểu Dạng làm !”

Lăng Hạo cười nói : “Cô đúng là rất biết cách bảo vệ bạn bè. Làm bạn với cô thật đúng là không tệ .”

Bách Phú lại không hề thấy như vậy , chỉ cảm thấy rõ ràng Lăng Hạo đang cười giễu cô là đồ ngốc.

“Tôi là nói thật.” Trái tim Bách Phú đã bị Lăng Hạo nhìn xuyên thấu, “Có thể làm bạn với cô đúng là một việc rất được. Cô ... ..có đồng ý làm bạn tôi không ?”

+++ +++ +++ +++ +++

Lời nói đó của Lăng Hạo, làm Bách Phú cứ mê muội trong hạnh phúc mãi, cho đến khi đến nhà mẹ của tiểu Man, cô mới hoàn toàn thanh tỉnh lại.

Lúc Lăng Hạo đưa Bách Phú đến nơi, tiểu Dạng ba người họ đã đến rồi, hơn nữa nhìn dáng vẻ có lẽ đã đợi được một lúc lâu. Thấy Bách Phú và Lăng Hạo đến, Trương Dương bèn lập tức chạy qua, dùng ánh mắt nghi ngờ mà xem xét hai người họ, làm cho Bách Phú vừa bức mình vừa tức giận. Còn tiểu Dạng và Dịch Đạo lại đứng bên cạnh xem kịch hay, rất mờ ám mà trao đổi ánh mắt với nhau.

Không để ý đến ánh mắt của những người khác nữa, Bách Phú lập tức đến gõ cửa nhà mẹ của tiểu Man.

Haiz, vẫn không được. Thật là cố chấp!

Mấy người họ liên tục thay phiên nhau, đến Lăng Hạo là người có khả năng đàm phán tốt nhất cũng đã vào cuộc, nhưng vẫn chẳng ích gì. Mẹ của tiểu Man không chịu thay đổi quyết định, ngược lại chỉ nói một câu : “Muốn để ta phải ở cùng một chỗ với tên tiện nhân không cần mặt mũi đó nữa, đừng có hoang tưởng ! Ta nguyện chết còn hơn !”

Đây có còn là vì con gái bà nữa không ? Là con đẻ của bà sao ? Chỉ vì cái danh dự (mặt) bị thất nút trong tim đó, mà đến con gái có đầu thai được hay không , liệu có vĩnh viễn phải đau khổ cũng không quan đến nữa sao !!!

Cứ nghĩ đến đây, Bách Phú thực sự đã tức giận vô cùng rồi !

Bách Phú giận rồi , thực sự tức giận ! Từ nhỏ đến lớn, Bách Phú đều luôn có biểu hiện là người hòa nhã, chưa từng thấy cô tức giận bao giờ, bất luận là đi hay em họ có quá đáng thế nào, cô cũng đều không hề tính toán.

Nhưng đến hôm nay, Bách Phú thực sự đã phát hỏa, hơn nữa còn là cơn giận rất lớn !

Cô không thể nào nhịn được mẹ của tiểu Man nữa mà hét lớn : “Bà ! Bà còn xứng làm một người mẹ không ! Nếu như không phải là bà luôn cứ oán hận tiểu Man, thậm chí cả khi cô ấy phải chịu đựng bao nhiêu khổ ải như vậy mà bà còn có thể chửi mắng được. Bà có biết bà đã đem lại cho cô ấy bao nhiêu nỗi đau khổ không ? Nếu như không phải bà không hiểu thuận với mẹ chồng, để cha của tiểu Man đau thương đến tận đáy tim, ông ấy liệu có nỡ lòng nào bỏ mặc gia đình để đi theo người phụ nữ khác không ! Nói cho bà biết, bà ở cùng với chồng mình, thì người không may chính là ông ấy, chứ không phải bà đâu ! Sự đau khổ của bà tất cả đều do chính bà gây nên. Loại người như bà, ích kỷ như vậy, hư vinh như vậy, chỉ biết đến chính mình ! Không có ai thích bà hết. Bà có biết tiểu Man chết thảm thế nào không ? Bà có biết cô ấy đã phải chịu bao nhiêu đau khổ không? KHÔNG ! Bà đương nhiên không thể biết được ! Bởi vì bà chỉ biết đến chính mình mà thôi ! Nếu như lúc đó cha của tiểu Man không bị bà bức đi mất, nếu như lúc đó tiểu Man theo cha cô ấy, vậy thì cô ấy nhất định sẽ không chết thảm như thế này ! Sự bất hạnh của tiểu Man — chính là vì có một bà mẹ lãnh khốc vô tình như bà ! ”

Nói một hơi hết những lời này xong, Bách Phú dùng sức mà đứng thở hổn hển, rồi không để ý đến người đàn bà đáng ghét đó nữa, vẫy vẫy tay nói : “Chúng ta đi thôi !”

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Quyển 1 - Chương 20: Tâm Nguyên Của Tiểu Man - Trung

Trên xe, mọi người đều trầm mặc không nói lời nào. Chính xác là không dám phát ra tiếng động. Bởi vì mọi người đều nhận ra rằng, Bách Phú đã nổi giận lên như thế này, đúng là một chuyện rất đáng sợ. Nhưng mọi người lại đều cùng cảm thấy, rằng Bách Phú mắng thế là rất đúng. Người phụ nữ đó đã cố chấp đến mức độ không còn bình thường nữa rồi, bà ta thậm chí đến cả đứa con gái đáng quý như tính mệnh chính mình cũng không quan tâm đến, thật là đáng hận !

Bộ dáng Bách Phú mắng ầm lên lúc đó, làm tất cả mọi người đều thấy rất thú vị. Dù cho kết quả chuyện của tiểu Man cuối cùng có không tốt đi nữa, Bách Phú thân là người hoàn toàn không có liên can gì, cũng đã cố gắng hết sức rồi. Sự nỗ lực của Bách Phú, mọi người đều tận mắt trông thấy, không ai nỡ nhả tâm mà đi trách móc cô cả. Hơn nữa, cô cũng chỉ là nói giúp lời trong tim mỗi người mà thôi.

Song thực ra, Bách Phú hiện giờ lại đang không ngừng trách móc bản thân, sao lại có thể quá xúc động đến vậy, lo lắng rằng sự thiếu lý trí của mình rồi sẽ ảnh hưởng đến quyết định của tiểu Man, rồi lại lần nữa gây thương tổn tới cô ấy.

Làm sao đây ? Tâm nguyện của tiểu Man có thể sẽ không thể thành hiện thực được nữa rồi! Minh thế này sao còn xứng đáng với tiểu Man nữa, nghĩ thế chỉ trong chớp lát, mà trái tim của Bách Phú rốt cuộc đuối vực, chỉ muốn khóc ầm lên cho thỏa.

“Cô đâu có làm sai gì đâu, đừng buồn như thế nữa.” Lăng Hạo không muốn nhìn thấy Bách Phú một bộ dạng đang tự trách móc bản thân như thế nữa, lãnh đạm nói.

“Đúng vậy, đều là tại bà ta tâm lý không được bình thường ! Em mắng thế là đúng lắm !” Trương Dương cũng an ủi nói.

Dịch Đạo lại cũng thêm vào : “Chính thế chính thế, cô cũng đã gắng hết sức rồi, mọi người ai mà không biết.”

Đến tiểu Dạng cũng an ủi Bách Phú nói : “Cô an tâm, không phải lỗi của cô đâu, cô cũng chỉ vì bất bình thay cho tiểu Man mà thôi. Nếu thực sự không được, tôi dù có phải trời lại cũng sẽ trời bà ấy đưa đến. Đừng buồn nữa.”

“Bách Phú, cô biết không?” Lăng Hạo có chút trêu đùa mà nhìn Bách Phú cười nói, “Bộ dáng tức giận của cô vừa rồi, thực sự là rất cool đấy.”

“Đúng thế đúng thế, đúng là rất đẹp, tôi cũng sắp yêu cô mất rồi !” Dịch Đạo cũng thêm miệng vào.

“Anh ? Thôi đi cho.” Bách Phú ngán ngẩm trừng với anh ta một cái. Xin anh , anh vốn là khách tỉnh chẳng vừa đâu a !

“Ý gì thế chứ !” Nhìn thấy phản ứng này của Bách Phú, Dịch Đạo rõ ràng là thất vọng vô cùng.

Những người bên cạnh thấy Dịch Đạo một bộ dạng xấu hổ không trốn đi đâu được, ai nấy đều cười ầm lên.

Không còn cách nào nữa, sự việc đã rơi vào bế tắc như vậy, mấy người họ chỉ đành quay về khách sạn. Bách Phú thất vọng mà đi đến phòng 1423 nói với tiểu Man chuyện đã xảy ra trước, thực sự rất khó mở lời. Nhưng Bách Phú biết, có những việc muốn tránh cũng không cách nào tránh được, chuyện phải đối mặt thì nhất định vẫn phải làm. Hơn nữa, người sai lại là mình, cho dù tiểu Man có oán trách, thì cô cũng nhận.

Bách Phú tự nhận mình không phải là người dửng dưng gì cho cam, nhưng tuyệt đối không phải là người đùn đẩy trách nhiệm.

May mà tiểu Man không hề oán trách, ngược lại còn đến an ủi cô, nhưng Bách Phú do cảm thấy có lỗi nên vẫn tránh đi, bởi vì cô không muốn thấy tiểu Man rõ ràng là trong tình trạng rất buồn vậy mà còn đến an ủi cho lỗi lầm của cô.

Thật may, vì Bách Phú tuy là cô gái từ nhỏ đã thiếu đi tình yêu thương, cũng đã tận mắt thấy hết cuộc sống này nên vô cùng mạnh mẽ. Cô không hề vì lỗi lầm lúc này của mình mà cảm thấy thất bại, ngược lại lại tận dụng thời gian này để đi xem xét câu chuyện buổi sáng mà Lăng Hạo đã nói với mình.

Do chịu sự ảnh hưởng từ Trương Dương là người của bộ phận mạng, nên Bách Phú cũng được coi là người thành thạo về vi tính. Chạy về văn phòng của mình, không để ý đến ánh mắt kỳ quái của đồng sự cũng như của Đặng Hân, cô lên mạng kiểm tra tư liệu của mấy người kia.

Vừa xem cô đã bị giật mình, sự việc này còn nghiêm trọng hơn những gì Lăng Hạo kể với cô nhiều. Trong vòng ba tháng sau khi tiểu Man qua đời, những nam sinh đã làm hại tiểu Man mà lại thoát được vòng lao lý, trước tiên là bị vây đánh, sau đó lại liên tiếp mà mất tích. Cũng trong một năm sau đó, ba nữ sinh làm nhục tiểu Man cũng bắt đầu gặp rắc rối, một người gặp phải tai nạn xe, sau đó lại cùng với hai nữ sinh khác mất tích một cách bí ẩn. Chỉ có một nữ sinh, do đi du học ở nước ngoài nên mới tránh được tai nạn.

Hơn nữa những nam sinh và nữ sinh mất tích này đến giờ vẫn không có tin tức, sống không thấy người mà chết cũng không thấy xác. Trong đó có gia đình của hai nam sinh trong lúc điên cuồng đi tìm con, lại đồng thời cũng gặp phải hỏa hoạn ! Xem ra sự việc này đúng thật là không đơn giản chút nào.

Đang lúc Bách Phú đầu đầu suy nghĩ, đột nhiên không hề phòng bị mà có một gương mặt hướng đến gần cô, dọa cô đến mức nhảy dựng cả lên.

Hóa ra là Lăng Hạo !

Bách Phú nắm chặt lấy vùng ngực đang nhảy loạn lên của mình, lớn tiếng trách móc : “Dọa tôi sợ chết lên được ! Anh làm gì thế ? Tôi còn cứ nghĩ lại gặp quỷ nữa chứ !”

Chỉ trong chớp lát, tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn vào hai người, đến cả giám đốc Kỷ Nhan trước giờ không bao giờ hóng hớt cũng phải chạy ra khỏi văn phòng.

Bách Phú khi đã hồi thần lại được lập tức nhận ra sự thất lễ của mình. Trời ạ ! Đây là thái tử gia mà ! Mặc dù đúng là mình và anh ta có chút giao tình, nhưng cũng chưa phải là bạn bè đến mức có thể không cần phép tắc thế này a! Hơn nữa giờ xung quanh còn có biết bao thủ hạ đang đứng đây, hix, nhờ mình mà anh ta bị mất hết cả thể diện rồi.

Nhìn thấy gương mặt trước giờ luôn thoải mái của Lăng Hạo bỗng chốc biến thành gượng gạo, Bách Phú bị dọa đến không nhỏ, chỉ biết cúi đầu thấp xuống, giống như chú cún nhỏ biết mình phạm lỗi đang chờ bị chủ trách phạt vậy.

Biểu tình đáng thương này của Bách Phú làm Lăng Hạo cảm thấy có chút buồn cười, lại tự hỏi mình, chẳng lẽ mình đáng sợ đến vậy sao ?

“Tôi dọa cô sợ rồi sao ?” Lăng Hạo nhìn Bách Phú, rất ôn nhu cười hỏi, “ Xin lỗi, tôi ... ..chỉ là hiếu kỳ không biết cô đang xem gì mà nhập tâm đến vậy.”

“Ừm ... .. “ Bách Phú không biết phải trả lời anh ta thế nào, lại cũng không thể đem chuyện của tiểu Man nói ra đây được.

“Oh, đúng rồi, tôi đến để tìm giám đốc Kỷ.” Lăng Hạo thông minh chuyển đề tài nói, bắt đầu hỏi Kỷ Nhan, “Vừa hay Bách Phú cũng ở đây. Giám đốc Kỷ, tôi vừa mới đến đây, còn thiếu một trợ lý. Tôi muốn để Bách Phú ở bộ phận bán hàng của các vị đến đảm nhận, cô thấy thế nào ?”

Ánh mắt của Kỷ Nhan âm thầm hằn xuống, song vẫn lập tức trả lời : “Đương nhiên không có vấn đề gì cả.” Sau đó lại quay sang phía Bách Phú thân thiết nói : “Bách Phú, mặc dù thành tích của cô ở bộ phận bán hàng cũng chỉ bình thường, nhưng cô có bao phần nỗ lực, bao phần chăm chỉ, mọi người đều đã thấy. Tôi thích nhất là sự cố gắng chăm chỉ không bao giờ oán thán của cô, hiện giờ trên đời này, người như cô chẳng còn mấy nữa. Cho nên tôi vẫn luôn rất tin nhiệm cô. Đây là một cơ hội tốt, nhớ làm cho tốt nhé !”

Bách Phú nghe xong những lời đó của Kỷ Nhan, sực tỉnh thì rơi nước mắt. Woa, thần tượng đang khen mình ! Hạnh phúc quá ! Làm trợ lý ? Cho thái tử gia ? trời ơi !!! cái thân xui xẻo cả đời này sao tự dưng lại được xoay chuyển nhanh thế a ? Xem ra đúng là người tốt nhất định sẽ được báo đáp !

“Bách Phú, cô đi làm việc trước đi, tôi còn có mấy lời cần nói với giám đốc Kỷ.” Lời nói của Lăng Hạo mang theo ý tứ nhìn sang bên Kỷ Nhan.

Lăng Hạo vừa mới đi khỏi, Đặng Hân đã chạy qua kéo Bách Phú đến “điểm hẹn cũ” ngay lập tức.

Nhìn ánh mắt soi xét sắc nhọn của Đặng Hân, Bách Phú chỉ biết gơ hai tay đầu hàng. Cô lập tức đem đầu đuôi câu chuyện kể lại cho Đặng Hân nghe,, đương nhiên, hoàn toàn bỏ qua chuyện cô say rượu kia.

“Oh, hóa ra là thế.” Đặng Hân nhẹ thở dài một tiếng, “Tớ thực sự rất sợ cậu bị rơi vào chuyện kia cơ.” Nói xong, cô đem miệng kề sát vào tai Bách Phú nhỏ giọng nói.

Đặng Hân đem chuyện mình đã nghe ngóng được nói với Bách Phú xong, cười rất gian xảo, lại dùng ánh mắt thâm tình chăm chú nhìn Bách Phú rồi nói : “Bách Phú, chúng ta vốn là chị em tốt nha, cậu sắp được làm trợ lý của thái tử gia rồi, nhớ là nhất định phải dùng tình bạn của cậu mà nâng đỡ tớ đấy nhé !”

Nhìn Đặng Hân đứng kiêu cún con nhờ vả, Bách Phú ngửa khí gật đầu : “Nhất định !”

+++ +++ +++ +++ +++

Trong khi đó bên này Kỳ Nhan đang trầm ngâm đối mặt với Lăng Hạo.

Nhìn thấy sự lạnh lùng trong đôi mắt Kỳ Nhan, Lăng Hạo trong tim thầm cười : lại đang ghen đây. Có điều, có lẽ cũng là vì bản thân không hề đem lại cho cô ấy cảm giác an toàn nên mới thế. Anh ta dịu dàng kéo tay trái của Kỳ Nhan, nhẹ nhàng kéo ra chiếc găng tay màu trắng trên đó, ám muội nói : “Tay của em, vẫn lạnh lẽo như vậy. Có làm ấm cách nào cũng không ấm lại được.”

Kỳ Nhan vốn cho rằng trái tim đã lạnh băng rồi, nhưng lại không cách nào đánh lừa chính trái tim mình, bàn tay dù vẫn lạnh băng như thế, nhưng trái tim cô đã bắt đầu thấy có ánh nắng chiếu rọi vào.

Đây có lẽ là tình yêu chẳng, bất luận bản thân nhận biết bao đau khổ, bị tổn thương biết bao nhiêu lần, song lại chỉ cần một nụ cười của anh ấy, một câu nói đường mật, là lại có thể hoàn toàn bị xóa mờ. Bản thân đúng là đã quá yêu người đàn ông này mất rồi !

Mặc dù biết rằng tính cách của anh ấy hay biến đổi như vậy, lúc thì quan tâm ôn nhu dịu dàng, khi lại lãnh khốc vô tình, lúc lại thâm tình vô tận, rồi khi lại phong lưu vô độ như thế. Sự thay đổi của anh cứ luôn làm bản thân bị tổn thương đến không cách nào bình phục lại được, nhưng bản thân vẫn luôn yêu anh đến vậy, yêu đến điên cuồng ! Bất luận có bao nhiêu người đàn ông đeo đuổi, song đều không cách nào hơn được một câu hỏi thăm nơi anh.

Dường như đã phát hiện ra có gì đó bất thường, Kỳ Nhan cúi đầu, nhìn thấy trên ngón tay kia đang được đeo lên một chiếc nhẫn gắn đá lam ngọc pha lê tinh khiết. Trong tim, lại run rẩy đến mãnh liệt.

“Anh ... ..đây là ý gì ?” Mặc dù bản thân đã cố gắng che giấu, nhưng giọng nói của Kỳ Nhan vẫn có chút run rẩy trong đó.

“Cầu hôn !” Lăng Hạo ôn nhu nhìn về phía đôi mắt xinh đẹp kia, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên ngón tay thon dài đang đeo chiếc nhẫn. Sau đó, lại như làm ảo thuật lấy ra một đóa hoa hồng đỏ nữa.

“Anh ... ..anh lại đang chơi gì thế ?” Kỳ Nhan vẫn không dám tin vào chuyện đang xảy ra trước mắt lúc này, “Anh không phải đã nói, cả đời này cũng không kết hôn sao ?”

“Con người đều sẽ trưởng thành lên, hiện giờ anh, đã rất muốn có một gia đình ổn định rồi.” Lăng Hạo rất chân thành, “Em, chính là người được lựa chọn thích hợp nhất.”

Người được lựa chọn ? Những từ này đâm vào trong tim Kỳ Nhan. Quả nhiên là như thế ... ..

Nhìn thấy vẻ thất vọng trong đôi mắt Kỳ Nhan, Lăng Hạo lại tiếp tục chậm rãi nói : “Quan trọng nhất là ... ..từ sau khi em rời đi, anh mới phát hiện ra rằng, em, chính là người con gái quan trọng nhất trên đời này của anh.”

Sau đó, lại cúi đầu nhẹ hôn xuống lòng bàn tay không có đường chỉ tay của Kỳ Nhan, “Những gì em đã làm vì anh, anh vĩnh viễn cũng không thể quên được.”

Nhìn thấy Lăng Hạo để lộ ra biểu tình trước giờ chưa từng có, Kỳ Nhan nhẹ cắn môi đã có chút khô đi kia, khó khăn nói : “Em – đầu – hàng.”

Sau câu nói đó, hai người cùng nhìn vào mắt nhau nở nụ cười .

+++ +++ +++ +++ +++

Bách Phú đã bước ra khỏi khách sạn, vừa quay lại nhìn phòng 1423, trong tim vừa nghĩ : “Tiểu Man, xin cô hãy vì chính mình, ngày mai an tâm mà đi nhé .”

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Làn Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Quyển 1 - Chương 21: Tâm Nguyên Của Tiểu Man - Hạ

“Ngày hôm nay cuối cùng cũng đã đến rồi.” Bách Phú trong tim đang nghĩ về sự giải thoát của tiểu Man, nhưng lại cũng rất lo tiểu Man khi ra đi mà vẫn phải mang theo lyến tiếc trong lòng.

Dịch Đạo cùng Trương Dương sớm đã đến sân bay đón tiểu Kỳ.

Lại quay về căn phòng 1423, Bách Phú trong tim đang đầy xin lỗi. Vừa rồi Bách Phú lại vừa gọi điện thoại cho mẹ của tiểu Man, muốn nói lời xin lỗi, rồi cố gắng thuyết phục bà. Nhưng điện thoại lại chẳng có ai nghe máy cả. Gọi điện thoại cho tiểu Dạng, cũng không có người nghe máy. Bách Phú càng lúc càng tức giận, cái tên này, còn nói nhất định sẽ không để cho tiểu Man phải mang theo tiếc nuối rồi đi, còn nói cái gì mà dù phải trời cũng sẽ trời bà đưa đến chứ ! Thật đúng là vớ vẩn !

Khi vào phòng, linh hồn của tiểu Man trong phút chốc đã vẫy đến, giống như đang thân thiết ôm lấy Bách Phú vậy. Nhìn thấy gương mặt trên bức tường kia đã biến thành màu hồng phấn, Bách Phú trong tim cũng được an ủi phần nào, điều này cho thấy rõ ràng tiểu Man đã dần dần buông được oán niệm xuống. Sau khi giao tiếp thân mật, Bách Phú lại an tâm hơn nhiều. Vì Tiểu Man đã đáp ứng với cô, bất luận có thể gặp được mẹ lần cuối hay không, cô cũng nguyện ý đi đầu thai. Bách Phú lúc này thực vui vẻ đến mức chỉ muốn ôm lấy tiểu Man mà hôn cô một cái.

Lúc nói chuyện sau đó, Bách Phú rốt cuộc cũng biết được tại sao ngày hôm qua Trương Dương lại không đi với mình. Hóa ra, anh vẫn cùng Dịch Đạo luôn ở đây khuyên nhủ tiểu Man, anh nói với tiểu Man chuyện Bách Phú đã vì cô mà vất vả ra sao, Bách Phú vì sao hôm qua lại thấy có lỗi với cô như vậy ....

Tiểu Man lúc nói những chuyện này, hình như lại còn đang cười , “Ủm, cái anh chàng đó ....anh ta, dường như là thích cô lắm đấy.”

“Giờ chứ a, cô đừng có nói lung tung.” Gương mặt Bách Phú phút chốc đã đỏ ửng cả lên. Cái anh tiểu Hắc này ....đúng là vào lúc mình cần anh ấy nhất, anh ấy vẫn luôn ở bên cạnh mình, nhưng đó chỉ là quan hệ bạn bè mà thôi. Không sai, anh ấy cái gì cũng tốt cả, chỉ là bản thân đối với anh ấy lại thiếu đi mất cảm giác rung động giữa hai người yêu nhau.

Tiểu Man cười, lần này Bách Phú đã thực sự nghe thấy tiếng cười của cô ấy. Cũng là do cô ấy không muốn xuất hiện trong bộ dáng dọa người kia nữa, nên mới chỉ thấy một làn khói như hiện giờ. Nhưng chỉ cần cô xóa đi được oán khí trong linh hồn, là sẽ có thể lấy lại được dáng vẻ xinh đẹp như trước khi tự sát.

+++ +++ +++ +++ +++

Cha của tiểu Man đã đến, Bách Phú để ông đi gặp tiểu Man trước. Sự kích động của hai bố con cũng lây truyền sang cả Bách Phú, cứ nghĩ đến mình từ nhỏ đã mất cha mẹ, làm cô không khỏi thấy buồn phiền.

Tiếp đó, tiểu Kỳ cũng đến, anh ta cao hơn nhiều so với khi Bách Phú thấy lần trước, cũng đẹp trai hơn. Tiểu Man vừa trông thấy tiểu Kỳ, lập tức thấy nơi cô phát ra ánh sáng đó nhận nhậ, từ một đám sương mờ mờ, biến thành hình người, toàn thân nép vào trong lòng tiểu Kỳ.

Tiểu Kỳ cũng thâm tình mà nhẹ vuốt ve đám ánh sáng đỏ trước mắt, dường như sợ đám ánh sáng đỏ này sẽ lại biến mất vậy. E ngại sẽ làm phiền đến hai người họ, Bách Phú lui ra khỏi phòng.

Ra ngoài thấy tiểu Dạng đã đến, sắc mặt trắng bệch, trên đầu còn đầy những giọt mồ hôi, biểu tình cũng vô cùng trầm trọng, anh ta căng thẳng nói với Bách Phú : “Mẹ của tiểu Man đã đến chưa ?”

“Chưa thấy a !” Bách Phú thấy kỳ lạ đáp lời , “Có điều cha cô ấy và tiểu Kỳ đã đến rồi.”

Gương mặt tiểu Dạng trong phút chốc ảm đạm hẳn xuống, nhưng anh ta rất nhanh lại phục hồi lại trạng thái bình thường, cẩn thận hỏi dò Bách Phú : “Tiểu Man cô ấy ....nhất định vui lắm đúng không ?”

“Đúng vậy.” Bách Phú nhìn gương mặt không chút huyết sắc của tiểu Dạng, tùy ý mà đáp lời anh ta. Trong tim lại nghĩ, tiểu Dạng đáng thương a, rồi anh sẽ tìm thấy hạnh phúc của chính mình thôi.

Điện thoại vang lên, Bách Phú nhìn vào thấy hóa ra là Lăng Hạo : “Vâng, Lăng thiếu, có chuyện gì thế ?”

“Bách Phú, mẹ của tiểu Man đã đến chưa ?”

“Chưa đến .”

“Cô có nhớ hay không, cô trước đây có nói đến chuyện một nữ sinh tóc vàng tìm đến tiểu Man khiêu khích trước ý .... “

“Tôi vẫn nhớ .”

“Cô ta mất tích rồi, cũng giống như mấy người khác vậy.”

“Gi cơ !”

“Phía cảnh sát đang nghi ngờ mẹ tiểu Man, hiện giờ đã hạ lệnh bắt rồi.”

“.....”

“Bách Phú, cô còn đang nghe không ?”

“Oh, vâng. Bà ấy, ... đã đến đây rồi.”

Không sai, mẹ của tiểu Man đến rồi. Bà một thân mặc đồ tây phục, tóc cũng được vấn lên cao rất gọn gàng, cao nhã lịch sự, lại thêm cặp kính không gọng trên gương mặt nữa, đúng thật là toàn thân từ trên xuống dưới đều không có chút khuyết điểm nhỏ nào, hoàn mỹ vô cùng.

“Bác ... .. đến rồi. Mau vào đi ạ, tiểu Man đang đợi bác đấy.” Thấy mẹ của tiểu Man đã đến, Bách Phú thực sự không biết là nên vui mừng hay bi thương nữa, giờ cô mới chợt hiểu ra được, rằng mẹ của tiểu Man thực sự rất yêu thương cô, hơn nữa còn vượt qua tình yêu thương của các bà mẹ khác rất nhiều, chỉ có điều cách thức không đúng mà thôi.

“Cám ơn cháu, cám ơn cháu đã giúp đỡ tiểu Man nhà bác. Người tốt như cháu nhất định sẽ được báo đáp.”

Bách Phú đây cũng là lần đầu tiên nhìn thấy mẹ tiểu Man nở nụ cười với mình, không dừng được mà bị chấn động. Liên sau đó ngay lập tức có chút xấu hổ : “Cháu xin lỗi, bác gái. Lần trước cháu thật là thất lễ, xin bác đừng giận.”

“Sao lại thế được, bác biết, cháu đều vì tiểu Man cả.” Trong ánh mắt mẹ tiểu Man lúc này đều là sự thân thiết, làm Bách Phú cảm thấy người phụ nữ trước mắt này, dường như cùng người phụ nữ ngoan cố hôm trước là một người hoàn toàn khác vậy.

Trong lúc đó mẹ của tiểu Man thoáng nhìn thấy tiểu Dạng, ánh mắt đột nhiên chấn động, sau đó ánh mắt lại như chưa từng có chuyện gì mà di chuyển đi chỗ khác, rồi đi vào trong phòng 1423.

Bách Phú nhìn thấy ánh mắt bà có chút cổ quái, bèn cũng quay đầu lại nhìn tiểu Dạng một cái, kết quả lại thấy tiểu Dạng đang vã mồ hôi ra như tắm, hơn nữa thân thể lại như đang có chút run rẩy, dường như đang cực kỳ khó chịu. Bách Phú bèn nhanh chóng hỏi han : “Anh sao thế, có phải là bệnh rồi không ?”

Thấy tiểu Dạng trên người vẫn khoác áo ngoài, bèn nói tiếp : “Đây, trời nóng thế này, anh lại còn mặc lớp áo dày như vậy, nhất định là bị cảm lạnh rồi đúng không ?” Nói xong, bèn giơ tay ra muốn chạm vào trán anh ta. Nhưng tiểu Dạng lại nhanh chóng tránh đi, nắm chặt lấy áo khoác mà nói : “Tôi không sao , cám ơn cô, Bách Phú.”

Thấy phản ứng có phần khoa trương của tiểu Dạng, Bách Phú thấy rất tủi thân, không nhịn được mà tru môi ra nói : “Làm gì thế, tôi chỉ quan tâm anh thôi mà, đâu có phải định làm gì thất lễ với anh đâu !”

“Xin lỗi, tôi không cố ý đâu.” Tiểu Dạng bất lực nhìn Bách Phú rồi cười khổ một cái.

“Thôi, anh đang bị bệnh như thế, lần này tha cho anh đấy. Thấy không, giờ đã biết Bách Phú tôi là người có bao phần rộng lượng rồi chứ ?” Bách Phú bày ra một bộ dạng rất hào phóng, lại còn đắc ý mà cười ha ha nữa.

Ay, chết !!!

Những việc vừa rồi đều bị Lăng Hạo vừa mới đến nhìn thấy cả. Vừa thấy bộ dạng Bách Phú cười đắc ý thoải mái như vậy, làm anh ta không nhịn được mà cười.

Đúng vào lúc đó, trong phòng 1423 truyền đến một tràng âm thanh kỳ lạ, tiếp đó, tiểu Kỳ từ bên trong đi ra, thân mật nói với Bách Phú : “Bách Phú, tiểu Man muốn gặp mọi người, muốn được cảm ơn tất cả mọi người.”

Mọi người vui vẻ bước vào, đã thấy linh hồn của tiểu Man đã hồi phục lại được đáng vẻ xinh xắn lúc đầu. Cô ấy, đang cười thật vui vẻ. Xem ra, hiện giờ oán khí trong cô thực sự đã biến mất rồi.

Cô nhìn thấy Bách Phú, vui vẻ nói : “Bách Phú, cám ơn cô ! Cô xem, cha và mẹ đã làm hòa rồi. Tôi vui quá ! Tôi, phải đi rồi. Trương Dương và Dịch Đạo đâu ?”

“Tôi không biết nữa !” Hai cái anh này, cũng không biết là biến đi đằng nào nữa. Mặc dù Dịch Đạo nói chỉ cần tiểu Man cam tâm tình nguyện, thì sẽ không cần phải siêu độ nữa. Nhưng, anh ấy nhẽ ra phải có sự chuẩn bị đầy đủ chứ !

“Tạm biệt ... ..” Tiểu Man chậm chậm biến thành một đám ánh sáng, chậm chậm biến nhỏ dần, cho đến khi biến mất hẳn.

p/s: Có phải mọi người đang thắc mắc sao mà tiểu Man ra đi dễ dàng như vậy ? Có lẽ nên có phần Dịch Đạo trở tài, rồi tiểu Man hóa quỷ dọa người nữa nhì ? Nhưng ta thấy, điều mà t/g muốn nói ở đây là, dù là ai, dù bạn có thấy người đó mang đáng vẻ gì , hay đã từng làm gì để bị tai tiếng, thì cũng

không có nghĩa họ xấu xa hoàn toàn, xấu xí hay đẹp để không làm nên một con người hay một tính cách, giống như khi tiểu Man nở nụ cười hay hóa thành dáng người nép vào lòng tiểu Kỳ ca ca vậy, quý cũng có hi vọng ái ố, chỉ là bạn có đủ tình yêu dành cho họ để họ sẵn lòng đưa cho bạn xem nơi sâu nhất trong trái tim họ hay không thôi... ..

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Làn Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Quyển 1 - Chương 22: Kết Thúc Không Lời

Nhìn thấy đám ánh sáng kia biến mất, mẹ của tiểu Man mới nỉ non nói : “Tiểu Man, bây giờ con có thể an tâm mà đi đi, mẹ đã giúp con báo thù rồi. Mẹ sẽ cùng đi với con, kiếp này mẹ đã không bảo vệ con cho tốt, kiếp sau – mẹ sẽ không để con bị người ta ức hiếp nữa.”

“Bác gái ... ..” Bách Phú đột nhiên ý thức được chuyện đang xảy ra, “Bác sao lại làm như thế ... ..”

“Tiểu Man, mẹ cứ luôn nhắc con, trước giờ chưa bao giờ yêu thương con cho tốt cả. Vì mẹ luôn sợ con sẽ học theo cái xấu, mới làm như vậy thôi.” Một dòng máu đỏ từ miệng của mẹ tiểu Man phun ra, “Tiểu Man, mẹ không có con, sống cũng không còn ý nghĩa nữa. Nếu như không vì để báo thù cho con, mẹ sớm đã đến tìm con rồi. Mẹ không thể để con phải cô đơn một mình được ... ..”

Cha của tiểu Man lập tức lao đến, rồi nắm chặt lấy tay của Bách Phú, hét lên : “Mau ! Mau đi gọi bác sĩ !”

Hóa ra mẹ của tiểu Man đã uống thuốc độc.

“Không cần ! Không cần gọi ai đến cả !” Mẹ của tiểu Man gầy gầy với theo, “Tôi đã không thể cứu được nữa rồi. Tôi ... ..chỉ muốn được ở cùng một chỗ với con gái mà thôi ... ..”

“Tôi đã giết rất nhiều người, dù cho bây giờ không chết, thì sau này cũng sẽ phải chết. Nhưng tôi không hề hối hận ! Đám súc sinh đó đều đáng chết !”

Nước mắt phủ đầy gương mặt đầy nếp nhăn đau khổ của bà, bà quay đầu sang, nói với tiểu Dạng : “Nhìn thấy cậu thực lòng giúp tiểu Man như vậy, tôi ...tôi mới tha cho cậu đấy.”

“Tiểu Man, kiếp sau , ...mẹ ... ..nhất định sẽ ... ..bảo vệ con .....cho tốt, dù cho chi được là ... ..một bà mẹ ... ..quý cô độc, cũng sẽ ... ..mãi ở bên cạnh con.”

Âm thanh của bà dần dần trở nên yếu ớt, rồi một u hồn màu trắng, chậm chậm xoay chuyển, đuổi theo linh hồn của tiểu Man, dần dần biến mất ... ..

Tất cả mọi người đều ngây người tròn mắt nhìn sự việc xảy ra trước mắt, chỉ hi vọng hai mẹ con họ có thể được sống vui vẻ ở kiếp sau... ..

Nhưng, kết thúc như thế này, dù là ai cũng không hề muốn phải chứng kiến.

“Ưm ... ..” Tiểu Dạng than nhỏ một tiếng, làm Bách Phú chợt nhớ đến lời mẹ tiểu Man đã nói .

“Anh bị thương rồi sao ?” Bách Phú căng thẳng hỏi han, thấy mình thật ngốc vô cùng, bộ dạng của tiểu Dạng hôm nay rõ ràng là không được bình thường, vậy mà sao lại không phát giác ra chứ .

“Không sao. Ưm ... .. Chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi.”

Nhìn thấy bộ dáng này của tiểu Dạng, cũng đã thấy được vết thương của anh ta không hề nhẹ như lời nói chút nào.

“Tôi đưa anh đến bệnh viện.”

“Không cần, sống không vào cửa quan, bị thương không vào bệnh viện.”

“Cái gì thế hả ? Anh lại còn diễn ” Người trong giang hồ ” sao ! ” Thật đúng là, như kiểu sợ người khác không biết mình là xã hội đen vậy. (Người trong giang hồ : nguyên gốc là ” Cô hoặc tử “: là từ miền Bắc TQ hay dùng để chỉ những người lưu manh hoặc XHĐ)

Nhìn thấy anh ta ngất đi sau đó, Bách Phú chỉ đành nhờ tới sự hỗ trợ của Lăng Hạo và tiểu Kỳ. Mặc dù Lăng Hạo là đại thiếu gia chỉ quen hưởng thụ, còn tiểu Kỳ cũng là người đã từng bị tiểu Dạng mưu hại, nhưng giờ đây chỉ đành nhờ hai người họ chứ làm sao có thể nhờ một ông già cùng một cô gái làm việc nặng như thế này được a .

May mà Lăng Hạo và tiểu Kỳ cũng không nói gì, trực tiếp đưa tiểu Dạng đến căn phòng tốt nhất, rồi gọi bác sĩ tư đến, giúp anh ta trị liệu. Bách Phú đứng bên cạnh chăm sóc, cho đến hơn mười giờ đêm, anh ta mới tỉnh dậy.

Nhìn thấy gương mặt của tiểu Dạng lúc này đang đầy ý xin lỗi, Bách Phú mới có thể thờ phào một hơi.

Đang muốn mở miệng nói, thì lại thấy Trương Dương và Dịch Đạo đang lúng túng chạy vào phòng.

Vốn dĩ muốn trách móc hai người họ một trận, song nhìn thất bộ dạng cả người đầy vết thương, làm Bách Phú không đành được mà ngậy ra. Không phải chứ, lại xảy ra chuyện gì nữa đây ?

“Sự việc vẫn chưa xong đâu.”

Thần sắc của Dịch Đạo hiem khi trầm trọng đến thế này, xem ra đúng là đã có rắc rối lớn rồi.

“Mẹ của tiểu Man lại tạo ra biết bao nhiêu oan hồn lệ quỷ a !” Trương Dương gương mặt là vẻ kiệt sức nói.

“Cái mớ hỗn độn này, xem ra chúng ta vẫn phải đến thu dọn.” Dịch Đạo lắc đầu nói.

“Tại sao lại nói là ‘chúng ta’ ? Không phải nên là ‘anh’ thôi sao ? Anh mới là pháp sư a.” Bách Phú chẳng hề đồng ý để mình lại bị cuốn vào chuyện không liên quan gì, cô giờ chỉ còn muốn được yên tĩnh qua ngày mà thôi, nhưng sao lại khó đến thế chứ !

“Tôi . . . .” Dịch Đạo chẳng mấy khi lại đỏ mặt lên thế này nói, “Này, đám quỷ này đâu phải chỉ có một hai con, hơn nữa oán khí còn lớn đến như vậy ! Hai người không phải muốn tôi tự mình đến đó không công bằng tí nào thế đấy chứ ?”

“Vậy chúng tôi mà đi, thì có thể làm được gì ?” Bách Phú không hiểu được tò mò hỏi, “Chúng tôi đâu có phải pháp sư, đi thế không phải là đến chỗ chết sao ?”

“Xin, hai người không phải một người là phúc tinh giáng trần, một người lại quỷ thần không dám đụng vào sao , nhất định sẽ không có chuyện gì đâu.”

“Nhưng . . . .” Bách Phú còn muốn hỏi nữa, nhưng lại bị Trương Dương nắm lấy tay, “Không sao đâu, chúng ta đi giúp cậu ấy đi. Đến lúc đó em đứng ở cửa thôi, đợi bọn anh ra là được.”

Nhìn thấy vẻ kiên quyết trên mặt Trương Dương, Bách Phú cũng cười mà vỗ vỗ ngực, đứng kiểu một người anh em nghĩa khí nói : “Đúng ! Chúng ta là đồng đội, cùng tiến cùng lùi !”

Dịch Đạo nhìn thấy nụ cười ngại biện trên gương mặt Bách Phú, cực kỳ không thoải mái : “Haiz, là ai vừa rồi còn muốn tôi một mình đi đến chỗ chết a ! Giờ lại còn giả vờ nghĩa khí. Hừm !”

Bách Phú vội vàng vỗ vỗ vai Dịch Đạo an ủi : “Ayo, chỉ là vì tôi tin tưởng anh lắm nên mới thế. Có điều, để anh không bị cô đơn, chúng tôi quyết định sẽ cùng đi với anh. Ngàn vạn lần cũng đừng có lùi bước nhá !”

“Chính thế, chính thế, đàn ông mà , đừng có như bà mẹ chồng vậy, cứ như mấy bà cô vậy.”

Mất một lúc dễ dàng, Dịch Đạo mới lại vui vẻ bình thường.

Dưới sự an bài của Lăng Hạo, thi thể của mẹ tiểu Man được phía cảnh sát đưa đi, mà cũng không gây bất cứ tổn hại nào đến cho khách sạn cả. Nhưng cha của tiểu Man rõ ràng là bị đá kích rất lớn, cứ ngậy ra suốt, cuối cùng được Lăng Hạo an bài đi viện điều dưỡng.

Lại dưới sự bàn bạc của Lăng Hạo, Dịch Đạo cũng giúp phía cảnh sát tìm được những thi thể kia. Nhưng khi phía cảnh sát cho bao vây hiện trường để tìm chứng cứ điều tra, thù lại không ngừng phát sinh những sự việc kỳ lạ. Cũng may mà phía cảnh sát đã tiếp xúc không ít với những cái chết bất bình thường thế này, nên đối với những việc hồn ma quỷ quái cũng không hề thấy kỳ lạ. Thế nên sau khi xử lý đơn giản qua những thi thể kia, phía cảnh sát rời đi trước, sau đó thông qua Lăng Hạo, nhờ mời pháp sư đến để làm công việc thu xếp những ác linh này.

Hóa ra, Dịch Đạo và Trương Dương ngày hôm đó đến trễ cũng chính là bởi việc này. Hai người họ vốn dĩ cũng giống như tiểu Dạng định đi tìm mẹ của tiểu Man nói chuyện. Nhưng người thì không gặp được, song lại phát hiện ra một căn phòng quỷ ám oán khí xông lên tận trời.

Do quỷ hồn trong căn phòng đó khi còn sống đều bị ngược đãi tàn bạo vô cùng, chết rất thê thảm, cho nên làm cho oán niệm của chúng bạo phát, mới biến thành lệ quỷ (Lệ quỷ : để chỉ lúc chết mặc đồ đỏ, oán khí quá đậm, không thể chuyển sinh mới biến thành lệ quỷ, đứng trên đường âm tự để đợi kẻ thù xuống, mới có thể chuyển sinh, hoặc là trực tiếp đi báo thù. . . . .) , hơn nữa lại còn kết tụ lại một chỗ, đứng từ xa cũng có thể nhìn thấy khí đen trên nóc nhà (Đương nhiên cái này anh Trương Dương không nhìn thấy được nha) . Để tránh cho người vô tội bị liên lụy đến, Dịch Đạo và Trương Dương thương lượng qua, rồi sau đó quyết định đi đến căn nhà quỷ ám đó phong ấn oán khí của lệ quỷ. Kết quả hai người thương tích đầy mình. Song cũng may nhờ họ đã phong ấn lại năng lực của lệ quỷ, nếu không, bị thương chính là những người bên cảnh sát rồi.

Tám ác linh mang theo oán khí cực nặng kia, toàn bộ lại đều tập trung ở một chỗ. Dịch Đạo chỉ một mình đi thu phục đương nhiên có chút khó khăn. Nhưng hiện giờ anh ta đã có đến hai trợ thủ, Bách Phú và Trương Dương. Ai bảo bọn họ nguyện làm đồng đội của anh ta chứ ? Đồng đội đương nhiên là phải có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu rồi ! Điều này không thể trách Dịch Đạo anh được .

Đối với Dịch Đạo đây cũng là việc bất đắc dĩ, ai bảo trên người anh mang theo độc tình nguyên chứ ? Trước đây, cùng lúc sư phụ phong ấn lời nguyện độc đó trên người anh ta, cũng lại đồng thời phong ấn cả linh lực của bản thân anh. Nếu không, dựa vào pháp lực của Dịch Đạo, thì mấy con quỷ này làm sao làm khó cho anh ta được ! Vì vậy tình trạng hiện giờ, không tìm người giúp thật đúng là không được.

Hơn nữa giờ có Trương Dương là phúc tinh giáng trần, lại một thân nghĩa khí, thêm vào cả Bách Phú mang trên người dòng máu mà quỷ thần không dám

lại gần ... Woa sai, sau này dù có là quỷ gì cũng không sợ nữa ! Vậy thì tiền vào không phải cũng sẽ như sông Trường Giang cuộn cuộn, không bao giờ đứt sao ...

Hê hê hê hê ...

“Này, tiểu mập, anh tự cười ngốc nghếch gì đấy ?” Bách Phú nghi ngờ hỏi, cô sao lại cứ cảm thấy nụ cười này của Dịch Đạo xấu xa vô cùng.

“Oh, làm gì có gì, chỉ là đang nghĩ đợi khi lấy được tiền công, sẽ mời hai người ăn gì thôi.” Dịch Đạo nhanh chóng che đậy tính toán của mình.

“Đi ăn lâu đi.” Trương Dương chen miệng vào nói, “Bách Phú thích ăn nhất là lẩu đấy.”

“Được a, được a, đi ăn lẩu.” Bách Phú lại bộ dáng ha ha cười ngốc nghếch nói, “Vẫn là tiểu Hắc hiểu em nhất.”

Dịch Đạo vô cùng bất mãn tố cáo : “Không phải đã bảo cô không được gọi tôi là tiểu mập sao, sao cô cứ không nhớ thể ! Tôi có phải là tiểu Hắc của cô đâu, tôi nhất quyết không thể để cho cô dắt mũi được.”

Bách Phú ngây ra một lúc, “Ừm, anh không thích bị gọi là tiểu mập sao ?” Thấy Dịch Đạo mạnh mẽ gạt đầu, cô mới tiếp tục nói : “Vậy sau này tôi gọi anh là ‘mập mập’ nhé ? Nghe hay không ?”

Dịch Đạo nghe xong lập tức xuất hiện mấy vết đen dài trên đầu, làm Trương Dương bên cạnh cười không ngớt.

“Mập mập a, tối nay chúng ta có đi đâu ăn một chút không ?”

“Sao cô lại hỏi như thế ?”

“Bởi vì ngày mai chúng ta phải đến căn nhà ma kia rồi.”

“Woa, nói gì mà cứ như ngày mai phải đi vào chỗ chết vậy, như kiểu bữa tối nay là bữa cuối cùng ý.”

“Vốn chính là như thế mà, nhà quỷ đấy ! Ai mà biết được ngày mai liệu có thể sống mà quay về hay không .”

“Đám quỷ đó đã bị chúng tôi phong ấn lại rồi, cô còn sợ nữa sao ?”

“Đứng đấy Bách Phú, em đừng sợ, ngày mai anh và Dịch Đạo sẽ bảo vệ em. Cho dù anh có việc gì, cũng quyết không để em gặp chuyện được !”

“Tiểu Hắc, anh tốt thật ...”

“Này, hai người đừng làm tôi buồn nôn thế nữa đi, coi tôi là người vô hình đấy à !”

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Quyển 1 - Chương 23 : Mạo Hiểm Vào Căn Phòng Ma - P1

Xem xét lại kế hoạch tác chiến của Dịch Đạo, lại cẩn thận kiểm tra bùa chú, kiếm gỗ đào, gương bát quái, còn có cả một bảo bối nữa cũng được Dịch Đạo luôn cất giữ là cò định hồn, xác định xong đã không còn quên bất cứ thứ đồ gì nữa, ba người mới bắt đầu lần hành động đi bắt ma quỷ đầu tiên của họ.

Trong chiếc túi để đầy nào bùa chú, kiếm gỗ đào là do Trương Dương cầm; gương bát quái do Bách Phú cầm; còn Dịch Đạo chỉ cầm bảo bối cò định hồn cũng chỉ có anh ta biết cách sử dụng.

Được trang bị ” vũ khí ” kỹ lưỡng xong xuôi, ba người họ không hẹn mà cùng cười vang lên, sự căng thẳng trước đây cũng theo đó mà như làn khói tan biến đi.

Nói nói cười cười một lúc, ba người họ đã đến trước căn phòng ma ám. Nói là căn phòng ma ám, nhưng lại khác hoàn toàn hình ảnh căn nhà ma trong tim Bách Phú đã tưởng tượng. Môi trường xung quanh nơi đây thực sự rất đẹp đẽ. Có hàng rào trắng bao quanh, bên trong là khoảng sân nhỏ mà yên tĩnh, với con đường nhỏ được lát sỏi, hai bên được trồng đầy những khóm hoa xinh đẹp, trong sân còn trồng cả một cây hồng bị nữa.

Bên trong sân còn có một hồ con rùa rất dễ thương, chỉ tiếc là trong hồ không có một con rùa nào cả. Căn nhà nhỏ này có ba tầng, trên nóc tầng cao nhất còn có một chiếc sân rất rộng, mà trong mắt Bách Phú khi nhìn ra đã thấy được đây đúng là một nơi để nướng đồ tuyệt hảo. Căn nhà nhỏ biệt lập này mặc dù có chút cũ, nhưng lại vô cùng sạch sẽ.

Từ lúc vừa mới vào đến cửa vườn, Bách Phú đã không ngừng “Ô” với “Woa”, cũng cảm thấy tiếc nuối vô cùng khi căn nhà xinh đẹp như thế này lại phải trở thành nhà ma. Ánh mắt Trương Dương cùng Dịch Đạo ở bên cạnh cùng lúc giao nhau rồi không khỏi cười khở trước thái độ lúc này của Bách Phú.

Vào lúc Bách Phú vừa muốn đẩy cửa bước vào nhà, thì bị Trương Dương ngăn lại : “Bách Phú này, em vẫn nên đợi ở ngoài cửa. Nếu bên trong có việc gì cần em giúp, thì bọn anh sẽ gọi.”

“Làm sao mà thế được, chúng ta không phải là đồng đội sao ? Em làm sao để cho hai người mạo hiểm như thế được ?” Bình thường Bách Phú và Trương chưa bao giờ đi ngược lại ý kiến của đối phương cả, nhất là khi ở trước mặt Dịch Đạo, hai người họ luôn dùng thủ đoạn này để đối phó với anh ta, hòng làm anh ta ghen tức. Nhưng lần này Bách Phú lại đang cực kỳ không vừa ý với ý kiến lúc này của Trương Dương.

“Không sao đâu, đám quỷ đó đều đã bị chúng tôi phong ấn cả rồi, giờ muốn thu phục chúng cũng rất dễ dàng. Cô cứ làm theo lời của Trương Dương, đứng ngoài cửa đợi đi.”

“Không được, nếu đúng là đơn giản như thế, anh còn gọi chúng tôi đến đây làm gì ?” Gì chứ, coi cô là đồ ngốc chắc.

“Anh có kiếm gỗ đào đây rồi, sợ gì chứ !”

“Xin anh, anh có phải là pháp sư đâu, cái kiếm đấy đối với anh khác gì là đồ chơi chứ .”

“Cái gì chứ ! Đây là pháp khí của sư phụ tôi, pháp lực cao lắm đấy, quỷ ma gì chỉ cần nhìn thấy cũng phải chạy mất dép rồi.”

“Đúng đấy, Dịch Đạo còn dạy anh ‘tĩnh thiên thần chú’ rất lợi hại nữa !”

“Thật vậy sao ? ” Bách Phú không vui chút nào quay sang Dịch Đạo nói , ” ‘tĩnh thiên chú ‘, nghe có vẻ lợi hại nhỉ. Này, mập mập, sao anh lại không dạy cho tôi ? Anh thiên vị nhé !”

“Vi Trương Dương vốn dĩ có tư chất thông minh mà, còn dạy cho cô, chỉ e chốc lát đã quên mất rồi. Hơn nữa quỷ thần cũng đâu dám đến gần cô. Quên rồi sao ? Bản thân người cô cũng đã là một loại pháp khí rồi. Mà cô cũng vốn nhất gan, sẽ lại bị rút lại phía sau thôi, tốt hơn là vẫn nên ở lại đây.”

“Ý anh là tôi không có tư chất thông minh.”

“Thể hiện giờ cô đứng ở cửa này có cảm giác thấy gì không ?”

“Phải ‘cảm giác’ thấy cái gì đây ? A ? Tôi không hiểu .”

“Vậy thì đó là không có cảm giác mà. Nói thực, không chỉ mình Dịch Đạo, mà đến anh khi ở bên ngoài sân, cũng đã cảm giác thấy có gì đó không đúng rồi ... ” (Hai người này cứ như đang lừa trẻ con nhỉ ?)

“Nghe rõ chưa ? Chỉ có mình cô là không cảm giác thấy gì cả ! Lại còn muốn bàn luận về căn nhà này nữa sao ?”

” ... ..vậy kế hoạch tác chiến của chúng ta thì sao ?”

“Kế hoạch tác chiến của chúng ta không phải cô cũng chỉ khi siêu độ linh hồn mới phải xuất hiện sao. Không sao , dù sao tôi cũng là một pháp sư.”

“Đúng vậy, em yên tâm, có gì bọn anh nhất định sẽ gọi em! Ngoan ngoãn ở ngoài này nhé.”

“... .. Được rồi ... ..” Bách Phú không tình nguyện chút nào đáp lại, “Có điều, nếu sau nửa tiếng mà không thấy ra, là em sẽ vào đấy.”

“Được. Nửa tiếng là xong rồi ! Có Dịch Đạo rồi mà ... ..”

“Xi... ”

Thời gian sau đó từng giây từng phút trôi qua

Đã mười lăm phút rồi, không có động tĩnh gì. Bách Phú có chút lo lắng, tên mập mập kia bảo mười lăm phút là làm xong rồi cơ mà? Thật đúng là sớm đã biết hấn là đồ nói khoác mà ! Khinh bỉ !

Hai mươi phút trôi qua, cũng không có động tĩnh . Sao mà lâu thế ? Liệu có chuyện gì không đây !

Đã qua hai mươi lăm phút rồi, vẫn là không có chút động tĩnh nào. Cửa sổ đang bị đóng chặt, không thể nhìn thấy gì hết. Gọi bọn họ, lại cũng không có chút hồi đáp !

Rõ ràng là có gì đó bất thường, Bách Phú quyết định không thể đợi thêm được nữa.

Vừa mới bước được đến cửa, đã thấy cửa tự động mở ra rồi ! Lại càng làm cô có cảm giác không bình thường ! Nhất định là đã có chuyện ! Các tình tiết của phim ma không phải đều như thế này sao ? Bách Phú mặc dù không có linh cảm mấy với những chuyện nguy hiểm thế này, nhưng lại có trực giác của một cô gái mạch bảo.

Cô nhanh chóng xông vào, trên tay còn giờ cao chiếc gương bát quái của Dịch Đạo đưa cho.

Có lẽ là do uy lực bát quái của gương bát quái, mà vừa mới vào đến trong phòng đã thấy phát ra ánh sáng vàng rực rỡ, giống như giữa ban ngày vậy, làm căn phòng vốn dĩ đang bị che phủ trong làn sương dày đặc, cũng dần dần sáng hẳn lên. Khi đã nhìn rõ con đường trước mắt, Bách Phú cũng lập tức tìm kiếm khắp bên trong căn phòng.

Không có gì hết ! Ánh sáng phát ra khắp căn phòng, sáng rực rỡ, song làm gì có thấy hai bóng người nào đâu !

Trên lầu dưới lầu đều được tìm qua, phải làm sao đây ?

Bách Phú cuống hết cả lên. Đúng rồi ! Những căn nhà tư độc lập như thế này thường có tầng hầm, dùng để cất giữ đồ đạc, có lẽ nơi này cũng không phải ngoại lệ.

Dò xét mất nửa ngày, Bách Phú mới tìm được một cánh cửa đen đen nằm bên dưới chân cầu thang, cũng do nơi này tương đối u ám, vì vậy đứng dưới nơi có ánh sáng cũng chỉ thấy một màu đen, rất khó phát hiện ra. Cô bò lên trên nghe ngóng, vẫn không nghe thấy tiếng gì cả. Hai người đang sống sờ sờ ra đây, làm sao lại có thể vô duyên vô cớ mất tích như thế chứ ? Đương nhiên là không thể nào ! Trừ phi là ... ..chết rồi ???

Không thể được !

“Sao lại không mở được cửa thế !” Bách Phú tức đến nổi húc cả đầu vào cửa.

Không được hoảng lên ! Không được hoảng lên ! Nhìn khắp xung quanh, xem xét một hồi nữa, cô cuối cùng cũng tìm thấy được một cái búa nhỏ trong phòng bếp, mặc dù hơi nhỏ, nhưng còn hơn không có gì !

Thật đúng là gặp quỷ ! Sau một hồi điên cuồng gõ gõ, khóa cửa cũng bị rơi ra, song vẫn không thể mở được cửa. Đúng rồi, giờ phải dùng đến gương bát quái.

Nhưng vẫn không có ích gì. Cái thứ gì thế này không biết ! Còn nói là pháp khí nữa !

Bách phú lo lắng dùng tay để đẩy, chỉ một chút, song vừa rồi rõ ràng có gõ hay đập thế nào cũng không mở được, mà giờ đây cửa đang được nhẹ nhàng mở ra. Cô cũng không có thời gian để suy nghĩ thêm, trước tiên chỉ muốn tìm hai người kia đã. Bách Phú nhanh chóng bước xuống cầu thang.

Tối quá, Bách Phú cẩn thận dò từng bước xuống cầu thang. Song dù đã đi xuống rất lâu, song vẫn chưa thấy đến bậc cuối cùng.

Sao thế này chứ ? Bách Phú càng lúc càng cuống, nếu như cô đoán không lầm, thì đây chính là cái gọi là “quỷ dẫn đường” (nguyên tác : quỷ đã tường : nghĩa là trong đêm tối, đi lòng vòng mãi mà không thoát ra được). Nếu đúng như Dịch Đạo và Trương Dương đã nói, thì những con quỷ này đã bị phong ấn, vậy sao lại còn có thể có chuyện đó chứ ? Nếu như lệ quỷ thực sự đã ra được khỏi phong ấn, vậy thì, Dịch Đạo và Trương Dương không biết sẽ gặp phải biết bao nguy hiểm đây !

Làm sao đây ? Rốt cuộc phải làm thế nào đây ? Phải làm sao mới có thể phá vỡ được cái thứ này ? Cái gương bát quái mang bên người sao lại chẳng có chút tác dụng nào thế không biết ? Hình như là mất linh rồi !

Sau đó, Bách Phú mới biết, hóa ra con người không chỉ có lúc mệt mỏi hoặc sợ hãi chân mới bị mềm nhũn, mà cả khi quá căng thẳng chân cũng mềm nhũn ra. Giống như lúc này, hai chân cô bỗng mềm nhũn, làm suýt nữa thì ngã xuống. May mà cô kịp thời bám được vào tường, tránh khỏi việc tiếp xúc thân mật với mặt đất. Đang lúc cô muốn ngẩng đầu lên, thì trời ơi ! Cô đã nhìn thấy rồi ! Nhìn thấy Dịch Đạo cùng Trương Dương đang gắng sức chống đỡ với quỷ hồn ! Đồng thời, bên tai cô cũng vang vang lại tiếng khóc ghê rợn làm người ta dựng cả lông tơ lên :

“Tôi không muốn chết, tôi thực sự không muốn chết ... ..”

“Đau quá, aiyô ... .. Aiyo ... ..”

“Tha cho tôi đi, xin bà, xin bà, cứu tôi với ... ..”

Đây có lẽ là những tiếng kêu trước lúc chết của đám quỷ đó. Tiếng kêu gào thảm thiết đến thế này, có lẽ trước lúc chết họ đều đã bị hành hạ rất dã man ! Tiếng gào khóc kinh khủng đó, trực tiếp đi vào trong tai Bách Phú, làm cô hận không thể bịt chặt hai tai lại.

Khắp nơi trong phòng, nào dao, nào gậy, nào thắt lưng ... .. Đều đang bay lượn trong không khí, thậm chí đến cả kiếm gỗ đào của Trương Dương và cờ định hồn của Dịch Đạo cũng đang ở trong đám đó. Hơn nữa lại còn ở ngay trên đỉnh đầu của Trương Dương !

Hai chân Trương Dương đang bị một đôi tay khô đét như cây khô từ dưới sàn nhà trồi lên nắm chặt lấy, làm anh không cách nào cử động, chỉ có thể mở mắt nhìn đám vũ khí đang bay lượn ngay trên đầu mình. Đồng thời, hai bàn tay kia cũng đang dùng lực mà kéo chân anh lún xuống, dường như muốn kéo anh rơi xuống vực đen ngòm phía dưới kia vậy. Còn Dịch Đạo ở cạnh bên cũng đang bị một đám khí đen cuốn chặt lấy, không cách nào thoát thân.

Bách Phú mau chóng chạy đến bên Trương Dương, dùng lực kéo lấy người anh, muốn kéo anh ra, nhưng lại không có tác dụng gì cả.

Còn Trương Dương thấy Bách Phú xông đến, cũng lấy tay để đẩy cô ra, hơn nữa còn dùng tiếng hét rất dữ tợn trước giờ chưa bao giờ nói với Bách Phú mà hét : “Mau đi đi ! Anh không cần em giúp anh ! Em mau rút đi !”

Không thèm để ý đến tiếng hét của Trương Dương, Bách Phú cố chấp xông đến từ phía đằng trước, để tránh đôi tay của Trương Dương, cô dứt khoát muốn gạt đôi tay quý đáng hận kia ra.

Lúc này, một việc không ai ngờ tới lại xảy ra ...

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Làn Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Quyển 1 - Chương 24 : Mạo Hiểm Vào Căn Phòng Ma - P2

Ai cũng không thể ngờ tới, Bách Phú lại lợi hại đến mức này ! Cô chỉ vừa mới dùng tay đẩy tay đám quỷ kia một cái, đã thấy chúng phát ra tiếng kêu gào thảm thiết , rồi chớp mắt đã biến mất không còn dấu tích.

“Woa ! Tôi lợi hại quá !” Bách Phú cũng không dám tin mà nhìn vào đôi tay mình, trong tim lại thầm than, mình từ lúc nào mà lại biến thành kẻ vênh vang thế này chứ !

Những thứ vừa rồi còn bay trên đầu Trương Dương cũng đã biến mất, chỉ còn lại kiếm gỗ đào và cờ định hồn là vừa hay rơi thẳng xuống đầu Dịch Đạo đen đui đang cúi xuống xem thương thế cho Trương Dương.

“Ai !” Dịch Đạo kêu thảm một tiếng.

Đáng tiếc, Bách Phú và Trương Dương đều chẳng còn thời gian rồi để quan tâm đến anh ta, lúc này chỉ đang lo hỏi han lẫn nhau.

“Em không sao chứ ? Vừa rồi bảo em đi , sao em lại không đi. Nguy hiểm thế cơ mà !”

“Anh có bảo em đi đâu, mà là bảo em ‘cút’ đấy chứ !”

“Sao mà nhỏ nhen thế ! Anh chỉ là sợ em gặp nguy hiểm thôi .”

“Anh mới là người đang gặp nguy hiểm mới đúng, có nhiều ma quỷ tóm lấy anh như vậy, suýt chút nữa là mất mạng rồi còn gì !”

“Anh biết rồi, anh biết rồi, là Bách Phú đã cứu anh, Bách Phú là dũng cảm nhất !”

“Vậy mà còn nói , woa kha kha ... ..”

... ..

Nói chuyện suốt một lúc, hai người mới nhớ tới Dịch Đạo đáng thương bên cạnh. Nhìn sang đã thấy anh ta ánh mắt đong đầy phiền muộn, cứ như một chú cún con bị bỏ rơi vậy, đang dùng ánh mắt của mình để khiếu nại mình bị đối xử bất công.

Bách Phú và Trương Dương thấy vậy bèn nhanh chóng quay sang an ủi Dịch Đạo, cũng chẳng dễ gì mới xoa dịu được vết thương lòng đó của anh ta.

“Sao hai người lại khổ sở thế a !” Bách Phú đột nhiên hỏi, “Lệ quỷ không phải đã bị các anh phong ấn lại rồi sao ?”

Vừa mới nhắc đến chuyện này, Dịch Đạo đã biến thành vẻ vô cùng nghiêm trọng : “Việc này rõ ràng là không bình thường chút nào. Chúng tôi vừa mới đến, đã bị thua ngay tại chỗ, hơn nữa tất cả pháp khí cùng bùa chú đều không có linh nghiệm nữa, đến pháp lực của tôi cũng không dùng được. Nếu như không phải nhờ có Bách Phú cô, e là tôi và Trương Dương chết chắc rồi.”

“Sao nào, tôi lợi hại đúng không ?” Bách Phú cười không khép được miệng lại nữa.

“Nói thật, Bách Phú, lần này may mà có cô. Nếu không hậu quả e là ... ..” Dịch Đạo ngán ngẫm mà than một tiếng.

“Bách Phú đã cứu cả hai chúng ta, đúng thực là một tiểu anh hùng a!” Trương Dương không để lỡ cơ hội để nịnh nọt ngay lập tức.

Woa kha kha kha , ta cười đắc ý, ta cười đắc ý a ... .. (Bách Phú nha ~ mất hết cả hình tượng ~)

Nhìn Bách Phú đang đắc ý lắc lắc đầu liên tục, Trương Dương và Dịch Đạo cũng mới thoải mái được phần nào.

Bách Phú vẫn đang đắc ý mà giờ tay hươu hươu trước mặt Trương Dương và Dịch Đạo, làm Dịch Đạo không nhịn được cười mà hất tay cô ra : “Này, lợi hại có phải là cái tay này của cô đâu, mà là máu của cô cùng ánh sáng trên trán đấy !”

“Máu ?” Bách Phú cúi đầu xuống xem, quả nhiên nhìn thấy trong lòng bàn tay đang có một vết thương chảy máu, có lẽ là do lúc phá cửa đã bị thương mà cô không biết.

“Có đau không ?” Trương Dương vừa muốn lấy giấy ăn ra để giúp Bách Phú lau đi vết máu trên tay cô, thì lại bị Dịch Đạo căng thẳng cướp lấy tay Bách Phú, rồi dùng bùa chú lau đi vết máu đó. Nhìn thấy ánh mắt không hiểu gì của hai người họ, Dịch Đạo giải thích : “Nghe nói máu của người bị trúng mười ba lời nguyên có thể khắc pháp khí của những người dùng đạo thuật chúng tôi, tôi muốn thử nghiệm xem xem.”

Bách Phú trên mặt lập tức xuất hiện mấy vết đen : “Thử nghiệm sao ? Anh coi tôi là chuột bạch đây à ?”

Giả vờ như không nhìn thấy cái mặt thối của Bách Phú lúc này, Dịch Đạo mặt dày kia đem lá bùa có máu của cô đưa vào trong lòng.

“Hiện giờ pháp khí đều đã không còn linh nữa rồi, có phải là cũng không cách nào để siêu độ cho đám lệ quỷ kia nữa ?” Trương Dương lo lắng hỏi.

Dịch Đạo cũng bất lực mà thở dài, bộ dạng không nắm bắt được chút suy nghĩ nào. Anh ta nhất cò định hôn cùng kiếm gỗ đào từ dưới đất lên, lại khởi động lại pháp lực của mình, đột ngột, anh ta trợn mắt kêu lên : “Lại bình thường rồi !”

“A ?” Bách Phú cùng Trương Dương đều là một bộ dạng như muốn ngắt đi cho rồi, đây là pháp khí sao ? Lúc nguy hiểm thì mất linh, giờ nguy hiểm biến mất thì lại khôi phục lại như lúc đầu, sao mà so với hai người họ lại còn biết mềm biết rắn đúng lúc thế cơ chứ ?

Dịch Đạo lại cầm lấy gương bát quái trên người Bách Phú, hồ nghi mà liếc Bách Phú một cái, “Không thể dùng được nữa, bị máu của cô làm nhiễm bẩn rồi. Xem ra máu của cô đúng là khắc tinh của pháp khí a.”

“Nhiễm bẩn !” Bách Phú tức điên lên, “Nếu như không có tôi, các anh sớm đã chết rồi, còn được ngồi đây mà oán trách máu tôi nhiễm bẩn pháp khí của anh nữa sao ! Sớm biết thế này thì cứ để đám ma quỷ đó bắt hai người đi cho rồi.”

Thấy thế, Dịch Đạo hi hi ha ha nhìn Bách Phú mất một lúc lâu, mới làm cho cô bớt giận phần nào.

Sau đó Dịch Đạo được sự giúp đỡ của Bách Phú và Trương Dương, bắt đầu công việc siêu độ cho linh hồn, miệng lầm bầm đọc lời giải cho nguyên kết oan và độ vãng sinh nguyên :

Chúng sinh đa kết oán, oán sâu khó giải được.

Một kiếp này kết oán, ba kiếp báo không hết được.

Ta giờ truyền diệu pháp, hóa giải mọi oán nghiệp này.

Đã nghe thông tâm chí, oán gia tự mình phân tách đến đây.

Cần tu đại đạo pháp, tinh tâm cảm thái minh (quá đen tối)

Giờ ngũ tạng kết thai nhi, u hồn sinh thiên đàng.

Phúc hội vô bất lượt, từ giờ lại là chúng sinh.

(Thông cảm nhá !!! Cái phần này ta không làm nó thành vần hơn được nữa ~.~)

Theo lời đọc của Dịch Đạo, Bách Phú cũng mơ mơ màng màng rơi vào trong giấc mộng.

Nói thì là giấc mộng, nhưng cũng không bằng nói thẳng ra là ác mộng.

Bởi vì trong giấc mơ đó, đều là tiếng “chát chát” của thất lưng da đánh lên da thịt con người, tiếng “tí tách” của máu chảy trên mặt đất, tiếng kêu gào cầu xin của những kẻ bị đối xử tàn bạo vô cùng, rồi lại tiếng kêu than đau khổ khó mà nhịn lại được, cả tiếng rên rĩ trước khi chết nữa ... ..

Trong giấc mộng Bách Phú bị dọa đến mức run lên, cô biết, đây là sự đau khổ của những oan hồn kia đang truyền đạt cho cô. Chúng vẫn là những kẻ thiện lương chẳng, bởi vì chúng chỉ để cho Bách Phú nghe thấy những âm thanh khủng khiếp đó, chứ không hề thực sự để cho cô phải chịu đựng những nỗi đau như của chúng.

Từ sau khi trải qua chuyện của tiểu Man, cô biết chúng có thể làm như vậy, nhưng giờ chúng lại không hề ... .. Chúng chỉ muốn diễn lại một lần nữa bi kịch lúc đó, để người khác biết được chúng đã phải chịu đựng sự đau khổ thế nào, từ đó mà phát tiết được sự oán hận trong tim chúng, mà cũng không làm tổn thương đến Bách Phú đang muốn giúp đỡ chúng lúc này.

Dần dần, âm thanh ngày càng nhỏ lại, cuối cùng đã yên tĩnh.

Khi Bách Phú mệt mỏi tỉnh dậy, vừa mở mắt đã nhìn thấy Trương Dương và Dịch Đạo giờ đã kết thúc công việc, giống như hai con sư tử đá bất động đang ngồi bên cạnh cô, trong tay vẫn còn cầm pháp khí, dường như sợ kẻ khác làm hại đến cô vậy.

Bách Phú trong tim cảm thấy ấm áp hẳn lên, từ nhỏ đến lớn những người thực sự yêu thương cô ít ỏi vô cùng. Nhưng hiện giờ, lại thực sự đang có hai

người quan tâm đến mình như vậy, yêu thương cô, làm cô thức sự cảm thấy quá hạnh phúc !

Nhìn thấy Bách Phú đã tỉnh lại, hai người họ lại liên tiếp hỏi han. Bách Phú cũng đem chuyện vừa trải qua kể lại cho họ, ai ai cũng chìm đắm trong suy tư.

Oán khí trong căn nhà ma giờ đã bị tan biến, Dịch Đạo lại thiết lập ở nơi này vài pháp trận, đề phòng âm khí của lệ quỷ đã tích tụ ở nơi này quá lâu, rồi lại thu hút những thứ không sạch sẽ khác vào.

Khu vườn xinh đẹp nơi đây lại lần nữa được khôi phục về xinh đẹp cùng yên tĩnh của nó.

+++ +++ +++ +++ +++

Trên đường về, Bách Phú cùng Dịch Đạo cùng thảo luận mấy chuyện :

Hỏi : Tại sao tôi lại không cảm nhận được âm khí của căn nhà ma ?

Đáp : Bởi vì con người vào lúc bị nguy hiểm đến tính mạng đều có tính cảnh giác mãnh cảm vô cùng, nhưng ma quỷ lại không thể làm bị thương đến cô, nên đương nhiên tính cảnh giác của cô không mãnh cảm rồi.

Hỏi : Tại sao đám lệ quỷ đó muốn giết hai người, mà lại dường như không hề muốn giết tôi ?

Đáp : Thực ra chúng không phải là những hồn ma tà ác, chỉ là vì oán khí trong tim không cách nào biến mất được, thế nên mới dùng cách thức làm tổn thương đến người khác để diễn đạt sự đau khổ của chính mình, nhưng cô lại có thể cảm nhận được chúng, nên mới có thể dễ chúng phát tiết được oán hận trong tim.

Hỏi : Tại sao họ lại sợ máu của tôi như vậy ?

Đáp : Bởi vì cô là thể nguyên mang mười ba lời nguyên, cho nên trong máu cô cũng có khí oán độc rất đáng sợ, loại sức mạnh này còn vượt xa cả sức mạnh của quỷ hồn, thậm chí đến cả quỷ sai dưới địa phủ cũng phải sợ hãi, vì vậy gặp cô chúng mới trốn còn không kịp như vậy !

Hỏi : Quỷ sai cũng sợ sao ? Vậy có phải là tôi sẽ không phải chết nữa không ?

Đáp : ....

Hỏi : Tại sao tôi lại cảm nhận được lúc còn sống của những con quỷ đó ?

Đáp : Bởi vì mười ba lời nguyên kia làm âm khí của cô rất nặng, cho nên mới có thể làm đầu mối giao tiếp của âm giới, với lại sự giao tiếp của cô còn lợi hại hơn rất nhiều so với những thứ đồ chuyên nghiệp khác a. Nếu như không muốn làm việc ở khách sạn nữa, không bằng hợp tác với tôi đi ?

Hỏi : Sao lại biến thành anh hỏi tôi thế ?

Đáp : ....

Hỏi : Anh nói tôi là khắc tinh của pháp khí, thế tôi còn có thể học pháp thuật không ?

Đáp : .... ~

(“... ..” này có thể hiểu là : Tôi không còn gì để nói cả !)

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Quyển 1 - Chương 25 : Phiên Ngoại Về Tiểu Dạng

Cha tôi là một lão đại tiếng tăm lẫy lừng của phe hắc đạo ở thành phố G, công việc buôn bán ở nhà cũng làm rất lớn, tôi lại là con trai độc nhất. Cho nên, từ nhỏ tôi chưa từng phải nếm quả cái mùi vị không đạt được là như thế nào.

Từ ánh mắt hoảng sợ trốn tránh của người khác, tôi dần hiểu ra , rằng tôi và những người khác không giống nhau.

Điều đó đương nhiên là có chỗ tốt, vì từ nhỏ chỉ có tôi đi bắt nạt kẻ khác, chứ chưa từng có ai bắt nạt tôi.

Tôi bá đạo, tôi vô độ, tôi chính là nhất !

Nhưng đồng thời, tôi cũng rất cô độc. Không ai hiểu tôi cả, thậm chí không có ai dám thử nghĩ tìm hiểu tôi. Kể cả cha đẻ của tôi cũng như vậy. Điều duy

nhất mà họ làm cho tôi, đó là đưa tiền, trước giờ chưa từng hỏi tôi cần tiền làm gì cả. Vì thế cho nên từ nhỏ tôi đã hiểu được tính quan trọng của đồng tiền. Khi có tiền, tôi sẽ có thể mời các bạn ăn bánh ga tô ; khi có tiền tôi sẽ có thể mời các anh em chơi điện tử ; có tiền, tức là người ta sẽ vây lấy tôi, như thế tôi sẽ không còn cô độc nữa.

Sau khi lớn lên, tôi mới hiểu tiền đúng là có thể mua được rất nhiều thứ, song lại không thể mua được tình cảm ! Cái đám bạn thường ngày vẫn hay đến cùng ăn uống với tôi, gọi nhau là anh em, nhưng tất cả đều chỉ là một lũ mờ mắt vì tiền bạc cùng quyền lực. Còn vào lúc tôi thực sự cần đến tình cảm, thì tiền, lại chẳng có chút tác dụng nào.

Tôi vẫn nhớ lúc nhỏ, cha thường về nhà với bộ dạng say khướt, mẹ cũng thường trang điểm rất xinh đẹp để đi ra ngoài.

Cha nói với tôi rằng : ” Con trai, con phải nhớ, nữ nhân là dùng để chơi bời, nữ nhân chỉ dùng để bổ sung vào địa vị của con, không thể tin tưởng vào nữ nhân được. Ngàn vạn lần cũng đừng rung động chân tình của mình với nữ nhân ! Nếu như, con thực sự rung động, vậy khi đó con sẽ có điểm yếu chí mạng của mình.”

Lúc đó, tôi căn bản không thể hiểu được ý nghĩa những lời cha nói, nhưng tôi vẫn kiên định mà gật gật đầu. Cũng không phải do tôi muốn làm vậy để được cha yêu quý, chỉ là tôi cảm thấy, cha chính là thần tượng khi còn nhỏ của mình, cha chính là người đàn ông mạnh nhất trên thế giới này, cho nên những gì cha nói nhất định là đúng !

Cuối cùng đến một ngày, cha đánh mẹ rất đau, hơn nữa còn đuổi mẹ ra khỏi nhà. Từ đầu đến cuối, tôi đều đứng ở bên cạnh lạnh lùng xem tất cả mọi việc đang diễn ra. Dường như người đàn bà đang bị đánh đập tàn nhẫn kia không phải là mẹ tôi, mà là một người xa lạ vậy.

Từ đó về sau, tôi không còn gặp lại bà nữa — người mà tôi đã từng gọi là mẹ đó !

+++ +++ +++ +++ +++

Lần đầu tiên tôi gặp tiểu Man, là lúc cô ấy mười ba tuổi, còn tôi đã mười chín tuổi. Thành tích học tập của cô ấy đứng nhất toàn trường, còn thành tích của tôi thì đến cấp 3 cũng không thi lên được. Cô ấy là đóa hoa của trường tôi, còn tôi lại là kẻ hư hỏng nổi tiếng ở trường.

Nhưng, tôi lại cứ thích cô ấy. Tôi thích mái tóc dài của cô ấy khi bị gió thổi tung; tôi thích ánh mắt đĩnh đạc của cô ấy; tôi thích cô ấy vì không bao giờ tăng bốc nịnh nọt ai; tôi thích vẻ mặt khi chăm chú nghiêm túc của cô ấy ... . Tất cả những gì thuộc về cô ấy tôi đều thích, thậm chí kể cả ánh nhìn khinh bỉ của cô ấy với tôi. Bởi vì ánh nhìn đó làm tôi hiểu được, có người không hề coi trọng đồng tiền và thế lực, có người chỉ coi trọng cảm xúc chính mình chứ không cần những người khác.

Vì cô ấy, tôi đến cả trường cấp 3 khó khăn lắm mới thi lên nổi cũng không đi. Thực ra, tôi trước giờ đều chưa từng tồn tại ác ý nào với cô ấy cả, chỉ là vì muốn được nhìn thấy cô ấy nhiều hơn mà thôi.

Nhưng mỗi lần nhìn thấy cô ấy, đều thấy cô ấy đang đi cùng với cái tên đáng ghét như thằng hề bám sau vậy. Nhìn thấy nụ cười đẹp đẽ cùng ánh nhìn dịu dàng của tiểu Man, tôi ghen tức đến phát điên lên được. Tôi thực sự không nhìn ra được cái thằng tiểu tử đó có gì tốt đẹp. Tôi cũng có thể giúp cô ấy đeo cặp sách, tôi cũng có thể nguyện ý mỗi ngày đợi cô ấy trước cổng trường rồi cùng cô ấy đi về, tôi cũng nguyện ý dùng tất cả những gì của tôi để đi bảo vệ cô ấy, đưa cho cô ấy những gì cô ấy muốn. Tôi nhất định sẽ giành lấy cô ấy từ tên tiểu tử đó !

Nhưng, mãi đến sau này, tôi mới biết được, đó không phải là yêu, mà chỉ là sự tự ti cố chấp. Thực sự yêu một người, là phải để cho cô ấy được hạnh phúc. Nhưng tôi của lúc đó, lại chẳng hiểu được đạo lý này.

Cuối cùng đến một ngày, tôi không muốn chỉ âm thầm nhìn cô ấy như thế nữa, tôi muốn được đứng ở bên cạnh cô ấy. Nhưng, thật không ngờ là cô ấy lại sợ hãi tôi đến vậy, thậm chí là căm ghét nữa. Còn có thằng nhóc kia, tôi lớn đến thế này, nhưng chưa từng có ai dám như nó đụng vào tôi !

Cuối cùng, thằng nhóc đó cũng đúng như ý nguyện của tôi mà bị đuổi học, thậm chí còn phải chuyển nhà đi nữa !

Nhưng cô ấy, đã hoàn toàn không còn quan tâm đến tôi !

Do sự ảnh hưởng từ cha, kẻ ấu trĩ là tôi lúc đó cho rằng làm một nam nhân thì không nên cứ hàng ngày đi theo sau con gái như vậy. Vì thế , tôi cố ý rời xa cô ấy, cho rằng cô mãi mãi không thể chạy thoát ra khỏi tay tôi được. Tôi hoàn toàn quên mất chuyện phải bảo vệ cô ấy, chỉ điên cuồng muốn đạt được tình yêu.

Trước giờ đều chưa từng nghĩ tới, tình cảm đam mê đó của tôi lại mang đến kiếp nạn cho cô ấy. Khi nhìn thấy cô ấy trắng bệch nằm trên giường bệnh, tôi điên cuồng chỉ muốn đem mấy thẳng kia ra chém hết. Cho dù có chặt chúng ra làm mấy khúc, cũng không thể bù đắp lại được sự giãy vò mà cô ấy đã phải chịu đựng.

Dạy dỗ cho bọn chúng một trận xong, tôi, còn có thể làm gì được nữa ? Tôi không dám nắm lấy tay cô ấy để nói rằng tôi nguyện ý bảo vệ cô ấy mãi mãi. Điều duy nhất tôi có thể làm, là âm thầm ở bên cô ấy, cũng giống như ... .hắn trước đây.

Tình cảm mãnh liệt lần đầu này tự tôi đã phạm vào sai lầm, sai lầm đó không phải vì đã yêu một người, mà là vì không hiểu được cách đi yêu một người. Cứ nghĩ đến cô ấy, trái tim tôi lại đau vô cùng, đau đến không cách nào ngủ được.

Khi nghe được tin cô ấy qua đời, tôi giống như một kẻ điên, lái xe điên cuồng đến để muốn được nghe đó chỉ là một sự hiểu lầm. Nhưng, tôi đã không đi được. Vì gặp tai nạn, tôi bị gãy một chân. Nằm trên giường bệnh, tôi chờ đợi suốt thời gian một năm. Trong suốt một năm không thể cử động này, tôi đã suy nghĩ rất nhiều. Người sai nhiều nhất, chính là tôi. Nếu như tôi không cố chấp dính lấy cô ấy như vậy, nếu như tôi không bức hấn đi mất, nếu như tôi

vẫn như trước đây bảo vệ cô ấy. Vậy thì kết quả cuối cùng sẽ không đau khổ thế này.

Khi đã đi lại được, việc đầu tiên tôi làm là đi thăm mộ cô ấy. Sau này, đây cũng biến thành một thói quen của tôi, vì chỉ có như vậy, mới có thể làm dịu bớt phần nào nỗi đau đớn tội lỗi nơi tôi. Một cô gái tốt như tiểu Man ... ..

+++ +++ +++ +++ +++

Thật không ngờ đến là tôi lại còn có cơ hội để giúp đỡ cô ấy.

Cũng phải cảm ơn nhiều cô gái tên Bách Phú đó, là cô đã cứu tôi lên từ trong đầm lầy sâu thẳm. Cứ mỗi lần nghĩ tới việc tiểu Man lại có thể sống ở trong thế giới này, được hưởng thụ cuộc sống, tôi lại hưng phấn vô cùng.

Cũng không thể ngờ là mẹ tiểu Man lại hận tôi đến vậy, nhưng không việc gì, là lỗi của tôi, nếu không vì tôi thì tiểu Man lúc này vẫn đang sống rất tốt. Bà ấy hận tôi cũng đúng thôi.

Khi nhìn thấy tiểu Man dần biến mất, tôi vui vẻ vô cùng !

Tôi chỉ muốn nói một câu : Tiểu Man, kiếp sau sống tốt nhé !

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Quyển 1 - Chương 26: Dạ Yến

Ba người hội Bách Phú về vang mà quay về khách sạn. Lăng Hạo nghe được mọi chuyện đã được giải quyết xong xong hoàn toàn, cũng vô cùng vui vẻ, bèn lập tức cho Bách Phú và Trương Dương nghỉ mấy ngày. Đồng thời cũng đưa cho ba người họ ba tấm thiệp đỏ lớn, bên trên viết ngày làm lễ đính hôn của mình và Kỷ Nhan.

Ba người họ vội vàng chúc mừng Lăng thiếu, nhất là Trương Dương, cái vẻ vui mừng đó còn hơn cả là anh được đính hôn nữa. Còn Bách Phú trong tim dù không tránh khỏi có chút thất vọng. Nhưng cứ nghĩ lại sự bình thường của mình, cũng cảm thấy Lăng Hạo chẳng qua chỉ là giấc mộng đẹp của mình mà thôi, hiện giờ, cũng đã đến lúc tỉnh mộng rồi.

Đến tối cô vẫn cùng Dịch Đạo và Trương Dương ăn một bữa lẩu linh đình. Dịch Đạo còn đưa cho Bách Phú và Trương Dương mỗi người một tấm thẻ ngân hàng. Thấy Bách Phú và Trương Dương ai cũng không cầm, chỉ dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn mình, Dịch Đạo bèn vội vàng giải thích : “Hai người đừng có suy nghĩ linh tinh, lần này được hai người giúp đỡ, tôi đương nhiên phải trả thù lao cho hai người rồi.”

... ..

“Nếu như chỉ có mình tôi cảm tiền, tôi cũng ngại lắm.”

... ..

“Đừng như thế chứ, hai người cứ coi như đi làm việc đi, không có gì đáng suy nghĩ thế cả đúng không nào ?”

... ..

“Hai người mà không nhận, thì lần sau tôi cũng chẳng dám đến nhờ nữa đâu.”

... ..

“... .. Hai người đã cố chấp không chịu nhận như thế, vậy thì thôi !”

Xoẹt một tiếng, hai tấm thẻ trên bàn đã không thấy đâu nữa rồi.

“Làm cái gì thế, mập đáng chết kia, mới thế mà đã muốn cảm tiền đi rồi à !”

“Mập mập, anh quá không có nghĩa khí đấy, cũng không khuyên giải chúng tôi thêm chút nữa.”

“Bao nhiêu tiền thế ? Không được ít hơn anh đâu đấy !”

“Mập mập, bữa lẩu hôm nay vẫn tính cho anh đấy nhé, đúng không ?”

“Thế này lát nữa còn mời chúng tôi uống rượu được không đấy ?”

“Mấy ngày này tôi với Trương Dương đều được nghỉ, anh mời chúng tôi đi chơi nhé... ..”

... ..

Nghe Trương Dương và Bách Phú hai người câu trước câu sau liên tục, Dịch Đạo tức đến sắp nổ tung ra rồi ! Thật đúng là không biết gặp phải đồng đội thế này, là tốt hay là không đây !

+++ +++ +++ +++ +++

Vốn dĩ ngày thứ hai là được nghỉ ngơi, nhưng một cuộc điện thoại của Lăng Hạo lại đem Bách Phú đang mơ màng trong mộng đẹp bị đánh thức dậy.

Bách Phú mơ mơ màng màng chu miệng liên tục, trong tim lại nghĩ : thái tử gia này, thật chẳng giữ chữ tín gì cả, rõ ràng nói là cho mình nghỉ mấy hôm.

Có điều cô không thể ngờ tới, chờ đợi cô lại là một việc tốt đến không thể tốt hơn được nữa.

Hóa ra người muốn tìm Bách Phú, là nhân viên cảnh sát chịu trách nhiệm làm tang lễ cho mẹ của tiểu Man. Bà ấy trước khi tự sát có để lại một di thư, trên đó viết rõ để lại cho Bách Phú tài sản đứng tên bà. Vì việc này, mà Lăng Hạo còn đặc biệt hỏi kỹ phía luật sư của khách sạn, rồi kiểm kê tài sản của mẹ tiểu Man.

Tiền bạc của bà tuy không nhiều, nhưng lại có một căn nhà để lại, mà căn phòng đó vừa hay lại chính là căn phòng tư bị ma ám mà hội Bách Phú đã đi qua.

Nghe được tin tức này, Bách Phú vui mừng khôn xiết, có nằm mơ cô cũng muốn có được một căn nhà nhỏ của chính mình, nhất là trong tình trạng hiện giờ giá nhà đất đang cao đến vậy. Có thể sở hữu một căn nhà nhỏ ba tầng độc lập còn có cả hoa viên xinh đẹp thực sự là điều cô chưa từng dám nghĩ tới. Nhưng, để cô sở hữu, lại cảm thấy có chút không xứng đáng.

Lúc Trương Dương và Dịch Đạo nghe thấy chuyện này, cũng vui mừng vô cùng. Nhìn bộ dạng bất an của Bách Phú, bèn không ngừng khuyên nhủ cô, thậm chí còn mặt dày muốn chuyển đến đó ở chung nữa.

Có điều căn nhà này không phải có đến ba tầng sao, hơn nữa địa điểm cũng có chút hẻo lánh, nếu có xe của Dịch Đạo hàng ngày đưa đón, vậy cũng không tệ chút nào. Hơn nữa Dịch Đạo lại biết đạo thuật, có anh ta ở bên cạnh thì cũng sẽ không phải lo lắng có thứ gì đáng sợ nữa. Ha ha ... ..càng nghĩ lại càng thấy vui !!!

Nhanh chóng quyết định xong xuôi, cũng do căn nhà nhỏ độc lập đó vốn dĩ đã rất sạch sẽ, mặc dù trang trí không được đẹp lắm, nhưng lại rất nhã nhặn và ấm áp.

Vì thế ba người họ sau khi thương lượng, cùng tự đi mua sơn vôi, đơn giản quét lại căn phòng một chút. Đồ đạc trong nhà cũng rất đầy đủ, hơn nữa lại được giữ gìn rất cẩn thận, cho nên lại tiết kiệm được không ít để mua thêm đồ điện tử. Xong xuôi hết rồi, ba người họ sẽ chuyển đến đó.

Đến hôm chuyển nhà, ba người họ còn đi thăm mộ mẹ con tiểu Man. Do được nhận quà tặng này của mẹ tiểu Man, nên Bách Phú đã tự mình bỏ tiền ra để chôn cất hai mẹ con cùng một chỗ.

Đến khi đi thăm viếng, vừa hay , lại gặp cả tiểu Dạng. Hóa ra tiểu Dạng thực đã bị mẹ của tiểu Man đâm bị thương, vốn dĩ mẹ của tiểu Man có thể giết được anh ta, nhưng, sau đó lại không nỡ xuống tay. Haiz, xem ra sự si tình của tiểu Dạng với tiểu Man, không chỉ làm cảm động đến tiểu Man, mà cũng làm cảm động cả mẹ của tiểu Man vốn dĩ rất hận anh ta đó.

Tất cả có lẽ đều là số mệnh, nghĩ lại lúc đó

Nếu Bách Phú không đến thăm mộ tiểu Man

Nếu ở nơi đó không gặp được tiểu Dạng

Nếu tiểu Dạng không giúp đỡ tiểu Man

Nếu như ... ..

Đúng vậy, có quá nhiều nếu như, đòi người thật sự rất kỳ diệu !

Quyết định sai lầm của bạn ở giây phút này, rất có khả năng sẽ trở thành chìa khóa thành công về sau của bạn ; nhưng giây phút khác khi đã cho rằng mình phán đoán chuẩn xác rồi, lại rất có thể sẽ trở thành viên đá chần ngang con đường phát triển sau này.

Cuối cùng cũng đã đến ngày đính hôn của Lăng Hạo.

Để tham gia lễ đính hôn này mà Bách Phú đã đặc biệt đi chọn một bộ lễ phục nhỏ màu đen. Cũng do hình thể của Bách Phú, um ... .. hơi hơi to một chút xíu, nên cũng phải mất không ít công sức để lựa chọn được bộ đồ thích hợp.

Lễ đính hôn này đúng như trong mong đợi vô cùng náo nhiệt và hoa lệ, có rất nhiều người có mặt hôm nay cũng xuất hiện ở nơi đây, cả ông nội của

Lăng Hạo cũng đặc biệt từ Mỹ bay về.

Kỷ Nhan ngày hôm nay lại càng đẹp đẽ cao quý, trên người mặc một bộ đồ màu xanh lam nhạt dài chấm đất, lại càng làm cho cô lộ rõ vẻ gợi cảm mê người, mà màu sắc đẹp đẽ này cũng vừa hay lại phối hợp hoàn hảo với chiếc nhẫn kim cương đang phát sáng trên ngón tay của cô. Cô gái bình thường luôn kiều ngạo lạnh lùng như băng sơn mỹ nhân này lần đầu tiên thể hiện ra vẻ e thẹn và mê hoặc của thiếu nữ trước mắt mọi người.

Lăng Hạo đứng kế bên cũng đẹp trai chết người, đôi mắt dịu dàng kia, làm biết bao mỹ nữ đứng xung quanh đều tim đập rộn ràng, cùng âm thầm mà ghen tị với Kỷ Nhan tốt số kia.

+++ +++ +++ +++ +++

Thực ra, nghi lễ đính hôn mỹ lệ để người khác phải hâm mộ này, chẳng qua cũng chỉ là trò chơi mà số phận đang đùa giỡn bọn họ. Đây chỉ là chìa khóa mở cửa cho sự khởi đầu của thù hận và ghen ghét mà thôi.

+++ +++ +++ +++ +++

Bách Phú đứng ở bên này nhìn Kỷ Nhan xinh đẹp, cũng vô cùng ngưỡng mộ. Lại nhìn bộ lễ phục bó chặt lấy thân mình, rồi nghĩ tới bộ dáng cười thầm của cô bán hàng hôm đó, lại sản sinh ra một loại cảm giác tự ti trước giờ chưa từng có. Chỉ cảm thấy thế giới này thật quá không công bằng, tại sao có người lại có thể dễ dàng có được mọi thứ, còn những người khác lại phải phấn đấu cả một đời, cũng khó mà so được với việc người ta nhẹ nhàng động tay một cái.

Bữa tiệc hôm nay là tiệc ngoài trời, gió nhẹ thổi đến dễ chịu vô cùng, thức ăn cũng rất ngon miệng, lại bao gồm nhiều loại. Có âm nhạc du dương, có những mỹ nhân mê hồn người, những quý ông trong bộ vest lịch thiệp ... ..đường như cô đang ở trong mơ vậy.

Bách Phú cũng là con gái, cô đương nhiên cũng có sự phù du như bất kỳ cô gái nào khác. Cô cũng có khát vọng được người khác chú ý tới, theo đuổi khát vọng được ưu tú hơn đối với bản thân mình. Nhưng với điều kiện của bản thân cô, căn bản là không có tư chất để người khác nhìn hơn một lần. Hiện giờ tất cả những thứ trước mắt này, đều chỉ làm cho Bách Phú cảm thấy hoàn toàn không hòa nhập vào được, toàn thân đều thấy không được tự nhiên chút nào.

Haiz, đều là một đám người không quen biết. Trương Dương đáng ghét kia do phần mạng của khách sạn gặp phải sự cố nên phải tức tốc quay về giúp đỡ, không biết lúc nào mới quay lại được. Còn Dịch Đạo đáng chết kia cũng vì chuyện pháp khí mất linh, mà đã quay về để thỉnh giáo sư phụ, thà không đến còn hơn, lại còn to mồm nói là, còn có rất nhiều người đang đợi anh ta giúp đỡ chứ. Căn bản là chỉ muốn nhanh chóng về kiếm tiền ! Đúng là đồ đạo đức giả.

Còn cô bạn Đặng Hân duy nhất, do chức phận thấp, nên không nằm trong phạm vi khách mời.

Kết quả, chỉ còn lại mình kẻ đáng thương đơn độc là cô đến tham gia một buổi lễ mà chính mình căn bản là không nên đến tham gia chút nào này. Trời ơi ! Chân đau quá, gầy cao gót này đúng là khi đi vào đẹp thật, nhưng thật quá bất hạnh hạ người khác mà. Vẫn là nên ngồi nghỉ một chút vậy.

Một mình Bách Phú chậm chậm, hướng về phía một góc không có ai để ý mà dịch chuyển đến.

“Cạch” một tiếng Bách Phú đã không cẩn thận mà đâm vào một vật thể cứng, mà điều tệ hại nhất là, đôi mắt kính trước giờ chưa từng rời cô cũng “cạch” một cái mà rơi xuống dưới đất.

“Chết rồi.” Bách Phú than một tiếng, luống cuống quỳ xuống mò mẫm đôi kính của mình. Đột nhiên lúc đó một đôi tay to tóm lấy cô, “Đừng động đây, kính của cô bị vỡ mất rồi, đừng làm tay cô bị thương nữa.”

Giọng nói thật hay quá. Bách Phú ngước lên, mặc dù mắt cô bị cận thị khá nặng, nhưng do khoảng cách rất gần, nên gương mặt của người đó cô vẫn nhìn được rõ ràng. Là một chàng trai rất sáng sủa, thậm chí còn đẹp trai hơn cả Lăng Hạo nữa, chỉ là nụ cười bên khóe miệng kia lại có chút tà khí.

Chàng trai kia khi nhìn thấy đôi mắt của Bách Phú, ngây ra một chút, rồi thành thật nói : “Woa, đôi mắt của cô thật là mê người.”

Bách Phú trong phút chốc cảm giác được gương mặt mình đang nóng lên, cũng do trước giờ chưa từng có ai như anh ta khen cô như vậy cả.

“Cô có bạn nhảy chưa ?”

Bách Phú lắc lắc đầu.

“Vậy thì ... ..làm bạn nhảy của tôi nhé, được không ?” Ánh mắt của chàng trai đó thành thật đến làm người ta cảm thấy nếu như còn nghi ngờ anh ta, thì đúng là một việc độc ác vô cùng.

“Ừm... ..” Bách Phú ngạc nhiên vô cùng, không ngờ tới, ở yến tiệc hoa lệ đẹp đẽ , mỹ nữ nhiều như mây trời thế này lại có người mời người không bắt mắt chút nào là mình cùng nhảy. Lại ngạc nhiên hơn nữa vì bản thân không biết sao mà cứ thế gật đầu.

Chàng trai đó hưng phấn đến nỗi dường như bàn tay cũng đang nhảy nhót, xem ra câu trả lời của Bách Phú rõ ràng làm anh ta vui vẻ vô cùng.

Phản ứng của anh ta làm Bách Phú rõ ràng thấy có chút kỳ lạ : anh ta đẹp trai như vậy, sao mà lại không tìm được bạn nhảy. Chỉ cần anh ta đồng ý, thì phải đến một đám mỹ nhân chạy đến đâm chết cả anh ta ấy chứ ! Chỉ vì một người bình thường vô cùng như mình, mà có thể vui vẻ đến vậy sao ?

“Xin chào, tôi là Ninh Tiêu . Có thể nắm tay với cô không?”

Bách Phú có chút hoảng hốt mà giờ tay ra, anh chàng đó cũng ưu nhã đưa tay ra nắm lấy. Bàn tay thật mềm quá, tay anh ta được bảo dưỡng còn tốt hơn cả mình a .

Anh chàng kia nhẹ nhàng diu Bách Phú, cúi đầu xuống, giọng nói nhỏ nhẹ quan tâm vang lên : “Không sao chứ ? Vừa rồi va vào có làm cô bị thương không ?”

“Không sao.” Giọng nói của Bách Phú lại nhỏ đến mức không thể nghe thấy được nữa. Lòng thầm nghĩ sao mà lần nào gặp chuyện khó xử cũng như thế này, thật mất mặt quá !

“Anh họ, chúc mừng anh nhé !” Ninh Tiêu cười ha ha nói chuyện với người sau lưng Bách Phú.

Bách Phú quay đầu sang nhìn, hóa ra chẳng phải ai khác, mà chính là Lăng Hạo và Kỷ Nhan.

“Hi, Kỷ Nhan, lâu lắm không gặp rồi. Thực đúng là ngày càng đẹp ra đấy!” Ninh Tiêu cười có vẻ hư hỏng, nhưng vẫn vô cùng thu hút người khác. Cũng chẳng có cách nào, xã hội hiện giờ đang một nam nhân hư mà !

“Em đang làm gì đấy ?” Lăng Hạo cau mày nghiêm túc hỏi.

“Em ? Đầu có làm gì ?” Ninh Tiêu xoay đầu nhìn Bách Phú, rồi cười rất ‘thâm tình’ mà nói , “Em đã tìm thấy bạn nhảy tối nay rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Quyển 1 - Chương 27 : Ảo Ảnh Xuất Hiện Trong Đêm

“Bạn nhảy ?” Lăng Hạo lạng lạng nhìn Bách Phú một cái, rồi lại tiếp tục nói với Ninh Tiêu : “Này, tiểu tử, Bách Phú là trợ lý của anh đấy. Không cho phép em được có ý đồ gì với cô ấy.”

“Bách Phú ?” Ninh Tiêu dường như chỉ nghe lọt có hai từ này, cười ha ha mà nhìn Bách Phú, “Hóa ra tên là ‘Bách Phú’ a. Ừm, đúng là một cái tên rất dễ thương ! Cũng giống như cô vậy.”

Bách Phú nghe xong những lời này đột ngột trên đầu xuất hiện đầy vệt đen. Cái tên này, thực đúng là không thể chịu được hắt. Đương nhiên, dù biết được rằng sự đáng tin của những lời ngọt ngào mà Ninh Tiêu nói còn thấp hơn so với việc nói có hổ đến ăn thịt người ở dạ tiệc này, nhưng lời nói kia nghe vào tai đúng là thấy rất thoải mái. Dù cho có là như Bách Phú, thì cũng thích nghe như vậy.

“Anh họ, anh xem, đôi mắt của Bách Phú thực rất đẹp đúng không ?” Ninh Tiêu hưng phấn nói, đối với sự cảnh cáo của anh họ mình anh ta lại dường như chẳng hề nghe thấy chút nào, “Cô biết không Bách Phú, tôi trước giờ chưa từng nhìn thấy đôi mắt nào đẹp như thế này, giống như đá quý đang phát sáng vậy. Đôi mắt của cô có thể đi quảng cáo cho mỹ phẩm hóa trang mắt được rồi đấy.”

Nghe thấy Ninh Tiêu nói như vậy, Lăng Hạo cùng Kỷ Nhan đồng thời cùng quay sang nhìn Bách Phú, làm cho cô thực sự chỉ muốn tìm một cái lỗ mà chui xuống, trong tim ngàn vạn lần mắng cái gương mặt đang cười hi ha trước mắt.

“Nếu cậu không nói, tôi cũng thực không để ý ra.” Kỷ Nhan cũng cười nói, “Đôi mắt của Bách Phú thực đẹp ! Thực ra, Bách Phú a, nếu như cô giảm béo đi một chút, lại trang điểm cẩn thận, thì cũng có thể thu hút rất nhiều người đấy.”

“Thực vậy sao ?” Bách Phú vui hẳn lên, Kỷ Nhan không giống như cái tên có gương mặt cười hi ha kia, cô ấy vẫn luôn chỉ nói những gì mình nghĩ, chứ không phải là nói những lời người khác thích nghe. Cho nên, Bách Phú đối với lời nói của cô ấy vẫn luôn tuyệt đối tin tưởng.

“Em đang nói gì thế ?” Lăng Hạo không hề khách khí đã kích lại suy nghĩ của Kỷ Nhan, “Một người con gái có thu hút người khác hay không, là nằm ở bên trong, chứ đâu phải ở vẻ bề ngoài. Anh cảm thấy Bách Phú hiện giờ rất được rồi.”

“Ô hô.” Ninh Tiêu lại cười vang lên, “Không phải chứ anh họ, lời này không giống với anh nói ra chút nào cả. Anh đừng có nói với em, là hoa hoa công tử đỉnh hôn xong sẽ thay đổi tính nết nhé. Này, chị dâu, chị cũng biết không phải sao ?”

Chỉ một lời nói, lại làm cho sắc mặt của Kỷ Nhan và Lăng Hạo cùng khó coi hẳn. Bách Phú đứng bên cạnh lại càng khó xử hơn, cô cũng không thoải mái mà hỏi : “Chẳng nhẽ anh không phải là hoa hoa công tử sao ? Tôi thấy anh còn hoa hoa công tử hơn bất kỳ ai đấy.”

“Vậy thì cô nhầm rồi, lần đầu tiên của tôi chỉ là để dành cho vợ của mình thôi !”

Nhìn vào đôi mắt chân thành không gì sánh được kia, Bách Phú thực sự không thể nhịn được mà cười ‘ha ha ‘ lên.

Ninh Tiêu cũng cười ngốc nghếch theo Bách Phú, dường như là Bách Phú đây đang cười người khác, chứ không phải anh ta vậy.

“Mau xem, mau xem !”

Đột nhiên, tất cả mọi khách quan cùng king hoàng mà kêu lên.

Mấy người bên Bách Phú cũng hiếu kỳ mà ngẩng đầu lên xem : “Ào ảnh a !”

Ảo ảnh vốn chủ yếu là do ánh mặt trời chiếu khúc xạ mà tạo thành, nhưng hiện giờ không phải đang là buổi đêm sao !!! Hơn nữa, hình ảnh của ảo ảnh xuất hiện lúc này lại càng kỳ quái làm cho người ta không thể tưởng được :

Cảnh tượng này rõ ràng đang là vào ban đêm, xung quanh khắp nơi đều có từng bó đuốc lửa cháy, nhìn thấy được cũng đều nhờ vào ánh sáng từ đám đuốc này.

Nhưng, thứ nhức mắt nhất trong hình ảnh này lại không phải là ánh sáng đang cháy rực rỡ trong đêm tối, mà là một cô gái, một cô gái bị trói một cách tàn nhẫn vào trên một chiếc cọc, một cô gái mặc trên mình quần áo tù nhân trắng, như đã gần như tắc thở, một người toàn thân đều là vết máu và vết thương, cô gái đang đứng trên bục hành hình đó, dù đang bị trói thảm hại nhưng vẫn đẹp đến vô cùng . . . . .

Chưa có ai từng nhìn thấy một người đẹp đến vậy cả, dù cho có hai vết xước sâu đầy máu; như một con rết xấu xí bò lên trên gương mặt tinh tế như ngọc bích kia, song vẻ đẹp của cô ấy đúng thực là làm người ta không nổi rời đi ánh mắt.

Nhất là đôi mắt kia !

Đôi mắt của cô ấy sáng lấp lánh như ánh sao vậy, trong mắt lại lan tỏa từng cơn sóng, dường như có biết bao nhiêu ủy khuất muốn nói với mọi người vậy. Sự ai oán đó, làm cho người nhìn thấy đều cảm thấy thương tâm, dù cho cả nữ nhân cũng không nằm ngoài.

Trên gương mặt xinh đẹp kia, không có nước mắt, không có oán hận, cũng không có phẫn nộ. Chỉ có sự bi kịch vô hạn, dường như chỉ là một con rối có xác thịt vẫn đang tồn tại vậy.

Bởi vì không có âm thanh, cho nên không nghe được mọi người đang nói gì, dường như đang tuyên bố tội trạng của cô gái đó vậy. Tiếp đó, một người cầm một bó lửa đã được châm sẵn bước lên trên bục hành hình, châm vào giàn hỏa dưới chân cô gái đó.

Nhìn thấy cảnh tượng này, những người xung quanh không khỏi phát ra âm thanh kinh hoàng, đám đàn ông con trai lại càng khẩn trương hận không thể lập tức xông lên trên nơi hành hình để cứu người con gái xinh đẹp yếu đuối kia. Đương nhiên, bất luận những người đứng xem có không nổi đến thế nào, thì lửa cũng đã bị châm vào rồi.

Người con gái đó không có chút hoảng sợ nào, ngược lại còn cười. Nụ cười kia đẹp yêu kiều, giống như ánh mặt trời phút chốc xuyên qua đêm đen vậy; cười đến lạnh giá vô cùng, dường như muốn nói tim đã chết vậy thì không bằng thân thể cũng chết theo đi.

Hóa ra, nụ cười đau khổ, lại cũng có thể làm động lòng người đến vậy.

Sau khi ngọn lửa kia đã nuốt gọn cô gái đó vào, ảo ảnh này cũng dần dần mà biến mất. Nhưng, trong sâu trái tim mỗi người, lại không cách nào có thể bình tĩnh lại được.

Dạ yến bị cắt ngang như vậy, cũng sớm kết thúc. Cũng do từng người sau khi xem xong cảnh hỏa thiêu khủng khiếp kia, đã không còn tâm trạng mà cùng vui với buổi lễ này nữa. Cảnh bi thảm mà cô gái tuyệt sắc đó gặp phải, đã chạm tới nơi mềm mại nhất tận đáy tim của mỗi người. Dù cho cả những người đã lăn lộn nhiều năm trên thương trường, cho rằng bản thân mình đã đạt đến độ vô tình vô nghĩa, hay những lão hồ ly không yêu cũng không hận kia, cũng không hẹn mà cùng cảm nhận được sự tiếc thương trong vô vọng.

Kể cả chủ nhà là Lăng Hạo và Kỷ Nhan, cũng rất lâu sau mới bình tĩnh lại được, lại luôn cảm thấy dường như bọn họ đã gặp cô gái đáng thương kia ở đâu rồi.

Đương nhiên, sự bất an của bọn họ là có thể hiểu được. Bởi vì bi kịch tàn khốc này có quan hệ dây dưa không rõ với chính họ. Là sự hối hận – cảm giác tội lỗi – sự oán giận – ghen tuông cùng những cảm giác khác đang được chôn giấu sâu trong tim chính họ, đã dần dần được khơi ra, để rồi sẽ sinh ra vô số bi kịch về sau này.

Còn Bách Phú mãi cho đến sau này, cũng không nghĩ thông được, rằng mình — một người bị cận thị đến tám trăm độ, tại sao lại có thể nhìn rõ từng chút một cái ảo ảnh đáng sợ đó như vậy.

Kỳ thực ra, ảo ảnh đó sớm đã được chôn giấu sâu trong hồi ức của cô. Đương nhiên, về điểm này thì Bách Phú hoàn toàn không thể hiểu được. Cô chỉ cảm thấy bản thân mình, rất rõ ràng cảm nhận được sự bi thương cùng bất lực của cô gái đó, hơn nữa lại còn đau buồn theo cô ấy.

Nhưng, ảo ảnh này đối với Bách Phú mà nói, thì không chỉ là một sự trùng hợp kỳ diệu, mà còn đã được định sẵn, hơn nữa còn có ý nghĩa vô cùng phi phàm. Vì đó là một dấu hiệu, là dấu hiệu khởi đầu của sự kỳ diệu mà Bách Phú gặp phải sau này.

Ảo ảnh kỳ lạ xuất hiện trong đêm hôm đó, sau này được người ta tranh nhau lưu truyền, trở thành việc bí ẩn được quan tâm nhất ở thành phố G. Đã có rất nhiều người chỉ vì muốn tìm được sự thật đằng sau đó mà đã theo đuổi suốt cả một đời. Mà những lời đồn đại xung quanh sự xuất hiện của kỳ quan

này, là những câu chuyện tình yêu và chuyện ma quỷ lại nhiều như lông trên mình trâu, còn về bản nào mới là thật, ai cũng chẳng thể biết được.

Cho đến cuối cùng, trừ những người trong cuộc, cũng không có ai khác có thể biết được thực hư của câu chuyện này.

Nhưng sự thực là sự thực, dù cho có bị người ta che giấu đến thế nào, sự thực trước sau gì cũng sẽ có một ngày bị lộ ra. Sự trả thù này, bị kịch chỉ vì yêu hận tình thù ích kỷ mà dẫn đến vô số sinh mạng phải biến mất đó, cũng sắp đến ngày bị lộ ra chân tướng của mình.

Đôi lời của tác giả: Các tình yêu thân, chúng ta đã đi hết quyển 1 rồi. Quyển một này do chỉ là quyển bắt đầu nên không có nhiều tình tiết nổi bật, cũng chưa có quá nhiều bí ẩn cũng như sự biểu đạt của t/g chưa đến mức thâm sâu. Nhưng vẫn cảm ơn tất cả các tình yêu đã yêu mến và ủng hộ bộ truyện cũng như Bibon nhé.

Chương sau là chương : “Giai nhân hai mặt — Sự biến thân của Bách Phú “ , mong được các tình yêu tiếp tục đón nhận.

Xi poi trước tí : he ~ ta xin xi poi trước một điểm quan trọng mà có lẽ ai tình ý nhất định đã đoán ra được. Đó là người con gái trên giàn thiêu đó, chính là kiếp trước của nữ 9 của chúng ta. Thậm chí người gây nên tội ác đẩy cô vào bi kịch đó cũng đang ở bên cạnh cô hiện giờ (chỉ là chưa lộ mặt ra thôi ^^) . Về phần vì sao kiếp trước của B.Phú lại gặp phải bi kịch đó, ai đã hại cô, cũng như ai đã hạ lời nguyền lên người cô, và ai là người đã dùng bùa chú để bảo vệ cô... Rất rất rất nhiều bí ẩn còn ở phía sau, đọc tiếp các tình yêu sẽ hiểu được nhé !!! Thanks !

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Quyển 2 : Giai Nhân Hai Mặt - Bách Phú Lộ Xác

(bao gồm 45 chương, từ chương 28 đến chương 72)

Chương 28 : Vòng Quay Số Phận

Ninh Chấn Hoa trong tay cầm một chiếc bình hoa sứ màu trắng vừa mới đào được, hưng phấn đến nỗi hai tay cũng run rẩy theo.

Thật là một kho báu hiếm thấy ! Chiếc bình sứ này nhìn tạo hình bề mặt thì chỉ giống như những chiếc bình hoa sứ cổ dài bình thường khác, nhưng lại được kiểm định là một cổ vật có từ ngàn năm trước.

Nhưng khi ông ta mang chiếc bình hoa này đến thăm hỏi mấy vị chuyên gia liền, thì tất cả các chuyên gia đều không thể nói được chiếc bình này rốt cuộc là thuộc về lò “Sài Nhữ Quân Ca Định” nào.

(Cái này ta thực sự chưa hiểu được ý nghĩa, chỉ biết Sài Nhữ ở đây là để chỉ những đồ vật được làm chủ yếu bằng sứ. Nhưng ở đây chính là ý chỉ một nơi chuyên làm gốm sứ nung nổi tiếng trong Trung Hoa cổ đại)

Chỉ là ai ai cũng đều rất kỳ lạ khi nói rằng trước giờ chưa từng nhìn thấy một đồ vật bằng sứ nào có phương pháp chế tác như thế này cả.

Từ cổ cho đến giờ, gốm sứ trắng của lò nung Thuộc Hình là nổi tiếng nhất, được người đời gọi là “Nam Thanh Bắc Bạch”, luôn là địch thủ lớn đối với lò nung gốm sứ trắng cùng phương Nam. Nghệ thuật chế tác sứ trắng bắt đầu trưởng thành từ đời nhà Tùy, cách đây chính xác là đã có hơn một ngàn năm lịch sử. Song chiếc bình sứ trước mắt này lại không hề thuộc vào năm lò mà người đời đã từng biết đến.

Bề mặt của chiếc bình sứ trắng này trơn láng, màu sắc tuyết trắng óng ánh, rất giống với đặc điểm của Thuộc Hình. Nhưng khi quan sát kỹ lưỡng hơn lại có thể nhìn thấy trên bề mặt trắng như tuyết kia, lại phủ đầy những sợi màu đỏ mỏng như sợi tóc, màu sắc là màu hồng nhàn nhạt, nhìn giống như những sợi tơ máu ẩn giấu dưới làn da các em bé vậy.

Điều kỳ lạ nhất là, khi bạn cho nước ấm 36 độ vào trong bình, thì chiếc bình sứ này sẽ lập tức xuất hiện một gương mặt trẻ con tròn trịa mũm mĩm, hơn nữa còn sinh động như đang sống vậy, dễ thương vô cùng. Phàm những ai khi chứng kiến sự việc này, cũng đều phải trầm trồ thán phục công nghệ thần kỳ trên đó.

Kể từ khi có được chiếc bình này, kẻ yêu sứ mê muội là Ninh Chấn Hoa thậm chí mỗi ngày đều phải ôm chiếc bình sứ này mà ngủ. Nói cũng không có gì lạ, chiếc bình cổ này cũng giống như là bảo ngọc vậy, do được nhiễm thêm nhân khí, mà lại biến thành linh khí đầy đủ, có lúc nhìn vào, dường như còn có thể thấy được mạch máu trong chiếc bình cổ đó đang chuyển động vậy, lại còn cả gương mặt đang cười của đứa trẻ nữa.

Nhìn thấy sự biến hóa kỳ diệu của chiếc bình cổ này, Ninh Chấn Hoa chẳng còn tâm trí mà làm ăn nữa, chỉ mỗi ngày ở bên bình quý, giống như một con sư tử giữ mộ vậy. Những nguy cơ xuất hiện xung quanh, những thay đổi bên cạnh mình, ông đại khái đều không cảm nhận được. Không ngờ rằng, bóng đêm đã hướng chiếc miệng đầy máu về phía họ. ~

+++ +++ +++ +++ +++

Buổi sáng vừa mới tỉnh dậy, Bách Phú đã cảm thấy đầu đau nhức vô cùng. Kể từ lúc nhìn thấy ảo ảnh kỳ lạ kia, Bách Phú ngày nào cũng đều gặp phải

những giấc mộng kỳ lạ. Trong mộng cứ luôn có một người đang gọi cô, lại còn luôn nói những lời rất kỳ lạ và khó hiểu nữa.

Việc đảm nhiệm làm trợ lý của Lăng Hạo cũng đã được ba tháng rồi. Trong khoảng thời gian này, Bách Phú cũng đã hoàn toàn hiểu được bộ mặt thực sự mà Lăng Hạo vẫn luôn giấu kỹ phía sau nụ cười giả tạo của anh ta. “Rất hay thay đổi”, chính là cảm nhận sâu nhất cũng như chính xác nhất của Bách Phú về Lăng Hạo. Khi công việc bị rơi vào lúc bế tắc, vào lúc tất cả mọi người đều thờ không ra hơi, thì Lăng Hạo ngược lại rất nhiệt tình, hưng phấn giống như một dã thú đang đói mặt với thợ săn vậy. Nhưng khi hạng mục đã đạt được một thành tích nhất định nào đó, khi mọi người cùng chúc mừng cổ vũ, thì anh ta lại bắt đầu lạnh như băng, hơn nữa lại còn cúi gằm như thể ai đắc tội với anh ta vậy.

Nhớ lại ngày đầu tiên đảm nhận công việc trợ lý, Bách Phú chính là vì bộ đồ mặc trên người mà bị Lăng Hạo đuổi về, bảo cô “mặc đồ đẳng hoàng rồi hãy đến”. Nhìn thấy những ánh mắt đồng tình của đồng nghiệp, Bách Phú buồn đến nỗi nước mắt cũng sắp rơi ra.

May mà Bách Phú không phải là một cô bé yếu đuối, từ nhỏ đã được những con giận của dì mà được tôi luyện đến mức đạn dao cũng không cảm vào được rồi. Vì vậy những đồng nghiệp bên cạnh cũng đều phải thấy kinh ngạc và thần phục trước biểu hiện nấn nại của Bách Phú.

Dần dần khi đã làm quen với công việc, Lăng Hạo cũng bắt đầu giao cho Bách Phú một vài công việc cần phải theo sát. Hiện giờ, Bách Phú vừa mới làm xong một phương án du lịch liên quan đến Thần Nông Giá.

(Thần Nông Giá : nằm ở tỉnh Hồ Bắc, là một Lâm khu không trực thuộc địa cấp thị nào của tỉnh. Nơi đây được lấy tên theo khối núi Thần Nông Giá, thường được coi là đoạn phía đông và cao nhất của Dãy núi Đại Ba và nằm trong khu bảo tồn của dãy núi này. Khối núi Thần Nông Giá chia lâm khu thành hai phần: phần trung tâm và phía bắc thuộc lưu vực của Hán Thủy (một phụ lưu của Trường Giang và nhập vào dòng chính ở Vũ Hán), trong khi phần phía nam chảy ra Trường Giang một cách trực tiếp hơn qua những con suối nhỏ như suối Thần Nông.)

Công ty đang muốn tổ chức một hoạt động du lịch cho cấp trung và cấp cao, anh chàng bị lai tây hóa Lăng Hạo này cũng do sùng bái bí mật của Thần Nông Giá, mà chỉ định nơi đây để đi.

Gửi email cho Lăng Hạo cùng Tô tổng. Xong, đã hoàn thành.

Haiz, có làm việc ở đây rồi mới biết được, hóa ra Lăng Hạo và Tô tổng hai người họ không hề hợp nhau tí nào. Lăng Hạo là sếp chính của cô, mà Tô tổng lại là lãnh đạo bản thân cô vô cùng kính trọng, thực đúng là phiền phức a. Có điều hiện giờ với thân phận này, đương nhiên là đã tự động bị coi là đứng về phía của Lăng Hạo rồi. Mọi quan hệ của nhân viên trong các công ty lớn vốn dĩ rất phức tạp, cho nên bản thân khi làm việc chỉ biết phải thật cẩn thận rồi lại cẩn thận ! Thực là bất lực a !

Khi phương án đã được thuận lợi mà thông qua, Bách Phú trong tim cũng có thể coi như đã có được chút an tâm hơn, dù sao thì quãng thời gian vừa qua cũng không bị lãng phí !

Lăng Hạo vẫn như cũ không có bất kỳ biểu thị nào, nhưng Tô tổng thì lại có biểu dương cô một chút. Haiz ~ sếp Lăng Hạo này, chính là không hiểu được làm thế nào mới khuyến khích được cấp dưới, hơn nữa lại thiếu đi mất cảm giác thần thiết giống như Tô tổng kia. Điều này đúng là có chút bất lợi trong cuộc chiến thương trường đang đầy cam bẫy như hiện giờ !

Rồi một cuộc điện thoại của dì, lại làm cho chút nấn nại vừa mới có được của Bách Phú hoàn toàn vỡ vụn. Từ lúc đi biết được Bách Phú ở thành phố G này thêm được một căn nhà, cô không có ngày nào được trải qua yên ổn. Dì không ngừng thúc giục cô mỗi ngày phải mau mau đuổi Trương Dương và Dịch Đạo đi, đem căn nhà đó chuyển tên sang cho dì để báo đáp công ơn nuôi dưỡng với Bách Phú bao năm nay.

Bách Phú thực sự rất thích căn nhà mà mẹ tiểu Man đã để lại cho mình, vì vậy luôn cố gắng để trang trí bày biện sao cho căn nhà vừa dễ thương lại vừa ấm áp, hơn nữa đây cũng là chút tâm ý của mẹ tiểu Man, thì làm sao có thể tùy ý mà tặng ai khác được.

Mà Trương Dương và Dịch Đạo còn là đồng đội của cô nữa, tháng nào cũng rất đúng hẹn mà nộp tiền nhà, thì dù có thế nào cô cũng không thể mở miệng nói với hai người họ phải rời đi được.

Vì vậy chỉ còn cách trì hoãn lại. Nhưng đi lại vô cùng tức giận, mắng chửi Bách Phú một hồi là đồ không có lương tâm, là đồ sói vô tình. Bách Phú lần nào cũng chỉ âm thầm lắng nghe, chứ không nói lại tiếng nào.

Em họ Anh Đào cũng đã đến thành phố G sống cùng Bách Phú, hơn nữa giờ còn đang làm việc dưới tay của Tô tổng. Đó cũng hoàn toàn là dựa vào mình Anh Đào, cô ấy trước giờ vẫn luôn là cô gái thông minh, chỉ là lại có thêm tính kiêu ngạo mà bất cứ cô gái xinh đẹp nào cũng có. Đặng Hân luôn nói rằng Bách Phú rõ ràng giống như người hầu của Anh Đào, chứ hoàn toàn chẳng có chút tình chị em gì cả. Đến Trương Dương và Dịch Đạo cũng không thể chấp nhận được thái độ của Anh Đào đối với Bách Phú, thường xuyên bắt bẻ thay cho cô. Nhưng Bách Phú lại luôn cười mà nói Anh Đào vẫn còn nhỏ, không cần thiết phải so đo như vậy. Lần đi du lịch này, Anh Đào vốn là thư ký của Tô tổng cũng được tham gia.

Ninh Tiêu cũng đến công ty làm việc, đối với kế hoạch lần này, anh ta thực sự đã giúp Bách Phú không ít. Mặc dù Bách Phú đã cố ý giữ một khoảng cách nhất định với anh ta, nhưng anh ta vẫn cứ luôn nhìn thấy Bách Phú là lại một bộ dáng vô cùng thân mật, cứ như hai người bạn đã có đến mười năm thâm tình vậy, làm cho Đặng Hân cứ đuổi theo cô, dò hỏi xem quan hệ của hai người họ thế nào.

Được ! Chuẩn bị đi du lịch thôi, một tuần sau sẽ xuất phát !

Được ! Chuẩn bị đi du lịch thôi, một tuần sau sẽ xuất phát !

+++ +++ +++ +++ +++

Thảm rồi, về nhà còn phải nấu cơm nữa ! Mặc dù Dịch Đạo và Trương Dương đều đóng tiền hàng tháng đầy đủ, nhưng một người làm cơm cho bốn người ăn, đúng là không dễ tí nào cả.

Bách Phú làm cơm mà cả người nóng đến nổi đầy mồ hôi. Trong khi đó Trương Dương và Dịch Đạo bên cạnh lại đang vắt chân ngồi xem tivi. Thực đúng là đồ không có lương tâm mà ! Bách Phú trong tim không thể bình tĩnh được, là ai quy định cứ là con gái thì phải nấu cơm chứ ?

Trương Dương hiện giờ đã rời khỏi khách sạn, giờ đang làm công việc tiêu thụ cho một công ty phần mềm. Anh ta nói cái gì mà nam nhi thì phải tôi luyện tinh thần, không ngừng rèn luyện, làm anh giờ thực sự đã xóa bỏ đi được sự non trẻ của lúc trước, trở nên tron tru và ổn định hơn. Có lúc, Bách Phú nhìn thấy đế giày đã mòn vẹt của anh, mà thấy thương vô cùng, vậy mà anh vẫn luôn lạc quan yêu đời. Cũng vì nỗ lực, mà Trương Dương đã gặt hái được không ít thành tích trong công việc, còn có không ít đồng sự muốn lôi kéo anh về. Làm anh trước mặt Bách Phú luôn dương dương tự đắc.

Dịch Đạo thì vẫn làm công việc pháp sư của anh ta, mặc dù đa phần pháp lực đã bị phong ấn, nhưng người đã từng luyện công khổ cực như anh ta, vẫn ngày càng tiến bộ hơn. Hơn nữa lại còn biết cách dựa vào danh thế của Bạch Long đại sư, mà kiếm được không ít việc. Vì vậy trong mấy người họ thì anh ta đúng là người có nhiều tiền nhất.

Bách Phú và Trương Dương cũng vào những lúc mà anh ta cần sự giúp đỡ, đi theo giúp anh ta chút ít, đóng vai làm khách mời. Nhưng việc nguy hiểm như ở căn nhà ma lần trước cũng chưa từng xảy ra thêm. Cho đến hiện tại, Dịch Đạo cứ nghĩ lại chuyện xảy ra ngày hôm đó, mà vẫn cảm thấy như là một bóng đen ám ảnh anh ta vậy. Chỉ có Bách Phú và Trương Dương là không quan tâm đến anh ta, làm anh ta cũng đành phải để mặc.

Anh Đào vừa gọi điện thoại về nói sẽ ăn ở ngoài, làm Bách Phú lại lo lắng cho cô em họ. Kết quả bị Trương Dương và Dịch Đạo cười cô đúng là lắm chuyện. Nhân lúc cô vẫn còn đang buồn bực không thôi, hai người họ mới giấu giấu giếm giếm mà lấy ra món quà đã được chuẩn bị trước, tặng cho lần đi du lịch đầu tiên của Bách Phú.

Trương Dương tặng cô một chiếc đồng hồ lặn của Seiko và một chiếc balo không thấm nước, còn Dịch Đạo thì tặng cô một bộ dao đa năng của Thụy Sĩ cùng với một đôi giày Cat không thấm nước chuyên dùng để đi đường dài.

Nhìn thấy những món quà này, Bách Phú vui vẻ hẳn lên. Những thứ này, đều là những thứ mà Bách Phú đã muốn mua từ lâu nhưng cứ không nỡ bỏ tiền ra mua ! Cũng vì mặc dù sau khi trở thành trợ lý của Lăng Hạo, tiền lương của Bách Phú cũng đã tăng lên một khoản kha khá, nhưng Lăng Hạo lại là người có yêu cầu rất cao về nhân viên, nên Bách Phú không còn cách nào mà phải bỏ ra một số tiền lớn để đi mua thêm quần áo cùng đồ mỹ phẩm. Lại trừ đi cả khoản phải gửi về cho dù nữa, số tiền còn lại của cô cũng chẳng còn bao nhiêu.

Bách Phú nhận quà xong vui vẻ mà thưởng cho hai người kia mỗi người một cái đùi gà nướng, trong tim thật mong chờ vô cùng lần đi du lịch này.

Lúc đó, Bách Phú không thể biết được, lần du lịch này sẽ mang đến cho cô sự chuyển biến lớn đến thế nào. Vòng quay của số mệnh đã bắt đầu xoay chuyển, được định là khó mà thay đổi, cũng dần dần hướng đến cô mà tới.

Chỉ có điều, thứ đang chờ đợi cô đó, sẽ là gì đây ?

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lờì Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Quyển 2 - Chương 29: Truyền Thuyết Về Vương Quốc Thần Bí

Bách Phú không có chút kinh nghiệm nào đem theo quá nhiều đồ ăn cùng vật dụng, làm cho cô em họ Anh Đào cứ liên tục lườm nguyệt cô. Bách Phú cũng chỉ đành bày ra gương mặt tươi cười để nịnh cho cô bé ấy vui lên. Nhưng Anh Đào vẫn luôn nhíu đôi lông mày xinh đẹp lại, mang theo cả sự châm biếm cùng chế nhạo. Làm cho những người ở xung quanh không thể chịu được mà lắc đầu.

Lúc lên xe, Ninh Tiêu lại đột nhiên đến cướp lấy vị trí bên cạnh của Bách Phú. Anh Đào cũng ngồi ngay bên cạnh sắp Tô tổng, làm cho Diêu Diệp tức đến nghiêng răng ken két, chỉ đành một mình ngồi âm ức cạnh bên.

Bách Phú ở bên cạnh nhìn thấy tình cảnh này, không ngừng thầm trách Ninh Tiêu. Còn Ninh Tiêu cứ vờ như chẳng nghe thấy, cứ cố gắng để lấy được đồ ăn ngon đưa cho Bách Phú, còn nỗ lực để kể những câu chuyện cười vô vị mà anh ta cho là hay ho nữa.

+++ +++ +++ +++ +++

Đi du lịch quả thực là một công việc rất mệt, mọi người không ngừng ngồi xe, chuyển xe, rồi lại ngồi xe, chẳng dễ dàng gì mới đến được vùng lân cận của Thần Nông Giá, lúc đó trời cũng đã tối, mọi người ai ai cũng một bộ dạng mệt bơ phờ.

Đến sáng ngày thứ hai, lại phải đi tiếp. Kéo theo không ít tiếng kêu oán thán của các cô chiêu cậu ấm vốn dĩ bình thường luôn được nuông chiều, lại còn mang tất cả bất mãn đó phát tiết lên Bách Phú đáng thương lên kế hoạch đến nơi này. Bách Phú tuy nhiên không hề so đo gì với sự khó chịu này của mọi người.

Ngược lại lãnh đạo cấp cao nhất lại hoàn toàn là một bộ dạng vui vẻ thoải mái, nhất là Lăng Hạo – Kỳ Nhan và Tô tổng. Nhưng điều làm Bách Phú thấy kỳ lạ nhất là trong khi ai ai cũng bất mãn như vậy, thì Diêu Diệp trước giờ luôn khó tính lại chẳng nói lấy một lời nào, chỉ có một bộ dạng đam mê vô cùng.

Tiếng oán than to nhất trong đám này chính là em họ của Bách Phú — Anh Đào. Cô ta cứ một lát nói balo nặng, một lát nói chân đau, làm Bách Phú chỉ đành vác lên người hai cái balo nặng vô cùng, lại còn phải đỡ lấy Anh Đào nữa. Lăng Hạo đứng ở bên cạnh kỳ thực vẫn luôn quan sát tất cả mọi người, mà biểu hiện của Anh Đào làm anh ta cau mày liên tục.

Đang lúc Bách Phú thấy mệt thở không ra hơi nữa, thì đột nhiên trên vai nhẹ hẫng đi, Ninh Tiểu đã đến đem hai cái balo to đeo lên trên vai mình. Bách Phú đang định cự tuyệt, thì thấy Lăng Hạo cũng đi tới, cầm lấy một trong hai chiếc balo, nói với Bách Phú : “Bách Phú, cô an bài không tệ đâu, tôi chính là muốn xem xem biểu hiện của mọi người khi đối mặt với lúc khó khăn như thế nào.”

Lời này vừa được nói ra, quả nhiên không còn ai dám nói thêm gì nữa, tất cả mọi người dù cho có phải đóng kịch cũng cố để bày ra được một bộ dáng vô cùng nhiệt tình. Chỉ có mỗi Anh Đào là vẫn một biểu tình bất mãn đến cực độ như vậy. Bách Phú biết Anh Đào từ nhỏ đến lớn chưa từng phải chịu khổ, cho nên một chút cũng không giận, chỉ nghĩ xem làm thế nào để chăm sóc em họ mà thôi.

Đi theo hướng dẫn viên du lịch, mọi người đến một địa điểm có tên gọi là Tập Tiên Trấn. Nơi này cực kì lạc hậu, nhưng cũng vì thế mà giữ được nét độc đáo của những năm về trước. Nhưng tệ nhất là, nơi này đến một quán trọ cũng không có, điều này lại càng làm cho sự bất mãn của mọi người bị tăng lên. Lăng Hạo thì lại rất vui mừng, bởi vì tất cả đều đã nằm trong kế hoạch của anh ta cả.

Biểu hiện thực sự bên trong tính cách mỗi người vẫn luôn là đề tài mà anh ta có hứng thú nhất, vì thế nên vừa về phòng, anh ta đã cùng Kỳ Nhan thảo luận về biểu hiện của mọi người ngày hôm nay.

Nơi đây vừa đến buổi tối đã chẳng thấy còn ai cả, Anh Đào lại làm loạn lên, cứ đòi phải được ăn đêm. Chẳng còn cách nào, Bách Phú chỉ đành đi mượn bếp của nhà họ trọ, nấu cho Anh Đào một bát mì vậy.

Đến sáng ngày thứ ba, mọi người trong khi đi ăn sáng, Bách Phú lại nhìn thấy một cô bé rất đáng thương, cô bé này có bộ dáng mệt mỏi, dường như đã không ngủ cả đêm, khi nhìn thấy nồi cháo nóng, cô bé liền lập tức không hề có động đậy nào, ngồi ngơ rất lâu, rồi mới có đủ dũng khí để hỏi : “Một bát cháo bao nhiêu tiền ạ ?”

“Một tệ.” Bà chủ nhiệt tình đáp lại.

“Một tệ ? Đắt vậy sao ạ?” Cô bé do dự nói , “Năm hào có được không ạ ?” Cô bé nhỏ giọng cầu xin.

“Đương nhiên là không được rồi. Một bát cháo có mỗi một tệ , cháu còn kêu đắt sao ! Vậy thì đừng ăn nữa ! Đi mà uống gió Tây Bắc đi.” Bà chủ lập tức trở mặt nói.

“Đây là một tệ, bà đưa cháo cho cô bé đi.” Bách Phú lạnh lùng nói với bà chủ quán, cô thực sự không thể chịu được kiểu chi biết đến lợi ích như của bà chủ này.

“Được . . . . .” Bà chủ không tình nguyện chút nào đáp lại.

Bách Phú mỉm cười đem bát cháo nóng đưa vào tay cô bé, rồi xoay người rời đi, còn cô bé kia cứ dùng ánh mắt để cảm ơn cô mãi.

Vốn dĩ Bách Phú cứ nghĩ chuyện đến đó là xong, nhưng lại không thể ngờ tới, Bách Phú sau này lại gặp lại cô bé kia, hơn nữa lại còn gặp ở một ngôi làng nhỏ bị núi cô lập — tên là Bách Linh thôn.

+++ +++ +++ +++ +++

Mục đích Lăng Hạo khi tổ chức chuyến đi này, chính là để những cán bộ ở các bộ phận trước giờ vẫn luôn có thái độ cao cao tại thượng cảm nhận được một chút về cuộc sống khổ cực. Dựa vào lý do này mà quyết định ra đường đi, là con đường mà những vị khách du lịch bình thường sẽ không chọn, cũng là cách khổ cực nhất. Một ngày này, mọi người sau khi leo núi, đều dừng lại nghỉ ngơi ở Bách Linh thôn.

Son thôn rất nhỏ, địa thế hiểm trở, người dân cũng ít, cho nên dân trong thôn vốn rất trung thực thiện lương do không hề chịu sự ảnh hưởng của sự phức tạp của thế giới bên ngoài. Hơn nữa nơi đây còn có rất nhiều những truyền thuyết hay nữa.

Bách Phú lại là một người có tính tò mò lớn vô cùng, mà cô vốn cũng là người thích được nghe kể chuyện. Hiện giờ cô đang ngồi nghe Lương lão thái đã một trăm lẻ ba tuổi là người già nhất trong thôn kể chuyện.

Lương lão thái nói Bách Phú chẳng hiểu gì cả, may mà có chất nữ Tăng ở bên cạnh để phiên dịch. Câu chuyện đó cũng rất mơ hồ, dường như là nói đến ở nơi sâu nhất trong son thôn này có một quốc gia thần bí rất đẹp gọi là Hạ Thành Quốc, nơi đó nở đầy những đóa hoa màu đỏ có gương mặt người đẹp rực rỡ, hơn nữa còn là nơi chuyên về làm sứ vô cùng tinh tế, mà về trình độ kỹ thuật công nghệ (nghệ trong nghệ nhân) của họ, thì còn trên cả trình độ của các lò triều Tống lúc bấy giờ.

Hạ Thành Quốc cũng dựa vào đó làm sản phẩm giao dịch thông thương chính của mình. Nhưng không biết vì lý do gì, mà Hạ Thành Quốc này lại đột nhiên mất tích, kéo theo những đồ làm bằng sứ kia cũng biến mất theo. Từ đó về sau, không còn ai đến đất nước đó nữa, thậm chí đã quên cả sự tồn tại của nó.

“Sau đó thì sao ? Sau đó thì sao ? Đây là một Quốc gia a, thế thì phải có rất nhiều người chứ, làm sao có thể nói biến mất là biến mất được ? Đã có ai đi đến đó chưa? Còn nữa, những đóa hoa màu đỏ đó có đẹp hay không ? Bây giờ có còn không? Nếu như còn thì cho tôi hạt giống của nó với, tôi rất muốn trồng hoa trong vườn nhà mình.” Bách Phú cấp thiết hỏi, không biết vì sao, mà cô đối với câu chuyện này lại hiểu kỳ đến cực độ như vậy, chỉ hận không thể lập tức chạy đến đất nước đó để nhìn một cái.

“Không có ! Ha ha, cô gái ngốc, đã nói là truyền thuyết, thì làm gì đã có ai đi qua ? Đều là giả thôi ! ” Chắt nữ Tăng của Lương lão thái cười mà đáp.

”. #0/* ... .. #0/*&*# ... .. #0/###&^** ... >”< ... " Lương lão thái cũng do đã bị rụng hết răng, cả miệng đều bị thông gió, vì vậy làm cho Bách Phú nghe chẳng hiểu gì cả.

“Cụ tổ Tăng nói, truyền thuyết đó là thật chứ không phải giả đâu. Vào một nghìn năm về trước, đúng là đã có một Hạ Thành Quốc, hơn nữa chính là nằm sâu bên trong ngọn núi kia. Chỉ cần có bản đồ, là có thể tìm thấy nơi đó rồi. Có điều, nơi đó rất dữ. Tốt nhất là không nên đến đó.”

Đáng tiếc là lời nói này chẳng hề làm biến mất sự hiếu kỳ của Bách Phú, ngược lại lại càng muốn đi tới đó. Thậm chí còn dự định sau khi tiết kiệm đủ tiền, sẽ một mình đến nơi đây đi du lịch, tìm kiếm đất nước thần bí đã bị biến mất kia. Đúng rồi, tên gọi sẽ là : Chuyến du lịch tới đất nước thần bí. Hê hê ...

Haiz, mình cũng lên kế hoạch ghê quá, lại còn đặt cả tên cho chuyến đi du lịch nữa. Đúng thực là , một thói quen xấu !

“Đúng là một câu chuyện thu hút vô cùng. Bách Phú, chúng ta lúc nào đó đi tìm Hạ Thành Quốc kia có được không ?”

Hóa ra người nói là Ninh Tiêu, anh ta vẫn ở bên cạnh nghe lỏm suốt, hơn nữa lại còn cũng vô cùng khao khát được đi tới nơi mơ hồ trong truyền thuyết đó.

“Tôi làm gì có thời gian.” Bách Phú giả vờ không hề quan tâm tí nào, cô chẳng muốn phải đi cùng cái anh chàng công tử bột này tí nào. Những scandal liên quan đến hai người họ đã quá nhiều, cô hiện giờ thậm chí còn như thấy được cả gương mặt cười xấu xa của người đang bàn luận về chuyện cô cùng cậu ta cùng đi du lịch nữa.

Bách Phú nói xong, bèn giả vờ ngắm phong cảnh, rồi đi ra ngoài. Có điều, phong cảnh nơi đây thực sự rất đẹp. Bốn bề đều là những ngọn núi cao xanh như ngọc, trên đỉnh núi phủ đầy sương mù, lại thêm cả cánh đồng rộng lớn bên trong thôn, những cây ăn quả to cao, dòng nước suối trong vắt, những ngôi nhà dân xưa cũ mà gọn gàng, còn có cả những con bò đang nhàn nhã gặm cỏ, rõ ràng chính là cuộc sống thong thả giống như ở cõi thiên thai dưới ngòi bút miêu tả của Đào Uyên Minh.

“Áy, chị ơi, chị ở đây sao ?”~

(Đào Uyên Minh : Biệt hiệu là Ngủ Liều tiên sinh, là người đất Tầm Dương, nay thuộc Cửu Giang – Giang Tây, là một trong những nhà thơ lớn của Trung Quốc. Thơ Đào Tiềm đương thời ít được chú ý vì lời ông bình dị, trái hẳn với văn các người khác: cây kỳ, nhiều điển. Nhưng từ đời Đường trở đi, người ta biết thưởng thức tài ông và ai cũng nhận rằng trong khoảng 400 năm, từ Tào Thực tới Lý Bạch, Đỗ Phủ, không ai sánh với ông được. Một học giả đời nay là Hồ Thích, cho ông là “thủy tổ của loại thơ Bạch thoại”. Ảnh hưởng của ông rất lớn. Nhiều người bắt chước làm thơ điền viên, nhưng ít có ai được cái bình thường điềm đạm mà thú vị, đậm đà của ông nữa. Ở nước ta (Việt Nam), thi nhân gần với ông nhất là Nguyễn Khuyến. Đời hai người y như nhau: đều sinh trong cảnh loạn, đều làm quan rồi đều về ở ẩn, đều thích rượu, yêu cúc, giọng thơ đều thoáng đạt. — Theo Google)

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Quyển 2 - Chương 30: Gương Đồng

“Áy, chị ơi, chị ở nơi này sao ?”

Bách Phú nghe thấy, kỳ quái mà quay đầu lại, hóa ra chính là cô bé không có tiền để mua cháo đó.

Trông thấy cô bé đó, Bách Phú cũng rất vui vẻ, “Hóa ra em là người thôn này ?”

“Đúng vậy ạ, thưa chị.” Cô bé nhỏ lúc này sau khi thay lên người bộ quần áo sạch sẽ, rõ ràng lại thấy càng xinh xắn dễ thương.

“Em ... ..là đi bộ đến thị trấn sao ?”

“Vâng ạ.”

“Woa, thật là lợi hại quá. Em làm gì mà lại phải đi đến nơi xa đến vậy chứ ?”

“Ừm ... ..” Cô bé gái cúi mặt xuống, “Em ... ..em đi mua thuốc cho cha.”

“Cha em bị bệnh gì ?” Bách Phú quan tâm hỏi thăm cô bé.

“Bệnh thấp khớp ạ.” Cô bé nhỏ giọng trả lời.

Không thể chữa được rồi, Bách Phú trong tim than thầm, “Chị đi thăm nhà em có được không ?”

“Được ạ, có điều nhà em nhỏ lắm . . . . .”

“Không sao cả !” Bách Phú thân thiết nắm lấy tay cô bé. Thực ra cô là muốn đi thăm một chút, xem xem có gì cần cô giúp đỡ không.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Bách Phú, căn nhà nhỏ đó vừa ẩm ướt lại vừa lạnh lẽo, hơn nữa, cha của cô bé cũng đã bị liệt nằm trên giường không thể cử động, trong phòng ngập đầy mùi thối rữa.

Cùi đốt cũng đã dùng hết, Bách Phú mạnh dạn giúp đỡ đi lấy củi. Còn sắp xếp lại đồ đạc trong nhà, những thứ này đều là những việc Bách Phú hiểu rõ, vì từ khi cô hiểu biết, đã bắt đầu phải làm việc nhà rồi. Cuối cùng, cô còn làm cho hai cha con cô bé mấy món ăn cô nấu ngon nhất nữa.

Đến tối đang lúc Bách Phú muốn nghỉ ngơi, cô bé bỗng đến tìm cô. Anh Đào vừa nhìn thấy, đã cau mày lại, dường như rất không ưa, nhanh chóng tránh qua một bên. Bách Phú thấy vậy cũng nhanh chóng kéo cô bé đi ra ngoài.

“Chuyện gì thế ?” Bách Phú thân thiết hỏi thăm.

“Oh, là thế này, chị ơi, nhà em có một bảo vật được truyền lại, muốn . . . . .xem xem chị có muốn hay không.” Cô bé bối rối nói, còn lấy ra một chiếc túi nhỏ. Thứ đồ để trong túi đó được bao bọc rất kỹ càng, xem ra hình như đúng là vật quý hiếm. Mở từng lớp ra — Oh, hóa ra là một chiếc gương đồng.

Bách Phú vừa nhìn thấy chiếc gương đồng, bèn cầm nó lên, cẩn thận xem xét.

Chiếc gương đồng này chỉ to cỡ cái bát, phía dưới là một cái tay cầm được khắc đầy những dây leo trên đó. Mặt gương sáng đen bóng, có thể từ đó nhìn rõ được nhân ảnh, điều kỳ lạ nhất chính là hoa văn phía đằng sau chiếc gương đó : Nhìn thì thấy rất giống hoa, nhưng nếu như nói là hoa, thì trên mình nó lại thấy mọc ra cả cánh tay và chiếc miệng với răng nanh dài nữa. Thân thể của nó cũng có một tư thế xoắn vô cùng kỳ lạ, vừa giống như đang nhảy múa, nhưng lại càng giống như đang chuẩn bị vồ mồi hơn. Cho nên toàn bộ mặt sau của chiếc gương này khi nhìn vào, cứ làm cho sau lưng cô phát lạnh lên.

Nhưng Bách Phú lại cứ si mê nhìn vào chiếc gương đồng này, trong tim dong đầy cảm giác như đã thân quen vậy, dường như đây chính là vật báu nơi khuê phòng mà cô yêu quý nhất. Cô thậm chí còn nhìn thấy cả thân ảnh đang cử động trong chiếc gương kia, mỏng manh như thế, đẹp đến thế, mái tóc được vấn cao lên làm cô càng lộ rõ ra vẻ xinh đẹp dễ thương . . . . .

Đang lúc Bách Phú chăm chú không chút cử động nhìn chiếc gương đồng, cô bé thấy thần sắc Bách Phú không đúng lắm, bèn liên tục lắc lắc cô, lại còn vội vàng gọi : “Chị ơi ! Chị ơi ! Chị sao thế ?”

“Oh, chị . . . . .không sao .” Bách Phú khó khăn lắm mới hồi thần lại được, “Xin lỗi nhé, dọa em sợ rồi sao ?”

“Không phải, em chỉ lo cho chị mà thôi.” Cô bé nhỏ giọng mặt tràn đầy lo lắng.

“Chị không sao , em . . . . .là muốn bán thứ này cho chị sao ?” Bách Phú thân thiết hỏi tiếp.

“Đúng ạ, nhà em chỉ còn có thứ này là đáng giá. Chị ơi, chiếc gương đồng này đúng là vật gia bảo của nhà em đấy ạ, chị mua nó nhé, được không ?”

“Bao nhiêu tiền ?”

“Ưm . . . . .” Cô bé nghĩ một lát, sau đó cắn môi mà nói : ” . . . . . 300 tệ . . . . .”

Bách Phú ngây ra, bởi vì cô rõ ràng nhìn thấy cô bé kia giơ ra năm ngón tay, nhưng lại nói 300, làm cho Bách Phú cứ ngây ra đó một lúc.

(Bibon nghĩ là vì cô bé không được đi học chẳng ?)

Cô bé thấy Bách Phú không nói gì, bèn cuống lên : “Chị ơi, nếu như chị cảm thấy đắt, thì có thể rẻ hơn một chút ạ.”

Nhìn thấy cô bé cuống lên như vậy, Bách Phú bật cười, sau đó bước vào phòng lấy ví tiền ra. Bách Phú lấy ra 1000 tệ đưa cho cô bé, làm đôi mắt cô bé lập tức tròn tròn lên, ngây ngốc mà nhìn cô. Bách Phú cười nói : “Cầm lấy đi, để chữa bệnh cho cha em. Số tiền chị mang theo không nhiều, cũng chỉ có thể đưa cho em thế này thôi.”

“Cảm ơn chị ạ. Em tên là Hạ Tiểu Đào, em sẽ cố gắng kiếm tiền, sau đó trả tiền lại cho chị.” Cô bé vừa nói vừa khóc lên.

Có điều việc này lại làm cho Bách Phú ngại vô cùng, dù sao cô thấy mình cũng đâu có cho không số tiền này đâu.

Lúc Bách Phú trở về phòng, đèn trong phòng đã bị Anh Đào tắt mất rồi, cô chỉ đành dò dẫm trong bóng tối mà về giường. Nằm trên giường cô lại bất giác mà lấy chiếc gương đồng ra nhờ vào ánh sáng yếu ớt của ánh trăng mà cẩn thận xem xét chiếc gương này, một cảm giác thân thiết đến vô cùng lại

dâng lên trong tim cô. Bách Phú cười khỏ một cái rồi cắt chiếc gương đồng vào trong lòng, nặng nề ngủ thiếp đi.

Không biết có phải vì mệt quá hay không, mà Bách Phú kể từ lúc nhìn thấy ảo ảnh kia, đây là lần đầu tiên cô không nằm mơ gì cả, ngủ một mạch tới sáng. Cho nên, ngày hôm sau tỉnh dậy, tinh thần đặc biệt là sảng khoái. Đến Kỳ Nhan cũng nói khí sắc của cô rất tốt. Bách Phú vui lắm, trong tim cô được sự thanh thản trước giờ chưa từng có qua.

Anh Đào lại là người cuối cùng thức dậy, hơn nữa vừa ra khỏi cửa đã lại oán thán leo núi quá mệt, dát giường lại quá cứng. Mọi người đều đã quen với việc này nên chẳng ai buồn để ý đến, nhưng, lúc này Bách Phú đột nhiên lại có thái độ khác hẳn ngày thường mà nói : “Anh Đào, em đã không phải trẻ con nữa rồi, không thể để cho mọi người cứ đợi mãi thế được. Hơn nữa điều kiện mọi người ở đều như nhau, người khác đâu có oán thán, vậy thì em cũng không nên oán thán thế chứ.”

Nghe những lời này của Bách Phú, tất cả mọi người đều kinh ngạc, vì trong mắt bọn họ, Bách Phú chính là người mà cho dù có bị đánh vỡ đầu, cũng vẫn là chị gái hai mươi tư hiếu thuận tươi cười (cái vụ hai mươi tư hiếu thuận này ai đọc ngôn tình thường xuyên biết rồi nhỉ ? Cũng tương đương với hai mươi tư chữ hiếu của các anh nam 9 ý mà). Nhưng đến hôm nay, cô lại có thể nói ra lời dạy dỗ Anh Đào, thực đúng là làm cho người khác được mở rộng tầm mắt.

Người không thể chấp nhận được nhất, chính là Anh Đào, cô ta tức đến nổi gương mặt đỏ cả lên, to giọng nói lại : “Trần Bách Phú, cô dựa vào cái gì mà dám dạy dỗ tôi ?”

“Dựa vào cái gì ?” Bách Phú cười lạnh một cái, “Bất kể là cô có đồng ý công nhận hay không, thì có một số việc vẫn là sự thực : Ở nhà, tôi là chị, cô là em, tôi lớn hơn cô ; Ở công ty, tôi là trợ lý của chủ tịch, cô là thư ký của tổng giám đốc, địa vị của tôi cao hơn cô. Cho nên, bất luận là công hay tư, tôi đều có quyền dạy dỗ cô cả, mà cô, cũng nhất định phải nghe tôi nói.”

Lúc này, tất cả mọi người đều đã há hốc mồm, trong tim cùng nghĩ : Trời ơi, đây đúng là Trần Bách Phú sao ?

Nhưng đồng thời, mọi người cũng thấy đã vô cùng, dù sao thì sự oán thán vô độ của Anh Đào cũng đã làm cho tất cả mọi người đều phản cảm lắm rồi.

Ba phút sau cuộc đối đầu này, Anh Đào thỏa hiệp, bà chị họ từ nhỏ yếu ớt này, hôm nay lại biểu hiện ra sự kiên định trước giờ chưa từng có, sự lạnh lẽo trong ánh mắt đó, làm Anh Đào cảm thấy sợ hãi từ trong tim. Cô giờ mới biết, hóa ra bà chị họ luôn tốt bụng này cũng có lúc cáu giận lên như vậy. Mặc dù trong tim chẳng cam tâm tí nào, nhưng cô ta vẫn đành phải chịu. Lại tự thấy, lần đi du lịch này, đúng là biểu hiện của chính mình rất tệ, có lẽ cả thái tử gia và Tô tổng cũng đã có suy nghĩ về mình, dù sao cũng nên cẩn thận hơn một chút thì tốt hơn.

Ngày hôm đó, Anh Đào rất trầm mặc, không còn làm cho người khác phản cảm như trước nữa. Mọi người trong tim đều cùng cho rằng tất cả là nhờ công lao của Bách Phú. Đến cả Lăng Hạo và Tô tổng, cũng đã có cái nhìn khác hẳn đối với Bách Phú trước giờ luôn yếu đuối.

Nhưng, tất cả những điều này chỉ là một sự giả tạo, Anh Đào vốn dĩ từ nhỏ đã được nâng niu trong lòng bàn tay, lại là cô gái có tính cách ích kỷ, thì làm sao có thể ngoan ngoãn bỏ qua như thế được ?

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Quyển 2 - Chương 31: Lục Thúy Cốc

Không thấy Anh Đào đâu nữa !

Hôm nay, lại bởi vì sự chậm trễ của Anh Đào, mà gặp phải ngay sự dạy dỗ bùng phát do đã nhịn quá lâu của Kỳ Nhan. Kết quả khi xuống núi, lúc sắp đến điểm tập kết cuối cùng của mọi người ở một thôn trang và điểm danh thì mới phát hiện ra, không thấy cô ta đâu nữa.

Bách Phú cuống hết cả lên, không ngừng trách bản thân không chịu để ý đến em họ. Tất cả mọi người đều không ngừng hét gọi tên cô ta ở xung quanh, nhưng vẫn không thấy có ai hồi đáp cả.

Không còn cách nào, mọi người chỉ đành phải phân chia ra làm nhiều nhóm nhỏ đi đến nơi lân cận để tìm Anh Đào. Nhưng vẫn là không thấy có kết quả ! Để tránh gặp phải nhiều chuyện ngoài ý muốn, cả đoàn chỉ đành chọn cách xuống núi trước, để tìm nhiều người giúp sức hơn.

Đến ngày thứ hai, một đội tìm kiếm đến sáu mươi người được lập ra. Những nhân viên đến đây hầu hết đều đã quay trở về thành phố G, chỉ còn lưu lại Ninh Tiêu, Lăng Hạo và Kỳ Nhan.

Bách Phú cũng tham gia vào đoàn tìm kiếm này. Còn Ninh Tiêu, Lăng Hạo và Kỳ Nhan cũng tình nguyện mà yêu cầu được vào cùng một đội với Bách Phú, nhất là Kỳ Nhan. Cũng do Kỳ Nhan cứ luôn canh cánh rằng đối với sự mất tích của Anh Đào cô không thể tránh được có liên quan. Cho nên, bốn người họ lưng đeo balo, hướng về hướng Đông mà xuất phát.

Để tránh bị lạc đường, Ninh Tiêu là người có kinh nghiệm đi du lịch phong phú nhất còn không ngừng để ý đến sự biến hóa của vĩ độ trên đồng hồ đeo tay của mình.

Khi đi được khoảng hơn một giờ đồng hồ, phía trước đột nhiên xuất hiện một khúc quanh có đỉnh núi cao giống như một cánh cửa bằng đá. Trên đỉnh núi có màu xanh trắng hiếm thấy, phải đạt được đến chiều cao của ba mươi tầng lầu, mây phủ ngập trên đó, giống như Thiên An Môn trong phim Tây Du Ký, vô tình rơi xuống dưới nhân gian này.

Bốn người họ nhìn thấy cảnh tượng kỳ diệu như vậy, đều không nhận được mà tiến về phía trước, hoàn toàn không còn để ý đến rằng họ đã đi quá xa, xa hơn cả phạm vi tìm kiếm rồi.

Cảnh sắc trong thạch sơn thực sự đẹp đến nỗi làm bọn họ quên hết tất cả. Bốn bề đều là những ngọn núi cao uy nghi, thung lũng bên trong thậm chí còn sáng lấp lánh màu xanh lục, cỏ xanh mọc khắp mọi nơi. Nơi ở giữa thung lũng kia lại không có chút cỏ mọc nào, trông lại giống như một con đường nhỏ quanh co uốn lượn vậy, trên sườn vách núi còn bị che phủ bởi vô số những dây leo không rõ tên gọi.

Bước đi bên trong thung lũng, toàn bộ cơ thể đều vô thức mà chìm đắm trong màu xanh mướt đó, cảm thấy như đã được hòa vào làm một thể với thiên nhiên vậy, suýt nữa mà quên đi mất mục đích thật sự khi lên núi.

Nhưng, Bách Phú trong thâm tâm lại cứ luôn cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Đi mãi đi mãi, Lăng Hạo đột nhiên nói một câu, làm cho mọi người bị dọa một trận. Anh ta đã nói : “Mọi người, có cảm thấy nơi đây quá yên tĩnh không ?”

Đúng vậy ! Vừa rồi khi vừa mới lên núi, mọi người đều nghe thấy tiếng chim hót, tiếng côn trùng kêu, tiếng gió nhẹ lao xao thổi. Mà hiện giờ, tất cả dường như không có bất kỳ một tiếng động hay âm thanh nào cả, cứ như chỉ là một bức tranh sơn dầu tĩnh tế vậy.

Kỷ Nhan giờ tay ra ngắt một ngọn cỏ xanh dưới thân mình, sau đó gọi một tiếng : ” A Hạo !”

“Sao thế ?” Lăng Hạo nhanh chóng chạy đến, lo lắng nhìn Kỷ Nhan.

“Không sao cả.” Kỷ Nhan cười khỏ đáp lại, “Em chỉ muốn thử một chút, xem tai của chúng ta có vấn đề gì hay không thôi. Bởi vì nơi này ... ..quả thực yên tĩnh đến đáng sợ.”

“Đúng vậy, nơi này dường như có gì đó không được bình thường. Cho dù hiện giờ không có gió, nhưng cũng tuyệt đối không thể nào đến một con vật nhỏ cũng không có được. Hay là chúng ta cứ đi ra ngoài trước đã. Xa thế này rồi, Anh Đào có lẽ cũng không tới nơi này.” Ninh Tiêu cũng nói lên ý kiến của mình.

Mọi người đều hướng ánh mắt về phía Bách Phú.

“Chúng ta vẫn nên về trước đi. Cũng không thể chỉ vì một mình em họ tôi, mà lại để mọi người gặp nguy hiểm được.” Bách Phú cũng đồng tình nói.

Ý kiến đã đồng nhất, bốn người họ cùng xoay lại phía con đường lúc đến. Nhưng, dù đã đi rất lâu, song lại không thể thấy được cánh cửa đá lúc ban đầu.

Lúc này, Ninh Tiêu vẫn luôn chăm chú nhìn vào vĩ độ trên đồng hồ đeo tay của mình bỗng hoảng lên : “Chúng ta, vẫn đang ở nơi đó. Là nơi vừa mới dừng lại lúc này.”

Mọi người nghe thế đều thất kinh, lại quay đầu nhìn kỹ lưỡng, thì mới thấy đúng là như vậy.

Lần tìm đường tiếp này Ninh Tiêu có nhiệm vụ dẫn đường, anh ta luôn chăm chú để ý kinh độ và vĩ độ trên đồng hồ. Nhưng vừa mới đi được nửa tiếng, anh ta lại đứng lại, dùng vẻ mặt nghiêm trọng trước giờ chưa từng thấy mà nói với mọi người rằng : “Chúng ta ... ..vẫn đang ở đúng nơi đó.”

Lúc này, tất cả mọi người đều bối rối vô cùng, chuyện này đúng là một chuyện không bình thường chút nào. Nhưng, hiện giờ họ nên làm thế nào đây ?

Đột nhiên, ba người còn lại quay đầu qua nhìn Bách Phú.

Bách Phú hiểu được ý của họ, vội vàng xua xua tay, lắp bắp mà nói : “Tôi không biết đây là chuyện gì cả, hơn nữa tôi cũng không biết pháp thuật. Bởi vì ... ..” Bách Phú ngập ngừng một lát, tiếp tục nói : “Bởi vì cái anh Dịch Đạo chết tiết kia nói tôi vốn dĩ chính là khắc tinh của pháp thuật, không có cách nào học được cả.”

Bách Phú hiểu được ý của họ, vội vàng xua xua tay, lắp bắp mà nói : “Tôi không biết đây là chuyện gì cả, hơn nữa tôi cũng không biết pháp thuật. Bởi vì ... ..” Bách Phú ngập ngừng một lát, tiếp tục nói : “Bởi vì cái anh Dịch Đạo chết tiết kia nói tôi vốn dĩ chính là khắc tinh của pháp thuật, không có cách nào học được cả.” ~

Ba người còn lại nghe vậy, mặt ai nấy đều sa sầm lại, thất vọng vô cùng.

Chẳng còn cách nào, Lăng Hạo bèn đưa ra ý kiến : “Đã không thể đi ra được, vậy thì chúng ta đi một vòng xem xem. Không chừng lại có đường đấy.”

Hiện giờ cũng chỉ còn có cách này, mấy người họ chỉ đành dựa theo hướng đang đi mà tiến về phía trước.

Cũng không biết đã đi mất bao lâu, bốn người họ cuối cùng cũng đã đi ra được khỏi bãi cỏ xanh mướt như không có cách nào chia cắt kia vậy. Nơi đến

lại là một vùng đất kỳ lạ.

Nói nơi đó kỳ lạ là bởi vì, nơi đây thực sự không có ngọn cỏ nào sống được cả, chỉ có mặt đất đen xì, thậm chí đến cả hai bên vách núi cũng trơ trọi những mảnh đá màu đen. Ở giữa vùng đất trống màu đen đó có một trụ đá rất cao, thậm chí còn cao hơn cả thạch môn (cánh cửa bằng đá) đã nhìn thấy trước đó.

Trụ đá này ít nhất phải cần tới mười người hợp lại mới có thể ôm hết được. Nhìn vào cũng thấy rất ấn tượng, lại thêm vào hiện giờ đang là giữa trưa ánh mặt trời vừa hay chiếu thẳng vào đỉnh của trụ đá. Ánh mặt trời bị khúc xạ thành những vòng tròn ánh sáng bao bọc quanh đỉnh trụ đá, khi nhìn vào lại thấy đây rõ ràng giống như một thanh kiếm sắc đang đâm sâu xuống dưới mặt đất, thực gây sock cho bất cứ ai nhìn thấy.

Bốn người họ cẩn thận tiếp cận trụ đá màu đen đó, Ninh Tiêu trước giờ luôn năng động hưng phấn mà không ngừng đi vòng quanh trụ đá đó, còn Lăng Hạo là người vốn dĩ muốn đi tìm hiểu cũng quên mất hẳn chuyện mọi người đến đây là để tìm người, anh ta cầm máy ảnh lên chụp không ngừng, liên tiếp thốt lên : “Nơi này thật đúng là kỳ diệu.”

Nhìn thấy bộ dạng hai người đàn ông này dường như đã quên mất tất cả, hai cô gái là Bách Phú cùng Kỳ Nhan ở bên cạnh đứng là dờ khóc dờ cười. Đúng là đàn ông, giống hệt như trẻ con vậy ! Nhưng đồng thời, hai cô gái cũng không biết là vì lý do gì, mà cũng tự dưng cùng cảm thấy một trận trước giờ chưa từng có thoải mái vô cùng, dường như chưa từng có chuyện gì từng làm cho họ phải lo lắng vậy.

Lúc này họ vẫn chưa hề phát hiện ra, bầu trời đã xuất hiện một đám mây đen kỳ lạ. Đám mây đen đó chậm chậm từ phía chân trời bay đến, che phủ cả mặt trời trên cao, đồng thời, cũng phủ lên cả phía bên trên của trụ đá.

Đột nhiên, Ninh Tiêu kêu lên : “Mọi người mau đến đây mà xem ! Nơi này có một cánh cửa đá .”

Mọi người lập tức cùng chạy đến. Quả nhiên, ở phía dưới trụ đá, có một cánh cửa đá màu đen rộng khoảng nửa mét, có chiều cao khoảng như chiều cao một người.

“Vừa rồi có cánh cửa này không ?” Lăng Hạo nhíu chặt lông mày hỏi Ninh Tiêu.

“Không có, vừa rồi em đi mấy vòng quanh trụ đá này mà có nhìn thấy đâu.” Bản thân Ninh Tiêu cũng mơ hồ không hiểu nổi, “Cánh cửa này ... ..dường như là đột nhiên xuất hiện vậy.”

Kỳ Nhan tò mò bước qua dùng lực đẩy một cái lên cánh cửa đá đó, nhưng không thấy cánh cửa đá có chút động đậy nào. “Cửa bị khóa chặt lắm, không mở được.”

“Vậy sao ?” Bách Phú cũng hiếu kỳ mà chuẩn bị bước lên để đẩy thử cánh cửa đá. Nhưng điều làm cho mọi người không ngờ tới được, là cánh cửa đá này chỉ bị Bách Phú chạm nhẹ một cái, đã chậm chậm tự động mở ra, để lộ một cái lỗ đen ngòm phía bên trong.

Lần này, ba người còn lại lại há hốc hết cả mồm ra chờ đợi nhìn Bách Phú.

Bách Phú bản thân cũng ngây ra, nhưng cũng tùy cơ ứng biến mà cười gượng một cái, rồi áp ứng nói : “Ừm ... ..cái cửa này hình như không được chắc chắn cho lắm”

Nghe xong câu này, ba người còn lại trên đầu lập tức xuất hiện mấy vệt đen. Không chắc chắn ? Cách giải thích của cô ấy cũng buồn cười quá đấy ?

Tiếp đó trải qua mấy lần thương lượng, cuối cùng cũng đã có quyết định là sẽ ” xem qua rồi sẽ nói tiếp” .

Ninh Tiêu thậm chí còn đưa ý kiến rằng, rất có thể Anh Đào đã bị nhốt trong chiếc lỗ đen không biết là gì này. Nhưng ai ai cũng hiểu được, lời biện hộ này cũng vô vãn đến không thể vãn hơn được nữa.

Bách Phú cũng cảm thấy bản thân cô dường như cũng không còn có cách nào để chống chế nào mình được nữa, rõ ràng là hiểu rất rõ hiện giờ không phải là lúc để tỏ mò, nhưng chính là lại không cách nào chống chế được dục vọng thôi thúc mình bước vào cái lỗ đó.

Đến cả Lăng Hạo và Kỳ Nhan trước giờ luôn lý trí cũng có cùng một suy nghĩ như vậy, chỉ là không một ai trong số họ xem xét đến khả năng gặp nguy hiểm cả.

Có lẽ ,đây chính là số mệnh mà bọn họ không cách nào tránh được !

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Quyển 2 - Chương 32: Bạch Ngọc Kiều - Bí Mật Thứ Nhất Trong Hang Động Cổ

Vừa vào trong hang, đã nhìn thấy có bậc cầu thang bằng đá không nhìn thấy đáy. Mấy người họ vội vàng lấy đèn pin trong túi ra bật đèn lên. Mặc dù ánh sáng của đèn pin căn bản là không thể cạnh tranh được với bóng tối đáng sợ xung quanh, nhưng vẫn đủ để họ có thể miễn cưỡng nhìn thấy được con đường phía trước mắt.

Những bậc thang bằng đá này đều được làm từ những hòn đá lớn, cầu thang may mà không dốc lắm, cho nên đi xuống cũng khá dễ dàng. Phải mất đến khoảng hai mươi phút, thì hội của Bách Phú mới xuống được đến nơi sâu nhất của cầu thang.

Tuy nhiên, phía bên dưới này bóng tối lại càng được trải rộng thêm, bóng đêm vô biên vô cực. Thậm chí đến ánh sáng của chiếc đèn pin trong tay cũng không thể chiếu sáng được dù chỉ là khoảng cách hai mét trước mắt.

Đã có nhà tâm lý học từng nói rằng : “Con người tồn tại nỗi sợ hãi đối với bóng tối, là bởi vì sợ hãi thứ không nhìn thấy được trong bóng tối kia.”

Hiện giờ chính là như vậy, sau khi mấy người họ khằng khái hùng hồn xuống được đến nơi sâu nhất của hang động, lại bị bóng tối trước mắt kia đập tắt hoàn toàn ngọn lửa nhiệt tình trong tim. Cùng do dự không biết có nên tiếp tục bước về phía trước hay không.

Vào lúc Lăng Hạo và Kỳ Nhan đang thương lượng xem có nên quay trở về hay không, thì bóng đêm nơi đây đột nhiên lại được thay thế bằng ánh sáng của hoàng hôn.

Hóa ra, là Ninh Tiêu và Bách Phú đã tìm thấy được ngọn đèn dầu được khảm trên bức tường đá. Vốn dĩ hai người họ cũng chỉ định thử một chút, lại không ngờ đến đèn thực sự sáng lên được. Hôn nữa, làm cho cả con đường cùng được chiếu sáng, mặc dù vẫn tương đối là mờ mịt, nhưng ít nhất cũng có thể miễn cưỡng nhìn được rõ ràng.

Nhìn kỹ ra, hóa ra là do lợi dụng nguyên lý phản quang ánh sáng của gương. Trí tuệ của cổ nhân quả thực làm cho người ta phải bái phục !

Hiện giờ, thứ bị che giấu trong bóng đêm trước mắt cũng đã hoàn toàn lộ ra trước mặt họ.

Thực ra chỉ là một con đường hầm rộng lớn, có lẽ rộng khoảng bằng tám làn đường ô tô chạy. Cũng không biết là được làm từ đời nào, nhưng có thể ở dưới lòng đất làm ra được con đường hầm rộng lớn đến thế này, tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng. Nhưng trần hang lại cao vô cùng, cho nên thực sự lại chẳng thể nhìn rõ được thứ gì bên trên.

Có được sự ủng hộ của ánh sáng, bốn người họ lại càng gan dạ mà bước tiếp về phía trước. Đi được mười mấy phút, đột nhiên đằng trước xuất hiện một kiến trúc cầu bằng ngọc trắng nho nhỏ (Bạch ngọc kiều).

Thân cầu có lẽ chỉ dài tầm khoảng mười mét, trên thân cầu được đánh trơn tru bóng loáng, lại thêm những hình được điêu khắc phức tạp bên trên, khiến người nhìn thấy đều bị mê hoặc kỳ lạ. Chiếc cầu dưới ánh sáng vàng mờ phát ra thứ ánh sáng lấp lánh.

Ngắm nghía những hoa văn bên trên đó, Bách Phú lại luôn cảm thấy rất quen thuộc, dường như là đã nhìn thấy ở đâu đó rồi.

Nhưng, chiếc cầu bạch ngọc nhỏ xinh này, không hề có tay nắm, lại vô cùng hẹp, chỉ có thể cho một người đi qua. Bóng đêm dày đặc dưới chiếc cầu, bất luận là ánh sáng trong đường hầm hay từ đèn pin đều không có cách nào xuyên thủng, xem ra có lẽ là rất sâu.

Lăng Hạo là người đầu tiên bước lên trên chiếc cầu, lại còn dặn dò cẩn thận mấy người Kỳ Nhan đợi đến khi anh ta đã an toàn rồi mới được đi qua, tránh để tất cả cùng gặp phải nguy hiểm.

Kết quả, anh ta lại rất nhẹ nhàng mà đi qua được hết chiếc cầu, xem ra là không có gì nguy hiểm cả. Vì thế mà Ninh Tiêu, Kỳ Nhan cũng theo đó bước qua, với Bách Phú đi cuối cùng.

Mặc dù đã nhìn thấy mấy người Lăng Hạo vô cùng thuận lợi đi qua được hết chiếc cầu, nhưng trong tim Bách Phú lại cứ có một nỗi sợ hãi không thể nói được, dường như là sắp tới sẽ có việc nguy hiểm gì đó đang đợi cô vậy.

Song thấy ba người kia đã an toàn đi qua được chiếc cầu, Bách Phú cũng không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể cố gắng bước qua.

Chỉ vừa mới bước lên chiếc cầu, Bách Phú đã cảm thấy ở dưới chân như có như không thổi tới một trận gió lạnh, làm cô không chịu được mà rét run lên, sự bất an trong tim càng lúc càng mãnh liệt hơn.

Bách Phú không thể không đi chậm lại, cố gắng để từng bước đi thật vững vàng. Nhưng càng cẩn thận, Bách Phú lại càng cảm thấy nguy hiểm hơn, bóng tối hai bên cạnh dường như là một cái miệng đầy máu không lồ, bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt cô vào trong đó, làm cho tinh thần cô càng căng thẳng lên. Chỉ có mấy bước đi ngắn ngủi mà giống như đã qua mấy giờ đồng hồ vậy, trán cô giờ đã tứa ra đầy những giọt mồ hôi.

Đột nhiên, từ khóe mắt của mình Bách Phú nhìn thấy một cái bóng màu đen. Cô sợ đến nỗi lập tức dừng bước chân lại, nhưng chiếc bóng kia lại lập tức không thấy nữa. Bách Phú suy nghĩ một chút, lại cảm thấy mình thực là vô cùng buồn cười. Đúng vậy a, hai bên đều là bóng đêm vô biên vô tận, nếu như chiếc bóng kia cũng là màu đen, vậy thì làm sao có thể nhìn ra được ?

Nhất định là tự mình dọa mình rồi !!!

Nghĩ tới đó, Bách Phú cũng phút chốc mà thoải mái hơn.

Đang lúc Bách Phú cho rằng có thể bước đi tiếp được, thì có việc không ngờ đến xảy ra.

Ba người ở phía trước chỉ nhìn thấy được thân thể của Bách Phú đột nhiên cong lại, giống như một chiếc túi vải, vô lực mà ngã xuống vực thẳm phía bên cạnh.

Ba người ở phía trước chỉ nhìn thấy được thân thể của Bách Phú đột nhiên cong lại, giống như một chiếc túi vải, vô lực mà ngã xuống vực thẳm phía bên cạnh. ~

Đang lúc Bách Phú nghĩ rằng mình chết chắc rồi, thì có một đôi tay nắm chắc kéo cô lại.

Hóa ra là Kỳ Nhan !

May có Kỳ Nhan ở phía trước không hề gấp gáp qua cầu, mà vẫn luôn quan sát Bách Phú đang có chút không được thoải mái kia. Cho nên cô mới có thể kịp thời nhìn thấy được Bách Phú bị trượt ngã, kịp thời mà quay lại nắm chắc lấy cô.

Nhìn thấy việc lúc này, Ninh Tiêu cùng Lăng Hạo cũng vội vàng chạy lại, cố gắng hết sức để giữ lấy Bách Phú, kéo cô lên từ trong bóng đêm mịt mù, kéo lên phía bên kia chiếc cầu.

Mấy người họ cùng thở hổn hển mà nhìn Bách Phú.

Bách Phú cũng bị dọa đến nỗi trong chốc lát không thể hồi thần lại được, mãi một lúc sau, mới có thể nghĩ ra được nên nói lời cảm ơn ơn cứu mạng của ba người họ.

“Sao lại không cẩn thận như thế ?” Kỳ Nhan có chút trách móc nói , “Cô suýt làm tôi sợ chết đấy, nếu không phải nhờ có Lăng Hạo và Ninh Tiêu kịp thời đến giúp tôi kéo cô lên thì cô đã mất mạng rồi .”

“Bách Phú, cô thực đúng là phải cảm ơn chị dâu đấy, nếu như không phải chị ấy phản ứng nhanh, thì cô cũng không đứng ở đây được nữa rồi.”

“Trần Bách Phú, cô là muốn thử thách tính thần của chúng tôi đúng không ? Hiện giờ ở đây chỉ có bốn người chúng ta, thiếu một người cũng không được ! Chúng ta giờ nhất định phải vô cùng cẩn thận, không thể nào để xảy ra chuyện gì nữa !”

“Xin lỗi, tôi ... ..” Bách Phú cúi đầu suy nghĩ, rồi khó khăn nói tiếp “Kỳ thực, tôi thực sự đã cảm thấy có người nắm lấy dưới chân tôi, vì thế nên tôi mới bị trượt ngã.”

Nhìn thấy gương mặt không thể tin nổi của mọi người, Bách Phú cuống lên giải thích : ” Không phải là tôi muốn dọa mọi người đâu, lại càng không phải tôi muốn đùn đẩy trách nhiệm, tôi chỉ là muốn nhắc nhở mọi người thôi. Nơi này ... ..thực sự là tà môn ! Chân tôi giờ vẫn còn đang đau đây này !”

Nói xong, Bách Phú kéo ống quần lên nhìn, thì quả nhiên trông thấy trên làn da trắng nõn nơi cổ chân cô có hai bàn tay bé bé in hằn lên, trông giống như là có hai bàn tay nhỏ đã nắm lấy chân cô, mới làm cho cô bị trượt ngã từ cầu xuống như thế.

Nhưng điều đáng sợ nhất là, hai bàn tay này thực sự là quá bé nhỏ, giống như là cõ tay của trẻ sơ sinh vậy !

Nhưng, trẻ con vừa sinh ra, thì sao mà biết đi, lại càng không biết chạy, làm sao lại có thể xuất hiện ở cái nơi quỷ quái này chứ ?

Trừ phi ... ..

Ba người còn lại cùng suy ngẫm, lại cùng hướng ánh mắt về phía bóng đêm dày đặc dưới chân cầu, sắc mặt lập tức thay đổi, không nói một tiếng nào mà nhanh chóng đi về phía càng xa chiếc cầu càng tốt.

Bách Phú nhờ việc đã cùng Dịch Đạo trải qua không ít chuyện kỳ lạ, nên hiện giờ cũng được coi là đã quen nhiều. Cô lục lọi trong balo hồi lâu, rồi lấy ra ba tấm bùa chú bằng trúc, đưa cho ba người kia.

“Này ! Những tấm bùa chú này đều đã được Bạch Long đại sư khai quang đấy, tuyệt đối không phải do cái anh Dịch Đạo kia vẽ lung tung lên, pháp lực của nó không bình thường đâu.”

Bách Phú nghĩ tới trước khi đi, lúc Dịch Đạo bắt cô phải cầm lấy mấy tấm bùa chú này, cô còn từng rất không vừa lòng là mắng anh ta mấy câu, thậm chí không muốn đem theo chút nào , cuối cùng thì Trương Dương cũng đi ra khuyên cô mấy câu, nói gì mà ” bất luận thế nào, đây cũng là một phần tâm ý của Dịch Đạo “, lúc đó cô mới miễn cưỡng mà cầm mấy tấm bùa chú này đi.

Haiz , cứ nghĩ tới gương mặt tròn trịa đáng yêu của Dịch Đạo, lại cảm thấy vô cùng hối hận a ! Khi về nhất định sẽ làm món cánh gà tấm mặt ong mà anh ta thích ăn nhất, để cho anh ta được một lần ăn cho thỏa !

Cầm lấy lá bùa chú, ba người còn lại trong tim cũng thoải mái hơn rất nhiều, dù sao thì thần lực của Bạch Long đại sư họ cũng đã được biết tới rồi.

“Chỉ có ba lá bùa chú thôi sao ? Vậy cô phải làm sao ?”

Không ngờ đến Lăng Hạo bình thường luôn cao cao tại thượng giờ lại quan tâm đến vậy, chỉ thoáng cái là nhìn ra được vấn đề.

Bách Phú vội vàng giải thích : “Tôi không sao đâu, tôi vẫn còn có vòng Phật phi thúy mà anh tặng cơ mà ! Thứ này cũng là đồ vật do Bạch Long đại sư

khai quang, sẽ không kém hơn được lá bùa chú kia đâu. Hơn nữa, Dịch Đạo đã nói với tôi, tôi vốn là người quý thần không đến gần, đến quý sai cũng đâu dám bắt tôi đi đâu. Tính gì đến mấy con quỷ nhỏ nơi này !”

Như sợ mọi người không tin, Bách Phú còn đặc biệt bày ra một biểu tình như rất coi thường vậy.

Lăng Hạo nhìn lá bùa chú trong tay, lại nhìn chiếc vòng Phật trên cổ tay Bách Phú, bắt đầu dĩ nhiên nói : “Vây cô nhất định phải cẩn thận. Có chuyện gì cũng không được giấu trong lòng, nhất định phải nói ra ! Đã biết chưa ?”

“Biết rồi !” Thấy Lăng Hạo quan tâm đến mình thế, Bách Phú đã rất mãn nguyện. Khoảng thời gian này, Bách Phú sớm đã quên mất sự ôn nhu ấm áp trước đây của Lăng Hạo đối với mình, chỉ nhớ được bộ dạng mỗi khi anh ta nhún chặt lông mày, hay lúc không ngừng dạy dỗ cô.

Hiện giờ anh ta lại quan tâm đến cô như thế này, cảm giác đúng là không hề chỉ là tốt bình thường !

Cứ như thế, bốn người họ lại lấy lại tinh thần, tiếp tục đi về phía trước.

Mặc dù vừa mới trải qua một việc nguy hiểm, nhưng vẫn không thể dập tắt được hi vọng khám phá trong tim mỗi người.

Song tất cả lại không biết được rằng, chuyện xảy ra vừa rồi chỉ là một lời cảnh báo mà thôi, chờ đợi đằng sau kia còn là những chuyện nguy hiểm kinh hoàng hơn nhiều !

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Quyển 2 - Chương 33: Động Thủy Tinh Trong Thác Nước- Bí Mật Thứ Hai Trong Hang

Không biết là do lý do gì đặc biệt thôi thúc cả bốn người, mà họ vẫn không màng đến nguy hiểm tiếp tục tiến về phía trước. Hiện giờ do Ninh Tiêu ở phía trước dẫn đường, còn Lăng Hạo đi bọc hậu phía sau.

Song càng đi lại càng cảm thấy cái lạnh âm lãnh xâm nhập, làm bốn người họ cùng run lên.

“Sao mà ... lại lạnh ... thế này ... a, cứ như ... đang ... là ... mùa đông ..... vậy.” Kỳ Nhan không nhịn nổi thêm nữa cuộn chặt lấy quần áo trên thân mình lại, muốn tránh đề nhiệt lượng trên người mình bị tan biến mất.

“Xem ra ... đúng là có chút ... không ... được bình thường a.” Lăng Hạo cực lực khống chế bản thân, cố gắng để lý trí trong anh ta vẫn đang được duy trì.

“Lạnh đến thế thật sao ?” Lúc này dường như chỉ còn có Bách Phú là không cảm giác được gì, “Đúng là có hơi mát lạnh thật, nhưng cũng không đến nỗi khoa trương như mọi người a. Mọi người xem, tôi còn ra cả mồ hôi đây này !”

Bách Phú vừa nói vừa lấy tay lau đi mồ hôi trên trán mình cho ba người kia xem.

Ba người kia cùng nhìn nhau, tiếp đó chỉ còn biết cười khổ một cái. Người so với người mà thật đúng là làm người ta tức chết đi !

“Không bằng ... chúng ta dừng lại ăn một chút gì đã .” Ninh Tiêu lạnh đến mức răng cũng đang đánh lộn cập vào với nhau nói, có điều ý kiến của anh ta đều được mọi người hưởng ứng nhiệt tình.

Mấy người bên Ninh Tiêu chỉ mang chút bánh mỳ và nước uống đơn giản, còn Bách Phú thì nào trứng gà, nào xúc xích, nào thịt bò khô, nào đùi gà cái gì cũng có một đồng.

Vừa nhìn thấy Bách Phú lấy đồ ra, mọi người đều nhảy dựng cả lên, chỉ còn thiếu điều tung hô vạn tuế với cô nữa thôi.

Bách Phú ngượng ngùng cười, cũng do vốn dĩ cô không muốn đem nhiều đồ ăn thế này làm gì, song cuối cùng vẫn là bị Trương Dương người đã mua chúng ép phải mang theo. Còn trứng gà là do cô bé tên tiểu Đào nhất quyết đưa cho cô cầm đi. Không ngờ được là bây giờ lại có ích đến vậy. Ha ha , kỳ thực ra thì cô cũng đâu có chút công lao nào ngoài việc vác đi đâu.

Do đã đi khá lâu, mọi người đều đói vô cùng. Sau khi ăn uống như hùm như hổ xong, Bách Phú lại đưa cho mỗi người một thanh chocolate : “Chocolate có thể tăng thêm nhiệt lượng trong người đấy, mọi người đều bị lạnh đến nồng nức này, mau ăn đi.”

“Thế còn cô ?” Lăng Hạo lại cau mày hỏi, anh ta thực nguyện lòng chịu lạnh một chút, song cũng không muốn lại lấy mất đồ ăn của Bách Phú chút nào nữa. Ai mà biết được sẽ còn phải đi bao xa, vừa rồi lại thấy Bách Phú ăn ít như vậy, lẽ nào cô ấy thực sự không đói sao ?

Đương nhiên là không thể nào rồi ! Mọi người đều đã ăn hết cả phần của Bách Phú, thì làm sao có thể ăn nốt phần chocolate này được.

“Tôi không sao đâu, vừa rồi tôi đã ăn không ít đồ ăn a. Mọi người mau ăn đi, đừng để lạnh quá lại bệnh.” Nói xong, Bách Phú bèn thúc giục mọi người ăn hết chocolate.

Sau khi đã ăn no, quả nhiên là thân thể ấm lên không ít, bốn người họ lại nhanh chóng lên đường.

Do xung quanh quá yên tĩnh, đến nỗi làm cho người ta dựng hết cả lông tơ lên, nên mọi người đành phải không ngừng tìm chuyện để nói đùa.

Đi mãi đi mãi, bốn phía của đường hầm càng lúc lại càng ẩm ướt, đến cả trên tường đá cũng ẩm ướt đến nỗi nhỏ cả nước ra. Trên mặt đất từng vũng nước to nhỏ đọng lại. Do bị ẩm ướt lâu ngày, nên trên mặt đất và tường đá đều đã bị phủ lên một lớp rêu màu vàng đầy đặc, vừa dính lại vừa trơn. Làm cả bốn người họ không ngừng phải cẩn thận, cẩn thận, lại cẩn thận.

Xa xa, có tiếng ‘rào rào’ của âm thanh nước chảy từ phía trước truyền đến, mấy người nhóm Bách Phú cùng nhanh chóng chạy lên phía trước. Càng đi tiếng nước chảy lại càng to hơn, khi chạy đến gần hơn thậm chí còn cảm nhận được cả tiếng nước chảy ầm ầm.

Hóa ra đó là một thác nước ! Ở bên dưới dòng thác chảy siết là một chiếc hồ sâu có độ lớn như một sân bóng vậy, nước ở đây lạnh không gì tả nổi, Bách Phú vừa đưa tay vào trong nước thử một cái, liền cảm thấy một trận lạnh thấu đến tận xương, trong phút chốc mà bàn tay đã lạnh đến tê dại.

Chỉ phút chốc sau, cả bốn người họ đều đứng ngậy ra ở đằng trước, không biết phải làm thế nào. Kỳ thực quyết định đi vào trong động cổ này chỉ là quyết định nhất thời, mà lần này lên núi là vì có mục đích là phải tìm người, chỉ trừ chút đồ ăn uống cùng những vật dụng như đèn pin thì cũng chẳng mang theo gì nhiều.

Mọi người cũng đã tìm khắp xung quanh, nhưng không thấy có bất kỳ đầu ra nào cả, đằng trước hình như còn là đường cụt, đã không còn có đường để đi nữa.

Còn nếu thực muốn tìm một con đường để đi ra, xem ra sẽ phải lặn xuống dưới nước để xem thế nào. Mặc dù trừ Bách Phú ra thì ba người còn lại đều bơi rất tốt, nhưng lặn xuống hồ nước lạnh và sâu như thế này, nếu có ai gặp phải chuyện gì thì đúng là chết mất !

Đang lúc mấy người họ cùng cau mày suy ngẫm, thì Bách Phú đột nhiên chỉ vào phía sau màn nước nói lớn : “Mọi người nhìn xem, phía sau màn nước có phải là có một cái động không ?”

“Đúng thật !” Kỳ Nhan chạy đến cùng xem, hưng phấn vô cùng chỉ vào phía màn nước reo hò.

“Tôi còn phát hiện thấy thứ này nữa cơ, đảm bảo các bạn không thể nào ngờ được đâu.” Nói xong, Lăng Hạo hươu hươu đầu thuốc lá trong tay mình.

Ninh Tiêu nhìn thấy đầu thuốc lá thì cười lên nói : “Xem ra đã có người đến đây trước chúng ta rồi.”

“Bọn họ có thể vào đó, thì chúng ta nhất định cũng có thể vào được.” Lăng Hạo cũng cười nói.

Bách Phú lúc này đột nhiên ngượng chín mặt ngắt lời mấy người họ : “Xin lỗi, tôi . . . .không biết bơi.”

“Không sao .” Lăng Hạo an ủi vỗ vỗ vai Bách Phú nói , “Ồ đây tôi có dây thừng. Dội lát nữa, tôi sẽ bơi qua đó trước, đem một đầu dây thừng buộc lên người tôi, nếu mọi người nhìn thấy tôi có chuyện gì không bình thường, thì mau kéo tôi lên nhé. Còn nếu tôi thuận lợi qua được đến trong động kia, thì mọi người nắm lấy dây thừng, tôi sẽ kéo lên. Đến lúc đó Ninh Tiêu sẽ đưa cô đi, cậu ta bơi tốt lắm, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Do luôn tin tưởng Lăng Hạo, nên Bách Phú không do dự mà gật gật đầu. Không biết là vì sao, nhưng sự tin tưởng của Bách Phú đối với Lăng Hạo càng lúc lại càng nhiều hơn, cô nghĩ cùng lắm thì chết mà thôi, chứ làm gì được ?

Lúc này, Lăng Hạo len lén dúi vào tay Bách Phú một thứ, cô cúi xuống xem, hóa ra chính là miếng chocolate mình vừa đưa cho anh ta. Bách Phú vừa muốn từ chối, còn chưa kịp mở miệng, thì Lăng Hạo đã bí mật nói : “Đừng có lên tiếng, đây là tôi lén giữ lại đấy, đến Kỳ Nhan tôi cũng không đưa đâu. Cô ngàn vạn lần đừng để ai biết đấy !”

Vừa nghe thấy lời này, Bách Phú lập tức im bật, nhanh chóng nhét miếng chocolate vào trong túi áo, như sợ bị ai khác nhìn thấy vậy. Nhìn nụ cười lúc này của Lăng Hạo, Bách Phú cảm thấy như Lăng Hạo mà cô quen biết lại trở về đây vậy. Cô lại bất giác mà cười ngây ngô một mình. Dù biết rằng mình đối với Lăng Hạo chỉ là sự ‘hi vọng hảo huyền’ mà thôi, nhưng cứ mỗi lần nhìn thấy bộ dáng như trẻ con nghịch ngợm của anh ta, là lại không nhịn được cảm giác vui vẻ từ trong tim truyền ra.

+++ +++ +++ +++ +++

Có điều kế hoạch của Lăng Hạo rất thành công, bốn người họ cùng thuận lợi mà vào được đến bên trong chiếc động sau màn nước. Vừa mới vào đến động, mọi người đều phải kinh ngạc trước vẻ đẹp của động này, cùng ca ngợi nơi đây là “Thiên động duy nhất”.

Bên trong động trên bức tường đá ẩm ướt kết đầy đặc những mảnh thủy tinh phát ra ánh sáng rực rỡ. Lớp thủy tinh này từ trên đỉnh động như từng sợi ánh sáng mặt trời chiếu xuống, thực sự chói sáng rực rỡ đến chói mắt. Lại đẹp đến vô cùng giống như là ánh sáng của những ngôi sao điểm lung linh trên bầu trời ban đêm vậy.

Mọi người không nhịn được mà cùng ‘ồ’, ‘ồ’, liên tục, Bách Phú và Kỳ Nhan hai cô gái lại càng vui vẻ, liên tục ríu rít không ngừng như chú chim nhỏ.

Ninh Tiêu âu yếm vuốt ve lớp thủy tinh cao bằng thân người anh ta, rõ ràng là chỉ muốn đem chúng mang về nhà tặng cho lão gia gia ở nhà vậy. Lão gia gia nhà anh ta thích nhất là những thứ này, tặng cho ông thì nhất định ông sẽ thích lắm.

... Haiz, nhưng thực sự là không thể tách ra được, cũng không di chuyển được, chỉ đành bắt lực mà nhờ Lăng Hạo chụp giúp một tấm hình để đem về làm lưu niệm.

Tất cả mấy người họ chìm đắm trong cảnh đẹp ở nơi này, lại không biết được, thông thường những nơi đẹp để lại luôn che giấu thứ tà ác, chỉ là mọi người đã bị vẻ đẹp nơi này che mất tầm mắt, mà không còn biết đến nguy hiểm bên cạnh nữa.

Mọi người không rời khỏi chiếc động bằng thủy tinh này chút nào, nhưng vẫn phải tiếp tục tiến về phía trước. Còn Ninh Tiêu cứ liên tục một bước lại quay đầu lại nhìn đến hai ba lần, cho đến khi Lăng Hạo vỗ vỗ vào vai anh ta, thì anh ta mới có thể hoàn toàn dứt khoát rời khỏi nơi đó, nhanh chóng bước về phía trước.

Phía bên trong nước càng lúc lại càng sâu, mọi người ai nấy đều ướt sũng cả, may mà, nơi này không lạnh như phía ngoài động kia, nếu không e là họ sẽ ồm hết mất.

Đột nhiên, Kỳ Nhan đang bước đi ở giữa đoàn bỗng hét lên một tiếng kinh hoàng!

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Quyển 2 - Chương 34: Động Thạch Nhũ Mặt Quỷ - Bí Ẩn Thứ Ba Trong Hang

Nghe thấy tiếng hét của Kỳ Nhan, mọi người vội vã chạy lại hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Kỳ Nhan dùng âm thanh run rẩy nói: “Có ... có thứ gì đó cắn vào bàn chân tôi.” Nói xong cô cũng nhấc chân trái của mình lên.

Kết quả mọi người vừa nhìn vào đã không khỏi rít lên một hơi lạnh.

Hóa ra, ở nơi vị trí của ngón chân út trên đôi giày đã bị rách một lỗ to bằng một đồng một tệ! (còn to hơn cả đồng 5000 nhà mình đây)

Đôi giày mà Kỳ Nhan đi là đôi giày chuyên dùng để leo núi được làm từ da bò, hơn nữa đầu mũi giày còn được bọc thép lên nữa, cho dù có dùng một con dao nhỏ dùng lực để cắt, cũng chỉ có thể để lại một vết nhỏ mà thôi. Nhưng hiện giờ, ở nơi có gắn miếng thép trên giày cô lại xuất hiện cả một lỗ to như vậy! Phần cắt ở cái lỗ này cực kỳ gọn gàng, xem ra thứ đã cắn nó nhất định phải có lực vô cùng, hơn nữa cũng cực kỳ sắc bén.

Mấy người họ vội vàng lùi lại phía bên cạnh của hang đá, cũng do nơi đây nước rất nông, chỉ hơi sẫm sấp trên mặt đất mà thôi.

“Có bị thương hay không?” Lăng Hạo trầm giọng hỏi.

“Không có, cũng may mà giày này khá to.” Kỳ Nhan mặc dù gương mặt đã trắng bệch đi, nhưng vẫn rất cố gắng để bình tĩnh lại.

Lăng Hạo lấy từ trong túi ra một cái bật lửa, sau khi đánh lửa lên, thì vút xuống nơi nước sâu nhất. Chỉ nhìn thấy một con cá nhỏ có kích cỡ bằng bàn tay người có cái đuôi đỏ rực rỡ, mở to miệng ra để nuốt chiếc bật lửa đó vào mồm. Sau đó lại còn nghe thấy âm thanh ‘leng keng’ của kim loại va chạm vào nhau nữa, thật đáng để người ta nổi hết cả da gà lên.

Điều đáng sợ nhất là, con cá này mặc dù kích cỡ không to, nhưng khi nó mở miệng mới thấy cái miệng của nó cũng đã chiếm đến một nửa thân mình, hơn nữa răng trong miệng sắc nhọn như thể răng cá mập, thậm chí mà đến cả miếng thép cũng bị nó dễ dàng cắn ra như thế.

Sau khi con cá nhỏ đó nhắm xong cái bật lửa, lại bắt đầu quẫy quẫy đuôi chơi đùa trong nước, cứ như thể một đứa bé đáng yêu đang chơi đùa vậy.

Cũng không biết có phải do vừa mới ăn thứ kia xong không mà thân mình con cá này sắc đỏ lại càng thêm sáng bóng. Nếu như không biết, nhất định sẽ có nhiều người muốn đem nó về mà nuôi. Nhưng vừa rồi đã được tận mắt chứng kiến sự lợi hại kinh hoàng của con cá nhỏ này, thì bốn người vừa mới nhìn thấy nó bơi hướng về phía mình, không nhìn được mà cảm thấy tê dại cả đi, không ngừng lùi lại về phía sau, cho đến khi thân thể dính chặt vào vách đá phía sau.

Có điều may mà cá thì vẫn chỉ là cá, làm thế nào cũng chẳng thể rời nước được. Bất luận nó có há cái miệng rộng kia ra để uy hiếp đến thế nào, thì trước sau vẫn chỉ có thể bơi lội ở nơi có nước ngập người nó.

Tuy nhiên cũng không thể nào không phòng tránh được.

Bốn người họ hiện giờ chỉ có thể rất cẩn thận mà cố bám sát vào vách đá để tiến về phía đằng trước. Tốc độ mặc dù chậm đi không ít, nhưng ít ra thì được an toàn.

Đi mãi đi mãi, đằng trước thấy xuất hiện một số những phiến đá tròn to tạo thành những bức tường đá hình tròn, hai bên tường đá cũng từ những hình tròn biến dạng mà nhô ra tụt vào, xem ra giống như một hang động thạch nhũ hơn.

Các nhũ đá bên trong động thạch nhũ này trắng muốt vô cùng, mặc dù là ở nơi này chẳng có chút ánh sáng nào nhưng cũng có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Đáng tiếc là, sau khi đã trải qua mấy lần nguy hiểm, mọi người đều biết bên trong nơi này nguy hiểm trùng trùng, cho nên chẳng có ai dám lơ lỏng đề phòng cả.

Bên trong càng lúc càng ẩm ướt hơn, phía trên đỉnh động lại còn như thể đang mưa mà tí tách tí tách nhỏ nước xuống, làm cho mọi người đều ướt cả. Trong động lại còn có từng đợt từng đợt gió lạnh thổi tới, làm cho ai nấy đều kêu khổ không ngừng trong tâm.

“Hu . . . . Hu . . . . .”

Lại một trận gió lạnh thổi tới, nhưng trận gió lần này rất kỳ lạ, bên trong dường như giấu cả những lưỡi dao, rõ ràng là rất mềm yếu nhưng lại quất lên mặt đau rất vô cùng.

“Hu . . . Hu . . . Hu . . . . .”

Âm thanh lại lớn hơn chút nữa, nhưng lại rất khó nghe, rõ ràng là giống như tiếng khóc than nỉ non vậy.

“Mọi người xem viên đá kia, có phải là rất giống một gương mặt người không?” Ninh Tiêu vốn trầm mặc này giờ đột ngột lên tiếng.

“Đúng là rất giống.” Bách Phú cũng nói theo.

Mà đúng thực là rất giống !

Giống như một gương mặt đang há to miệng mà hét cầu cứu của một người con trai khoảng hai mươi tuổi vậy. Biểu tình trên gương mặt như được điêu khắc ra, sinh động vô cùng. Nhất là đôi mắt kia, như đọng đầy sự hi vọng, và còn như có cả sự đau buồn khi không nỡ rời đi cùng sự oán giận trong đó nữa. Mà đúng thực là rất giống !

Giống như một gương mặt đang há to miệng mà hét cầu cứu của một người con trai khoảng hai mươi tuổi vậy. Biểu tình trên gương mặt như được điêu khắc ra, sinh động vô cùng. Nhất là đôi mắt kia, như đọng đầy sự hi vọng, và còn như có cả sự đau buồn khi không nỡ rời đi cùng sự oán giận trong đó nữa. ~

Nơi đầu lông mày dày rậm kia cũng đang nhíu lại rất chặt, dường như đang phải chịu đựng sự dày vò thống khổ vô cùng vậy.

Nhìn thấy gương mặt này, không có ai trong mấy người họ có thể bình tĩnh lại được, trong tim chỉ còn có thương cảm và chấn động.

Thấy mọi người ai ai cũng đứng im nhìn ‘ gương mặt ‘ kia, Lăng Hạo vốn luôn là người lý trí nhất nói : “Chúng ta đi nào, chỉ là một miếng đá mà thôi, không có gì đáng xem cả.”

“Nhưng . . . .nhưng tôi, dường như nghe thấy tiếng của cậu ta vậy.” Bách Phú thì thầm nói, đôi mắt vẫn chăm chú nhìn vào ‘gương mặt ‘ kỳ lạ kia, ” Cậu ta đang nói ‘tôi không muốn chết, tôi không muốn chết ‘ . . . . .”

Nghe thấy những lời như nói mơ của Bách Phú, ba người đứng bên cạnh cùng dựng hết cả da gà lên. Lại cảm thấy gương mặt kia càng lúc lại càng thật hơn, như có thể nhìn rõ được đôi lông mày rõ ràng trên trán kia, làm bốn người họ trong phút chốc toàn thân như bị đóng đinh tại chỗ không cách nào cử động được.

Vẫn là Lăng Hạo hồi phục lại được lý trí nhanh nhất, anh ta trấn tĩnh tinh thần, nhanh chóng gọi những người kia. Lúc này, mấy người còn đang ngơ ngẩn mới dường như tỉnh lại từ trong ác mộng, toàn thân cũng ra đầy mồ hôi.

Mọi người vội vàng tránh xa gương mặt đó ra, tiếp tục xuất phát.

Nhưng điều mà ai cũng không ngờ đến là, con đường phía đằng trước lại có đầy những gương mặt người đáng sợ trên tường !

Quảng đường này dù không gặp phải bất cứ nguy hiểm nào, nhưng mọi người lại đều cảm thấy như đang phải chịu cực hình vậy !

Hình dáng của những gương mặt người trên tường đá cũng rất nhiều vẻ kỳ quái : có cô bé nhỏ đang khóc, có người đàn ông trẻ tuổi khỏe mạnh đang gãy gục, có người già như ngọn đèn trước gió chờ đợi cái chết đến, lại có cả gương mặt thiếu nữ xinh đẹp trẻ trung nhưng lại mang theo vẻ bất lực kinh hoàng . . . . .

Mọi người càng nhìn lại càng thấy tim đập chân run, cuối cùng không còn cách nào khác mà phải cúi đầu đi tiếp giả vờ như không nhìn thấy. Cũng không biết là có phải tác dụng tâm lý không, nhưng bên tai mấy người họ cứ luôn như nghe thấy tiếng khóc than cùng cầu xin vang vọng.

Ai nấy cùng nắm chặt lấy tấm bùa chú trong tay, như sợ hãi sinh mệnh đang nằm trong lòng bàn tay này, chỉ lo sẽ bị thứ không biết tên nào đó cướp mất.

Âm thanh bên tai càng lúc càng lớn, những gương mặt người đáng sợ kia cũng bắt đầu như có cử động, biến thành càng ác độc đáng sợ hơn. Những giọt nước trong động không ngừng chảy xuống đó cùng với những giọt nước mắt chảy ra từ những gương mặt kia, trực tiếp rơi xuống trái tim đã vô cùng yếu đuối của mấy người họ.

Lúc này, đến cả Ninh Tiêu ưa thích sự kỳ bí cũng đã trầm mặc một cách đặc biệt.

Nhưng, không ai có thể bị được với cảm giác đau khổ của Bách Phú hiện giờ.

Bách Phú hiện tại đang ra đầy mồ hôi lạnh, toàn thân run rẩy, nếu như không phải có Kỷ Nhan bên cạnh luôn đỡ lấy cô, thì e là cô sớm đã không đứng vững được nữa rồi.

Trước mắt cô quét qua những cảnh tượng đáng sợ, trong đó đầy những máu và xác người, có tiếng khóc, tiếng than, tiếng mắng chửi, tiếng kêu thảm thiết, cả âm thanh của dao kiếm chém lên thân thể nữa ...

Những âm thanh này giống như một thanh kiếm sắc nhọn đâm thẳng vào trong tim của Bách Phú, làm cô đau đớn không cách nào tả siết, như không thể sống được nữa vậy.

Đột nhiên, Bách Phú có một cảm giác kinh khủng, dường như những gương mặt trên bức tường đá kia đều là do những xác chết mang hàm oan hợp lại mà thành, mà cái chết của họ, tất cả đều chỉ vì một mình cô !

Hiện giờ, những linh hồn chết thảm đó đang kêu gào cho sự oan uổng của mình, đang lên án kẻ đã hại chết không biết bao nhiêu sinh mệnh là cô đây. Những tiếng chỉ trích cùng trách móc này như muốn làm Bách Phú phát điên lên vậy, làm từng giọt mồ hôi lớn từ trên trán cô đổ xuống không thôi.

Trông thấy sự đau khổ bất thường của Bách Phú, Ninh Tiêu và Lăng Hạo lập tức chạy đến xem cô.

Nói ra cũng thật kỳ lạ, nhưng khi Lăng Hạo vừa mới vươn tay ra đỡ lấy Bách Phú, thì sự đau khổ trong tim kia chốc lát đã biến mất, cả hơi thở vốn dĩ đang gấp gáp của cô cũng dần dần được ổn định lại.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Quyển 2 - Chương 35: Nhân Diện Hồng Hoa - Bí Mật Thứ Tư Trong Hang

Nhân Diện Hồng Hoa : Loài hoa màu đỏ mang gương mặt con người.

+++ +++ +++ +++ +++

Sau khi Bách Phú hồi phục lại được trạng thái bình thường, mọi người mới có thể thở dài ra một hơi thoải mái.

“Cô vừa rồi sao thế ?” Kỷ Nhan nhíu mày lo lắng hỏi han, “Bộ dạng cứ như thế là không thờ được nữa vậy, mặt lại trắng bệch ra, làm chúng tôi lo cho cô quá.”

“Đúng đấy, không phải cô bị bệnh về hô hấp đấy chứ ? Có mang thuốc theo không ?” Ninh Tiêu cũng gấp gáp hỏi han.

Chỉ có Lăng Hạo là không nói một lời, nhưng bàn tay đang nắm chặt lấy tay Bách Phú kia đã nói hết được nội tâm của anh ta.

“Tôi không có bệnh gì cả, đừng lo quá thế.” Bách Phú cả gương mặt đang mệt mỏi cũng cố gắng nở một nụ cười, “Có lẽ là vì bị kinh sợ quá, cho nên mới có chút không thoải mái như vậy, hiện giờ tôi đã không sao nữa rồi.”

Nghỉ ngơi một lúc, mọi người lại tiếp tục tiến về phía trước. Đi qua cả một quãng đường dài như vậy ai ai cũng cảm thấy mệt mỏi không tưởng. Nhưng vẫn có một người không giống như vậy, chính là Bách Phú vừa rồi còn tưởng như đứng không vững kia.

Sau khi Bách Phú khỏe lại, chốc lát bỗng biến thành cực kỳ năng động, cứ liên tục nhảy nhót tiến về phía trước, còn không ngừng kêu gọi mọi người mau tiến lên.

Đối diện với một Bách Phú tinh lực tràn trề như lúc này, ba người phía Lăng Hạo có chút không biết phải nghĩ thế nào.

Nhất là Lăng Hạo luôn ở bên cạnh thăm quan sát Bách Phú, lại thầm nói nhỏ với Ninh Tiêu và Kỳ Nhan : “Tinh thần Bách Phú sao lại tốt vậy nhỉ, hai người có cảm thấy .... cô ấy .... hình như có gì đó kỳ lạ không ?”

Ninh Tiêu cùng Kỳ Nhan lúc này gương mặt đều như có đồng ý kiến mà gật gật đầu.

Cũng do họ không chỉ đơn giản là bạn bè cùng đi du lịch với Bách Phú, mà còn là đồng sự hàng ngày làm việc với cô nữa, nên mọi người đối với con người của Bách Phú đều nắm khá rõ.

Bách Phú trước giờ luôn là cô gái thiện lương đến yếu đuối, khi nói chuyện thì luôn cẩn thận trước sau, như sợ sẽ làm tổn thương đến người khác, lại chạm vào nỗi đau của người khác. Cô vốn là người thích ngủ, lại rất ghét vận động, cũng vì thế mà, um .... thịt trên người mới nhiều chút chút như thế. Tính tình cũng rất hòa nhã, rất kiên nhẫn, rất thích hoa cỏ cũng như những động vật nhỏ bé. Quan niệm sống cô luôn tâm nguyện vẫn là “nhìn một lúc gió yên bề lặng, lùi một bước biển lặng trời yên”, vì vậy đối với những yêu cầu quá đáng cũng như những lời nói khó nghe, cô trước giờ chưa từng để bụng bao giờ. Khi không làm việc, cô luôn bày ra một bộ dáng như chú cừu nhỏ lười biếng, nhất định phải để công việc lại phút sau mới làm, chứ phút này tuyệt đối cũng không muốn. Cô vẫn luôn qua ngày nào hay ngày đấy, cũng không hề có ý tranh đấu, chỉ muốn được sống cuộc sống của mình cho tốt, chứ chưa bao giờ nghĩ đến con đường phía sau ....

Như một Bách Phú hiện giờ đang nhiệt tình chạy nhảy, tình tưng tràn đầy thể này, chưa từng có một ai nhìn thấy cả. Ngay cả lúc trước cô nhiệt tình giúp đỡ tiểu Man cũng chưa bao giờ tích cực như lúc này.

“Này, đi mau lên, sao mà mọi người cứ như rùa bò thế ?”

Lại thế rồi, ba người sắc mặt cùng đen lại mà lắc đầu. Một Bách Phú như thế này thật đúng là làm cho người ta không thể ứng phó kịp được !

Dưới sự thúc giục của Bách Phú, mọi người đến được một nơi có cảnh đẹp như mơ, nhưng cũng vô cùng kỳ lạ. Không gian nơi đây vừa yên tĩnh lại vừa ưu nhã, ở giữa có một hồ nước nóng tự nhiên hình tròn. Nước khoáng nóng gấp lạnh, làm bốc lên từng lớp khói nhẹ như một tầng sương mù, khiến người ta cảm thấy đúng như đang ở tiên giới.

Điều đặc biệt nhất là, ở xung quanh hồ nước khoáng đó được trồng đầy những đóa hoa màu đỏ cao bằng thân người đẹp đến mê mỵ — những bông hoa màu đỏ mang gương mặt người !

Loài hoa này còn thẩm màu hơn cả màu đỏ tươi, mê hoặc hơn cả mảy đỏ của máu nữa. Mặc dù trong màu đỏ kiêu diễm đó còn phát ra cả sắc đen âm ỷ, nhưng lại là một vẻ đẹp đặc biệt đến nỗi ai đã nhìn qua rồi, chắc chắn sẽ không nhìn được mà phải nhìn thêm lần nữa.

Song cái làm cho người ta không thể quên được lại không phải là sắc đỏ của những bông hoa này, mà chính là gương mặt tươi cười ở giữa đóa hoa. Gương mặt tươi cười đó mặc dù vẫn bị nhuộm lên chút điểm đen, nhưng lại đẹp đến kinh ngạc, làm cho người ta bất giác bị chìm đắm vào, song lại cũng không tránh được mà nổi hết cả da gà lên.

Song cái làm cho người ta không thể quên được lại không phải là sắc đỏ của những bông hoa này, mà chính là gương mặt tươi cười ở giữa đóa hoa. Gương mặt tươi cười đó mặc dù vẫn bị nhuộm lên chút điểm đen, nhưng lại đẹp đến kinh ngạc, làm cho người ta bất giác bị chìm đắm vào, song lại cũng không tránh được mà nổi hết cả da gà lên. ~

Lăng Hạo, Kỳ Nhan và Ninh Tiêu trong suốt cả một ngày nay do đã trải qua không ít hiểm nguy, nên ba người họ lúc này lại có chút phòng bị với những đóa hoa xinh đẹp này, rõ ràng là sợ có nguy hiểm gì đó ập đến.

Ngược lại hoàn toàn với thái độ cảnh giác cao độ của họ, Bách Phú lại xúc động mà chạy sà đến bên những đóa hoa kia, sờ vào những cánh hoa non mềm, hôn nhẹ lên những nụ cười sinh động trên đó.

Nụ cười lúc này của Bách Phú chưa từng có ai trông thấy qua. Cô ấy cười mê hoặc đến vậy, dịu dàng đến vậy, như thể đám hoa này chính là người yêu đã bao lâu nay cô không gặp vậy, làm cô giờ phút này không thể khống chế được sự kích động phát ra từ bên trong sâu thẳm trái tim mình.

Mấy người Lăng Hạo hoàn toàn không thoát ra được lời nào, như sợ sẽ quấy rầy đến niềm vui cùng sự thoải mái khó có được của Bách Phú lúc này vậy.

Đám hoa kia dường như cũng cực kỳ hoan nghênh Bách Phú đến đây, chúng đang đưa những cành hoa mảnh dẻ, nhẹ nhàng như một điệu múa, mê hoặc mà rất nhiệt tình, giống như những tinh linh nghịch ngợm vô cùng đáng yêu vậy.

Còn Bách Phú lúc này đã hoàn toàn chìm đắm vào trong sự vui vẻ của những đóa hoa kia, đôi mắt cô phát ra thứ ánh sáng làm mê hoặc lòng người, làm người ta chỉ muốn được ôm lấy cô vào lòng. Trên khuôn miệng kia cũng xuất hiện vẻ hồng hào mê hoặc trước giờ chưa từng có, sắc hồng như màu sắc trên những đóa hoa kia, làm người ta không nhìn được mà chỉ muốn được hôn một cái, lại thêm cả lúm đồng tiền nhỏ xinh khi ẩn khi hiện bên cạnh cánh môi càng thêm mê hoặc mọi người.

Mọi người lần đầu tiên phát hiện ra, hóa ra Bách Phú trước giờ chưa từng đáng để người khác chú ý đến, lại có thể đẹp đến như vậy.

Ba người họ đều bị bức tranh trước mắt thu hút hoàn toàn, nhưng lại mỗi người một vẻ mặt kỳ lạ khác nhau : Kỳ Nhan là một gương mặt không thể tin nổi ; Ninh Tiêu là một gương mặt kinh ngạc ; chỉ có vẻ mặt của Lăng Hạo là vô cùng phức tạp, đến nỗi không ai có thể nắm bắt được.

Bức họa trước mắt này, dường như .... đã gặp ở đâu rồi. Lúc đó bản thân anh ta cũng động tâm như thế này, cũng không cách nào kìm nén được như thế này .... Nhưng, rốt cuộc, thì bản thân đã nhìn thấy ở đâu chứ ? Trong đầu giờ đây vô cùng hỗn loạn, rất nhiều cảnh tượng đang quét qua, dường

như có một thứ gì đó như có lại như không, rõ ràng là đã bày ra trước mắt, nhưng trước sau vẫn không cách nào nắm bắt được.

Lăng Hạo phần nộ lắc lắc đầu, rớt cuộc, mình đã quên mất thứ gì chứ ? Ý nghĩ này làm Lăng Hạo trước giờ luôn là người lý trí cũng không thể không thấy phiền não trong lòng.

Mà Kỷ Nhan bên cạnh ánh mắt lạnh lẽo đang nhìn từng cử động của Lăng Hạo, trong tim cũng không dừng được mà bực tức lên.

Thực ra sự đa tình của Lăng Hạo sớm đã làm tổn thương sâu sắc đến Kỷ Nhan, cô cũng biết rất rõ rằng, Lăng Hạo đối với tình yêu của mình chủ yếu là đều có suy xét từ tình hình thực tế, về điểm này hoàn toàn không đủ để anh ta chuyên tâm vào được.

Vào lúc nhận lời cầu hôn của Lăng Hạo, Kỷ Nhan đã biết được có những việc sớm muộn sẽ xảy ra, nhưng cô không hề lo lắng, vì đến cuối cùng bao giờ Lăng Hạo cũng sẽ vẫn quay lại căn nhà nhỏ của bọn họ. Dựa vào năng lực làm việc, tướng mạo cùng gia thế của Lăng Hạo, thì trước giờ bên cạnh anh mỹ nữ đều như mây trên trời. Từ lúc mà cô quyết một lòng một dạ yêu anh, Kỷ Nhan không biết đã phải đối mặt với biết bao đối thủ mạnh mẽ. Nhưng từ trước đến giờ chưa từng có ai làm cho cô có cảm giác sợ hãi đến thế này, cô dường như còn có thể nghe thấy cả tiếng bước chân dần xa mình của Lăng Hạo nữa.

Kỷ Nhan lại đưa mắt sang nhìn vào Bách Phú đang ngồi giữa vườn hoa kia. Kỳ thực, bản thân cô vẫn luôn rất thích cô gái có tính cách thẳng thắn này. Còn nhớ lúc đầu khi cô ấy đến phỏng vấn, cũng chính là cô nhất định muốn giữ cô gái này lại, không vì cái gì khác, mà chỉ vì cô ấy có thể chuyên tâm và chăm chỉ làm việc hơn những người khác. Mặc dù thành tích công việc của cô ấy không hoàn toàn để người ta mãi nguyện được, nhưng cô đã dốc hết sức ra sao, là cấp trên Kỷ Nhan đều nhìn thấy rõ được. Cũng có thể vì thế, nên cô đặc biệt yêu thích cô gái này.

Nhưng giờ thấy Lăng Hạo bất động đứng đó nhìn Bách Phú, trái tim của chính cô lại đau từng trận âm ỷ, lần đầu tiên lại hối hận vì lúc trước đã giữ cô gái này lại. Trong tim dâng lên một loại dự cảm rất tồi tệ, rằng cô gái không hề có gì đáng để vào trong mắt này có thể tương lai sẽ lấy mất thứ chân quý nhất của mình.

Ninh Tiêu hiện giờ cũng đang tràn đầy ý cười nhìn Bách Phú. Cái cậu bé trước giờ luôn không nghiêm túc này, dường như cũng đặc biệt thích Bách Phú. Mà Bách Phú lại như vậy, mặc dù không hề xinh đẹp, nhưng lại có một loại khí chất khiến cho người khác cảm thấy thân thiết mà yêu thích.

Nghĩ đến đây, Kỷ Nhan u buồn dùng răng cắn cắn bờ môi mình, cắt ngang giây phút thoải mái của mọi người : “Chúng ta ở lại đây cũng quá lâu rồi, hơn nữa, nơi đây xem ra cũng đầy tà khí, hiện giờ có phải nên xuất phát rồi không ?”

Ba người kia hồi lại được thần vội vàng gạt đầu rồi đi tiếp về phía trước, nhưng lại không có ai nhìn thấy được, Bách Phú len lén cầm lấy một thứ cho vào trong túi áo.

Cũng chính là thứ này, sẽ trở thành thứ thuốc có liên quan đến sự biến thân của Bách Phú sau này.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Quyển 2 - Chương 36: Quan Tài Đồng Đen - Bí Mật Thứ Năm Trong Hạng (Thượng)

Con đường trước mắt càng lúc càng tối lại, bốn người họ không thể không chậm chậm tiến từng bước về phía trước. Bốn chiếc đèn pin mặc dù đã bật ánh sáng đến mức lớn nhất, nhưng vẫn bị bóng tối vô biên xung quanh như nuốt lấy hoàn toàn. Bóng tối tĩnh lặng vẫn luôn mang đến cho con người ta cảm giác như bị ép chặt lấy, hiện giờ bốn người họ thần kinh cũng đang căng lên đến mức cao nhất, dù chỉ xuất hiện một tiếng động nhỏ cũng có thể kích thích mạnh đến thần kinh của họ.

Con đường như vậy cũng không biết đã đi được bao lâu, đột nhiên, Ninh Tiêu vẫn luôn sai bước đầu hưng phấn chỉ về phía trước mặt, hét to lên : “Mau xem ! Phía trước mặt có ánh sáng !”

“Đúng thật !” Bách Phú vui mừng mà cũng hét to lên, “Chúng ta đi mau lên !”

Sức mạnh của ánh sáng quả thực rất mạnh mẽ, vốn dĩ bốn người họ đã mệt mỏi đến mức không còn muốn cất bước lên nữa, nhưng vào lúc này đột nhiên cảm thấy trong người tràn đầy sức mạnh, cũng không còn để tâm đến chuyện dưới chân có nguy hiểm gì hay không, dùng hết sức mà chạy về hướng có ánh sáng ở phía đằng trước.

Vào lúc đã sắp chạy được đến nơi, mọi người đột nhiên cảm thấy dưới chân bị vấp phải thứ gì đó, dùng đèn pin rọi xuống mới phát hiện hóa ra trên mặt đất lại có đầy những mảnh vỡ của đồ gốm màu trắng, hơn nữa còn không hề ít.

Ninh Tiêu quỳ xuống mặt đất nhặt lên một miếng vỡ cẩn thận xem xét, nói : “Loại đồ sứ này tôi biết, trước đây cha tôi có mua về một cái bình không rõ được sản xuất ở đâu nhưng dường như chính là loại này.” (Chính là bác Ninh Chấn Hoa được nhắc đến ở đầu quyển 2 – ch 28 đấy)

Anh ta lại nhìn kỹ hơn nữa, rồi gật gật đầu xác định : “Úm, chính là loại này ! Không sai được !”

Sau đó, anh ta lại đột ngột cúi đầu thất vọng nói : “Bị vỡ hết như thế này thật đáng tiếc biết bao, để cha tôi thấy được thì không biết ông sẽ đau lòng đến thế nào !”

“Được rồi, cậu đừng có ở chỗ này mà thương tâm nữa, chúng ta đi mau thôi.” Kỷ Nhan mỉm cười vỗ vỗ vai anh ta.

“Đứng đấy, hơn nữa còn phải chú ý cẩn thận, nơi đây không chừng ngoài chúng ta ra còn có những người khác đã đến đây nữa.” Lăng Hạo nghiêm khắc nhắc nhở.

Bách Phú có chút bất an nhìn nơi này, ngập ngừng nói : “Tôi cũng có một cảm giác không tốt, cứ như là phía trước kia ....có thứ gì đó rất đáng sợ đang đợi chúng ta vậy !”

Nghe thấy Bách Phú nói vậy, mọi người cùng ngẩng ra, Ninh Tiêu lại nhanh chóng chạy lên nắm lấy tay Bách Phú, ôn nhu đến kỳ lạ nhưng cũng vô cùng nghiêm túc nói : “Đừng sợ, tôi sẽ bảo vệ cho cô.”

Vốn dĩ đây là câu nói quan tâm mà cảm động vô cùng, nhưng trong tình cảnh lúc này, trong không khí như thế này, lại thêm vào biểu tình nghiêm túc trước giờ chưa từng có ở Ninh Tiêu, lại hóa thành hiệu quả như thể hài kịch vậy, làm cho Lăng Hạo và Kỷ Nhan cùng không nhịn được mà cười ầm cả lên, Bách Phú đứng bên cạnh cũng ngượng ngùng xuất hiện đầy những vạch đen bên trên đầu.

“Mau đi thôi.” Bách Phú rất không thoải mái nói, trong tim lại nghĩ, cái anh Ninh Tiêu này, rõ ràng là đang đùa cợt cô.

“Mọi người nói xem là ai đã từng đến nơi này ?” Kỷ Nhan tò mò lên tiếng.

Lăng Hạo suy nghĩ một chút, rồi nói : “Có lẽ là bọn đạo mộ .”

“Vậy ... .nơi này có lẽ chính là một cổ mộ rồi.” Ninh Tiêu hưng phấn tiếp lời , “Đồ cổ thì em đã từng nhìn thấy rất nhiều, nhưng cổ mộ thì đây là lần đầu tiên đến. Mọi người nói xem, bên trong liệu sẽ có thứ gì chứ ?”

“Tôi cảm thấy trong đó nhất định là có một thứ rất đáng sợ.” Bách Phú thực thà trả lời.

“Chúng ta cùng đoán xem, người được mai táng ở đây liệu là ai nhỉ ?” Kỷ Nhan lại nhắc đến một vấn đề làm ai ai cũng có hứng thú vô cùng.

“Tôi đoán là một vị hoàng phi hoặc hoàng hậu.” Kỷ Nhan tự mình nói ra suy nghĩ đầu tiên, xem ra mỹ nữ thì vẫn luôn yêu thích mỹ nữ a.

“Anh lại đoán là một võ tướng.” Lăng Hạo trước giờ luôn có sự yêu thích vô cùng đối với những nhân vật võ tướng trong truyện, cho nên cũng rất hi vọng được tìm hiểu thêm về việc đối đãi với võ tướng sau khi qua đời.

Ninh Tiêu lại bày ra một bộ dạng không hề đồng tình tí nào , “Đương nhiên là không phải rồi, mọi người xem xung quanh nơi này đi. Tôi lại đoán, nhất định là một vị Hoàng đế có quyền có thế ! Tôi nhất định không thể đoán sai được.”

Sự kiên định cùng tin tưởng sắt đá của Ninh Tiêu làm cho mọi người có chút ngạc nhiên, thực không hiểu được sự tự tin đó của anh ta đối với chuyện này là từ đâu mà có nữa.

“Bất luận đằng trước có là thứ gì, hiện giờ không phải đều là người đã chết sao !” Lời nói này của Bách Phú lại hoàn toàn làm cho mọi người phải gật đầu đồng tình.

Nói mãi nói mãi, mọi người cuối cùng cũng đến được nơi có ánh sáng phía trước đó. Thực ra nơi này không hề sáng quá, chỉ có điều là âm u mà thôi, nhưng đối với những người đã bị bóng tối bao phủ lâu như họ mà nói, thì cũng đã là đủ lắm rồi.

Hóa ra nơi này là một cái động hình tròn rất lớn, ở giữa xuống dốc, còn bốn phía xung quanh là từng bậc cầu thang vòng tròn lên cao dần, trông lại giống như đấu trường La Mã vậy.

Ở giữa do quá sâu, ánh sáng lại quá tăm tối, nên cũng không nhìn được có thứ gì, chỉ nhìn thấy dường như có từng khối màu đen đen.

Nhìn thấy cảnh tượng này, bốn người họ cùng hưng phấn hết cả lên, mặc dù trong tim vẫn ngấm ngầm tồn tại sự bất an, nhưng họ lại càng tò mò hơn rằng nơi đây rốt cuộc là có thứ gì ... .

Tìm kiếm đến nửa ngày, cuối cùng cũng tìm được bậc thang dẫn xuống bên dưới. Mấy người họ cùng hoan hỉ mà tưởng tượng cảnh vật phía dưới, lại vừa phải cẩn thận từng bước vì sợ trượt từ bậc thang xuống phía dưới.

Nhưng hi vọng vẫn chỉ là hi vọng, thực tế bao giờ cũng tàn khốc hơn trong suy nghĩ rất nhiều.

Ai cũng không ngờ đến được, bên dưới kia lại là cảnh tượng đáng sợ đến mức nào ! Đáng sợ đến mức sau này khi họ đã quay lại cuộc sống bình thường, vẫn thường xuyên bất giác nhớ lại hoặc mơ về cảnh tượng tàn khốc lúc này.

Những ai đã xem qua “Bảng Phong Thần” nhất định vẫn còn nhớ tới sự hoang dã tàn bạo của Trụ Vương khi thiết lập nên ‘tử tri nhục lâm ‘ nhỉ ?

(là nơi Trụ Vương giải trí, ông cho đào những cái hồ nhỏ rồi đổ đầy rượu trong đó gọi là Tửu Trì – suối rượu, lại sai người nướng thịt các loại thú rừng rồi treo đầy trên cây trong vườn đầy đặc đến nỗi ánh mặt trời không xuyên qua các cây thịt xuống mặt đất được gọi là Nhục Lâm – rừng thịt . Vua và Đất Kỷ ngày đêm vui chơi ở đây đến mức không còn biết thời gian và thế giới bên ngoài.)

Nơi đây cũng giống như rừng thịt trong câu chuyện đó vậy. Chỉ khác là, thứ được treo ở bên trên không trung cao cao kia không phải là thịt, mà là xác chết. Rất nhiều rất nhiều, nhiều đến mức không thể nhìn thấy hết được.

Mà đáng sợ hơn nữa là, những xác chết này không phải là những nô lệ như lệ thường, mà là những phụ nữ mang thai ! Là những phụ nữ đang mang theo cái bụng to trên người !

Những người phụ nữ này hai tay đều bị bắt giờ lên, rồi sau đó dùng dây thừng để treo lên đó, về mặt của từng xác chết đều kinh khủng vô cùng, thậm chí có chút méo mó, với cái miệng đang mở lớn, có lẽ lúc chết đã phải chịu sự đau đớn vô cùng !

Thậm chí cái bụng của họ cũng vẫn dựng đứng cao cao như cũ, cũng không rõ là do nhiệt độ hay là do độ ẩm nơi đây, mà những xác chết này lại vẫn sống động như thật : sắc mặt hồng nhuận, giống như chỉ vừa mới chết vậy.

Kỳ thực như thế này lại càng đáng sợ hơn. Bởi vì nếu như họ đều đã biến thành xương trắng thì mọi người bắt quá cũng chỉ lắc lắc đầu, cảm thán sự vô tình tàn khốc của đám người vương triều cổ đại, rồi đồng tình một chút với những con người gặp phải cảnh ngộ thương tâm này.

Nhưng, hiện giờ, thứ mà họ nhìn thấy lại là những xác chết còn nguyên vẹn, thậm chí trong mắt họ vẫn còn có thể nhìn thấy sự phần nộ – không cam tâm cùng oán khí rõ ràng thế kia. Lại thêm vào cả cơn gió bên trên hơi hơi thổi qua, hình dáng những xác chết kia theo gió mà đong đưa ....

Trời ơi ! Sự chấn động trong tim họ lúc đó không cách nào có thể dùng ngôn từ để hình dung được. Tất cả mọi người chỉ cảm thấy đầu tóc dựng đứng hết cả lên, từ đầu đến chân đều là một luồng khí lạnh, trong đầu một mảng trắng xóa, căn bản là không còn cách nào để suy nghĩ.

Không biết có phải vì cảnh tượng này quá thực làm cho người ta cảm thấy quá sock và kinh hoàng hay không, mà bốn người họ lúc này cứ như bị ám vậy, ngây ra như gỗ mà tiếp tục tiến về phía trước.

Ở giữa nơi oán khí tập trung nhiều nhất của những xác chết kia, có một cỗ quan tài bằng đồng đen phải rộng đến hai mét cao tầm ba mét. Song chiếc quan tài này lại không có hình chữ nhật giống như những cỗ quan tài khác ở Trung Quốc, trên bề mặt có một đầu to một đầu nhỏ, giống như đặc điểm của các cỗ quan tài bên Tây phương vậy, nhưng cũng không hoàn toàn giống hẳn. Thực đúng là cỗ quái đến cực điểm !

Nhưng điều kỳ lạ nhất không hẳn nằm ở hình dạng bên ngoài của cỗ quan tài, mà là cách thức mai táng. Cỗ quan tài này không được đặt bằng phẳng như mọi cách thức mai táng thông thường khác, mà được treo lên trên không trung . Xem ra đây chính là nơi mai táng của chủ nhân nơi này, thực đúng là một tên tà khí vô cùng !

Bốn người họ nhìn vào chiếc quan tài đồng đen kia mà không dừng được trong tim cảm thấy khủng hoảng, bởi vì sự tàn nhẫn của chủ nhân ngôi mộ này quả thực người thường không cách nào có thể tưởng tượng được !

Trên chiếc quan tài đồng đen đó được khắc lên những hoa văn đẹp đẽ mà đặc biệt phức tạp, có bốn sợi dây xích to cỡ cánh tay người ta từ những hướng khác nhau trên đỉnh động cố định chiếc quan tài đồng đen này. Bên trên bề mặt cỗ quan tài này cũng chằng chịt những sợi dây xích vòng quanh, như thể sợ sẽ có thứ đáng sợ gì đó từ bên trong xông ra ngoài vậy.

Nhìn thấy mà khiến cho người ta run lên vì sợ hãi !

Mọi người trước cảnh tượng này lại cùng bị ngây ra vì sợ, cùng nhìn nhau, không biết nên làm thế nào mới tốt.

“Ừm... ..” Lăng Hạo ho nhẹ một tiếng, xem ra là có lời muốn nói. Lần nào vào lúc mọi người không biết nên phải làm sao, đều là anh ta phá vỡ sự trầm mặc trước tiên, rồi đưa ra ý kiến tốt nhất. Lần này cũng không là ngoại lệ, đại khái đây chính là năng lực của người lãnh đạo trong anh ta.

“Tình hình nơi này chúng ta đều đã rõ cả, xem ra nơi này quả thực không chỉ là một nơi có tà khí thông thường, hơn nữa chúng ta cũng không cách nào giải quyết được. Tôi thấy chúng ta vẫn nên đi ra thì hơn, sau đó thông báo cho các đơn vị có liên quan của chính phủ đến giải quyết thì hay hơn.”

“Tôi cũng thấy như thế thì tốt hơn.” Kỷ Nhan cũng rất đồng tình với ý kiến này của Lăng Hạo, hiện giờ chỉ dựa vào bốn người họ thì đúng là chẳng làm được gì ở nơi đây.

Ninh Tiêu không hề lên tiếng, giống như một khúc gỗ vậy, bất động mà nhìn chăm chăm vào cỗ quan tài đồng đen, bộ dạng như đang có suy nghĩ vậy.

Còn Bách Phú cũng không hề chú ý mấy mọi người đang nói gì, chỉ chăm chăm nhìn vào phía đằng sau của cỗ quan tài, sau đó do dự mà chỉ vào một góc rồi nói : “Mọi người nhìn xem, nơi đó không phải có một người đang ngồi sao ?”

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Quyển 2 - Chương 37: Quan Tài Đồng Đen - Bí Mật Thứ Năm Trong Hang (Trung)

Nghe thấy Bách Phú nói vậy, Lăng Hạo cùng Kỳ Nhan ngẩng ra ngay lập tức, tiếp đó theo hướng chỉ của Bách Phú mà nhìn, lại tiếp tục kinh ngạc. Quả đúng thực như vậy, có một người đang ngồi xếp chân chữ ngũ đối mặt với bức tường đá, bất động.

Nhìn y phục thì có lẽ là một người đàn ông thời hiện đại, chỉ là đồ mặc trên người hơi dày một chút, hiện giờ đã là mùa hè, cho dù trong núi này có mát đến đâu, thù mặc một cái áo phông dài tay cũng là đủ lắm rồi. Nhưng người này trên mình lại mặc áo len cùng áo jacket mà chỉ có tháng ba tháng tư mới phải dùng đến.

Bách Phú, Lăng Hạo cùng Kỳ Nhan ba người họ chậm chậm mà rất đề phòng tiến về phía đó. Ninh Tiêu vẫn đứng im tại chỗ nhìn cổ quan tài đồng đen, trên gương mặt là sự nghi ngờ trước giờ chưa từng xuất hiện. Nhưng, lúc này lại không có ai để ý đến sự bất thường này của anh ta.

“Anh nói xem ông ta có phải đã chết rồi không?” Kỳ Nhan nhỏ giọng hỏi Lăng Hạo.

Lăng Hạo nhú nhú lông mày đáp lại: “Hình như là thế.”

Tuy nhiên lời nói của bọn họ vừa dứt, cái đầu của người kia đã nhẹ động dấy một cái, như thể có ý muốn chứng minh bản thân vẫn còn sống vậy. Nhưng chỉ cần một cử động nhỏ như vậy cũng đủ để dọa cho ba người họ nhảy dựng hết cả lên, Kỳ Nhan trước giờ chưa từng tiếp xúc với những chuyện kỳ quái như thế này lại càng sợ đến nỗi phải nắm chặt lấy ngực mình lại, như muốn nỗ lực để khống chế trái tim đang đập đến điên cuồng của mình.

“Hóa ra là chưa chết.” Bách Phú vừa tức vừa buồn cười, trong tim lại nghĩ chưa chết sao lại còn phải dọa người khác như thế?

“Hi, ông không sao chứ?” Lăng Hạo không hề khách khí mà bước tới vỗ vỗ nhẹ lên vai người đàn ông kia.

Một gương mặt trắng bệch quay ra. Người đàn ông này có bộ dáng tầm khoảng trên dưới ba mươi tuổi. Người rất gầy, nhưng lại thấy vô cùng khỏe mạnh, đôi mắt nhỏ nhỏ mà lại có chút sung phù như mắt chuột của người này cũng làm cho mấy người bên Bách Phú cảm thấy cực kỳ âm u.

Nhưng ít nhất thì người này là một người sống, điều này đủ để mấy người họ thở phào một hơi, dù sao thì ở một nơi xác chết dày đặc đến thế này, cho dù có là chuột sống thì cũng đủ để làm cho người ta thấy vui hơn rồi.

Kỳ Nhan ôn nhu hỏi han: “Vị tiên sinh này, xin hỏi một chút, ông ở đây làm gì thế? Nơi này có thể đi ra ngoài không?”

“Ha ha ha ha ha ha ... các người ... không ra được nữa đâu ... Ha ha ... Hắn đã sắp ra rồi ... ai ... ai cũng không thể sống được nữa ... Ha ha ha ha ...”

Giọng nói của người này vừa khàn khàn lại vừa già cỗi, rõ ràng giống như giọng nói của một người già đã như đèn treo trước gió, ngữ điệu lời nói lại lạnh lẽo không mang theo dù chỉ một chút tình cảm nào.

Giống như tất cả mọi sinh mệnh trong mắt người này đều đã không còn có chút ý nghĩa vậy, dù cho sinh mệnh đó có là của chính ông ta.

Bách Phú nghe thấy lời ông ta nói, rung mình một cái, lại liếc thấy Lăng Hạo và Kỳ Nhan cũng đang như mình vậy, ngăn ngấm mà gượng cười nói: “Xin lỗi, xin hỏi ông nói như vậy là có ý gì? Chúng tôi đều không hiểu lắm.”

Ai biết được, người kia vừa nhìn thấy Bách Phú, ngay lập tức bèn nắm lấy cổ tay cô, trợn trừng đôi mắt chuột đã u ám không còn ánh sáng, hét lên: “Là cô, hóa ra là cô! Ha ha ha, đều là tại cô, những người này đều vì cô mà chết! ... Ha ha ha ... Cô chạy không thoát nữa rồi, hắn ta sắp ra được rồi! Hắn nói hắn nhất định sẽ tìm thấy cô ... Ha ha ...”

Nói xong người này lại quay sang liếc Lăng Hạo và Kỳ Nhan một cái, nở nụ cười kỳ quái nói tiếp: “Các người cũng ở đây sao ... Ha ha ... các người tất cả đều không chạy được nữa đâu ... bất luận là ai cũng không thể chạy thoát được nữa ...”

Rồi đột nhiên, đôi mắt vốn dĩ sung phù như mắt chuột của người này đột ngột lờm xuống một cách nhanh chóng, cái lỗ đen ngòm sâu hoắm kia đúng như một con quỷ chết vậy! Mà kể cả gương mặt vốn dĩ chẳng còn mấy da thịt lại cũng nhanh chóng teo tóp lại, thậm chí còn xuất hiện một loại màu thâm đen kỳ quái trên đó nữa.

Đây nào có giống như là gương mặt của người sống, mà rõ ràng là một người chết! Hơn nữa còn là một người đã chết rất lâu rồi! Nhưng ông ta rõ ràng vẫn có một vẻ mặt tà ác kinh khủng. Ông ta rốt cuộc đã chết hay là chưa?

Đôi tay cứng như sắt thép kia vẫn nắm chặt lấy cổ tay Bách Phú như cũ, không hề có cử động nào khác. Đối mặt với tình hình đột nhiên biến đổi như vậy, Bách Phú không biết nên làm thế nào mới được, sự sợ hãi cùng đau đớn cùng nhau ập đến trên người cô.

Lúc sau Bách Phú đã hồi lại được thần cố hết sức để gầy gữa, muốn dùng tận lực để thoát khỏi con người này xa một chút. Nhưng sức lực của người kia lớn đến không tưởng, bất luận Bách Phú có dùng lực đẩy đạp đến thế nào, thì cánh tay kia vẫn không hề có chút suy chuyển.

Lúc sau Bách Phú đã hồi lại được thần cố hết sức để gầy gữa, muốn dùng tận lực để thoát khỏi con người này xa một chút. Nhưng sức lực của người

kia lớn đến không tưởng, bất luận Bách Phú có dùng lực đẩy đạp đến thế nào, thì cánh tay kia vẫn không hề có chút suy chuyển. ~

Vừa thấy có chuyện bất thường, Lăng Hạo và Kỳ Nhan đã vội vàng chạy đến giúp đỡ, đáng tiếc là dù cho Lăng Hạo có dùng hết sức mà đá tên mất chuột này, thì hắn vẫn cứ cười tà ác như cũ không đổi, giống như thân thể đó sớm đã không còn có cảm giác vậy.

Kỳ Nhan cũng hoàn toàn vứt bỏ hình tượng thực nữ, sống chết mà dùng chiếc đèn pin trong tay mình để đánh vào đầu hắn ta. Đáng tiếc, tất cả những nỗ lực của họ đều không hề làm cho hắn có chút buông lỏng nào.

Lăng Hạo và Kỳ Nhan chỉ đành nắm chặt lấy vai Bách Phú mà kéo, muốn kéo cô đến nơi xa hơn một chút, nhưng tay tên mất chuột kia vẫn nắm chặt lấy tay Bách Phú không rời. Lăng Hạo không ngừng kêu tên Ninh Tiêu, muốn anh ta đến giúp, nhưng không hề thấy Ninh Tiêu trả lời, cũng không thấy đến giúp.

Dưới sự lôi kéo hết sức của Lăng Hạo và Kỳ Nhan, Bách Phú cuối cùng cũng có thể di chuyển ra ngoài được một chút. Nhưng điều mà ai cũng không ngờ tới là người kia, nói chính xác là phần thân trên của người kia cũng bị kéo ra ngoài.

Hóa ra, hắn ta đúng là sớm đã chết rồi !

Nhìn thấy cảnh này, Lăng Hạo đột nhiên nghĩ tới lá bùa chú mà Bách Phú đã đưa cho mình, anh ta không hề do dự cho tay vào trong túi áo, lấy lá bùa đó ra, dùng hết sức mình mà hướng về cái người đã chết kia !

Theo một ánh quang lóe lên, cùng một tiếng kêu thảm thiết, Bách Phú cuối cùng cũng thoát được khỏi hắn.

Tên mất chuột kia rút cuộc cũng phải thu về cánh tay thâm đen như gỗ cháy của hắn, trong tim không cam chịu mà dùng ánh mắt uất hận cùng oán độc nhìn chằm chằm vào Bách Phú.

Bách Phú nhìn ánh mắt lộ vẻ hung dữ cùng bộ dạng của tên mất chuột đó mà không dùng được có chút uất ức, bản thân cô rõ ràng là không hề quen biết người này, sao ông ta lại hận mình đến vậy chứ ?

“Ha ha ha ... cuối cùng cũng đã bắt đầu rồi, cuối cùng cũng đã bắt đầu rồi ... Ha ha ha ha ...” “Đôi mắt chuột đáng sợ kia đột nhiên không nhìn chằm chằm vào Bách Phú nữa, mà lại nhìn thẳng vào hướng cổ quan tài đồng đen kia.

Ba người họ thấy ánh mắt của hắn di chuyển, vội vàng cũng nhìn hướng về phía đó. Kết quả vừa mới nhìn qua, ba người không khỏi túa ra một thân mồ hôi lạnh. Cái tên Ninh Tiêu đáng chết kia không biết từ lúc nào đã bò lên được bên trên chiếc quan tài đồng đen rồi !

“Ninh Tiêu, mau xuống đây !” Lăng Hạo khẩn cấp hét gọi tên anh ta. Nhưng rõ ràng là không hề có tác dụng, Ninh Tiêu dường như không hề nghe thấy gì hết, cố chấp mà tiếp tục bò lên phía trên.

Kỳ Nhan cũng vội vàng hét gọi về hướng anh ta : “Ninh Tiêu, mau xuống đây đi, nguy hiểm lắm !”

Lúc này Bách Phú lại không nói lời nào, đôi mắt chỉ chăm chú nhìn vào cổ quan tài đồng đen đáng sợ kia, trong tim trùng xuống nhưng cũng đập một cách mãnh liệt, cô thậm chí còn như nhìn thấy được cả dòng máu tươi đang chảy ra từ trong cổ quan tài đó.

Không biết là vì sao, mà Bách Phú đột ngột cảm thấy như bản thân đã bị phân tách ra khỏi nơi này vậy, như đang trong trạng thái chân không, tiếng kêu gào của Lăng Hạo cùng Kỳ Nhan bên tai cô cũng hoàn toàn không còn nghe thấy được nữa.

Bách Phú vội vã nhìn sang người phụ nữ xinh đẹp mang thai mặc một chiếc áo trắng bị treo gần mình nhất, trời ơi, người phụ nữ rõ ràng vừa rồi còn có chút sắc tươi như người mới chết, vậy mà không biết từ lúc nào lại cũng giống như tên mất chuột kia vậy, đột nhiên teo tóp lại đến kinh khủng ! Vốn dĩ làn da căng đầy lực đàn hồi kia giờ cũng đang khô đi nhăn nhúm lại giống như vỏ cây khô đen, làm cho gương mặt vốn dĩ đã có hình dáng vận vận lại càng thêm kinh khủng vô cùng. Cái bụng đang nhô cao lên kia cũng dần dần mà khô quắt lại. Nhưng, Bách Phú cũng nhìn thấy rất rõ ràng, từ trong vùng bụng đó dường như xuất hiện một luồng khí màu đen uốn khúc bay lượn. Đám khí đen đó cùng với những đám khí đen bay ra từ những phụ nữ mang thai khác tụ tập lại cùng một chỗ, như một con rắn bay lượn xung quanh cổ quan tài đồng đen, rồi quấn chặt lấy xung quanh nó.

“Lương ... thả ta ra ... Lương ...”

Bên tai Bách Phú đột nhiên có âm thanh này, nhưng âm thanh đó lại làm cô từ sâu trong trái tim mình dâng lên sự hoảng sợ cùng căm ghét. Hận không thể lập tức tránh càng xa càng tốt âm thanh kia.

Bách Phú không thể nhịn được mà lấy hai tay bịt chặt đôi tai lại, nhưng không hề có tác dụng, âm thanh đó vẫn quẩn quýt bên tai rồi trực tiếp đâm thẳng vào trong đầu cô.

“Lương .... Lương ....”

Giọng nói đó là đang nói với Ninh Tiêu, lẽ nào họ quen nhau sao ?

Trong lòng Bách Phú dâng lên một dự cảm không lành, tất cả dường như đã được số mệnh an bài trước vậy, đúng như lời tên mất chuột kia đã nói : Bất luận là ai cũng không thể thoát được !

Ninh Tiêu đã hoàn toàn bị giọng nói kia khống chế, nói ra cũng kỳ quái, nhưng anh ta dường như biết rõ được cách mở cổ quan tài bằng đồng đen kia

vậy, thuận thực mở ra từng chiếc khóa xích trên cổ quan tài đồng đen đó. Theo tiếng ‘lềng xềng’ vang lên, chìa khóa xích sắt cũng rơi xuống dưới mặt đất. Đám khí vốn dĩ đang bao lấy cổ quan tài kia, vù một tiếng mà biến vào trong đó.

Ninh Tiêu cũng từ bên trên ngã sập xuống.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Quyển 2 - Chương 38: Quan Tài Đồng Đen - Bí Mật Thứ Năm Trong Hang (Hạ)

Tiết từ :

“Luu Yên ... ..chờ ta

Một ngàn năm ... ..

Một ngàn năm sau,

Ta nhất định sẽ đi tìm nàng,

Nghĩ cách để hóa giải mười ba lời nguyên cho nàng,

Để nàng không phải chịu đựng thống khổ nữa.

Không ai có thể tách rời chúng ta

Ta sẽ vĩnh viễn bảo vệ nàng,

Sẽ không bao giờ để bất cứ ai cướp nàng đi mất nữa.

Một ngàn năm sau ... ..”

Trên trời, mặt trăng tròn vành vạnh mang màu đỏ như máu ... ..

Cùng lúc với việc Ninh Tiêu rơi xuống, bên tai Bách Phú cũng nhất thời lấy lại được âm thanh, cô vội vã cùng Lăng Hạo và Kỷ Nhan chạy qua, thăm dò Ninh Tiêu.

Dưới sự lay chuyển của mọi người, Ninh Tiêu mơ mơ màng màng tỉnh lại, gương mặt hoàn toàn ngạc nhiên hỏi : “Sao mọi người lại đều ở chỗ này thế ? Đã xảy ra chuyện gì rồi ?”

Còn chưa đợi mọi người trả lời, đã nghe thấy từ phía bên trên có tiếng ‘crack’ một cái.

“Cổ quan tài đồng đen sắp rơi xuống đây !” Lăng Hạo nhất thời ý thức được sự nguy hiểm tồn tại trên đó.

Bốn người họ vội vã mà chạy về phía bên cạnh, nguy hiểm quá ! Vừa mới rời khỏi đó đã nghe thấy một tiếng động lớn, nắp của cổ quan tài nặng nề kia đã rơi xuống dưới. Tiếp theo đó là một trận cuồng phong khiến không ai mở được mắt ra, trận gió này âm lãnh lạ thường, quét qua khiến mấy người Bách Phú toàn thân đều thấy lạnh băng, như thể đang trong khối băng lạnh vậy.

Chỉ qua một lát, gió, cũng dừng lại.

Nhưng lúc vừa mới mở được mắt ra nhìn cảnh tượng xung quanh đã khiến mọi người ai nấy đều há hốc mồm.

Đây là ... ..chính là nơi kinh khủng vừa rồi hay sao ? Những ... ..xác chết phụ nữ mang thai kia đâu rồi ?

Không chỉ có xác chết của những phụ nữ mang thai đã không còn trông thấy nữa, mà đến cả nửa cái xác đáng sợ kia cũng biến mất, trên mặt đất trừ cổ quan tài đồng đen vừa mới rơi xuống kia thì chẳng còn lại gì.

Hiện giờ toàn bộ nơi này đã không còn như khu rừng âm u kinh khủng giống như lúc nãy nữa, đến cả ánh sáng cũng cảm giác như đủ hơn một chút, xem ra lại giống như là một ‘đảo nguyên ngoại thế’ rất yên tĩnh và yên bình.

Bốn người họ liên tục nhìn nhau, muốn cố gắng xác định xem cảnh vật trước mắt này là mộng hay là thực.

“Vừa rồi mọi người . . . . .có nhìn thấy xác chết những phụ nữ mang thai hay không ?” Kỳ Nhan cẩn thận hỏi dò.

Bách Phú sống chết gật gật đầu đáp lại : “Có chứ, tôi đã nhìn thấy.” Sau đó lại quay đầu qua nhìn Ninh Tiêu và Lăng Hạo.

“Có nhìn thấy chứ.” Ninh Tiêu rõ ràng là bộ dạng mơ màng có chút không hiểu nổi.

Kỳ Nhan nhìn Ninh Tiêu, nghi ngờ hỏi tiếp : “Ninh Tiêu ? Vừa rồi sao cậu lại mở cổ quan tài đó ra ? ”

“Tôi mở ra ? ” Ninh Tiêu kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn về phía cổ quan tài đồng đen kia một cái, “Không phải là nó tự rơi xuống sao ? Tại sao tôi lại muốn muốn mở nó ra chứ ?”

Nghe Ninh Tiêu nói vậy, Kỳ Nhan và Bách Phú cùng trợn mắt ngây ngốc tại chỗ.

Ninh Tiêu nhìn về mặt Kỳ Nhan và Bách Phú hiện tại đúng là không hề nói đùa, đột ngột tìm trùng xuống, cố gắng nghĩ kỹ lại từng việc đã xảy ra, nhưng chỉ còn là một mảng trắng xóa.

“Tôi vừa rồi nghe thấy . . . . .hình như có người gọi anh là ‘Lương’.” Bách Phú nhìn chăm chú vào đôi mắt của Ninh Tiêu, cái nhìn chăm chú làm Ninh Tiêu có chút không được tự nhiên, “Anh có nghe thấy hay không ?”

“Lương ?” Ninh Tiêu lặp lại câu này, lại cứ cảm thấy như đã nghe qua ở đâu đó vậy . Nhưng, rốt cuộc là đã nghe qua ở đâu chứ ?

“Tôi không hề nghe thấy .” Kỳ Nhan lắc đầu nói, rõ ràng sự việc xảy ra ngày hôm nay đã hoàn toàn nằm ngoài năng lực tiếp nhận của cô ấy. Người đã đi du học rồi mới về nước như cô thật không nghĩ tới, trên thế giới này lại có một thế lực thần bí không tên tồn tại. Nghĩ tới việc mình còn từng thâm cười nhạo Bách Phú khi cô nói có quỷ, lại thấy mình đúng thực chỉ như ếch ngồi đáy giếng.

Lăng Hạo căn bản không hề để ý đến mọi người đang nói gì, chỉ chăm chú nhìn chằm chằm vào nắp của cổ quan tài đồng đen đã bị rơi ra đằng xa kia.

“Sao thế ?” Kỳ Nhan bước qua nắm lấy tay Lăng Hạo, lo lắng hỏi anh ta.

Không biết tại vì sao, mà Bách Phú khi nhìn thấy Kỳ Nhan nắm lấy tay Lăng Hạo, trong tim nhất thời lại có cảm giác không được thoải mái, cô vội vã quay đầu đi hướng khác, tránh khỏi nhìn thấy cảnh tượng làm cô không vui này.

“Ừm, nắp của cổ quan tài này hóa ra là có hai tầng . . . . .mọi người xem xem trên đó viết gì kia ?” Lăng Hạo giỡn ra khỏi bàn tay của Kỳ Nhan, chạy đến trước nắp cổ quan tài, dùng tay sờ lên những đường nét trong nắp cổ quan tài.

“Vậy sao, có chữ nữa sao ?” Ninh Tiêu là người đầu tiên chạy tiếp đến, muốn phá vỡ sự gượng gạo lúc này. Anh ta cẩn thận quan sát đến nửa ngày, mới chậm rãi mà đọc ra được mấy chữ trên nắp quan tài đó , “Ngàn năm sau . . . . .lại gặp gỡ.”

“Vậy sao, có chữ nữa sao ?” Ninh Tiêu là người đầu tiên chạy tiếp đến, muốn phá vỡ sự gượng gạo lúc này. Anh ta cẩn thận quan sát đến nửa ngày, mới chậm rãi mà đọc ra được mấy chữ trên nắp quan tài đó , “Ngàn năm sau . . . . .lại gặp gỡ.” ~

“Giống như một lời hẹn ước vậy.” Kỳ Nhan nghe thấy câu này, lại cảm thấy hình như đã nghe được ở đâu đó.

Lăng Hạo tiếp tục nói : “Mọi người xem, ở bên trên còn có rất nhiều những đường kẻ dọc kỳ lạ.”

Bách Phú cũng ghé vào xem, chỉ nhìn thấy những đường kẻ dọc đó cong queo và sâu ở phần giữa, hai bên lại nông, trên những đường kẻ đó còn có thứ gì màu đen đen nữa. Bách Phú đột nhiên nghĩ tới thứ gì đó, cô lắp bắp nói : “Đây lẽ nào . . . . .lẽ nào lại là do móng tay gây nên sao ?”

Lời Bách Phú vừa dứt, mọi người đều cảm thấy một trận tê dại trên da.

“Không phải chứ .” Kỳ Nhan nhìn những vết tích màu đen này, không dùng được mà cảm thấy lạnh ngắt từ đầu xuống đến chân, “Vậy, người ở trong này không phải là chưa chết mà đã bị đưa vào cổ quan tài hay sao ?”

Mọi người nghe xong không hẹn mà cùng xoay đầu nhìn lên nửa cổ quan tài còn treo phía trên cao kia.

Đôi mắt Ninh Tiêu mở lớn mang theo đầy nghi ngờ nhìn chăm chăm rất lâu, rồi mới nghi hoặc nói : “Nhưng, cổ quan tài này, hình như chẳng có gì cả ? Vậy thì là ai có thể cào lên trên nắp quan tài thành ra như vậy chứ ?”

Hiện giờ mọi người ai nấy đều mang theo một dấu hỏi lớn trong đầu, ai cũng không thể trả lời được ai.

Bách Phú lại không để ý đến nhiều như thế, chỉ cẩn thận cúi đầu đếm những dấu vết trên đó : ” 1 , 2 . . . . . 19 . . . . . 32 . . . . . 47 .” Sau khi đếm xong, cô lắc lắc đầu tự nói : “Có 47 đường. 47 . . . . .điều này nghĩa là gì chứ ? ”

“Mà ở đây còn có một cái lỗ tròn rất kỳ lạ nữa.” Ninh Tiêu chỉ lên trên nắp quan tài, trên đó có một cái lỗ khó hiểu to cỡ đồng một tệ. Do cha của anh ta rất yêu thích đồ cổ, nên từ nhỏ Ninh Tiêu cũng đã có chút hiểu biết về đồ cổ. Nhưng sự cổ quái của cổ mộ này đã hoàn toàn vượt ra khỏi bất cứ sự hiểu

biết nào về mộ cổ của anh ta.

“Liệu có phải là do chuột gặm không ?” Kỳ Nhan đoán mò.

Ninh Tiêu kiên định lắc đầu nói : “Không thể nào, chuột gặm sao có thể tròn đến thế này chứ ? Thứ này vừa nhìn là đã có thể biết được do thù công làm ra. Hơn nữa mọi người nhìn xem, ở trên cổ quan tài bằng đồng cũng có nữa. Mà suốt trên đường đến đây, chúng ta trừ việc gặp phải loài cá miệng đầy răng cùng với những bông hoa màu đỏ kia, thì đâu có gặp sinh vật nào khác, đến kiến cũng chẳng có lấy một con.”

Suy nghĩ một lúc, Ninh Tiêu lại nói tiếp : “Nơi này . . . thực quá cổ quái. Trước tiên, không có ai lại trồng hoa trong cổ mộ cả, bởi vì để bảo tồn hoàn toàn cho quan tài, cũng vì tính an toàn nữa, nên cổ mộ đa phần đều được phong ấn kín, dù cho là bất cứ sinh vật nào, trừ vi khuẩn ra thì không thể tồn tại. Nhưng nơi này lại không hề như thế.”

“Hai là, người cổ đại khi chết đi hầu hết là có người hầu hoặc thê thiếp chết theo, chủ yếu là hi vọng chủ mộ sau khi chết đi, vẫn có thể hưởng thụ cuộc sống phồn hoa như khi còn sống. Nhưng nơi này chết theo lại toàn là những phụ nữ mang thai ! Điều này là cực kỳ không may mắn, hơn nữa, người ta cần phụ nữ mang thai lớn đến như vậy để làm gì chứ ? ”

“Ba là , để có thể giữ được cho xác chết không bị thối rữa, quan tài đều được phong ấn kín, nhưng nơi này không những không phong ấn kín, mà còn cố ý mở cái lỗ này, điều này cũng không hề phù hợp với lệ thường.”

“Thứ tư, cổ nhân luôn coi trọng việc vào đất mới là an lành, nhưng cổ quan tài đồng đen này lại được treo lên. Nói nó là quan tài treo? Nhưng quan tài có treo lên cũng được treo bằng, chứ đâu có giống như cổ quan tài này treo đầu trên đuôi dưới ngược như thế. Như vậy có phải là sẽ làm cho người chết không được yên ổn không ?”

“Thứ năm, người cũng chết rồi, tại sao lại còn phải chăng dây xích chặt như vậy xung quanh quan tài chứ ? Lẽ nào là sợ có thứ gì đó sẽ chạy ra ?”

Ninh Tiêu nói xong, tự mình cũng đặt xuống một câu kết luận : “Nơi này, thực sự rất tà môn !”

“Còn có mấy vấn đề nữa. ” Lăng Hạo nói tiếp , ” Rốt cuộc là ai đã chém tên mất chuột kia thành hai phần ? Ngoài ra còn có . . . .những xác chết kia , đã đi đâu hết ?”

Sau khi Lăng Hạo nói xong , bốn bề lại nhất thời rơi vào trong sự tĩnh lặng, đến nỗi chỉ còn nghe được hơi thở của bốn người họ.

“Nơi này không bình thường, chúng ta vẫn nên mau đi thôi.” Lăng Hạo sắc mặt trầm trọng, “Những xác chết phụ nữ mang thai đó, còn có . . . .nửa thân người kia, không thể vô có mà biến mất hết được. Bên trong đó nhất định có thứ gì đó đáng sợ, không phải là thứ mà bốn người chúng ta có thể ứng phó được, sau khi về tôi sẽ nói lại với đại sư, xem có cách gì để giải quyết hay không.”

Đối với ý kiến của Lăng Hạo, mọi người ai nấy đều đồng tình. Tìm đến nửa ngày, cuối cùng cũng tìm được một cửa động nhỏ ở phía bên trên, có lẽ là cửa động của bọn đào mộ. Bốn người họ lần lượt trèo lên, Ninh Tiêu đi cuối cùng. Trước khi ra khỏi động đó Ninh Tiêu còn nhìn lại làn khói trắng đang bốc lên từ suối nước nóng, cứ cảm thấy như có gì đó bất thường, nhưng trong tim lại cũng ngầm nổi lên một sự mong chờ không thể gọi tên.

Sau khi Ninh Tiêu rời đi, làn khói trắng nơi suối nước nóng dần dần biến thành màu đỏ nhàn nhạt, hơn nữa toàn bộ hồ cũng nổi sóng lên dữ dội, giống như màu máu tươi vậy, đỏ đến mức phát ra màu đen.

Một tiếng thờ dài cất lên vang vọng trong không gian động, giống như đã bị dồn nén đến ngàn năm trong ngực vậy, cuối cùng cũng đã được nhẹ nhõm.

Nhưng tất cả những cảnh tượng kỳ quái này lại không có ai nhìn thấy cả.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Quyển 2 - Chương 39: Chiếc Bóng (Một)

Mấy người hội Lăng Hạo đi mãi đến tối mới về được đến thôn trang, vừa khát lại vừa đói, cũng có chút ngượng ngùng do để dân trong thôn lại phải điên cuồng đi tìm họ nữa.

Lăng Hạo về đến nơi mới phát hiện ra trong máy di động có rất nhiều cuộc gọi nhờ vả tin nhắn, mở ra xem mới biết là của Tô tổng. Ông ta nói với anh là, hóa ra mẹ của Anh Đào đột nhiên có chút việc gấp, nên không kịp nói với mọi người mà tự mình rời khỏi thôn trang. Hiện giờ cô ta đã bình an ở thành phố G rồi, ông cũng đã phê bình cô ta một trận. Vì vậy mấy người bên Lăng Hạo không cần phải tiếp tục tìm nữa, mà trực tiếp quay về thành phố G thôi.

Sau khi nói chuyện điện thoại xong, Lăng Hạo bức mình nói với Bách Phú tình hình của Anh Đào. Thấy Bách Phú dù vui mừng, nhưng bộ dạng lại cũng có chút thất vọng. Lăng Hạo cảm thấy có chút thương tâm. Anh ta biết, Bách Phú là yêu thương cô em họ này từ sâu trong tim. Nhưng cô Anh Đào kia lại quá kiêu ngạo tự phụ, chuyện gì cũng chỉ biết mình, căn bản không hề nghe lời chị mình là Bách Phú, vì vậy cũng làm Bách Phú khó xử. Gia đình có

chuyện gấp ư ? Cái này bất cứ ai nghe được mà không biết chỉ là lời biện hộ !

Nhưng Kỷ Nhan đứng bên cạnh đã không nhìn được nữa mà nói : “Bách Phú a, là một người ngoài, tôi rất muốn khuyên cô một câu. Cô thực sự là phải quản lý cô em họ này một chút ! Cô ta quá tùy tiện rồi, chỉ cần nói một tiếng như vậy mà đi mất, làm cho tất cả mọi người đều phải lo lắng cho cô ta. Cho dù có việc gấp gì, cũng có thể nhờ người nói hộ chứ ? Có cần phải lặng lẽ đi mất như thế không ? ”

Cái tính cách ích kỷ cùng cao ngạo của Anh Đào sớm đã khơi dậy sự phản cảm trong Kỷ Nhan, nhất là biểu hiện trong mấy ngày đi du lịch này, rõ ràng là làm cho người khác tức giận đến mức chỉ muốn cho cô ta hai cái tát.

“Không sai , Bách Phú. Lần này tôi cũng không giúp cô nữa đâu. Cô cũng phải có chút nghiêm khắc của người làm chị, ngày hôm đó cô mắng hay lắm, ít nhất thì ngày hôm đó cô ta cũng không còn kêu trời oán đất nữa. Cái cô Anh Đào đó rõ ràng đã bị mọi người nuông chiều thành hư rồi ! Cô cứ dung túng cô ta như vậy, là hại cô ta đấy!”

Ninh Tiêu cũng từ sâu trong tim chẳng ưa gì Anh Đào, trước giờ anh ta vẫn luôn ghét nhất những cô nàng tiểu thư được nuông chiều như thế. Lý do anh ta thích ở gần Bách Phú, cũng là vì trên người Bách Phú luôn có một khí chất vừa thoải mái lại vừa kiên cường. Vì vậy lần nào nhìn thấy cô Anh Đào kia chỉ tay chỉ chân với Bách Phú, là anh ta lại không thể ngăn được khí nóng bốc lên.

“Điều này ... ..” Bách Phú hơi ngập ngừng, vốn muốn nói hộ Anh Đào mấy câu, nhưng nghĩ đến việc mọi người hết lòng hết sức mệt mỏi như vậy đi tìm cô ta khắp nơi, là không thể mở lời được nữa. Lần này Anh Đào đúng là đã quá đáng quá rồi !

“Tôi sẽ nhắc nhở cô ấy.”

“Thế mới đúng chứ .” Ninh Tiêu cười cười mà vỗ vai Bách Phú.

Thực ra mọi người cũng đều không hề cho rằng Bách Phú sẽ thực sự trách mắng Anh Đào, dù sao cô ấy cũng đã bị Anh Đào bắt nạt thành quen mất rồi, ai cũng chẳng hề hi vọng người vừa hiền lành lại yếu đuối như Bách Phú có thể trong chốc lát mà mạnh mẽ ngay lên được. Nhưng, ít nhất Bách Phú giờ cũng đã không còn nói giúp cho Anh Đào thoát tội nữa, đây cũng đã là một khởi đầu tốt rồi.

Cứ như thế, bốn người họ ngày hôm sau đáp xe về. Trên đường, Bách Phú cứ không ngừng chơi đùa với một cái gương bằng đồng tinh xảo. Chiếc gương đồng này vừa cổ vừa ưu nhã, vừa nhìn đã biết là có chút lịch sử trên đó. Ninh Tiêu vốn dĩ là người có chút hiểu biết về cổ vật muốn nhìn một chút, nhưng Bách Phú dù chết cũng không cho anh ta đụng đến . Lúc Ninh Tiêu thấy Bách Phú hận không thể cầm lên bàn tay đang muốn giật mất chiếc gương đồng của cô ấy, thì anh ta mới chịu đầu hàng. Nhưng Ninh Tiêu vẫn cứ cảm thấy Bách Phú có chút gì đó kỳ lạ, nhưng là ở chỗ nào, thì anh ta lại không thể nói được.

+++ +++ +++ +++ ++

“Cha ... Cha ... .. “

Ninh Tiêu vừa vào đến cửa đã gọi ầm cả lên. Do mẹ anh ta mất từ rất sớm, nên Ninh Tiêu từ nhỏ đã phụ thuộc vào cha như sinh mệnh vậy, tình cảm đó cũng tự nhiên mà lớn hơn rất nhiều so với tình cảm cha con thông thường khác. Mấy ngày không gặp, Ninh Tiêu đã rất nhớ cha rồi, mà cha anh ta cũng như vậy nhớ nhưng con trai. Ngày hôm qua anh ta gọi điện về cho cha, nhưng không như mọi lần chỉ nói chuyện không đến hai phút, nghe giọng cha anh ta lúc đó dường như đang rất suy nhược, cho nên Ninh Tiêu lại càng lo lắng hơn.

Song gọi đến nửa ngày mà vẫn không thấy có ai đáp lại. Ninh Tiêu nhíu nhíu lông mày, tự hỏi sao lại không có người chứ? Mà cho dù cha anh ta không ở nhà, thì cũng vẫn phải có vú Từ a, những năm gần đây đều là vú Từ lo liệu việc nhà, đến nấu cơm nấu nước, đều do bà một tay làm hết cả.

Hơn nữa bà lại đã không còn người thân, thì có thể đi đâu ? Hiện giờ cũng đã hơn bảy giờ tối rồi, vừa vặn là lúc ăn cơm , thì sao bà lại không có nhà được chứ ? Làm anh ta còn tưởng đang có một bàn đầy thức ăn yêu thích đang đợi mình nữa cơ !

Ninh Tiêu trong đầu đầy nghi ngờ, nhưng chẳng có ai cho anh ta hỏi, chỉ đành về phòng đi tắm trước.

“Ở nhà vẫn là tốt nhất.” Ninh Tiêu nằm trong bồn tắm thoải mái nhắm hai mắt lại.

....

“Cạch.”

Hình như có tiếng động gì đó thì phải ? Là cha sao ? Ninh Tiêu nghi ngờ mở mắt ra, nhìn xung quanh bốn phía, nhưng lại chẳng thấy có gì, vì vậy tiếp tục một mình nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Trong lúc đang mơ màng màng, trên cổ tay anh ta bỗng truyền đến một trận đau nhức đến tận xương cốt, dường như đang bị một thứ lạnh như băng dùng lực nắm lấy vậy, làm toàn bộ phần cổ tay cảm thấy như đang bị kim đâm vào đau nhức vô cùng.

Cái lạnh trên tay không ngừng truyền đến hàn khí làm cho bồn tắm trong chốc lát cũng lạnh hẳn đi, lạnh đến nỗi làm hai hàm răng Ninh Tiêu không ngừng va đập vào nhau.

Cái lạnh trên tay không ngừng truyền đến hàn khí làm cho bồn tắm trong chốc lát cũng lạnh hẳn đi, lạnh đến nỗi làm hai hàm răng Ninh Tiêu không ngừng va đập vào nhau. ~

Ninh Tiêu rất muốn mở mắt ra nhìn, nhưng lại đột nhiên cảm thấy thân mình không thể nào động đậy được nữa, giống như toàn thân đều đã bị đông thành đá vậy, hoàn toàn không làm gì được. Làm sao bây giờ ? Ninh Tiêu cuống lên suy nghĩ. Liệu có phải là bản thân đã gây nên chuyện gì đó trong mộ cổ kỳ quái kia rồi bị thứ gì đó không sạch sẽ theo về nhà ? Nếu quả thực đúng là như vậy, thế thì . . . .cha liệu có gặp phải nguy hiểm nào không. Nghĩ tới khả năng này, Ninh Tiêu kinh sợ, sau đó dùng hết sức lực để giãy giụa.

Đáng tiếc, giãy dụa đến nửa ngày, đều đã dùng hết sức lực toàn thân, vậy mà vẫn không thể nào động đậy được dù chỉ nửa tấc. Bên tai cũng đã có tiếng gió ‘ù ù ‘ vang lên. Trong lòng lại nghĩ sao có gió được chứ ? Anh ta nhớ rõ cửa chính và cửa sổ đều đã được đóng kín, quạt hút gió cũng không hề mở ? Ninh Tiêu lúc này càng cuống lên, anh ta có thể cảm nhận được mình rõ ràng đang gặp nguy hiểm, thậm chí còn cảm thấy được cái chết đang từng bước từng bước đến gần mình.

“Xoẹt.” Tiếng quần áo bị xé rách ra.

Song sau tiếng động này, Ninh Tiêu phát hiện ra cơ thể đột nhiên đã có thể cử động lại được Anh ta lập tức từ bốn tám đứng dậy, căng thẳng nhìn khắp bốn phía, nhưng trừ đám quần áo rơi trên mặt đất ra, còn lại thì không phát hiện được ra thứ gì khác.

Nước tắm cũng đã hoàn toàn đông lạnh hẳn lại, Ninh Tiêu bất an nhanh chóng mặc đồ ngủ lên. Đột nhiên, anh ta nhìn thấy lá bùa chú rơi trên sàn nhà — đó là lá bùa chú mà Bách Phú đã đưa cho anh ta.

Ninh Tiêu rốt cuộc hiểu ra tại sao mình lại có thể cử động được rồi, nhất định là do lá bùa chú này đã cứu anh ta ! Lại vội vàng cúi đầu xuống nhìn vào cổ tay của mình, thấy trên đó có dấu tay của một đứa bé con, trên dấu tay màu đỏ đó còn có ấn màu thâm đen trong đó nữa. Ninh Tiêu đột nhiên nhớ lại lúc ở Bạch Ngọc Kiều, nhớ tới dấu tay in trên cổ chân của Bách Phú. Nhưng . . . .hình như có gì đó không đúng lắm. Vì dấu tay in trên cổ chân Bách Phú là màu đen xỉ, còn của mình lại là màu đỏ đen, hơn nữa dấu tay này hình như lại lớn hơn dấu tay kia, giống như . . . . bàn tay của một đứa bé khoảng năm sáu tuổi vậy .

Ninh Tiêu vội vàng nhặt lá bùa chú ở dưới đất đeo lên người. Bất kể như thế nào, thì chuyện này cũng không bình thường chút nào, phải mau mau thông báo cho mấy người Bách Phú.

Gọi mấy cuộc điện thoại xong, Ninh Tiêu trong tim cũng được nhẹ nhõm phần nào, Bách Phú cùng anh họ chị dâu anh ta đều nói không có chuyện gì lạ, nhưng họ nhất định sẽ đề ý đề phòng. Chỉ có điều di động của cha là vẫn chưa gọi được, điều này làm anh ta căng thẳng vô cùng.

Cha rốt cuộc là đi đâu chứ ? rõ ràng hôm nay anh ta đã nhắn lại là sẽ về nhà, cha không thể nào không quan tâm đến chứ ? Liệu có xảy ra chuyện gì hay không ? cứ nghĩ đến điều này là Ninh Tiêu lại cuống lên như con kiến bò trên chảo lửa vậy.

Vào lúc Ninh Tiêu đang lo lắng đến phát cuồng lên mà không biết phải làm sao, thì cửa bỗng bật mở ra.

“Tiêu Tiêu, con về rồi sao ?”

“Cha.” Ninh Tiêu lập tức chạy đến trước mặt cha, “Cha về lúc nào vậy ?”

“Cha ở nhà suốt mà.” Ninh Chấn Hoa nhỏ giọng trả lời, bộ dạng xem ra rất không có tinh thần.

“Vậy sao ? Thế sao con gọi rất lâu rồi mà chẳng có ai trả lời con cả. ” Ninh Tiêu đột nhiên phát hiện dường như cha đã già đi rất nhiều, hai bên tóc mai đã bạc trắng cả, những nếp nhăn ở đuôi mắt cũng sâu hơn như thể dùng dao mà khắc lên vậy, còn cả đôi mắt vốn dĩ rất tinh tường kia nữa từ lúc nào đã âm ỉ đục đi rồi, tinh thần hoàn toàn đã không còn được như lúc Ninh Tiêu còn nhỏ nữa.

Sao bản thân lại không hề đề ý đến những điều này chứ ? Ninh Tiêu cảm thấy thật có lỗi, lại thấy bản thân thực sự đã quá ham chơi rồi, trước giờ chưa từng đề ý gánh vác cùng cha chuyện của công ty, đề tất cả mọi áp lực đều dồn lên đôi vai của cha mình, thực đúng là quá không nên như vậy.

“Con xin lỗi, cha.” Ninh Tiêu mang theo ý xin lỗi nói.

Ninh Chấn Hoa cười cười, xoa xoa gương mặt con trai nói : “Đứa con ngốc này, đi nghỉ sớm đi.”

“Con biết rồi, cha .” Ninh Tiêu vẫn đứng im ở cửa, nhìn theo bóng lưng của cha đi qua. Lúc cha anh ta đi đến đầu kia của hành lang, ánh trăng chiếu lên người ông, chiếc bóng trải dài rõ ràng ra trên nền nhà.

Thấy cha đã đi vào trong phòng rồi, Ninh Tiêu cũng đóng cửa phòng lại. Cứ nghĩ tới bóng cha, Ninh Tiêu lại cảm thấy cha đã không còn giống như người cha kiên cường cao lớn trước đây nữa rồi, cha cũng đã đến lúc cần sự chăm sóc và giúp đỡ của anh ta. Nhưng , từ trong tiềm thức của Ninh Tiêu lại cảm thấy như . . . .có chỗ nào đó khác lạ. Nhưng là chỗ nào chứ ?

Không nghĩ ra được, Ninh Tiêu lắc đầu không muốn nghĩ đến nữa. Nhưng, bụng lại ‘rột roạt ~ ‘ kêu lên nhắc nhở rằng anh ta còn chưa hề ăn tối.

Cha có lẽ cũng chưa ăn, chỉ bằng đi làm gì đó cho ông ăn luôn, tiện thể hỏi xem vú Từ đi đâu rồi .

Nhưng gõ cửa phòng đến một lúc lâu mà vẫn không thấy có động tĩnh gì, Ninh Tiêu bèn cẩn thận vịn tay nắm cửa mở ra. Chỉ thấy cha đã nằm lên giường đi ngủ rồi, trong lòng còn ôm lấy chiếc bình sứ bảo bối kia.

Sao mà đến cả quần áo ngủ cũng không thay chứ ? Ninh Tiêu ngán ngẩm lắc đầu. Lại thấy cha chẳng đắp gì lên cả, anh ta vội vàng đi tới lấy chăn ra

muốn đắp lên cho cha mình.

Song đúng lúc anh ta đang chuẩn bị xoay người rời đi, thì cổ tay bỗng bị cha nắm chặt lấy, rồi thấy ông dùng ngữ khí nghiêm khắc trước giờ chưa từng có mà hỏi : “Con muốn làm gì thế ?”

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Quyển 2 - Chương 40: Chiếc Bóng (Hai)

“Con muốn làm gì thế ?”

Câu hỏi nghi ngờ của cha làm Ninh Tiêu bị dọa một trận, anh ta lắp bắp nói : “Không . . . .không có gì ạ, con . . . .muốn giúp cha đắp chăn thôi.”. Nói thực, trước giờ cha chưa từng làm cho anh ta sợ đến thế này, trong ấn tượng của anh ta, thì cha vĩnh viễn luôn là người từ ái, dường như không bao giờ biết giận dữ là gì vậy.

“Con lừa ta !” Cha anh ta gằn lên nói : “Con là muốn trộm chiếc bình sứ này đúng không !”

Ninh Chấn Hoa hung dữ mà trừng lên với Ninh Tiêu, đôi mắt vốn dĩ đang không có chút tinh thần nào kia giờ đột nhiên như bùng lên ngọn lửa trong đó, đến cả con ngươi dường như cũng đã biến ra sắc đỏ.

Ninh Tiêu ngây ra, anh ta vẫn nhớ lúc ở trên xe, Bách Phú cũng trừng mắt với anh ta, nhưng giờ nếu so với ánh mắt của cha lúc này, thì đó rõ ràng là một con cừ non so với một ác quỷ ! Cách so sánh này có lẽ thực không hợp lý, nhưng trong lòng Ninh Tiêu cảm nhận thấy đúng như vậy.

Ninh Chấn Hoa đột nhiên thít chặt lấy tay của Ninh Tiêu, như thể muốn đem bàn tay ông ăn sâu vào trong tận xương vậy làm cho Ninh Tiêu đột ngột cảm thấy sự đau đớn như xuyên qua tim mình, vì nơi mà Ninh Chấn Hoa nắm chặt lấy cũng chính là cánh tay vừa bị thương của anh ta.

Ninh Tiêu vội vàng chỉ vào chiếc bình trên giường nói : ” Cha, cha xem chiếc bình không phải vẫn đang ở kia sao ? Con có động vào nó đâu.”

Quay đầu sang xác định chiếc bình không làm sao, Ninh Chấn Hoa mới chịu dần dần buông tay, nhưng vẫn nói vô cùng âm lãnh : “Không được phép vào phòng của ta ! Nhớ chưa ?”

“Con nhớ rồi.” Ninh Tiêu lập tức ngoan ngoãn trả lời, sau đó không nhận được mà lại hỏi tiếp : “Cha, cha có đói không ? Có muốn ăn gì không ?”

“Không đói !”

Thấy cha vẫn còn đang giận, Ninh Tiêu vẫn như không biết gì hết, lại hỏi : “Cha, di Từ đi đâu rồi ?”

“Ta bảo bà ta cắt đi rồi !” Ninh Chấn Hoa trong mắt lại như phát ra lửa nói , “Bà ta ăn của ta, mặc của ta, dùng của ta, lại còn muốn trộm bình sứ của ta !” Nói xong, bèn đem chiếc bình sứ ôm vào trong lòng, ôn nhu mà vuốt ve, như đang ôm đứa con bé bỏng vậy.

Sự dịu dàng trong mắt cha lúc này làm cho Ninh Tiêu không nhận được mà ghen tức với chiếc bình kia.

“Con đi ra đi ! Nhớ kỹ, không được vào đây !” Ninh Chấn Hoa lạnh lẽo nói với con mình.

“Con biết rồi ạ.” Ninh Tiêu ảm ức đáp lại, sau đó xoay người rời đi.

Trước khi ra khỏi cửa, Ninh Tiêu vẫn quay đầu lại nhìn một cái người cha vẫn đang không ngừng ve vuốt chiếc bình sứ kia. Ánh trăng lại một lần nữa chiếu lên thân thể đã vô cùng gầy guộc mỏng manh của ông, chiếc bóng trên sàn nhà cũng bị bẻ cong lại thành một đồng, Ninh Tiêu chỉ đành có chút không cam tâm mà đóng cửa lại.

“Thực không ngờ cha lại vì một cái bình mà dữ như vậy với mình.” Ninh Tiêu trong tim suy sụp vô cùng, “Thức ăn ngon vốn chờ mong hết rồi, di Từ đi mất, mà cha cũng đã thay đổi, sao lại thành thế này chứ ? Mình chỉ rời nhà có mấy ngày, sao tất cả đã không còn như trước nữa ?”

Ninh Tiêu đói đến gần như không còn chút sức nào đành phải chạy xuống phòng bếp dưới nhà, xem xem có gì để ăn không. Nhưng vừa mở tủ lạnh ra, anh ta lại lập tức ngây ngẩn. Chiếc tủ lạnh to đùng giờ này lại đang chất đầy thịt ! Mà còn là thịt sống !

Bất luận là ở ngăn đông lạnh, hay là ngăn trữ mát, hay là nơi đựng đá, đều để đầy những tảng thịt tươi ! Những loại hoa quả, rau hay trứng trước đây . . . . . Tất cả đều đã bị thịt thế chỗ hoàn toàn.

Ninh Tiêu hoàn toàn ngán ngẩm, anh ta nhớ rõ ràng là cha trước giờ đâu có thích ăn thịt, vì vậy trên bàn ăn thức ăn chính vẫn luôn là rau. Nhưng hiện giờ sao tất cả lại biến thành thịt hết thế này ? Thậm chí đến cả nước khoáng và bia cũng không còn thấy nữa rồi ! Chỉ thấy những chiếc bình màu đỏ. Mờ ra ngửi thử, chỉ thấy có mùi tanh, dính dính, thực kinh người !

Là thứ gì chứ ?

Ninh Tiêu bực mình mà đóng cửa tủ lạnh lại, chịu bụng đói bước về phòng .

Sau khi nhận được điện thoại của Ninh Tiêu, Lăng Hạo nghiêm túc tường thuật lại sự việc Ninh Tiêu gặp phải với Kỷ Nhan. Cũng may là Kỷ Nhan đã dần dần tiếp nhận được sự thật về những sức mạnh không tên xuất hiện trong thế giới này, nên cũng không hề biểu hiện ra quá kinh hoàng.

Kỷ Nhan thân mật đặt đầu lên vai Lăng Hạo, nũng nịu nói : “Không sao cả, dù sao cũng đã có anh rồi. Em không biết đâu đấy, anh nhất định phải bảo vệ em. Ai bảo anh không tặng cho em chiếc vòng phi thủy mà Bạch Long đại sư đã khai quang.”

Nghe thấy lời Kỷ Nhan nói, Lăng Hạo không nhịn được mà cười lớn : “Sao ? Em đang ghen đấy à ?”

“Đừng đấy !” Kỷ Nhan ngồi thẳng dậy dùng ánh mắt ai oán nhìn Lăng Hạo nói, “Ai mà không biết, Lăng Hạo anh trước giờ chỉ tặng hoa, chứ không tặng cho con gái đồ vật liền thân của mình bao giờ. Đến bản thân anh không phải cũng thường nói làm vậy sẽ làm cho người ta hiểu lầm sao.”

Lăng Hạo lập tức ôm lấy vai Kỷ Nhan, ôn tồn nói : “Ghen tức a! Anh không phải là thấy Bách Phú vì khách sạn mà bị thương sao ? Hơn nữa . . . . .” Lăng Hạo dừng một lúc rồi nói tiếp , “ Lúc đó cô ấy thực sự là rất đáng thương.”

Nhớ lại lúc Bách Phú mặt đầy mồ hôi đầy cái bao to hơn cả người cô ấy, nhớ đến gương mặt vì cố sức mà đỏ bừng cả lên của cô, nhớ đến sự bất lực của cô khi từ trong cơn ác mộng tỉnh lại . . . . . Trái tim Lăng Hạo lại không ngừng được mà dâng lên sự thương xót. Đến cả bản thân anh ta cũng không biết được tại vì sao, cái cô gái rất đỗi bình thường tên Bách Phú này lại thường xuyên dễ dàng khiến cho anh ta phải động tâm như thế, giống như cô ấy từ rất lâu rất lâu trước đây đã được khắc sâu trong tim anh ta vậy.

Đã từng, anh ta cho rằng mình trời sinh đã là bản tính lạnh lùng tàn nhẫn. Nhưng, Bách Phú bất cứ lúc nào cũng có thể nhắc nhở anh ta rằng, mình vẫn còn một phần khác trong con người.

Hôn nhẹ một cái Kỷ Nhan đang rất miễn nguyện dựa trên vai mình, Lăng Hạo lại cảm thấy như có chút tội lỗi. Dù thế nào, thì cũng không nên vừa ôm hôn thì trêu lại vừa nghĩ đến một cô gái khác. Nhưng càng cố gắng để không suy nghĩ đến bao nhiêu, thì lại càng không nhịn được mà nghĩ đến.

Rốt cuộc, lúc này cô ấy đang làm gì đây ?

+++ +++ +++ +++ +++

Lúc này, Bách Phú cả người mệt mỏi đang nằm dài trên giường. Sau khi nhận được điện thoại của Ninh Tiêu, cô thực sự có chút lo lắng cho anh ta, mà cũng có cả sợ hãi nữa. Bởi vì cũng không ngờ là khi cô đã về đến nhà, trong nhà lại chẳng có một ai cả.

Anh Đào không muốn gặp cô, nên đã tránh đi. Dịch Đạo nói sư phụ tìm anh ta, cho nên lên núi rồi. Còn tiểu Hắc cũng đi bồi dưỡng ở Thượng Hải, phải ba tháng nữa mới quay về. Hiện giờ căn nhà to thế này chỉ còn lại mình cô, thực có chút cô độc !

Không có việc gì làm, Bách Phú lại lấy chiếc gương đồng xinh đẹp kia ra. Không biết là vì sao, nhưng khi soi vào chiếc gương này, Bách Phú lại đột nhiên phát hiện hóa ra bản thân cũng có một mặt xinh đẹp như vậy. Vì vậy càng lúc cô lại càng si mê chiếc gương này, sớm đã đem chuyện của Anh Đào vứt ra phía sau không quan tâm đến nữa.

Đúng rồi ! Bách Phú chợt nhớ tới thứ mình đã lên đem ra từ trong cổ mộ, cô vội vã bỏ hết mọi thứ trong túi ra. Kỳ thực Bách Phú biết nhẽ ra bản thân không nên đem thứ này về, cũng biết rằng nếu mọi người biết được chuyện này sẽ kiên quyết ngăn cản cô, thậm chí cô còn cảm nhận được thứ này sẽ làm biến đổi vận mệnh trong tương lai của mình. Nhưng cô vẫn không thể ngăn được bản thân. Bởi vì cái đẹp đó đã thu hút cô quá nhiều, đồng thời lại cũng cảm thấy như cái thứ đẹp đẽ đó vốn dĩ là thuộc về mình, hiện giờ chỉ là lấy về thứ thuộc về cô mà thôi.

Cũng may mà một mình cô sống trên gác, sau này quyết không để ai lên đây nữa. Như vậy sẽ không có ai biết được cô đem thứ này về đây.

Cứ nghĩ đến đó, Bách Phú lại vui vẻ mà cười.

Chỉ tiếc là, lúc này Bách Phú không hề soi gương, bởi vì, nụ cười của cô ấy lúc này thực sự rất đẹp.

+++ +++ +++ +++ +++

Hôm sau, Ninh Tiêu đáng thương mất thâm quầng, chịu bụng đói đi đến công ty. Tối qua, cả đêm anh ta không được ngủ ngon. Anh ta cứ cảm thấy cha dường như đã không giống như trước đây nữa rồi. Còn cả chuyện của vũ Từ nữa ! Kể từ lúc anh ta còn chưa chào đời, vũ Từ đã giúp việc ở nhà. Biết bao nhiêu năm nay, vũ Từ thực sự đã rất trung thành mà làm việc, hơn nữa còn yêu thương anh như một người mẹ vậy, nói gì anh ta cũng không thể tin được chuyện vũ Từ định lấy trộm đồ ! Nhất định là có nội tình trong đó.

Anh ta âm thầm cảm thấy, chuyện này nhất định có liên quan đến chiếc bình sứ cổ quái kia. Lại nghĩ bản thân chỉ là đi vào trong phòng cha, vậy mà cha lại có phản ứng lớn đến vậy, thế vũ Từ thì sao . . . . . ? Nhất định là bị oan rồi !

Phải tìm cho được vũ Từ ! Ninh Tiêu quyết tâm hẳn lên.

“Hi.” Gương mặt chào đón của Bách Phú bước tới, mỉm cười mà chào hỏi Ninh Tiêu. Song còn chưa đợi Ninh Tiêu đáp lại cô đã đi mất rồi.

Ninh Tiêu quay đầu ngẩng nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Bách Phú mà nghĩ : Đây . . . . là Bách Phú sao ? Trên người cô ấy dường như đã có thêm một thứ gì đó. Là thứ gì chứ ? Giống như là . . . . sự tự tin. Đúng, chính là sự tự tin ! Trước đây Bách phú cứ luôn quá mức phục tùng, thậm chí có chút quá dè dặt. Chuyện gì cũng vậy nếu không gọi đến tên cô, cô ấy nhất định sẽ trốn ra sau lưng người khác, để người ta không cách nào tìm thấy cô được. Còn hiện giờ, Bách Phú lại tự tin đến vậy, chủ động hẳn. Đúng rồi, đây hình như là lần đầu tiên cô ấy chủ động chào hỏi mình thì phải ?

Ninh Tiêu cười cười, thấy Bách Phú hôm nay hình như đặc biệt xinh đẹp, nụ cười của cô ấy cũng đã làm cho trái tim đang bị thắt chặt lại của anh ta được nói lỏng ra không ít.

Kỳ thực, không chỉ có Ninh Tiêu, mà những người hôm nay gặp Bách Phú đều có cảm giác như vậy. Mọi người đều không nói ra được Bách Phú đã thay đổi ở đâu, nhưng chính là cảm thấy được cô hôm nay rất xinh đẹp, thậm chí đến cả Lăng Hạo đã có hôn thê xinh đẹp và Tô tổng trước giờ luôn trầm tính cũng phải liếc nhìn Bách Phú đến mấy lần.

Bách Phú hôm nay nụ cười luôn thường trực trên gương mặt, đến bản thân cô cũng không biết được tại sao lại cười, chỉ là muốn cười, nụ cười phát ra từ chính trong nội tâm cô. Nhất là khi cô phát hiện ra ánh mắt của mọi người xung quanh đã không còn hồ hững như trước, mà đang xoay quanh chính mình, thì cô mới hiểu ra, bản thân hóa ra cũng có thể khiến người ta mê mẩn, bản thân cô cũng có thể là trung tâm.

Song đồng thời cũng có một người toàn thân đều không cảm thấy được thoải mái, đó là Kỳ Nhan. Kỳ Nhan đã ngửi thấy hơi thở của sự nguy hiểm, đặc biệt là trước ánh mắt kinh ngạc của Lăng Hạo khi nhìn Bách Phú, ánh mắt đó đến chính cô ta trước giờ cũng chưa từng thấy qua.

Trong lồng ngực đau âm ỷ. Mặc dù biết Lăng Hạo cưới mình chỉ vì mình chính là một đối tượng kết hôn lý tưởng; mặc dù biết tình yêu của Lăng Hạo đối với mình, chẳng thể nào sâu đậm bằng tình cảm mình dành cho anh ta, nhưng cứ nghĩ đến chuyện một ngày nào đó anh lại có thể rơi vào vòng tay người khác, dành cho người khác hết sự ôn nhu, là trái tim lại đau đớn như muốn chết đi.

Người đó đúng là Bách Phú sao ? Kỳ Nhan có chút hoài nghi. Bách Phú của trước đây có bao phần chân thành và trung thực. Nhưng giờ, sau khi đi về, sao cô ấy lại có thêm khí chất mystery hoặc chứ ? Loại mystery hoặc này Bách Phú không nên có, mà nên là có ở Anh Đào mới đúng. Cũng chính là vì điểm này, mà Kỳ Nhan đặc biệt không ưa Anh Đào. Bởi vì Kỳ Nhan đã nhìn ra được, lúc Anh Đào nhìn Lăng Hạo, đôi mắt đa tình kia như đang phát ra ánh hào quang . . . .

Chính là ánh hào quang đó làm dấy lên lửa giận của Kỳ Nhan, làm cho cô vốn trước giờ chưa từng tranh chấp với cấp dưới mà giờ vì Anh Đào đã lần đầu tiên phát hỏa trước mặt Lăng Hạo. Thực đúng là một con hồ ly tinh trời sinh ! Kỳ Nhan trong tim thầm mắng.

Nhưng chỉ giây lát sau, Kỳ Nhan lại cảm thấy bản thân thực nực cười. Bản thân không biết từ lúc nào lại biến thành người nhỏ nhen thế này chứ ? Đây không phải chính là hành vi mà cô vốn ghét nhất hay sao ?

Đều là tại anh ta ! Kỳ Nhan cười khổ một cái.

Tình Yêu ! Thực đúng là thứ làm hại người ta không ít chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Quyển 2 - Chương 41: Chiếc Bóng (Ba)

Nhìn thấy đơn xin thôi việc của Ninh Tiêu, Lăng Hạo lại không có chút ngạc nhiên nào, anh ta chỉ cười nhẹ mà đập đập vai Ninh Tiêu nói : “Sao ? Cuối cùng cũng nghĩ thông rồi à, đồng ý quay về giúp chú rồi sao ?”

Ninh Tiêu bắt đầu dĩ cười cười đáp lại : “Không còn cách nào a, em cũng rất muốn được chơi thêm hai năm nữa. Nhưng, cha thực sự tuổi đã cao rồi, đến tinh thần cũng không còn tốt như trước đây, em làm sao có thể để mặc không quản chứ ?”

“Thế là đúng.” Lăng Hạo cười vui vẻ nói, “Đã biết rõ là số mệnh của mình không thể thoát được, vậy thì không bằng cứ chấp nhận cho rồi.”

Ninh Tiêu chẳng phản bác cũng chẳng đồng tình chỉ nhún nhún vai.

Đột nhiên gương mặt Lăng Hạo trầm trọng hẳn xuống, quan tâm hỏi han : “Tối hôm qua, không xảy ra chuyện gì nữa chứ ?”

“Không có nữa . . . .” Ninh Tiêu cứ nghĩ đến nhà mình là lại thấy bất an, “Nhưng, em cứ cảm thấy trong nhà có gì đó không bình thường. Vừa về đến nhà, cái gì cũng không như trước nữa, đến cả vú Từ cũng đi mất rồi.”

“Sao cơ? Vú Từ đi rồi ?” Nghe tin này, Lăng Hạo cũng vô cùng kinh ngạc, bởi vì anh ta hiểu rất rõ địa vị của vú Từ ở Ninh gia, từ lúc đi mất đi, tất cả mọi việc trong nhà đều do một mình vú Từ đảm nhận, không có vú Từ nữa, vậy thì trong nhà không phải là loạn hết cả lên sao ?

“Ừm.” Ninh Tiêu thờ dãi một hơi.

“Thế rốt cuộc là vì sao ?” Lăng Hạo cũng cảm thấy có chuyện không bình thường. “Vú Từ không phải là không có con cái sao ? Bà ấy có thể đi đâu được chứ ?”

“Cha nói rằng vú Từ muốn lấy trộm đồ trong nhà, cho nên đã đuổi bà đi. Còn chuyện bà đi đâu, thì em thực sự cũng không biết.” Nghĩ đến vú Từ thân thiết như mẹ mình, cả bộ dạng gương mặt thương yêu quan tâm của bà, trái tim Ninh Tiêu lại lập tức buồn bã hẳn, trên ngực giống như đang có một hòn đá lớn đè lên đó vậy.

“Vú Từ không thể làm chuyện như thế được !” Vú Từ vốn là người biết thân biết phận, Lăng Hạo luôn hiểu rõ vú Từ cũng tin tưởng rằng bà sẽ không bao giờ làm ra chuyện gì có lỗi với Ninh gia, vì bà đã coi Ninh gia như chính gia đình mình. “Trong chuyện này nhất định là có hiểu lầm gì đó. Không sao, để anh cho người tìm hiểu vú Từ đi đâu, sau đó sẽ tìm chú để giải thích rõ ràng là được.”

Lăng Hạo nhìn thấy rõ sự suy sụp của Ninh Tiêu, từ sau lúc mẹ mất đi, vú Từ vẫn luôn như mẹ mà quan tâm đến Ninh Tiêu vậy, còn Ninh Tiêu trong tim cũng đã sớm coi bà như mẹ mình rồi. Hiện giờ vú Từ lại không nói tiếng nào mà đi như vậy, Ninh Tiêu sao có thể không đau lòng chứ ? Lăng Hạo vội vàng gọi điện thoại, phân phó cho người đi tìm vú Từ.

“Mọi người tối qua không gặp chuyện gì chứ ?” Ninh Tiêu hỏi han Lăng Hạo, tối qua anh ta đã suy nghĩ rất lâu, cứ cảm thấy sự bất thường trong nhà cùng thứ đen tối xuất hiện kia rất có thể sớm đã có rồi, chứ không phải do mình đem về.

“Không có.” Lăng Hạo cũng cảm thấy rất kỳ quái, “Nếu như quả thực là đã để thứ gì đó theo về từ cổ mộ, vậy thì không có lý do gì mà chỉ có mình cậu gặp phải. Hơn nữa sáng nay tôi cũng đã hỏi Bách Phú rồi, cô ấy cũng nói không có gì bất thường. Lẽ nào nó lại muốn đối phó với từng người hay sao ?”

“Cho nên, trực giác của em nói với em rằng, chuyện xảy ra ở nhà có lẽ không có quan hệ gì với cổ mộ cả.” Ninh Tiêu phân tích, “Bởi vì trước khi em trở về, cha đã đuổi vú Từ đi rồi. Hơn nữa, cha thực sự cũng rất khác lạ ! Tối hôm qua, em chỉ muốn đắp chăn cho ông, vậy mà ông đột nhiên hét ầm lên, cuối cùng còn đuổi em ra ngoài nữa, tuyệt đối không cho phép tùy tiện vào phòng ông. Từ nhỏ đến lớn, ông chưa bao giờ hung dữ với em như vậy ! Anh có biết là tại vì sao không ?”

Nhìn ánh mắt ám ức của Ninh Tiêu, Lăng Hạo cũng thực không thể đoán ra được. Với hai cha con mà từ nhỏ đã coi đối phương như sinh mạng này, tình cảm đó người bình thường khó mà so bì được. Vậy thì rốt cuộc là vì chuyện gì mà mắng mỏ Ninh Tiêu, anh ta quả thực không thể nghĩ ra.

“Tại sao chứ ?”

Ninh Tiêu cười khò một cái, cay đắng nói : “Vì một cái bình sứ cổ. Cha cho rằng em định trộm cái bình sứ đó của ông.”

“Bình sứ ?” Lăng Hạo biết chú mình là một người đam mê đồ cổ, nhưng chỉ đắp chăn hộ một cái, lại bị ông hiểu lầm là muốn lấy trộm chiếc bình sứ thì liệu có phải khoa trương quá hay không ?

“Liệu có phải là vú Từ cũng vì làm việc nhà, đi vào phòng chú, cho nên mới bị chú hiểu lầm là muốn lấy trộm đồ a ?” Lăng Hạo đoán.

Ninh Tiêu đồng tình gật gù đầu : “Thực ra, em cũng nghĩ như thế. Em là con trai cha, lại bị cha coi như là kẻ định trộm mất cái bình sứ ông ôm trong lòng kia. Thì đừng nói đến vú Từ nữa !”

“Sao cơ, chú ôm chiếc bình sứ đó để ngủ sao ?” Lăng Hạo cũng không dừng được mà há hốc mồm, “Rốt cuộc là bình sứ gì chứ ? Lại đáng để chú phải ôm trong lòng ngủ như vậy ?” Những thứ đồ cổ mà chú anh ta sưu tầm nhiều không đếm xuể, còn thường xuyên lấy ra cho mình chiêm ngưỡng. Đối với một người sở hữu nhiều cổ vật như thế mà nói, thì là thứ gì, lại có thể làm cho một người đã gặp không biết bao nhiêu là bảo vật yêu quý đến vậy chứ ?

“Chỉ là một chiếc bình sứ màu trắng. Các chuyên gia đều nói về lịch sử thì ít nhất phải có hơn một nghìn năm trước, nhưng ai ai cũng chẳng nói được là được sản xuất ở đâu.” Ninh Tiêu không nhận được mà lại than một tiếng. “Em cảm thấy cha hiện giờ yêu chiếc bình cổ kia còn hơn cả tình yêu dành cho em rồi.”

“Sao mà thế được chứ ?” Lăng Hạo lập tức an ủi Ninh Tiêu, “Bình cổ ngàn năm thì đúng là rất khó có được, nhưng chú có lẽ cũng gặp không ít rồi cơ mà ?” Anh ta biết rằng chú mình có một chiếc bình sứ xanh trắng đời nhà Nguyên rất to, nếu như đem bán đấu giá ở hội chợ quốc tế, ít nhất cũng có thể đấu được hơn tiền tỷ ấy chứ !

“Đúng đấy ! Nhưng ông giờ chỉ còn yêu mỗi cái thứ kia thôi.” Ninh Tiêu mặc dù biết mình ghen với một cái bình như thế này cũng thực nực cười, nhưng trong tim vẫn không dừng được mà cảm thấy có chút khó chịu.

“Được rồi, cậu đừng suy nghĩ nhiều quá, đợi tìm thấy vú Từ rồi nói tiếp.”

Đang nói dở, thì đột nhiên có tiếng gõ cửa.

“Mời vào !” Lăng Hạo ngồi trở về chỗ của mình, khôi phục lại tư thế cao cao tại thượng như lúc thường.

Hóa ra là Bách Phú.

Bách Phú mỉm cười bước vào đem văn kiện đặt lên trước mặt Lăng Hạo : “Những văn kiện này do Tô tổng đưa đến, ông ấy nói muốn anh nhanh chóng phê duyệt.”

“Được, tôi biết rồi.”

“Vậy thì tôi đi ra trước.” Bách Phú ưu nhã xoay người đi ra.

Bách Phú vừa mới ra khỏi cửa, Ninh Tiêu đã không kìm được hỏi Lăng Hạo : “Anh có cảm thấy Bách Phú có gì đó khác với bình thường không ?”

Lăng Hạo cũng đồng tình mà gật gù đầu nói : “Anh cảm thấy, Bách Phú cuối cùng đã giống như một cô gái trưởng thành rồi.”

+++ +++ +++ +++ +++

Bước chân Ninh Tiêu vừa mới bước ra khỏi văn phòng của Lăng Hạo, đã thấy Bách Phú vừa nháy mắt chu miệng ý bảo anh ta đi qua. Anh ta buồn cười bước tới, muốn xem xem Bách Phú rốt cuộc cứ thần thần bí bí thế này là muốn làm gì .

Thấy Ninh Tiêu đi tới, Bách Phú nhanh chóng nắm lấy hai tay anh ta, không ngừng lật lên xuống xem xét : “Anh không phải bị thương sao ? Bị thương ở đâu ? Để tôi xem xem nào !”

“Ồ đây.” Ninh Tiêu kéo ống tay áo bên trái ra, trong tim lại không dừng được mà thấy ngọt ngào hẳn.

“Aiya ! Nghiêm trọng như vậy sao .” Bách Phú nhìn thấy vết tích đã thành màu tím đen trên cổ tay của Ninh Tiêu, kinh ngạc mà kêu lên, lại lập tức lấy bình thuốc loại xị của Vân Nam bạch thuốc đã chuẩn bị từ sáng ra, vừa xoa vừa bóp.

Ninh Tiêu cũng một bộ dạng hạnh phúc đến không nổi, vui vẻ mà nhìn Bách Phú chuyện bé xé ra to giúp mình bôi thuốc. Nhưng hai người họ lại không hề để ý thấy, một đôi mắt đáng đầy lửa ghen tức đang chăm chú nhìn vào họ.

“Vết thương của anh không giống của tôi lắm nhì .” Bách Phú nhìn Ninh Tiêu nói , “Vết thương của tôi màu đen, bé hơn của anh. Còn vết thương của anh, to hơn một chút, hơn nữa lại còn có cả màu tím đỏ trong đó nữa. Anh nói xem, liệu có phải là thứ gì đó trong cổ mộ không ?”

“Nói thực, tôi cảm thấy rất có thể không phải là do tôi đem về. Bởi vì trước khi tôi về nhà, trong nhà đã có chút không bình thường rồi. ” Nói xong, Ninh Tiêu đem mọi chuyện kể lại hết cho Bách Phú, rồi trước mắt lại chợt lóe lên chiếc bóng của cha dưới ánh trăng. Đường như, có gì đó ở ngay trước mắt rồi, nhưng lại không thể nắm bắt được.

“Vậy ... ..ngày mai anh không đến công ty nữa , đúng không ?” Yên lặng lắng nghe xong, Bách Phú có chút không nổi rồi mà hỏi. Mặc dù có lúc cảm thấy Ninh Tiêu thực giống như một con khỉ hiếu động, chẳng thể nào yên tĩnh được. Nhưng không thể phủ nhận rằng, anh ta quả thực đúng là một người bạn rất được. Nhất là sau những chuyện nguy hiểm xảy ra nơi cổ mộ, giữa hai người họ lại càng nảy sinh thêm nhiều hơn tình bằng hữu sống chết có nhau.

“Đừng vậy, tôi đã nói với cha rồi, ngày mai sẽ về giúp ở công ty.” Ninh Tiêu cũng chẳng nổi rồi xa Bách Phú, “Cô yên tâm, tôi sẽ thường xuyên đến thăm cô.”

Bách Phú lại lấy từ trong ngăn kéo ra hai tấm bùa chú nữa, đưa cho Ninh Tiêu : “Dịch Đạo về núi tìm sư phụ rồi, đây là tôi lấy từ phòng anh ta ra đây. Hai tấm bùa chú này một cái đưa cho cha anh, một cái kia đưa cho vú Từ. Sau khi Dịch Đạo trở về, tôi sẽ bảo anh ta đến nhà anh xem nhé ! Anh nhất định phải nhớ kỹ, nếu lại có gì bất thường, nhất định phải nói với tôi ! Tôi sẽ gắng hết sức để giúp anh !” Bách Phú đem tay mình đặt lên bàn tay của Ninh Tiêu.

Sự cổ vũ của Bách Phú thực làm Ninh Tiêu cảm động vô cùng, cứ mang theo cảm giác hạnh phúc như vậy mà nhìn Bách Phú mãi.

“Tay của cô, lạnh quá. Cô lạnh lắm sao ?” Ninh Tiêu cảm thấy kỳ lạ hỏi, tay Bách Phú rất lạnh, lạnh đến nỗi như không có chút hơi ấm nào vậy.

“Vậy sao ?” Bách Phú ngẩng đầu lên nhìn điều hòa trên đầu mình, tươi cười đáp lại : “Có lẽ là do điều hòa bật số to quá đấy.”

“Vậy sao .” Ninh Tiêu tiếc nuối bản thân lại chẳng có thừa chiếc áo nào để đưa cho Bách Phú lúc này cả, “Nhớ lấy, sau này phải mang thêm một chiếc áo đến công ty, đừng để bị lạnh !”

“Biết rồi, thực lắm lời quá.”

“Này, tôi đang quan tâm cô cơ mà, đúng là vô lương tâm !”

... ..

Tiếc rằng, đối với những người xung quanh đó chỉ nhìn thấy hai người họ thân mật tay nắm tay, tiếp đó lại thì thầm to nhỏ rất riêng tư.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Làn Nguyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 43: Quyển 2 - Chương 42: Chiếc Bóng (Bốn)

Lại đến lúc hết giờ làm

Không biết vì sao, mà cứ nghĩ đến lúc về nhà đối mặt với cha, là Ninh Tiêu lại không thể đứng được mà sầu hết cả lòng. Nhưng, hiện giờ là lúc anh ta không thể nào bỏ mặc cha mình được.

Vừa về đến nhà, Ninh Tiêu đã không nhìn được mà trùng hết cả tinh thần xuống.

Trong phòng tối đen, một chút ánh sáng cũng không có, thậm chí đèn cả đèn ở cửa cũng không sáng nữa. (Đèn cảm ứng, cứ mở cửa là sẽ sáng lên ý.). Căn nhà vốn dĩ ảm áp tràn ánh sáng, giờ lại âm u u u, làm người ta chẳng muốn đến gần.

Cũng do cha thích sự yên tĩnh, nên đã đặc biệt chọn một nơi vô cùng yên tĩnh ở khu vực Nam Cát để xây dựng một căn nhà riêng với phong cách cổ điển. Ban ngày ở nơi đây sau lưng là núi trước mặt có biển, thực đúng là một địa điểm không tồi. Nhưng cứ khi đêm xuống, là lại đặc biệt yên tĩnh, giống như hoang đảo vậy. Nhất là hiện giờ vào lúc đang bị bóng đêm che phủ hoàn toàn, đến cả cánh cửa lớn được khắc những đóa hoa cổ điển đẹp ưu nhã giờ lại cũng giống như một cái lỗ đen ngòm vậy, như đang muốn nuốt đi tất cả. Cứ nghĩ đến chuyện kinh khủng đêm hôm trước đã trải qua, toàn thân Ninh Tiêu lại nổi hết cả da gà lên.

Ninh Tiêu sờ vào vết thương vẫn còn đang đau nhức nơi cánh tay trái của mình, kiên trì đi vào trong nhà. Vừa vào đến nhà, anh trước tiên bật tất cả đèn lên, không để cho toàn bộ không gian bị bóng tối chiếm lấy nữa.

Theo thói quen mà mở tủ lạnh ra, nhưng Ninh Tiêu lại kinh ngạc nhận ra chiếc tủ lạnh tối hôm qua còn đầy ắp, giờ đã trống rỗng, toàn bộ chỗ thịt kia đã không thấy đâu nữa. Chẳng có gì cả, cha cũng chưa về, Ninh Tiêu đành phải gọi chút đồ ăn đến đợi cha về cùng ăn.

Nhưng mãi cho đến khi chiếc đồng hồ cổ trong nhà đánh mười hai tiếng, mà Ninh Chấn Hoa vẫn chưa về, điện thoại cũng vẫn không có ai nghe như cũ. Ninh Tiêu đành phải ăn qua loa một chút, rồi đi về phòng.

Lần này đi tắm hoàn toàn không gặp phải chuyện nguy hiểm. Nhưng anh ta vừa mới nằm xuống giường, đang chuẩn bị lật xem quyển sách hôm trước mới mua, thì đèn, không chút tiếng động nào mà bị tắt mất.

Trong chốc lát, toàn bộ gian phòng lại rơi vào bóng tối. Nếu là trước đây, chắc chắn anh ta sẽ cho rằng công tắc nguồn điện xảy ra vấn đề, nhưng do đã trải qua không ít chuyện kinh khủng nên Ninh Tiêu hiểu rõ, đây tuyệt đối không thể nào là nguồn điện có vấn đề được.

Ninh Tiêu cẩn thận từng chút mà lấy ra lá bùa Bách Phú đã đưa cho mang trên người, nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng.

“Hi hi . . . .hi hi . . . .” Từ phòng khách truyền đến tiếng cười như tiếng chuông bạc leng keng dễ nghe.

Nhưng Ninh Tiêu khi nghe thấy âm thanh đó lại không khỏi dựng hết cả tóc gáy lên, bởi tiếng cười kia mặc dù rất dễ nghe, nhưng lại trống rỗng vô cùng, lại giống như đang trong động không ngừng vang vọng. Trong nhà rất rộng, nhưng do bày nhiều đồ dùng bằng gỗ lim, cho nên có hiệu quả hấp dẫn vô cùng, tuyệt đối không thể nào có tiếng vang được ! Hơn nữa, trong nhà cũng không thể nào có trẻ con được a! Vết tích trên tay mình cũng là của một đứa bé, trong này nhất định có điều kỳ quái.

Ninh Tiêu dừng cảm lao xuống dưới cầu thang, nhưng lại chẳng nhìn thấy gì. Thực ra anh ta rất sợ hãi, nhưng anh ta lại còn sợ hơn nữa rằng cái thứ không biết gọi là gì kia sẽ hại cha mình.

Trái tim đập đến điên cuồng, Ninh Tiêu vẫn dứ dứ khoát tìm khắp căn phòng một lượt, nhưng vẫn không thu hoạch được gì. Đang lúc anh ta trù trù không biết nên làm thế nào , đột nhiên trong vườn lại truyền đến âm thanh “peng . . . . Peng . . . .peng . . . .”

Ninh Tiêu chấn tĩnh lại tinh thần, nắm chắc lấy bùa chú, dừng cảm bước nhanh vào trong vườn.

Khu vườn bên ngoài cũng tối om, nhưng hôm nay trăng trên bầu trời lại đặc biệt sáng, dưới ánh trăng, Ninh Tiêu rốt cuộc đã thấy rõ thứ phát ra âm thanh kia — chính là quả bóng rỏ của mình.

Quả bóng rỏ này Ninh Tiêu bình thường khi vận động vẫn hay dùng tới, anh ta thích nhất là chơi bóng rỏ. Ở cách nhà anh ta không xa có một câu lạc bộ thể hình đầy đủ các đồ dùng để tập bóng rỏ, vì vậy nên anh ta vẫn thường xuyên đi chơi bóng rỏ.

Nhưng hiện giờ . . . .quả bóng rỏ bình thường này lại làm cho Ninh Tiêu toàn thân túa ra mồ hôi lạnh.

Quả bóng, đang tự mình đập lên đập xuống. Mỗi một lần bay lên, đều lên thẳng đến cửa sổ tầng hai rồi mới rơi xuống. Hơn nữa bất luận lần nào cũng vậy độ cao đều giống như nhau. . . . . Cứ như có người đã ghi lại động tác chơi bóng rỏ, rồi lặp lại liên tục vậy.

Ninh Tiêu ngây ra, cũng không biết đã nhìn bao lâu, đột nhiên quả bóng kia hướng về phía anh ta mà lao đến! Anh ta nhìn thấy phản ứng đầu tiên là kinh ngạc, nhưng sau đó đã có nhiều năm kinh nghiệm chơi bóng rỏ, đã giúp anh ta có được thần kinh vận động rất tốt, ý thức sau đó giúp anh ta lấy ngay lá bùa chú ra đỡ. Kết quả, chỉ nghe thấy một tiếng kêu sắc nhọn mà thống khổ ” A ——” thảm thiết vang lên, quả bóng rỏ cuối cùng cũng không thể tự mình này lên được nữa. Ngay sau đó đèn trong nhà cũng theo đó sáng lên.

Nhưng do bị quả bóng rỏ đập vào quá mạnh, mà lá bùa trong tay Ninh Tiêu bị rơi vào trong vũng nước bẩn trong vườn hoa. Anh ta cũng bất chấp có

bản hay không, lập tức chạy qua nhặt lá bùa lên rồi lau sạch.

Đã không còn gì bất thường, Ninh Tiêu bước lên lầu, chuẩn bị đi về phòng mình. Đang lúc chuẩn bị bước vào cửa, lại liếc mắt một cái về phía phòng của Ninh Chấn Hoa. Lại nghĩ nếu quả thực có thứ đồ không sạch sẽ, vậy liệu cha có gặp nguy hiểm hay không ?

Ninh Tiêu đến trước cửa phòng của Ninh Chấn Hoa, gõ cửa một lúc lâu, nhưng không có ai trả lời. Xem ra cha vẫn chưa về. Cân nhắc trước sau, Ninh Tiêu vẫn mở cửa phòng cha ra.

Không biết có phải do nguyên nhân không có ai dọn dẹp, mà toàn bộ gian phòng của Ninh Chấn Hoa đều loạn hết cả lên, lại cả mùi tanh cùng mùi thối rữa như có như không xông thẳng vào lỗ mũi của Ninh Tiêu, làm anh ta không thể nhìn được mà nhú nhú lông mày. Hơn nữa trong căn phòng này lại âm lạnh đến dị thường, cứ như thể ở đây mùa đông đã đến sớm vậy. Nhưng giờ vẫn đang là tháng chín, bên ngoài dù có gió nhẹ thổi qua, song cũng không thể nào âm lạnh đến mức này được.

Không dám bỏ lỡ thời cơ, Ninh Tiêu hơi suy nghĩ một chút, rồi đem lá bùa nhét vào trong gối đầu của cha mình. Sau đó hài lòng xoay người rời đi, “Nhất định không thể bị cha phát hiện được !” . Anh ta đắc ý với chủ ý này của mình.

Sau khi lá bùa đã được cất kỹ, Ninh Tiêu rốt cuộc cũng đã an tâm được phần nào. Cũng do tối hôm qua không được ngủ ngon, nên vừa mới đặt đầu xuống gối, anh ta đã nặng nề thiếp đi.

Đáng tiếc là Ninh Tiêu không thể ngờ được, cái anh ta rơi vào lại là cơn ác mộng đáng sợ. Trong giấc mơ, người cha luôn yêu thương anh lại trở nên vô cùng dữ tợn. Người cha hung ác dữ dằn kia một tay đem anh ta lôi vào trong một cái hầm đá đầy lửa, ngọn lửa kia đốt lên làn da đau đớn vô cùng. Nỗi đau do không cách nào thờ được cùng với chuyện bị cha phản bội cùng nhau kéo đến với anh ta. Ninh Tiêu kêu to lên tỉnh lại, toàn thân ra đầy mồ hôi.

Hóa ra chỉ là giấc mơ !

Ninh Tiêu nhất thời thở dài một hơi. Nếu cha thực sự làm vậy với anh ta, vậy thì ... . Ninh Tiêu không dám nghĩ tiếp nữa. Biết bao năm qua, cha đều chính là trụ cột tinh thần của anh ta, thân là một người con, cha vĩnh viễn luôn là người để tin cậy và dựa dẫm vào. Nếu như nơi duy nhất có thể dựa vào và tin tưởng này cũng phản bội mình nữa, hi sinh chính mình, thì anh ta sẽ phải thế nào đây ?

Có lẽ do ra quá nhiều mồ hôi dẫn đến mất nước, Ninh Tiêu cảm thấy miệng khô vô cùng, chỉ đành miễn cưỡng mở mắt ra mà chạy xuống nhà bếp lấy nước.

Còn chưa đi đến được nhà bếp, Ninh Tiêu đã nghe thấy bên trong truyền ra âm thanh “nhóp nhép nhóp nhép ” . Ninh Tiêu không dừng được mà vui hẳn lên, xem ra là cha đã về rồi, đang vào bếp để tìm đồ ăn đây. Đúng lúc anh ta đang định chuẩn bị để chào hỏi với cha mình, thì tình cảnh trước mắt lại làm cho anh ta sợ đến ngây hết cả người ra.

Đây ... .đúng thực là cha của anh ta sao ?

Ninh Chấn Hoa lúc này đang ôm một khối thịt máu tươi chảy nhễ nhại, nhai từng miếng từng miếng, như đang ăn một thứ đồ ngon vậy, vết máu dính đầy trên gương mặt tham lam toát ra đầy vẻ của dã thú. Đôi tay đã có chút khô héo kia, đang dùng lực xé ra một mảng thịt tươi, bên trên kia cũng không biết từ lúc nào đã mọc ra móng tay dài sắc nhọn như dao. Hàm răng trắng như tuyết cũng bị nhuộm đỏ lôm, máu tươi theo khe miệng ông chảy thành một đường xuống dưới.

Không biết là vì quá sợ hãi, hay là vì căn phòng quá lạnh lẽo, mà đôi môi Ninh Tiêu run lấy bầy, không thể không chế được mà run rẩy lên.

Đột nhiên, Ninh Chấn Hoa ngẩng cái đầu đang như chôn vào trong miếng thịt kia lên, hai mắt lóe ra ánh sáng đỏ kỳ dị. Nhìn thấy Ninh Tiêu, Ninh Chấn Hoa nhếch miệng lên vui vẻ, lên tiếng hỏi : “Con trai, con có đói bụng không ? Có muốn ăn thịt hay không ? Ha ha ha ha ... ..”

Ninh Tiêu mắt nhìn thấy Ninh Chấn Hoa đang đi về phía mình, rất muốn xoay người chạy đi. Nhưng thân thể lại như bị trúng bùa định thân vậy, không cách nào nhúc nhích được.

“Con trai ... ..ăn thịt đi, ăn thịt ... ..” Ninh Chấn Hoa đem miếng thịt vẫn còn vết máu đưa đến bên miệng Ninh Tiêu.

Ninh Tiêu rốt cuộc không thể chịu hơn được sự sợ hãi cùng kích thích này nữa, không biết gì mà ngất đi.

+++ +++ +++ +++ +++

Khi mở mắt ra, mặt trời đã lên tuốt trên cao kia rồi.

Ninh Tiêu bị ánh mặt trời rực rỡ chiếu thẳng vào làm anh ta chớp chớp mắt nhìn, lại nhớ tới chuyện xảy ra tối hôm qua, bỗng nhiên ngồi bật dậy, nhìn khắp mọi nơi, hóa ra mình lại đang nằm trên giường. Chuyện xảy ra tối hôm qua ... ..lẽ nào là mơ sao ?

Nếu đúng là mơ, thì giấc mơ này cũng quá thực rồi ?

Nghĩ tới đó, Ninh Tiêu lại phiền hết cả lòng. Anh ta lười nhác đi vào phòng tắm một cái.

Tắm xong quả nhiên tỉnh táo ra không ít, nhưng Ninh Tiêu trong gương kia lại chán chường như thể một con người khác vậy. Đôi mắt đầy những tơ máu đỏ rực trong đó được bao phủ bởi một quảng thâm đen bên ngoài, gương mặt trắng còn hơn cả giấy, bờ môi cũng do quá khô nê mà nứt ra từng mảng

lớn.

Ninh Tiêu bất đắc dĩ thở dài, đây là hình tượng mà mình vẫn luôn yêu quý sao ? Sao mà lại giống như vừa mới từ trên Thượng Cam Lĩnh xuống thế này ? (Thượng Cam Lĩnh là một địa điểm ở Hắc Long Giang)

Giữa lúc Ninh Tiêu còn đang than thở cái dung nhan tiều tụy của mình, Ninh Chấn Hoa đột nhiên mở cửa phòng anh ta ra.

“Chuẩn bị xong chưa , con trai ? Chúng ta phải khởi hành rồi.” Ninh Chấn Hoa mỉm cười gọi Ninh Tiêu.

Song Ninh Tiêu vừa thấy cha mình, lại thấy hàn ý không rõ lý do kéo đến. Anh ta cố gắng hết sức để không chế cho tinh thần của mình không được căng thẳng, chậm rãi đáp lại : ” Đã chuẩn bị xong rồi ạ, lúc nào cũng có thể xuất phát.”

“Được ! Let’s go !”

Ninh Tiêu đi theo cha ra cửa, lúc đi tới phòng khách, anh ta không nhìn được mà quay đầu lại liếc nhìn căn phòng bếp làm anh ta run sợ trong lòng kia, tiếc là đã chẳng còn gì để nhìn cả.

Hôm nay tinh thần Ninh Chấn Hoa tốt vô cùng, còn đeo một cái cà vạt màu đỏ thẫm. Ông ngồi trên xe, vừa thưởng thức phong cảnh ngoài cửa sổ, vừa vui vẻ mà ngâm nga một bài hát, cảm giác dường như nhất thời trẻ ra đến mười tuổi vậy.

Ninh Tiêu ở bên cạnh nhìn cha mình đang vui vẻ một cách bất thường như thế, trong tim lại ngấm ngấm nổi lên sự bất an.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Quyển 2 - Chương 43: Chiếc Bóng (Năm)

Mặc dù tinh thần cha tốt một cách kỳ lạ, nhưng Ninh Tiêu vẫn như thấy cha mình càng lúc lại càng cổ quái hơn.

Cuối cùng cũng đến được công ty, Ninh Chấn Hoa chủ trì hội nghị ngày hôm nay, giới thiệu Ninh Tiêu cho mọi người trong công ty làm quen, hơn nữa còn đích thân sắp xếp một hạng mục cho Ninh Tiêu tiến hành.

Đối với sự coi trọng này của Ninh Chấn Hoa, trong lòng Ninh Tiêu được trấn an chút ít, anh ta âm thầm hạ quyết tâm nhất định phải làm hạng mục này cho tốt, không để cho cha phải thất vọng.

Phòng làm việc của Ninh Tiêu rất lớn mà cũng rất đẹp, một chút cũng không hề kém phòng làm việc của anh họ Lăng Hạo. Ngồi trên chiếc ghế rộng rãi thoải mái, Ninh Tiêu bắt đầu lật mở tập tài liệu sớm đã được để trên bàn kia.

Xem mãi xem mãi, chớp mắt đã đến mười hai giờ.

Dù sao cũng là lính mới, Ninh Tiêu quyết định mời đồng sự trong nhóm cùng đi ăn bữa cơm. Nghe thấy được lão đại mời cơm, mọi người ở dưới ai ai cũng hoan hô âm lên, vì vậy, mọi người cùng đến một quán cơm Triều Châu để ăn gì đó.

Trong thời gian chờ đợi, mọi người bắt đầu bàn tán trò chuyện loạn hết cả lên.

“Tiểu Song hôm nay sao lại không đến thế ? Tiểu Lâm cô có biết không ?” Người nói là cấp phó của Ninh Tiêu, tên gọi là Lý Minh Cơ. Ông đã đến đầu bốn mươi, trước giờ luôn làm việc ở doanh nghiệp Ninh thị. Hơn nữa lại có kinh nghiệm về rất nhiều hạng mục, cũng là đối tượng tốt để Ninh Tiêu học tập.

Tiểu Lâm lại là một cô gái hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi trẻ trung, là trợ lý trong văn phòng, nói thẳng ra, chính là làm việc vặt. Trên thì chỉnh lý văn kiện, dưới thì mua trà chiều cùng đồ ăn vặt, toàn bộ đều do cô ta hoàn thành.

Cô lúc này đang chau chau đôi lông mày thanh tú, không giải thích được mà nói : “Không có ạ, tiểu Song chẳng nói gì với cháu cả. Hôm qua lúc tan sở cô ấy còn nói, hôm nay có Ninh thiếu tới tiếp nhận hạng mục, vì thế muốn đem tư liệu chính lý lại cho tốt. Như vậy đèn sáng sớm cũng không bị luống cuống chân tay nữa. Thật chẳng hiểu tại làm sao mà cô ấy lại không đến, hơn nữa cũng không xin phép nghỉ, điện thoại cũng không thấy có ai nghe.”

“Tiểu Song ?” Ninh Tiêu cố gắng nghĩ lại dường như đã nghe qua cái tên này, “Oh, có phải là cô thư ký của tôi đúng không? Hôm nay cô ấy không đến sao ?”

“Không có. Có thể trong nhà có chuyện gấp gì đó, đến tối tôi sẽ bảo tiểu Lâm qua nhà cô ấy xem một chút.” Lý Minh Cơ nhanh chóng đáp lại thay tiểu Lâm, xem ra ông ta đúng là một cấp trên rất biết bảo vệ cấp dưới của mình.

Ninh Tiêu đối với người phó này lại tăng thêm phần hảo cảm. Anh ta mỉm cười nói tiếp : “Chắc hẳn là do có chuyện gì làm trì hoãn, tôi tin giám đốc Lý

khi tuyền thư ký sẽ không tìm người không có trách nhiệm.”

Xem ra vị thái tử gia tương lai này đối với mình vô cùng bao dung và thấu hiểu, Lý Minh Cơ cảm kích cười cười. Vốn được nghe vị thái tử gia mới nhậm chức này là người vô cùng ham chơi, bản thân ông ta còn không ngừng lo lắng sẽ không thể hợp được với cậu thái tử gia đã quen được nuông chiều này. Nhưng hôm nay vừa gặp được người thật là Ninh Tiêu, dựa vào kinh nghiệm nhìn người nhiều năm của chính mình, Lý Minh Cơ cảm thấy Ninh Tiêu thực đúng là một người có thể đào tạo thành tài.

“Vây ... .tập tài liệu trên bàn tôi sáng nay là ai đặt ở đó ? Là tiểu Lâm sao ?” Ninh Tiêu mỉm cười nhìn vào tiểu Lâm.

Thấy thái tử gia đẹp trai dịu dàng nhìn mình như vậy, tiểu Lâm không dừng được đồ mắt lên : “Không phải ạ, tập văn kiện đó là của tiểu Song tự mình chỉnh lý và bảo quản. Chìa khóa của tủ hồ sơ chỉ có tiểu Song và giám đốc Lý mới có. Có thể là giám đốc Lý nhỉ ?”

Ai biết được Lý Minh Cơ vừa nghe thấy đã lập tức ngây ra : “Không phải, tôi hôm nay còn chưa mở đến tủ hồ sơ.”

“A ? ” Ninh Tiêu cũng ngây ra hoàn toàn, “Vây ... .là tiểu Song tối hôm qua đặt lên bàn làm việc của tôi sao ?”

Lý Minh Cơ cũng một bộ dạng mơ hồ không hiểu được nói : “Không thể nào. Tôi đã bàn giao với tiểu Song , bảo cô ấy tự tay đưa cho Ninh thiếu. Bởi vì có mấy tư liệu cần phải giảng giải một chút, Ninh thiếu mới có thể hiểu được tình hình cụ thể. Hơn nữa, tối qua khi hết giờ làm tôi cũng đã khóa cửa phòng làm việc của Ninh thiếu lại, tiểu Song không thể nào có chìa khóa được. ”

Nhất thời, mọi người không ai nói gì nữa, chuyện này đúng là kỳ lạ quá. Chìa khóa chỉ có hai người mới có, hai người họ lại không thể nào đi lấy, vậy thì là ai đã đem tài liệu để vào trong phòng làm việc của Ninh Tiêu ?

Lẽ nào là ma sao ?

Cứ như vậy, bữa cơm này Ninh Tiêu ăn mà phiền muộn vô cùng. Vì trực giác nói với anh ta rằng, chuyện này có quan hệ với sự biến đổi khác lạ nơi cha mình. Đột nhiên, trước mắt Ninh Tiêu lại hiện lên cảnh Ninh Chân Hoa miệng đầy máu tươi, trong lòng không khỏi dâng lên từng đợt từng đợt tội lỗi.

Kết quả, chỉ có thể ăn được mấy miếng rau chống đói, còn những thứ khác thì không dám động đến chút nào.

Trở về phòng làm việc, Ninh Tiêu lại bắt đầu căng thẳng làm việc, Lý Minh Cơ là người nắm rõ nhất về hạng mục cũng đi qua giảng giải và phân tích giúp cho anh ta, làm cho Ninh Tiêu được lợi không ít.

Vào lúc bận rộn, thời gian trôi qua quả thực là nhanh. Lúc này đã đến giờ tan sở.

Nhìn Lý Minh Cơ nói đến mức miệng lưỡi khô hết cả, Ninh Tiêu cảm kích nói : “Cảm ơn giám đốc Lý đã hỗ trợ, nếu như không có chú, chỉ e là cháu xem hết một đêm mà vẫn sẽ có những thứ không hiểu hết được. Bây giờ đã muộn lắm rồi, chú có thể về nhà chơi với con được rồi đấy. Cháu ở lại văn phòng tiêu hóa nốt đồng tài liệu này đã.”

Lý Minh Cơ thấy Ninh Tiêu khiêm tốn nói như vậy, cảm thấy vui vô cùng. Lý Minh Cơ vốn dĩ là người luôn trung thành, ông đã coi doanh nghiệp Ninh thị này như gia đình thứ hai của mình. Người kế nghiệp tương lai có cố gắng như thế này, tận trong đáy tâm ông thực vô cùng hài lòng, cũng đối với tương lai của công ty tràn ngập niềm tin.

“Ninh thiếu, vậy thì chú về trước nhé. Có cái gì không hiểu, thì cứ gọi điện thoại cho chú.”

“Vâng nhất định ạ.”

Xem xong chỗ tài liệu, cũng đã đến bảy giờ rồi, nhưng Ninh Tiêu vẫn chưa muốn về nhà.

Bỗng Ninh Tiêu nhớ tới lúc ở Thần Nông gia có chụp mấy bức ảnh, anh ta vội vàng đem mấy ảnh ra cắm vào máy vi tính, xem lại từng bức từng bức.

Ở trong tấm thẻ này, vẫn còn lưu trữ những bức hình trước đây đã chụp cùng cha. Lúc đó, đơn giản mà vui vẻ biết bao ! Đáng tiếc, trong đấy tìm anh ta lại có một dự cảm, rằng những thời khắc mất đi này đã một đi không trở lại, không thể nào quay trở về với cuộc sống hạnh phúc trước đây được nữa rồi.

Đang thương tâm suy nghĩ, trên ảnh bỗng xuất hiện bóng dáng của Bách Phú. Nhìn nụ cười ngây ngốc của Bách Phú, Ninh Tiêu lại không nhịn được mà vui mừng chút ít. Dần dần, ảnh chụp xuất hiện tiếp những cảnh tượng trong cổ mộ. Đây là thứ anh đã nhìn thấy trong động bên trong thác nước, cụm thủy tinh óng ánh trong suốt nơi băng sơn. Lúc đó, anh ta còn hận không thể đem bức tường thủy tinh cao gần bằng người kia đem về cho cha mình.

Nhưng lúc này khi nhìn lại cụm thủy tinh này, Ninh Tiêu lại nhất thời mà lạnh hết từ đầu đến chân.

Bởi vì, tại cụm thủy tinh đó, thỉnh thoảng lại xuất hiện nửa thân mình của tên mất chuột kia !

Tên mất chuột đó vẫn chỉ có một nửa thân mình. Thân người không có chân đó của hắn như rắn mà bò trên tường, hai bàn tay bám chắc lấy cụm thủy tinh, đến mặt cũng dính lên trên đó, dường như sợ hãi sẽ có người muốn cướp đi mắt của hắn vậy.

Sao lại có thể như thế chứ ! Lúc đó nhớ rõ ràng làm gì có bất cứ ai ở đó ?

Vây đây lẽ nào là ... .quý sao ?

Đôi mắt Ninh Tiêu ngậy ra chăm chú nhìn vào bức ảnh đó, tay trái bị thương lại không dùng được mà run rẩy lên.

“Dinh ~ ~” Tiếng điện thoại không hợp lúc chút nào mà vang lên.

Ninh Tiêu bị dọa đến nỗi nhảy dựng lên, sau đó có chút hoảng loạn cầm ống nghe, hỏi bằng giọng thô lỗ : “Alo, ai đấy ?”

“Là anh, Lăng Hạo.” Lăng Hạo cũng cảm thấy giọng nói của Ninh Tiêu có chút không bình thường, nên hỏi lại : “Có phải lại xảy ra chuyện gì hay không ?”

Nghe được giọng nói của Lăng Hạo, Ninh Tiêu trong lòng bình tĩnh được hơn chút, “Em . . . .không có gì.”

Nói xong, lại len lén mà nhìn bức ảnh kia một cái. Hả, không thấy nữa ? Ninh Tiêu gần như là dán cả khuôn mặt vào máy vi tính, rồi sau đó liên tiếp ấn F5 làm mới, vẫn là không thấy thân ảnh của tên mất chuột. Liệu có phải là gần đây ngủ không được tốt , nên bị suy nhược thần kinh chăng ?

“Này ~ này ~ Ninh Tiêu, em không sao đấy chứ ?” Lăng Hạo thấy Ninh Tiêu không lên tiếng nữa, lo lắng gọi to lên.

“Ác, xin lỗi, em vừa rồi đang xem tài liệu.” Ninh Tiêu nói dối, “Anh họ, có chuyện gì không ?”

“À, anh đã tìm được tung tích của vú Tù rồi, bà đang ở ngay thành phố G này, anh lát nữa sẽ gửi địa chỉ đến di động của em . Anh đi cùng em nhé ?” Gần đây Lăng Hạo cảm thấy không chỉ có chú mình, mà đến cả em họ Ninh Tiêu cũng dường như có chút bất thường, do đó mà vô cùng lo lắng.

“Cái này . . . .được ạ.” Ninh Tiêu do dự đáp lời, “Bách Phú có đấy không ? Cô ấy cũng nói muốn đi cùng em đấy.”

“Vậy sao ? May mà cô ấy chưa về, đang chỉnh lý lại tài liệu. Hai mươi phút nữa chúng ta gặp nhau ở cửa khách sạn nhé.”

“Được.”

Ninh Tiêu vội vàng tóm lấy chìa khóa trên bàn làm việc, cửa vừa đóng lại đã chạy ra ngoài. Đến cả máy tính và đèn trong văn phòng cũng không kịp tắt.

Đương nhiên, Ninh Tiêu cũng không hề nhìn thấy, trên bức hình chụp cụm đá thủy tinh kia lại xuất hiện tên mất chuột. Mà lần xuất hiện này, hẳn đã quay mặt lại, đang đối diện với chiếc ghế ngồi của Ninh Tiêu.

Đôi mắt bé tí kia đã không còn có lòng trắng nữa, phóng ra toàn là hắc quang âm lãnh. Miệng của hắn đang mở ra rất to, để lộ ra những chiếc răng nanh trắng óng, cười một cách quỷ mị . . . .

Đúng lúc này, máy vi tính bị tắt đi, đèn đèn cũng bị tắt mất.

Đây, lại là ai chứ ?

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lờì Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Quyển 2 - Chương 44: Chiếc Bóng (Sáu)

Cuối cùng cũng đã gặp được nhau, thấy Bách Phú và Lăng Hạo, Ninh Tiêu cảm thấy dường như sức nặng đè lên hai vai đã được giảm nhẹ không ít.

Nhất là Bách Phú, mới có một ngày không gặp thôi, lại hình như cảm thấy cô ấy lại gầy đi một chút, cũng thanh tú hơn chút xíu. Mà nét quyến rũ xuất hiện nơi khóe mắt cô ấy kia, mới là biến hóa lớn nhất. Ninh Tiêu đột nhiên phát hiện ra, bề ngoài của Bách Phú thực sự là hấp dẫn vô cùng. Thế nào mà trước đây bản thân lại không phát hiện ra cơ chứ ?

Thấy Ninh Tiêu nhìn mình chằm chằm, Bách Phú hoàn toàn ngoài dự đoán lại không hề lùi bước hay ngượng ngùng gì cả, cô thoải mái nhìn lại ánh mắt của Ninh Tiêu, khóe miệng kia vô cùng dịu dàng còn mang theo một tia cười đùa như có như không.

Lăng Hạo ở bên cạnh thấy thế trong lòng lại rất không thoải mái, anh ta nhàu mày, không khách khí chút nào mà cắt ngang màn mắt đối mắt của Ninh Tiêu và Bách Phú : “Này, nhìn đủ chưa ? Chúng ta không phải là nên xuất phát rồi sao ?”

“A !” Ninh Tiêu bị Lăng Hạo gọi hồn về, mơ màng đáp lại, sau đó rất giống quý ông mà mở cửa xe ra, mời Bách Phú lên xe.

Bách Phú cười cười, đang chuẩn bị ngồi vào trong xe, thì lại bị Lăng Hạo kéo qua. Lăng Hạo đối với hành động của Bách Phú lại vô cùng có ý kiến : “Ai cho cô lên xe của anh ta ? Cô là trợ lý của tôi, đương nhiên phải lên xe của tôi rồi !” . Nói xong, không hề ai nói thêm gì nhét thẳng Bách Phú vào trong xe mình.

Đối với hành vi cực kỳ bá đạo lúc này của Lăng Hạo, Ninh Tiêu giận lắm, anh ta bực mình mà tranh cãi với Lăng Hạo đến nửa ngày, nhưng Lăng Hạo lại chẳng chút quan tâm giả vờ như chẳng hề nghe thấy.

Trước thái độ đó của Lăng Hạo, Ninh Tiêu cười lạnh, khóa cửa xe của mình lại, cũng theo sau Bách Phú, ngồi vào xe Lăng Hạo.

“Cậu làm gì thế , sao không lái xe mình ?” Lăng Hạo khó chịu kêu.

Ninh Tiêu nhún nhún vai, lười nhác tựa lưng vào trên thành ghế, nói : “Đã có tài xế, tại sao lại còn phải tự mình lái xe chứ ? Có đúng không ?” Nói xong, còn ném cho Bách Phú một cái nhìn mỉa mai hoặc, làm cho Bách Phú bị chấn động mạnh toàn thân nổi hết cả da gà lên.

“Cậu đang câu dẫn ai đấy ?” Lăng Hạo lúc này thấy Ninh Tiêu hành động như vậy, lại cảm thấy thực không vừa mắt chút nào , “Đi về xe của mình đi.”

“Không muốn !”

... ..

Hai người đàn ông cứ như hai đứa trẻ mà tranh cãi không thôi.

Bách Phú lúc đầu chỉ im lặng mà nghe, lát sau không nhịn được mà cười khúc khích thành tiếng : “Hai người các anh sao mà lại biến thành giống Trương Dương và Dịch Đạo thế này ?”

Hai người họ nhìn Bách Phú đang cười đến gập cả bụng kia, trên mặt có chút xấu hổ mất mặt, lại vờ như chưa từng có gì xảy ra vậy.

Ninh Tiêu trong tim đều là sự ảm áp, nỗi sợ hãi cùng phiền muộn lúc trước đều đã bị anh ta vứt hết ra phía sau.

“Đừng rồi Bách Phú, Anh Đào thế nào rồi ? Vẫn chưa về nhà hay sao ?” Ninh Tiêu quan tâm hỏi han.

“Đúng vậy.” Bách Phú lại bình tĩnh một cách kỳ lạ, nếu là trước đây, cô ấy sớm đã cuống lên như kiến bò lòng vòng trong chảo nóng rồi.

Thái độ này của Bách Phú làm Ninh Tiêu ngạc nhiên vô cùng : “Cô ... ..không lo lắng sao ?”

Bách Phú nhẹ nhàng cười cười, nhìn Ninh Tiêu mà nói : “Có những chuyện vấp vấp nếu đã định trước là cô ấy sẽ vấp phải, thì cứ để cho cô ấy vấp ngã. Nếu không thì làm sao mà trưởng thành được ?”

“Vậy là đúng rồi.” Lăng Hạo nói ra lời chính mình sớm đã muốn nói, “Không vấp ngã một lần thì không khôn ra được. Huống chi Anh Đào thực sự đã quá mức tùy tiện, không bị chịu chút khó khăn, thì không thể học cách ngoan ngoãn được.”

Ninh Tiêu cười cười , nhìn Bách Phú đang thảnh thơi ngắm cảnh ngoài cửa sổ, trong tim lại nghĩ : “Con người, biến đổi cũng nhanh thật.”

+++ +++ +++ +++ +++

Hơn một giờ lái xe, ba người mới tới được ngoại ô thành phố. Hỏi han vài người, lại đi xuyên qua mấy bãi trồng chuối, cuối cùng mới tới được nơi vũ Từ ở.

“Vũ Từ ! Vũ Từ ! ” Còn chưa đến cửa, Ninh Tiêu đã sốt ruột gọi ầm lên. Có thể thấy được, anh ta đối với vũ Từ đã lâu không gặp vô cùng lo lắng.

Nghe thấy tiếng gọi, một thân ảnh mập mạp nhanh chóng từ trong nhà đi ra, “Thiếu gia, thiếu gia a ... ..”

Rốt cuộc cũng đã được nhìn thấy vũ Từ trong truyền thuyết, có điều ... ..hình dáng đó cùng với trong sự tưởng tượng của Bách Phú thực sự không giống lắm.

Vũ Từ mà Bách Phú từng nghĩ đến, là người thuộc loại biết người biết mình, có thể nhện nhúc, giống như hình tượng mẹ Hà trong “Gia Hào Nguyệt Viên” (còn được biết đến với tên : Sóng gió gia tộc – Trăng rằm dậy sóng , phim với đề tài gia đình của TVB). Nhưng vũ Từ trước mặt đây lại hoàn toàn khác hẳn, lại có chút giống với Hắc ma ma trong ” Loạn thế giai nhân”, mới nhìn đã thấy mũi to – mắt to – miệng to, có chút dữ dằn, có điều xem ra vẫn là người tương đối dễ thương. Lại cũng tròn tròn, như giống như tiểu nhân nhi Dịch Đạo kia vậy. Làm Bách Phú thoáng chốc đã thấy thích vũ Từ.

“Vũ Từ.” Ninh Tiêu giống như một đứa trẻ mà đặt đầu lên bả vai vũ Từ, “Vũ sao lại âm thầm mà bỏ đi như thế, cháu nhớ vũ lắm.”

Nhìn thấy cảnh Ninh Tiêu làm nũng này, Bách Phú lại bắt đầu cười trộm : Bờ vai này ... ..hình như là hơi bị thấp thì phải ? Hê hê, đàn ông a, thực đúng là giống như trẻ con vậy. Trong tim lại dâng lên tình mẫu tử trời sinh như mọi cô gái khác.

Còn Lăng Hạo lại toàn thân nổi hết cả da gà lên, hừ một tiếng rất không tiêu hóa được.

Chỉ một tiếng này lại khiến cho vũ Từ chú ý đến. Vũ Từ vươn cánh tay mập mạp ra kéo cả Lăng Hạo vào lòng.

Lăng Hạo rất không vui vẻ mà giãy giụa mấy cái, song đành bất lực vì sức của vũ Từ mạnh quá, chỉ đành đầu hàng, để mặc cho vũ Từ ôm vào lòng.

Bách Phú lúc này lại càng vui hơn, thật không ngờ là Lăng Hạo cũng có lúc không làm gì được ! Ha ha ha ha ~

Chẳng dễ dàng gì, khóc lóc sụt sùi một lúc vú Từ mới bình tĩnh lại được, mời ba người họ vào trong nhà.

Gian phòng này đơn giản vô cùng, lại do bị ngấm nước mưa, nên trên vách tường đã có mấy vết vết tích nước màu vàng. Bên trong nhà chỉ có một chiếc giường được ghép lại từ mấy tấm gỗ, mấy chiếc ghế đã không còn nhìn ra được màu sắc nguyên bản nữa, còn có mấy cái chậu và bình ở trong góc đằng kia. Thiết bị điện ở đây lại càng chẳng muốn nhắc đến, ngoại trừ đèn điện bên ngoài, còn lại chẳng có thứ gì ! Nếu so với nhà Ninh Tiêu thì hoàn toàn chẳng thể so bì được.

Nhìn thấy tình cảnh này, Ninh Tiêu cực kỳ thương tâm, bởi vì từ tận sâu trong trái tim anh ta, sớm đã coi vú Từ như mẹ mình. Mà hiện giờ mình thì đang ở trong căn nhà độc lập cao cấp, còn vú Từ thương yêu như mẹ lại ở một căn phòng rách nát nguy hiểm đến nông dân cũng không ở thế này, trong lòng anh ta đương nhiên vô cùng khổ sở.

“Vú Từ, cùng cháu về nhà nhé ?” Ninh Tiêu cầu xin.

Vú Từ tràn nước mắt trên gương mặt mập mập kia lại quét qua tia hoảng sợ, liên tục xua tay mà nói “Không được, không được.”

“Vú Từ.” Lăng Hạo cũng mở lời nói, sự hoảng sợ vừa quét qua kia không tránh được cặp mắt lợi hại của Lăng Hạo, “Vú ở nhà em họ đã hai mươi mấy năm rồi, lại không có người thân. Thế rốt cuộc vì sao lại muốn đi chứ ?”

“Không phải là vú muốn đi đâu.” Gương mặt mập mập của vú Từ ưỡn khuất vô cùng nói, “Là lão gia muốn đuổi vú đi, nói ... ..nói vú muốn lấy trộm gì đó của ông, hu hu hu hu ... ..” Vú Từ thương tâm khóc nức lên.

Ninh Tiêu trầm trọng hỏi : “Ông ấy... ..cha, sao lại nói thế ?”

Vú Từ về mặt vô tội giải thích : “Thiếu gia, vú không lấy trộm gì của lão gia cả, vú chỉ là muốn giúp lão gia quét dọn phòng một chút mà thôi... ..”

“Có phải là vú đụng vào bình sứ của cha hay không ?”

“Đúng vậy, vú chỉ muốn để sang một bên mà thôi, thật không hề có ý nghĩ muốn lấy trộm nó ! Thiếu gia, cháu nhất định phải tin vú !”

“Cháu tin, cháu tin.” Ninh Tiêu vội vã đáp lại, dù sao chính mình cũng đã trải qua rồi, nếu không, thực sẽ có chút nghi ngờ việc này.

Lăng Hạo lại mơ hồ cảm thấy việc không chỉ đơn giản như thế, hỏi tiếp : “Chỉ có như thế thôi sao ?”

Nghe xong lời Lăng Hạo hỏi, thân thể vú Từ run lấy bầy, trong đôi mắt to kia tràn đầy sự hoảng sợ. Thấy vú Từ có phản ứng như thế, ba người họ lập tức hiểu được sự tình không hề đơn giản chút nào.

“Thiếu gia, cháu mau mau cũng chuyển ra khỏi nhà đi, lão gia ông ấy ... ..ông ấy trúng tà rồi !” Vú Từ khẩn cấp kéo lấy cánh tay của Ninh Tiêu.

Ninh Tiêu vội ôm lấy vú Từ, trấn an mà nói : “Vú Từ, vú đừng cuống, cứ từ từ nói. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ?”

Vú từ nuốt nước miếng, nói tiếp : “Thiếu gia, sau khi cháu đi, đến tối là đã bắt đầu không bình thường rồi ... ..”

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Quyển 2 - Chương 45 : Chiếc Bóng (Bấy)

Từ đây trở xuống là lời tường thuật của vú Từ :

Từ sau lúc thiếu gia cậu đi thì lão gia càng lúc lại càng cổ quái hơn.

Lão gia lại chơi cả bóng rổ của thiếu gia nữa ! Cậu cũng biết đấy, lão gia ông ấy khi không có chuyện gì chỉ thích suy nghĩ về những thứ đồ cổ gì đó. Hơn nữa lão gia lại có bản chân bị bet, đi được mấy bước là chân lại đau, cho nên bình thường đến đi lại cũng rất ít.

Nhưng đêm hôm đó, đã khuya lắm rồi, đại khái ... ..um ... ..để tôi nghĩ xem ... ..oh, ít nhất cũng phải mười hai giờ, ông ấy lại một mình chơi bóng ! Lão gia đem quả bóng ném lên rất cao, sau đó lại dùng tay mà đỡ lấy ... ..cứ như vậy mà vui vẻ cười ha ha !

Tôi đã theo lão gia hơn hai mươi năm, trước giờ chưa từng thấy lão gia cười như thế bao giờ cả !

Cứ như ... ..cứ như một đứa trẻ vậy, vui lắm cơ !

Tôi bước qua hỏi ông ấy : “Lão gia, ông sao muộn thế này rồi mà còn chưa đi ngủ ?”

Kết quả... ..ông ấy một câu cũng không nói trực tiếp ném bóng qua ... ..

(Vú Từ lau nước mắt ... ..)

Tôi trước giờ chưa từng thấy lão gia giận dữ như thế bao giờ, lão gia ông ấy ... .. (tiếng nói đột nhiên trở nên nhẹ nhàng như nước) từ trước đến giờ vẫn luôn rất nhã nhặn, rất khách khí mà !

(Từ mắt vú rơi ra những ngôi sao nhỏ)

(Mọi người : Gương gao trầm mặc)

Hôm đó lão gia giống như biến thành một người khác vậy, hung dữ mà trừng tôi, còn bao tôi ‘cút ‘ về phòng, không cho ... ..không cho lại ra ngoài nữa.

(Nức nở ... ..)

Sau đó, tôi bèn đi về phòng. Nhưng không biết tại vì sao, mà chỉ cần cứ nhắm mắt lại là lại nhìn thấy đều là lửa ... ..

(Ninh Tiêu cướp lời hỏi : Vú cũng mơ thấy lửa sao ?)

Đúng vậy, hơn nữa tôi còn nghe thấy có tiếng khóc của trẻ con nữa, khóc thảm thiết lắm ... ..

(Ninh Tiêu lại cướp lời hỏi : Vú còn nghe thấy tiếng trẻ con khóc sao ? Là con trai hay là con gái ? Vú có nhìn thấy hình dáng của nó không ?)

Ừm ... ..nghe giọng thì có lẽ là một bé trai, hình dáng thì tôi chẳng nhìn được. Nhưng tiếng nó khóc rất thảm thiết ! Cho đến bây giờ, tôi cứ nhắm mắt lại là lại nghe thấy tiếng nó đang khóc ... ..

(Ba người họ cùng kinh ngạc ... ..)

Nhưng thế này vẫn chưa là gì cả ! Chuyện sau đó còn làm người ta sợ hơn nữa cơ ... ..

(Ninh Tiêu lại cướp lời lần thứ ba : Sau đó lại xảy ra chuyện gì nữa ạ ?)

(Lăng Hạo bực mình quát : Cậu đừng có ngắt lời nữa có được không ? !)

(Ninh Tiêu : %.....—××#...×#%.....)

(Bách Phú nhẹ giọng nói : Vú Từ, đừng để ý đến bọn họ, tiếp tục nói đi ạ, sau đó thì thế nào ?)

Có một buổi tối tôi tỉnh lại, thì nghe thấy bên cửa sổ có tiếng động, tôi lo lắng là có trộm, bèn nhanh chóng đi qua xem thế nào. Ai mà ngờ được sau khi kéo rèm cửa sổ ra thì chỉ nhìn thấy một cái bóng màu đen, dường như là một đứa trẻ. Cái bóng đó còn nói chuyện với tôi nữa cơ ? Hỏi tôi có đồng ý chơi cùng với nó không ? Nghe giọng nói thì chính là tiếng khóc của đứa trẻ trong giấc mơ của tôi ! Tôi bị dọa đến ngất đi luôn . Kết quả là cả đêm ngủ trên nền nhà, sáng ngày hôm sau thì bị cảm ... ..

(Lăng Hạo hỏi : Vú Từ, vú không phải ở tầng hai sao ?)

Đúng vậy.

(Lăng Hạo lại hỏi : Vậy thì làm sao có thể có người đứng ở phía ngoài nói chuyện với vú được chứ ?)

Ai nói không phải đâu, nếu không , thì tôi cùng chẳng đến nỗi ngất đi như thế a !

(Ninh Tiêu : Xin anh đừng có hỏi loại câu hỏi vớ vẩn thế nữa có được hay không ?)

(Lăng Hạo : %.....—××#...×#%.....)

(Bách Phú : , Xin vú nói tiếp đi ạ)

Thực ra tôi cũng sợ lắm, nhưng , vì lão gia thì dù có chết tôi cũng không sợ nữa (gương mặt hơi hồng hồng lên) !

Song đến ngày thứ hai thì tôi phát hiện ra, lão gia không muốn ... ..không còn muốn ăn đồ ăn tôi làm nữa . Tôi làm cho lão gia đều là những món mà ông ấy thích ăn, nhưng ông ấy ... ..ông ấy đụng cũng không đụng đến dù chỉ một chút ... ..

(Vú Từ lại khóc nức nở ... ..)

(Mọi người : chỉ biết nhìn nhau .)

Thấy lão gia không ăn gì, tôi đến ngủ cũng không ngủ được. Một lúc lâu sau, tôi thấy lão gia đi xuống lầu. Tôi nghĩ chắc lão gia đói rồi, muốn xuống dưới lầu giúp ông ấy làm chút gì đó để ăn. Nhưng ... (giọng nói đột nhiên biến thành âm lãnh) , nhưng tôi lại thấy lão gia đang ... ..đang ăn thịt sống, máu còn theo miệng lão gia mà chảy xuống dưới nữa.

Mẹ ơi ... ..giống như là đám ăn thịt người trong phim vậy ! Mà tôi vẫn còn nhớ rõ, ngày hôm đó tôi đâu có để thịt trong tủ lạnh, bởi vì thiếu gia cậu không ở nhà, còn lão gia thì trước giờ đều chỉ thích ăn rau. Thực không biết được, chỗ thịt đó ở đâu ra nữa ... ..

(Ninh Tiêu : Thân thể chấn động một cái .)

(Bách Phú : Quan tâm mà nắm lấy tay của Ninh Tiêu)

(Lãng Hạo : Ghen tung bùng)

Tôi sợ lão gia phát hiện, bèn nhanh chóng chạy về phòng, do quá sợ hãi, mà tôi không cẩn thận còn bị va cả chân vào chân giường nữa.

(Vú Từ giờ cái chân còn thâm tím ra cho mọi người xem)

(Mọi người : Cùng tranh nhau an ủi)

Tôi lại càng sợ hơn, nhưng tôi vẫn không muốn đi. Tôi thực sự không thể bỏ mặc lão gia được !

Hôm đó, tôi chỉ muốn đi vào phòng lão gia giúp ông ấy dọn dẹp một chút, lão gia ông ấy trước giờ vẫn ưa sạch sẽ ! Điều này thiếu gia cậu cũng biết mà.

Tôi nhìn thấy chăn trên giường lộn xộn không được xếp, bèn muốn giúp lão gia gấp lại. Nhưng lại thấy trên giường còn đặt một cái hộp nữa, tôi biết đó là thứ đồ cổ mà lão gia thích nhất, định đem nó đặt sang một bên trước, tránh dọn dẹp lại làm vỡ, thì lão gia lại trách tôi mất.

(Ninh Tiêu : Đó có phải là một cái bình sứ màu trắng không ?)

Đúng đấy, chính là nó !

Tôi vừa mới đem cái hộp cầm lên, thì lão gia xông vào, mắng tôi một trận âm ỉ cả lên ... ..

Hu hu ... ..

Lão gia (nước nỡ) ... ..lão gia ông ấy mắng tôi là đồ ăn trộm, bắt tôi cút ra khỏi nhà ... ..còn đem đồ đạc của tôi tất cả ném từ cửa sổ xuống nữa ... ..

Thiếu gia a ... ..tôi quả thực không lấy trộm thứ gì a, tôi đã ở Ninh gia hai mươi mấy năm rồi, tôi là tận tâm tận lực. Tôi thực lòng coi cậu như con trai mình mà chăm sóc, hu hu hu hu ... ..

(Lại quay sang Lãng Hạo) Biểu thiếu gia , tôi chứng kiến cậu lớn lên, tôi là người thế nào cậu và thiếu gia đều hiểu rõ mà , đúng không .... ..

(Ninh Tiêu và Lãng Hạo : cuống quýt an ủi)

(Gạt lệ ... ..)

Thiếu gia , lão gia ông ấy thế nào rồi ? Tôi vẫn luôn chờ cậu trở về, mấy hôm trước tôi còn đến nhà nữa, nhưng lão gia vừa nhìn thấy tôi, đã cực lực đuổi tôi đi ... ..

Thiếu gia , cậu nhất định phải cứu lão gia. Lão gia ông ấy nhất định là bị quỷ ám rồi, nếu không nhất định sẽ không thể coi tôi là kẻ trộm như thế được. Lão gia nhất định là đã trúng tà, có đúng không ?

Biểu thiếu gia, cậu không phải là rất thân quen với Bạch Long đại sư sao ? Mau mau mời Bạch Long đại sư đến cứu lão gia với ! Tôi thực sự lo nếu để muộn nữa thì sẽ muộn mất !

Nếu như ... .. Nếu như lão gia mà có mệnh hệ nào, thì tôi cũng không sống được nữa đâu ... ..

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Quyển 2 - Chương 46: Chiếc Bóng (Tám)

Nghe xong lời tường thuật lại của vú Từ, ba người họ đều cảm nhận được sự nghiêm trọng của sự việc.

Ninh Tiêu ôm lấy bờ vai của vú Từ, nghiêm túc nói : ” Vú Từ, vú đừng lo lắng quá, ông ấy là cha cháu, không cần vú phải nói , thì cháu cũng sẽ phải cố gắng hết sức để cứu ông ấy.”

Lại trấn an vú Từ thêm một lúc, ba người họ mới rời khỏi nhà vú Từ. Ninh Tiêu bảo vú Từ tạm thời cứ ở lại nơi đây, dù sao thì hiện giờ Ninh gia cũng vô cùng không an toàn. Sau đó, anh ta lại còn cẩn thận lấy tấm bùa chú mà Bách Phú đưa để đưa cho vú Từ, nhắc bà phải luôn nhớ mang theo mình, qua một thời gian nữa sẽ đón bà về.

Trên suốt đường về, Ninh Tiêu rất trầm mặc, chẳng hề động đậy gì cứ nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ, đối lập hoàn toàn với sự hưng phấn lúc mới đến đây. Sự trầm mặc này cũng ảnh hưởng không ít đến Bách Phú và Lăng Hạo. Cũng do không khí quá mức trầm lắng, nên làm Bách Phú và Lăng Hạo cảm thấy thực sự rất khó xử. Hai người họ cứ liên tiếp liếc nhìn Ninh Tiêu, rồi lại lập tức chuyển tầm mắt ra chỗ khác, như sợ sẽ làm cho anh ta biết được.

Thực sự không thể chịu đựng thêm nữa Lăng Hạo đành phải mở radio trên xe lên, hi vọng có thể mượn cơ này mà tìm ra được đề tài để nói, phá vỡ bầu không khí bị đè nén lúc này. Thế nhưng Lăng Hạo vạn lần cũng không thể ngờ đến được, là sau mấy tin tức chán phèo, trên đài này lại đưa một tin tức kinh hoàng, lại càng làm cho toàn bộ cảnh tượng bị ngưng trệ lại.

Tin tức như sau : ở trong một con lạch ở ngoại ô thành phố, đã phát hiện có một thi thể phụ nữ chưa biết danh tính. Thi thể người phụ nữ này khi được phát hiện thì cực kỳ kinh dị, bộ mặt cô ta và trên thân thể vẫn được mặc quần áo đầy đủ, nhưng da thịt trên thân người thì đã không còn thấy đâu nữa, chỉ còn lại xương cốt. Hơn nữa theo suy đoán của pháp y, thì thi thể người phụ nữ này dường như là bị dao lọc bỏ toàn bộ cấu tạo cơ thịt, hơn nữa trên xương còn lưu lại vết răng của một loài động vật nào đó.

Nghe thấy tin tức này, gương mặt vốn dĩ đã trắng bệch của Ninh Tiêu lại càng bị phủ lên một tầng sương mù. Trước mắt anh ta lại lần nữa hiện lên cảnh tượng bóng Ninh Chân Hoa dưới ánh trăng cùng với cái tủ lạnh đầy thịt sống, nhìn không được mà trong dạ dày dâng lên từng đợt buồn nôn. Những dự cảm bất thường cứ vậy mà mãnh liệt hướng đến anh ta.

Lăng Hạo nhìn thấy Ninh Tiêu gương mặt trắng bệch thờ hồn hển, nhanh chóng vỗ vỗ cậu ta, rồi tắt radio đi, bật nhạc êm dịu lên.

Nhưng như vậy cũng không thể làm giảm bớt được sự bất an của Ninh Tiêu, song Bách Phú lại nói một câu làm biến đổi hoàn toàn không khí này.

Lúc đó Bách Phú vẫn luôn trầm mặc không nói lời nào bỗng quay sang Ninh Tiêu, gương mặt tò mò hỏi : “Vú Từ bà ấy ... ..thích cha anh sao ?”

Nhất thời, gương mặt Ninh Tiêu đỏ lên, còn Lăng Hạo lại không hề khách khí mà cười to lên : “Hỏi hay lắm. Đây vốn là bí mật công khai a, cái thằng này còn chết cũng không chịu nhận đây ! Ha ha ha ha ... ..”

” Thực ra vú Từ cũng rất được mà, hơn nữa lại chờ đợi biết bao năm như thế, tôi cảm thấy cha anh cũng có thể suy nghĩ một chút.” Bách Phú nói vô cùng nghiêm túc.

Song Ninh Tiêu lại không ngồi yên được, mặc dù trong lòng anh ta sớm đã coi vú Từ như mẹ, nhưng nếu thực muốn anh ta gọi vú Từ một câu là ‘mẹ’ thì anh ta lại bất luận thế nào cũng không thể tiếp nhận được, lại nhìn không được mà quay sang trách Bách Phú : “Cô nói linh tinh gì thế ? Vú Từ vốn dĩ tận trung với công việc, nghiêm túc có trách nhiệm. Sao lại xiên ngang xiên dọc thế !”

Nói xong, lại quay mắt sang Lăng Hạo, “Có điều em không trách Bách Phú, Bách Phú trước đây đâu như thế này, nhất định đều là do anh họ dạy hư cô ấy.”

“Này, liên can gì đến anh chứ ?” Lăng Hạo bất mãn mà nói , ” Đây nào có phải là do anh bảo Bách Phú nói đâu, là Bách Phú người ta tự cảm nhận mà phát hiện ra đấy chứ . Anh nói em ý, cứ không bỏ xuống được cái giá của đại thiếu gia.”

Ninh Tiêu phẫn nộ mà phản kích lại : “Em không bỏ được cái giá xuống ? Em lúc nào bày giá ra chứ , Bách Phú, cô nói xem !”

Thấy chỉ một câu nói vô tâm của mình lại làm khơi dậy một cuộc chiến, Bách Phú nhanh chóng giả vờ như người không có liên quan, nhàn nhả mà nhìn ra phía ngoài cửa sổ, bất luận thế nào, Ninh Tiêu cũng đã thoải mái được một chút rồi.

Thấy thái độ này của Bách Phú, Ninh Tiêu lại càng tức giận, song lại chẳng biết nên nói gì để phản kích lại, chỉ đành không ngừng đắm đắm vào cái bóng của Lăng Hạo mà trút giận.

Đang lúc đắm sướt tay nhất, Ninh Tiêu chợt dừng tay, chỉ cảm thấy một trận hàn khí đang đi từ chân lên trên, sau đó đi vào từng tế bào của anh ta ... ..Ninh Tiêu rốt cuộc đã biết được cảm giác kỳ lạ của chính mình là cái gì.

Chính là chiếc bóng !

Đúng, là chiếc bóng của cha !

Cha vốn rất gầy, hơn nữa trước giờ luôn đứng thẳng. Nhưng nhớ lại lúc mới về, lần đầu tiên nhìn thấy bóng của cha, sau lưng ông lại nhô lên cao cao ! Giống như, giống như đang bị còng xuống vậy. Không, lại càng giống như đang có thứ gì đó nằm sắp trên lưng hơn.

Nghĩ tới đây, Ninh Tiêu không khỏi toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Lần thứ hai nhìn thấy bóng của cha, lại càng không bình thường. Lần trước là lưng cha nhô lên, mà sau đó lại là trước phần ngực bụng cha !

Nhưng rõ ràng là cha vốn rất gầy cũng đứng rất thẳng, vậy thì trong cái bóng đó là thứ gì chứ ? ... .. Liệu có phải chính là thứ đã làm cha biến đổi tính nết như vậy không ?

Thảm nào mà anh ta luôn cảm thấy bất thường ... .. Ninh Tiêu không ngừng trách móc chính mình vô ý, rõ ràng có kẻ hở như vậy, mà mình sao lại để lâu đến vậy mới phát hiện ra chứ ...

Thảm nào mà anh ta luôn cảm thấy bất thường ... .. Ninh Tiêu không ngừng trách móc chính mình vô ý, rõ ràng có kẻ hở như vậy, mà mình sao lại để lâu đến vậy mới phát hiện ra chứ ... .. ~

Bách Phú ngồi bên cạnh Ninh Tiêu phát hiện anh ta lại lần nữa bàn tay run rẩy lên, thấy kỳ lạ vô cùng nghĩ : Vừa rồi anh ta không phải đã đỡ hơn rồi sao ? Làm thế nào mà bây giờ lại, liệu có phải là xảy ra chuyện gì chẳng .... .. Cô vội vã mà nắm lấy tay Ninh Tiêu, quan tâm hỏi han : “Anh sao thế , không thoải mái sao ?”

Nghe thấy Bách Phú nói, Lăng Hạo cũng nhanh chóng dừng xe lại bên đường, căng thẳng nhìn Ninh Tiêu.

Ninh Tiêu nhìn sự quan tâm của Bách Phú và Lăng Hạo, nỗ lực trấn tĩnh lại tinh thần, đem sự phát hiện của mình nói lại với hai người họ. Hai người kia vừa nghe xong, cũng lập tức mà nổi hết cả da gà lên.

Sau một hồi không nói được nên lời, Lăng Hạo cuối cùng cũng nói : “Cứ đoán mò thế này cũng không phải là cách hay, chúng ta hay là cứ đến nhà Ninh Tiêu xem trước đã.”

Ý kiến này lập tức được hai người còn lại ủng hộ.

Ba người họ cứ trong trạng thái bất an như vậy mà đi về nhà Ninh Tiêu.

Khác hẳn với mấy hôm trước, hôm nay trong nhà Ninh Tiêu đèn đuốc lại sáng rõ ràng, nhất là ánh sáng mờ ảo của những ngọn đèn nhỏ trước cửa hàng rào kia, thoát nhìn thực ảm áp, hoàn toàn bất đồng với sự tương tượng kinh khủng mà Ninh Tiêu đã hình dung ra.

Lăng Hạo và Bách Phú cũng nhìn Ninh Tiêu đầy nghi ngờ.

Bản thân Ninh Tiêu cũng ngáy ra mà nhìn, lại nghi ngờ những thứ mấy ngày trước nhìn thấy có phải là ‘hậu di chứng ‘ sau khi từ cỗ mộ về hay không . Có điều, cứ cho là chính mình bị ảnh hưởng vì cỗ mộ, nhưng vụ Từ cũng không thế nào. Không đúng, vẫn là có vấn đề !

Đưa cho Lăng Hạo và Bách Phú một ánh mắt phòng bị, Ninh Tiêu dừng cảm bước vào trước.

Đèn toàn bộ đã được bật lên, khắp căn phòng đều được chiếu sáng rực rỡ.

Nhìn thấy căn phòng được bày biện xa hoa, Bách Phú ngạc nhiên mà thốt lên : “Woa, Ninh Tiêu, nhà anh thực sự là đẹp quá !”

“Thích không ? Có muốn suy xét việc chuyển qua đây sống không ?” Ninh Tiêu bị bộ dạng ngốc nghếch của Bách Phú làm cho buồn cười, lại bày ra một cái nhìn mỉa mai hoặc cực kỳ khiêu khích.

“Cậu có ghê hay không cơ chứ ?” Lăng Hạo đối với chuyện này chẳng thích thú gì, “Bách Phú người ta không tùy tiện như cậu đâu.”

Ninh Tiêu lại cảm thấy thực buồn cười : “Bách Phú đâu phải bạn gái anh, anh căng thẳng làm gì .”

Lời nói này của Ninh Tiêu vô tình mà cũng gây xúc động tại nơi ẩn cảm trong tim Lăng Hạo và Bách Phú, hai người họ mất tự nhiên đối diện một chút, sau đó lại nhanh chóng đưa ánh mắt chuyển qua chỗ khác. Có điều Ninh Tiêu đang trong trạng thái cảnh giác lại không hề phát hiện ra tình cảnh lúc này.

Bách Phú một mình chìm đắm trong sự vui sướng, vì từ góc quan của một cô gái, cô có thể cảm thấy rõ ràng hảo cảm Lăng Hạo đối với mình. Còn Lăng Hạo lại bị lời nói này của Ninh Tiêu dọa đến nhảy dựng lên, lại mãnh liệt mà nghĩ tới hôn thê tương lai đang đợi mình ở nhà lúc này — Kỷ Nhan. Mặc dù tình yêu của mình đối với cô ấy không thực sâu đậm, nhưng cô ấy thực sự đã vì mình quá nhiều. Nhất là khi nghĩ tới bàn tay vốn dĩ thon dài xinh đẹp của cô ấy ... .. Không được, không thể phụ cô ấy nữa.

Lăng Hạo nhanh chóng bày ra bộ dạng như chẳng có chuyện gì, gọi điện thoại cho Kỷ Nhan : “Em yêu, xin lỗi, anh tối nay có lẽ không về được rồi. Ừm ... ..oh, không phải đâu, anh hôm nay ở nhà Ninh Tiêu. ... ..đúng đấy, từ lúc ở cỗ mộ về cậu ấy thường xuyên bị sợ đến nỗi không ngủ được, cho nên anh ở cùng cậu ấy. Xin lỗi em nhé, ...anh biết rồi, bảo bố ... ..anh cũng yêu em. Ngày mai chúng ta cùng đi xem phim có được không ? Nghe nói có một bộ phim mới chiếu rất hay... ..um. ... ..được, em cũng phải ngoan đấy nhé. Ngày mai gặp. I love U !”

Trong suốt ba phút gọi điện thoại đó, Lăng Hạo đã đem toàn bộ sự thân thiết của một đôi vợ chồng mới cưới quần quít diễn giải ra không chê vào đâu được.

Ninh Tiêu mang ý cười chẳng thể tránh né được. Còn Bách Phú lại thực sự là miễn cưỡng mà cười, song cô lại nghe thấy tiếng trái tim mình đang vỡ nát ra.

Kỳ thực đối với Bách Phú mà nói, thì Lăng Hạo mãi mãi chính là giấc mộng đẹp không tỉnh lại được. Từ lần đầu tiên nhìn thấy anh ta, Bách Phú đã biết

trái tim mình, đã không thể chạy thoát được nữa, cứ giống như đã bị anh ta giam cầm đến trăm ngàn năm vậy. Nhất cử nhất động của anh ta, đều lôi kéo trái tim yếu đuối của Bách Phú.

Bề ngoài, anh ta lạnh lùng, anh ta cao cao tại thượng, không ai bì nổi với anh ta. Nhưng, Bách Phú lại thấy được một mặt khác của anh ta : ôn nhu chăm sóc, dịu cảm kiên định, anh ta ... cô độc tự ti. Bách Phú thậm chí còn cảm nhận được anh ta đã từng có nỗi đau cũng giống như mình vậy. Những điều này chỉ có cô mới nhìn thấy. Tất cả tất cả, đều làm cho Bách Phú cảm thấy cô khác hẳn với những người con gái bên cạnh anh ta, kể cả Kỳ Nhan. Nhưng cuộc điện thoại hôm nay đã hoàn toàn phá vỡ niềm tin vào tất cả của Bách Phú.

Đúng vậy, so với Kỳ Nhan, thì Bách Phú cô là gì chứ ? Nói thẳng ra, bản thân chỉ là một kẻ yêu thầm đáng thương nực cười mà thôi. Ai sẽ để ý tới cảm giác của cô ? Lăng Hạo , chỉ là một giấc mộng mãi không thành sự thực mà thôi.

Còn Kỳ Nhan ? Cô ấy đúng thực là một cô gái ưu tú. Người vừa xinh đẹp, khí chất lại tốt, quan trọng nhất là cô ấy đặc biệt thông minh khôn khéo lại có khả năng. Những thứ này Bách Phú vĩnh viễn cũng không thể sánh bằng được, một cô gái như vậy đối với Lăng gia có thể lực mà nói, thì đúng là rất thích hợp.

Đối với những người như Kỳ Nhan và Lăng Hạo mà nói, thì bản thân cô chỉ có thể ngưỡng vọng mà thôi.

Nhưng trong tim hình như lại có một tiếng nói khác vang lên : Không, cô, không nên như vậy. Đừng coi thường bản thân, cô không giống với những người xung quanh đây. Bởi vì cô chính là cô gái quyền rũ nhất trên đời này, chỉ có điều bản thân cô không biết mà thôi. Muốn có được anh ta sao ? Thực ra trái tim anh ta vốn dĩ đã thuộc về cô rồi. Không chỉ có anh ta, mà tất cả những người đàn ông khác cũng sẽ đều bị cô đắm dưới chân mình....

Không sai !

Ngưỡng vọng ? Ngưỡng vọng !

Vì sao bản thân cô lại chỉ có thể đủ để ngưỡng vọng chứ ?

Vì sao bản thân cô vĩnh viễn cứ bị người ta đắm dưới chân chứ !

Đúng ! Tôi muốn tất cả mọi người đều phải biết, Trần Bách Phú tôi ....khác hẳn với mọi người.

Một tia cười khê hiện lên bên khóe miệng cô.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Quyển 2 - Chương 47: Chiếc Bóng (Chín)

Lăng Hạo nói chuyện điện thoại xong thực sự rất bất an. Kỳ thực kẻ thường xuyên đứng giữa đám hoa là anh ta làm sao mà lại không nhìn ra được hảo cảm mà Bách Phú dành cho mình. Thế nhưng ,lại không thể. Trực giác nói với anh ta rằng anh ta và Bách Phú ở cùng nhau sẽ không thể vui vẻ được.

Từng biến đổi của bản thân anh ta, Bách Phú còn không ngừng sâu sắc cảm nhận được. Anh ta thực sự rất sợ sẽ làm tổn thương Bách Phú, vì cô hiền lành thiện lương, đơn giản đến vậy. Cô ấy đối với xã hội phức tạp ngày nay mà nói đúng thực là rất hiếm có. Cũng chính bởi nguyên nhân này mà Lăng Hạo đã đề bạt Bách Phú không hề có đủ điều kiện lên làm trợ lý.

Kỳ thực, để làm trợ lý cho tổng giám đốc thì Bách Phú còn rất nhiều khiếm khuyết, nhưng sự thoải mái khó có được mà cô ấy mang lại cho bản thân anh ta đã thay thế được tất cả những khiếm khuyết đó. Vì thế, để tránh gây hiểu lầm, để hai người họ bị rơi vào tình trạng khó xử, mà Lăng Hạo mới cố tình bày ra bộ dáng ông chủ.

Chứ thực sự anh ta hiểu rất rõ, ngoài chuyện công việc ra, anh ta và Kỳ Nhan vốn cũng chẳng có nhiều điều để nói chuyện. Những lời anh ta và Kỳ Nhan nói với nhau, có khi còn không nhiều bằng anh ta nói chuyện với Bách Phú. Thế nhưng hiện Kỳ Nhan đã là vị hôn thê của anh ta. Đã nói sau này sẽ có trách nhiệm với cô ấy, vậy thì chắc chắn sẽ phải làm được.

Anh ta chính là người như thế, không dễ gì đưa ra lời hứa hẹn, nhưng nếu đã hứa hẹn, thì nhất định sẽ làm cho được. Đồng thời, Lăng Hạo cũng rất sợ hãi cảm giác lúc này của mình đối với Bách Phú, sợ rằng đó chỉ là cảm giác muốn chinh phục cùng muốn giữ lấy của đàn ông mà thôi. Nếu thực như vậy sợ rằng sẽ làm vấy bẩn lên cô gái thuần khiết như Bách Phú mất.

Nỗi đau lâu dài không bằng nỗi đau ngắn, chuyện này nhất định phải xác định rõ ràng.

Do dự đến nửa ngày, Lăng Hạo mới ngẩng đầu lên, từ trong tim mình, anh ta thực không muốn nhìn thấy bộ dạng buồn phiền của Bách Phú. Nhưng, có những việc trước sau cũng không thể trốn tránh mãi được.

Có điều biểu tình của Bách Phú lại hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của Lăng Hạo.

Gương mặt của Bách Phú lại xuất hiện nụ cười đó, có một chút mỉa mai, lại có một chút tà khí. Cô ấy từ lúc nào mà học được kiểu cười này chứ ? Nụ cười phức tạp như vậy căn bản là không hề phù hợp với cô ấy, làm cô ấy dường như đã biến thành một người khác vậy. Nhưng cũng không thể phủ nhận rằng ... ..nụ cười như thế này làm cô tỏa ra một loại ánh sáng trước giờ chưa từng có.

“Xem ra Bách Phú căn bản không hề để ý đến mình như mình đã nghĩ chút nào.” Ý nghĩ này làm cho Lăng Hạo có chút uể oải, “Nhưng nụ cười đó lại là vì ai chứ ? Lễ nào ... ..là vì Ninh Tiêu sao ?”

Lăng Hạo ghen tức nhìn Ninh Tiêu một cái. Kỳ thực cậu em họ này thực sự rất ưu tú, không nói đến gia thế hùng hậu của cậu ta, chỉ cần nhìn Ninh Tiêu, cũng đã có thể hấp dẫn không ít cô gái rồi.

Khác hẳn với anh ta, Ninh Tiêu là người lúc nào cũng tươi cười. Cậu ta sở hữu sự thân thiện, lại chính là thứ mà Lăng Hạo thiếu hụt. Đã rất nhiều cô gái bị nụ cười như tỏa nắng của Ninh Tiêu hạ gục, xem ra, Bách Phú cũng không phải là ngoại lệ. Lăng Hạo trong tim không dừng được lại dâng lên ý ghen tuông.

Ninh Tiêu lại chẳng hề để ý đến sự hoạt động phức tạp trong tim hai người kia, tự mình chạy lên lầu tìm cha là Ninh Chấn Hoa, song ông không hề ở trong phòng. Trái tim Ninh Tiêu lập tức trùng xuống. Bởi vì hành động của cha anh ta thực sự là không thể đoán được, anh ta thực sự rất sợ cha mình sẽ chạy đi làm những chuyện kinh khủng không thể tưởng tượng nổi nào đó.

Ninh Tiêu chẳng còn chút tinh thần nào bước xuống lầu. Lúc bước xuống dưới phòng khách, lại ngạc nhiên vì nhìn thấy cha mình không biết từ lúc nào đã đang ngồi ở sofa nói chuyện thân mật với Lăng Hạo và Bách Phú rồi.

Nhìn thấy cha đang ở ngay trước mắt, trái tim Ninh Tiêu đang treo tuốt trên cao cũng đã được buông xuống, anh ta hài lòng chạy về phía cha nói : “Cha, cha về lúc nào vậy ?”

Ninh Chấn Hoa cung chiêu nhìn Ninh Tiêu một cái, trách móc nói : “Con trai ngốc này, cha vẫn luôn ở phòng đọc sách mà. Con sao lại về trễ thế hả ?”

Thấy cha mình lại khôi phục lại bộ dáng thường ngày, Ninh Tiêu cực kỳ hài lòng, vội vàng giải thích : “Con hôm nay đọc tư liệu ở phòng làm việc, nên mới về trễ.”

“Thật sao ?” Ninh Chấn Hoa cười hỏi.

“Đương nhiên ạ.” Ninh Tiêu không muốn cho cha biết mình đã gặp vú Từ, sợ là cha thực sự đáng sợ như lời vú Từ đã nói.

Con người có lúc chính là như vậy, rõ ràng biết được sự thật rồi cuộc là gì, trong nội tâm lại vĩnh viễn hi vọng đó là giả, thà rằng tự mình tin vào những biểu hiện giả dối để mê hoặc chính mình, chứ cũng không nguyện ý thừa nhận sự thực tí nào. Lúc này Ninh Tiêu chính là như thế.

“Đúng không ?” Khẩu khí của Ninh Chấn Hoa đột nhiên cứng rắn, quay ngoắt 180 độ so với thái độ thân thiết vừa rồi với con trai, đến ánh mắt cũng biến thành lạnh lùng. “Vậy thì A Hạo cùng vị tiểu thư này làm sao mà lại về cùng với con ?”

Ninh Tiêu bị sự chuyển biến đột ngột của cha làm cho ngây ra, lắp bắp nói : “Đó ... ..đó là ... ..”

Lăng Hạo ở bên cạnh vội càng nhanh chóng tiếp lời nói : “Là cháu gọi điện thoại cho Ninh Tiêu, vừa hay cậu ấy đang ở văn phòng, cháu nói đã lâu không được gặp chú, nên đã cùng cậu ấy về ạ. ” Nói xong, anh ta giơ tay chỉ vào Bách Phú nói, “Vị này là tiểu thư Trần Bách Phú, trợ lý của cháu.”

“Cháu chào bác ạ.” Bách Phú lễ phép chào hỏi : “Cháu sớm đã được nghe Ninh Tiêu kể không ít chuyện về bác, hôm nay cuối cùng đã được gặp bác. Anh ấy đúng là một chút cũng không nói sao tí nào !”

“Oh, Tiêu Tiêu nói bác gì thế ?” Ninh Chấn Hoa chăm chú nhìn vào mắt của Bách Phú.

“Anh ấy nói ... ..” Bách Phú cố ý nhìn Ninh Tiêu một cái, rồi mới tiếp tục nói : “Anh ấy nói bác còn trẻ hơn cả anh ấy nữa !”

“Vậy sao ? Ha ha ha ha .... ..” Ninh Chấn Hoa cười vang lên.

Sự khôn khéo của Bách Phú làm cho Lăng Hạo cùng Ninh Tiêu ngây ngốc cảm thấy có điều kỳ quái, trong ấn tượng của họ, Bách Phú thành thực rất ít khi nói dối, mà lúc này cô ấy lại nói dối không biến sắc mặt làm cho hai người họ thực sự kinh hãi. Có điều, nhìn thấy Ninh Chấn Hoa cười vang không ngừng, hai người họ cũng vội vàng cười theo, tránh để Ninh Chấn Hoa đang tâm tình bất định nhìn ra được kẻ hở.

“Chú a, cháu nghe nói gần đây chú có sưu tầm một chiếc bình sứ màu trắng rất quý, có thể lấy ra cho cháu được mở rộng tầm mắt không ?” Lăng Hạo không để lỡ thời cơ đưa ra lời đề nghị.

Ninh Chấn Hoa sắc mặt lập tức biến đổi, song cuối cùng vẫn miễn cưỡng đáp ứng.

Trong lúc đợi Ninh Chấn Hoa lên lầu lấy bình sứ, Lăng Hạo nháy mắt một cái với Ninh Tiêu và Bách Phú, hai người họ hiểu ý mà gật gù đầu.

Ba người đợi dưới lầu hồi lâu, mới thấy Ninh Chấn Hoa đang cẩn thận từng chút một cầm một hộp gấm đi xuống. Đúng như Ninh Tiêu đã mô tả, Ninh Chấn Hoa thực đúng là cẩn thận như ôm một đứa trẻ vậy.

Hộp gấm mặc dù đã được lấy xuống, nhưng Ninh Chấn Hoa lại hoàn toàn chẳng có ý định mở ra cho ba người kia xem tí nào. Hơn nữa lại còn vô cùng cảnh giác mà nhìn ba người họ, như sợ cái đám ông đang chăm chú nhìn đây muốn lấy mất bảo vật của mình vậy.

Cảm giác này thực không tốt chút nào, Lăng Hạo và Ninh Tiêu đều có cảm giác như đang ngồi trên đồng lửa. Song chỉ có Bách Phú là cực kỳ dũng khí, lễ phép như vừa nãy mà nói hòa nhã : “Sao bác không định cho chúng cháu xem ạ ? Cháu vốn nghe nói bác rất rộng lượng, thích nhất là cho mọi người xem những thứ đồ sưu tập đặc ý của mình. Cháu thực chưa từng được nhìn thấy gì nhiều, hi vọng bác có thể cho cháu được mở rộng tầm mắt !”

Nghe Bách Phú nói vậy, Ninh Chấn Hoa đã không còn lý do gì để từ chối nữa. Ông ta chậm chậm mà dịu dàng mở nắp chiếc hộp gấm, vạch lớp bọc bằng tơ lụa màu đỏ tươi bên trong ra.

Rốt cuộc, chiếc bình sứ trong truyền thuyết cũng đã hiện thân, ánh mắt ba người họ lập tức tập trung vào trên chiếc bình sứ.

Chiếc bình sứ này thực sự là rất mỹ lệ. Ánh sáng màu ôn nhuận sáng sủa, trắng nõn nà, tinh tế mà mỏng manh, dưới ánh sáng chiếu vào ẩn hiện vẻ đẹp tinh khiết. “Loại ngân như tuyết” mà cổ nhân thường hình dung, trên chiếc bình sứ này đã hoàn toàn thể hiện ra được chỉ có hơn chữ không hề thừa kém chút nào. Kỳ diệu nhất là, trải rộng trên bề mặt chiếc bình sứ là những sợi màu đỏ như những tơ máu ! Những sợi màu đỏ đó giống như dung dịch vậy, đang chậm chậm mà lưu động, tỏa ra ánh sáng đặc biệt sáng bóng. Những sợi màu đỏ đậm đặc này làm cho chiếc bình sứ hiện lên một loại màu phấn hồng đặc biệt, nhìn lên lại có cảm giác phấn phấn nộn nộn, cứ như thể đang có một sinh mệnh đập bên trong đó vậy.

Lăng Hạo cũng đã được nhìn thấy không ít đồ vật quý hiếm, nhưng thứ đồ cổ đặc biệt như thế này, lại chưa từng được trông thấy, cho nên cũng không ngớt lời ca ngợi.

“Cha, cha không phải đã nói bình sứ này khi đổ nước ấm 36 độ vào, sẽ xuất hiện một tiểu đồng thời cổ đại sao ? Mau cho anh họ và Bách Phú được mở rộng tầm mắt đi !”

“Được, được .” Nghe thấy có người tán thưởng bình sứ bảo bối của mình , Ninh Chấn Hoa sớm đã vui vẻ ra mặt, nhanh chóng đứng lên đi rót nước.

Ninh Tiêu lại không như trước đây thường chạy đi hỗ trợ, mà lại trộm cầm chiếc bình sứ lên tỉ mỉ xem xét.

“Sao thế ?” Lăng Hạo thấy Ninh Tiêu thần sắc bất an vội hỏi.

Ninh Tiêu cau mày nói : “Cái bình sứ này thực sự rất tà môn. Lần trước lúc em nhìn thấy nó, những sợi đỏ bên trên rõ ràng chỉ là màu phấn hồng mờ nhạt, vậy mà lần này nhìn thấy, những sợi màu đỏ này đã đậm lên không ít rồi. Hơn nữa, anh sờ mà xem, cái bình này rất ấm, lại đập như thể có trái tim vậy ....”

Vừa nghe thấy Ninh Tiêu nói ra những lời không thể tưởng tượng được như thế, Lăng Hạo và Bách Phú cùng nhanh chóng giơ tay ra sờ vào một chút, sau đó, cùng kinh ngạc nhìn nhau nói : “Thực đúng a ....”

“Ây, đến rồi đến rồi !” Ninh Tiêu nhìn thấy Ninh Chấn Hoa quay lại, nhanh chóng đặt chiếc bình sứ vào lại trong hộp gấm.

Ninh Chấn Hoa vui vẻ đem hộp nước tới, khi liếc mắt nhìn hộp gấm một cái, lập tức giận tái mặt mà lạnh lùng hỏi : “Là ai đã đụng vào bình sứ của ta ?”

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Quyển 2 - Chương 48: Chiếc Bóng (Mười)

Ninh Chấn Hoa vui vẻ đem hộp nước tới, khi liếc mắt nhìn hộp gấm một cái, lập tức giận tái mặt mà lạnh lùng hỏi : “Là ai đã đụng vào bình sứ của ta ?”

~

Biểu tình của Ninh Chấn Hoa thoáng chốc trở nên dữ tợn, Ninh Tiêu và Lăng Hạo đều ngây ra vì sửng sốt, lại chỉ có Bách Phú, dường như chẳng hề có chuyện gì cười cười nói : “Là cháu ạ, tại cháu thấy bình sứ này đẹp quá nên đã đụng vào một chút. Cháu xin lỗi bác ạ.”

Ninh Chấn Hoa ánh mắt lạng băng nhìn thẳng vào mắt Bách Phú, còn Bách Phú cứ thong thả nhìn lại ông, rốt cuộc, Ninh Chấn Hoa cũng hòa hoãn.

Ninh Tiêu lập tức nhanh nhẩu nói : “Cha, mau đổ nước xuống đi, nếu không nước sẽ lạnh mất.”

“Đúng a.” Ninh Chấn Hoa tức khắc quên mất chuyện không hài lòng vừa nãy, lại cao hứng hẳn lên.

Nhìn thấy Ninh Chấn Hoa biến đổi còn nhanh hơn cả mặt trời mùa Hạ, ba người còn lại trong tim cùng chỉ biết lắc lắc đầu. Ông Ninh Chấn Hoa này, từ lúc nào lại biến thành giống một đứa trẻ như vậy chứ ?

Ninh Chấn Hoa chậm rãi đem nước ấm đổ vào trong bình sứ, trên bình sứ lập tức xuất hiện thứ mà mọi người chờ mong bấy lâu — tiểu đồng trên đó.

Tiểu đồng tròn tròn mập mập tay chân ngắn cùn, giống như củ sen từng khúc từng khúc vậy, đáng yêu vô cùng ! Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng, hai mắt đen lầy to tròn đen trắng rõ ràng, lấp lóe ánh sáng trong đó. Nụ cười trên gương mặt nhỏ nhắn ngây thơ đó thực sự rất ngọt ngào. Tiểu đồng này chỉ mặc một cái yếm nhỏ, nhìn thế nào cũng thấy giống búp bê nhân sâm trong phim hoạt hình, thực chỉ muốn nựng một cái.

Tiểu đồng này thực sự nhìn vào thấy quá chân thực, đến nỗi giống như đang ở trước mắt vậy.

Lăng Hạo cau mày hồi lâu, hỏi : “Bức họa này ... không giống như là tác phẩm của Trung Quốc cổ đại nhỉ ? Tranh thủy mặc không có khả năng vẽ được giống như thật thế này, cứ như là một bức ảnh vậy ?”

Cẩn thận xem xét đến nửa ngày, Lăng Hạo lại hoang mang nói : “Cũng không giống như tranh sơn dầu nhỉ ? Thực là kỳ quái ?”

Thân là người nổi nghiệp một doanh nghiệp lớn, Lăng Hạo đương nhiên phải có thứ được tu dưỡng tinh thông đáng được đề cao. Nhưng, dù đã xem qua vô số vật quý trước đây mà anh ta cũng hoàn toàn không thể hiểu được, chỉ cảm thấy đầy những dấu hỏi trong đầu.

Ba người còn lại ở bên cạnh lại mỗi người một biểu tình : Ninh Chấn Hoa gương mặt đầy cảnh giác ; Bách Phú hưng phấn tò mò ; Ninh Tiêu lại là gương mặt kinh ngạc có chút kinh dị trong đó.

“Thật đáng yêu quá ! Giống y như thật vậy. “ Bách Phú thờ dài nói, “ Nếu có thể ôm nó vào trong lòng thì thích biết bao.”

Lăng Hạo lúc đó đột nhiên vươn tay ra đụng vào chiếc bình sứ, song chiếc bình sứ lại như đã dự liệu được trước mà ngã rơi về phía đằng sau. Ngay trước một khắc bình sứ kia rơi xuống chạm đất, Ninh Chấn Hoa như phát điên mà lao tới, dùng thân thể mềm mại thay cho mặt đất cứng đờ lấy, chiếc bình sứ thân thiết mà ngã vào trong lòng ông ta.

Ninh Chấn Hoa trừng mắt mà nhìn Lăng Hạo, còn Lăng Hạo lại rất vô tội mà giải thích : “Cháu xin lỗi chú ạ, cháu thực không phải cố ý đâu. Chú, chú sẽ không nổi giận chứ ạ ?”

Ninh Chấn Hoa còn chưa định thần lại kia cố nén lửa giận, ôm chặt lấy chiếc bình sứ vào trong lòng, giống y hệt như một đứa trẻ lo sợ sẽ bị mất đi đồ chơi vậy, “Mấy đứa đã nhìn đủ rồi, chú muốn cất đi.”

Nói xong, tự mình đem chiếc bình sứ gói gém lại cẩn thận mà cho vào trong hộp gấm, rồi chẳng hề để ý đến bất kỳ ai nữa xoay người đi thẳng về phòng.

Ngay vào khắc mà Ninh Chấn Hoa xoay người rồi đi kia, thân thể Bách Phú đột nhiên bị chấn động kịch liệt, Lăng Hạo và Ninh Tiêu ở bên cạnh cảm nhận thấy được đều vô cùng lo lắng mà đưa mắt nhìn cô. Còn Bách Phú chỉ mở to hai mắt một cách ngây dại, cứ thế mà nhìn chăm chăm vào phía sau lưng Ninh Chấn Hoa, đôi môi không ngừng run rẩy. Hai người bên cạnh nhìn nhau một cái, đồng thời lại cùng có một dự cảm rất không tốt.

Chờ Ninh Chấn Hoa về phòng rồi, hai người kia vội vàng hỏi Bách Phú : “Cô sao thế ? Có phải là nhìn thấy gì không ?”

Bách Phú hoảng sợ nhìn hai người họ, lắp bắp mất một hồi mới nói được : “ Tôi ... .tôi nhìn thấy ... .trên lưng của ... .Ninh tiên sinh ... .có một cái bóng đen ... .nằm úp sấp ... .trên đó.”

Bách Phú hoảng sợ nhìn hai người họ, lắp bắp mất một hồi mới nói được : “ Tôi ... .tôi nhìn thấy ... .trên lưng của ... .Ninh tiên sinh ... .có một cái bóng đen ... .nằm úp sấp ... .trên đó.” ~

Nuốt nước bọt một cái, Bách Phú lại nói tiếp : “Đường như đó là một đứa trẻ ... .nó ôm chặt lấy cổ của Ninh tiên sinh, lại còn quay lại cười với tôi nữa ... .toàn thân trên dưới của nó đều đen thui, nhưng răng thì lại trắng ố, sắc vô cùng, cứ như dao sắc vậy... . ngay phía sau lưng ông ấy ..... ngay phía sau lưng ông ấy ....”

Bách Phú đang bị nhấn chìm trong nỗi sợ hãi khôn cùng, căn bản là không thể hình dung ra được bản thân cô có bao phần sợ hãi, cũng không miêu tả được tiểu quỷ đen đen kia có bao phần kinh khủng. Nhớ ngày trước khi cô lần đầu tiên nhìn thấy gương mặt của nữ quý không mặt đang sợ kia, cũng chưa từng thấy sợ hãi như lúc này. Dù sao lúc nữ quý kia xuất hiện, cô cũng đã có sự chuẩn bị ở trong lòng.

Còn lần này tên tiểu quỷ này lại nhằm lúc cô lơ đãng mà vô tình nhìn thấy, cảm giác đó thực giống như bước chân trước còn như đang giẫm trên thảm cỏ xanh rất chân thực, bước chân sau đã rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Bách Phú bất chợt nhớ tới nhân vật đứa bé mất quỷ trong phim điện ảnh “Giác quan thứ sáu” . Cole Sear từng nói một câu rằng : “ Có lúc bạn sẽ có một loại cảm giác, làm lông tơ toàn thân dựng lên, nổi hết cả da gà ! ... . Đó là bởi vì chúng, khi chúng tức giận, sẽ làm bạn cảm thấy lạnh run.”

Bách Phú hiện giờ cảm thấy chính là như vậy, sau lưng cô không ngừng toát ra mồ hôi lạnh, cả cơ thể như đã rơi vào trong hố băng, không cách nào nhúc nhích được. Cô đã nhìn thấy con tiểu quỷ kia cười một cách rất tà ác, cũng có thể cảm nhận được sự tức giận đến cực điểm phát ra từ người nó — đang nhắm thẳng vào Lăng Hạo.

Xem ra, nó , đã tức giận thật rồi !

Bách Phú vội vã nắm chặt lấy tay Lăng Hạo, nói : “Nó đang tức giận đấy ! Anh đã làm cho nó tức giận rồi ! Anh mau đi đi, nó tuyệt đối sẽ không buông tha cho anh đâu.”

Nghe Bách Phú nói vậy, Lăng Hạo lại vô cùng bình tĩnh, còn Ninh Tiêu cũng vội vàng đứng lên nói : “ Anh mau nhanh nhanh đi đi, không lại liên lụy đến anh mất.”

“Anh không sao.” Lăng Hạo không nhanh cũng không chậm nói, “Từ lúc còn rất nhỏ, Bạch Long đại sư đã từng bói cho anh rồi. Nói anh sẽ có một kiếp nạn trong cuộc đời mình, có điều chắc chắn không phải do tên tiểu quỷ này.”

“Cứ coi là như vậy, nhưng anh cũng phải cẩn thận một chút chứ.” Ninh Tiêu lo lắng nói.

“Nếu phải đi, thì tất cả chúng ta cùng đi.” Lăng Hạo kiên quyết nói với Ninh Tiêu.

Ninh Tiêu cười nhạt lắc đầu nói : “Dù cho có xảy ra chuyện gì, em cũng không thể bỏ cha lại một mình được.”

“Dịch Đạo anh ta ngày mai là quay lại rồi, chỉ đêm nay, anh chỉ cần rời khỏi đây đêm nay thôi.”

“Không thể nào.” Ninh Tiêu vẫn chỉ cười nhạt nói.

“Vậy anh sẽ ở lại với em. Bách Phú cô ở lại không tiện đâu! Vẫn là nên về trước đi.” Ngữ khí của Lăng Hạo cũng vô cùng kiên quyết không cho phép được phản kích lại.

Bách Phú mặc dù chỉ theo Lăng Hạo có mấy tháng, nhưng đối với tính khí ngang tàn của anh ta lại cực kỳ thấu hiểu. Ninh Tiêu thân làm em họ của anh ta lại càng hiểu rõ tính tình ” nói một không có hai ” của anh ta.

Bách Phú lại than một tiếng, tháo vòng phật phi thủy mà Lăng Hạo tặng cô xuống, lại đeo lên tay Lăng Hạo, nói : “Cái này anh vẫn là nên đeo đi, đợi khi nào hết nguy hiểm rồi lại tặng lại cho tôi.”

Nhìn thấy sự bất an của Bách Phú, Lăng Hạo cười mà gật gật đầu.

“Đừng rời Ninh Tiêu, không phải tôi đã đưa anh tám bùa chú à ? Sao anh không đưa cho cha mình ?” Bách Phú không hiểu hỏi han.

“Có mà, tôi đã đặt xuống dưới gối đầu của ông ấy rồi.” Ninh Tiêu ủy khuất nói.

Lăng Hạo nghe thế nhủ lòng mảy hỏi : “Vậy sao không thấy chú chịu ảnh hưởng chứ ? Bùa chú của Dịch Đạo dùng được lắm cơ mà, lúc còn ở trong ổ mộ, hoàn toàn là nhờ có bùa chú của anh ta mới cứu được Bách Phú mà.”

“Đúng vậy, pháp lực của Dịch Đạo dù không cao bằng Bạch Long đại sư, nhưng cũng không thể đến nỗi không dùng được chút nào chứ ? Liệu có phải vì con quý kia mạnh quá không ?”

Gương mặt Bách Phú lập tức lại trắng bệch ra : “Các anh vẫn nên đi với tôi đi.”

“Không được, tôi không thể nào bỏ mình cha lại được !”

“Tôi cũng không đi, tôi ở lại với Ninh Tiêu.”

“Các anh ... ..aiya ... Cẩn thận một chút, tôi đi trước vậy !” Bách Phú bắt lực nói .

“Vậy để tôi gọi điện thoại gọi xe giúp cô.” Ninh Tiêu nói xong xoay người rời đi gọi điện thoại.

Chỉ còn lại Lăng Hạo và Bách Phú gượng gạo đối mặt với nhau. Song, sự quan tâm lẫn nhau lại đang chuyển động trong mắt kia.

Xe đến rồi, Bách Phú lên xe, Ninh Tiêu nói với theo : “Bách Phú, cô ... ..một mình cũng phải cẩn thận đấy nhé !”

Bách Phú gật gật đầu, Lăng Hạo chỉ chăm chăm nhìn cô, vẫn không chịu mở miệng nói lời nào.

Xe đi rồi, trên xe, Bách Phú âm thầm cầu nguyện, mong sao đêm nay trôi qua được bình yên. ~

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyền* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Quyển 2 - Chương 49: Chiếc Bóng (Mười Một)

Sau khi Bách Phú đi rồi, hai người họ quay trở lại phòng Ninh Tiêu, coi như không có chuyện gì mà ngồi tán gẫu.

“Anh họ, anh thực sự yêu Kỳ Nhan sao ?”

“Đương nhiên rồi.”

“Đương nhiên nghĩa là ý gì ?”

“Đương nhiên là đương nhiên ! Ở đâu ra mà lảm lòi thế !”

“Em cảm thấy anh không thực sự yêu Kỳ Nhan.”

” . . . . .đây không phải là chuyện cậu nên quan .”

. . . . .

“Anh họ, cảm ơn anh !”

“Đàn ông, lại giống mấy bà thím thế làm gì ?”

. . . . .

Nói mãi nói mãi, đột nhiên dưới lầu có động tĩnh, hai người họ nhanh chóng chạy xuống nhà.

“Vú Từ ? Sao vú lại đến đây ?” Ninh Tiêu vừa kinh ngạc vừa lo lắng, dự cảm trong tốt trong tim lại càng lao đến mãnh liệt hơn, “Cháu không phải đã bảo vú đợi ở bên đó, đừng về sao ?”

Nghe thấy Ninh Tiêu hỏi vậy, vú Từ khó xử vịn vịn hai bàn tay mập mạp vào với nhau, nhỏ giọng nói : “Vú mơ thấy lão gia ông ấy xảy ra chuyện, lo lắng quá, nên mới quay về xem một chút.”

Ninh Tiêu cười khổ một cái, xem ra đây chính là cái gọi là số mệnh rồi ? Anh ta lúc này đang có một dự cảm, rằng đêm nay nhất định sẽ xảy ra nhất nhiều chuyện, hơn nữa những chuyện này cũng sẽ có ảnh hưởng đến cả cuộc đời của anh ta.

“Vú Từ à, vú về trước đi. Ngày mai, oh, ngày kia Ninh Tiêu sẽ đi đón vú về.”

“Đã muộn đến thế này rồi, vú về thế nào đây ? Để vú ở lại đây nhé, vú đã lâu lắm không được gặp lão gia rồi. Liệu có phải , lão gia ông ấy . . . . .vẫn đang còn giận vú hay không ?”. Gương mặt tròn vành vạnh của vú Từ đã lộ ra vẻ ủy khuất lại u buồn.

Còn chưa đợi ai trả lời , đột nhiên cánh cửa chính rõ ràng đang mở rộng bỗng nhiên tự động đóng lại, toàn bộ căn nhà cũng nhất thời bị bao phủ trong bóng tối, đến cả không khí cũng tức khắc như giảm xuống đến mười mấy độ, lạnh lẽo như thể đang trong hầm băng vậy.

“Aiyo, sao thế này ? Sao thế này ? ” Vú Từ bị dọa đến hết âm lên.

Ninh Tiêu vội vàng nắm chắc lấy cánh tay đang khua loạn lên của vú Từ, an ủi nói : “Đừng sợ, nhất định là công tắc nguồn điện gặp trục trặc rồi. Vú đi ra trước đi, một lát nữa cháu sẽ gọi người đến sửa ! Đúng rồi, vú Từ, vú có đem theo lá bùa lần trước cháu đưa cho vú hay không ?”

“Có, có, vú ngày nào cũng đeo trên mình.” Vú Từ gấp gấp lấy lá bùa màu vàng ra.

Ninh Tiêu vừa nhìn thấy lập tức an tâm hơn nhiều : “Vú Từ , vú nhất định phải giữ lá bùa này cẩn thận nhé !”

“Hi hi hi . . . . .ha ha ha ha . . . . .”

Một trận tiếng cười non nớt dễ nghe truyền đến, giống như âm thanh nổi vậy, vờn quanh tai mỗi người họ. Âm thanh này mặc dù êm tai như tiếng chuông bạc kêu, nhưng lại làm cho đáy lòng họ cảm thấy một khối hàn khí khó mà chịu đựng được !

Ninh Tiêu nhanh chóng kéo vú Từ xông ra phía cửa chính, muốn đẩy bà ra ngoài. Nhưng, giống như những cảnh tượng cũ xi vắn hay diễn trên phim — cửa rõ ràng là không khóa, nhưng lại chẳng thể mở được ! Dù cho Ninh Tiêu cùng Lăng Hạo có dùng sức như thế nào, thì cửa chính vẫn không hề nhúc nhích.

Tiếng cười âm lãnh kia lại lần nữa bức đến gần, làm cho vú Từ không kịp định thần lại sợ đến kinh hồn mà co quắp thành một đống. Ninh Tiêu và Lăng Hạo ngược lại hoàn toàn trấn tĩnh, thậm chí còn giống như thấy chết mà không lùi, rất có khí khái của nam tử hán.

Thứ chờ đợi đã lâu đó cuối cùng cũng xuất hiện — cái đám sương đen dày đặc phủ thành một đoàn bám phía sau lưng của Ninh Chấn Hoa. Mấy người họ mặc dù không thể thấy được rõ ràng như Bách Phú đã thấy, nhưng dù sao, thứ này một khi đã chịu để cho họ nhìn thấy, cũng có nghĩa là , nó , đã chuẩn bị chấm dứt mọi chuyện ở đây rồi.

Ninh Chấn Hoa đã hoàn toàn bị khống chế kia đang ôm trong tay quả bóng rổ mà ‘ nó ‘ thích nhất, để lộ ra nụ cười ngây thơ không chút tà mỵ với mọi người, trong miệng lại không ngừng phát ra âm thanh ” hi hi . . . . .ha ha ” .

Nhìn thấy Ninh Chấn Hoa gương mặt đầy râu ria, tiều tụy lại hồn nhiên như một đứa trẻ, thực sự là rất quý dị đến nỗi làm cho mọi người nổi hết cả da gà trên thân, đến lỗ chân lông cũng như co rút đứng hết cả lên.

“Ngươi rốt cuộc chịu đi ra rồi ?” Khóe môi Lăng Hạo nổi lên một nụ cười như có như không, dường như trước mặt đây không phải là một con lệ quỷ (xem chương 1 để biết ‘lệ quỷ ‘ nghĩa là gì nhé !) , mà chỉ là một đối thủ bình thường mà thôi.

Nụ cười trên gương mặt Ninh Chấn Hoa trong phút chốc biến mất, thay vào đó, là vẻ mặt âm lãnh lan rộng ra như biểu tình của một con rối vậy, trong miệng vẫn không ngừng phát ra âm thanh ” khanh khách ”, giống như đang để dành một sức lực nào đó, làm khắp căn phòng đều bị một loại tà khí hung ác độc địa tràn ngập hoàn toàn.

“Ngươi là ai ? ” Ninh Tiêu trầm giọng hỏi , “Ngươi rốt cuộc muốn thế nào mới chịu buông cha ta ra ?”

“Ngươi tốt nhất là sớm tự động rời đi, ta còn có thể xem xét trên thân phận đáng thương của ngươi, mà mỗi một pháp sư đến giúp ngươi siêu độ, để ngươi sớm được đầu thai. Nếu không, cẩn thận ngươi sẽ bị hồn phi phách tán, đến quỷ cũng không làm được nữa đâu !” . Sự tăm tối cùng lãnh khốc trên gương mặt Lăng Hạo hoàn toàn không thua gì lệ quỷ trước mắt kia, nhưng như thế này, lại chỉ chọc tức nó thêm mà thôi.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, từ trong miệng Ninh Chấn Hoa phát ra từng âm thanh trầm thấp rống lên, như một dã thú bị thương vậy. Vũ Từ ở bên cạnh đã hoàn toàn bị tê liệt mà ngã xuống khi nhìn thấy lão gia luôn nhã nhặn lễ độ mình hằng ái mộ biến ra như thế này, không ngừng ni non đau lòng.

Ninh Tiêu thừa dịp tiểu quỷ này đang chăm chú vào Lăng Hạo, len lén nắm chặt lấy lá bùa chú đi vòng qua một bên, thực ra đây cũng chính là kế sách mà anh ta và Lăng Hạo đã bàn bạc từ trước.

Lăng Hạo vốn đã có kết oán với tiểu quỷ này sẽ tìm cách di dời tâm mắt của nó, rồi Ninh Tiêu sẽ tự mình tìm cơ hội mà ở bên cạnh dùng bùa chú trong tay lên đánh nó. Để phòng ngừa tránh bị tiểu quỷ nghe thấy, hai người họ lúc đó đã một bên nói chuyện phiếm, một bên dùng di động để viết chữ cho đối phương nhìn.

Lăng Hạo vốn đã có kết oán với tiểu quỷ này sẽ tìm cách di dời tâm mắt của nó, rồi Ninh Tiêu sẽ tự mình tìm cơ hội mà ở bên cạnh dùng bùa chú trong tay lên đánh nó. Để phòng ngừa tránh bị tiểu quỷ nghe thấy, hai người họ đã một bên nói chuyện phiếm, một bên dùng di động để viết chữ cho đối phương nhìn. ~

“Ngươi nghỉ ngơi một chút có được không ? Kêu cũng thực là khó nghe quá ... ..” Lăng Hạo trên gương mặt đã đeo lên nụ cười xấu xa.

Tiểu quỷ khổng lồ Ninh Chấn Hoa rốt cuộc cũng không thể chịu được sự khiêu khích của Lăng Hạo nữa, từ trong tay phóng ra một đám khí đen có bộ dạng như một con rắn nhỏ màu đen, đâm thẳng về phía Lăng Hạo. Lăng Hạo sớm đã có chuẩn bị kia nhanh như chớp mà tránh sang một bên, cùng ngậm đưa chuỗi tràng phật phi thúy với lá bùa chú trong tay Ninh Tiêu, vút thẳng vào đám sương đen phía đằng sau Ninh Chấn Hoa.

” A ~ ~ ”

Sau một tiếng thét chói tai thê thảm đến cực điểm vang lên, Ninh Chấn Hoa nặng nề tiến về phía trước rồi ngã xuống, còn đám hắc khí kia thì nhanh chóng bay lên phía mái nhà, thống khổ lẫn lộn trên đó.

Ninh Tiêu và Lăng Hạo vội vã đưa Ninh Chấn Hoa kéo qua, để lại bên người vũ Từ, còn Lăng Hạo một mình xông lên trên lầu.

Ninh Tiêu thở gấp mà nói : “Vũ Từ, vũ phải dùng lá bùa chú trong tay để bảo vệ cha nhé ! Cha giờ trông cậy vào vũ hết đấy ! Vũ biết chưa ?”

Vũ Từ trấn tĩnh gật gật đầu, đem Ninh Chấn Hoa ôm vào trong lòng : “Thiếu gia, cậu yên tâm, cho dù có phải chết, tôi cũng sẽ không để lão gia ông ấy có việc gì đâu !”

Ninh Tiêu trước giờ chưa từng nhìn thấy một vũ Từ dũng cảm như thế này bao giờ, trong tim dâng lên từng đợt cảm động. Anh ta biết trước giờ vũ Từ luôn là người cực kỳ kính cẩn với quý thân , để bà đến bảo vệ cho cha đang bị lệ quỷ nhắm vào, thực sự là phải dùng đến không chỉ có sự dũng cảm bình thường.

“Cho dù có chết, cũng không để cho cha gặp chuyện sao ?” Haiz, hỏi thế gian tình là chi , để cho người ta lấy cái chết ra để thề nguyện a ! Nhưng Ninh Tiêu lúc này thực chẳng còn chút thời gian nào để suy nghĩ thêm nữa, anh ta nhất định phải nhân lúc tiểu quỷ này đang bị thương, lập tức đi giúp anh họ Lăng Hạo tìm được cái bình sứ gây họa kia.

“Tìm thấy chưa ạ ?” Ninh Tiêu cấp thiết hỏi .

“Tìm thấy rồi ! Cuối cùng đã tìm thấy rồi ! ” Lăng Hạo chẳng để ý gì đến vui mừng nữa, nhanh chóng từ trong hộp gấm đem chiếc bình sứ lòi ra, dùng lực mà đập xuống mặt đất một cái. Đáng tiếc, lại không hề nghe thấy âm thanh vỡ nát như trong tưởng tượng, ngược lại chính là hai người họ, lại bị một trận gió lớn bất ngờ ập đến ném thẳng xuống dưới lầu.

“Ay . . . ” Ninh Tiêu cùng Lăng Hạo thống khổ kêu một tiếng, cảm thấy thân thể giờ giống như là một cái mắc áo vậy, căn bản là không còn nghe lời mình nữa.

” A ~ ~ ” Tiểu quỷ lại phát ra một tiếng hét chói tai, nhưng không giống với tiếng kêu ban nãy, tiếng kêu lần này lại đong đầy hưng phấn và đắc ý.

Đám sương đen hắc ám đó cũng theo tiếng hét mà dần dần tích tụ lại, chậm chậm xuất hiện ra thân thể của chính mình.

Đúng như lời Bách Phú đã nói, tiểu quỷ này toàn thân đều cháy đen hoàn toàn, giống như một khối thân hình người bằng than đen vậy, đến cả bắp tay

bấp chân ngắn ngủn kia, cũng mang theo những đường cong vận vẹo đáng sợ. Xem ra, tiểu quý này là bị thiêu chết, hơn nữa còn chết rất thảm.

Thảm nào mà Bách Phú lại bị dọa đến nửa ngày cũng không nói nên lời được như vậy, cứ nhìn vào con người vốn dĩ phân rõ ràng hai màu đen trắng kia, đang chuyển động trong hốc mắt đen ngòm không hề có mí mắt viền xung quanh, thực sự không chỉ là sự kinh khủng bình thường có thể hình dung ra được.

Lăng Hạo và Ninh Tiêu dù là hai người đàn ông mà lúc này cũng dựng hết cả da gà lên, từng trận từng trận hàn khí trực tiếp dâng thẳng lên trên đỉnh đầu.

“Hê hê hê . . . . .hê hê hê . . . . .” Tiếng cười của tiểu quý càng tăng thêm phần âm lãnh kinh dị hơn, không khí vốn dĩ đã lạnh băng bất thường giờ giảm thêm mấy độ, đông lạnh đến mức làm mọi người răng đánh lập cập, thậm chí còn có thể nhìn thấy được hơi thở màu trắng từ bên khóe miệng thoát ra nữa.

Vú Từ như sợ Ninh Chấn Hoa đang hôn mê kia vì bị lạnh mà sẽ tỉnh dậy, liền đem ông ôm chặt lấy vào trong lòng mình, dùng thân nhiệt để giữ ấm cho ông.

Ninh Tiêu và Lăng Hạo lại chẳng có phúc thế, răng trên răng dưới lúc này không ngừng va vào nhau lập cập.

“Các người sợ không ?” Tiểu quý mở miệng nói.

Hai người họ lạnh lùng nhìn lại tiểu quý, không hề nói gì.

“Các người đã từng bị thiêu đốt bao giờ chưa ?” Tiểu quý lại hỏi lần nữa, gương mặt đen như than kia lại có một tia thâm lương, “Bị lửa thiêu đốt thực sự đau lắm đau lắm”

Âm thanh của tiểu quý ngày càng hư vô mờ ảo, rõ ràng là đang ở trước mặt, nhưng lại nghe như từ một nơi rất xa rất xa truyền đến vậy.

“Hu hu ~ ~ con không muốn chết, con không muốn chết . . . . .tại sao lại bắt con phải chết ? Phụ thân và nương đều không cần Ý Nhi nữa sao ? Hu hu ~ ~”

Nghe thấy tiếng khóc ủy khuất thâm trầm của tiểu quý, Lăng Hạo và Ninh Tiêu có chút không được tự nhiên lắm, đối phó với một tiểu hài nhi thế này, hai người họ thực sự không biết làm thế nào.

“Các người . . . . .các người cũng muốn ta chết đúng không ?” Tiểu quý buông bàn tay đen xì đang ôm lấy mắt xuống, dùng đôi mắt to trắng dã mà trừng lên với hai người trước mắt này, âm thanh lại lần nữa ghé gớm hẳn lên, “Vậy thì các người sẽ phải chết !”

Nói xong, ngón tay của tiểu quý chỉ một cái, hai người họ liền cảm thấy một luồng khói khổng lồ đưa hai người họ bay cao vút lên, sau đó lại nặng nề ném thẳng ra phía trên cửa. Chưa đợi hai người họ đứng được lên, lại phát hiện ra trên đỉnh đầu mình đang bay đầy đủ những đồ vật , nào lọ hoa, nào gạt tàn, nào chén trà , thậm chí đến cả dao nữa . . . . .

“Sợ rồi sao ?” Tiểu quý cười xấu xa, “Như thế này chơi không vui, vẫn là nên để các người ném thử mùi vị bị lửa thiêu nhé, như vậy các người mới biết được ta đã đau khổ thế nào.”

Nói xong, một đám lửa đỏ rực đã xuất hiện ở nơi tiểu quý chỉ vào.

Trái tim Lăng Hạo với Ninh Tiêu trầm xuống, trong lòng nghĩ : Lần này chết chắc rồi !

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Quyển 2 - Chương 50 : Chiếu Bóng (Mười Hai)

Lúc mắt trông thấy một đám lửa lớn bay thẳng về phía Lăng Hạo và Ninh Tiêu, thì cửa chính đang được đóng chặt đột nhiên mở ra.

Người đến không phải ai khác, mà chính là Bách Phú cùng một người bị gọi đến giúp đỡ là Trương Dương.

Trương Dương ném vào trong đám lửa kia một lá bùa chú, lửa lập tức hóa nhỏ, rồi biến mất không thấy đâu nữa.

“Sao cô lại quay trở lại ?” Lăng Hạo khản cập hét gọi.

Bách Phú không vui chút nào liếc Lăng Hạo một cái, nói : “Anh không phải nghĩ là tôi thực sự không có nghĩa khí thế, bỏ hai người lại một mình mà chạy thoát thân đấy chứ ? Ít coi thường người khác đi !”

Trương Dương cũng tiếp lời nói : “Yên tâm, chúng tôi đã đem theo pháp khí đến rồi đây !”

Nói xong, giờ lên tắm gương bát quái của Dịch Đạo.

Cái anh Dịch Đạo nhỏ mọn kia, đem tất cả pháp khí cầm đi hết, chỉ còn lại mỗi tấm gương bát quái này. Nói thực , ấn tượng của Bách Phú đối với cái gương bát quái này chẳng hề tốt chút nào, lần trước khi cô cầm nó cuối cùng vẫn bị rơi vào ‘ quỷ dẫn đường ‘ đáng ghét kia. Cho đến bây giờ, Dịch Đạo vẫn không thể nghĩ thông được, rằng tại sao những pháp khí mà anh ta làm ra lại đột nhiên mất linh nghiệm như thế.

Song lần này gương bát quái đã không chịu thua kém, vừa cảm nhận thấy có tà khí, liền lập tức phóng ra một đường ánh sáng trắng sắc như kiếm, đâm thẳng vào tiểu quỷ đen xì kia.

“A ~ ~ “. Tiểu quỷ phát ra một tiếng kêu thống khổ thảm thiết, sau đó đã bị vây trong đám ánh sáng trắng kia không cách nào thoát ra được.

Sau khi tiểu quỷ bị gương bát quái giam giữ lại, nhiệt độ trong căn phòng lập tức trở lại như bình thường. Lăng Hạo và Ninh Tiêu bị thương khắp mình mẩy kia cũng khó khăn mà bò dậy.

Bách Phú, nhanh chóng chạy tới phía chiếc bình sứ đang nằm trên cầu thang. Nhưng, bất luận cô có dùng lực thế nào, thì vẫn không thể cầm lên nổi chiếc bình sứ nhỏ bé đó. Nhìn thấy như vậy, Ninh Tiêu và Lăng Hạo lập tức chạy đến giúp đỡ, song cả ba người họ dù đã hợp lực nhưng vẫn chẳng thể xoay chuyển chiếc bình sứ đó dù chỉ một chút.

Trương Dương ở dưới lầu cũng dần dần không áp chế nổi tiểu quỷ đang càng lúc càng phần nộ thêm nữa. Tà khí thô bạo của tiểu quỷ càng lúc càng mãnh liệt, nó hung ác không ngừng xông về phía đám ánh sáng trắng, muốn thoát khỏi sự ràng buộc của gương bát quái.

“Mọi người sao rồi, tôi sắp không giữ được nó nữa đâu !” Trương Dương khẩn cấp gọi hỏi, trên trán toát ra đầy mồ hôi, tiểu quỷ này cứ đâm đá lung tung làm cho anh ta ứng phó tốn sức vô cùng. Mặc dù Trương Dương trời sinh dương khí hưng thịnh, lại có thêm phúc tinh bảo hộ, nhưng vẫn chỉ là một người bình thường thân không mang pháp lực.

Một người bình thường như anh ta đi đối phó với một tiểu quỷ đã ngàn năm mang oán khí sâu đậm như thế này, hiển nhiên là đã vượt quá khả năng. Nếu Trương Dương không có cách mệnh đặc biệt, thì e là tiểu quỷ lợi hại này sớm đã thoát được từ trong gương ra rồi. Còn tên tiểu quỷ này quyết hồn phi phách tán, cũng không nguyện ý chịu sự chế ngự của con người, vì thế cũng dùng hết sức lực mà chống lại.

“Không được ! Không cầm lên được !” Bách Phú lớn tiếng đáp lại.

Xem ra bình sứ này vẫn đang bị tiểu quỷ khống chế, vì vậy nếu muốn phá vỡ chiếc bình sứ này, trước hết vẫn nên chế ngự được tên tiểu quỷ kia, làm cho nó không cách nào thi triển được yêu pháp, có điều, chỉ dựa vào sức lực của Trương Dương, hiển nhiên là không thể đủ được.

“Ya ~ ~ ” Tiểu quỷ lại lần nữa phát ra tiếng thét dài, Trương Dương sớm đã thân tận lực kiệt rồi cuộc đã không thể đỡ được công kích tiếp theo của tiểu quỷ nữa, bị hắc quang phát ra từ tiểu quỷ hất văng đi, gương bát quái cũng ‘ ầm ‘ một tiếng mà rơi xuống mặt đất.

Tiểu quỷ đã lấy lại được tự do cứ như con quay điên cuồng chuyển động tại chỗ, cũng tùy ý mà dâng lên một luồng gió xoáy, mang theo trong đó đầy những oán hận cùng phần uất, làm cho mỗi người đang ở nơi này đều có thể cảm nhận thấy được.

Lúc này, Ninh Chấn Hoa cũng dần dần mà tỉnh lại được, giãy ra khỏi vòng ôm của vú Tù, mơ màng mở miệng hỏi : “Sao thế ? Đã xảy ra chuyện gì ?”

“Lão gia ! Lão gia a ! Ông cuối cùng cũng tỉnh rồi ! Ông làm tôi sợ quá !” Vú Tù nước mắt nước mũi chảy dài mà hét ầm lên, “Cảm ơn trời đất, lão gia ông đã không sao rồi, sau này tôi nhất định sẽ thường xuyên ăn chay, để cảm tạ Quan Âm bồ tát. . . . . “

Ninh Tiêu còn đang đứng trên cầu thang vừa nghe thấy là cha đã tỉnh, cũng lập tức vui mừng mà gọi ầm lên : “Cha ! Cha tỉnh rồi sao ? Cha không sao chứ ?”

Ninh Chấn Hoa vừa nghe thấy, ngây ra một chút, lập tức hoan hỉ mà hỏi lại : “Con trai, con về từ lúc nào thế ?”

Vừa nghe thấy tiếng gọi quen thuộc mà thân thiết đó , Ninh Tiêu đã cảm thấy mũi mình cay cay : “Cha ! Cha rốt cuộc đã không sao rồi, con lo lắng chết đi được !”

“Con trai ngốc , cha có thể có chuyện gì được chứ ?” Ninh Chấn Hoa chẳng hiểu gì nói, cảm giác chuyện xảy ra rất không bình thường, “Ày, tôi sao lại ngủ dưới sàn nhà thế này ?”

Ninh Tiêu lúc này dù tràn đầy sức lực, nhưng lại vì cha mình mà không ngớt lo lắng nói : “Cha, cha phải cẩn thận một chút, phải theo vú Tù ! Ngàn vạn lần cũng đừng tới đây !”

Ninh Chấn Hoa nghe thế lại kích động lên : “Tại sao chứ ? Con trai, con sao thế ? Con đang ở đâu ? Con có sao không ? Con mà có làm sao , thì cha cũng không muốn sống nữa đâu !”

Lăng Hạo ở bên cạnh nghe thấy chú mình đã không có chuyện gì, lập tức thoải mái hơn. Anh ta từ nhỏ vốn đã không có cha mẹ, vì vậy sự cô độc một mình anh ta đã từng trải qua. Từ nhỏ đến giờ anh ta cũng luôn đố kỵ với người em họ luôn được nhận hết sự thương yêu của cha mình này. Nhưng, đố kỵ là đố kỵ, Lăng Hạo cũng chưa bao giờ lại có ý nghĩ mong em họ Ninh Tiêu rồi sẽ phải trải qua sự đau khổ khôn cùng như mình, nhìn thấy hiện giờ hai cha con tình cảm sâu đậm này đã được bình an, bản thân anh ta cũng hết sức vui mừng.

Đang lúc hai cha con tình thâm, tiểu quý bỗng dừng ngừng lại, rồi nhanh chóng bay đến trước mặt Ninh Chấn Hoa, đưa hai cánh tay bị thiêu đen thui không còn ra hình dáng hướng về phía ông, dường như muốn được Ninh Chấn Hoa ôm lấy vậy, trong ánh mắt nó cũng như lộ ra ánh nhìn cầu xin.

Ninh Chấn Hoa trước giờ chưa từng nhìn thấy quý vừa được diện kiến tiểu quý này bị dọa đến hoảng sợ không nhẹ, mở to miệng đến nửa ngày mà cũng không nói được lời nào, không ngừng lùi về phía sau để trốn tránh. Ninh Tiêu vừa nhìn thấy cũng hét lên một tiếng, nhanh chóng chạy về phía cha mình.

Vú Từ vừa nhìn thấy tiểu quý này chạy đến định dính lấy Ninh Chấn Hoa, cũng lập tức cuống lên, căn bản chẳng còn để ý gì đến sợ hãi nữa, giống như gà mẹ bảo vệ gà con, đem Ninh Chấn Hoa bảo hộ sau lưng mình, sau đó dừ dừ mà ném lá bùa chú trong tay vào thẳng trên người tiểu quý kia.

Có lẽ do khoảng cách quá gần, lực đánh lại đủ mạnh. Lần này tiểu quý trên thân trực tiếp bị tóa ra một cổ khói đen, nó đau khổ mà lùi lại phía sau mấy bước, song lại không kêu thảm thiết như vừa rồi, mà lại quay thân lại muốn đánh thẳng vào Ninh Tiêu đang không hề có chút phòng bị cho bản thân chỉ biết một lòng lo lắng cho cha mình kia.

Ninh Tiêu kinh ngạc, biết là mình có trốn cũng không trốn được nữa, chỉ biết nhắm chặt mắt lại đợi chết.

Nhưng mắt nhìn thấy con trai mình rơi vào nguy hiểm, Ninh Chấn Hoa mang đầy thâm tình với con không để ý gì khác mà dùng tốc độ kinh người lao tới, bảo hộ trên thân con trai.

“Cha, cha mau tránh ra !”

“Không được ! Con đã gọi ta là cha ! Cha đương nhiên phải bảo hộ cho con trai mình !”

“Đừng lo cho con nữa ! Cha sẽ chết mất !”

“Không được ! Có chết thì cha con ta cùng chết !”

....

Tiểu quý ngây ra, đờ đẫn đứng ở nơi đó, nhìn hai cha con đang ôm chặt lấy nhau kia.

Thừa dịp này, Bách Phú lập tức nhặt lên một mảnh thủy tinh vỡ rơi trên nền nhà cửa một miếng lên trên tay mình, sau đó đem máu chính mình hắt lên người tiểu quý. Kỳ thực bản thân Bách Phú cũng không hề biết rằng chiêu này có được hay không, chỉ là hiện giờ thực đã chẳng còn cách nào khác để đi khắc chế con tiểu quý này, đành phải ngra chết làm bác sĩ cho ngựa sống vậy.

Thực ra Bách Phú lại không biết rằng, máu của cô thực sự có thể đối phó với lệ quý, nhưng cũng đồng thời đem đến cho cô một giai đoạn thống khổ mà chịu được phải trải qua. Hơn nữa càng là oán khí ngút trời lại càng khổ mà quên được, càng là linh thể có quý lực cao cường thì lại càng làm cho cô thống khổ hơn.

Tiểu quý quay đầu lại nhìn Bách Phú một cái, rơi xuống một giọt lệ chỉ thuộc về nước mắt của quý hồn. Sau đó, cũng giống như thiếu nữ không có gương mặt kia, hóa thành một đám khói đen, chui vào trên trán của Bách Phú.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Quyển 2 - Chương 51: Bách Phú Quý Lịch - Tế Lò Nung (Thượng)

Đen, lại là màn đen làm cho người ta váng đầu hoa mắt, Bách Phú lại lần nữa rơi vào trong sự đau khổ đến tận cùng của tiểu quý.

+++ +++ +++ +++ +++

“Ý Nhi, thực đúng là hài tử ngoan của nương ! Đã biết viết tên mình rồi đấy, mau đến đây để nương ôm ôm nào !” Một phụ nữ xinh đẹp thò cổ đại trên người mặc bộ y phục trường sam nở nụ cười ôn nhu mở rộng vòng tay mình.

Ta vui mừng chạy vào trong lòng nương, nương lại cho ta kẹo hoa quế mà ta thích ăn nhất. Ta vừa ăn kẹo, vừa bám vào trong lòng nương không chịu đi ra. Trên người nương luôn có mùi thơm ngọt ngào của hoa quế, làm ta dù có ngửi bao nhiêu cũng vẫn chưa thấy đủ.

“Ý Nhi lại đang bám dính lấy nương đúng không ?”

Phụ thân về rồi, ông tươi cười đón lấy ta từ trong lòng của nương, dùng chòm râu cứng cứng mà cọ sát vào ta. Ta chịu không nổi mà cười ha ha lên, ta thích phụ thân nhất. Phụ thân ta chẳng hề giống như đại bá hung dữ như thế kia chút nào. Đại bá hôm qua còn vì đường ca (anh họ) chưa luyện chữ xong đã chạy đi chơi, mà phật đường ca phải quý cả một đêm đấy.

Còn phụ thân trước giờ chưa từng phạt ta bao giờ, ta vuron tay ra sờ sờ lên râu của phụ thân, phụ thân cười lớn, để mặc cho ta sờ.

Nương cũng nhanh chóng lấy ra chữ to dùng ta vừa nãy mới viết xong đưa cho phụ thân xem, tự hào mà nói : “Thanh, mau nhìn xem, Ý Nhi của chúng ta đã biết viết tên mình rồi đây.”

Phụ thân cầm lấy tờ giấy có chữ to dùng kia, chăm chú nhìn nó, kỳ thực trên đó chỉ viết có một chữ — Ý, nhưng phụ thân lại nhìn rất lâu.

Ta thấy kỳ quái mà nghiêng đầu hỏi : “Phụ thân, còn chưa xem xong sao ?”

“Chưa, phụ thân vĩnh viễn cũng không thể xem xong được.” . Nói xong, phụ thân ôm chặt ta vào lòng.

Lời cha nói có ý nghĩa gì, kỳ thực ta cũng không hiểu, có điều nương lại cứ nước mắt lưng tròng mỉm cười nhìn phụ thân.

Thực kỳ lạ, ta biết viết chữ, nương không phải rất vui sao ? Tại sao giờ lại khóc ?

“Ý Nhi, đợi qua mấy hôm nữa đến mười lăm tháng tám, lúc Ý Nhi tròn năm tuổi, phụ thân sẽ đưa Ý Nhi và nương cùng đi xem hoa đăng có được không ?”

“Được ! Ý Nhi còn muốn ăn kẹo hình nhân nữa !” Ta hưng phấn đáp lời, lại tưởng tượng đến hình dáng đẹp đẽ của hoa đăng được treo trên cây cao.

Đang lúc vui vẻ, thì thúc thúc có râu đến.

Từ đời của cụ tổ gia, nhà ta đã bắt đầu nung đồ sứ. Đồ sứ mà nhà ta nung còn thường xuyên được tiến cống vào trong hoàng cung nữa cơ ! Cho nên, phụ thân luôn nói với ta rằng, làm đồ sứ nhất định phải đạt đến được : ” Trắng như tuyết, xanh như thúy (phỉ thúy) , mỏng như giấy, rõ như gương, thanh như khánh, ngưng như chỉ, nhuận như ngọc .”

Đó là ý gì chứ, ta cũng chẳng biết nữa, có điều phụ thân nói chỉ có đồ sứ như vậy, mới được tính là đồ sứ hợp cách.

Đồ sứ nhất định phải được tạo thành từ đất sét trong một cái động trên đỉnh núi, phụ thân nói đất sét ở đó mới có thể làm ra được đồ sứ “mỏng như giấy, nhuận như ngọc” . Mà nung đồ sứ, khó nắm bắt nhất, lại là ngọn lửa ! Nếu như không nắm bắt được ngọn lửa, vậy thì toàn bộ phôi thể đều sẽ bị hủy hoại hoàn toàn.

Vì vậy, mỗi khi đến lúc nung đồ sứ, cần phải chay tịnh, tắm rửa, rồi bịt hãm. Hơn nữa sự sắp xếp của đồ sứ trong hãm, không khí, đều phải đúng quy cách. Đến cả nhiệt độ bên ngoài hãm, thậm chí cả không khí cũng sẽ ảnh hưởng đến tác dụng nung luyện đồ sứ bên trong hãm. Cho nên, nhất định phải tính toán trước được giờ tốt thì mới châm lửa, rồi sau đó, nhất định lại phải đợi cho đủ thời gian nung luyện, sau khi đã tể thần hãm xong, mới có thể mở hãm, lấy ra đồ sứ đã được nung thành. Đồ sứ được nung lấy ra nếu có mấy thứ không đạt chất lượng thì không có việc gì, nhưng, nếu toàn bộ phôi thể của hãm đều bị nung hỏng, thì đó là rất xui xẻo.

Nương nói, đây chính là đắc tội với thần hãm, cần phải tìm người tế hãm !

Ta không hiểu được cái gì gọi là tế hãm, bèn đi hỏi phụ thân.

Kết quả phụ thân lần đầu tiên giận dữ như vậy, rất hung dữ mà mắng nương ! Đó là lần đầu tiên ta nhìn thấy phụ thân giận dữ. Từ đó, ta không bao giờ nhắc lại hai chữ ” tế hãm” đó nữa.

Còn chưa kịp gọi một tiếng “thúc thúc có râu” , thì thúc thúc có râu đã bước đến gần phụ thân, khe khẽ nói mấy câu vào tai ông, phụ thân sắc mặt đột biến, sau đó xoay người rồi đi ngay.

Nương gương mặt lo lắng ôm lấy ta, ôm rất chặt, chặt đến mức ta có chút không thở nổi. Qua một lúc lâu, nương mới buông ta ra, để ta tự mình đi chơi.

Ta vui vẻ mà cầm lấy con ngựa nhỏ bằng sứ phụ thân vì ta mà làm, chạy ra dưới gốc cây to chơi, bình thường các bằng hữu của ta đều ở đó. Các tiểu bằng hữu đều rất ngưỡng mộ ta nhé, bởi vì ta có rất nhiều những đồ chơi bằng sứ mà người khác không có được, tất cả đều do phụ thân làm cho ta. Bình thường cũng vì thế này, mà ta luôn nhận được sự hoan nghênh và tôn trọng một cách đặc biệt.

Ngày hôm nay chơi thực vui vẻ, đến tối nương còn làm cho ta bánh hoa quế và bánh trứng ta thích ăn nhất. Ta thích nhất là mùi vị hoa quế đó !

Nương ở bên cạnh yên lặng nhìn ta ăn, cười vô cùng mãn nguyện, lại có chút ưu buồn.

Khi phụ thân trở về, lại không giống như lúc trước ôm lấy ta, mà là một bộ dạng mang đầy tâm tư trong lòng.

Nương đem ta ôm lên giường, ta nhắm mắt lại, giả vờ ngủ. Mặc dù đúng là tuổi ta còn nhỏ, nhưng ta vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng không khí trầm trọng lúc này.

“Gi cơ ? Sao lại có thể làm như thế được ? Đây cũng quá tàn nhẫn mà ! ” Nương trước giờ chưa bao giờ nói chuyện với phụ thân như thế này cả, do nương luôn coi phụ thân là ngọn núi cao mà dựa vào. Đương nhiên, ta cũng thế.

“Ta cũng không còn cách nào. Đây là mệnh lệnh triều đình hạ xuống, hơn nữa còn do quốc sư tự mình giám sát. Không phải là chúng ta không muốn

làm, là có thể không làm nữa ! “

“Nhưng ... ..nhưng đây là việc trái đạo lý a ! Việc này rồi sẽ hại chết bao nhiêu mạng người chứ !”

“Ta cũng không hiểu được ... ..tại sao triều đình lại muốn làm thứ đồ tà môn như vậy !”

“Liệu có phải là do Linh phi kia không ? Từ sau khi cô ta tới đây, cả đất nước từ trên xuống dưới đều không được thái bình ! Quốc gia sắp mất, nhất định là có yêu nghiệt ! “

“Đừng nói lung tung ! Để người khác nghe được thì chúng ta sẽ bị chém đầu tịch thu hết tài sản đấy ! ... .. Linh phi đã bị hỏa thiêu rồi, còn có thể làm gì được nữa!”

“Làm việc này sẽ bị báo ứng đấy ! Dù sao thiếp cũng có dự cảm, chuyện này nhất định là có quan hệ với cô ta ! ” Nương tức giận nói .

Trong tim ta thấy rất kỳ quái, không biết là người nào, lại làm cho nương ghét đến vậy chứ ? Bất luận thế nào, nương mà đã ghét, thì cũng không phải là người tốt !

+++ +++ +++ +++ +++

Từ đó về sau, hậu viện của nhà ta có thêm rất nhiều trẻ nhỏ chạch như ta vậy, nam có nữ có. Nhưng bọn chúng dường như rất không vui khi ở nhà ta, ngày nào cũng khóc náo ầm lên.

Song, trong đó có một tiểu tỷ tỷ với đôi mắt to lại không như vậy, tỷ ấy luôn ngẩng đầu lên nhìn trời, không nháo cũng không khóc. Không biết là tại vì sao, ta lại cứ luôn muốn được nhìn thấy tỷ ấy, cùng tỷ ấy chơi đùa. Cứ vào lúc không có người trông coi, là ta lại chạy đi tìm tỷ ấy để chơi cùng, mặc dù tỷ ấy chẳng bao giờ để ý đến ta.

Đám trẻ kia cứ một thời gian lại bớt đi mấy người, ta thực sự lo lắng rằng sẽ không thấy tiểu tỷ tỷ nữa, vì vậy ta đi tìm nương. Ta muốn nương giữ tiểu tỷ tỷ đó lại, đợi sau khi lớn lên, ta sẽ cưới tiểu tỷ tỷ làm nương tử của ta, để nàng ấy chăm sóc cho nương.

Song nương nghe rồi chỉ ôm lấy ta mà khóc, nước mắt của nương chảy xuống cổ áo phía sau của ta. Đã ngàn năm trôi qua, ta sớm đã không còn nhớ được nhiệt độ của giọt nước mắt đó nữa, nhưng dáng vẻ rơi lệ của nương lại khắc sâu mãi trong tim của ta.

Cũng từ đó, nương đóng chặt hậu viện lại, không cho phép ta được đi tìm tiểu tỷ tỷ nữa. Ta tức giận mà khóc náo ầm lên, nhưng nương vốn vẫn luôn sủng nịnh ta như vậy, lần này lại quyết để mặc cho ta khóc náo.

... ..

“Chàng về rồi sao ?” Giọng của nương nói.

“Ừm.”

Phụ thân ! Là phụ thân về rồi ! Đã mấy ngày không được nhìn thấy phụ thân. Ta muốn đem chuyện của tiểu tỷ tỷ nói với phụ thân, ông nhất định sẽ giúp ta trách nương.

“Đám trẻ đó ... ..đều đem đi tế hãm rồi sao ?”

“Ừm.”

Nghe thấy hai chữ ‘tế hãm’ kia, ta lập tức không dám động dậy nữa, ta vẫn còn nhớ bộ dạng tức giận đáng sợ của phụ thân lúc trước.

“Thành công chưa ?”

“Chưa ... ..”

“Thanh ... ..chàng khó chịu lắm đúng không ?”

“Haiz ... ..” phụ thân thở một hơi thật dài, “Liên Nhi a, ta ngày nào cũng không ngủ được, ta cứ nghe thấy tiếng khóc của chúng ... ..đây thực đúng là tạo nghiệt mà !”

“Đừng như thế , Thanh ... ..chàng cũng là không còn cách nào khác, nếu như không phải vì toàn thể già trẻ nhà chúng ta, chàng làm sao có thể bỏ mặc lương tâm mà làm chuyện này chứ ?”

“Vẫn chưa thành công được ... ..vẫn chưa thành công ! Quốc sư nói, nếu như không thành công, thì phải làm mãi cho đến khi thành công mới thôi. Thực không biết sẽ hại bao nhiêu mạng người đây ... ..”

“Nếu như không muốn làm, vậy chúng ta trốn đi được không ?”

“Trốn ? Trốn đi đâu ? Chúng ta một nhà già trẻ đến hai mươi mấy mạng người, làm sao mà trốn được ?”

“Đều tại Linh phi kia ! Cô ta khi sống hại người, chết rồi cũng hại người !”

“Liên Nhi, đừng như thế, ta biết nàng vẫn còn ghi thù chuyện gia đình. Có điều, cô ta đã bị thiêu sống như vậy cũng được coi là báo ứng rồi. Nàng đừng có phiền lòng như vậy nữa. Khi buồn phiền, thì hãy nghĩ tới Ý Nhi, nghĩ tới ta . . . . .”

“Thanh . . . .cảm ơn chàng ! Nếu như không phải là chàng, thiếp sớm đã chết rồi ! Đối với thiếp mà nói, quan trọng nhất chính là chàng và Ý Nhi. Không có hai người, thiếp cũng không biết sẽ phải sống tiếp thế nào nữa ! “

“Đừng nói thế, nếu như không phải vì chuyện nhà nàng . . . .ta làm gì có phúc mà cưới được nương tử vừa xinh đẹp vừa hiền lành như thế này chứ ? Quen biết nàng đúng là phúc phận lớn nhất trong cuộc đời ta !”

“Thanh , thiếp có một dự cảm rất không tốt . . . .đường như sắp có chuyện gì sắp xảy ra vậy. Thiếp , thiếp rất sợ hãi, Thanh . . . .phải làm thế nào bây giờ ? Lúc trước khi nhà thiếp xảy ra chuyện, thiếp cũng có dự cảm như thế này, sau đó nhà thiếp đều bị chém đầu tịch thu gia sản, chỉ còn lại thiếp. Hiện giờ thiếp lại có dự cảm như thế . . . .làm sao đây . . . . .”

Nương đang khóc, ta không dám nhắc đến chuyện của tiểu tỷ tỷ nữa. Bởi vì, ta rất sợ nước mắt của nương. ~

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Quyển 2 - Chương 52: Bách Phú Quỷ Lịch - Tế Lò Nung (Trung)

Mặc dù không dám nhắc đến chuyện về tiểu tỷ tỷ nữa, nhưng ta vẫn cứ nhắm lúc người canh cổng không chú ý đi tìm tỷ ấy. Dù cho cuối cùng vẫn bị người ta phát hiện, đưa về, nhưng ta vẫn luôn không tức giận. Bởi vì, chỉ cần được nhìn thấy tỷ ấy, là ta đã rất vui vẻ rồi.

Ta còn đem cho tiểu tỷ tỷ bánh hoa quế mà ta thích ăn nhất, nhưng tỷ ấy chỉ nhìn ta , chứ không chịu ăn.

Ta vô đầu suy nghĩ rất lâu, bèn đi ngắt một bó hoa cúc dại nhỏ trong vườn.

Tiểu tỷ tỷ khi nhìn thấy bó cúc nhỏ vừa tươi vừa xinh đẹp, cuối cùng đã nở nụ cười.

Nụ cười đó, là nụ cười đầu tiên mà ta nhìn thấy, cũng là lần cuối cùng.

Rốt cuộc đến một ngày, tiểu tỷ tỷ bị đưa đi. Ta liều mạng gào khóc kéo tỷ ấy, không để cho người ta đưa đi. Đang lúc ta khóc thương tâm nhất, thì một ca ca đứng vào trước mặt ta.

Ca ca này thực đẹp quá, ta vẫn cho rằng trên thế giới này chỉ có nương và tiểu tỷ tỷ là xinh đẹp nhất cơ đấy !

Ta ngẩng đầu nhìn hấn, hấn cũng nhìn ta.

Đột nhiên, hấn giơ tay ra sờ sờ vào trên trán ta, sau khi hơi nhíu nhíu đôi mắt anh tuấn, lại lật xem đôi bàn tay bé nhỏ của ta. Cuối cùng thì cười lên.

Hấn cười thực sự rất đẹp, cho đến bây giờ ta vẫn chưa từng nhìn thấy nụ cười nào đẹp hơn của hấn. Nhưng, sâu đậm hơn sự đẹp đẽ đó, lại là tà ác.

Phụ thân vừa nhìn thấy hấn cười với ta, bèn hoảng loạn mà ôm ta vào lòng, quý xuống đất nói : “Quốc sư đại nhân, khuyến tử tuổi còn nhỏ, không biết lễ phép, xin quốc sư đại nhân tha tội.”

“Không sao đâu . . . . .”

Ca ca xinh đẹp đem theo nụ cười đầy tà khí mà bước đi.

Còn phụ thân lại đem ta nhốt vào trong phòng ngay lập tức, không cho phép ta được ra ngoài nữa.

Trong phòng rất tối, ta sợ hãi lắm. Nhưng bất luận ta có khóc thế nào, có đập cửa thế nào, cũng chẳng có ai quan tâm đến ta cả.

Cho đến khi nương lên lút đến, trên người nương vác một cái bao to đùng.

Ta lau nước mắt, ủy khuất vô cùng mà nói : “Nương . . . .phụ thân hư lắm, phụ thân nhốt Ý Nhi vào trong căn phòng tối này.”

“Xuyt, Ý Nhi ngoan, ngàn vạn lần đừng có nói gì a ! Có nương đây, nương sẽ không để Ý Nhi có chuyện gì đâu !” Nương thần bí mà thấp giọng nói, đôi

mất lại hoảng sợ nhìn khắp bốn phía.

Song còn chưa đợi ta trả lời, đại bá mẫu đã đập cửa xông vào, còn lớn giọng quát vắn nưng : “Tống Nhạ Liên ! Ngươi đang làm gì thế ? Nếu như ngươi dám đem Ý Nhi đi, quốc sư đại nhân nhất định sẽ không bỏ qua cho Sư gia nhà chúng ta đâu ! Ngươi muốn làm cho Sư gia nhà chúng ta bị liên lụy cũng như Tống gia nhà các ngươi bị chém hết đúng không ?”

Nương không nói gì, chỉ đem ta ôm thật chặt vào trong lòng, nước mắt nóng hôi lại từng giọt từng giọt rơi xuống trán ta.

Nhưng đại bá mẫu vẫn không đồng ý bỏ qua cho nương : “Lúc đầu tiểu thúc cứ cố chấp mà cưới ngươi về, ta đã phản đối, ngươi vốn chẳng phải là người ! Cưới ngươi về chỉ làm hại đến Sư gia nhà chúng ta mà thôi ! Song tiểu thúc không chịu nghe ... .. Bây giờ thì sao ? Bị ta nói trúng rồi có đúng không ?”

Nhìn thấy đại bá mẫu liên tục mắng chửi nương, ta tức khí, ta biết nương đều là vì ta, vì vậy ta bèn lớn tiếng phản đối lại đại bá mẫu : “Không cho phép ngươi mắng nương ta ! Ngươi mới chính là đồ không phải là người !”

“Ngươi ... ..” Đại bá mẫu tức giận đến mức sắc mặt tím tái lại, giơ tay ra định đánh ta.

Nương nhìn thấy cuồng lên, bèn xô một cái đại bá mẫu to gấp hai lần nương ngã xuống đất.

Đại bá mẫu gương mặt đầy mờ thối khổ mà vắn vẹo người, miệng còn không ngừng lải nhải : “Ngươi ... ..cái đồ sao chó nhà ngươi ! Nhẽ ra không được để cho ngươi bước vào cửa ! Toàn gia nhà chúng ta đều bị ngươi hại chết thôi ... .. Aïyo ... ..”

Nương không nói gì hết, chỉ kiên trì nhẫn nhịn ôm chặt ta vào lòng bảo vệ.

“Có chuyện gì thế ?” Phụ thân đến, nhưng không giống với lúc thường, hôm nay gương mặt phụ thân không có ý cười nào cả.

“Liên Nhi, đừng gây chuyện nữa, mau đi về đi.”

“Thanh ... ..” Nương ai oán gọi.

Nhưng phụ thân không chịu nhìn nương dù chỉ một cái, lại càng không nhìn đến ta, chỉ gọi hạ nhân kéo nương ra ngoài.

Ta ngây ngốc đứng đó nhìn phụ thân, cảm thấy phụ thân đã không còn cần ta nữa rồi.

Không, mà là tất cả mọi người đã không còn cần ta nữa.

Chỉ trừ có nương.

Ta lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi đến vậy, còn sợ hãi hơn cả khi phải một mình đối mặt với bóng tối trong căn phòng đen ngòm này.

Còn nhớ lúc trước, tất cả mọi người đều sùng nịnh mà nói với ta rằng : Ý Nhi còn nhỏ, còn chưa hiểu gì hết.

Nhưng lúc này, ta lại có thể rõ ràng cảm nhận được mình đã bị mọi người bỏ rơi.

Ta mờ to mắt, nghi ngờ mà nhìn từng người từng người thân thiết rồi xa khỏi mình, gọi một tiếng bóng dáng cuối cùng rồi đi đó.

“Phụ thân ... ..”

Phụ thân dừng lại, thân thể còn chấn động mạnh một cái, nhưng, cuối cùng vẫn là không chịu quay đầu lại nhìn ta cái nào.

Tại sao lại bỏ Ý Nhi vứt ở nơi này ? Ý Nhi rốt cuộc đã làm sai gì chứ ?

Đêm hôm đó ta không khóc, chỉ nghĩ mãi về chuyện này.

Là vì chuyện của tiểu tỷ sao ?

Nương nói không được nói cho bất kỳ ai, vậy thì nương đương nhiên cũng sẽ không nói .

Hay là ... ..vì Ý Nhi không ngoan, không chịu học thuộc lòng thơ chứ ?

Nhưng, ngày hôm đó là vì tổ phụ (ông nội) bảo Ý Nhi đâm chân cho, nên ta mới không học thuộc lòng chứ ?

Tổ phụ ? Tại sao tổ phụ lại không đến thăm Ý Nhi chứ ? Ông nói ông thương Ý Nhi nhất mà ?

Ừm, nhất định là vì phụ thân thấy Ý Nhi không ngoan, nên mới tức giận với Ý Nhi thế này.

Tổ phụ không nói với phụ thân, không phải là lỗi của Ý Nhi sao ?

Lần tới khi phụ thân đến, Ý Nhi nhất định sẽ nhận lỗi với phụ thân, học thuộc lòng thơ, như vậy phụ thân sẽ không trách phạt Ý Nhi nữa rồi !

Sau khi nghĩ thông, ta cảm thấy thực vui vẻ ! Cuối cùng đã cảm thấy bóng đêm không còn đáng sợ như vậy nữa rồi.

Ta bò lên chiếc cửa sổ bằng gỗ nhỏ mà ngắm mặt trăng, mặt trăng sắp tròn rồi, vậy là cũng sắp đến sinh nhật của Ý Nhi. Đúng rồi, phụ thân có nói sẽ đưa nương và Ý Nhi cùng đi ngắm hoa đăng, đến lúc đó Ý Nhi sẽ không phải ở đây nữa rồi, bởi vì phụ thân trước giờ chưa bao giờ lừa Ý Nhi cả. Trước đây chưa từng, sau này, đương nhiên cũng sẽ không có.

Ta vui vẻ mà cầu nguyện về phía mặt trăng : Mặt trăng a mặt trăng , xin ngời mau mau tròn đi nhé ...

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Quyển 2 - Chương 53: Bách Phú Quỷ Lịch - Tế Lò Nung (Hạ)

Một ngày trước sinh nhật, ta đã được thả ra thật. Vui quá đi mất, ta biết phụ thân nhất định sẽ không quên mà !

Phụ thân chuẩn bị bánh hoa quế và bánh trứng mà ta thích ăn nhất, ta ăn ngon miệng vô cùng. Nhưng phụ thân lại chẳng nói gì hết, chỉ lặng lẽ nhìn ta ăn, gấp thức ăn cho ta.

Nương không có ở đây.

Phụ thân nói, nương đi chuẩn bị hoa đăng cho Ý Nhi rồi.

Ta cười, nói với phụ thân rằng : “Sau này Ý Nhi nhất định sẽ học thuộc thơ cho tốt, chăm chỉ luyện chữ, không để cho phụ thân phải tức giận nữa.

Sau khi phụ thân nghe rồi, hai vành mắt đỏ lên, giọng tay ra mà vuốt đầu ta.

Ăn xong điểm tâm, phụ thân lấy ra một cái bát thuốc đỏ bảo ta uống. Phụ thân nói uống thuốc này rồi, ta sẽ trở thành đứa trẻ ngoan nhất trên đời này.

Thuốc đắng lắm, nhưng ta vẫn uống hết sạch. Bởi vì ta muốn làm một đứa trẻ ngoan, ta không muốn để nương phải vì ta mà rơi lệ nữa.

Ta vừa mới uống hết thuốc, thì nương bỗng xông vào. Nương ngẩng ra nhìn bát thuốc trong tay ta, từng giọt từng giọt nước mắt to từ đôi mắt xinh đẹp kia rơi xuống.

Nương bước đến trước mặt phụ thân, lạnh lùng hỏi : “Chàng sao có thể làm như vậy chứ ? Sao có thể ?”

“Lê nào nàng không nhìn thấy phụ thân ta bị hành hạ thành bộ dạng gì sao !” Phụ thân hét lên, sau đó nhìn đi chỗ khác, run rẩy nói : “Xin lỗi, Liên Nhi. Ta có thể làm một phụ thân không có lương tâm, nhưng tuyệt đối không thể làm một đứa con bất hiếu.”

Nương lại đột nhiên lần đầu tiên hét ầm lên, cào cấu phụ thân mà nói : “Chàng không bằng cũng giết thiếp luôn đi ! Không có Ý Nhi, thiếp còn sống để làm gì nữa !”

Ta bị dọa đến nỗi khóc ầm lên, Ý Nhi lại làm gì sai sao ? Tại sao phụ thân với nương lại biến thành thế này ?

“Ý Nhi ! Mau chạy ! Mau chạy đi !” Nương đột nhiên xoay mặt ra hướng ta mà hét.

Đáng tiếc là đã quá muộn rồi, ta chỉ cảm thấy một trận váng vất, sau đó ngã quỵ xuống không còn biết gì nữa.

Trong cơn mơ màng, ta nôn, bị tiêu chảy đến mấy lần, bên tai còn mơ mơ hồ hồ nghe thấy mấy lời. (có lẽ bát thuốc kia là để thanh tịnh hoàn toàn cho người được hiến tế)

“Quốc sư đại nhân, ta đã đưa Ý Nhi cho người rồi, xin người hãy thả phụ thân ta ra.”

“Người yên tâm, hộ linh binh một khi nung thành , ta lập tức sẽ thả phụ thân người ra.”

... ..

“Luu Yên, ta đã sắp thành công rồi ... .. Ta sẽ không để nàng rời ta mà đi đâu, hừ ...hừ ... ..”

... ..

Sau giấc ngủ rất lâu, ta cuối cùng cũng tỉnh lại, chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, không thể động đậy được. Còn phụ thân, đang ở bên cạnh ta.

“Phụ thân, người muốn đem con tế hãm, đúng không ?”

Đây là câu nói cuối cùng của ta ở thế giới đó.

Còn phụ thân không nói gì cả, chỉ rơi mấy giọt lệ.

Ta cuối cùng đã biết được thế nào là tế hãm rồi, nhưng lại chẳng thể ngờ mình biết được bằng cách này.

Tại sao phụ thân lại đối xử với Ý Nhi như thế này ?

Phụ thân không phải thương Ý Nhi nhất sao ?

Tim, đau quá !

... ..

Ta bị đặt vào trong hãm. Trên đỉnh đầu ta, chính là một cái phôi thể của bình sứ.

Đóng hãm rồi.

Châm lửa.

Nóng quá ... ..

Ngon lửa thiêu đốt trên thân thể ta, thực sự đau, rất đau.

Ta nghe thấy tiếng lách tách từ tóc mình và da thịt kêu lên, còn ngửi thấy được mùi cơ thể bị thiêu đốt nữa.

Ta muốn kêu lên nhưng đến sức lực để kêu cũng không còn, chỉ có thể rơi lệ, âm thầm chịu đựng tất cả mọi sự hành hạ này ... ..

Dần dần, ta đã không còn đau khổ nữa, cũng đã hoàn toàn nhập vào làm một với chiếc bình kia.

Ngàn năm sau, ta cứ mãi cô đơn như vậy ở với chiếc bình sứ đó, đem theo mọi đau khổ – tưởng nhớ – không hiểu – phần mộ – ủy khuất – còn có cả khát khao đối với cuộc sống này của ta.

+++ +++ +++ +++ +++

Tỉnh lại lần nữa, ta đã gặp ông ấy.

Ta nhìn thấy trong mắt ông ta sự yêu thương không gì sánh được.

Ông ta nhẹ nhàng mà lau đi mọi vết bẩn trên thân ta, dịu dàng ôm ta vào trong lòng, giống như nương vậy.

Dưới sự bảo hộ của ông ta, ta đã dần dần có lại sức lực.

Vì thế, ta đã coi ông ta như phụ thân thứ hai của mình.

Để không còn phải rời xa phụ thân, ta chỉ đành ngày nào cũng bám trên lưng ông, hoặc là cuộn tròn trong lòng ông.

Kỳ thực, người đã không cách nào rời khỏi cái bình sứ kia là ta, thực sự rất đau khổ.

Nhưng vì phụ thân, phải chịu bao nhiêu tội ta cũng đồng ý, bởi vì ta thực rất sợ phụ thân sẽ ruồng bỏ ta, rời ta mà đi.

Để làm cho phụ thân chỉ thuộc về mình ta, ta nghĩ cách để ngăn cản tất cả những người xung quanh phụ thân.

Song, lại không cách nào đuổi được hấn đi — đưa con trai của phụ thân.

Bất luận ta có dọa hấn thế nào, hấn đều không chịu đi. Ta biết, có hấn ở đây, phụ thân vĩnh viễn cùng không thể thuộc về mình ta được.

Vì vậy, ta quyết định, để hấn vĩnh viễn biến mất.

Đáng tiếc, ta lại thất bại, lại còn để hiện ra nguyên ảnh (hình dáng thực) .

Ánh mắt phụ thân khi nhìn ta, không còn là thương tiếc , thương yêu nữa. Mà là, sự hoảng sợ, kinh hoàng.

Trái tim ta lại lần nữa đau nhói lên.

Ta hướng đôi tay về phía phụ thân, hi vọng ông có thể lần nữa ôm ta, dịu dàng như trước đây vậy.

Nhưng ta lại lần nữa thất vọng.

Phụ thân, ông chỉ không ngừng lùi về phía sau, muốn thoát khỏi vòng tay của ta.

Ta hận lắm, ta hận những kẻ đã hại ta, để ta hiện ra nguyên ảnh, cái tên pháp sư đáng ghét kia, cái tên biểu ca gì đó muốn hủy hoại ta, còn có tỷ tỷ có tất cả mọi sức mạnh làm ta sợ hãi kia nữa... ..

Nhưng ta hận nhất vẫn là kẻ đã cướp mất phụ thân của ta ! Cho dù có hồn bay phách tán, ta cũng phải hủy hoại hắn !

Song điều làm ta không ngờ đến là, phụ thân lại xông lên, dùng thân thể ông để bảo vệ cho hắn, nguyện để mình bị thương, chứ không cho phép ta làm hắn bị thương tổn dù chỉ một tấc một phân.

Có thể ... ..như vậy sao ?

Tại sao phụ thân không làm vậy với ta chứ ?

Trái tim đau đớn quá, đau đến nỗi không còn là của chính mình nữa, kèm theo đó, là sự tưởng nhớ cùng hoài niệm không ngừng .

Phụ thân, nương , hai người đang ở đâu ... ..

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Quyển 2 - Chương 54: Hậu Ký Của Chiếc Bóng

Lúc Bách Phú tỉnh lại, thì đã là ba ngày sau.

Cô suyết chút nữa cho rằng bản thân mình sẽ phải cả đời ngủ sâu trong con ác mộng đáng sợ mà lại thương cảm đó, vĩnh viễn cũng không thể tỉnh lại được nữa. Lúc mở mắt ra lần nữa, nhìn thấy ánh nắng tươi đẹp, Bách Phú hạnh phúc đến nỗi thực muốn được hôn lên chiếc má đáng yêu của lão thiên, cảm tạ ông đã chiếu cố đến mình tốt như vậy.

Trong tay của Bách Phú, vẫn còn nắm lấy một hạt trân châu — một hạt trân châu màu đen to cỡ bằng móng tay trên ngón tay cái. Đây chính là giọt nước mắt độc nhất của tiểu quý đáng thương, vì sự bất hạnh của bản thân, cũng vì thâm tình của phụ thân mà rơi xuống. Tiểu quý này vốn không hề hư, kỳ thực cũng chỉ là một vật hy sinh đáng thương mà thôi. Nhưng nó lại không hề nghĩ rằng, sự dấy dưa của chính nó đã đem lại nguy hiểm biết bao cho hai cha con Ninh gia.

Bách Phú cẩn thận cất viên trân châu đó đi. Cô cũng đã nghe Dịch Đạo mới quay về nói rằng, tiểu quý đó đã tan như tro tàn rồi. Còn viên trân châu trong tay mình đây là dấu tích duy nhất còn lại của nó trên cuộc đời này. Bách Phú biết, tâm nguyện duy nhất của tiểu quý là có thể được gặp lại phụ thân và nương của mình, nhưng, đã không còn có thể nữa.

Cứ nghĩ đến hơi nóng cuộn cuộn trong lò nung và nỗi đau khổ tận cùng khi bị người thân mình bán đứng, từng giọt từng giọt lệ từ trong mắt Bách Phú lại rơi xuống, bọc lấy viên trân châu đen nhánh kia, được đắm mình trong nước mắt, viên trân châu lại càng sáng hơn.

Dịch Đạo nói với Bách Phú rằng, nước mắt của quý là thứ đồ tà ác nhất trong thiên hạ, hơn nữa còn rất dễ dàng mà lôi kéo những thứ không sạch sẽ đến. Nhưng Bách Phú không nở vứt đi, không phải vì vẻ đẹp của nó, mà là bởi vì câu chuyện thê lương trong đó.

Ai cũng không nghĩ tới được, rằng chính viên trân châu tà ác mà người đời sợ hãi đó, sau này sẽ lại cứu được Bách Phú một mạng.

Trong suốt ba ngày Bách Phú hôn mê đó, Lăng Hạo — Ninh Tiêu — Trương Dương luôn túc trực bên cạnh cô. Nhất là Lăng Hạo, anh ta suyết nữa thì đã xông thẳng lên trên núi, đi tìm Bạch Long đại sư trực tiếp đến cứu Bách Phú. May mà Bách Phú kịp thời tỉnh lại, nếu không, Lăng Hạo nhất định sẽ làm một trận long trời lở đất ở chỗ của Bạch Long đại sư mất.

Nghe thấy Dịch Đạo phun nước miếng ra vì thuật lại, Bách Phú trong tim cảm thấy ngọt ngào hẳn lên, cô đã rõ ràng cảm nhận được sự quan tâm của Lăng Hạo dành cho mình.

Còn cha của Ninh Tiêu — Ninh Chấn Hoa, còn có cả người trung thành yêu thầm ông — vú Tù, đều đã bình an vô sự. Chỉ là hiện giờ Ninh Chấn Hoa đã biết được tâm ý của vú Tù đối với mình, cảm thấy cực kỳ không được tự nhiên.

Hê hê, cứ nghĩ tới ánh mắt mang theo nước mắt ảm ỉm đưa tình của vú Tù, lại còn cả gương mặt lúng túng khó xử của Ninh Chấn Hoa, cả bộ dạng ông

trốn tránh lửa tình nóng rực kia nữa, ha ha ha ha , đúng thực là rất buồn cười !

Có điều , không biết có phải do phải chịu đựng mang theo tiểu quỷ kia quá lâu, mà Ninh Chấn Hoa thường xuyên cảm thấy sau cổ và eo lưng đều đau nhức. Ninh Tiểu hiểu thuận còn đặc biệt đi đến chỗ sư phụ mát- xa tập xoa bóp, để giúp cha mình giảm bớt được cơn đau. Tình cảm hai cha con họ thực là càng ngày càng tốt, làm Lăng Hạo ở bên cạnh ngưỡng mộ vô cùng.

Trương Dương cũng chỉ bị thương nhẹ. Có điều, cho đến lúc này anh ta vẫn cứ mãi vì chuyện không thể bảo vệ được Bách Phú cho tốt mà cảm thấy có lỗi, thành ra lại cứ bám dính lấy Dịch Đạo, muốn bái Dịch Đạo làm thầy, để học pháp thuật. Dịch Đạo không chịu nổi sự đeo bám đó mà đành bất lực nhận Trương Dương làm một tiểu tốt, đáp ứng sau này lúc làm pháp nhất định sẽ đưa anh ta theo để học tập.

Tất cả rất nhanh đã quay về lại như bình thường. Song, ai cũng không ngờ được rằng, chịu ảnh hưởng lớn nhất của chuyện này, ngược lại là Kỳ Nhan chẳng hề gặp phải bất cứ nguy hiểm nào.

Thực ra, sau khi từ cổ mộ trở về, Bách Phú đã trở thành cái gai vô hình trong tim Kỳ Nhan.

Kỳ Nhan bình thường cũng cảm thấy bản thân thực sự cười. Cô ta quả thực đã đối mặt với quá nhiều quá nhiều những đối thủ mạnh rồi, nhưng cái cảm giác nguy hiểm mãnh mẽ dường này, Kỳ Nhan trước giờ lại chưa từng phải trải qua.

Mà loại nguy hiểm này lại có thể tới từ một thủ hạ không thể so bì nhan sắc hay tư cách — Trần Bách Phú !

Từ lúc Kỳ Nhan biết đến quan hệ của Bách Phú và Lăng Hạo, khi Lăng Hạo tặng cho Bách Phú chiếc vòng phật bảo vệ của mình, cảm giác bất an đã bắt đầu xuất hiện rồi. Bách Phú có lẽ không biết được, nhưng Kỳ Nhan đã được nghe Lăng lão gia kể về lai lịch của chuỗi vòng phật này.

Chuỗi vòng phật châu này là của cha mẹ Lăng Hạo để lại cho anh ta.

Lúc còn nhỏ, Lăng Hạo thường xuyên vô cớ mà khóc quấy không ngừng. Sau khi Bạch Long đại sư đã giúp anh ta bói quẻ, bèn nói với Lăng lão gia, Lăng Hạo kiếp trước sát nghiệt quá nặng, cho nên đến kiếp này sẽ thường xuyên bị vong hồn đã quỷ quấy rầy. Vì thế cha của Lăng Hạo bèn đặc biệt lấy ra vật bảo hộ của mình do Bạch Long đại sư đưa cho, chuỗi vòng phi thúy phật châu linh lực rất cao cường kia đeo lên tay Lăng Hạo. Nói ra cũng kỳ quái, nhưng kể từ lúc đeo lên chuỗi vòng đó, tiểu Lăng Hạo quả thực không còn bất kỳ phản ứng nào kỳ lạ nữa. Nhưng, vào ngày thứ ba sau khi cha Lăng Hạo đưa cho tiểu Lăng Hạo chuỗi vòng kia , thì gặp phải tai nạn. Trên xe còn có mẹ của tiểu Lăng Hạo, hai người chết ngay tại chỗ. Khi qua đời, hai người họ còn nắm chặt lấy tay nhau.

Cho đến tận bây giờ, Lăng Hạo vẫn luôn cảm thấy cái chết của cha mẹ, là do chính mình gây ra. Bởi vì Bạch Long đại sư sớm đã tính được rằng Lăng phụ sẽ có một kiếp nạn lớn, cho nên mới tặng cho ông chuỗi vòng độc nhất vô nhị phật châu đó, song người làm cha là Lăng phụ lại đem chuỗi vòng cứu mạng đó tặng cho lại con trai mình.

Kỳ Nhan lúc đó còn coi chuyện chuỗi vòng phật châu trừ tà này là một câu chuyện cười mà nghe, căn bản là không hề để trong tâm. Nhưng sau khi trải qua những chuyện kỳ lạ trong cổ mộ kia, Kỳ Nhan mới biết được, hóa ra chuyện của quỷ thần, là không thể không tin.

Nút thắt trong tim Lăng Hạo, Kỳ Nhan vẫn rất rõ ràng. Bởi vì đã từng phải chịu tổn thương, nên anh ta mới không yêu nữa, sợ hãi lại lần nữa phải chịu đựng sự đau khổ khi mất đi tình yêu. Từ đó, Lăng Hạo từ nhỏ vốn luôn cô độc lại cũng không chịu cam tâm cô đơn, cho nên nữ nhân bên cạnh anh ta mãi mãi chỉ như cười ngửa xem hoa, một người lại đối một người.

Kỳ thực, anh ta khi chịu kết hôn với mình, bất quá cũng chỉ vì sự áy náy với trách nhiệm vì cô đã từng cứu anh ta, còn với thâm tình mà mình dành cho anh ta thì chẳng thể được tính vào.

Đây là điểm mà Kỳ Nhan để tâm đến Bách Phú. Bách Phú chẳng hề xinh đẹp, cũng không giỏi giang. Lăng Hạo lại đối với Bách Phú khác hoàn toàn, sự đối tốt của anh ta với Bách Phú, chẳng có lý do gì cả, cũng không có nguyên nhân. Thậm chí đến anh ta cũng chẳng thể nói rõ được tại sao, song anh ta vẫn thích ở gần Bách Phú.

Lần này lại như thế, cứ nghĩ tới chuyện Lăng Hạo túc trực bên Bách Phú suốt ba ngày ba đêm, trái tim Kỳ Nhan lại đau đến như đang bị bóp chặt lại vậy.

Bản thân cô cũng nguyện ý mà cùng sống cùng chết với anh ta. Nhưng tại sao, anh ta lại không nguyện ý nói ra lời trong đáy tim chứ ?

Còn bản thân cô thì sao ?

Kỳ Nhan thê lương liếc nhìn bàn tay không có chỉ tay của mình, trong lòng chưa xót khổ sở vô hạn.

Từ lúc lần đầu tiên nhìn thấy Lăng Hạo, Kỳ Nhan đã biết bản thân đã vĩnh viễn trở thành tù nhân của anh ta, rơi vào trong nhu tình như có lại như không của anh đó. Dù cho anh đối với bản thân mình khi gần khi xa, dù cho anh có liên tiếp phản bội, nhưng bản thân vẫn say mê trong đó, không cách nào dứt ra được. Song , bất luận là cô có làm gì, thì cuối cùng anh vẫn không hề để ý đến.

Cuối cùng, trong một lần hỏa hoạn, nhìn thấy Lăng Hạo đang bị nhốt trong phòng, bản thân cô đã có cơ hội.

Kỳ thực lúc đó, Lăng Hạo không hề cầu cứu cô, thậm chí còn mỉm cười gượng tay lên bảo cô nhanh đi đi. Nhưng cứ nghĩ tới, đây là lần cuối cùng được nhìn thấy nụ cười của anh, trái tim cô, lại đau đến không cách nào khống chế được. Vì thế, cô gắng sức mà cầm lên một thanh sắt đã bị lửa nung đến đỏ lên để mở cho được chiếc khóa đã bị lửa thiêu không còn ra hình dạng gì kia nữa.

Sau khi bị thương, Lăng Hạo đã ở bên cạnh cô đứng suốt một tháng. Mắt đi vân tay trên hai lòng bàn tay, nhưng bản thân cô lại không hề hối hận dù chỉ một chút, thậm chí còn thấy có chút may mắn. Bởi vì chút trả giá này, đã đổi lại được ánh mắt khác xưa của Lăng Hạo.

Một tháng đó, là những tháng ngày hạnh phúc nhất của Kỳ Nhan từ khi sinh ra. Nhu tình của anh ta như nước, che chở chu toàn, làm trái tim cô không ngừng nảy lên. Do bàn tay đã bị bỏng, mà anh ta chăm sóc bón cho cô ăn cơm, uống nước . . . .ha, thật không ngờ được con người lạnh lùng như anh ta mà cũng có mặt ôn nhu đến vậy.

Cứ nghĩ tới những chuyện tốt đẹp đã qua đó, Kỳ Nhan lại không nhịn được mà mỉm cười một mình. Ánh mắt lúc bình thường luôn sắc bén giờ biến thành dịu dàng vô hạn, giống như một con thỏ nhỏ ngoan ngoãn. Đôi cánh môi hồng nhuận cong lên thành một đường cong đẹp mê hồn, hai bên má cũng có thêm hai mảng hồng hồng xinh đẹp. Trong ánh mắt mông lung kia cũng lóe lên tia sáng động lòng người, song tia sáng đó chỉ vì một người . . . . một người không hề hoàn toàn yêu cô.

Mặc dù biết rõ bản thân mình không thể nào nắm giữ được trái tim Lăng Hạo, nhưng Kỳ Nhan đã rất mãn nguyện. Cô biết, Lăng Hạo tuyệt đối không phải là người dễ dàng hứa hẹn, giờ đã nói ra lời hứa hẹn thì anh nhất định sẽ làm được ! Bởi vì , anh chính là người như thế.

Hôn một cái lên chiếc nhẫn mỹ lệ trong suốt trên ngón tay, Kỳ Nhan lại cảm thấy như mình có đầy sức mạnh.

Cô nhẹ nhàng nói với chính mình : “Trần Bách Phú, tôi nhất định sẽ không thua cô đâu !”

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Quyển 2 - Chương 55: Anh Đào

Từ sau khi đi du lịch về, Bách Phú cũng chưa gặp lại Anh Đào. Cho dù biết Bách Phú bị hôn mê ở bệnh viện, mà Anh Đào cũng chẳng đến thăm cô.

Điều này ít nhiều cũng làm cho Bách Phú có chút khổ sở. Cô biết, từ nhỏ đến lớn Anh Đào chưa bao giờ thực sự coi cô như chị gái mình. Thế nhưng, kể từ lúc Anh Đào đến thành phố G này, Bách Phú đều lo cho cô ta nơi ăn chốn ở cẩn thận . Lẽ nào như thế cũng không đủ để Anh Đào có chút tôn trọng cô hay sao ?

Nhìn Bách Phú đang rầu rĩ không vui lúc này, Trương Dương và Dịch Đạo ngược lại chẳng có một câu an ủi, lại còn cố mà chọc vào là Bách Phú tự mình suy nghĩ quá nhiều. Kỳ thực, trong lòng Bách Phú cũng hiểu rõ, hai người họ không có ý gì, chỉ là muốn cô đừng suy nghĩ nhiều quá chứ không phải là không để ý đến. Bách Phú biết rõ sự dối đãi của hai người họ, nhưng trong lòng vẫn không tránh khỏi có tia buồn phiền.

Sau, cô bạn tốt Đặng Hân tới, mới nói cho Bách Phú biết tin tức mới của Anh Đào.

Đúng là không nghe thì không biết, nghe xong lại giật hết cả mình !

Anh Đào không hiểu chuyện này lại dám ngang nhiên đi lại với Tô tổng.

Bách Phú nghe xong choáng váng hết cả người, hét ầm lên : “Không phải chứ ? Tô tổng đã có vợ mà ! Hơn nữa Tô tổng còn có một Diêu Diệp rồi không phải sao ? Anh Đào sao có thể làm như vậy được ?”

“Thế là sao !” Đặng Hân cũng không hiểu mà lắc đầu, “Anh Đào xinh đẹp thế, bằng cấp lại cao, sao có thể hò đồ như vậy chứ ?”

Nhìn vẻ mặt không thể tin tưởng được của Bách Phú, Đặng Hân lại nói tiếp : “Hiện giờ khắp khách sạn đang truyền tai nhau chuyện này, nói ra thì khó nghe, nhưng cô Diêu Diệp kia hiện giờ cùng với Anh Đào đang đấu đá tung bừa.”

“Liệu có phải là do mọi người nhầm chán quá , mà bày ra chuyện để nói hay không ?” Bách Phú vẫn không muốn tin em họ mình lại có thể làm ra chuyện đáng hổ thẹn như vậy.

Thấy Bách Phú không tin như vậy, Đặng Hân thở dài nói : “Cậu không nên thiên vị cô em họ bảo bối của mình như thế . . . . Có chuyện tó thật chẳng muốn nói với cậu chút nào, nhưng hiện giờ có khi nói ra lại tốt hơn.”

“Chuyện gì ?” Bách Phú vội vã hỏi, trong lòng dâng lên dự cảm không lành.

“Cậu có biết Anh Đào hiện giờ đang ở đâu không ?”

“Không biết.”

“Cô ta hiện giờ đang ở trong căn phòng đôi ở khu Ngân Loan của Tô tổng.”

“Vớ vẩn, làm sao mà cậu biết được.” Bách Phú lớn tiếng phản bác.

“Nếu là nghe người khác nói, tớ còn không dám nói lại. Nhưng đây là tớ tận mắt trông thấy, hơn nữa còn nhìn thấy những ba lần, không tin tớ sẽ dẫn cậu đi xem.” Đặng Hân nghiêm túc nói.

Bách Phú biết Đặng Hân xưa nay thích buôn chuyện, nhưng cô chưa từng thấy Đặng Hân có vẻ mặt này bao giờ, không khỏi có chút tin tưởng, nhưng cô vẫn muốn phải tự mình đi chứng thực chuyện này.

Quả đúng như lời Đặng Hân nói, đúng mười giờ, xe Tô tổng về đến nơi. Bước xuống xe là Anh Đào trang điểm xinh đẹp ! Nhìn Anh Đào trên gương mặt e thẹn tươi cười, lại còn cùng Tô tổng có cử chỉ thân mật , Bách Phú lúc này có không muốn tin cũng phải tin.

Hai người đó ngọt ngào bước xuống xe rồi lên nhà, phải hơn ba tiếng sau, mới thấy Tô tổng từ trên nhà đi xuống.

Bách Phú luôn trốn ở bên cạnh một tiếng cũng không phát ra đứng im quan sát. Đi cùng cô là Đặng Hân và Dịch Đạo trên gương mặt hiện rõ vẻ khó xử ,nhưng cũng chẳng dám nói một tiếng nào, chỉ biết gượng gạo nhìn nhau.

Nhìn theo Tô tổng đi được một lúc lâu, Bách Phú mới nhàn nhạt nói : “Chúng ta đi thôi.”

Trên đường đi, Bách Phú luôn trầm mặc không chịu nói, làm ai cũng không hiểu được trong lòng cô đang nghĩ gì.

+++ +++ +++ +++ +++

Ở bên này Anh Đào lại đang ngồi thoải mái trên chiếc sofa bằng da thật, nghe dàn âm thanh Hifi đang phát nhạc, hưởng thụ cuộc sống xa hoa vui vẻ mang lại cho cô ta.

Anh Đào tự nhận mình rất thích Tô tổng, mà cô ta lại là một người mới càng hấp dẫn ông ta hơn. Anh Đào từ nhỏ chưa từng được thấy cha, dù cho mẹ đối với cô ta cái gì cũng đáp ứng, nhưng Anh Đào vẫn luôn khát khao có được tình thương của cha. Đại khái có lẽ là vì thế, mà khi đối mặt với một Tô tổng thành thực cùng thân thiết ám muội theo đuổi, Anh Đào đã lập tức giơ tay đầu hàng.

Những thứ Tô tổng mang đến cho cô ta, đều mới mẻ mà kích thích, lại tràn ngập lực hấp dẫn vô cùng.

Anh Đào cực kỳ hưởng thụ những ánh mắt ngưỡng mộ đang nhìn vào mình, vốn dĩ cuộc sống của người có tiền là như vậy. Bản thân cô ta đã không còn phải đau đầu phiền não vì những món hàng trang sức quần áo không hợp với túi tiền mình nữa rồi. Giờ chỉ cần cô ta tùy ý liếc mắt nhìn một cái, là Tô tổng lập tức sẽ dâng đến tận tay, hơn nữa còn đưa cho cô ta một thẻ tài khoản vàng nữa. Giờ Anh Đào đã có thể thoải mái mua những thứ mình muốn mà trước đây vẫn không dám đụng đến rồi.

Lúc mới bắt đầu, Anh Đào còn có chút cảm giác ngại ngùng, nhưng đến khi cô ta đã quen với những thuận lợi mà tiền bạc mang đến cho mình, Anh Đào đã trở thành nô lệ của tiền bạc. Điều mà cô ta có thể làm, là để cho mình đẹp hơn, để dễ dàng đổi lấy cuộc sống xa xỉ này.

Còn Tô Vi Tín là một người đàn ông rất hiểu trái tim phụ nữ. Kể từ lúc ông ta có ám hiệu tình cảm với Anh Đào đến nay, bất luận là trên tinh thần, hay là trên vật chất, đều làm cho Anh Đào đạt được thỏa mãn đến tận cùng. Vì thế, một tiểu nữ sinh Anh Đào cao ngạo chưa tới một tháng đã ngoan ngoãn ngã đầu vào trong ngực ông ta.

Thực ra, cái ông ta thích thú chỉ là thân thể mới mẻ của Anh Đào, những cô gái như thế này nhiều lắm. Còn Anh Đào, bất quá cũng chỉ là một trong số đó mà thôi, cũng giống như Diêu Diệp. Nếu cô ta có thể thông minh hơn một chút, thì đương nhiên sẽ có thể ở bên cạnh ông ta lâu hơn.

Đương nhiên chuyện đó Anh Đào đâu thể biết được, cô ta còn đang mơ Tô tổng sẽ ly hôn với vợ, mà rước mình qua cửa vào nhà. Có điều, tất cả chỉ là ảo tưởng mà thôi, cô ta lúc này căn bản không thể ngờ được kết cục thảm sẽ đến với mình.

Hiện giờ, Anh Đào đang mỉm cười mà hồi tưởng lại vừa rồi Tô Vi Tín âu yếm mình, hai má hồng hồng dâng lên, cứ thế ngây ngô cười một mình.

Lại đến lúc phải đi làm, vừa mới nghĩ tới thân ảnh anh tuấn của Tô Vi Tín, Anh Đào dậy được ngay. Trước đây, cô ta nào có chịu khó như vậy, lần nào cũng để cho chị họ Bách Phú thúc giục liên tục, mới có thể gượng dậy từ giường.

“Không biết cái cô Diêu Diệp kia lại muốn đổi phó thể nào với mình đây?” Anh Đào nhìn mình mê hoặc trong gương mà cười. “Gì mà là hoa của Phong Diệp chứ ? Cái cô Diêu Diệp này bất quá cũng chỉ là hoa héo của ngày hôm qua thôi, cô ta dựa vào cái gì mà đấu với ta chứ ! Còn dám chọc vào làm mình giận lên, mình sẽ trực tiếp báo Tô tổng cho cô ta thôi việc !” Anh Đào kiêu ngạo cười lạnh một tiếng.

Đáng tiếc, tuổi đời của Anh Đào còn quá nhỏ, không hiểu nổi một trái tim đồ kỵ đáng sợ đến mức nào.

Thật tình cờ, Anh Đào vừa mới bước vào cửa thì gặp Diêu Diệp cũng bước vào. Cô ta chẳng coi ra gì mà quay mặt đi, dù sao hiện tại được Tô tổng yêu là cô ta, có gì mà phải sợ ?

Kỳ lạ nhất là, Diêu Diệp lại không đấu võ mồm với Anh Đào như trước đây, mà chỉ cúi đầu trầm mặc đứng sang một bên.

Anh Đào lại chẳng hề thấy có chút kỳ quái nào, ngược lại còn đắc ý. Cũng do, Anh Đào trong tim đã xác định, Diêu Diệp đột nhiên trở nên ngoan như vậy, nhất định là do đã bị Tô tổng đang thương yêu mình thế kia dạy dỗ cho một trận.

Nhìn thấy Diêu Diệp đã mất đi phong độ lúc trước, trong tim Anh Đào cảm thấy cực kỳ sáng khoái, bên khóe miệng khẽ nhếch lên thành một nụ cười châm chọc đẹp đẽ.

“Giám đốc Diêu, sao hôm nay lại trầm mặc như thế ?”

“... ..”

“Hey ? Cô không thoải mái sao ?”

“... ..”

“Nếu quả thực không thoải mái, cô dứt khoát đừng đến nữa thì hơn. Dù sao, cô đến hay không cũng đâu có gì khác đâu. Không phải đã có giám đốc Hoàng giúp cô làm rồi sao ? ha ha ...”

“... ..”

Thấy sự châm chọc của mình không có ai để ý đến, Anh Đào tự mình cũng đột nhiên cảm thấy vô vị, lạnh lùng mà hừ một tiếng, lắc lư tấm thân kiêu diễm rồi bước đi.

Diêu Diệp âm lãnh lạ thường mỉm cười nhìn theo bóng lưng đã đi xa của Anh Đào.

Anh Đào đương nhiên không thể nhìn thấy được điều này, nếu như cô ta nhìn thấy, có lẽ sẽ biết mà đề cao cảnh giác hơn một chút, không để sau này bị đắc tội nhiều đến vậy. Có điều người cao ngạo như cô ta đương nhiên chưa từng nghĩ tới, rằng một con người khi biến đổi, đương nhiên không thể không có lý do. Chỉ có điều lý do đó là gì, thì chỉ có mình cô ta (người đang biến đổi kia) mới biết rõ được . ~

p/s : Chap này là chap chuyển tiếp ... dù không có mấy tình tiết kinh dị nhưng lại rất quan trọng , vì sự biến đổi lúc này của Diêu Diệp có quan hệ rất nhiều đến mọi chuyện trong tương lai. Có lẽ chẳng ai ngờ được nhân vật như bình hoa di động này lại có vai trò quan trọng như thế trong sự biến chuyển của cốt truyện. Đón chờ nhá . Thanks các tình yêu !!!

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Quyển 2 - Chương 56: Quỷ Ảnh

Đã mười giờ, Ninh Tiêu vẫn đang ở văn phòng xem tài liệu, bên cạnh còn có giám đốc Lý Minh Cơ nữa.

Do Ninh Chấn Hoa bị tiểu quỷ bám nhiều quá lâu, làm cho thân thể ông giờ rất yếu, không thể không ở nhà dưỡng bệnh, đem toàn bộ công việc đều giao cả lại cho con trai là Ninh Tiêu.

Ninh Tiêu vốn dĩ không quen với nghiệp vụ của công ty trong chốc lát bị làm cho quay cuồng đầu óc, cả ngày phải ký duyệt đồng văn kiện cao ngất như núi . Vốn may, còn có Lý Minh Cơ ở bên cạnh đã làm trong công ty nhiều năm, có sự trợ giúp của ông, Ninh Tiêu mới có thể tiếp nhận được hết việc.

Hạng mục mới nhất đã dần dần đi vào quỹ đạo, hai con người mệt mỏi rồi kia cũng được vận vẹo cái lưng nhức mỏi, chuẩn bị đi về nhà.

“Vất vả cho chú quá, giám đốc Lý, nếu không có chú, tôi thật không biết làm sao mà tiếp nhận hết được.” Ninh Tiêu mỉm cười nói với Lý Minh Cơ.

Lý Minh Cơ là người thật thà, nghe thấy thái tử gia khen ngợi mình như vậy, lập tức cảm thấy có chút khó xử : “Ninh thiếu đừng nói thế, những việc này đều là việc tôi nên làm. Thực ra, nhìn thấy Ninh thiếu chịu học tập , chấp nhận chịu khổ như thế này, tôi mới cảm thấy an tâm đây.”

“Giám đốc Lý hóa ra coi tôi là đời kế nghiệp thứ hai chỉ biết ăn chơi hưởng lạc hay sao ?” Ninh Tiêu cau mày hỏi.

Lý Minh Cơ vừa thấy Ninh Tiêu mặt biến sắc, lập tức căng thẳng nói : “Không phải đâu Ninh thiếu, tôi không phải là ý đó, tôi chỉ là ... .. ừm ... ..”

Ninh Tiêu vừa nhìn thấy bộ dạng sợ hãi của Lý Minh Cơ, không dừng được mà cười âm lên : “Ha ha ha ha , giám đốc Lý, chú đừng căng thẳng như thế, tôi chỉ đùa với chú thôi mà ... ..”

“Vậy sao ?” Lý Minh Cơ không khỏi toát mồ hôi lạnh, “Thực ra , tôi nghe nói ... ..”

“Nghe nói tôi chuyển sắc mặt còn nhanh hơn cả người chạy 100m nhanh nhất đúng không ?” Ninh Tiêu trêu chọc nhìn Lý Minh Cơ, “Có điều, mọi người đều làm rồi, đó là anh họ Lăng Hạo, chứ không phải tôi. Tôi đâu có phải người dễ nổi giận đâu cơ chứ .”

Lý Minh Cơ gượng gạo cười cười, nói : “Ninh thiếu, tôi đi phòng vệ sinh một lát. Cậu có muốn đi không ?”

“Không cần đâu, tôi chỉnh lý lại đám văn kiện này một chút, lát nữa chúng ta cùng về.”

“Được.”

Lý Minh Cơ vừa bước ra khỏi văn phòng của Ninh Tiêu bị lạnh đến nổi co cả cổ lại, trong tim thầm nghĩ : “Sao mà lại lạnh thế này ? Điều hòa không phải đã tắt rồi sao ?”

Song, ông cũng không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy kỳ lạ mà lắc lắc đầu, sau đó rời đi.

Ninh Tiêu một mình ở lại vừa chỉnh lý toàn bộ đám văn kiện, vừa bất đắc dĩ mà nghĩ, không có thư ký đúng là không được. Cái cô tiểu Song kia không biết là sao nữa, không từ chức mà đã biến mất rồi. Haiz , nếu không thì mình đâu phải vất vả đến thế này, vẫn là phải mau mau mà tìm một thư ký mới.

Khi đám tài liệu của Ninh Tiêu đã được chấn chỉnh lại gần xong, Lý Minh Cơ vừa hay cũng đã quay lại. Vừa bước vào phòng, ngẩng đầu lên lại thấy một thân ảnh đứng quay lưng về phía mình, đứng ở góc tường. Bỗng chốc đâu xuất hiện thêm một người, làm Lý Minh Cơ giật hết cả mình, nhưng nhìn kỹ lại, phát hiện người đó có mái tóc dài, có lẽ là một cô gái.

“Cô là ai ? Sao muộn thế này còn ở lại đây ?” Lý Minh Cơ hỏi, trong tim lại thấy kỳ lạ là ai mà muộn thế này còn ở công ty , ông ta nhớ rõ ràng là mọi người đã về hết rồi cơ mà.

Cô gái đó xoay mặt ra, không phải ai khác, mà chính là cô thư ký đã lâu không thấy mặt của Ninh Tiêu — tiểu Song.

“Tiểu Song ?” Lý Minh Cơ vừa nhìn đã kinh ngạc kêu lên, “Cô sao lại ở chỗ này ? Chúng tôi đi tìm cô mãi đây .”

Lý Minh Cơ nghĩ đến chuyện tiểu Song không xin thôi việc đã biến mất, không dùng được tức giận nói : “Tiểu Song, nếu cô có việc gì thì phải nói một tiếng chứ, sao lại có thể không nói gì mà đi như thế ?”

Nhìn tiểu Song không nói tiếng nào chỉ cúi gầm đầu xuống, Lý Minh Cơ trong lòng lại có chút không nỡ, chỉ đành nhẫn nại nói : “Được rồi, cô về trước đi, có chuyện gì ngày mai nói tiếp ... ..có điều, cho dù có không đuổi việc, thì việc cảnh cáo cũng không thể không có được đâu.”

Ninh Tiêu đang ở trong văn phòng dường như nghe thấy bên ngoài có tiếng nói chuyện, hoài nghi đi ra : “Có chuyện gì thế , giám đốc Lý ? Chú đang nói chuyện với ai à ?”

Lý Minh Cơ vừa nhìn thấy Ninh Tiêu bước ra, vội vàng đáp lời : “Oh, là tiểu Song đến, tôi đang nói chuyện với cô ta. Tiểu Song, vị này là Ninh thiếu ... ..tiểu Song ? ... ..ây ? Tiểu Song đâu ?”

Lý Minh Cơ nghi ngờ nhìn khắp bốn phía, “Cô ta vừa mới ở đây mà, sao chỉ trong chớp mắt đã không còn thấy đâu nữa thế ?”

“Vậy sao ?” Ninh Tiêu nheo mắt lại, dựa vào kinh nghiệm của anh ta thì việc này chẳng bình thường chút nào, xem ra phải mời Dịch Đạo đến một chuyến vậy.

Nhìn thấy cả gương mặt mang đầy dấu hỏi của Lý Minh Cơ, Ninh Tiêu vội nói : “Cô ta đã đi rồi , thì thôi vậy. Hiện giờ cũng đã muộn lắm rồi, chúng ta về thôi.”

“Được .” Lý Minh Cơ cũng không suy nghĩ nhiều, mấy ngày tăng ca thế này đã làm ông vô cùng mệt mỏi rồi, ông hiện giờ thực chỉ muốn được nghỉ ngơi thật thoải mái thôi.

Song sau khi hai người họ vừa rời đi, thân ảnh đó lại hiện ra, cô ta cẩn thận đến giúp Ninh Tiêu thu xếp lại đám giấy tờ bày loạn xạ trên bàn rồi cho hết cả vào trong tủ đựng tài liệu.

Bách Phú gần đây biết được tình hình của Anh Đào cực kỳ khổ não, cả ngày nhốt mình trong phòng, ai khuyên gì cũng không ra ngoài.

Hôm nay vẫn thế, vừa ăn xong cơm, Bách Phú lại đi thẳng vào trong phòng.

Dịch Đạo và Trương Dương chỉ dành một người rửa bát, một người thu dọn bàn. Không có Bách Phú, không khí chốc lát lạnh lẽo đi nhiều. Hai người kia chẳng còn việc gì để làm chỉ còn cách ngồi xem ti vi giết thời gian.

Đột nhiên, Dịch Đạo nhận được điện thoại của Ninh Tiêu. Sau một hồi ha ha hô hô, Dịch Đạo quay đầu lại, cười với Trương Dương rằng : “Này, tiểu đệ tử, có cơ hội cho cậu thực tập rồi đấy !”

+++ +++ +++ +++ +++

Ngày hôm sau , Ninh Tiêu đúng tám giờ sáng bèn cho tất cả nhân viên rời đi, đưa Dịch Đạo và Trương Dương đón vào trong tầng lầu văn phòng.

Vừa mới bước vào công ty, Dịch Đạo đã cau mày lại, bởi vì nơi này có một luồng khí oán hận ngút trời, làm anh ta cực kỳ khó chịu. Trương Dương đi theo phía đằng sau cũng không dùng được mà run một cái, trải qua sự chỉ dẫn của Dịch Đạo, cảm ứng của Trương Dương đối với linh thể đã được nâng cao lên rất nhiều.

“Luồng khí này không hề đơn thuần.” Dịch Đạo nhăn nhăn mũi, biểu tình cũng trầm trọng hẳn, “Gần đây xảy ra quá nhiều việc cổ quái rồi, hình như có

tên nào đó mới ra . . . .nữ quý này chỉ là một oan hồn bị hại mà thôi, có lẽ là còn có tâm nguyện gì chưa hoàn tất, chứ không có gì nguy hiểm cả. Nhưng vẫn cần phải siêu độ, nếu không cô ta chỉ có thể làm cô hồn dã quỷ rồi.”

Dịch Đạo nói xong, kiêu ngạo mà dùng cầm hất hất chỉ vào chiếc túi to trong tay Trương Dương, làm anh ta đành phải nhịn xuống, bắt mắt nghe theo mệnh lệnh của Dịch Đạo.

Còn Dịch Đạo rõ ràng đối với sự phục tùng của Trương Dương lúc này cực kỳ mãn nguyện, mỉm cười gật gật đầu với anh ta nữa.

Trương Dương lấy la bàn và cờ định hồn từ trong túi ra, đưa cho Dịch Đạo, Ninh Tiêu đứng bên cạnh căng thẳng quan sát.

Dịch Đạo chăm chú nhìn vào kim chỉ của la bàn, cuối cùng bước tới văn phòng phía trong cùng.

“Đây là nơi nào ?” Dịch Đạo hỏi.

“Đây là văn phòng của cha tôi.” Ninh Tiêu lập tức trả lời.

“Cậu có chìa khóa không ?”

“... .. Có ... ..”

“Mở nó ra đi.”

Ninh Tiêu ngây ra, thở dài một hơi rồi mở cửa văn phòng ra, trong lòng nghĩ, xem ra dự cảm đáng sợ trong tim mình có lẽ đúng là sự thực.

Dịch Đạo bước vào cửa văn phòng, kim chỉ trên la bàn lập tức xoay chuyển loạn hết cả lên, cuối cùng xác định chỉ về một hướng.

Dịch Đạo đi thẳng về hướng đó, sau đó xếp bằng ngồi xuống để cờ định hồn để thẳng trước mặt, hai tay hợp lại to giọng đọc :

“Thiên địa càn khôn,

Có định vô tán,

Du hồn dã quỷ,

Mau mau quay về !

Cờ,

Định ! ”

Lá cờ đen nhỏ đó trong phút chốc bay lên, một quỹ ảnh màu đen chậm chậm hiện ra từ trong nơi bóng tối, bay vào trong ánh sáng vàng.

“Cờ , thu !”

Lá cờ nhỏ nhẹ nhàng mà đáp xuống mặt đất, nhiệt độ lúc này trong văn phòng cũng lập tức trở lại như bình thường.

“Như thế này đã được chưa ?” Ninh Tiêu nhẹ cả người hỏi , so với kinh nghiệm sống còn lần trước thì lần này căn bản chẳng là gì cả.

“Được rồi.” Dịch Đạo dương dương đắc ý cười đáp lại, “Kỳ thực rất dễ dàng mà, chỉ cần có cao thủ áp trận là được . Ha ha ha ... ..”

Trương Dương chẳng thèm để ý trừng mắt với anh ta một cái, Dịch Đạo coi như chẳng nhìn thấy gì, tiếp tục nói : “Tôi quay về siêu độ cho cô ta một lát là được.”

“Đa tạ đại sư.” Ninh Tiêu rõ ràng là có chút sùng bái cái anh mập tròn tròn này rồi, cứ nghĩ lại lúc trước khi anh ta vừa bước qua cửa, mình còn có chút nghi ngờ cái anh chàng có gương mặt như búp bê này cơ đấy.

“Anh ta tính là đại sư gì chứ ? Chỉ yếu là do sư phụ anh ta đưa cho pháp khí đều tương đối lợi hại thì có !” Trương Dương chế giễu nhìn Dịch Đạo, cứ nghĩ lại lần trước tí nữa thì cùng bị quỷ kéo vào lỗ đen mà vẫn còn tức không thôi, chỉ trách lúc đó bản thân quá tin vào anh chàng này, nếu không thì làm sao đến nỗi nguy hiểm như thế chứ ? Cuối cùng lại còn phải để cho Bách Phú cứu mình. Đây ... .. Đây cũng thật đúng là quá tổn thương lòng tự trọng của một người đàn ông mà !

Dịch Đạo chẳng phân bác, chỉ bực mình mà đưa cờ định hồn lại cho Trương Dương, dùng ánh mắt ám thị anh ta phải nghe lời. Kỳ thực, đối với chuyện thất thủ lần trước, Dịch Đạo vẫn luôn canh cánh trong lòng, không thể nghĩ ra được là rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Song vẫn là do mình sơ xuất mà để cho Trương Dương cũng gặp phải nguy hiểm, còn suýt nữa thì mất mạng, cho nên cực kỳ dễ bụng.

Công việc thu hồn đã thuận lợi xong xuôi, ba người họ nhẹ nhàng hết người đi ra ngoài. Đột nhiên, khi bước đến trước cửa phòng Ninh Tiêu, Dịch Đạo và Trương Dương đồng thời cùng dừng bước chân lại, cùng cảnh giác mà nhìn nhau một cái.

Xem ra, còn có một tên khác lợi hại hơn nữa sao ?

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lờ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Quyển 2 - Chương 57: Bạch Sứ Lại Xuất Hiện

“Nơi này lại là chỗ nào ?” Dịch Đạo chăm chú nhìn vào trong văn phòng, nhẹ nhàng hỏi.

Ninh Tiêu hơi ngây ra một chút, lòng nghĩ lẽ nào không chỉ có một con quỷ sao ? Công ty mình giờ sao lại biến thành động quỷ thế này ?

“Đây là ... Văn phòng của tôi.” Ninh Tiêu lấp bắp nói .

“Chúng ta phải vào một chút rồi.”

“Được.”

Bước vào trong, quả nhiên thấy bên trong lạnh không khác gì hầm băng, còn lạnh hơn cả văn phòng của Ninh Chấn Hoa vừa nãy đến mấy lần.

“La bàn.”

“Đây.” Trương Dương nghiêm túc hẳn lên, không còn tính toán so đo chuyện nhỏ hời hợt nữa.

La bàn lại bắt đầu xoay loạn hết cả lên, trên đầu của Dịch Đạo cũng túa mồ hôi liên tục. Theo hướng chỉ của kim la bàn, Dịch Đạo bước tới bên một chiếc tủ.

Ninh Tiêu lần này chưa đợi Dịch Đạo mở lời, đã nhanh chóng mở cửa tủ ra.

Bên trong lại chẳng có gì, chỉ trừ có chiếc ba lô lần trước đi du lịch của Ninh Tiêu. Dịch Đạo không hề khách khí mà lật tung bên trong ba lô lên.

“Aiyo.” Dịch Đạo cảm thấy ngón tay bị cắt phải, đây vốn dĩ cũng chẳng tính là gì, bởi vì thân là pháp sư cơ bản thường xuyên phải dùng tới máu, cũng do máu này có thể nâng cao linh lực của bùa chú cũng như pháp khí. (Đương nhiên trừ máu của Bách Phú ra.) . Nhưng bị cắt phải lần này vết thương lại đặc biệt đau, giống như có một cái miệng đang ra sức gặm lấy vết thương không chịu rời vậy. Anh ta nhìn đau lấy ra thử làm mình bị thương kia lên xem.

Làm bị thương Dịch Đạo chẳng phải thứ gì khác, mà chính là mảnh sứ vỡ màu trắng Ninh Tiêu lấy về từ cổ mộ lần trước !

Ba người họ kinh ngạc mà nhìn mảnh sứ vỡ không bắt mắt kia, bởi vì, nó đang ‘cắn’ chặt lấy ngón tay của Dịch Đạo. Sau khi Dịch Đạo dùng lực để gỡ nó xuống xong, nó còn vẫn nuốt lấy máu rớt xuống dưới kia, cứ như một con quỷ hút máu chịu đói lâu ngày vậy.

“Thứ tà môn như thế này cậu lấy từ đâu ra thế ?”

“Là thế này ạ ...”

Ninh Tiêu bèn kể lại chuyện về cái động trong núi kia.

Nghe xong, Dịch Đạo mất một lúc lâu không nói gì, mãi sau mới mở miệng nói : “Xem ra, đại kiếp nạn lần này đã bắt đầu khởi động rồi.”

“Đại nạn ?” Trương Dương cùng Ninh Tiêu kêu lên.

“Tôi đã từng nói, thế giới này sẽ có một lần đại nạn, sinh ra một sát ma. Đến lúc đó, sẽ thấy người ngã khắp nơi, máu chảy thành sông. Bách Phú, Lăng Hạo và tôi đều phải ứng phó với kiếp nạn này. Chính do gần đây trên trời có biến chuyển, cho nên sư phụ mới gọi tôi về núi khẩn cấp như thế. Xem ra, kiếp nạn ngàn năm lần này quả đúng đã khởi động. ” Dịch Đạo trầm trọng nói.

Ninh Tiêu vừa nghe đã thấy có chút áy náy mà hỏi : “Là ... bởi vì chúng tôi tò mò mà đi vào trong cổ động sao ?”

Dịch Đạo vỗ vỗ vai Ninh Tiêu, an ủi nói : “Không sao đâu, đây đều đã được số mệnh sắp đặt cả rồi, không có quan hệ với bất kỳ ai cả. Cho dù mọi người có không đi vào trong động cổ đó, thì vẫn sẽ có những cách khác để khởi động kiếp nạn này ... Có những chuyện, là không thể tránh được. Nợ người , thì nhất định sẽ phải trả ...”

“Nói như thế, thì Bách Phú sẽ gặp nguy hiểm, đúng không ?” Trương Dương đột nhiên xem vào một câu làm Ninh Tiêu giật hết cả mình.

“Ừm.” Dịch Đạo buồn rầu gật gật đầu, “Mười ba lờ nguyên của Bách Phú, cũng sắp lại xuất hiện rồi, đến lúc đó Bách Phú sẽ phải chịu rất nhiều đau khổ.”

“Mười ba lời nguyên ? Lại là mười ba lời nguyên ! Cái mười ba lời nguyên này rốt cuộc là thứ gì chứ ?” Trương Dương khẩn cấp hỏi.

Ninh Tiêu cũng ở bên cạnh lắng nghe, lo lắng muốn biết cái thứ mười ba lời nguyên kia sẽ làm hại Bách Phú như thế nào.

“Điều này ... ..” Dịch Đạo kéo dài giọng, nhìn hai gương mặt đang lo lắng kia, đỏ mặt mà trả lời : “Tôi cũng không biết là gì, hơn nữa cũng chẳng có ai biết được.”

“Hả ?”

Nhìn thấy vẻ mặt hồ nghi của hai người họ, Dịch Đạo gượng gạo phân trần : “Tôi sớm đã nói rồi, lời nguyên này sớm đã thất truyền, không chỉ tôi không biết, mà trên thế giới này cơ bản là không còn ai biết nữa ... ..”

“Ai nói là không còn ai biết ? Không rõ gì thì cứ đến hỏi tôi.”

Một nam tử tuấn tú toàn thân mặc hắc y bước vào, cười chế giễu Dịch Đạo đang bị hỏi dồn đến mồ hôi túa ra như tắm kia.

“Anh là ai ? Sao anh vào được đây ?” Dịch Đạo nghiêm nghị hỏi, thần tình của tên hắc y này làm anh ta cực kỳ không thoải mái, nhất là ngữ khí khiêu chiến trong lời nói của hắn.

“Tôi là ai ư, tôi là nghiệt do anh tạo ra, lại vô cớ mà bị liên lụy chịu tội !” Hắc y nhân không còn sắc mặt thoải mái nữa.

“Này, anh nói lung tung cái gì đấy ? Tôi lúc nào làm ra nghiệt gì ?” Dịch Đạo đột nhiên đỏ hết cả mặt lên.

Hắc y nhân nhìn lại Dịch Đạo nói : “Chính là anh ! Vì nữ sắc, tạo ra đại nghiệt, hại không biết bao nhiêu sinh linh đổ than ! Nếu không bây giờ ở đâu ra mà nhiều phiền phức thế này ?”

“A ~ ” Trương Dương cùng Ninh Tiêu không tin được cùng nhìn Dịch Đạo.

“Tôi ... ..” Gương mặt Dịch Đạo đỏ ửng hết cả lên.

Không sai, sự phụ có nói với anh ta, rằng đúng là anh ta đã làm sai một chuyện, liên lụy đến ngàn vạn sinh linh, nhưng, sao mà ... ..sao mà lại có thể là bởi vì — nữ sắc ! Trời ơi, thế này thì anh ta còn làm người thế nào được nữa !

“Anh dựa vào cái gì mà nói như vậy ?” Dịch Đạo tức giận phản bác, sau đó, quay đầu lại hét với Trương Dương và Ninh Tiêu : “Ngàn vạn lần đừng có tin hắn ! Tôi không thể làm ra những chuyện như thế được !”

“Ha ha , không chấp nhận được sao ?” Hắc y nhân cười cợt nhìn Dịch Đạo, “Đáng tiếc những điều đó đều là thật. Sau này anh sẽ biết thôi !”

Không để ý đến những ánh mắt thăm dò kia, hắc y nhân tự mình cảm mảnh sứ vỡ kia lên xem, đem nó đặt vào giữa lòng bàn tay, hai tay hợp lại, cứ như thế mảnh sứ đó ăn sâu vào trong tay anh ta, biến mất hoàn toàn.

“Woa ! ” Trương Dương cùng Ninh Tiêu kêu lên một tiếng, sau đó, nói khẽ vào tai Dịch Đạo : “Mập này, hắn hình như lợi hại hơn anh đấy.”

Dịch Đạo tức giận nhìn Trương Dương một cái, Trương Dương thấy thế bèn khoác lấy vai anh ta an ủi : “Không sao, bất luận anh ta có lợi hại đến đâu, chỉ có chúng ta mới là đồng đội, đúng không ?”

Dịch Đạo nghe xong câu này, mới có thể bình tĩnh được một chút.

“Đường như, còn có thứ gì đó không sạch sẽ đúng không ?” Hắc y nhân hướng về phía Ninh Tiêu hỏi, “Cậu còn mang về thứ gì nữa không ?”

Ninh Tiêu lúc này mới đột nhiên nhớ ra, chần chừ một lát đáp : “Đồ, thì không có. Có điều ... ..là có chụp mấy bức ảnh ... ..điều này cũng có ảnh hưởng sao ?”

“Cho tôi xem một chút.”

Ninh Tiêu vội vàng mở ví tính, tìm ra mấy bức ảnh đó.

Khi lật đến bức ảnh trong động thạch nhũ kia, ở đó chỉ có nửa thân trên của tên mất chuột thành linh xuất hiện trên đó, phần gương mặt lại còn to hơn cả đám thủy tinh trên kia, giống như đã dính vào trên ống kính vậy, còn tấm thân sót lại trên người hắn lại giống như rắn vút sang một bên. Hắn cứ như đang nhìn thấy người trước mặt vậy, chậm chậm để lộ ra nụ cười âm lãnh quỷ quái.

Bức ảnh này trừ hắc y nhân ra còn lại ai nấy đều bị dọa đến nhảy dựng lên.

“Bức ảnh này trước đây đã như thế này sao ?” Hắc y nhân lạnh lùng hỏi.

“Đương nhiên không phải rồi !” . Ninh Tiêu lập tức trả lời. Nếu biết sẽ như thế này, anh ta sớm đã xóa nó đi.

Hắc y nhân nhắm mắt lại bắt đầu vận khí, đợi đến khi anh ta mở mắt ra lần nữa, trong mắt lại thấy phát ra ánh kim quang ! Ánh kim quang này không chút lưu tình chiếu thẳng vào trên người tên mất chuột, làm gương mặt hắn bắt đầu vận vẹo biến hình, sau đó vẫn là không chống đỡ lại được ánh kim quang đó, thảm thiết kêu lên một tiếng, rồi bị hút vào trong mắt của hắc y nhân kia. (Chủ này cứ như Miroku trong Inu yasha ý nhỉ, có điều anh kia hút vào lòng bàn tay, còn chủ này thì đầu cũng hút vào được ... ^^)

Chuyện này vừa xong, làm mọi người lại ngây hết ra.

Đương nhiên, không thoải mái nhất chính là Dịch Đạo. Không chỉ vì địch ý của hắc y nhân đối với mình, mà quan trọng nhất là, anh ta đã cảm nhận được uy tín của mình đang phải chịu đựng sự khiêu chiến nghiêm trọng. Nhưng, anh ta lại chẳng có cách nào, đại bộ phận sức lực đều đã bị sự phụ phong ấn cả, nếu không như thế, những người xung quanh anh ta sẽ lại phải chịu đựng sự uy hiếp của độc tình nguyên.

Biết bao năm rồi, Dịch Đạo lần đầu tiên quen biết được nhiều bạn bè thế này, anh ta rất vui, cũng rất trân trọng. Sự mâu thuẫn này càng làm anh ta khó xử hơn, cũng vô cùng không phục !

Trương Dương ở bên cạnh nhìn thấy được sự thất vọng trong mắt Dịch Đạo, lại lần nữa để tay đặt lên vai anh ta, nhẹ nhàng vỗ vỗ.

Dịch Đạo mỉm cười, trong tim nghĩ, có đồng đội , tốt thật !

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Quyển 2 - Chương 58: Bí Mật Của Bách Phú

Nhìn Trương Dương và Dịch Đạo đang vai kề vai kia, hắc y nhân trong mắt quét qua một tia nhìn ngường mộ, nhưng lại cũng nhanh chóng biến mất, chỉ mình Ninh Tiêu đứng bên cạnh nhìn thấy điều đó.

“Anh ta có lẽ cũng là một người rất cô đơn chăng ?” Ninh Tiêu nghĩ thầm.

“Này, tiểu tử, anh có phải đã đi theo chúng tôi từ rất lâu rồi không ?” Dịch Đạo hỏi dò.

Hắc y nhân không thèm nhìn đến anh ta chỉ ‘hừm’ một tiếng, coi như đã nhận.

Chỉ một điểm này đã có thể giải thích nghi ngờ trước đây của Dịch Đạo : “Lần trước tôi bày trận , là anh dùng thủ đoạn đúng không ?” (Việc Dịch Đạo và Trương Dương gặp nạn trong nhà của mẹ Tiểu Man)

Trương Dương nhất thời ngây ra, sau đó lập tức nhìn sang hắc y nhân.

Hắc y nhân dừng cảm mà đón lấy ánh mắt mang đầy sát ý của Dịch Đạo, nhàn nhã gật đầu nói : “Đúng ”

“Tại sao ? Chúng tôi đâu có đắc tội gì với anh đâu ? Anh suýt nữa thì hại chết chúng tôi rồi đấy, có biết hay không !” Trương Dương phẫn nộ kêu ầm lên, tình cảnh lúc đó còn như đang hiện rõ trước mắt này, nếu như không phải Bách Phú kịp thời đến nơi, hậu quả thực không thể tưởng tượng được.

“Không sao cả.” Hắc y nhân dựa vào trên lưng ghế, lười nhác đáp lại : “Tôi chỉ là muốn thử xem pháp lực của vị đại sư Dịch Đạo đây cao cường thế nào mà thôi ... ..”

Hắc y nhân cố ý dừng lại , rồi mới nói tiếp : “Xem ra, cũng không ra làm sao cả !”

Gương mặt của Dịch Đạo như thể mở thêm xường nhuộm, xanh đỏ tím vàng đủ các màu lần lượt trình diễn trên đó. Anh ta gầm lên : “Pháp lực của tôi không ra làm sao ? Pháp lực của tôi không ra làm sao !!! Tôi là bởi vì bị phong ấn lại nên mới không phát được ra như thế ! Đợi đến lúc tôi phát ra được, có thể dọa chết anh đấy !”

Hắc y nhân chỉ cười ha ha lên, giống như đang nghe được chuyện nực cười nhất trên thế giới này vậy.

Đột nhiên, hắc y nhân ngừng cười, lại nhắm đôi mắt lại, như đang cảm nhận gì đó. Khi mở mắt ra lần nữa, ánh mắt anh ta hơi run, tiếp tục lại nói : “Hôm nay có việc, không có thời gian chơi với mấy người nữa. Sau này gặp lại !”

Nói xong, hắc y nhân loáng một cái đã không còn thấy đâu nữa !

“Chú ý cái cô gái tên là Bách Phú kia ... .. “. Giọng của hắc y nhân truyền vọng lại, song căn bản đã không còn thấy người đâu nữa.

“Này, anh tên là gì ?” Ninh Tiêu hét hỏi, anh ta rất có hứng thú với cái người hắc y nhân này, trực giác nói với anh ta rằng, người này nhất định có rất nhiều rất nhiều câu chuyện.

“Gọi tôi là thợ săn đi . . . . .” Âm thanh vang vọng lại.

“Thợ săn ?” Ninh Tiêu lặp lại lần nữa, cái tên này thực đúng là thú vị.

“Này, hẳn ta là người hay là ma thể ?” Trương Dương kinh ngạc mở to miệng hỏi.

Dịch Đạo không phục mà nói : “Cái này gọi là thuật ẩn thân, thực ra chỉ là lợi dụng điểm mù của mắt con người mà thôi, chút tài mọn ,chẳng có gì tài giỏi cả !”

“Đúng thế, đúng thế.” Trương Dương miệng lưỡi vui tươi hơn hồ đáp lại, trong tim lại nghĩ : không biết chút tài mọn đó, anh mập này có biết hay không ? Hê hê . . . . .

+++ +++ +++ +++ +++

Cho đến khi ngồi trên xe rồi, Dịch Đạo vẫn không ngừng trù yểm cái tên hắc y nhân kia, làm Trương Dương và Ninh Tiêu ngồi bên cạnh cười không ngớt.

Nói nửa ngày , Dịch Đạo cuối cùng cũng mệt, dừng lại. Nhưng hình như lại nhớ tới gì đó, quay lại hỏi người ở phía sau : “Vừa rồi tên đó có phải nói cần chú ý tới Bách Phú không ?”

“Đúng oh . . . . .” Trương Dương nhớ lại.

Ninh Tiêu cũng khẳng định nói : “Đúng là anh ta có nói.”

“Tại sao chứ ? Bách Phú cô ấy . . . . .làm sao ư ?” Dịch Đạo mơ hồ hỏi, cũng không biết là đang hỏi chính mình, hay hỏi ai khác nữa.

Trương Dương và Ninh Tiêu cũng nhất thời trầm hẳn xuống.

Ninh Tiêu nói : “Anh ta nói vậy có lẽ không phải vì có ý xấu đâu, thiết nghĩ chỉ là vì muốn nhắc nhở chúng ta thôi. Bách Phú cô ấy gần đây có gì lạ không ?”

“Không có, dường như là rất bình thường . . . . .vẫn giống như trước đây ăn được ngủ được, chỉ là . . . . .” Trương Dương vừa cố gắng nghĩ lại những biểu hiện hàng ngày của Bách Phú, vừa lẩm nhẩm nói, ” . . . . .chỉ là gần đây rất thích tự nhốt mình trong phòng.”

“Á ?” Ninh Tiêu kinh ngạc , “Cha tôi lúc bị quỷ ám, cũng rất thích tự nhốt mình trong phòng, không muốn gặp ai cả. Cô ấy liệu có phải cũng bị quỷ ám rồi hay không ?”

“Không thể nào !” . Dịch Đạo nói luôn, “Nếu như Bách Phú bị trúng tà, tôi làm sao lại không cảm nhận được chứ , hơn nữa tôi đã bày kết giới trong nhà, những thứ bản kia căn bản là không thể nào lọt vào nhà được.”

Trương Dương cũng lo lắng mà nói : “Có điều hiện giờ nghĩ lại, Bách Phú đúng là có gì đó không được bình thường ! Trước đây cô ấy luôn là người chạy đến phòng khách chiếm lấy cái điều khiển ti vi, còn giờ lại hình như chẳng còn chút hứng thú nào với ti vi nữa rồi . . . . .”

Dịch Đạo ngán ngẩm than một hơi dài : “Được rồi, chúng ta cũng đừng đoán nữa, mau về nhà xem xem thế nào là biết ngay thôi.”

+++ +++ +++ +++ +++

Cuối cùng cũng về đến nhà, ba người họ cấp tốc chạy từ trên xe xuống, Dịch Đạo thậm chí còn chẳng kịp khóa xe lại nữa.

Trong nhà tối om om, chỉ có đèn ở tầng ba của Bách Phú là còn sáng, xem ra, cô ấy lại tự nhốt mình trong phòng rồi. Rốt cuộc cô ấy làm gì chứ ?

Dịch Đạo hếch hếch đầu, chỉ hai ba bước là đã lên đến được cửa phòng của Bách Phú.

“Bách Phú, Bách Phú , mau mở cửa !” Dịch Đạo gọi to, khẩn cấp mà đập cửa phòng Bách Phú ầm ầm.

“Sao thế ? Sao thế ?” Bách Phú cũng nhanh chóng xuất hiện ở cửa, lo lắng nhìn , “Đã xảy ra chuyện gì thế ? Là Anh Đào có chuyện gì sao ?”

“Ừm . . . . .khụ khụ . . . . .là thế này, chúng tôi hôm nay thu được một nữ quỷ ở văn phòng của Ninh Tiêu, muốn cô giúp đỡ siêu độ, nếu không, cô ta sẽ hồn phi phách tán mất !” Biết trái tim Bách Phú trước giờ rất mềm yếu, cho nên Dịch Đạo mới đem chuyện này nói thành nghiêm trọng đến vậy.

“A, vậy thì còn ngại ra làm gì nữa? Mau nói cho tôi biết phải làm sao đi . . . . .” Bị lừa gạt, Bách Phú thiện lương đơn thuần lập tức theo Dịch Đạo xuống dưới lầu, thậm chí còn chẳng nhớ đến chuyện chào hỏi Ninh Tiêu nữa.

Trương Dương liếc mắt một cái với Ninh Tiêu, thấy Ninh Tiêu hiểu ý gật gật đầu, cũng lập tức theo lên.

Ninh Tiêu cẩn thận mở cửa phòng mà Bách Phú do đi vội quá quên cả khóa, bước vào bên trong.

Đây là một căn phòng đúng kiểu cổ điển của con gái, đơn giản mà sạch sẽ.

Bức tường màu tuyết trắng, bàn trang điểm và giường cũng màu tuyết trắng, đồ dùng trên giường màu tuyết trắng, còn có cả rèm cửa màu tuyết trắng nữa ....

Bách Phú thích màu trắng đến thế sao ? Ninh Tiêu kỳ quái mà lắc lắc đầu.

Trên chiếc giường trắng kia còn bày thêm mấy con búp bê bằng lông cừu dễ thương nữa, làm Ninh Tiêu nhìn thấy mà không nhịn được cười, trong lòng lại nghĩ, Bách Phú này thật đáng yêu như một đứa trẻ vậy.

Trong phòng ngoại trừ mấy thứ đồ đạc làm bằng mây tre như giỏ túi hộp gì đó, còn lại chẳng có gì.

Mở tủ quần áo, ngăn kéo, vẫn là chẳng có gì thu hoạch.

Ninh Tiêu cau mày suy nghĩ, lại lật gối đầu của Bách Phú lên, quả nhiên phát hiện ra dưới đó có một chiếc gương đồng to bằng cái bát, hơn nữa xem ra còn có chút lịch sử (ý nói là đồ cổ.)

Anh ta vội vàng cầm chiếc gương đồng kia lên xem xét kỹ : tay cầm được tạo hình(Suy nghĩ của Ninh Tiêu : Ừm, rất kỳ lạ, không giống với phong cách gương đồng của Trung Nguyên) ; mặt kính đen nhánh bóng loáng đến giờ còn có thể soi rõ bóng người (Xem ra công nghệ tốt thật, nếu không thì không thể nào mà đến một điểm mờ nhỏ cũng không có được, hẳn là không phải đồ bình thường mà bách tính có thể sử dụng, rất có khả năng đây là thứ đồ thuộc về hoàng thất vương quốc nào đó) ; hoa văn được điêu khắc tinh tế ....

“Á ?” Ninh Tiêu nhìn hoa văn trên đó mà đột nhiên ngây ngẩn cả người ra, đây không phải là nhân diện hồng hoa nhìn thấy trong cổ mộ sao ? Chẳng lẽ chiếc gương đồng này cũng là ở trong cái cổ mộ nguy hiểm quý dị kia mà ra sao ? Bách Phú mang ra từ lúc nào chứ ? Mà vật này cũng đâu có phải nhỏ gì, sao mọi người lại không phát hiện ra được chứ ? Sự bất thường gần đây của Bách Phú liệu có phải là có liên quan đến chiếc gương đồng này hay không ?

Ninh Tiêu suy nghĩ không ngừng, trước mắt lại hiện lên mảnh sứ vỡ dính máu cùng với gương mặt cười âm lãnh của tên mất chuột kia .... Anh ta không chịu nổi mà rùng mình một cái.

Ninh Tiêu trả lại gương đồng về dưới gối của Bách Phú, lại tìm quanh phòng lần nữa, lần này vẫn chẳng phát hiện ra gì cả.

Ninh Tiêu chậm chậm mở ra cánh cửa kinh chạm đất trong phòng, bước ra ngoài ban công.

Kết quả, ở đó anh ta lại phát hiện ra một thứ còn làm anh ta kinh ngạc hơn nữa — nhân diện hồng hoa !!!

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Quyển 2 - Chương 59: Nguồn Gốc Của Nhân Diện Hồng Hoa

Ninh Tiêu khi nhìn thấy nhân diện hồng hoa kia nhất thời trong tim run rẩy một cái. Rồi hình ảnh tên mất chuột ôm chặt lấy động thủy tinh, cái động đầy những gương mặt quý, xác chết những phụ nữ mang thai .... tất cả những hồi ức đáng sợ kia cùng lúc ập về với anh ta. Phải cố gắng lắm anh ta mới nhìn được xuống ý niệm muốn lập tức đập nát bông hoa kia, đem hoa và gương đồng cùng cầm xuống phòng khách, định tìm Bách Phú hỏi cho rõ ràng.

Nhưng còn chưa đợi Ninh Tiêu ra khỏi cửa, Bách Phú đột nhiên xuất hiện trở lại, hóa ra là vì cô để quên một thứ, cho nên muốn quay lại lấy.

Nhìn những thứ trong tay Ninh Tiêu, Bách Phú hơi ngại ra, không hiểu gì đã bị hỏi : “Cô làm gì đây ? Lấy trộm đồ sao ?”

Dịch Đạo và Trương Dương theo lên gấp phía sau cũng không hiểu được mà nhìn Ninh Tiêu.

Trải qua một hồi giải thích, Trương Dương và Dịch Đạo mới hiểu được Ninh Tiêu sao lại căng thẳng đến vậy.

Bách Phú đồ hết cả gương mặt nói : “Tôi thực sự là vì quá thích loài hoa này, cho nên mới lên lấy về ít hạt giống, chỉ là muốn trồng mà thôi, tôi không nói với mọi người một tiếng, đây hoàn toàn là lỗi của tôi, cho nên thực lòng rất xin lỗi .... Nhưng cái gương đồng kia không phải là tôi lấy từ trong cổ mộ ra đâu ! Là tôi mua của cô bé tiểu Đào ở Bách Linh thôn đấy ! Tôi đã bỏ ra 1000 tệ mà .... Kỳ thực, tôi cũng thấy cô bé ấy rất đáng thương....”

Bách Phú có chút ủy khuất, Ninh Tiêu hóa ra lại cho rằng cô lấy trộm đồ trong cổ mộ hay sao chứ ! Mặc dù đúng là cô rất nghèo, nhưng trước giờ cũng chưa từng trộm bất cứ thứ gì ! Cô chỉ là không nói với ai, tự ý cầm về ít hạt giống mà thôi, nhưng giờ lại bị nghi là kẻ trộm thế này, cũng thực làm người ta buồn bực quá đi mất ....

Nhìn về mặt tội nghiệp của Bách Phú, Ninh Tiêu ý thức được lời nói vừa rồi của mình quả thực đã có chút nặng nề, bèn vội vàng an ủi : “Tôi là vì lo lắng

cô sẽ giống cha tôi cũng bị quỷ ám thế kia, bản thân làm gì cũng không biết được. Tôi chỉ là vì quan tâm cô thôi mà ~”

Ngẩng đầu lên nhìn gương mặt thành thực của Ninh Tiêu, trong tim Bách Phú đã cảm thấy dễ chịu hơn chút ít.

Dịch Đạo lại đang cầm lấy bông hoa cao đến một thước kia, không ngừng tỉ mỉ đánh giá, trong miệng còn đôi lúc phát ra lời khen ngợi: “Woa ... ..woa woa ... ..thực là có thứ này ... ..xem ra những gì được ghi chép trong sách đều là thật cả... ..”

“Rốt cuộc là cái gì chứ, anh có thể nói rõ ràng ra không!” Trương Dương trước giờ luôn nóng vội cuối cùng không thể nhịn được nữa trước bộ dạng như sắp chảy cả nước miếng kia của Dịch Đạo bực mình nói.

Lúc này, Bách Phú và Ninh Tiêu cũng mang gương mặt đầy tò mò chăm chú nhìn Dịch Đạo.

Nhìn thấy ánh mắt dò hỏi của mọi người, Dịch Đạo trong tim vô cùng mãn nguyện, anh ta cố ý hắng hắng giọng, sau đó mới nói: “Mọi người đều biết tôi luôn đọc nhiều sách vở, học phú ngũ xa ... ..”

“Đừng nói vớ vẩn nữa, nói vào trọng tâm đi!” Trương Dương không hề khách khí ngắt lời Dịch Đạo đang đắc ý kia.

Dịch Đạo ai oán trừng mắt với Trương Dương một cái, sau đó nói tiếp:

“Tôi đã từng nhìn thấy một quyển sổ ghi chép của sư phụ có tên là, từng có nhắc đến loài hoa này. Nó gọi là — quỷ diện linh hoa, nghe nói chỉ có một bộ lạc cổ xưa mà thần bí mới có!”

“Bộ lạc này được xây dựng ở một nơi rất bí hiểm ít người biết đến, cần phải dùng phương pháp đặc biệt mới tìm thấy được. Hơn nữa, người trong bộ lạc cũng không bao giờ giao tiếp với người ở thế giới bên ngoài, cho nên cũng chẳng có ai biết được nó nằm ở đâu cả.”

“Trong sách có miêu tả loài hoa này thế này.”

“Trên sách còn nói, nếu dùng máu của xử nữ để tưới cho loài quỷ diện linh hoa này, linh hoa sẽ lại càng có sức lực mạnh hơn.”

“Giống như nhân sâm có thể tăng cường được được tính mà cũng có thể tăng cường độc tính vậy. Quỷ diện linh hoa này khi đã có được sức mạnh, có thể dùng để tăng linh lực của đại phật đạo pháp khí, cũng có thể dùng để gia tăng pháp lực của yêu ma quỷ quái.”

“Vì vậy nên loài linh hoa này bị coi như sức lực hóa thân của thần cũng như ma, như chính cũng là như tà.”

“Truyền thuyết còn nói, quỷ diện linh hoa còn có năng lực không thể tưởng tượng được, nếu như biết vận dụng tốt, thậm chí còn có thể làm cho người ta khỏi hết được bách bệnh, kéo dài được tuổi thọ! Điều này có thật hay không thì cũng chưa biết được.”

“Do quỷ diện linh hoa là thánh vật của bộ lạc thần bí kia, cho nên có rất nhiều quốc gia đều chăm chăm vào bộ lạc này, vọng tưởng có thể cướp được loài hoa đó. Nhưng, do bộ lạc này cực kỳ khó tìm, hơn nữa lại còn có pháp sư với sức mạnh cực lớn bảo hộ, vì thế mà ai ai cũng chỉ đành ngậm ngùi quay về.”

“Sau đó không biết là vì lý do gì, mà bộ lạc này bỗng nhiên mất tích, còn quỷ diện linh hoa này cũng không còn ai được nhìn thấy lại nữa ... ..”

“Sau đó không biết là vì lý do gì, mà bộ lạc này bỗng nhiên mất tích, còn quỷ diện linh hoa này cũng không còn ai được nhìn thấy lại nữa ... ..”~

“Câu chuyện hay quá ... ..” Bách Phú mơ màng nói, “Tôi thích nghe những câu chuyện thần bí lắm ... ..đúng rồi, lúc tôi còn ở Bách Linh thôn, cũng được nghe một câu chuyện như thế này.”

“Hạ Thành Quốc.” Ninh Tiêu cũng sức nhớ ra, lúc đó anh ta còn nói muốn đưa Bách Phú đi tìm kiếm cổ quốc bị biến mất đó cơ mà!

Ninh Tiêu cười dịu dàng với Bách Phú một cái, rồi kể lại câu chuyện kia cho Dịch Đạo và Trương Dương.

Trương Dương cau mày suy nghĩ hồi lâu, chậm rãi nói: “Kỳ thực, hai câu chuyện này đều rất giống nhau, như đều là những ghi chép về quỷ diện linh hoa, cũng nói về một quốc gia đột nhiên mất tích ... ..”

“Cũng có chỗ không giống.” Dịch Đạo không hiểu mà nói: “Tôi vừa rồi đã nói, trông loại quỷ diện linh hoa này là một bộ lạc, chứ đâu phải một quốc gia; hơn nữa, bộ lạc này vô cùng thần bí và bí ẩn, người bình thường không thể tìm được, căn bản không có khả năng làm thương mại mậu dịch.”

“Nếu như không phải là một quốc gia, thì Hạ Thành quốc làm sao có thể có được quỷ diện linh hoa được ghi chép trong sách này? Anh cũng đã nói, chỉ có bộ lạc đó mới có quỷ diện linh hoa cơ mà! Nếu như bộ lạc thần bí đó và Hạ Thành quốc không phải cùng là một chỗ, thì không phải là có đến hai nơi có quỷ diện linh hoa sao? Điều này rõ ràng là mâu thuẫn quyền kia còn gì.”

“Điều này ... ..” Đến cả Dịch Đạo cũng cảm thấy mâu thuẫn, cho nên chẳng tìm ra được lời để nói.

“Tôi cảm thấy, Hạ Thành quốc biến mất kia có thể chính là nơi làm ra cái bình sứ hút máu. Cho nên, khi cha tôi mang bình sứ đến chỗ các chuyên gia để xem, bọn họ đều không cách nào nói được xuất xứ của nó. Bởi vì, nó căn bản được làm ra từ một quốc gia đã bị biến mất, hơn nữa lại còn không được ghi chép lại trong bất cứ sách sử nào.” Ninh Tiêu cẩn thận dò đoán.

“Ừm.” Bách Phú cũng gật đầu tán thành : “Tôi cảm thấy, bát luận là gương đồng , quý diện linh hoa , bộ lạc mất tích , hay Hạ Thành quốc biến mất kia nữa ....đường như đều có liên quan với nhau ....nhưng, liên quan thế nào, thì tôi không biết được.”

“Tôi lại có cảm giác, tất cả những việc này đều có liên quan đến chúng ta.” Dịch Đạo nhẹ nhàng nói, mất đi mấy phần táo bạo nhưng lại tăng thêm mấy phần nghiêm túc nói tiếp : “Cũng rất có thể có liên quan đến lời nguyện mà tôi và Bách Phú cùng bị trúng, và cả đại kiếp nạn kia nữa.”

Bầu không khí ngưng đọng lại. Không sai, trong lòng mỗi người lúc này như đang có một tảng đá lớn đè nặng xuống. Trước mắt rõ ràng đang có một sợi dây như ẩn như hiện, song lại chẳng ai có thể tóm được nó !

Tạm thời đặt xuống nghi vấn trong lòng, Bách Phú nhìn Dịch Đạo hỏi : “Như vậy ....tôi có thể trồng cây quý diện linh hoa này không ?”

“Có thể chứ.” Dịch Đạo nghiêm túc đáp lại : “Không có máu xử nữ tưới vào linh hoa, thì sẽ chẳng có bất cứ sức mạnh nào cả. Hơn nữa, ở đây tôi cũng đã bày trận, không có bất kỳ yêu ma tà khí nào cả, không có vấn đề gì.”

“Vậy thì tốt rồi.” Bách Phú cười vui vẻ, bên khoe miệng lại xuất hiện lúm đồng tiền nhỏ đáng yêu, “Tôi thực sự thích loài hoa này lắm, chúng cũng giống như người bạn lâu năm của tôi vậy. Nếu phải cần dùng đến máu tươi để tưới cho nó, vậy thì phải dùng đến bao nhiêu máu chứ !”

Ninh Tiêu nghe nói như vậy, trong lòng run lên, dường như trong tim có chấn động gì đó, nhưng lại không thể nghĩ được ra là cái gì, chỉ đành bất đắc dĩ buông suy nghĩ xuống.

“Được rồi ! Vậy còn chuyện các anh muốn siêu độ cho nữ quý, cũng là lừa tôi sao ?” Bách Phú trừng mắt nhìn ba người kia, đột nhiên lật lại nợ cũ.

Trương Dương cứng đờ người cười khan nói : “Siêu độ nữ quý là thật .... có điều, không cần gấp mà thôi. Ha ha ha ha ....”

Bách Phú cũng chẳng chút do dự nào gõ lên đầu Trương Dương và Dịch Đạo mỗi người một cái, để trừng phạt sự lừa dối của họ đối với mình.

“Ninh thiếu còn muốn ở lại siêu độ cho vong hồn nữ quý không ?” Dịch Đạo xoa đầu hỏi.

“Muốn chứ.” Ninh Tiêu khó mà trốn được, cười đáp lại : “Tôi còn có chuyện muốn hỏi cô ta.”

“Được ! Trương Dương thu dọn đồ đạc, chúng ta bây giờ chuẩn bị đi làm.”

“Được rồi, tiểu Mập này, anh liệu có khắc chết hoa của tôi không thể ? Không phải anh trông xương rồng mà cũng dễ chết hay sao ?”

“....” — Không biết nói gì, chán nản vô cùng.

“Được rồi, tôi vẫn là nên chuyển lên trên tầng. Không được phép của tôi, không cho anh đến gần cây hoa của tôi đấy !”

“....” — Thương tâm, khổ sở vô cùng.

+++ +++ +++ +++ +++

Trong khu nhà Ngân Loan, Anh Đào gương mặt như ráng mây đỏ chín ửng dựa trên bả vai của Tô Vi Tín, đang làm nũng với ông ta.

“Anh đừng về nhà có được không ? Em không muốn rời xa anh đâu!”

Tô Vi Tín thỏa mãn ôm Anh Đào vào trong ngực nói : “Anh cũng không nỡ rời em, bảo bối !”

“Được rồi, có phải anh nói gì đó với Diêu Diệp hay không ?” Anh Đào đột nhiên hỏi.

Tô Vi Tín liếc mắt nhìn Anh Đào một cái kỳ quái rồi hỏi ngược lại : “Làm sao ? Cô ta lại bắt nạt em sao ?”

Anh Đào cười duyên nói : “Không phải , cô ta bây giờ nhìn thấy em liền lập tức cúi đầu xuống, không như trước đây nữa. Có phải là anh giúp em dạy dỗ cô ta không thể ?”

“Vậy sao ?” Tô Vi Tín chỉ nhàn nhạt cười.

Kỳ thực ông ta cũng không hề giáo huấn gì với Diêu Diệp cả. Diêu Diệp vốn là một người phụ nữ thông minh, đương nhiên sẽ không bao giờ trước mặt ông ta có yêu cầu gì. Đối với loại phụ nữ đúng mực như thế, Tô Vi Tín luôn luôn hoan nghênh.

“Thời gian này em cũng không phải lo sẽ bị cô ta làm gì nữa đâu.” Tô Vi Tín vỗ về làn da mịn màng của Anh Đào nói.

“Vi sao chứ ?” Anh Đào hỏi.

“Cô ta xin nghỉ một tháng, để về quê có việc rồi.”

“Hả ?”

Anh Đào đắc ý cười, Điều Diệp này là đang nhận thua đây mà ? Sớm biết có ngày hôm nay, sao lúc trước còn như thế làm gì chứ ? Chỉ là đồ nhà quê mà cũng muốn đấu với mình sao ?

Thế nhưng Tô Vi Tín đang ôm Anh Đào lại không hề nghĩ như vậy, ông ta hiểu rất rõ Điều Diệp. Mặc dù chuyện Điều Diệp là vì chuyện của mình và Anh Đào mới tạm thời rời đi, song không thể có chuyện chịu thua dễ dàng như thế được. Có điều, dù như thế nào, cũng không thể làm hại đến ông ta được. Bởi vì, ông ta hiểu rất rõ, địa vị của mình ở trong lòng Điều Diệp, thực sự rất lớn. ~

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Quyển 2 - Chương 60: Nữ Quỷ Tiểu Song

“Chúng sinh đa kết oán, oán sâu khó giải được.

Một đời kết thành oán, ba đời không ngừng trả.

Ta nay truyền diệu pháp, giải trừ oan nghiệt này.

Nghe thông chí tâm nghe, oan gia tự tán đến.

Hiện!”

Dịch Đạo làm bầm trong miệng chú giải kết oan, sau đó, ngón tay trở trở một cái, một nữ quỷ tóc dài che mặt chậm chậm từ trong cờ định hồn bay ra.

“Có thể hỏi được rồi đấy.”

Ninh Tiêu vội vã hướng về nữ quỷ kia hỏi : “Cô . . . . là tiểu Song sao ?”

Nữ quỷ gật gật đầu.

“Cô làm sao mà chết ?”

Nghe thấy câu hỏi này của Ninh Tiêu, thân thể nữ quỷ run lên một cái, chậm chậm mà ngẩng gương mặt thập phần thanh tú lên, nhìn chăm chăm vào Ninh Tiêu, cái nhìn làm cho toàn thân Ninh Tiêu đều cảm thấy không được tự tại chút nào.

Chỉ thấy nữ quỷ há to khuôn miệng, song lại chỉ thấy miệng động đậy, chứ chẳng hề nghe thấy bất cứ âm thanh nào.

Lần này Ninh Tiêu hoàn toàn ngây ngốc ra ! Anh ta hoảng hốt nhìn Dịch Đạo, nhưng Dịch Đạo lúc này đang bận rộn niệm lời kết chú giải oan để giảm bớt oán khí của tiểu Song, không hề nhìn thấy ánh mắt cầu cứu của Ninh Tiêu lúc này.

Làm sao đây ?

“Cô ấy nói, cô ấy là bị cha anh giết chết.” Bách Phú khiếp đảm nhìn Ninh Tiêu, nhỏ giọng nói, như sợ sẽ làm Ninh Tiêu nổi giận vậy.

Ninh Tiêu bị chấn động mạnh, có điều, không phải vì tiểu Song là do cha mình giết hại, mà là vì Bách Phú lại có thể nghe được ngôn ngữ của nữ quỷ.

Nhìn thấy ánh nhìn xin lỗi của Bách Phú, Ninh Tiêu cảm kích cười cười, biểu thị mình sẽ không tức giận.

Bách Phú nhìn thấy Ninh Tiêu trấn định tự nhiên như vậy, bèn đứng cảm làm phiên dịch cho nữ quỷ .

Nguyên chuyện là như thế này :

Tiểu Song là cô gái phải gánh vác trách nhiệm gia đình rất nặng, khi cha mẹ ở dưới quê bớt ăn bớt mặc cũng chẳng thể đủ để cho cô được tiếp tục học đại học, đứa con hiếu chuyện là cô ấy đã không có chút oán thán nào tự mình ra ngoài kiếm việc, dùng đôi vai nhỏ bé gầy guộc để gánh vác nhiệm vụ quan trọng của cả gia đình. Cô vừa làm việc, vừa đi học thêm. Cuối cùng, dựa vào sự cần mẫn khắc khổ của bản thân, mà tìm được công việc trợ lý văn phòng ở công ty của Ninh Chấn Hoa.

Chỉ là một học sinh tự học, mà có thể tìm được một công việc như thế này ở Ninh thị, đối với tiểu Song cũng là thỏa mãn lắm rồi. Để có thể giữ được công việc hiện tại này, tiểu Song ngày nào cũng làm thêm giờ, luôn phải làm việc đạt kết quả tốt nhất. Dù cho là cả việc đi mua thức ăn vặt, cũng đều làm cho các đồng sự trong cùng văn phòng mãn nguyện. Sự chăm chỉ cần cù này của tiểu Song đã được giám đốc Lý Minh Cơ trông thấy, bèn thăng chức cho cô lên làm thư ký, đặc biệt đề phụ tá cho thái tử gia — Ninh Tiêu.

Sự nỗ lực trong công việc đã được nhìn nhận, tiểu Song chưa bao giờ lại cảm thấy mãn nguyện như thế, quyết tâm dùng sự chăm chỉ trong công việc của

mình để đến báo đáp công ty. Trước một ngày khi Ninh Tiêu đến công ty, tiểu Song vì muốn chuẩn bị tài liệu hoàn hảo, mà tăng ca đến mãi tận mười hai giờ.

Tiểu Song lúc đó đang chăm chỉ làm việc, bỗng đột nhiên phát hiện tổng giám đốc Ninh Chấn Hoa không biết từ lúc nào mà đã đứng trước mặt mình rồi. Tiểu Song vội vã đứng dậy chào hỏi Ninh tổng, song lại chỉ thấy ông chẳng nói câu nào chăm chú nhìn cô.

Đột nhiên, trước mắt là một mảng đen, tiểu Song sau đó chẳng còn biết gì nữa.

Khi tỉnh lại, tiểu Song phát hiện xác của chính mình đang nằm dưới chân, còn sau lưng của Ninh Chấn Hoa đang có một tiểu quỷ cười kỳ dị với mình, lúc đó cô mới biết mình đã chết.

Kỳ thực, tiểu Song không hề oán hận Ninh Chấn Hoa, cô biết, Ninh Chấn Hoa là do bị tiểu quỷ có quỷ lực cao cường kia mê hoặc, chứ không hề có ý định hại cô. Nhưng, tiểu Song do bị quỷ hại mà chết, không cách nào chuyển thế luân hồi được, còn xác lại bị giấu dưới một gốc cây hộc già đã có mấy trăm năm tuổi, chỉ có thể đi về trong văn phòng mà cô không cách nào rời xa được.

Nhìn công việc mà mình yêu thích này, tiểu Song cứ không nhịn được mà giúp Ninh Tiêu sắp xếp lại tài liệu, văn phòng. Lần trước khi Ninh Tiêu quên không tắt máy vi tính, cũng chính là tiểu Song đến tắt giúp anh ta. Nhìn ra được Ninh Tiêu là một cấp trên tốt, chỉ đáng tiếc là bản thân cô lại không có số tốt như vậy, có thể được làm việc cùng Ninh Tiêu. Chỉ hi vọng Ninh Tiêu có thể giúp chăm lo cho cha mẹ cô, bản thân giờ đã không còn cách nào báo hiếu được cho cha mẹ, ơn dưỡng dục này chỉ có thể để kiếp sau báo đáp rồi.

Nói đến đây, tiểu Song dừng lại. Vẫn u sầu như thế nhìn Ninh Tiêu, trên gương mặt thanh tú dâng lên một tia không nở rộ.

Trong tim Ninh Tiêu cực kỳ đau đớn, một cô gái thiện lương như vậy, nếu như cô ấy có thể ở bên cạnh giúp đỡ mình thì tốt biết bao.

Đột ngột, tiểu Song nắm chặt lấy tay của Ninh Tiêu. Nhìn đôi tay tiểu Song, Ninh Tiêu nhất thời kinh ngạc thất sắc, đó đâu phải là tay nữa, rõ ràng là một bộ xương khô, bên trên còn có những đốm lấm tẩm huyết máu !

Trong miệng tiểu Song dường như đang kêu gì đó, chỉ tiếc là Ninh Tiêu không thể nghe được.

Rồi đột ngột, không thấy tiểu Song đâu nữa !

“Cô ấy nói gì thế ?” Ninh Tiêu quay đầu lại nhìn Bách Phú cấp thiết hỏi.

Bách Phú vội vàng phiên dịch lại : “Cô ấy nói ... .. Sau đó, thì không thấy đâu nữa !”

Dịch Đạo cũng mặt đầy mồ hôi đứng lên, nói to : “Có chuyện gì thế ? Nữ quỷ kia hình như là bị thứ gì đó cướp đi mất vậy !”

“Bị cướp đi sao ? Quỷ mà cũng bị người ta cướp mất sao ?” Trương Dương ở bên kinh ngạc hỏi.

“Tôi cũng không biết nữa, tôi chỉ biết thứ này có sức mạnh rất lớn, tôi không dịch lại hẳn được ... .. Có lẽ là hộ thân có vấn đề. Bách Phú, cô ta có nói với cô chỗ xác mình bị chôn ở đâu không ?”

“Có !”

“Chúng ta đi !”

+++ +++ +++ +++ +++

Bốn người họ vội vã lái xe đến chỗ cây hộc già mà tiểu Song đã nói, đó là một địa điểm rất nổi tiếng ở thành phố G này, những du khách khi đến thành phố G tham quan đều rất thích đến chụp ảnh dưới tàng cây hùng vĩ của nó.

Nhưng cảnh tượng nhìn thấy hiện giờ, lại làm cho bốn người họ kinh ngạc mất nửa ngày cũng không khép miệng lại được.

Cây đâu ? Sao cây lại không thấy đâu nữa ?

Hiện giờ nơi đây chỉ còn lại một cái hồ tròn khổng lồ, đừng nói đến xác của tiểu Song, mà ngay cả cây hộc già đó cũng không thấy tăm hơi nữa rồi !

Dịch Đạo hồ nghi nói : “Chúng ta đến chậm một bước mất rồi , xem ra nữ quỷ này giờ lạnh ít dữ nhiều.”

Đón ánh mắt dò hỏi của ba người còn lại, Dịch Đạo lại tiếp tục nói : “Cây hộc già này chính là âm khí quá nặng, ngàn năm nay, những vong hồn bị chôn dưới tàng cây này không biết có bao nhiêu nữa. Cây hộc già ngày ngày hấp thụ quỷ khí của những vong hồn đó, cho nên mới tránh kiện đến vậy. Giờ một cái cây lớn như thế lại có thể bị nhổ bật cả gốc lên, đây tuyệt đối không phải là việc mà sức người có thể làm. Thiết nghĩ nhất định là có sức mạnh kinh khủng nào đó ... ..”

Bốn người họ ai nấy đều cúi đầu ủ rũ khi quay trở lại xe.

“Xem ra ngày mai có tin tức lớn rồi.” Ninh Tiêu giả vờ nhẹ nhàng nói.

Có điều, tin tức của ngày hôm sau lại không hề chỉ đơn giản là chuyện cây hòe già bị mất tích chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lờ Nguyễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Quyển 2 - Chương 61: Tư Tình

Sáng ngày hôm sau, Bách Phú đến công ty, việc đầu tiên mà cô làm là mở báo ra xem.

Nhưng, tìm đến nửa ngày, Bách Phú mới nhìn thấy có một bài viết nhỏ bằng miếng đậu phụ in ở góc báo, nói về việc cây hòe già biết mất. Còn hầu hết cả trang báo lại là tin tức về phụ nữ có thai bị mất tích.

Mất tích . . . . lại đều là phụ nữ mang thai sao ?

Bách Phú đột nhiên lại nghĩ tới lúc trong cổ mộ, tới rừng treo đầy những phụ nữ mang thai làm người ta sồn tóc gáy kia.

Đều là những phụ nữ đang mang thai, hai việc này liệu có liên quan đến nhau hay không ? Bách Phú trong tìm lại dâng lên một dự cảm rất không lành.

Đến nay đã mất tích mười tám người rồi, vậy ít nhất không phải là ba mươi sáu mạng sao ?

Trời ơi, cái thế giới này làm sao vậy ? Lẽ nào thực sự không có thái bình thịnh thế chẳng ?

Bách Phú thờ dài với trang báo, không hề nhìn thấy Lăng Hạo đã từ đằng sau bước lại gần.

Nhìn thấy Bách Phú thờ dài với tờ báo, Lăng Hạo cũng cực kỳ tò mò, nhìn không được mà vươn người tới xem ké. Vừa nhìn thấy đề mục trên tờ báo, anh ta cũng ngây ra một chút, sau đó lại tiếp tục đứng đó xem kỹ nội dung bài báo này.

Bách Phú đang phân tâm lại chẳng hề chú ý đến đằng sau mình đã có thêm một người, nhất thời vô ý quay đầu sang, đôi môi đột ngột có một nụ hôn tiếp xúc nhẹ nhàng với Lăng Hạo đang ở đằng sau chăm chú đọc báo.

Sự cố nhỏ nhoi này, làm hai người họ nhất thời vô cùng gượng gạo, Bách Phú thì đến đầu cũng không dám ngẩng lên nữa, còn Lăng Hạo cũng bỗng dưng đỏ cả mặt. Để che giấu tình cảnh khó xử của mình, hai người họ vội vàng giả vờ như chưa có chuyện gì, cười ha ha mà chào hỏi một cái, sau đó, lại ai đi làm việc của người này.

Suốt cả một ngày này, Bách Phú trong lòng đầy tâm sự, chỉ làm một bản thông báo đơn giản mà cũng đánh sai đến mấy chữ. Còn Lăng Hạo cũng chẳng khá hơn Bách Phú được bao nhiêu, bộ dạng hoàn toàn là không yên lòng. Hơn nữa lại còn làm ra việc khó mà tin được là chủ động tự mình đi rót cà phê, không hề gọi Bách Phú.

Hai người họ cứ nỗ lực để che giấu gì đó, nhưng cũng chẳng thể ngăn được trái tim đang hoảng loạn lên của mình.

Cuối cùng đến lúc Bách Phú đánh sai chữ đến lần thứ bảy, cô quyết định tạm ngừng công việc lại, đi tìm Đặng Hân nói chuyện phiếm, tránh để bản thân lại có cơ hội suy nghĩ lung tung.

Lăng Hạo vẫn luôn nhìn trộm Bách Phú khi thấy cô đi ra ngoài rồi, mới đứng lên từ chiếc ghế đã ngồi đến tê hết cả người, thả lỏng gân cốt một cái.

Nhìn cảnh sắc con sông mê người ngoài kia, lại nghĩ tới sự tiếp xúc ấm áp mà nhẹ nhàng trên má vừa rồi. Lăng Hạo chạm nhẹ nhẹ vào nơi còn lưu lại sự ấm áp đó, bên khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười ngọt ngào.

Cảm giác này đã lâu lắm rồi mới có, quen biết quá nhiều cô gái, đi lại cũng có quá nhiều người, những cô lên giường cùng anh ta cũng không ít, Lăng Hạo còn cho rằng mình sẽ không thể còn có cái cảm giác tim đập chân run này nữa. Nhưng đến hôm nay, chỉ vì cô gái có tên Bách Phú này vô ý đụng chạm một cái, thì cảm giác tim đập không thể tưởng được này lại xuất hiện. Thật chẳng ngờ được một cái đụng chạm nhẹ như thế lại có thể làm cho người ta hưng phấn đến vậy, chờ mong đến vậy.

Nghĩ tới vừa rồi bản thân còn đỏ cả mặt, Lăng Hạo không đứng được cúi đầu xuống tự cười chính mình, đâu có phải lần đầu nữa đâu, sao lại để ý đến thể cơ chứ ? Hơn nữa, cô ấy lại cũng đâu phải cố ý . . . .

Lăng Hạo một mình mỉm cười suy nghĩ lung tung, hoàn toàn không chú ý đến Kỳ Nhan đã đứng được một lúc lâu ở trước cửa văn phòng.

Kỳ Nhan cố nhịn xuống nỗi u sầu đau đớn trong tim, nhìn Lăng Hạo đang đứng tự cười ngây ngô một mình. Về mặt này cô đã quá quen thuộc, vì lúc vừa mới quen biết với Lăng Hạo, cô cũng thường một mình ngây ngô cười như vậy.

Hiện giờ nụ cười của Lăng Hạo rõ ràng là không phải vì cô, vậy thì, là vì ai chứ ?

Kỳ thực trong lòng Kỳ Nhan sớm đã có đáp án cho mình, còn có thể là ai nữa ? Chỉ có một người, chính là Trần Bách Phú.

Không biết là tại vì sao, mà Lăng Hạo lại đặc biệt chú ý đến cô gái chẳng hề hợp mắt này chút nào. Trong tim Kỳ Nhan dâng lên sự chua xót khổ sở, cô chính là không thể hiểu được, bản thân rốt cuộc có chỗ nào lại không bằng được Bách Phú ! Bất luận bản thân cô có đối với anh ta dịu dàng đến thế nào, gắn kết đến thế nào, anh ta vẫn chỉ luôn nhớ đến Trần Bách Phú kia !

Kỳ Nhan đã từng thâm hạ quyết tâm, nhất định sẽ không để thua Bách Phú, song lại không biết kỳ thực cô ta sớm đã thua rồi. Bởi vì, dựa vào điều kiện của cô ta, mà vẫn để cho Bách Phú chiếm được một chỗ đứng nhỏ nhoi trong trái tim Lăng Hạo, điều đó cũng đã là thua.

Kỳ Nhan không đi vào chào hỏi Lăng Hạo mà rời đi ngay, ngọn lửa ghen tức trong tim bắt đầu được nhen nhúm lên. Không vì gì khác, chỉ vì Lăng Hạo với nụ cười say mê một mình kia.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Quyền 2 - Chương 62: Sỉ Nhục

Bách Phú một mình ở lại trong văn phòng, Lăng Hạo và Kỳ Nhan sáng sớm đã đi đón bạn.

Lăng Hạo lại còn như vô tình mà dặn dò : “Ồ trong văn phòng là được, đừng có chạy lung tung.”

Lời này nghe ra thì ... .. ừm ... .. hình như có chút kỳ quái.

Ít nhất Bách Phú cũng cho là như vậy.

“Ồ trong văn phòng là được, đừng có chạy lung tung.”

Đây không phải là bảo mình không được đi đâu cả sao ?

Càng nghĩ càng thấy kỳ lạ, Lăng Hạo còn hỏi mình có muốn nghỉ phép hay không ? Anh ta lại chủ động muốn mình nghỉ phép ... .. cái người cuồng công việc này !

Có điều chẳng còn cách nào, chỉ có thể ở trong văn phòng vậy. Ai bảo anh ta là sếp của mình chứ ?

Mặc dù lúc anh ta không ở đây, thì mình cũng chẳng có việc gì có thể làm.

Lên mạng, nghe nhạc, xem tin tức ... .. thật đúng là sự tiêu dao tự tại khó có được !

Song, cũng rất vô vị.

Đang lúc Bách Phú đang buồn chán đến chết lên được, Kỳ Nhan đột nhiên gọi điện thoại đến, phân phó cô mang cốc thủy tinh chuyên dùng của Lăng Hạo và cà phê đưa qua.

“Cái người này, thực là càng lúc càng khó tính !” Bách Phú trong miệng lầm bầm, cầm đồ lên, đi về nơi uống trà phía sau khách sạn.

“Lăng tiên sinh, đồ anh cần đã đem tới rồi đây !” Bách Phú cung kính lễ độ đem cốc thủy tinh và cà phê đặt lên trên bàn, cố gắng hết sức để không làm thất lễ với người khác.

Lăng Hạo nhìn Bách Phú trước mặt, đôi lông mày đẹp đẽ kia có chút nhíu lại.

“Đề đồ xuống đi.” Kỳ Nhan dịu dàng nhìn Bách Phú, nụ cười cực kỳ xinh đẹp, đẹp đến nỗi dù Bách Phú là một cô gái mà cũng thấy động lòng.

“Đây là ai ?”

Một cô gái tóc làm xoắn tít, xinh đẹp thời thượng ngồi ở bên cạnh bàn tròn cất tiếng hỏi. Cô gái này xem ra có lẽ tuổi tác cũng tầm khoảng hai mươi tuổi, vóc người so với con gái Trung Quốc thì đầy đặn hơn nhiều. Làn da của cô ta hiện ra màu kẹo mật cực kỳ khỏe mạnh, sống mũi cao, đôi mắt to, thần sắc kiêu ngạo. Vừa nhìn đã biết là một cô gái nhà giàu có được chiều chuộng.

“Cô đây là tiểu thư Trần Bách Phú, cô ấy là trợ lý của Lăng Hạo.” Kỳ Nhan vẫn giữ gương mặt dịu dàng mỉm cười nói.

Xinh đẹp, làm việc giỏi, khí chất cao quý, mặc dù có chút lạnh lùng, song lại không hề mất đi thần khí cao cao tại thượng. Thực đúng là một cô gái hoàn mỹ ! Bách Phú vô cùng hâm mộ Kỳ Nhan cao nhả mẽ người đang ở trước mắt mình đây. Lại nghĩ cũng chỉ có cô gái như vậy mới có tư cách đứng bên người Lăng Hạo.

“Ha ha ha ha ...” Cô gái có làn da bánh mật cười khoa trương, “Không phải chứ ? Lãng thiếu không phải là kén chọn nhất hay sao ? Sao giờ lại chọn một ‘cực phẩm’ béo thế này để làm trợ lý thế ? Ha ha ... . Bách Phú ? Đến những năm này rồi mà còn có người có tên như thế này à ? Hơi bị quê chút đấy ...”

Nghe thấy người khác trước mặt mình cười nhạo bản thân như vậy, Bách Phú nhất thời ngây ngẩn hết cả người ra, gò má dường như đang có lửa đốt cháy, chỉ cảm thấy thực hận vì không thể tìm ra một cái lỗ để chui vào.

Bản thân ... thực sự lại kém cỏi vậy sao ?

Chưa đợi cô gái kia nói hết, Kỷ Nhan đã vội vã cướp lời Lãng Hạo mở miệng trước nói : “Ỗ Lê, đừng nói thế. Bách Phú cô ấy là người rất có năng lực, Lãng Hạo còn thường xuyên khen ngợi cô ấy đấy ...”

“Tôi cũng nghĩ thế, trợ lý của Lãng Hạo nhất định sẽ không kém cỏi.” Người đàn ông cực kỳ đẹp trai khiêm tốn ngồi cùng ngồi trên bàn khách khí mỉm cười với Bách Phú nói, “Xin tiểu thư Bách Phú bỏ qua cho, là em gái bị tôi chiều hư. Nếu như con bé nói gì làm cho cô tức giận, tôi thay con bé xin lỗi cô.”

“Không sao đâu.” Bách Phú miễn cưỡng cười cười, không nói thêm gì mà xoay người rời đi.

Tiếng bàn luận xung quanh lại vang lên lần thứ hai, âm thanh cười nhạo bay vào tai Bách Phú, làm đến giờ cô mới biết, đoạn đường này hóa ra lại dài đến vậy.

Lãng Hạo sắc mặt tối sầm lại vẫn ngồi ở chỗ cũ, cũng không nói thêm câu nào nữa. Mấy người trên bàn cũng nhìn được anh ta đang không vừa lòng, vì thế rất nhanh cũng chia tay.

Lúc Lãng Hạo trở về phòng làm việc, Bách Phú đang vui đầu xem đám tài liệu vừa mới được đưa đến.

Khi bước đến bên người Bách Phú, Lãng Hạo cuối cùng mở miệng hỏi : “Cô ... không sao chứ ?”

“Không sao .” Bách Phú cười cười.

Song Lãng Hạo vẫn nhìn ra được sự thương cảm và tự ti của cô, trong tim không dừng được mà đau lòng : “Xin lỗi ... Ỗ Lê và Ỗ Cương là bạn chơi với tôi từ lúc nhỏ đến lớn, hơn nữa, gia tộc nhà họ với Lãng gia chúng tôi cũng thường xuyên có công việc làm ăn ... Ỗ Lê cô gái này từ trước đến nay. Trong mắt cô ấy, ngoài bản thân ra thì căn bản là không có người khác. Cho nên ...”

Lời còn chưa nói hết, đã bị Bách Phú cắt ngang : “Anh ... không cần phải giải thích với tôi đâu ... .kỳ thực, cô ấy nói cũng là sự thật ...”

Bách Phú ngẩng đầu lên, nhìn vào Lãng Hạo, thái độ cầu xin nói : “Có thể ... cho tôi nghỉ hai tuần không ?”

Lãng Hạo thở phào một hơi, anh ta vẫn cứ lo Bách Phú sẽ đề nghị xin nghỉ việc cơ đấy, “Cô muốn bắt đầu nghỉ từ lúc nào ?”

“Bây giờ.”

“Được, tôi sẽ nói một tiếng với bên nhân sự.” Lãng Hạo vẫn cứ đau lòng nhìn Bách Phú.

“Cảm ơn ... thật ra, anh là cố ý không muốn cho tôi gặp mặt họ đúng không ?” Bách Phú bình tĩnh hỏi, bên khóe miệng còn có chút ý cười.

“Không phải.” Lãng Hạo lập tức trả lời.

Bách Phú nhìn vào đôi mắt của Lãng Hạo, cười khổ mà nói : “Anh nói dối... tôi biết, anh chính là ý này.”

Nụ cười khổ đó, làm trước mắt Lãng Hạo run rẩy một cái. Trước giờ anh ta chưa từng biết hóa ra nụ cười đau khổ lại cũng có thể mê người như thế, làm hoa mắt như vậy. Lãng Hạo không cách nào di dời tầm mắt đi nữa, cùng đau buồn với Bách Phú.

“Không sai, mình đã lừa cô ấy.” Lãng Hạo trong tim tự nói với chính mình.

Anh ta sớm đã dự liệu được Ỗ Lê sẽ chế nhạo Bách Phú, vì vậy nên mới bảo Bách Phú ở lại văn phòng làm việc. Bên cạnh anh ta đã có quá nhiều những người giống như Ỗ Lê này rồi, sự tự lợi – ngu xuẩn – ngạo mạn – vô tri ... của bọn họ, chỉ biết dùng tiền tài và địa vị để phán đoán một con người. Ở trước mặt thì thân thiết vô cùng, sau lưng lại đâm đạp lẫn nhau. Họ ... sẽ làm tổn thương đến Bách Phú vừa đơn thuần lại vừa thiện lương này.

Nhưng, Bách Phú trong lòng lại không cho là như vậy : Lời nói của Ỗ Lê mặc dù đúng là làm cô rất buồn, nhưng Lãng Hạo khi bắt cô trốn ở trong phòng không cho phép đi ra ngoài, không phải cũng chính là đã xác nhận rằng mình thật sự rất thiếu hụt sao ? Cứ nghĩ đến đây, cô lại cực kỳ đau lòng ...

“Tôi, lẽ nào cả đời cứ phải thế này hay sao ?” Bách Phú tự hỏi lòng mình.

+++ +++ +++ +++ +++

Bách Phú đi rồi, Lãng Hạo đứng trước cửa sổ văn phòng làm việc, cứ nhìn mãi theo cô rời đi, lần đầu tiên lại cảm thấy mình bất lực thế này, để cho cô

phải chịu sự thương tổn vô ích đó.

“Anh đang nhìn gì đấy ?” Kỳ Nhan đến, mỉm cười hỏi.

Lăng Hạo vẫn đang nhìn theo Bách Phú, không xoay người lại.

“Em cố ý đúng không ?” Anh ta lạnh như băng hỏi.

Kỳ Nhan trong tim kinh ngạc, vội vàng giải thích : “Sao có thể , em chỉ là ... ..”

“Không cần nói nữa, em đang nghĩ gì anh đều biết.” Lăng Hạo lạnh lùng nói , “Em với đám con gái trước đây đâu đá thể nào, em cho rằng anh không biết hay sao ? Có điều, tại sao phải dùng trên người Bách Phú ? Cô ấy chỉ là một cô gái đơn thuần. Anh, không cho phép em lại đụng đến cô ấy.”

“Tại sao ? Tại sao !” Kỳ Nhan nhất thời bốc hỏa lên tận đỉnh đầu, “Em lại còn có thể vì cái gì chứ ? Đương nhiên là vì anh ! Khi em vừa mới quen biết anh, lẽ nào không đơn thuần hay sao ? Lúc đó những cô gái bên người anh chế nhạo, xua đuổi em thế nào, anh không phải cũng biết hay sao ? So với những thù đoạn đó, việc em làm ngày hôm nay có là gì ! Nhưng, anh đã bao giờ nói ra những lời như thế này để cảnh cáo bọn họ, để bảo vệ em ?”

Kỳ Nhan không hề rơi lệ, bởi vì nước mắt đã không còn rơi ra được nữa rồi. Trong tim cô ngoài nỗi đau, vẫn chỉ có đau đớn. Lẽ nào, cho dù bản thân cô có nguyện ý đưa ra chân tình, cũng không thể so được với Trần Bách Phú kia sao ? Vốn dĩ, khi Bách Phú u buồn xoay người rời đi, trong tim Kỳ Nhan cũng có chút không nở và tội lỗi. Nhưng hiện giờ, chỉ mấy câu nói của Lăng Hạo, đã hoàn toàn làm tan biến cảm giác tội lỗi trong tim cô, ngược lại còn châm lên ngọn lửa tức giận càng lớn hơn nữa.

“Anh không muốn nói gì nữa, vẫn chỉ có câu nói đó : Không cho phép em lại đụng vào cô ấy.” Lăng Hạo quay đầu lại, ánh mắt lạnh lẽo mang đầy hàn ý kia làm Kỳ Nhan run rẩy, “Anh ghét nhất là loại con gái lòng dạ độc ác ! Em, đi ra ngoài cho anh!”

Kỳ Nhan hít sâu một hơi, cứng như gỗ mà xoay người rời đi, giống như lúc này chỉ còn lại thân thể cô vậy, còn linh hồn không biết đã bay đến nơi nào rồi.

Lăng Hạo không phải không nhìn thấy trái tim đau đớn của Kỳ Nhan, chỉ là sự thương tâm và cảm giác tội lỗi với Bách Phú đã hoàn toàn chiếm hết trái tim anh ta, làm anh ta không thể còn thừa chỗ nào để dung nạp thêm sự đau lòng của người khác nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Quyển 2 - Chương 63: Tranh Đấu

Trở về nhà, Bách Phú vô lực nằm bò ra giường, trong đầu một mảng trống rỗng. Cứ như vậy, cô nằm mãi cho đến khi trời tối.

Dịch Đạo không biết có chuyện gì mà lại quay lên núi, còn Trương Dương cũng chạy đi Thượng Hải để bồi dưỡng. Chỉ còn lại mình cô. Đặng Hân cũng đã không thể chờ lâu hơn nữa mà chạy đến chỗ Ninh Tiêu để báo danh, có lẽ là chưa nhận được tin tức gì, nếu không, sớm đã điện thoại đến làm phiền cô rồi.

Đột nhiên, điện thoại vang lên, là ai nhỉ ?

Hóa ra là Anh Đào, cô ta đã biết được chuyện xảy ra ngày hôm nay. Khách sạn vốn là nơi chẳng thể giấu được bí mật gì cả. Tiếc là cô ta căn bản chẳng hề có chút ý muốn an ủi nào cả.

“Sao mà chị lại ngốc thế ! Ngàn vạn lần đừng có nói với người khác chị là chị họ của tôi nữa đấy ! Bởi vì thực mất mặt lắm !”

Giọng nói tức giận của Anh Đào cứ quanh quẩn mãi bên tai, làm trái tim Bách Phú cũng trầm xuống đáy sâu.

Một trận gió thổi đến, quây quần linh hoa trên ban công đang kêu xào xạc, nhẹ nhàng nhảy múa.

Bách Phú bước đến ban công, nhẹ nhàng chạm vào cánh linh hoa kiều mỹ kia, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống trên những cánh lá kiều diễm : “Người tại sao lại không an ủi ta ? ... ..Dịch Đạo nói, người có linh lực rất mạnh, không phải sao ? Người , có thể làm cho ta trở nên xinh đẹp không ?”

Bách Phú nhẹ nhàng hôn lên tim hoa thu hút người kia... ..

Nhẹ nhàng mà ôm lấy linh hoa, Bách Phú quay vào trong phòng, lấy gương đồng ra, thất vọng mà soi vào ... ..

+++ +++ +++ +++ +++

Anh Đào bức mình vút điện thoại xuống, cái bà chị họ của mình này đúng là làm cho người ta không thể tiêu hóa được, thực không biết Lăng Hạo làm

sao lại chọn cô ta làm trợ lý cơ chứ ?

Nghĩ tới Lăng Hạo, Anh Đào trong tim lại rung động : Thực đúng là một người đàn ông ưu tú ! Vừa đẹp trai, vừa lạnh lùng, lại nhiều tiền. Đáng tiếc ... cái cô Kỳ Nhan kia quản lý anh ta chắc quá. Nếu như đưa cho Anh Đào cô một cơ hội, thì dựa vào sức hấp dẫn của bản thân, nhất định sẽ có thể nắm chắc được anh ta trong bàn tay mình.

Kỳ thực Tô tổng cũng không tệ, chỉ là đã có vợ mất rồi. Có điều, dựa vào sự sùng ái của ông ta đối với mình, ha ha ... đủ để đấu với bà vợ của ông ta rồi chứ ? Chỉ là một bà già chẳng ai thèm, lấy gì mà đấu với mình ! Nói không chừng, Tô tổng sẽ có một ngày ly hôn với vợ, cưới mình qua cửa ải chứ !

Anh Đào đứng trước gương, nhìn ngắm bản thân mê người này : cánh môi hồng phấn, kiêu kỳ non mềm như có nước ; một đôi mắt to tròn, nhìn thế nào cũng thấy phát ra ánh sáng ; làn da trắng mịn, như thể thổi nhẹ là có thể vỡ ; hai máng má hồng hồng trên gò má, khiến người ta thấy yêu mến như vậy ....

Mãn nguyện cười cười, nói với chính mình : lẽ nào mình, không phải là cô gái đáng yêu nhất, xinh đẹp nhất trên thế giới này sao ?

Một trận gió lạnh thổi tới, Anh Đào chu đôi môi nhỏ đầy đặn lên, cuốn y phục vào sát hơn một chút, kỳ quái nghĩ : Sao lại lạnh thế nhỉ ?

+++ +++ +++ +++ +++

Diêu Diệp trở về rồi.

Nghe thấy tin này, Anh Đào chán ghét nhũn lại đôi lông mày xinh đẹp, trong lòng tự nói : Cô ta không phải xin nghỉ phép một tháng à, sao mà nhanh thế đã quay về rồi ? Lại muốn quay về đấu với mình sao ? Chỉ dựa vào cô ta ....

Haiz, nhưng bất luận là mình có mè nheo thế nào, có làm bộ tức giận thế nào, thì Tô tổng vẫn nhất quyết không chịu khai trừ cô ta ! Còn nói gì mà công tư phân minh ... .. Diêu Diệp kỳ thực đúng là một người phụ nữ đáng thương, bản thân mình ưu tú thế này cũng không cần phải chấp vật với cô ta nữa. ....

Anh Đào khinh thị dùng mũi mà “hửi” một tiếng.

Chuẩn bị tư liệu cho tốt, phải họp rồi. Thân là thư ký, Anh Đào đương nhiên phải ngồi cạnh Tô tổng, mà vị trí này, trước đây chính là của Diêu Diệp.

Diêu Diệp hôm nay đến từ rất sớm, vừa bước vào cửa đã nhìn thấy Anh Đào đã ngồi trên vị trí của chính mình, đang khiêu khích nhìn mình, bên khoe miệng còn đem theo ý cười khinh bỉ.

Diêu Diệp lại không hề như trước đây phản kích lại, chỉ lặng lẽ ngồi xuống đối diện với Anh Đào.

Tô tổng đến, giả vờ như không hề nhìn thấy chiến tranh không khói lửa giữa hai người kia, tùy tay cầm lên tài liệu Anh Đào chuẩn bị cho cuộc họp, hỏi Anh Đào thêm mấy vấn đề có liên quan.

Người cũng dần dần đến nhiều hơn.

Nhìn thấy Diêu Diệp chịu ghê lạnh ở bên cạnh, đám đồng sự trước đây thường phải chịu cô ta mắng chửi vô lý, ai nấy đều cảm thấy trong tim sáng khoái không tả, nghĩ : Cô cũng có ngày hôm nay sao ?

Trong tim thấy sáng khoái nhất, đương nhiên chính là Anh Đào, Diêu Diệp kia bình thường vẫn thích ra oai lúc này như đã biến thành con cọp mất nanh, trong lòng của cô ta đừng nói là có bao phần đắc ý.

“Giám đốc Diêu, cô làm ơn đi giúp tôi rót ly cà phê có được không ?”

Một câu này của Anh Đào, làm tất cả mọi người đều phải kinh ngạc.

Mặc dù Anh Đào là người bên cạnh Tô tổng, nhưng luận về địa vị, cô ta đương nhiên không thể nào so với Diêu Diệp thân là giám đốc bộ phận quản lý phòng được. Hiện giờ, Anh Đào lại dám trắng trợn ra lệnh cho một người có chức vụ là ‘giám đốc’ đi rót cà phê cho cô ta !

Ngay đến cả tổng giám đốc Tô Vĩ Thiên cũng phải nhũn mày lại, cô Anh Đào này quả thực là không có trên dưới gì hết cả !

Tô Vĩ Thiên vừa mới muốn mở miệng để trách mắng Anh Đào, thì Diêu Diệp đã cướp lời trước mỉm cười mà nói : “Được, vừa hay tôi có một hộp cà phê mang về từ Anh Quốc, để tôi đi lấy cho cô nếm thử.”

Nói xong, Diêu Diệp đứng dậy xoay người rồi đi.

Tô Vĩ Thiên kinh ngạc nhìn theo bóng lưng Diêu Diệp, trong lòng nghĩ, vẫn là Diêu Diệp hiểu biết hơn !

Vừa quay đầu lại, đã nhìn thấy mọi người vừa đang mang bộ dạng xem kịch hay, đột nhiên gượng gạo vô cùng, trong lòng không nhịn được mà mắng Anh Đào không hiểu chuyện kia. ~

Diêu Diệp quay lại, thân mật đem một cốc cà phê đang tỏa hương thơm ra khắp bốn phía đưa cho cho Anh Đào, cứ như thể hai người họ là chị em thân

thiết nhiều năm không gặp vậy.

“Thơm quá ! Giám đốc Điều thiên vị nhé, sao lại không cho tôi một cốc thế ?” Tô Vi Tín cười ha ha thăm dò hỏi.

Nhưng, Điều Diệp lại chẳng hề nhìn ông ta lấy một cái, chỉ chăm chú nhìn vào cốc cà phê trên tay Anh Đào, trên gương mặt là nụ cười xinh đẹp.

Thấy Điều Diệp không để ý tới mình, Tô Vi Tín có chút khó xử nghĩ thầm : Xem ra vẫn còn đang giận rồi.

Hương thơm của cà phê bay khắp cả phòng họp, mọi người đều hít hà mùi hương mê người của thứ cà phê này.

“Anh Đào tiểu thư sao vẫn chưa uống thế ?” Điều Diệp cân bản không thèm nhìn người khác, mỉm cười hỏi : “Sao thế ? Sợ tôi hạ độc sao ?”

Lại đấu nhau rồi ! Mọi người trong phòng họp ai nấy cùng thầm cười nhạo, chuẩn bị thưởng thức màn kịch đặc sắc tiếp theo.

Tô Vi Tín lúc đó hồi hận vô cùng, thực không nên để hai người phụ nữ này cùng ngồi ở một chỗ.

Sợ ư ?

Anh Đào lạnh lùng nhìn lại Điều Diệp, trực giác nói với cô ta, nụ cười của Điều Diệp kia không hề đơn thuần tí nào. Nhưng, sự cao ngạo đã làm cô ta không còn để ý đến lời cảnh giác của bản thân nữa, cô ta nguyên tin rằng Điều Diệp làm thế này, là để cầu hòa.

“Giám đốc Điều đừng nói thế, Anh Đào tôi có gì phải sợ chứ ? Trong phòng họp có nhiều người thế này cơ mà.”

Nói xong, Anh Đào đem cốc cà phê trong tay uống cạn. Cà phê vừa vào miệng, Anh Đào đã cảm nhận được một loại hương vị thơm nồng trên đầu lưỡi đang lan tỏa ra trong khoang miệng mình.

“Thơm quá ! Cảm ơn giám đốc Điều.” Mặc dù trên miệng thì nói lời cảm ơn, nhưng gương mặt cô ta lại chẳng có chút ý tứ cảm ơn nào cả.

“Thực sao ? Ha ha ha, tôi còn sợ là Anh Đào tiểu thư sẽ không thích đây !”

Điều Diệp cười cực kỳ vui vẻ, điều này lại càng làm cho trong lòng Anh Đào dâng lên một loại dự cảm không lành, có điều, lại nghĩ cô ta làm thế nào dám ở trước mặt biết bao người thế này mà hạ độc được chứ ?

“Được rồi, chuẩn bị họp !” Tô Vi Tín kịp thời phá vỡ màn tranh đấu của hai cô nàng, màn kịch náo loạn này cũng nên đến hồi kết rồi.

Cho đến khi tan sở, gương mặt tươi cười của Điều Diệp vẫn lảng vảng trước mắt Anh Đào. Chỉ là, nụ cười trên gương mặt đó hình như còn phát ra chút kỳ lạ.

Anh Đào không nhận được hồi hận, nhất thời xúc động uống hết cốc cà phê đó. Cô ta cứ cảm thấy, Điều Diệp sau đó cười vui vẻ đến như vậy tất cả đều là vì cốc cà phê.

Nhưng, tại sao chứ ?

Một cổ hàn ý từ dưới chân xông lên, Anh Đào trong tim bất giác mà dâng lên sự hoảng sợ.

Nghĩ một chút, cầm điện thoại lên : “Vi Tín, tối nay anh có đến không ?” Anh Đào nỉ non hỏi.

“Tối nay không được rồi ! Anh có việc rất quan trọng cần phải bàn với Lục tổng, có lẽ phải bàn đến tầm ba bốn giờ, đến lúc đó anh sẽ trực tiếp về nhà.”

“Anh lại không đến.” Anh Đào thất vọng chu miệng ra.

Tô Vi Tín ở đầu kia của điện thoại cười vang lên, nói lời an ủi : “Được rồi, bảo bối, ngày mai anh sẽ đến thăm em.”

“Ừm.”

Nhất định phải cướp ông ta từ tay bà vợ già đó về ! Anh Đào âm thầm hạ quyết tâm.

+++ +++ +++ +++ +++

Điện thoại vừa được đặt xuống, một đôi tay trắng nõn đã ôm lấy eo của Tô Vi Tín.

Tô Vi Tín hôm nay đúng là không đi đến chỗ Anh Đào nữa, có điều chẳng phải vì phải đi bàn việc làm ăn, mà chính là đã đặc biệt có hẹn với mỹ nhân. Mà mỹ nhân này chẳng phải ai khác, cũng chính người đang hoàn toàn thay đổi đang nhẫn nhục chịu đựng : Điều Diệp.

Đàn ông chính là như vậy, vĩnh viễn cũng không chán ghét bên mình có thêm đàn bà. Có lẽ, cảm giác phải ôm trái ôm mới có thể làm cho họ từ trong tim đạt được đến cảm giác hoàn hảo chăng ?

“Hôm nay có tức giận không ?” Tô Vi Tín sùng ái chạm vào gương mặt Điều Diệp.

Điều Diệp hạnh phúc cười, lắc lắc đầu, sau đó ngoan ngoãn mà dính sát vào trước ngực Tô Vi Tín.

“Anh đã nói mà, tiểu Điều của anh là hiểu chuyện nhất. Không giống như Anh Đào ngang bướng ương ngạnh kia.”

Nghe thấy cái tên Anh Đào, thân thể Điều Diệp lại run rẩy mạnh một cái.

Tô Vi Tín vội vàng ôm chặt lấy Điều Diệp hơn, lúc này cô ta mới thả lỏng người ra được.

“Làm cho anh một cốc cà phê có được không?”

“Được.” Điều Diệp vui vẻ đáp ứng, lập tức chạy vào phòng bếp.

“Của anh đây.” Điều Diệp dịu dàng đem cốc cà phê đưa vào tay Tô Vi Tín.

Tô Vi Tín nhú nhú lông mày, giả vờ bất mãn hỏi : “Tại sao không làm cho anh loại cà phê mà em đưa cho Anh Đào uống ? Cốc cà phê này còn lâu mới thơm bằng loại kia !”

Gương mặt Điều Diệp đột nhiên tối sầm lại, lạnh như băng nói : “Cốc cà phê đó là được chuẩn bị riêng cho Anh Đào. Anh không thể uống được !”

Nhìn thấy sắc mặt Điều Diệp đột biến, Tô Vi Tín không thể không nghi ngờ hỏi lại : “Đặc biệt chuẩn bị riêng cho Anh Đào ? Em . . . . .chẳng lẽ lại thêm thứ gì đó vào trong sao ?”

Nghe thấy lời này của Tô Vi Tín, Điều Diệp ôm lấy cổ ông ta, nở ra nụ cười đẹp đẽ nhất của mình : “Anh nói xem ?”

“Ách . . . . .đương nhiên là không rồi. Ha ha . . . . .” Tô Vi Tín không tự nhiên cười lên hai tiếng, đem đầu của Điều Diệp giấu vào trong ngực mình, nụ cười trên gương mặt cũng theo đó tắt mất.

Không biết là tại vì sao, nhưng khi nhìn thấy nụ cười thiên kiều bách mỹ này của Điều Diệp, Tô Vi Tín trong tim lại đột nhiên có một cảm giác kinh tâm vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Làn Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Quyển 2 - Chương 64: Quỷ Ảnh Chập Chờn (Một)

Anh Đào lười biếng nằm trong bồn tắm to cao cấp, ngâm mình trong lớp bọt thơm mát.

Ngâm mình trong bồn tắm giờ là hoạt động mà Anh Đào thích nhất, nằm ở chỗ này, ưu nhã nghe nhạc, nếu thích, còn có thể xem tivi. Loại cuộc sống hào nhoáng này là thứ mà cô ta đã hướng tới từ rất lâu rồi.

“Loại cuộc sống này vốn dĩ là phải thuộc về mình.” Anh Đào mãn nguyện tự nói với mình, trong tim có bao phần đắc ý thật không nói hết được.

Dàn Hifi cao cấp đang phát bài hát “Crazy in love” . . . . .

Nếu phải dựa vào bản thân, thì đến lúc nào mới có thể có được cuộc sống thế này ? Mua quần áo không cần để ý đến giá cả ; khi ra vào ở hội nghị cao cấp luôn có phục vụ hạ eo cúi chào ; dùng tiền tài đập lên để bản thân được cao cao tại thượng . . . . .

Anh Đào không hề cảm thấy bản thân là người quá sùng bái tiền bạc, nhưng nếu như có điều kiện để tìm được một người đàn ông có tiền, thì có gì là không tốt chứ ? Điều kiện cuộc sống ưu việt, những ánh mắt ngưỡng mộ của người khác, thử hỏi có ai lại không khát vọng ? Hơn nữa, Tô Vi Tín lại là một người đàn ông ưu tú, mặc dù đã có gia thất. Chẳng có ai lại có tư cách để cười nhạo cuộc sống kim tiền này của cô ta cả, điều này có gì là không được. Đám người đó chẳng qua chỉ là “không ăn được nhó lại chê nhó chua” mà thôi, không biết là có bao nhiêu các cô gái trẻ đẹp đang ngưỡng mộ vận may này của cô ta đây !

Có lẽ do ngâm mình trong bồn tắm quá thoải mái, nên Anh Đào ngủ gục mất trong bồn tắm.

Trong giấc mơ, Anh Đào đến trước một căn nhà cổ cũ nát. Căn nhà cổ này có cột chạm khắc cùng hành lang, rất cổ rồi. Xem ra, nó cũng đã từng có thời phồn hoa, nhưng hiện giờ lại thành cũ nát thế này.

Cánh cửa gỗ rộng mở với lớp sơn màu đỏ vẫn treo trên đó, bên trong đen xì xì, giống như muốn nuốt trôi mọi thứ vậy. Trước cửa được phân biệt trồng hai cây hòe to cao, hai cây hòe này trên đỉnh cùng dây dưa lại với nhau, giống như đôi tình nhân gắn kết không rời vậy.

Anh Đào vốn dĩ sợ bóng đêm rất muốn chạy đi, bởi vì cô ta cứ cảm thấy bên trong kia hình như có thứ đáng sợ gì đó đang chờ đợi mình. Nhưng, thân

thể lại không tự chủ được mà bước vào trong căn nhà. Do đó , Anh Đào sống chết giãy dụa, muốn thoát khỏi sức hút âm lãnh đang hút lấy mình.

Đang lúc Anh Đào ra sức phản kháng lại, thì trong căn nhà đó đèn bỗng sáng lên, cánh cửa lớn trong chốc lát cũng hiện ra mới mẻ sáng loáng lên. Một thiếu nữ khoảng mười sáu mười bảy tuổi thân mặc áo xanh ngọc vui vẻ bước từ trong cửa ra chào đón.

“Cô cuối cùng đã đến, Anh Đào. Chúng tôi đợi cô lâu lắm rồi !”

Anh Đào rất miễn cưỡng cười lại một cái với thiếu nữ đó : “Cô ... ..quen biết tôi sao ?”

“Đương nhiên rồi.” Giương mặt thiếu nữ hiện lên rõ lúm đồng tiền sâu thẳm, mặc dù chỉ có một cái, nhưng vẫn làm cho người ta cảm thấy ngọt ngào vô cùng, lại lạnh lợi đáng yêu.

Anh Đào không hiểu nhìn thiếu nữ áo xanh ngọc đó, thiếu nữ kia chẳng hề khách khí bước lên nắm lấy cổ tay Anh Đào : “Chúng ta đi nào, mọi người đều đang đợi cô đây !”

Vốn dĩ đang sống chết giãy giụa, dù chết cũng không muốn vào căn nhà kia, giờ Anh Đào lại ngoan ngoãn đi theo thiếu nữ đó bước vào trong căn nhà cũ nát.

Vừa bước vào đến cửa, đột nhiên, có một bàn tay lạnh băng giờ ra, từ đằng sau bóp lấy cổ của Anh Đào, đem đầu cô ta dúi vào trong hồ cá trong vườn. Anh Đào thống khổ giãy giụa không ngừng, muốn thoát khỏi bàn tay to đang miết lấy kia ... ..

Cảm giác ngạt thở quả thực quá khổ sở, tim phổi đều như muốn vỡ ra vậy. Dù cho bản thân đã cố hết sức để nhịn thở, nhưng nước vẫn theo đường mũi của cô ta mà tiến vào... ..

“A ~ ~ ~”

Anh Đào cuối cùng cũng tỉnh lại, hóa ra, cô ta lại ngủ gục đến nỗi trượt cả vào trong bồn tắm !

“Khụ khụ khụ ... ..” Thống khổ ho khan đến nửa ngày, Anh Đào mới có thể thở lại như bình thường được.

Vừa mới dừng lại, Anh Đào bỗng cảm thấy trong nhà yên tĩnh đến kỳ lạ.

Sao nhạc lại dừng lại thế ?

Có điều Anh Đào đã chẳng thể suy nghĩ nhiều đến thế, vẫn đang chìm trong cảm giác hoảng loạn trước cái chết. Lần đầu tiên, cô ta nhớ tới chị họ Bách Phú của mình. Nếu có Bách Phú ở đây, cô ta sẽ không sợ hãi như thế này nữa nhỉ ?

Mặc dù rất không thích bà chị họ chẳng có cá tính, lại cũng chẳng có chút ưu điểm nào để cô ta thán phục này cả, nhưng Anh Đào không thể không thừa nhận, chị họ đối với mình rất tốt, bất luận cô ta có ngang ngạnh ương bướng thế nào, dù người khác có bàn luận về cô ta ra sao, thì chị họ vẫn luôn đối tốt với mình như thế.

Anh Đào mãi vẫn là Anh Đào, sự kiêu ngạo cùng ích kỷ của cô ta không cho phép cô ta cúi đầu trước Bách Phú.

Lắc lắc đầu, đem sự hoảng sợ của bản thân vứt sang một bên, không phải chỉ là ác mộng hay sao ? Lại nghĩ Anh Đào mình là người đã chịu nền giáo dục cao cấp từ những giáo sư nổi tiếng, làm sao lại có thể bị một con ác mộng dọa chứ !

Anh Đào mang theo toàn thân đầy khí nóng, bước tới trước tấm gương trong phòng tắm, trên tấm gương đó đang bị một lớp sương mờ mờ che phủ, làm Anh Đào trong mộng lung lại càng xinh đẹp hơn ! Thêm vào làn da trắng như ngọc được làn khói bao lấy, rõ ràng giống hệt như tiên hạ phàm. Cô ta say đắm nhìn ngắm bản thân mình, cảm thấy ngấm mải mà không biết chán.

Không khí xung quanh dần dần lạnh lẽo, Anh Đào cuối cùng cũng phải khoác lên khăn tắm, bọc kỹ tóc lại.

Song, Anh Đào lại chẳng hề nhìn thấy được, sau khi đã vắn tóc lên, đằng sau cổ cô ta có in rõ một dấu tay màu đen xì !

Suốt đêm đó, Anh Đào ngủ không ngon, cô ta dường như cứ nghe thấy bên tai có ai đó đang nhẹ gọi mình, làm cô ta không cách nào ngủ được.

Đến sáng ngày thứ hai đi làm, các đồng sự trong công ty đều bị gương mặt trắng bệch của Anh Đào dọa cho chết khiếp. Anh Đào bình thường vẫn luôn trẻ trung xinh đẹp giờ mang theo hai quầng mắt thâm đen, bờ môi tím tái, đôi mắt trong sáng kia giờ mang theo đầy tơ máu đỏ, hoàn toàn đã mất đi dáng vẻ phong tình vạn chủng trước đây.

Đến cả Tô tổng cũng kinh ngạc khi nhìn thấy dáng vẻ này của Anh Đào.

“Em không sao chứ ? Có cần về nhà nghỉ ngơi không ?” Tô Vi Tín sau khi về trong văn phòng, quan tâm mà hỏi han Anh Đào.

Anh Đào vô lực lắc lắc đầu, khẩn cầu hỏi : “Tôi nay ... ..đến ở với em được không ?”

Tô Vi Tín trước giờ chưa từng nhìn thấy bộ dạng Anh Đào yếu ớt như thế này bao giờ, trong ấn tượng của ông ta, Anh Đào vẫn luôn là người có cá tính, kiêu ngạo. Lần đầu tiên nhìn thấy một gương mặt khác của Anh Đào, cũng làm cho Tô Vi Tín đột ngột dâng lên cảm giác thương yêu. Ông ta nhẹ nhàng

nắm lấy bàn tay Anh Đào, đau lòng nói : “Tôi qua có phải là gặp ác mộng rồi không ? Đừng sợ, tối nay anh sẽ đến với em”

Nghe thấy lời Tô Vi Tín nói, Anh Đào lập tức lấy lại được không ít tinh thần, gạt đầu, vui vẻ mà cười lên.

Nhìn thấy sự hưng phấn được phát ra từ nội tâm của Anh Đào, Tô Vi Tín lại cảm thấy một cảm giác mất nguyên vẹn. Ông ta chính là rất thích loại phụ nữ mà không có ông ta thì không thể được này. Điều này ngoài việc làm cho ông ta hưởng thụ được sức mạnh của đồng tiền và quyền lực, thì còn có một loại cảm giác tuyệt vời khác, đó là chiếm hữu.

Đàn ông chính là như thế, hận không thể để cho toàn bộ phụ nữ trên thế giới này điên cuồng mà yêu mình, dù cho có nhiều hơn nữa thì cũng không bao giờ thấy là quá nhiều.

Khi nhận được điện thoại của Tô Vi Tín, Diêu Diệp trước tiên là cúi đầu cắn cắn bờ môi một chút, sau lại lập tức dâng lên ý cười. ~

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Làn Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Quyền 2 - Chương 65 : Quỷ Ảnh Chập Chờn (Hai)

Bách Phú đã hai ngày không đến nữa, trong lòng Lăng Hạo cứ day dứt mãi không thôi, không cách nào trấn tĩnh xuống được. Rất muốn đi đến nhà Bách Phú để thăm hỏi một chút, song, lại sợ là mình sẽ lại đem đến thương tổn thêm cho cô ấy. Dù sao, bản thân cũng đã có một người hôn thê tương lai mà ai cũng biết rồi.

Ninh Tiêu cũng gọi điện thoại đến, hỏi han tình hình của Bách Phú, nói rằng điện thoại của Bách Phú sao lại không gọi được.

Sau khi nhận điện thoại của Ninh Tiêu, Lăng Hạo lại càng lo lắng hơn, hóa ra giờ mới biết ở nhà chỉ có mình Bách Phú ! Dịch Đạo và Trương Dương đều không có ở nhà ! Hai cái tên này, lúc cần đến họ thì lại chẳng thấy mặt đâu!

Lăng Hạo cứ mâu thuẫn mãi đến tận tám giờ tối, cuối cùng không thể chịu được hơn bèn chạy đến nhà Bách Phú.

Vừa bước đến cửa, lại gặp một người khác cũng đến — em họ Ninh Tiêu.

“Sao anh lại đến đây ?” Ninh Tiêu thấy lạ hỏi.

“Ừm.” Lăng Hạo tùy ý trả lời một tiếng, “Điện thoại Bách Phú không gọi được, anh muốn hỏi cô ấy xem có một tài liệu để ở đâu, ngày mai cần dùng gấp. Không có ai sao ?”

“Đúng vậy.” Ninh Tiêu dùng ánh mắt đầy hàm ý nhìn Lăng Hạo, nhưng không nói ra hoài nghi trong lòng.

Hai người họ nói thêm mấy câu vô thưởng vô phạt, nỗ lực để che giấu sự bất an trong tim mình.

Cho mãi đến mười một giờ, Bách Phú cũng chưa thấy về.

Lăng Hạo cuối cùng nói : “Liệu có phải, Bách Phú đang ở trong nhà, nhưng đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì rồi !”

Nghe thấy lời Lăng Hạo nói, Ninh Tiêu cũng có chút căng thẳng : “Điều này . . . .không phải chứ ?”

“Trong nhà chỉ có một mình cô ấy, cho dù có xảy ra chuyện gì cũng đâu có ai biết được.”

Dưới sự khuyến khích của Lăng Hạo, Ninh Tiêu quyết định mạo hiểm bị coi là kẻ trộm, cùng Lăng Hạo trèo tường để vào.

Đúng vào lúc Ninh Tiêu và Lăng Hạo đã một chân leo qua cửa thì Bách Phú quay về.

Bách Phú gương mặt không chút biểu tình nhìn hai người đang trèo qua cửa lớn nhà mình, chán nản hỏi : “Các anh đang làm gì thế ? Muốn giúp tôi mở cửa sao ?”

Sau khi đã vào đến nhà một cách thuận lợi rồi, hai kẻ kia lại còn giả vờ bày ra dáng vẻ như chẳng hề có chuyện gì hết, quay sang hỏi Bách Phú.

“Bách Phú, mấy ngày hôm nay cô không đi làm, cũng chẳng mở điện thoại, rốt cuộc là sao thế ?”

“Tôi với Ninh Tiêu đứng đợi hơn hai tiếng ở cửa rồi đấy.”

.....

“Ừm, sau đó thì sao ? Sau đó quyết định là trèo qua cửa nhà tôi để vào sao ?” Bách Phú vẫn giữ gương mặt không chút biểu tình mà hỏi.

“Bách Phú !” Ninh Tiêu đột nhiên đặc biệt nghiêm túc, làm Bách Phú giật cả mình.

“Sao thế ?”

“Cô gầy đi rồi, cũng đẹp lên nữa... ..”

“Ách ... ..” Bách Phú nhất thời cảm thấy vạch đen xuất hiện khắp trên đầu. (ý là chán nản cực độ, không tin chút nào ^^)

“Cô đi đâu thế ? Muộn thế này mới về ?” Lăng Hạo có chút kỳ lạ hỏi.

Bách Phú lại thần bí cười cười đáp : “Bí mật oh.”

Nhìn thấy tâm tình của Bách Phú tốt như vậy, ngược lại làm Lăng Hạo có chút bắt đầu không đoán được : “Cô ... ..tâm tình tốt quá nhỉ ?”

“Đúng vậy. Nếu không thì anh cho rằng tôi sẽ thế nào ?” Bách Phú trêu đùa chớp chớp mắt, “Tôi quyết định sẽ không tự ủy khuất chính mình nữa, cho nên muốn thử mấy việc mà trước đây tôi không dám thử làm.”

Lăng Hạo yên tâm mỉm cười, anh ta len lén bước đến gần bên tai Bách Phú rồi nói : “Kỳ thực Ninh Tiêu nói là thật đấy... ..”

Bách Phú không hiểu mà nhìn anh ta, Lăng Hạo nói tiếp : “Cô đúng là đã gầy đi rồi, cũng đẹp hơn nữa... ..”

... ..

Còn vào lúc này, Anh Đào và Tô tổng đang ngọt ngào ngào ngào, ở trong cinema xem phim.

Đại khái là bởi vì có Tô Vi Tín cố gắng ở bên bầu bạn, Anh Đào đã dần dần thả lỏng được, bắt đầu trở lại với trạng thái nói nói cười cười. Xem xong phim, tâm tình của Anh Đào cũng dâng cao lên rất nhiều.

Tô Vi Tín còn đưa cô ta đến ngoại ô, tới một tiệm cơm mang đầy phong vị thôn quê. Tất cả những điều này đều thật mới mẻ và thú vị đối với một Anh Đào lớn lên trong thành phố, Tô Vi Tín còn biết cách quan tâm chăm sóc luôn chọn những món ăn mà Anh Đào thích ăn nhất nữa.

Mùi vị của các loại thức ăn nơi này khác hẳn với thức ăn ở trong khách sạn lớn, nhưng cũng rất tươi mới thanh ngọt. Anh Đào cả một ngày nay hầu như chẳng ăn được gì, giờ ăn gì cũng thấy có mùi vị.

Nhìn Anh Đào đáng vẻ trẻ con ăn uống vui vẻ, Tô Vi Tín cũng cùng vui lây, thi thoảng lại giơ tay ra捏 nhẹ chiếc má trắng nõn mềm mại của Anh Đào.

Có lẽ bởi vì suốt ngày hôm nay sự tiếp xúc của hai người rất hòa hợp, mà vừa về đến nhà, hai người họ đã như sợ không kịp lập tức ôm lấy nhau lăn ra giường.

Tô Vi Tín cũng đặc biệt có cảm xúc, không ngừng xoa nắn hôn lên khắp thân thể Anh Đào... ..

“Anh Đào tỷ tỷ ... ..”

Một tiếng gọi trong trẻo như tiếng chuông ngân vang lên, làm Anh Đào giật nảy đẩy Tô Vi Tín trên người mình xuống.

Tô Vi Tín đang lúc hưng phấn nhất thời dâng lên lửa giận : “Em làm gì thế !”

“Trong phòng có ... ..có người ... ..” Anh Đào lắp bắp giải thích, gương mặt hoàn toàn méo mó đi vì sợ hãi.

Song không nói còn đỡ, vừa nói ra lại làm Tô Vi Tín giận dữ hơn : “Người nào ? Làm gì có ai ?”

Thấy Tô Vi Tín tức giận, Anh Đào vội vã ôm lấy ông ta, kéo vào lòng mình, chủ động hôn hít, như sợ Tô Vi Tín sẽ đi mất, bỏ lại một mình cô ta ở nhà.

Sự nhiệt tình của Anh Đào dần dần cũng khơi lại được con dục tình mới nơi Tô Vi Tín.

“Anh Đào tỷ tỷ ... ..”

Cái âm thanh kinh khủng kia lại lần nữa vang lên không đúng lúc, Anh Đào cố gắng nhịn xuống nỗi sợ hãi trong tim mình, nhắm mắt lại giả vờ như không hề nghe thấy.

Tiếng gọi đó dừng lại, Anh Đào cứ ngỡ rằng sẽ không xảy ra chuyện gì nữa bèn mở mắt ra, kết quả, lại nhìn thấy một gương mặt trắng tro nhỏ với đôi con ngươi chỉ to bằng hạt gạo đang được phóng to ra xuất hiện trước mặt mình.

“A ~ ~ ~”

Anh Đào không thể chịu đựng thêm được nữa mà hét to ra tiếng, đồng thời cũng trực tiếp đẩy Tô Vi Tín ngã thẳng xuống đất.

Sự phẫn nộ đã hoàn toàn dâng đầy đầu Tô Vi Tín, nhìn Anh Đào sợ hãi đến mức co cụm lại thành một đồng nơi góc tường, ông ta hoàn toàn không chút hứng thú, thậm chí hỏi trong lòng : “Làm sao mà cứ như thế mình muốn cưỡng hiếp cô ta thế không biết ?”

Tô Vi Tín chẳng dễ dàng gì không chế được lửa giận tổng lòng đã hoàn toàn chẳng còn sự dịu dàng quan tâm như lúc trước, ông ta lạnh lùng nói : “Anh đi trước đây, mấy ngày này anh bận, sẽ không đến thăm em nữa đâu.”

Nói xong, chẳng hề để ý đến sự đau khổ của Anh Đào, xoay người rời đi.

Anh Đào bị bỏ rơi lại kia khóc như mưa, đôi mắt nhắm chặt không dám mở ra nữa, đến cả đôi tai cũng bị bịt chặt lại. Đáng tiếc là chẳng có tác dụng gì, ì âm thanh lạnh lẽo cùng gương mặt kinh khủng kia vẫn cứ quanh quẩn xung quanh cô ta. . . . .

+++ +++ +++ +++ +++

Tô Vi Tín tức giận lái xe loanh quanh một vòng lớn, cuối cùng lại đến trước nhà Diêu Diệp.

Nhìn thấy Tô Vi Tín đến, Diêu Diệp chẳng hề có chút kinh ngạc nào, lại như đã có chuẩn bị trước, ngọt ngào ra đón ông ta vào.

“Anh còn ngờ là em sẽ rất kinh ngạc đấy, sao lại như đã biết trước là anh sẽ đến thế ?” Tô Vi Tín mỉm cười hỏi cô ta.

Diêu Diệp như con bạch tuộc bám dính lên người Tô Vi Tín : “Bởi vì, em lúc nào cũng đều đợi anh đến cả . . . . .”

“Vậy sao ?”

Tô Vi Tín mỉm cười ôm lấy Diêu Diệp đi vào phòng . . .

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Làn Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Quyển 2 - Chương 66 : Quỷ Ảnh Chập Chờn (Ba)

Lại là một đêm không thể chợp mắt được.

Anh Đào sáng ra không đến thẳng công ty, mà đi đến bệnh viện trước. Cô ta trước giờ chưa từng tin vào chuyện có quỷ thần, cho nên đối với Dịch Đạo, cô ta cực kỳ khinh bỉ, cho rằng Dịch Đạo chỉ là một tên lừa ăn lừa uống mà thôi, lại còn không chỉ một lần cười nhạo cô chị họ Bách Phú lại có thể kết giao với loại bạn bè như vậy. Cô ta cố chấp tin rằng những gì mình nghe thấy – nhìn thấy bất quá chỉ là hoang tưởng. Mà chỉ có bác sỹ, mới có thể giúp đỡ Anh Đào.

Bác sỹ nghe Anh Đào nói xong, phán đoán cô ta là bị suy nhược thần kinh do quá mệt mỏi mà tạo thành, còn kê cho cô ta không ít thuốc.

Cầm lấy thuốc, Anh Đào cảm thấy an tâm hơn nhiều, ít nhất là có thể ngủ được một giấc.

Sau khi về đến khách sạn mới biết, Tô Vi Tín lúc này đang ở văn phòng đợi cuồng cả lên, bởi vì có một công văn cần giải quyết vẫn còn đang ở trong tay Anh Đào.

Lần đầu tiên, Tô Vi Tín trước mặt tất cả mọi người, hung hăng phê bình Anh Đào.

Anh Đào lại chỉ cúi đầu, không còn cãi lại hoặc không phục như trước đây nữa. Mà hiện giờ ngoan ngoãn nghe Tô Vi Tín dạy dỗ, điều này làm cho Tô Vi Tín dù ít dù nhiều cũng có chút an ủi. Kỳ thực, Anh Đào chỉ là do vẫn đang chịu tác động của thuốc, căn bản là chẳng còn có chút tâm tình nào để quan tâm đến những chuyện khác nữa. Vì vậy cách này của cô ta rõ ràng đã làm Tô Vi Tín có chút hiểu lầm.

Song, thái độ của Anh Đào, làm cho Tô Vi Tín chẳng hiểu biết nội tình cảm thấy vô cùng mất kiên nhẫn. Nữ nhân đúng là không thể dùng ái quá mức ! Tô Vi Tín đắc ý nghĩ, cho rằng tài lãnh đạo xuất sắc của mình đã không chế được Anh Đào.

Anh Đào đầu đang đau nhức như búa bổ kia chỉ muốn được nghỉ ngơi một lát, nhưng cứ nghĩ tới cái căn nhà đẹp đẽ kia, là cô ta lại không đành được mà có chút sợ hãi.

Vừa hay, theo mùa du lịch đến, công việc cũng nhiều hẳn lên. Anh Đào cũng vì mấy ngày này tinh thần không được tốt, mà làm chậm mất không ít việc. Giờ có thuốc trong tay rồi, Anh Đào giống như có được viên định tâm, đã có thể chăm chú hơn vào công việc.

Cứ như vậy, Anh Đào bất giác mà đã làm việc đến tận gần mười giờ đêm, toàn bộ người ở tầng lầu này đã về hết cả rồi.

Cầm lên tập tài liệu cuối cùng mà mình mất đến nửa ngày mới làm xong, Anh Đào bước về hướng tủ đựng tài liệu.

Đột nhiên, một luồng khí lạnh âm lãnh từ phía sau cổ của Anh Đào lan tỏa ra, từ đầu xuống đến tận ngón chân, đến da đầu cũng tê dại đi.

Anh Đào đứng im ở chỗ đó, không dám động đậy, càng không dám quay đầu lại.

Một trận gió không hề báo trước thổi từ dưới chân của Anh Đào lên, cuốn lấy tập tài liệu trong tay cô ta, làm cho tập tài liệu đó như hoa tuyết bay là tả khắp mặt đất.

Anh Đào vẫn cứng như gỗ đứng im ở nơi đó, trong đầu là một mảng trắng xóa, không biết nên phản ứng thế nào.

Những tờ giấy trên mặt đất bắt đầu kêu ‘loạt xoạt’, giống như đang có người bước trên đó vậy, song lại không hề nhìn thấy ai cả. Tiếng bước chân đó đến trước mặt Anh Đào thì dừng lại.

‘Tí tách tí tách’ máu không biết từ đâu ra chảy xuống, nhuộm đỏ những tờ giấy trắng đang rơi trên mặt đất.

Anh Đào tròn tròn hai mắt, ngây ngốc nhìn dòng máu đang chảy trước mắt, miệng há hốc, song lại chẳng thể phát ra âm thanh nào, bên tai vẫn đang vang vọng lại tiếng ‘tí tách tí tách’ của máu chảy.

“Là ảo giác, là ảo giác ... ..” Anh Đào không ngừng nhắc nhở chính mình, song đôi tay vẫn không thể khống chế được mà run lên bần bật.

Một trận lạnh lẽo cứng ngắt như có bàn tay băng thép đang nắm lấy từ phía sau cổ Anh Đào, hàn ý cùng sự đau đớn từ dưới chân dâng lên chạy thẳng đến đầu cô ta. Đây ... ..thực là ảo giác sao? Ảo giác cũng có thể làm cho người ta cảm thấy lạnh lẽo và đau đớn sao? Anh Đào không ngừng tự hỏi chính mình, nhưng lại chẳng cách nào để cử động dù chỉ nửa bước chân.

Bàn tay đó miết lấy phía sau cổ Anh Đào, càng lúc càng chặt, làm trước mắt Anh Đào dần dần đen kịt lại ... ..

“Là ai thế? Oh, là Anh Đào tiểu thư, cô vẫn chưa về sao?” Người hỏi, chính là bảo vệ tuần đêm mà khách sạn vừa mời về.

Anh Đào trong giây lát lập tức hồi lại được thần, nhìn xuống dưới chân, làm gì có chút máu me nào, có điều tài liệu đúng là đã rơi đầy trên mặt đất.

Bảo vệ nhìn theo ánh mắt của Anh Đào, vội vã bước lên giúp cô ta nhặt tài liệu rơi dưới đất lên.

“Đúng thực là ảo giác.” Anh Đào thoải mái thờ phào một hơi, cảm kích mà cười với bảo vệ một cái.

Nụ cười này, làm người bảo vệ kia không ngăn được mà trước mắt sáng rực rỡ, đến gương mặt cũng hơi hồng lên: “Vậy ... .. Anh Đào tiểu thư, nếu như không có chuyện gì, tôi đi tuần trước nhé.”

“Không!” Anh Đào chợt kêu lên, cô ta quả thực rất sợ nếu còn phải một mình chịu đựng nỗi sợ hãi này.

“Sao thế?” Bảo vệ nhìn thấy phản ứng của Anh Đào kích động đến vậy, cũng ngây ra.

Anh Đào lập tức che giấu đi sự hoảng sợ của mình, cố gắng hết sức để nở nụ cười, đáp: “Tôi vừa hay cũng đang muốn về, không bằng chúng ta cùng đi thang máy xuống nhé.”

Người bảo vệ vừa nghe, kinh hi không ngừng mà nói: “Được a, vậy ... ..tôi ở đây đợi Anh Đào tiểu thư.”

“Được.” Anh Đào lập tức chạy về văn phòng của mình, vớt tập tài liệu lên trên bàn, cầm túi chạy ra.

Trong thang máy, người bảo vệ vừa len lén liếc nhìn Anh Đào, vừa nỗ lực để tìm lời nói, muốn tán gẫu với Anh Đào thêm mấy câu. Anh Đào cũng không còn thái độ coi thường cao ngạo như trước nữa, mà ngược lại hòa nhã một câu đáp một câu, trên gương mặt còn đôi lúc nở ra nụ cười lễ phép. Điều này làm anh chàng bảo vệ mới đến thực sự rất kinh hi.

Tiểu bảo vệ còn giúp Anh Đào gọi một chiếc taxi, cũng chính vào lúc Anh Đào bước lên xe, chiếc cổ trắng ngần của cô ta lộ ra từ trong làn tóc đen, tiểu bảo vệ dường như nhìn thấy có mấy dấu tay đen xì. Có điều, còn chưa kịp hỏi, thì xe taxi đã đi mất rồi.

“Xin hỏi cô muốn đi đâu?”

Nghe tài xế hỏi như vậy, Anh Đào đang ngồi trên xe đột nhiên hoang mang không biết mình nên đi đâu, cô ta thực sự không muốn về nhà, không nguyện một mình cô đơn đối mặt với nỗi hoảng sợ. Nhưng, không về nhà, thì còn có thể đi đâu?

Anh Đào cứ hoang mang mãi như vậy, cho đến khi xe tới trước cửa nhà chị họ Bách Phú.

“Sao lại lái xe đến đây?” Anh Đào kinh ngạc hỏi tài xế.

Tài xế không hiểu được quay đầu lại nhìn Anh Đào một cái, nói: “Không phải chính cô nói muốn tới đây sao?”

“Oh, là tôi sao?” Anh Đào thương cảm lặp lại câu nói đó một lần, mặc dù đúng là cô ta không thích chị họ Bách Phú, thậm chí còn có chút coi thường. Nhưng, vào lúc mà cô ta cần có người giúp đỡ nhất, thì người Anh Đào nghĩ đến vẫn là chị họ mình.

Bảo tài xế đợi mình một lát, Anh Đào bước tới trước cửa nhà Bách Phú, nhìn ngó một lúc, thấy đèn tầng ba đang sáng, thiết nghĩ chị họ Bách Phú vẫn chưa ngủ nhỉ ?

Anh Đào lúc này trong lòng vô cùng mâu thuẫn : Phải làm sao ? Vào, hay là không vào ?

Còn Bách Phú đang ở trên lầu kia dường như cũng cảm thấy gì đó, đột nhiên ló đầu ra ngoài.

Anh Đào vừa thấy thế vội vã trốn vào trong xe, bảo tài xế mau mau lái xe đi, cô ta thực không muốn để người khác nhìn thấy, nhất là chị họ mình.

Bách Phú xuống dưới nhà, song lại chẳng nhìn thấy gì nữa. Cô vừa rồi còn nghĩ là đã nhìn thấy Anh Đào, kết quả lại không phải. Cô thất vọng trở về phòng, trong lòng không được gì mà có chút lo lắng cho em họ. Lâu lắm rồi không gặp, không biết giờ em họ có khỏe hay không ?

Bách Phú đang phiền não vô cùng lại lấy gương đồng ra, một mình chìm đắm vào trong đó.

Cô ở trong gương hình như càng lúc càng đẹp thêm rồi. Có lẽ là do gần đây được nghỉ ngơi tốt, làn da vốn đang vàng vọt ảm đạm giờ đã biến thành trắng trong như pha lê, lại mịn như sứ ; gương mặt cũng đã dần gầy đi, lộ ra một chút xương gò má xinh đẹp, đáng yêu ; đôi môi nhỏ nhắn mềm mại, cũng biến thành thủy nộn đầy đặn ; nhất là đôi mắt mơ màng kia, giống như hồ nước mùa thu làm người ta thương yêu, ánh sáng trong mắt còn sáng hơn cả những ngôi sao, làm người ta không thể rời khỏi ánh nhìn mê người đó.

Đặt gương đồng xuống, Bách Phú lại ôm linh hoa lên. Linh hoa đã cao hơn rất nhiều so với lần Ninh Tiêu đến đây, đã cao bằng một nửa thân người rồi. Gương mặt tươi cười giữa bông hoa lại càng kiều mỹ mê người, như đang chia vui với tương lai của Bách Phú vậy.

Nhiều lúc, Bách Phú không hề cho rằng linh hoa chỉ là một loài thực vật không biết nói, cũng không biết cười. Trong mắt cô, linh hoa giống như một sinh mệnh sống thần thiết, gắn bó với trái tim của cô. Lúc Bách Phú đau buồn, nó cũng sẽ buồn theo, dùng cánh lá nhẹ nhàng xoa lên gò má Bách Phú, nhất là xoa lên gương mặt cô. Vào lúc Bách Phú vui vẻ, nó lại làm cho Bách Phú càng vui hơn, gương mặt tươi cười, nhẹ nhàng nhảy múa ... Có linh hoa, Bách Phú không còn cảm thấy cô đơn và buồn phiền nữa, cô còn đặt một cái tên cho linh hoa nữa — Linh nhi.

“Linh Nhi a, Linh Nhi.” Bách Phú nhẹ nhàng vuốt ve cánh hoa nói : “Nếu như, tôi biến thành xinh đẹp. Anh ấy, sẽ thích tôi chứ ?”

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Quyển 2 - Chương 67: Quỷ Ảnh Chập Chờn (Bốn)

Anh Đào không còn nơi nào để đi, chỉ đành quay về nhà của mình. Đứng mãi hồi lâu ở cửa, Anh Đào vẫn chỉ đành bất đắc dĩ mà mang nặng nỗi lòng, mở cửa ra.

Trong phòng, là bóng tối dày đặc như đã dự liệu. Anh Đào mở rộng cửa, để ánh sáng ở bên ngoài có thể chiếu vào nhiều thêm một chút, cho đến khi đèn trong phòng đã được bật hết cả lên, cô ta mới đóng cửa lại. Nhưng, dù cho trong phòng đèn sáng như ban ngày, mà theo tiếng cửa được đóng lại, Anh Đào vẫn có một cảm giác bị cách ly cô độc và sợ hãi.

Anh Đào dùng sức cắn cắn bờ môi, lấy hết dũng khí, bước đến bên tủ lạnh lấy một cốc nước lạnh, để uống thuốc mà bác sĩ đã kê cho cô ta.

Mười mấy phút qua đi, thuốc đã dần dần có tác dụng. Anh Đào trong tim dần dần bình tĩnh được trở lại. Cô ta cẩn thận bước vào cửa phòng tắm, ló đầu vào xem xét, thấy không có gì kỳ quái, bèn vội vàng dùng tốc độ nhanh nhất để tắm rửa, rồi chui vào ngay trong chăn.

Có lẽ do tác dụng của thuốc đủ để mang lại cho con người ta cảm giác an toàn, Anh Đào đã nằm gọn trong chăn lòng cũng được an định rất nhiều. Suốt mấy ngày nay không được ngủ ngon, giờ thêm vào tác dụng của thuốc, nên dần dần thiếp đi.

+++ +++ +++ +++ +++

Mở mắt ra một lần nữa, Anh Đào lại đứng trước cánh cửa lớn bằng gỗ màu đỏ. So với lần trước nhìn thấy, rõ ràng là mới hơn. Trong cánh cửa đó tiếng người rộn ràng, không hề kém lần trước đến đây chút nào.

Cửa, không hề báo trước mở ra. Những hành lang quanh co bên trong, đang được treo đèn lồng đỏ thẳng tắp, trong hi khách lại ngấm ngấm có cả chút kỳ quái nữa.

Anh Đào đứng ngây ra ở trước cửa, đây rốt cuộc là cảnh thực việc thực, hay chỉ là ảo giác trong mộng ? Anh Đào lúc này đã hoàn toàn không còn phân biệt được nữa. Trong cánh cửa đôi lúc lại truyền đến âm thanh nô đùa vui vẻ của hài đồng, âm thanh chúc rượu của nam nhân, tiếng cười nhẹ nhàng kiều diễm của nữ nhân, tiếng nghe không rõ của người già nữa ...

Một gia đình thật náo nhiệt ... Anh Đào từ trong lòng thực sự rất ngưỡng mộ.

Anh Đào từ nhỏ đã lớn lên trong một hoàn cảnh lạnh lẽo, cha cô ta sớm đã qua đời, chỉ còn lại mẹ và cô ta. Mặc dù sau đó, lại có một cô chị họ Bách Phú, nhưng tính tình thờ ơ đã không thể thay đổi được nữa. Mẹ cô ta lại rất thiên vị, điểm này Anh Đào cũng công nhận. Chị họ đến nhà rõ ràng chính là một người giúp việc không ăn lương, từ việc dọn dẹp, giặt quần áo, làm cơm . . . . . tất cả đều là chị họ làm, mẹ còn luôn day nghiêng Bách Phú, cảm thấy là mình đã quá mạo hiểm tính mạng, thu nhận một sao quả tạ qua cửa đã là việc rất vĩ đại.

Mặc dù Anh Đào cũng cảm thấy không công bằng, nhưng thế giới này chính là không công bằng như vậy. Ai mà quan tâm hết được đến ai ?

Bách Phú ? Hừm, đến cái tên cũng nhà quê ! Thật chẳng hiểu bà ngoại sao lại đặt cái tên này cho chị họ. Nói gì mà . . . . . tên này có thể loại trừ sát nghiệt của Bách Phú ở kiếp trước, đem lại cho chị họ thêm phúc thêm thọ . . . . . Thực nếu chỉ cần đặt một cái tên là tránh được tai họa, vậy thì bác trai và bác gái sao lại chết thảm như thế ? Hơn nữa, điều làm Anh Đào không phục nhất là, Bách Phú rõ ràng bình thường đến không thể bình thường thêm được, nhưng mọi người lại cứ vây lấy xung quanh, quan tâm đến chị họ, những điều này đều là những thứ mà Anh Đào khát vọng mà không cách nào có được, từ nhỏ đến lớn cứ luôn như vậy.

Vì vậy Anh Đào đặc biệt ghét Bách Phú !

“Đây . . . . . là ghen tị sao ?” Anh Đào từng tự hỏi chính mình. Nhưng lại chẳng có bất cứ đáp án nào. Cũng đều do Anh Đào trước giờ chưa từng phải ghen tị với bất kỳ ai, bao gồm cả Kỷ Nhan toàn mỹ đến gần như không có tỳ vết kia.

Kỷ thực, trong tim Anh Đào cũng vô cùng khát vọng tình bạn và tình thương cùng với một gia đình náo nhiệt, cô ta có thể làm nũng trước mặt người già, ra oai trước mặt trẻ nhỏ. Nhưng, cô ta vẫn thừa kế tính ích kỷ và lạnh lùng từ mẹ mình, điểm này cô ta trước giờ chưa từng phủ nhận. Cho nên cô ta vô cùng thích xem “*Hồng Lâu Mộng*”, “*Tôi yêu nhà tôi*”, hay là “*Những người đàn ông nhà ông chủ nhà tắm*” (đây là phim gia đình của HQ) . Đại khái cũng chính vì thế, mà Anh Đào vẫn luôn hi vọng có nhiều người đến thương yêu cô ta, còn bản thân sẽ được tận hưởng hết tình yêu hạnh phúc và sự vui vẻ. Tạo lập một gia đình nhỏ đầy hạnh phúc, sinh càng nhiều con càng tốt, chính là mục đích lớn nhất trong đời Anh Đào.

Trong lòng dâng lên sự dao động, Anh Đào rất muốn đi vào xem xem, gia đình hạnh phúc kia là như thế nào. Dù sao . . . . . đây cũng là thứ mà mình luôn mong đợi nhưng chưa từng được cảm nhận, chỉ nhìn một cái thôi là được rồi.

Anh Đào hoàn toàn quên đi sự sợ hãi trong lòng cùng với nguy hiểm có thể xảy ra, không để ý gì hơn bước chân vào trong cửa.

Đi xuyên qua một khu vườn to cùng hành lang, tiếng cười, tiếng hát . . . . . càng lúc càng vang, cũng càng lúc càng gần hơn.

Nơi này thực sự là to quá . . . . . trong giếng trời còn có không ít những hòn giả sơn to to nhỏ nhỏ cùng với không ít hoa hoa cỏ cỏ. Anh Đào lại chẳng có tâm tình nhìn ngắm, chỉ chăm chú đi theo hướng phát ra âm thanh.

Nhìn thấy rồi, cô ta đã nhìn thấy rồi !

Anh Đào vui mừng nhìn cảnh tượng vui vẻ nhộn nhịp trong phòng : hai người già tóc bạc phơ đang cười lớn nắm lấy bàn tay của những đứa cháu nhỏ; mấy người phụ nữ đang thân thiết ngồi ở bên cạnh vừa làm việc thêu thùa vừa nói những chuyện trong nhà ngoài ngõ với tiền bối ; mấy người đàn ông đang uống rượu nói khoác về những điều mình nhìn thấy hoặc nghe kể ; mấy đứa trẻ đang vui vẻ chạy qua chạy lại xung quanh, tranh giành đồ chơi trong tay nhau . . . . .

Tiếng vui cười trong phòng, cũng truyền nhiễm vào trong Anh Đào vẫn luôn lạnh lùng kia. Cô ta thực sự hi vọng mình có thể trở thành một người trong đó, cùng hòa nhập vào đại gia đình hòa thuận này.

Chỉ là . . . . . y phục mà họ mặc có chút kỳ quái, nhưng lại không nghĩ ra được là kỳ lạ ở điểm nào.

“Anh Đào . . . . .”

Thiếu nữ áo xanh không biết từ lúc nào đã tới bên người Anh Đào, đang thân thiết gọi cô ta. Thiếu nữ vẫn mặc bộ quần áo màu xanh có chút bắt mắt kia, trông qua thấy thật mong manh yếu ớt.

Anh Đào vui vẻ cười cười với cô bé một cái, thiếu nữ áo xanh một bên giơ tay ra vẫy gọi cô ta, một bên bước đến bên người trưởng lão, thân thiết làm nũng. Không nghe thấy thiếu nữ áo xanh nói những gì, chỉ trông thấy ánh mắt tất cả mọi người đều quay về phía Anh Đào đang đứng ở cửa.

Anh Đào nhất thời trở thành trọng tâm bất an di chuyển chân, không biết phải làm thế nào mới được.

“Vào đây, vào đây đi . . . . .” Mọi người cùng nhiệt tình vẫy gọi Anh Đào.

Kính ngạc vì nhận được sùng ái như vậy Anh Đào mỉm cười nhấc một chân lên. Đột nhiên, toàn bộ căn phòng đó tối om, đến đèn lồng trên cửa và hành lang cũng tắt hết cả.

Trong phòng truyền đến những âm thanh thống khổ và cầu cứu, bi thảm mà lắng lẹ vô cùng, Anh Đào lò mò hiểu được, dường như đang xảy ra chuyện đáng sợ gì đó !

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ?

Nhưng bên trong quá tối, căn bản là không nhìn rõ được chút nào, còn Anh Đào đang sợ hãi đến tay chân mềm nhũn, làm gì còn dám bước vào bên

trong nhìn một cái.

Bỗng, từ trong phòng có một cánh tay giơ ra, nắm chặt lấy cổ chân của Anh Đào ... ..quần áo trên cánh tay đó đều đã rách nát không tương, có điều nhìn màu sắc là biết được chính của thiếu nữ áo xanh kia.

“Cứu cứu tôi ... ..cứu tôi ... ..đau quá ... ..”

Tiếp theo cánh tay đó, lại xuất hiện gương mặt của thiếu nữ áo xanh. Chính xác mà nói, thì chỉ có nửa cái đầu ! Bởi vì từ xương gò má bên phải sang bên góc gò má bên trái đã hoàn toàn không nhìn thấy nữa, chỉ còn nhìn thấy bộ óc trắng ờn cùng đầy những mạch máu tươi. ... ..

“A ~ ~ ~” Anh Đào cũng phát ra tiếng kêu thảm thiết mà lảng lẽ , “Thả tôi ra ! Thả tôi ra !”

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Quyển 2 - Chương 68: Quỷ Ảnh Chập Chờn (Năm)

Tiếng kêu thảm thiết chẳng hề làm cho bàn tay kia dừng lại, nó ngược lại càng nắm lấy chặt hơn, giống như muốn ăn sâu vào trong xương cốt của Anh Đào vậy.

Anh Đào đau đến nỗi chảy cả nước mắt ra, cô quỳ xuống, dùng hết sức mình để gỡ từng ngón tay của thiếu nữ áo xanh kia ra. “Rắc rắc” một tiếng, xương cốt ngón tay bị gãy đôi !

Song thiếu nữ áo xanh kia dường như chẳng hề cảm thấy đau đớn chút nào, lại dùng âm thanh khàn khàn mà hét lên : “Ngươi đã không đồng ý cứu chúng ta, vậy thì cùng chết đi ... ..”

Nói xong, lại có một bàn tay ... ..không, là rất nhiều bàn tay khác vươn ra : có già cả, có non mềm, có to lớn, có thon dài ... ..đều hướng về phía Anh Đào mà tóm lấy.

Anh Đào đang sợ hãi vạn phần kia sống chết mà vung vẩy cánh tay, nỗ lực để kháng cự lại, nhưng móng tay trên những bàn tay kia từng cái từng cái đã cào bị thương cánh tay cô ta, thậm chí trên cả gương mặt cũng bị xước đau đớn, hình như lại còn có cả chất lỏng ảm ảm chảy xuống nữa ... ..

Tiếng khóc càng lúc càng vang, càng lúc càng thảm thiết, Anh Đào vô lực mà bị chặt hai tai mình lại ... ..

Đang lúc đó, từ nơi xa xăm bỗng truyền đến tiếng gọi của chị họ Bách Phú : “Anh Đào, Anh Đào ... ..”

Tiếng kêu thét bên trong cánh cửa đó ngừng hẳn, những bàn tay đang tóm lấy Anh Đào cũng vội vã thu về.

Anh Đào lấy lại được tự do điên cuồng mà chạy ra phía ngoài, chạy qua từng cái từng cái giếng trời, từng hành lang từng hành lang dài, nhưng đã chạy rất lâu, mà không thể nhìn thấy cánh cửa gỗ màu đỏ kia.

“Làm sao đây ? Phải chạy theo hướng nào ?” Anh Đào tự hét lên với chính mình.

+++ +++ +++ +++ +++

Anh Đào điên rồi !

Tin tức này chớp mắt đã lan truyền ra khắp cả khách sạn.

Về việc Anh Đào làm thế nào mà cào nát gương mặt xinh đẹp của mình ra khiến đầy máu rồi thân chỉ mặc một chiếc áo ngủ gọi cảm, chạy chối chết trong khu nhà mình ở như thế nào ... ..đều được lan truyền rất rõ ràng.

Mà khu nhà xảy ra việc lại chính là khu căn hộ cao cấp của Tô Vi Tín đã mua ! Những gì trước đây chỉ là dò đoán, giờ đây đã được chứng thực. Tư tình của hai người họ cũng bị truyền ra nhanh chóng, cứ như thể những người đó tận mắt nhìn thấy vậy. Có người thậm chí còn nói, Anh Đào biến thành như thế này, là do vợ của Tô Vi Tín nổi cơn ghen lên, tìm người đến hung hăng dạy dỗ Anh Đào nên mới thế.

Cũng bởi Anh Đào quả thực là điên quá, song lại chỉ hại chính mình, không hại đến ai khác. Cho nên, cuối cùng vẫn là Lăng Hạo ra mặt, liên hệ với trung tâm điều dưỡng thần kinh tốt nhất ở thành phố G này, cho Anh Đào chữa bệnh. Ninh Tiêu cũng nhờ vào mọi mối quan hệ, để cố gắng tìm một bác sỹ khoa thần kinh tốt nhất.

Khi Bách Phú nhìn thấy Anh Đào, rõ ràng là không thể tin nổi vào mắt mình nữa.

Đây là Anh Đào sao ? Là Anh Đào cao ngạo lạnh lùng, lại thanh tú xinh đẹp kia sao ?

Anh Đào hiện giờ sớm đã không còn dung mạo thanh tú như lúc trước nữa, mà ngược lại, gương mặt chẳng khác gì toàn xương. Bên ngoài hai con mắt sâu trũng đen thẫm là hai quầng thâm đen to, đôi mắt ngầy đại vô hồn. Làm người ta đau lòng nhất, chính là những vết cào xước trên gương mặt cũng như toàn thân cô ta.

Chỉ cần nhìn những vết thương này, cũng có thể xác định không phải do mình Anh Đào tạo ra. Bởi vì có những nơi xuất hiện vết thương mà Anh Đào tự mình không thể đụng tới được. Vậy, rốt cuộc là ai đã làm cho cô ta bị thương đến mức này ?

Bách Phú đang lúc tức giận không hề khách khí mà trực tiếp đi tìm gặp Tô Vi Tín, muốn mặt đối mặt để chất vấn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Lăng Hạo, Ninh Tiêu cũng chạy theo.

Tô Vi Tín lão hồ ly đó đương nhiên không chịu thừa nhận, chỉ nói căn phòng đó là vì chăm lo cho Anh Đào nên mới đặc biệt chiếu cố cho ở trong khu nhà cho nhân viên.

Bách Phú quay mặt đi, cười lạnh một tiếng, đi thẳng đến trước mặt Tô Vi Tín, nhìn chăm chăm vào đôi mắt ông ta, nói : “Ông không phải phủ nhận nữa, tôi đã tận mắt nhìn thấy hai người, ở ngay dưới lầu đấy. Còn thân thiết như vậy ... ..ha ha, nói không có quan hệ, ai mà tin chứ ? Hơn nữa nói thật, cũng đâu chỉ mình tôi nhìn thấy, có muốn tôi tìm họ đến để đối chất trước mặt hay không ?”

Tô Vi Tín gương mặt thoát cái đen xì lại, ông ta nhìn Lăng Hạo và Ninh Tiêu một cái, biết là việc này không thể giấu được nữa rồi, chỉ đành gượng gạo thấp giọng nói : “Chuyện này thực không liên quan tới tôi ! Những vết thương trên người cô ấy không phải do tôi làm đâu. Đêm đó ... ..tôi ở cùng với Diêu Diệp, không tin cô có thể đi hỏi cô ta. Hơn nữa, cũng không có quan hệ với vợ tôi, cô ấy hiện giờ còn không biết chuyện ! Xin cô ... ..ngàn vạn lần đừng có nói cho cô ấy, thân thể cô ấy không khỏe .... ..”

“Thân thể không khỏe ? Thân thể không khỏe mà ông còn ra ngoài phong lưu như thế à, sao không ở nhà mà chăm sóc cho vợ con chứ ! Ông có lương tâm không ... ..” Bách Phú mắng âm lên.

Tô Vi Tín biết mình đuối lý chỉ đành cắn răng chịu trận, dù sao , nếu như việc này mà bị Bách Phú làm to ra thì còn chết nữa, để bị truyền lên mạng hay báo chí, vậy thì chỉ còn nước thân bại danh liệt. Không bằng bây giờ cứ để cho cô ấy phát ra hết lửa giận, tránh để chuyện bị làm to lên sau này càng khó giải quyết. Kỳ thực, nhìn thấy ánh mắt âm lãnh của Lăng Hạo, còn làm cho ông ta trong lòng bất an hơn nhiều.

Bách Phú thờ hồng hộc không còn sức để mà mắng nữa, nhưng vẫn không cam tâm mà trừng mắt lên nhìn ông ta.

Từ lúc ra khỏi văn phòng Tô Vi Tín đến giờ, Bách Phú vẫn không hết tức giận. Vì sự ngây thơ đơn thuần của Anh Đào, càng vì cái đồ đàn ông không chịu trách nhiệm, tùy ý dùng tiền bạc để giẫm đạp lên tình cảm của người khác này.

Lăng Hạo thân mật cười cười, sau đó an ủi nói : “Đừng tức giận nữa. Tôi biết cô trước đây ấn tượng với Tô tổng là rất tốt, có điều, có những người chính là như vậy, mặc dù người ta luôn cười với cô, xem ra thiện lương lắm, nhưng điều đó không hề nói lên ông ta là một người tốt đâu.”

“Anh, hình như thoải mái lắm nhỉ.” Bách Phú lạnh lùng nói.

Lăng Hạo ngáy ra, nhìn Bách Phú một cái, hỏi : “Cô nói thế là có ý gì ?”

Bách Phú lạnh lùng nhìn Lăng Hạo nói tiếp : “Lẽ nào tôi nói sai rồi sao ? Cơ hội lần này vừa hay có thể giúp anh đối phó với Tô tổng thâm hiểm kia rồi ! Lẽ nào không phải hay sao ?”

Lăng Hạo gương mặt không chút biểu tình quay lại nhìn Bách Phú : “Tôi thừa nhận, tôi muốn đối phó với Tô tổng, sẽ dựa vào cơ hội lần này để đá ông ta ra khỏi công ty. Bởi vì con người này chỉ biết đến mình, lại tham lam vô độ, ý vào thế làm việc đã lâu ở công ty mà câu kết mua bán, không biết đã lợi dụng công ty biết bao nhiêu. Hơn nữa, tôi cũng không thích Anh Đào, cô ta quá ích kỷ, tự phụ. Nhưng điều đó cũng không có nghĩa là tôi đang vui mừng vì thấy người khác gặp nạn.”

Ninh Tiêu đứng ở bên cạnh nhìn thấy hai người họ cùng rần như thế, bèn vội vã giảng hòa : “Bách Phú, anh họ không phải có ý như thế đâu, anh ấy thực lòng quan tâm tới Anh Đào đấy, nếu không cũng không thể nhiệt tình giúp cô ta tìm bệnh viện như thế được ... ..”

“Anh họ, Bách Phú cô ấy tâm tình không tốt, anh bỏ qua một lần đi, đừng tính toán với cô ấy.”

Bách Phú không để ý đến ý tốt của Ninh Tiêu, trầm trọng một mình bước ra ngoài.

“Bách Phú tiểu thư, có thể nói với cô mấy câu hay không !”

Người nói, chính là tiểu bảo vệ mới đến, cũng chính là người lần trước đã gọi taxi cho Anh Đào.

... ..

Nghe người bảo vệ đó nói, Bách Phú vô cùng kinh ngạc hỏi : “Thực sao ? Sau cổ của Anh Đào đúng là có một dấu tay sao ?”

“Đúng vậy, đen xì xì ấy, thực là dọa người. Mẹ tôi nói với tôi rằng, trên cơ thể con người mà xuất hiện những vết đen như thế, tức là người đó đã bị quỷ ám ... ..tôi nghĩ, Anh Đào tiểu thư nếu như có chuyện gì, rất có thể là có liên quan đến thứ này.” Tiểu bảo vệ nói rất rõ ràng, trên gương mặt búp bê kia còn lộ ra vẻ vô cùng trầm trọng.

“Đúng rồi, tối hôm qua, khi tôi nhìn thấy Anh Đào tiểu thư, cô ấy hình như đang rất hoảng loạn, giống như đang sợ hãi điều gì vậy. Còn cứ muốn tôi đi cùng cô ấy xuống lầu nữa !”

“Oh, cảm ơn cậu nhé !” Bách Phú chân thành nói .

“Anh Đào tiểu thư cô ấy ... ..vẫn khỏe chứ ? Nghe nói bệnh nặng lắm” Tiểu bảo vệ rất lo lắng hỏi han, nhìn ra được, cậu ta là thực lòng quan tâm tới Anh Đào.

Bách Phú cười cười, đáp lại : “Anh Đào sẽ khỏe lại thôi, trước là chưa biết nguyên nhân, giờ tôi đã biết rồi.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt.” Tiểu bảo vệ dường như được an ủi ít nhiều, gương mặt búp bê cũng được thoải mái hơn.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Quyển 2 - Chương 69: Quỷ Ảnh Chập Chờn (Sáu)

Nghe thấy cậu bảo vệ nói như vậy, Bách Phú vội vã không để ý đến sự gượng gạo lúc này, ngay lập tức đến xin Lăng Hạo đưa cô đến bệnh viện.

Lăng Hạo cũng không hề do dự, chẳng nói đến câu thứ hai bèn vội vã lái xe đến bệnh viện, vào thăm Anh Đào đang bị bệnh kia.

Suốt trên đường, Bách Phú đều suy nghĩ về chuyện của Anh Đào : nếu như đúng như lời tiểu bảo vệ nói, thì tối hôm đó mình nhìn thấy có lẽ là không sai, chính là Anh Đào ! Vậy thì, con bé sao lại không đến tìm mình chứ ? Vì sợ mất mặt sao ? Không sai, Anh Đào chính xác là người rất giữ thể diện, điểm này cô trước giờ đều biết. Nhưng, sao lại có thể chỉ vì sợ mất mặt mà không để ý đến cả tính mạng của chính mình chứ ? Cái con bé Anh Đào này !

Để tránh tự làm bị thương chính mình, Anh Đào đã được mặc lên người bộ quần áo đặc biệt, đem hai cánh tay dính lại với nhau.

Lúc Bách Phú đến, dường như khiến cho Anh Đào an tĩnh được một chút, cô ta dùng ánh mắt trống rỗng nhìn Bách Phú. Bách Phú lại chẳng thể xác định được, cũng không rõ Anh Đào có biết được mình đã đến hay không nữa.

Một giọt nước mắt rơi xuống trên người Anh Đào, Bách Phú đau lòng nghĩ : sao mà một người không duyên không cớ gì lại thành ra thế này chứ ? Mấy ngày trước con bé còn tức giận âm âm lên với mình cơ mà !

Mặc dù, Anh Đào có lúc ngang ngạnh ương bướng làm cô rất giận, nhưng thực ra, từ nhỏ đến lớn, Anh Đào vẫn luôn quan tâm đến cô.

Lúc còn nhỏ, Anh Đào có lúc giả vờ không ăn được, mà để lại thứ con bé rõ ràng rất thích ăn cho mình. Mỗi lần đi tức giận trách mắng cô, đều là Anh Đào nghĩ cách để giúp cô tránh phải chịu nhện đói hay bị đánh. Mặc dù Anh Đào trước giờ chưa từng công nhận ... ..nhưng cô biết, đó chỉ là do bị di truyền tính kiêu ngạo lạnh lùng từ di mà thôi, không biết cách bày tỏ sự quan tâm của mình đến người khác, thậm chí cảm thấy quan tâm đến người khác là một việc làm yếu đuối nữa.

Anh Đào từ nhỏ đã chẳng có mấy bạn bè, các nữ sinh khác đối với sự ngạo mạn kiêu kỳ của con bé đều tránh xa. Còn các nam sinh lại vì dung mạo của con bé, mà thường xuyên nghĩ cách lấy lòng, càng làm cho con bé thêm kiêu ngạo.

Còn chính mình ... ..hình như cũng chẳng làm tròn chức trách của một người chị, thường xuyên quan tâm dạy bảo, cảnh cáo. Nếu sớm ngăn cản được con bé, có lẽ cũng sẽ không xảy ra việc ngày hôm nay ? Dù đúng là Anh Đào nên chịu chút dạy bảo, song, chuyện lần này cũng quá thảm với con bé !

Nhìn những vết thương ngang dọc đan xen trên gương mặt Anh Đào, trong lòng Bách Phú tự trách mình vô cùng.

Nhịn xuống sự đau lòng, Bách Phú lật đám tóc sau cổ Anh Đào lên.

Quả nhiên có !

Bách Phú căng thẳng nhìn vào phía sau cổ của Anh Đào, cậu bảo vệ kia nói không sai, đúng là có một dấu tay đen xì to cỡ con chim, dấu tay rất hoàn chỉnh, đến cả vân tay trên đó cũng có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Dấu vân tay đó rất kỳ lạ, là một chữ thập (dấu +) rất rõ ràng, đem lòng bàn tay chia rõ thành bốn phần riêng biệt. Mà đó cũng như thể trời sinh đã có, chứ không phải chỉ là vết thương bình thường.

“Thực là kỳ quái.” Ninh Tiêu lẩm bẩm, “Ngoài Kỳ Nhan ra, thì đây là lòng bàn tay mà tôi thấy kỳ quái nhất đấy.”

“Hả ?” Bách Phú thấy lạ liếc Ninh Tiêu một cái, trực giác nói với cô rằng, rõ ràng trong này có chuyện gì đó.

Sắc mặt Lăng Hạo trầm xuống, không nói gì cả.

Kỳ thực, nhìn thấy dấu tay in trên đó, trong lòng Bách Phú ngược lại an tâm hơn. Dù sao, điều này cũng nói lên rằng sự việc đã xuất hiện chút ánh sáng, hoặc có cách để giải quyết. Giả sử Anh Đào là bị bệnh về thần kinh thật, thì đúng là khó chữa.

Trong lòng Bách Phú thầm tính toán, làm thế nào để gọi Dịch Đạo từ trên núi xuống.

“Bách Phú mặt của cô ... ..” Ninh Tiêu cẩn thận nhắc nhở, như sợ Bách Phú giật mình.

Bách Phú hồ nghi lập tức lấy gương đồng bảo bối của mình ra, soi xem thế nào.

Hóa ra, trên mặt cô không biết từ lúc nào mà có một vết đen, làm cô nhìn ra lại giống như một con mèo khoang vậy. Cô vội vàng trốn sang một góc, lấy giấy ăn dùng sức lau đi vết bẩn trên gương mặt mình.

Chẳng dễ dàng gì mới xóa đi được vết bẩn kia, Bách Phú đang định cất gương đồng đi, thì đột nhiên phát hiện ra một chuyện đáng sợ hơn.

Trong gương đồng, đằng sau người Anh Đào, đang có một nữ quý tộc dài với y phục màu xanh rách nát đang quỳ phía sau, cô ta cúi đầu, bất động.

Quả nhiên đúng là có vấn đề !

Bách Phú dường như không có chút sợ hãi nào, bình tĩnh rút từ trong chiếc túi của mình ra một lá bùa chú bằng trúc, dùng lực ném thẳng về phía nữ quý áo xanh kia.

Lăng Hạo và Ninh Tiêu vừa nhìn thấy, trong lòng biết có chuyện, bèn vội vã tránh sang một bên. Song kỳ quái là, nữ quý đó vẫn bất động như cũ, giống như đang bị cách ly ở một thế giới khác vậy, bộ dáng như chẳng biết chút gì.

Lúc này, Lăng Hạo và Ninh Tiêu cũng ghé vào xem, nhìn thấy nữ quý áo xanh trên gương đồng, ai nấy cũng kinh sợ.

Bách Phú chậm chậm rút ra chiếc vòng phật châu Lăng Hạo tặng cho cô, dùng ánh mắt hỏi Lăng Hạo một cái. Sau khi được sự đồng tình của anh ta, lại dùng sức ném chiếc vòng phật châu đó về phía nữ quý kia.

Song kết quả vẫn như cũ, nữ quý vẫn bất động, ba người họ nhất thời chảy hết cả mồ hôi lạnh ra.

Lăng Hạo trấn định lại tinh thần, cẩn thận đi về phía nữ quý kia, đem bùa chú và vòng phật châu lấy về.

Nữ quý đó vẫn cứ bất động, chỉ ngẩng ra quỳ sau lưng Anh Đào.

“Có chút kỳ quái nhỉ.” Ninh Tiêu nói vào bên tai Bách Phú.

Bách Phú gật gù đầu, nữ quý này với những linh thể bình thường khác rõ ràng không giống nhau, cô ta rốt cuộc là thứ gì chứ ?

“Ồ đây vẫn còn nữa này!” Ninh Tiêu chỉ vào một góc phòng nói, toàn da đầu tê hết cả lên : “Cô xem này, Bách Phú, còn có rất nhiều... ..”

Lăng Hạo lập tức chạy đến nhìn chăm chăm vào gương đồng. Trời ạ ! Không chỉ có một con, mà là một đoàn, hơn nữa có già có trẻ, có nam có nữ. Đến trên trần nhà cũng có ! Chúng đang bám trên đó, sờ sờ ra đấy.

Cô Anh Đào này, sao có thể chọc cho cả bảy quý kéo về thế này chứ !

Nhưng, đám quý này lại chẳng hề để ý đến Bách Phú. Không ... ..càng giống như chúng chẳng hề biết đến sự tồn tại của ba người họ vậy.

Đây rốt cuộc là chuyện gì ?

Bách Phú lạnh hết cả người, thu gương đồng lại, lấy ra một con dao sắc.

“Nhất định phải làm thế này sao ?” Lăng Hạo đau lòng giữ lấy tay Bách Phú, anh ta biết dùng máu tươi của Bách Phú sẽ đem đến cho cô ấy sự đau đớn đến nhường nào.

Bách Phú chỉ cười cười, dịu dàng mà kiên định đẩy tay Lăng Hạo ra : “Lẽ nào còn có cách tốt hơn sao ?”

Lăng Hạo bắt lực buông xuôi tay xuống, nắm chặt lại thành quyền, như đang tự trách phạt mình vì không làm gì được vậy.

Ninh Tiêu chú ý thăm dò chăm chú nhìn vào đôi mắt Lăng Hạo, giống như đang tìm kiếm gì đó.

Một trận đau đớn, ngón tay Bách Phú chảy ra mấy giọt máu, cô bước về phía nữ quý đem những giọt máu đó nhỏ lên người cô ta.

Làm thế nào cũng không có tác dụng, Bách Phú đã sắp phát điên lên rồi ! Cô cúi đầu xuống, suy nghĩ một chút, rồi đem máu mình nhỏ lên đầu tay phía sau cổ Anh Đào.

“A ~ ~ ~”

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, đem theo một làn khói mờ nhạt, rồi dấu tay màu đen kia không còn thấy đâu nữa !

Chuyện không ngờ đến này, làm cho ba người họ cùng ngây hết cả mắt ra.

“Anh Đào , Anh Đào ....”

Bách Phú khẩn cấp gọi Anh Đào, song Anh Đào vẫn là một bộ dáng thần trí không rõ ràng như cũ.

Cuối cùng, Bách Phú thất vọng không gọi nữa, đau lòng nghĩ : “Xem ra, chuyện này chẳng hề dễ giải quyết chút nào.”

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Quyển 2 - Chương 70: Quỷ Ảnh Chập Chờn (Bảy)

Tô Vi Tín lòng đầy lo âu cuống lên chạy tới nhà Diêu Diệp.

Diêu Diệp thông minh kia vừa nhìn là thấy ngay được sự bất an của Tô Vi Tín.

“Sao thế ?” Diêu Diệp lo lắng hỏi.

Tô Vi Tín nhìn Diêu Diệp một cái, cười khổ một chút, ôm cô ta vào lòng : “Lần này anh gặp rắc rối rồi, xem ra thái tử gia quyết sẽ không cứ thế này mà bỏ qua đâu. Chỉ e cái ghế của anh không giữ được nữa.”

Diêu Diệp không nói gì, chỉ chăm chú nhìn Tô Vi Tín.

Nhẹ hôn lên làn tóc của Diêu Diệp, Tô Vi Tín lại hỏi : “Nếu như có một ngày, anh chẳng còn gì nữa, em còn đồng ý theo anh không ?”

“Không. Em sẽ không để anh xảy ra chuyện gì đâu !” Diêu Diệp kiên định đáp lại Tô Vi Tín.

Diêu Diệp quá hiểu Tô Vi Tín, cô ta biết rõ nếu mất đi quyền lực cùng địa vị, Tô Vi Tín sẽ có bao phần không cam tâm và đau khổ, ông ta là một người cực kỳ sùng bái quyền lực. Thái tử gia đến đây cũng đã làm cho ông ta cực kỳ không vui rồi.

Hiện giờ thái tử gia còn muốn lợi dụng cơ hội này để tước đi quyền lực của ông ấy!

“Không, không thể vì sự ghen tuông của mình mà làm cho Tô Vi Tín phải hi sinh được !” Diêu Diệp trầm tư hạ quyết tâm.

Đương nhiên, Diêu Diệp chẳng hề nhìn thấy được, sau khi Tô Vi Tín nghe cô ta nói vậy xong, khóe miệng dâng lên một tia cười âm lãnh thế nào.

+++ +++ +++ +++ +++

Lăng Hạo một hồi trở về nhà, Kỳ Nhan vừa thấy, vội vã chạy ra đón.

Từ chuyện lần trước của Bách Phú, thái độ của Lăng Hạo với Kỳ Nhan luôn lạnh nhạt không thêm để ý đến. Còn Kỳ Nhan trước giờ luôn cao ngạo cũng thực sự không thể mở miệng nhận lỗi, chỉ có thể dùng thái độ hữu hảo đi cầu hòa, nhưng Lăng Hạo vẫn cứ như chẳng hề nhìn thấy thành ý mà Kỳ Nhan đưa ra chút nào.

Do vậy, thời gian này những lời mà hai người họ nói chuyện chỉ cần dùng ngón tay trên hai bàn tay cũng có thể đếm ra được.

“Anh về rồi ? Bệnh của Anh Đào nặng như thế, Bách Phú cô ấy ... ..lo lắng lắm nhỉ ?” Kỳ Nhan nhìn thấy biểu tình của Lăng Hạo, không dừng được lo lắng.

Nhìn thấy gương mặt mỗi một của Kỳ Nhan, trong lòng Lăng Hạo không lý do gì mà chợt dâng lên chút ý xin lỗi. Thời gian này đúng là đã quá lạnh lùng với cô ấy, có lẽ cô ấy buồn lắm đây ?

Lăng Hạo miễn cưỡng cười cười, đáp lời : “Bách Phú vẫn khỏe, em không cần lo lắng. Có điều Anh Đào đúng là gặp chuyện rất phiền phức!” . Vuốt vuốt lên gương mặt Kỳ Nhan, Lăng Hạo dịu dàng nói : “Còn em nữa, em nhìn mình xem, gầy đi rồi. Nhớ là phải ăn nhiều hơn chút.”

Chỉ một câu nói đơn giản như vậy, làm Kỳ Nhan kinh hi đến mức suýt rớt nước mắt.

“Em biết rồi.” Kỳ Nhan nhu thuận đáp lại, đem đầu mình dựa vào trên vai Lăng Hạo, kỳ thực hạnh phúc mà cô muốn cũng chỉ cần đơn giản như thế này.

Lăng Hạo cũng nhẹ nhàng ôm lấy Kỳ Nhan, song trong lòng lại vẫn lo lắng cho Bách Phú.

+++ +++ +++ +++ +++

“Không được ! Không làm như thế được ! Có một tên rất lợi hại đang giúp cô ta ! Ta hiện giờ đã bị thương rồi. Nếu như còn mạo hiểm nữa, người có thể cũng sẽ bị liên lụy đấy, làm không tốt thì đến mạng cũng không còn nữa đâu!”

“Xin xin ngài, giúp tôi lần này đi. Điều này đối với tôi vô cùng quan trọng, cho dù có phải mất đi mạng này cũng không sao cả. Cầu xin ngài . . . .lần cuối này thôi . . . .”

“Được , được rồi. . . .haiz . . . .đều là số mệnh cả . . . .”

+++ +++ +++ +++ +++

Tắm xong, nằm lên trên giường, Lăng Hạo đã mệt đến mức không mở nổi mắt ra nữa.

Gần đây quả thực có quá nhiều chuyện xảy ra, phải xử lý công vụ, còn phải đối phó với việc quỷ quái lần này nữa, thực là mệt quá !

Mí mắt, càng lúc càng nặng . . . .

Ấy ? Đây là nơi nào ?

Lúc mở mắt ra, Lăng Hạo lại phát hiện mình đang đứng trước một cánh cửa gỗ to màu đỏ.

Cánh cửa lớn này đã bị mục nát lắm rồi, xem ra, cũng đã bị hoang phế rất lâu.

Đây có lẽ là mơ thì phải ? Lăng Hạo kỳ quái nghĩ, nhưng trong ấn tượng của mình, thì bản thân chưa bao giờ nhìn thấy nơi nào như thế này cả ?

Cửa đang được mở ra, bên trong tối mịt mù như một cái miệng lớn đang hé mở, làm cho người ta nổi hết cả da gà lên, xung quanh cũng đều một mảng đen, không có lấy một người.

Lăng Hạo nhú nhú lông mày, cảm thấy sự việc có chút lạ lùng.

Bên trong cửa dường như có một sức mạnh nào đó đang đưa đẩy anh ta, nhưng, Lăng Hạo trước giờ định lực rất tốt khi chịu ảnh hưởng của sức mạnh đó, lại hoàn toàn không đi vào bên trong như ý nó muốn.

Đang lúc Lăng Hạo tập trung ý chí, chuẩn bị rời khỏi nơi kỳ quái này, để tìm một lối ra khác, thì một trận tiếng khóc thảm thiết truyền đến.

“Hu hu hu . . . .có ai không, xin cứu tôi với !”

Anh Đào !

Lăng Hạo trong lòng kinh ngạc vô cùng !

Sao lại là Anh Đào chứ, nơi này rốt cuộc là nơi nào ?

“Anh Đào . . . .Anh Đào là cô sao ?”

Lăng Hạo dùng hết sức để gọi, nhưng lại chẳng thấy ai đáp lại cả.

Cô ta có nghe thấy không ? Xem ra, nếu như muốn tìm được đáp án, nhất định phải đi vào bên trong căn nhà. Nhưng, đây liệu có phải là một cái bẫy hay không ?

Trong lòng Lăng Hạo lúc này vô cùng mâu thuẫn.

“Cứu em với . . . .chị họ . . . .” Tiếng khóc của Anh Đào lại tiếp tục vang lên.

Nghe thấy Anh Đào đang gọi Bách Phú, trái tim Lăng Hạo như bị bóp nghẹt lại, trước mặt lại lóe lên gương mặt u sầu của Bách Phú . . . .

Mặc nó ! Không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con ! Lăng Hạo cắn răng xông vào bên trong nhà.

Căn nhà lớn này như một mê cung vậy, Lăng Hạo chỉ có thể cẩn thận đi theo hướng có tiếng khóc để tìm. May mà, tiếng khóc của Anh Đào không hề dừng lại.

Cũng không biết đã đi bao lâu, Lăng Hạo cuối cùng cũng tới được trong một khu vườn rất to, bốn bề đen ngòm, giống như đang bị một cái giá ba chân che lên vậy.

“Anh Đào ? Là cô sao ?”

Lăng Hạo chăm chú nhìn vào một thân ảnh đang ngồi ở giữa vườn, ôm lấy chân mình mà khóc lóc.

Thân ảnh đó quay mặt ra : “Lăng thiếu ? Là anh sao ?”

“Đúng , là tôi !” Lăng Hạo khẩn cấp đáp lại.

Thân ảnh đen kìa lập tức chạy về hướng Lăng Hạo.

Quả nhiên đúng là Anh Đào !

Điều này làm cho Lăng Hạo an tâm hơn nhiều.

“Anh Đào cô làm sao mà lại tới chỗ này? Chị họ cô lo lắng chết đi được kìa !”

Gương mặt Anh Đào vẫn đầy những dấu vết cào xước ngang dọc, hơn nữa vẫn đang nhỏ máu, xem ra đã bị thương không nhẹ.

Anh Đào sứt sứt đáp lại : “Tôi . . . .tôi cũng không biết nữa . . . .không biết nữa. Tôi hiện giờ đang không đi ra được . . . .Lăng Thiếu anh có thể đi ra ngoài không ?”

“Không ra được sao ?” Lăng Hạo nhíu mày lại càng chặt hơn, xem ra vấn đề chính là đây. Nếu như mình có thể đưa Anh Đào ra ngoài, có lẽ Anh Đào sẽ có thể hồi phục lại như bình thường được rồi !

“Đi theo tôi !” Lăng Hạo nắm lấy tay Anh Đào kéo đi, dựa vào đường đã đi vào lúc đầu, hướng ra cửa lớn mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Làn Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Quyển 2 - Chương 71: Quỷ Ảnh Chập Chờn (Tám)

Anh Đào quả nhiên nói không sai, hai người họ rõ ràng là đi thẳng về đúng phía trước, nhưng chính là không thể đi ra khỏi căn nhà lớn như cái mê cung này !

Lăng Hạo cười cười với Anh Đào đang bất lực, nói : “Chúng ta có lẽ tạm thời không đi ra được khỏi căn nhà lớn này rồi.”

Anh Đào lại không hề gào khóc như trong tưởng tượng, ngược lại bình tĩnh nói : “Cám ơn anh! Anh là vì cứu tôi mà đến đúng không ? Kỳ thực, chỉ cần có một người ở bên tôi, là tôi đã không sợ nữa rồi.”

Nhìn thấy Anh Đào giờ bình tĩnh như vậy, Lăng Hạo cảm thấy cô ta nhất thời đã trưởng thành không ít.

Lăng Hạo vỗ vỗ bờ vai của Anh Đào, an ủi nói : “Không phải sợ, mấy người Bách Phú sẽ đến cứu chúng ta !”

“Ừm!” Anh Đào mỉm cười gật gật đầu.

Cứ mãi hi vọng sẽ có cơ hội được một mình gặp gỡ với Lăng Hạo, chỉ không ngờ là lại trong hoàn cảnh này ! Nhưng, nghĩ tới chuyện anh ta bất chấp nguy hiểm đến cứu mình, là trong lòng Anh Đào lại dâng lên sự ngọt ngào chưa từng thấy.

Đến lúc quả thực không thể bước đi được nữa, hai người họ dứt khoát ngồi xuống lan can của hành lang, cùng nói chuyện.

Anh Đào đem chuyện mình gặp phải tất cả đều nói với Lăng Hạo, bao gồm cả chuyện kinh thâm nhìn thấy ở căn phòng lớn. Song, lại giấu đi đoạn về chuyện quan hệ của Tô Vi Tẫn và cô ta lúc ở nhà.

“Hóa ra là như thế !” Lăng Hạo trầm ngâm nói, phân tích khả năng có thể của từng việc.

“Anh có gặp phải ma quỷ không ?” Anh Đào tò mò hỏi, cảm thấy những gì mà bản thân phải trải qua hình như không giống lắm với Lăng Hạo.

Lăng Hạo lắc lắc đầu, đem chuyện mọi người đi thăm Anh Đào như thế nào cũng kể ra với cô ta.

Anh Đào vừa nghe chuyện cơ thể của mình giờ đang bị nhốt trong bệnh viện tâm thần, nhìn không được mà đỏ hết cả mặt lên : “Vậy . . . .linh hồn của tôi bị nhốt ở đây rồi sao ?”

“Có lẽ là vậy.”

“VẬY ANH . . . . .”

“TÔI CÓ LẼ CŨNG KHÔNG THỂ ĐI RA ĐƯỢC . . . . .” LĂNG HẠO LẠI CƯỜI LẦN NỮA VỚI ANH ĐÀO, LÀM CÔ TA CẢM ĐỘNG VÔ CÙNG.

“XIN LỖI . . . . .” ANH ĐÀO CÚI ĐẦU NỈ NON.

“KHÔNG SAO, ĐÂY KHÔNG LIÊN QUAN ĐẾN CÔ. CÓ LẼ LÀ . . . . .CÓ NGƯỜI MUỐN ĐỔI PHÓ VỚI TÔI.”

Trong lòng Lăng Hạo đã có đáp án nhất định, nhưng vẫn chưa thể xác định : hi vọng là những gì mình nghĩ, Bách Phú và Ninh Tiêu cũng có thể nghĩ tới được !

+++ +++ +++ +++ +++

Mới sáng sớm, Kỳ Nhan đã như bị điên chạy đến nhà Ninh Tiêu.

Ninh Tiêu còn chưa kịp rửa mặt bị dọa một trận, bèn chạy xuống dưới lầu.

“CHUYỆN GÌ THẾ ?”

“LĂNG HẠO, LĂNG HẠO ANH ẤY HIỆN GIỜ HÔN MÊ KHÔNG TỈNH DẬY NỮA!” KỶ NHAN MANG THEO TIẾNG KHÓC NỨC NỞ NÓI, “TÔI LÀM SAO CŨNG KHÔNG GỌI ANH ẤY DẬY ĐƯỢC, ANH ẤY HIỆN GIỜ ĐANG Ở BỆNH VIỆN, ĐẾN BÁC SỸ CŨNG KHÔNG BIẾT LÀ CÓ CHUYỆN GÌ ! TÔI PHẢI LÀM SAO BÂY GIỜ ?”

Nhìn thấy Kỳ Nhan giờ bị kinh sợ đến mức không biết làm sao, Ninh Tiêu có một cảm giác thương xót vô cùng, cô ta đã quá yêu Lăng Hạo rồi ! Song, hai người họ, liệu có kết quả tốt hay không ?

“ĐỪNG SỢ, TÔI LẬP TỨC ĐẾN BỆNH VIỆN VỚI CHỊ .”

Nói xong, Ninh Tiêu dùng tốc độ nhanh nhất để làm cho xong mọi việc buổi sáng !

Trên đường đến bệnh viện, Ninh Tiêu gọi một cuộc điện thoại cho Bách Phú, nói cho cô ấy biết sự tình, Bách Phú cũng lo lắng kinh khủng.

Lúc gọi điện thoại, Kỳ Nhan không hề ngăn lại, mặc dù trong nội tâm cô ta không hề hi vọng Bách Phú sẽ nhúng tay vào chuyện này. Nhưng, thêm một người cũng có thể thêm được một phần lực lượng. Hơn nữa chuyện này lại xảy ra sau khi Anh Đào phát điên, rất có thể giữa hai chuyện này có quan hệ gì đó. Mà trên người Bách Phú, cũng quả thực là có một loại sức mạnh không tưởng tượng được. Chỉ cần có thể cứu Lăng Hạo tỉnh lại, để Kỳ Nhan cô hi sinh thứ gì, cô ta cũng đều nguyện ý !

Bách Phú rõ ràng không biết được gút thắt trong tim Kỳ Nhan, nhưng vẫn tôn trọng cô ta như trước.

Điều này cũng làm cho Kỳ Nhan đối với thủ đoạn bí ối của mình lần trước, cảm thấy có chút hối hận. Bách Phú này quả thực là một người đơn thuần, bản thân lại làm chuyện quá đáng như vậy, cũng khó trách Lăng Hạo tức giận.

Nghĩ tới Lăng Hạo, Kỳ Nhan lại đau lòng vô cùng, đau đến nỗi ngón tay cũng run lẩy bẩy.

Bách Phú ở bên cạnh khi nhìn thấy Kỳ Nhan run rẩy như vậy, bèn vội vàng nắm lấy đôi tay lạnh như băng của cô, nỗ lực để truyền hơi ấm từ mình cho cô ấy.

Kỳ thực, Bách Phú cũng rất buồn, trước tiên là Anh Đào, giờ lại là Lăng Hạo. Trời ơi ! Rốt cuộc là chuyện gì thế này ? Là vì chuyện hôm qua gặp mà quý sao ? Nhưng rõ ràng mình và Ninh Tiêu có sao đâu ?

Trước tiên mọi người đi hỏi bác sĩ, nhưng cũng chẳng có kết quả : Phim X quang, CT, kiểm tra máu . . . . .tất cả đều đã kiểm tra, nhưng chẳng ra được là nguyên nhân gì !

Bách Phú vẫn nắm lấy bàn tay của Kỳ Nhan, điều này cũng làm cho Kỳ Nhan được an ủi phần nào.

Cứ như thế, ba người họ quay về trong phòng bệnh.

Lăng Hạo nằm trên giường cứ như đang ngủ vậy, không có bất kỳ nhận thức nào. Bách Phú cũng nhất thời cảm thấy nước mắt dâng lên đầy trong khoang mắt, thật không ngờ, Lăng Hạo của ngày hôm qua còn tức giận, rồi còn giúp đỡ mình vậy mà chỉ qua một đêm đã thành ra thế này!

“TẠI SAO NẪM Ở ĐÂY LẠI LÀ ANH TA, MÀ KHÔNG PHẢI MÌNH CHỨ ?” BÁCH PHÚ THƯƠNG TÂM TỰ DẪN VẬT TRONG LÒNG.

“CHỊ DÂU, TRÊN NGƯỜI ANH HỌ CÓ DẤU VẾT KỶ LẠ NÀO KHÔNG ?” NINH TIÊU TRẦM GIỌNG HỎI. VÀO LÚC NHƯ THẾ NÀY NHẤT ĐỊNH PHẢI THẬT BÌNH TĨNH, TRỰC GIÁC NÓI VỚI ANH TA, CHUYỆN NÀY NHẤT ĐỊNH KHÔNG CHỈ LÀ BỊ BỆNH ĐƠN THUẦN.

“ĐIỀU NÀY . . . . .” KỶ NHAN CỐ GẮNG NHỚ LẠI, NHƯNG TRONG ĐẦU CHỈ LÀ MỘT MẢNG HỖN LOẠN, “XIN LỖI, TÔI KHÔNG BIẾT NỮA . . . . .TÔI THỰC SỰ LÀ QUÁ HOẢNG SỢ . . . . .TÔI . . . . .”

Kỷ Nhan cuối cùng không nhịn được nữa mà bật khóc lên.

Ninh Tiêu nhẹ vỗ vỗ bờ vai Kỷ Nhan, song lại chẳng biết phải mở miệng an ủi thế nào.

“Đừng lo lắng, Lăng Hạo nhất định không có chuyện gì đâu!” Bách Phú mở miệng, trên gương mặt cô có sự kiên định trước giờ chưa từng thấy, giống như một dũng sĩ đang phải đối mặt với nguy hiểm, nhưng vẫn quyết tiến lên phía trước vậy !

“Ninh Tiêu, anh xem trên người Lăng Hạo có vết thương nào không, tôi cùng Kỷ Nhan đi toilet rửa mặt cái đã .” Bách Phú nói xong, bèn đỡ Kỷ Nhan rời đi.

Ninh Tiêu làm theo lời Bách Phú, cởi bỏ quần áo của Lăng Hạo, cẩn thận kiểm tra.

Sau khi Bách Phú và Kỷ Nhan quay về, Ninh Tiêu thất vọng lắc lắc đầu với hai người họ.

Đang lúc ba người họ trầm ngâm trong sự bi thương và thất vọng không biết nên làm thế nào, thì Dịch Đạo quay về !

Dịch Đạo đến lúc này làm Bách Phú kinh hỉ mà nhảy cẫng cả lên, ôm lấy cổ anh ta : “Tốt quá rồi, mập mập ! Anh cuối cùng đã về rồi !”

Dịch Đạo ngượng ngùng đỏ hết cả mặt lên, không khách sáo mà đẩy Bách Phú đang hưng phấn ra, bày ra bộ dáng nghiêm túc nói : “Này, Trần Bách Phú ! Cô muốn làm gì thế ? Tôi là người học đạo, không tiếp cận với nữ sắc đâu !”

Khó có khi Bách Phú lại chẳng hề đối đáp lại Dịch Đạo, chỉ dùng ánh mắt sáng như sao của mình chăm chăm nhìn vào anh ta.

Đột nhiên, Kỷ Nhan cũng nắm chặt lấy tay Dịch Đạo, khổ não cầu xin : “Cầu xin anh ! Hãy cứu Lăng Hạo ... ..cầu xin anh ... ..”

Nhìn thấy Kỷ Nhan trước giờ luôn là hình tượng nữ nhân mạnh mẽ, mà giờ không hề để ý đến tự tôn cầu xin mình, trong lòng Dịch Đạo vô cùng không nổi, lập tức trả lời : “Kỷ tiểu thư yên tâm, có Dịch Đạo tôi đây, sẽ không để Lăng thiếu phải vĩnh viễn nằm trên giường đâu !”

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Quyển 2 - Chương 72: Quỷ Ảnh Chập Chờn (Chín)

Sự quả quyết và khẳng định trên gương mặt Dịch Đạo khiến Kỷ Nhan yên lòng hơn rất nhiều. Không biết vì sao, mà vị pháp sư mập mập tròn tròn này lại làm cho cô cảm thấy đặc biệt tin tưởng được.

Dịch Đạo lấy ra một tấm bùa chú, trong miệng đọc lầm bầm câu chú.

Qua một lúc, anh ta cực kỳ kinh ngạc dừng lại, ngẩng mặt lên nhìn mọi người hỏi : “Linh hồn của Lăng Hạo sao lại không ở đây nhỉ ? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ?”

Cuối cùng, Bách Phú không thể không đem sự tình nguyên bản kể lại một lần.

Dịch Đạo sau khi nghe xong, kinh ngạc nói : “Thực vậy sao ? Cô thực sự đã nhìn thấy trên vân tay đó có hình chữ ‘thập’ sao ?”

“Đúng vậy, không chỉ Bách Phú nhìn thấy, mà tôi và anh họ cũng nhìn thấy nữa.” Ninh Tiêu tiếp lời nói.

“Vậy thì kỳ quái rồi.” Dịch Đạo lắc lắc cái đầu tròn nói : “Có thể có loại vân tay này chỉ một loại người — nguyên thuật sư ! Anh Đào và Lăng Hạo nhất định đã trúng bùa của nguyên thuật sư, mới thành ra thế này. Mặc dù thân thể họ còn ở đây, nhưng linh hồn sớm đã bị nhốt ở một nơi nào đó rồi.”

“Có thể tra ra được linh hồn họ bị nhốt ở nơi nào không ?” Kỷ Nhan lo lắng hỏi.

Dịch Đạo khó khăn nhìn đôi mắt đỏ lên của Kỷ Nhan, nhẹ lắc đầu nói : “Pháp thuật của nguyên thuật sư rất thần bí, ngoài chính người nguyên thuật sư đó ra, không ai biết được ... ..có điều, thông thường nơi mà linh hồn bị nhốt nhất định không cách xa người của nguyên thuật sư đó. Cho nên, chúng ta trước tiên phải tìm được người nguyên thuật sư đã hạ bùa này ! Tìm được người rồi mới được. ”

Mấy người họ bàn bạc thêm một lúc, quyết định trước tiên cứ để thân thể của Lăng Hạo ở lại bệnh viện, đợi sau khi tìm được cách đối phó rồi mới xử lý tiếp.

Trước khi rời khỏi bệnh viện, Kỷ Nhan lại đến gặp vị bác sỹ chữa trị chính, nhờ ông vào lúc mình không ở đây, nhất định phải chăm sóc Lăng Hạo cho tốt. Cứ như vậy, đến lúc đi rồi mà Kỷ Nhan còn cứ một bước lại quay đầu lại, bộ dạng không nổi rồi, làm người bên cạnh nhìn vào thấy thực không nổi.

Dịch Đạo còn than một hơi dài, cảm thán cùng là đàn ông mà tại sao Lăng Hạo mệnh lại tốt đến vậy.

+++ +++ +++ +++ +++

Bốn người họ về đến nhà Bách Phú, cùng bàn bạc kế sách.

Muốn tìm được phương pháp để giải quyết, trước tiên đương nhiên phải tìm được người hạ bùa. Nhưng phải làm thế nào mới tìm được người hạ bùa đây ?

Kỷ Nhan không biết là gọi cho ai mấy cuộc điện thoại, sau đó, bộ dạng thêm được tự tin rất nhiều.

“Kỳ thực, việc này cũng không khó phân tích.” Kỷ Nhan hồi phục lại bộ dáng tinh anh nhanh nhạy của ngày thường, “Người đầu tiên bị hạ bùa, là Anh Đào. Thiết nghĩ tất cả mọi việc đều bắt đầu từ đây. Anh Đào kinh nghiệm sống không nhiều, mặc dù bình thường có dễ dãi một chút, nhưng để hận cô ta hận đến mức độ đó, e là chỉ có một người — Điều Diệp.”

Bách Phú sau khi nghe, cúi đầu xuống một chút, cảm thấy khó xử, dù sao chuyện này cũng đã bại lộ ra là do Anh Đào câu dẫn. Haiz , Anh Đào a ... ..

Kỷ Nhan an ủi vỗ vỗ vào bàn tay của Bách Phú, tiếp tục nói : “Tôi nghe nói, mấy ngày trước lúc họp, Điều Diệp có pha cho Anh Đào một cốc cà phê. Điều Diệp rõ ràng là hận Anh Đào đến thế, tại sao còn pha cà phê cho cô ta chứ ? Tôi cùng làm việc với Điều Diệp nhiều năm ở khách sạn như vậy, biết rõ cô ta không phải là con người đơn giản. Hơn nữa tôi còn nghe nói, cốc cà phê đó mùi vị đặc biệt thơm, thơm hơn các loại cà phê bình thường rất nhiều ... .. Tôi đoán, rất có khả năng là cốc cà phê đó có vấn đề.”

Ninh Tiêu cũng gật đầu, biểu thị tán đồng : “Mặc dù chuyện xảy ra như thế nào, tôi hoàn toàn không biết. Có điều, Điều Diệp tôi đã gặp qua, đứng không phải một người dễ dàng chịu cúi đầu nhận thua ! Cô ta lại còn pha cà phê cho Anh Đào ? Quả thực là không hề đơn thuần. Hơn nữa, tôi cảm thấy bản thân Điều Diệp không phải là người hạ bùa, nhất định sau lưng có người giúp đỡ cô ta !”

“Mập mập, nguyên thuật sư khi hạ bùa, cũng có thể thông qua thực phẩm sao ?” Bách Phú quay sang Dịch Đạo hỏi.

“Đương nhiên ! Nguyên thuật sư hạ bùa có rất nhiều cách đến tôi cũng không thể đếm hết được, nhưng trong thực phẩm thì tuyệt đối là có khả năng !” Dịch Đạo vừa nói, gương mặt tròn tròn đầy thịt còn hơi động đậy, “Ngoài ra, Bách Phú, xin cô về sau đừng có gọi tôi là mập mập nữa, cô có thể gọi tên của tôi, hoặc gọi tôi là pháp sư cũng được.”

Bách Phú bực mình liếc Dịch Đạo một cái, cảm thấy anh ta thực đúng là chuyện bé xé ra to, đâu có phải lần đầu đâu, có cần thiết thế không ?

“Ừm ... ..khụ khụ ... ..” Kỷ Nhan giọng gào ngắt đứt tranh luận của hai người.

Dịch Đạo vừa nhìn đã hiểu, chỉ đành nhẫn xuống trừng Bách Phú một cái, không nói thêm gì nữa.

Ấy, nghe lời thế ! Bách Phú trong lòng thầm nghĩ.

Kỷ Nhan lại nói tiếp : “Hơn nữa, một thời gian trước đây, Điều Diệp còn về quê một lần.”

Ninh Tiêu vội hỏi : “Quê cô ta ở đâu ?”

“Tương Tây !” (Tên gọi tắt của tỉnh Hồ Nam — Trung Quốc)

Bốn người họ cùng nhìn nhau cười : Xem ra, chuyện đã có cách giải quyết rồi.

“Nhưng tôi vẫn không hiểu.” Dịch Đạo trầm ngâm hỏi : “Nghe cách nói của mọi người, thì Điều Diệp hận Anh Đào là vì ghen tức. Nhưng, điều này có quan hệ gì với Lăng Hạo chứ ? Sao Lăng Hạo cũng bị trúng bùa ?”

Ba người còn lại nhìn nhau một cái, trong lòng biết có những chuyện lúc này không được nói bừa, cho nên, Bách Phú vội nói : “Anh mập chết tiệt này, chăm chỉ làm việc của mình đi, sao còn hỏi nhiều thế ?”

Gương mặt Dịch Đạo lại biến thành đỏ ửng lên : “Này, Trần Bách Phú, cô quá đáng rồi đấy ! Tôi hỏi một câu cũng không được hay sao ?”

“Hừ ... ..” Bách Phú bực mình trừng lại Dịch Đạo.

Trước ánh mắt lạnh lẽo kia, Dịch Đạo cuối cùng cũng phải mềm xuống, không tự nhiên mà quay mặt sang hướng khác.

Rốt cuộc, lại an tĩnh hẳn.

“Nếu như Điều Diệp chịu nói ra nguyên thuật sư là ai, ở đâu, thì chuyện này rất nhanh sẽ giải quyết được. Nhưng, nếu như cô ta không chịu hợp tác, vậy thì, Lăng Hạo và Anh Đào rất có thể sẽ có nguy hiểm !” Ninh Tiêu lo lắng nói.

Kỷ Nhan trầm mặc nói tiếp : “Để an toàn, chúng ta trước tiên đừng đánh rần động cỏ. Đi đến quê của Điều Diệp xem trước, nếu như thực sự không tìm thấy, thì hãy tìm cô ta lật bài.”

“Xem ra cũng chỉ có cách này.” Ninh Tiêu đồng tình, “Chúng ta phải mau mau chuẩn bị, nhanh chóng xuất phát, chuyện này không thể kéo dài thời gian

được !”

“Nhưng Ninh Tiêu phải ở lại, tôi có thể lấy lý do là chăm sóc Lăng Hạo, Bách Phú giờ cũng vẫn đang trong kỳ nghỉ phép. Nếu như đến cậu cũng không thấy nữa, Diêu Diệp e là sẽ nghi ngờ, đến lúc đó nguy hiểm mất !” Kỷ Nhan trấn tĩnh nói .

Ninh Tiêu ngây ra, nghĩ đến lúc mình gặp nguy hiểm anh họ đã không ngại tính mạng mà cùng chiến đấu với mình thế nào, trong lòng chua xót vô cùng. Nhưng, anh ta cũng biết rõ, sự lo lắng của Kỷ Nhan không thừa, nếu như Diêu Diệp có nghi ngờ gì, vậy thì anh họ và Anh Đào chỉ sợ là không thể hồi phục được như trước nữa ! Cho nên, nhất định phải có một người ở lại để ý đến Diêu Diệp, thu hút sự chú ý của cô ta, xem ra cũng chỉ có mình !

Cẩn cẩn rằng, Ninh Tiêu nói : “Không vấn đề, bên này cứ giao cho tôi, tôi quyết không để cho Diêu Diệp nghi ngờ gì đâu !”

Đặt vé, sắp xếp xe và đoàn du lịch ... ..cuối cùng mọi việc đã được bố trí xong.

Một mối cả một ngày, để ngày mai có tinh thần tốt hơn còn giải quyết mọi chuyện, mấy người họ quay về nhà, nghỉ ngơi, bảo dưỡng tinh thần và sức lực.

Bách Phú trực tiếp quay về giường, ôm lấy linh hoa được đặt ở đầu giường và gương đồng, trong miệng thì thầm nói : “Lăng Hạo, Anh Đào, hai người đang ở đâu ?”

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Quyển 3 - Chương 73: Gặp Lại Thợ Săn

Quyển 3 có tên gọi : Cuộn Da Người , gồm 33 chương, nội dung kể về hành trình đi tìm lại linh hồn của Anh Đào – Lăng Hạo và sự biến đổi toàn diện của Bách Phú, cũng nói rõ thêm cuộn da người có quan hệ thế nào với mọi chuyện .

Anh Đào và Lăng Hạo bị nhốt giam kia không ngừng nói chuyện.

Lăng Hạo vốn dĩ chẳng có mấy thiện cảm với Anh Đào kia , cuối cùng cũng đã có một sự hiểu biết rõ ràng hơn về Anh Đào. Kỳ thực, cô ta chỉ là cao ngạo một chút, được nuông chiều một chút chứ thực ra tâm địa không xấu tí nào. Hơn nữa, nghe ra được Anh Đào đối với chị họ Bách Phú vẫn là rất quan tâm.

Trước đây, Lăng Hạo – Ninh Tiêu và Kỷ Nhan còn thường xuyên thấy không đáng cho Bách Phú, cảm thấy cô em họ không có tâm can này chẳng đáng để được Bách Phú quan tâm đến vậy. Giờ Lăng Hạo mới hiểu, Anh Đào không phải không có tâm can, chỉ là không biểu hiện ra sự quan tâm của bản thân mà thôi.

Anh Đào thực sự là một cô gái ngây thơ ! Cô ta không hề hiểu, làm thế này sẽ gây tổn thương đến bao nhiêu người thực sự quan tâm xung quanh cô ta!

Mà nơi này cũng thực là một nơi đáng ghét, bất kể đã qua bao lâu nhưng vẫn hoàn toàn không thấy trời hừng sáng lên !

Hiện giờ, bóng tối không chỉ che phủ lên căn nhà âm u kỳ quái này, mà cũng che phủ lên cả trong lòng Lăng Hạo và Anh Đào nữa.

Những ngày tháng như thế này rốt cuộc còn bao lâu nữa ? Lăng Hạo trong lòng thầm cảm thán.

Đi đã quá lâu, hai người họ đã thấm mệt, bèn ngồi dựa vào nhau mà ngủ.

+++ +++ +++ +++ +++

Trên máy bay, Dịch Đạo gặp phải một người mà anh ta không muốn gặp nhất — cái anh chàng tự nhận mình là ‘Thợ săn’ kia ! Hơn nữa, hắn ta còn ngồi cạnh Dịch Đạo, vẫn là chiếc áo khoác ngoài màu đen như thế, đến cả cổ áo với tay áo cũng được bọc kỹ càng.

Bây giờ sành điệu gì thế ! Dịch Đạo trong lòng tự nhủ.

“Anh ở đây làm cái gì ?” Dịch Đạo tức giận hỏi, chỉ muốn đem cái tên quý đáng ghét âm hồn không tan này vứt ngay ra khỏi máy bay.

“Một mình anh không đối phó lại được !” Thợ săn nhẹ nhàng nói.

“Anh ... ..” Dịch Đạo tức đến nổi răng nghiến ken kết nước miếng phun cả ra, cứ như một chú cún sắp cắn người vậy.

“Xuyt ... ..” Thợ săn chỉ chỉ hai cô gái đang ngồi ở ghế trước của Dịch Đạo nói : “Anh không muốn chỉ vì sự yêu ghét của bản thân, mà làm hai cô gái đó thất vọng đấy chứ ?”

Dịch Đạo nhìn vào Bách Phú đầu đang gục xuống không nói một tiếng nào, lại nhìn Kỷ Nhan gương mặt ưu sầu không ăn không uống kia, chỉ đành nhìn

xuống.

“Anh có khả năng có thể giúp được sao ?” Dịch Đạo gương mặt không chút biểu tình hỏi.

“Tôi không phải kể nhiều chuyện xen vào chiếu cố gì mấy người, chỉ là chuyện này có liên quan đến một vật rất quan trọng, vật này rất có ích đối với việc giải trừ lời nguyền ngàn năm của chúng ta.”

Thợ săn lãnh đạm nói một hồi, làm Dịch Đạo ở bên cạnh vô cùng kinh ngạc : “Thực sao ? Anh làm sao mà biết được ?”

“Nhiệm vụ trời sinh của tôi là giải lời nguyền , bắt giữ ma quỷ. Điều này tôi đương nhiên là phải biết.” Thợ săn vẫn thản nhiên như cũ, “Hết thấy, đều là số mệnh, ai cũng chẳng trốn thoát được.”

Nói xong, thợ săn kéo hai bên cổ và tay áo lên, như sợ bị người khác nhìn thấy vậy.

Có điều chi tiết nhỏ này, Dịch Đạo đương nhiên không hề chú ý đến. Anh ta vẫn đang nghĩ đến lời nói của Thợ săn, sự việc lần này hóa ra lại không phải là ngẫu nhiên, mà là do số mệnh sắp xếp ? Vậy thì là thế cục rồi. Lời nguyền của bản thân và Bách Phú sẽ được giải hay sao ? Giờ đến cả mảnh khoe của tên nguyên thuật sư nhỏ nhoi này cũng có thể đoán ra được, rốt cuộc người làm ra thế cục này là người như thế nào ? Hắn có phải đang có sức mạnh như quỷ thần hay không?

Càng nghĩ lại càng thấy rối rắm. Lần trở về núi này, sư phụ cũng nói ma sát đã rồi núi, hơn nữa cũng sẽ hại rất nhiều tính mạng, sớm hay muộn hắn cũng sẽ tìm được mình và Bách Phú. Đến lúc đó sẽ phát sinh chuyện gì, không ai có thể đoán trước được, xem ra tên Thợ săn này biết được chính xác hơn mình nhiều, hơn nữa có một cao thủ pháp thuật như hắn ở đây, chuyện này lại càng dễ dàng xử lý, ít nhất có thể có thêm một phần lực lượng để bảo vệ Bách Phú, nhất là cả Kỳ Nhan không có một chút pháp lực nào kia.

“Về chuyện này, anh đã biết được những gì ?” Dịch Đạo bắt đầu đi nhìn về phía Thợ săn hỏi.

Thợ săn cũng không hề thừa nước đục thả câu, trực tiếp sáng khoái nói : “Nguyên thuật sư này cùng với những nguyên thuật sư ở Tương Tây không giống nhau lắm, hắn (hoặc bà ta) có thể ở cự ly xa mà thao túng linh thể công kích mục tiêu, nhưng lại có thể đem linh hồn mục tiêu kia khống chế trong phạm vi mà mình muốn. Chỉ hai điểm này thôi, đã hơn hẳn những nguyên thuật sư bình thường và giáng đầu sư rồi. ”

Dịch Đạo nghe vô cùng chăm chú. Mặc dù Dịch Đạo từ nhỏ đã học về pháp thuật, nhưng, đại bộ phận thời gian của anh ta đều ở trên núi cùng sư phụ, đối với những biến hóa của giới pháp thuật, những gì anh ta biết được chỉ gói gọn trên sách, chứ không biết rõ nhiều chuyện trong thực tế được.

“Anh có cách nào để tra ra nguyên thuật sư kia đang ở đâu không ?”

Thợ săn lắc lắc đầu, “Làm gì dễ dàng như thế ! Pháp thuật của nguyên thuật sư biến hóa vô cùng, làm sao có thể dễ dàng để cho người khác tra ra mình như vậy ?”

“Còn cứ tưởng là anh lợi hại lắm cơ đấy !” Dịch Đạo trong lòng vui hẳn, cũng thẳng băng hơn rất nhiều. Mặc dù ... ..um .... ..có chút hối lỗi với Lăng Hạo và Anh Đào.

Thợ săn trừng mắt nhìn gương mặt vui sướng khi thấy kẻ khác gặp nạn của Dịch Đạo, nói : “Chỉ cần tìm được cuộn da tay người, hai người họ sẽ không có chuyện gì hết.”

“Cuộn ... ..da tay người ?” Dịch Đạo vừa nghe, toàn bộ lông trên người không chịu thua kém mà dựng đứng hẳn lên.

Muốn có được bộ da tay người hoàn chỉnh chẳng hề là việc dễ dàng gì, nhất định phải được cất xuống trong lúc người đó còn sống và có tri giác. Bởi vậy, toàn bộ quá trình này vô cùng thống khổ, cho nên trên da tay người đó mãi mãi lưu lại linh hồn oán hận – phần nộ của người bị hi sinh kia. Hơn nữa chết càng thống khổ, thì oán khí càng mạnh hơn, khả năng bảo tồn của da người càng tốt ! Vì thế nên rất nhiều kẻ tạo ra bộ da tay người , đều ra lệnh cho người ta dùng những cách thức tàn ác nhất để ngược đãi kẻ bị hi sinh, chỉ có như vậy, mới có thể tiến thêm một bước nữa để làm tăng thêm oán khí của người chết, làm cho cuộn da người có thể lưu truyền thiên cổ !

“Chúng ta phải tìm ... ..thứ đồ tà môn đến vậy sao ?” Dịch Đạo gương mặt khổ sở hỏi.

“Đúng vậy, cậu không phải đã trúng độc tình nguyên sao, lẽ nào còn muốn cô độc cả cuộc đời này ?” Thợ săn ngừng lại một chút, “Hình như còn có một người nữa trúng phải mười ba lời nguyền ?”

“Haiz ~ ~ ~ ”

Dịch Đạo thở một hơi thật dài, tại sao không được làm một con người bình thường chứ ? Kiếp trước rốt cuộc bản thân đã làm ra chuyện thất đức thế nào ? Mà kiếp này lại phải chịu giày vò như vậy.

“Cậu cho là chỉ mình cậu phải chịu giày vò hay sao ?” Thợ săn lạnh lùng nói, tâm tư của Dịch Đạo, đã bị anh ta nhìn xuyên thấu, “Còn có rất nhiều người vô tội phải chịu khổ đấy !”

Dịch Đạo có chút chột dạ liếc nhìn Thợ săn một cái, trực giác nói cho anh ta biết, bản thân dường như thiếu nợ kẻ kia điều gì đó.

Cứ như thế, thời gian trên máy bay rất nhanh đã trôi qua.

Sau khi xuống máy bay, Dịch Đạo đơn giản vì Bách Phú và Kỳ Nhan làm công việc giới thiệu.

Vào lúc đang giới thiệu đến Thợ săn, thì Dịch Đạo lại có chút ho khục khặc : “Vị này là ... ..a ... ..đồng bạn của tôi, mọi người gọi anh ta là ... ..thợ săn được rồi.”

“Thợ săn ?” Bách Phú và Kỳ Nhan kỳ quái hỏi.

“Ừm.” Làm bộ như không thấy nghi vấn của hai người họ, Dịch Đạo kiên trì đáp lại một câu, bởi vì, Thợ săn kia rốt cuộc tên gọi là gì, hay làm gì, chính anh ta cũng chẳng muốn làm rõ ràng. Mà cái tên gọi là Thợ săn này cũng thật đáng ghét, hỏi thế nào cũng không chịu nói. Đến cái tên cũng phải bảo mật, thực chẳng ra sao. Cho rằng mình là 007 chắc !

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Quyển 3 - Chương 74: Lần Đầu Tới Tương Tây

Nghe Dịch Đạo nói, cái người lạnh lùng tên gọi là Thợ săn kia có pháp lực rất cao, Kỳ Nhan và Bách Phú lúc đó trong lòng mới được an ủi chút ít. Có điều, cái người này xem ra cũng thực cô quái.

Trời tháng chín vẫn rất nóng, vậy mà cái người này lại cuộn mình kín mít, đến cả cổ cũng chẳng nhìn thấy đâu. Anh ta cứ một bộ dạng mặt không chút biểu tình, giống như trời có sập xuống cũng không liên quan đến mình vậy. Điều kỳ quái nhất lại là đôi mắt của anh ta, có lúc, thực sự có ánh sáng ‘vàng’ lóe ra ! Rõ ràng là Tôn Ngộ Không thứ hai !

Có điều, cũng bởi những điều này, Bách Phú và Kỳ Nhan lại không hề có chút nghi ngờ nào mà tin tưởng anh ta, pháp lực của người gọi là Thợ săn này chắc chắn không chỉ là cao tay bình thường. Chỉ người có pháp lực cao,, mới kỳ lạ như vậy thôi ! Cũng giống như Bạch Long đại sư vậy, vừa nhìn, là đã biết không phải người bình thường !

Ngồi vào chiếc xe đã được liên hệ trước, bốn người họ bắt đầu chuyến du lịch Tương Tây (chính là tỉnh Hồ Nam – TQ)

Tương Tây thực đúng là một nơi rất đẹp, vẻ đẹp nhiều sắc màu, nhân văn cảnh quan đều độc đáo thần kỳ, nơi đây khắp chỗ đều là kỳ sơn dị thủy. Nơi nơi đều là rừng cây lên tận trời, sông ngòi khắp chốn, kỳ diệu thành đoàn.

Nhìn thấy sông Da Qua vô cùng thanh u, giống như một bức họa cuộn tròn, đẹp không sao tả xiết !

Nhưng ở Tương Tây này đẹp nhất, chính là núi !

Mỗi ngọn núi đều có đầy cây cối xanh um tươi tốt, che lấp cả ngày. Nghe nói bên trong còn có rất nhiều những thú vật quý trân dị ! Ai biết được, ở bên trong ngọn núi căn bản là không thể nhìn qua được kia, còn có những thứ gì không tưởng tượng được chứ ? Điều này cũng tăng thêm ánh quang kỳ bí cho Tương Tây này.

Quê hương của Diêu Diệp nằm ở huyện Phụng Hoàng nổi tiếng nhất ở Tương Tây, nơi này có Phụng Hoàng cổ thành với dáng vẻ cổ xưa thanh nhã, thủy thành kẻ nhau, tràn ngập phong vị dị tộc. Nơi này cho đến hiện giờ vẫn còn bảo tồn không ít văn hóa hiển tế, hôn tang hay thầy mo... ..

Nếu chỉ đi du ngoạn, nơi đây đúng thực là một địa điểm không tệ !

Kỳ Nhan và Bách Phú cho dù đang lo lắng vội vàng, cũng bị cảnh sắc đẹp đẽ của nơi này xua tan đi không ít nỗi lo trong lòng.

Bởi vì khi tới được huyện Phụng Hoàng cũng đã sắp chạng vạng, cho nên, bốn người họ không thể không ở lại nơi đây ngủ một đêm. Quê của Diêu Diệp nằm trên đèo ngọn núi Sùng Minh cách huyện này những 50 cây số, hôm nay đã không thể đến được nữa.

+++ +++ +++ +++ +++

Sau khi buông hành lý xuống, bước đi trên con đường nhỏ lát đá, nhìn những căn nhà cổ hương cổ sắc hai bên đường, bốn người họ đều cảm thấy thoải mái hơn chút ít.

Tùy ý tìm một tiệm cơm, nếm thử những món ăn của Tương Tây. Mặc dù không tinh xảo, nhưng cũng thơm nồng ngon miệng, nếu so sánh với món ăn nhẹ của Quảng Đông, thì hương vị khác hẳn !

Có lẽ là do đói bụng, mà Kỳ Nhan vốn chẳng muốn ăn uống gì cũng ăn được không ít thứ.

Dịch Đạo ở bên cạnh cũng kháng khái gấp rau vào đĩa cho Kỳ Nhan, nói gì mà : “Không ăn cho no thì sao có sức mà làm ... ..”

Kỷ Nhan cũng chẳng còn biểu hiện ra vẻ lạnh lùng trước đây nữa, cười cười tiếp nhận ý tốt của Dịch Đạo.

Bách Phú nhìn mà trong lòng thấy chua chua, cái anh mập này, uống công mình ngày nào cũng quét nhà nấu cơm cho anh ta, tới giờ còn chưa bao giờ thấy anh ta gấp một miếng đồ ăn cho mình ! Mỹ nữ quả nhiên là có đặc quyền như vậy sao ? Nếu, mình cũng là mỹ nữ, có phải là cũng sẽ có rất nhiều nam giới ân cần chiều cố như vậy chăng ?

Thợ săn lại một câu cũng không nói, chỉ lo vui đầu ăn cơm. Hơn nữa anh ta lại ăn rất nhiều, chỉ cơm trắng thôi cũng đã ăn tới bảy bát ! Mọi người còn phải gọi riêng cho thêm năm đĩa thức ăn nữa mới đủ cho anh ta ăn.

Ăn cơm xong, Bách Phú vô vị một mình ra đi dạo bên bờ sông giữa huyện.

Kỷ Nhan đã mệt, Dịch Đạo đưa cô về đi nghỉ.

Cái anh Dịch Đạo này, từ lúc nào mà biết chăm sóc như thế chứ ?

Thợ săn trước giờ vẫn luôn thần bí không biết đi đằng nào, vừa ăn xong, đã biến mất.

Khi bước đến bên bờ sông, Bách Phú hoảng hốt vì dường như nghe thấy có người đang kêu tên cô ....

“Bách Phú ....Bách Phú ....tôi ở trong này ....”

Ây, hình như là tiếng của Lăng Hạo !

Bách Phú lập tức chạy về phía hàng rào của bờ sông. Nhưng do trời tối quá, căn bản là không thể nhìn rõ được gì.

Nhìn xung quanh đến nửa đêm, Bách Phú đột nhiên nhìn thấy ở cách đó về bên trái hai mươi thước, có một loạt những bậc thang nổi thẳng tới giữa sông. Không nghĩ nhiều, Bách Phú lập tức chạy thẳng về hướng đó.

Đi xuống đến bậc thang ở nơi thấp nhất, Bách Phú lại không nghe được tiếng kêu kia nữa, đang lúc cô lo lắng không biết nên làm thế nào, thì đột nhiên có một bàn tay từ trong lòng sông gơ lên túm lấy mắt cá chân của cô.

“A ~ ~ ~” Bách Phú không hề có chuẩn bị trong lòng thất kinh kêu lên một tiếng , mắt đi thẳng bằng. May mà, cô nhanh chóng nắm được tay vịn bên cạnh. Nhưng cái thứ không rõ nguồn gốc đến từ giữa sông kia cũng quyết không buông tha ý định của mình, ngược lại càng lúc càng muốn kéo cô xuống lòng sông.

Bàn tay Bách Phú dần buông xuôi, đương lúc cô nghĩ mình phen này chết chắc rồi thì có một đôi bàn tay dịu dàng bắt được cô.

Là ai ?

Hóa ra chính là Thợ săn cổ quái kia !

Trong mắt Thợ săn lại hiện lên một tia sáng vàng, bàn tay còn lại hoa trong không khí một cái, từ giữa sông lập tức truyền đến tiếng kêu thống khổ thảm thiết.

Mắt cá chân Bách Phú cũng lập tức được buông lỏng, rốt cục đã có thể đứng được vững vàng.

Tuy rằng Bách Phú đã qua được cơn nguy hiểm, nhưng, Thợ săn vẫn không hề có ý định buông tha cho thứ gì đó ở giữa sông, ngón trỏ của anh ta phát ra một ánh sáng vàng, thứ trong nước kia bèn biến thành một màn khói nhạt, mờ ảo tan biến đi.

“Cô nhè ra phải cẩn thận một chút, trong nước luôn có những thứ oan hồn không cam tâm chuyển kiếp muốn lấy mạng người khác. Cho nên vào lúc trời tối, tốt nhất là đứng xa bờ nước một chút, đặc biệt là người có âm khí nặng như cô đấy !” Thợ săn gương mặt không chút biểu tình nói.

“Cảm ơn.” Bách Phú cúi đầu nói, trong lòng lại hoàn toàn đang lo lắng cho sự an nguy của Anh Đào và Lăng Hạo.

Trong mắt Thợ săn quét qua một tia đồng tình : “Đừng lo lắng, hai người họ sẽ không có chuyện gì đâu.”

Bách Phú kinh ngạc nhìn Thợ săn một cái, lại nghĩ quái lạ sao suy nghĩ của mình lại bị anh ta nhìn ra dễ dàng như vậy chứ.

Thợ săn lạnh lùng kia căn bản lại không hề có ý muốn giải thích, tự mình xoay người rời đi, hơn nữa còn chớp mắt đã không thấy đâu, cứ như ma quỷ vậy.

Bách Phú uể oải đi lên bậc thang, quay lại nhà nghỉ.

Nằm lên trên giường rồi, Bách Phú lại lấy chiếc gương đồng cô không nhớ rồi ra, soi mình vào đó.

Chiếc gương đồng này thực sự thần kỳ, mỗi lần soi vào trong đó, tất cả mọi phiền não trong lòng đều tan thành mây khói.

Mà quan trọng hơn, là cứ sau mỗi lần soi vào gương đồng, ngày hôm sau Bách Phú luôn luôn thần thái sáng láng, gương mặt xinh tươi, làm hiện giờ Bách

Phú thực sự không muốn rời xa nó. Có chiếc gương đồng này, Bách Phú cảm thấy mỗi ngày mình dường như đều đang biến đổi, chỉ là thay đổi ở đâu thì bản thân cô cũng không thể nói được. Có điều, ít nhất đã không còn như lúc đầu, thiếu tự tin như trước nữa. Nó làm Bách Phú hiểu được, cô cũng có một mặt xinh đẹp.

Ngủ đi . . . . ngày mai có lẽ là sẽ biết được tung tích của Lăng Hạo và Anh Đào rồi ?

Nghĩ mãi nghĩ mãi, Bách Phú ôm lấy gương đồng ngọt ngào ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Quyển 3 - Chương 75: Thôn Ô Khoa

Nghỉ ngơi một đêm, bốn người lên xe xuất phát hướng đến chân núi Sùng Minh.

Trên xe, Bách Phú làm cho ba người kia không ngừng liếc mắt.

Đến Kỳ Nhan cũng phải nghĩ, chỉ có một đêm, Bách Phú hình như lại xinh hơn rồi. Là ảo giác sao ? Nhưng khoe mắt của cô ấy kia rõ ràng là có thêm mấy phần phong vận.

Phong vận ? Từ này dùng trên người Bách Phú giản dị dường như là có chút kỳ quái, nhưng trừ từ này ra, thì Kỳ Nhan không thể tìm được từ nào thích hợp để hình dung cô nữa, điều này lại lần nữa làm cho trong lòng Kỳ Nhan dâng lên một cảm giác nguy hiểm.

Trời ơi, mình đang nghĩ gì thế này ? Kỳ Nhan tự thầm mắng bản thân, hiện giờ việc quan trọng nhất là cứu Lăng Hạo và Anh Đào, bản thân giờ sao lại trở thành bụng dạ hẹp hòi như thế này chứ ?

Rốt cuộc cũng đã tới được núi Sùng Minh ! Nơi này không thể so với những ngọn núi nổi tiếng khác đã được khai phá, xe chỉ có thể đến được một phần ba đường là không thể lên được nữa, mấy người họ chỉ đành đi bộ lên trên núi.

Thảm nào mà lần trước khi leo núi cô Diêu Diệp kia không hề than vãn lấy một lời, hóa ra là đây . . . . đối với cô ta mà nói thì chỉ là chuyện vặt ! Bách Phú thở hắt lên buồn bực nghĩ.

Thợ săn thần bí lại cứ như đang đi trên đất bằng vậy, bước đi như bay. Kỳ Nhan thường xuyên vận động, sớm đã tập thành thói quen. Ngay cả Dịch Đạo cũng do thường xuyên phải lên núi, nên không mấy mệt mỏi. Xem ra một nhất chỉ có Bách Phú !

Khi đi khoảng được ba tiếng đồng hồ, mấy người họ mới đến được quê của Diêu Diệp — thôn Ô Khoa.

Thôn Ô Khoa là một sơn thôn nhỏ yên tĩnh, ngoài một khu đất có nhà ở ra, còn lại toàn bộ sơn thôn đều bị màu xanh biếc của những cây đại thụ vây quanh, tựa như viên minh châu xanh thắm giữa hồ.

Tuy rằng nơi này ít khai phá, nhưng nhìn thấy có du khách lên núi, thôn dân tựa hồ cũng không có mấy ngạc nhiên, có điều khi nhìn thấy Kỳ Nhan xinh đẹp, họ vẫn phải nhìn thêm mấy cái.

Mỹ nhân vẫn chính là mỹ nhân !

Điều làm Bách Phú được an ủi là, hóa ra cũng có người đang nhìn cô ! Thậm chí còn như có như không mà nháy mắt với cô. Mặc dù tướng mạo đó thực làm cho Bách Phú không thể chấp nhận được, nhưng ít nhất đây cũng là lần đầu tiên có người bị cô hấp dẫn.

Bách Phú trong lòng không thể nhịn được mà mừng thầm : gần đây không rõ là nguyên nhân gì, tuy rằng lượng cơm ăn không hề giảm bớt, nhưng thể trọng vẫn cứ giảm xuống, trên người cũng đã có chút đường cong. May mà ngực và pp (mông) không bị gầy đi, nên thoát nhìn vẫn thấy đầy đặn.

Vui mừng được một lát, Bách Phú lập tức lại bị cảm giác tội lỗi xâm chiếm lấy, Lăng Hạo cùng Anh Đào hiện giờ còn chưa biết sinh tử ra sao, mọi người ở đây đều đang vì chuyện của họ mà dốc hết sức lực, vậy mà bản thân lại như người chẳng có chuyện gì, chỉ vì một cái liếc mắt của người khác, thành ra thế này, thực là quá không có tiền đồ !

Nghĩ mãi nghĩ mãi, Bách Phú hờ hợt cúi đầu xuống.

Anh chàng Dịch Đạo mập mạp tròn tròn do có gương mặt tương đối lương thiện, nên được gánh trọng trách ‘ đi thăm dò ’ .

Thợ săn vẫn một bộ dáng lạnh lùng xa cách ngàn dặm, chỉ sợ sẽ làm người khác sợ chạy mất, vì vậy nên đành cùng Bách Phú và Kỳ Nhan đứng đợi tin tức.

Khả năng giao tiếp của Dịch Đạo hình như đã nâng cao hơn, hỏi một chút, đã có một đại thẩm nông thôn khoảng chừng bốn mươi tuổi xưng phong nhận

việc dẫn bốn người họ đến nhà của Diêu Diệp.

Vừa tới cửa, Kỳ Nhan và Bách Phú không khỏi hoảng sợ.

Trời đất, căn nhà này căn bản chỉ là nhà tranh vách đất ! Bộ dáng như thể chỉ cần gió thổi qua là đổ sập vậy.

Đang do dự không biết nên vào hay không, thì đại thẩm nhiệt tình kia lại rẽ một cái, bước đến phía sau của căn nhà rách đó.

Phía đằng sau của căn nhà hoàn toàn không giống như phía trước, là một căn nhà nhỏ có hai tầng, mặc dù được xây lên bằng nào là kính, nào là gốm sứ trên tường, có chút ... ..nhà quê, nhưng vẫn có vẻ khí khái ở cái thôn nhỏ miền núi nghèo khó này !

Thế này mới đúng chứ !

Bách Phú trong lòng thầm nghĩ, đối với chức vụ hiện nay của Diêu Diệp, lương bổng nhất định rất hậu hĩnh, hơn nữa sau lưng còn có cái ông Tô Vi Tín kia ủng hộ ... ..chỉ cần nhìn cả người cô ta đều là hàng hiệu cùng với trang sức lấp lánh thì biết. Cũng không thể không có lương tâm chi biết mình mình đeo vàng qua cuộc sống sung sướng, mà bỏ mặc người nhà ở quê chịu khổ đi ?

Trong nhà chỉ có một người già, hóa ra là bà ngoại của Diêu Diệp. Răng bà đã rụng chẳng còn mấy cái, lại nói toàn tiếng Trương Tây, làm mấy người Bách Phú rất khó khăn để nghe.

May mà, lúc này Thọ sản đã biểu hiện ra tính quan trọng của mình. Anh ta không những hiểu tiếng địa phương Trương Tây, mà còn nói được cũng rất khá, được anh ta phiên dịch mọi người cuối cùng cũng có được nhận thức thêm về Diêu Diệp.

Bất luận Diêu Diệp ở khách sạn ngang ngược thế nào, hay cả vú lấp miệng em, song ở nhà lại là cháu gái tuyệt đối hiếu thuận không bao giờ đắc tội với bà ngoại. Từ nhỏ cha mẹ đều mất sớm, sau khi cô ta quyết định không đi học nữa, thì dứt khoát đỡ lấy gánh nặng gia đình. Mặc dù cô ta còn có một người anh trai, nhưng, chỉ dựa vào một đôi tay trồng ruộng của anh trai, thì chẳng thể nuôi được cái nhà này.

Sau này, theo địa vị Diêu Diệp ngày một thăng tiến, lương bổng cũng như nước lên thì thuyền lên, trong nhà cũng dần dần dư dả. Cô ta bỏ tiền ra, dựng cho gia đình một căn nhà mới, để người nhà cuối cùng cũng đi ra khỏi căn nhà rách nát bằng rom đất. Cô ta cũng giúp anh trai đã qua ba mươi tuổi cưới được một người vợ, để anh trai khỏi phải luôn luôn nhìn vào nhà khác vợ chồng son thăm thiết mà thèm thường không thôi ... ..

Toàn bộ sự thay đổi của cái nhà này, đều dựa vào mình Diêu Diệp.

Nhớ tới lần đầu tiên giao tiếp với Diêu Diệp, cô ta đã phỉ báng chửi bới Kỳ Nhan như thế, Bách Phú đột nhiên hiểu ra : cô ta hẳn phải ghen tỵ với Kỳ Nhan lắm ? Không chỉ vì chuyện lục đục chức vụ, mà cũng vì sự bất công của thế giới này. Vì lẽ gì mà cùng là người, có người có thể vô ưu vô lo, có người lại không thể không vì một miếng cơm mà lam lũ vất vả ? Haiz, chính là như vậy, có người có quá nhiều, song có người lại thiếu quá nhiều ... ..

Vì vậy có một câu nói không sai rằng : Người mang hận, nhất định là có chỗ đáng thương ... ..

Còn chưa đợi Bách Phú cảm thán hết, một câu khác của bà ngoại Diêu Diệp lại làm cho mọi người cùng giật mình !

Hóa ra, Diêu Diệp thời gian trước không hề về qua nhà !

Gì cơ, chưa hề về nhà sao ?

Vậy thì cô ta rốt cuộc là đã đi đâu ?

+++ +++ +++ +++ +++

Ninh Tiêu nhận trách nhiệm phân tách sự chú ý của Diêu Diệp cứ hết việc là đến khách sạn, giả vờ là đi thăm hỏi Tô Vi Tín. Xem ra tạm thời ông ta và Diêu Diệp đều không hề có nghi ngờ gì.

Nhưng, sau khi nhận được điện thoại của Kỳ Nhan, Ninh Tiêu lại bắt đầu lo lắng.

Diêu Diệp chưa hề về qua nhà ?

Xem ra phải tra ra được thời gian đó Diêu Diệp đã đi đâu, mới có thể tìm được tên nguyên thuật sư đáng ghét kia, để còn cứu anh họ và Anh Đào.

Ninh Tiêu trầm mặc gọi một cuộc điện thoại cho phòng thám tử có tiếng nhất ở thành phố G, yêu cầu họ nhất định phải nhanh chóng tra ra được hành tung của Diêu Diệp trong thời gian đó.

+++ +++ +++ +++ +++

Ở nơi khác, Lăng Hạo và Anh Đào đang bị nhốt cũng đã tỉnh dậy, hai người đang cùng nhau phân tích căn nhà lớn âm u kinh khủng này.

Nghe Anh Đào miêu tả lại sự việc kỳ quái xảy ra ở phòng chính, lại tổng hợp với lúc ở bệnh viện điều trị tâm thần, về đám quỷ được nhìn thấy qua gương đồng, Lăng Hạo tin rằng hai người họ không thể đi ra khỏi căn nhà lớn này, chính vì nơi này nhất định đã xảy ra chuyện gì đó cực kỳ thảm khốc, mà có khả năng nhất là thảm án diệt môn. Tất cả những oan hồn đó do chết thảm oán khí quá nặng, không thể đầu thai được ... ..

Vậy thì, đám quý hồn này có lý do gì mà đem họ nhốt ở đây chứ ?

Lẽ nào lại định ... ..để bị kịch tái diễn lần nữa sao ?

“Cô gái áo xanh kia bảo cô cứu cô ta sao ?” Lăng Hạo cẩn thận hỏi.

Anh Đào khẳng định gật gật đầu, đáp : “Đúng !”

Sau đó, lại do dự mở miệng nói tiếp : “Lăng thiếu, anh nói xem bọn họ có phải là muốn nói với chúng ta ai đã giết họ, để chúng ta giúp họ báo thù không ?”

Lăng Hạo cười mà gật gật đầu : “Rất có thể .”

Tiếp đó, anh ta lại cúi thấp đầu xuống trầm giọng nói : “Không biết chúng ta có thể làm được gì không .”

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Làn Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Quyển 3 - Chương 76: Chuyện Lạ Ở Thôn Nhỏ

Đang lúc mấy người Bách Phú uể oải không thôi, không biết nên làm thế nào, thì Thợ săn lại lộ ra nụ cười khó nhìn thấy trong thời điểm khó khăn này, ngoài bà ngoại của Diêu Diệp, còn bắt chuyện cùng với những thôn dân khác chưa quen biết.

“Không nghĩ được người này còn có năng lực như vậy nhỉ ?” Dịch Đạo nở một nụ cười, cũng gia nhập hàng ngũ nói chuyện.

Bách Phú cùng Kỳ Nhan ở bên cạnh chẳng làm thế nào hiểu được bọn họ đang bô lô ba la nói những gì, chỉ có thể ngán ngẫm đứng đợi ở bên cạnh. Có điều, hai cô gái đều hiểu, hai người kia làm vậy nhất định là vì để có thể nhanh chóng tìm được tin tức của Lăng Hạo và Anh Đào.

Không biết họ đang nói về chuyện gì, đột nhiên, có rất nhiều thôn dân cùng tham gia vào trong vòng nói chuyện, hơn nữa ai nấy đều nói đến vô cùng náo nhiệt, khoa chân múa tay, bộ dạng hưng phấn đến vô cùng.

Bách Phú và Kỳ Nhan cũng tiến đến gần hơn một chút, tò mò nhìn sắc mặt mọi người, trong lòng dò đoán rốt cuộc là chuyện gì, có thể làm cho bao nhiêu người cùng nhiệt tình tham gia đến vậy.

Có điều, nhìn biểu tình của Thợ săn và Dịch Đạo, Bách Phú cùng Kỳ Nhan cũng an tâm được ít nhiều, nhất định là đã nghe ngóng được tin tức gì quan trọng.

Nhưng đang lúc mọi người nói chuyện náo nhiệt, một người phụ nữ khoảng ba mươi lăm tuổi có gương mặt dài dài không biết nói một câu gì, mà mọi người đang nói chuyện bỗng dừng hết cả lại, len lén liếc cô gái kia bằng những ánh mắt kỳ lạ.

Cô gái kia hình như cũng biết bản thân đã nói ra lời không nên nói, vội vàng tìm lý do rồi xoay người đi mất.

Những người còn lại cũng lập tức tản ra, như sợ Thợ săn và Dịch Đạo sẽ theo hỏi vậy.

Đang lúc mọi người vô cùng kỳ lạ, thì có một người cán bộ của thôn đi đến, cau mày như trách móc bọn họ, sau đó không hề khách khí mà sẵng giọng nói với hai người kia, muốn bọn họ nhanh chóng rời đi.

Hai người kia bắt đầu dĩ nhiên chóng dẫn hai cô gái đang tò mò, mà lại chẳng hiểu được chuyện gì đang diễn ra xuống núi.

Mãi cho đến khi tới được nơi không còn nhìn thấy thôn dân nữa, Dịch Đạo mới mở miệng nói lại chuyện đã nghe được.

Hóa ra thôn sơn nhỏ này mười hai năm trước, đột nhiên có một bà lão họ Từ không thân không thích. Bà ta tên là gì, từ đâu đến, còn có người thân nào hay không ... ..những điều này chẳng có ai biết cả.

Vốn dĩ là sẽ chẳng có gì, người ở thôn Ô Khoa thường xuyên vì thấy bà đáng thương, mà hay đưa bà đồ ăn đồ uống đồ mặc.

Bà lão họ Từ này có một thói quen kỳ quái, chính là cứ đến sau tám giờ tối là tuyệt đối không gặp ai cả, cửa lớn đóng chặt, hơn nữa trong phòng cũng không bao giờ có ánh đèn.

Lúc đầu, có mấy người còn cho rằng vì bà quá nghèo, thậm chí nghèo đến mức không mua nổi nến. Vì vậy những người dân tốt bụng trong thôn tặng không ít nến cho bà, hi vọng bà không phải qua đêm trong bóng tối nữa.

Thế nhưng mọi người lại phát hiện, dù đã có nến, song khi đã vào đêm trong nhà bà Từ vẫn là một màu đen, cửa cũng đóng chặt, giống như đang sợ sẽ có ai xông vào vậy.

Thời gian qua lâu, mọi người cũng có đàm luận, cảm giác bà Từ không giống những bà lão bình thường khác, hơn nữa, trong căn nhà nhỏ của bà luôn lạnh lẽo âm u đến dọa người.

Vì thế, có một người tò mò vào một đêm không trăng chạy đến lén xem (Nghe đến đây, Bách Phú bức mình nghĩ : Đương nhiên, một thanh niên trẻ tuổi nửa đêm canh ba lại chạy đến nhà nhìn lén một bà lão cũng quả thực là quá xấu hổ đi). Cũng không biết là rốt cuộc đã nhìn thấy gì, lúc đó đã bị dọa đến mặt không còn chút sắc, còn không ngừng hồ ngôn loạn ngữ.

Sau khi người nhà của anh ta dùng hết sức để đưa anh ta về nhà xong, anh ta liên tục phát sốt, lại luôn mồm nói có quỷ muốn đến bắt anh ta, ba ngày sau thì điên cuồng kêu lên rồi qua đời.

Vì anh ta là con trai độc nhất trong nhà, cha mẹ cùng ba người chị gái đều khóc muốn lấy mạng, cứ nhất định nói là Từ lão bà đã hại chết người con trai trẻ của họ, cũng không xem con trai mình có sai ở đâu không.

Bất luận thế nào, Từ lão bà nhất thời đã mất lòng mọi người, sau này không còn ai đồng ý để gửi đồ ăn mặc cho bà nữa, chỉ trừ một người — Diêu Diệp. Không biết là vì lý do gì, Diêu Diệp lại vô cùng chăm lo tới Từ lão bà. Bất luận người khác nói gì, cô ta đều kiên trì đưa cơm đưa rau cho Từ lão bà, gió mưa cũng không từ. Dù cho bản thân đói, cũng cố sức để lại một phần cơm cho Từ lão bà.

Người nhà Diêu Diệp sợ hãi người dân trong thôn đàm luận, cũng khuyên nhủ cô ta đừng quản Từ lão bà cổ quái nữa. Nhưng Diêu Diệp chính là không quan tâm, vẫn làm theo ý mình.

Gia đình có con trai bị chết kia đương nhiên không thể cứ thế mà cho qua được, động viên tất cả họ hàng thân thích cùng bạn bè, đập căn nhà nhỏ của Từ lão bà, đuổi bà ra khỏi thôn.

Nghe nói, Từ lão bà chỉ đành một mình chuyển đến một nơi gọi là ‘quý thôn’ ở gần đó — thôn Nhạn Đề. (Nhạn khóc)

Cứ nghĩ là mọi việc thế là xong, nhưng ba ngày sau khi Từ lão bà chuyển đi, ba người con gái còn lại của đôi vợ chồng mất con trai kia chỉ trong một tháng đều lần lượt chết cả, toàn thân thối rữa, thê thảm vô cùng, đến nay vẫn chưa điều tra ra được nguyên nhân.

Đôi vợ chồng trước sau mất đi đến bốn người con này một phát điên một mất tích, kết cục vô cùng thê thảm.

Trong nhất thời, thôn dân ở cả cái thôn sơn nhỏ này đều khản trương hẳn lên, nhận định chính là do Từ lão bà làm. Nhất là đám người đã từng tham gia đánh đuổi Từ lão bà, cứ thấp thòm không yên, lần lượt đến cửa đề cầu cứu Diêu Diệp, xin Từ lão bà bỏ qua cho mình.

Sau này, lại cũng chẳng xuất hiện bất cứ chuyện gì khác.

Thôn Ô Khoa nhỏ bé lại được bình an.

Kể chuyện xong, Dịch Đạo nói : “Từ lão bà này có lẽ chẳng hề đơn giản, rất có khả năng chính là bà ta đã giúp đỡ Diêu Diệp nhốt linh hồn của Lăng Hạo và Diêu Diệp lại.”

Kỷ Nhan khẩn cấp nói : “Anh vừa rồi không phải nói là Từ lão bà kia đang ở ... thôn Nhạn Đề sao ? Là ở đâu ? Có xa hay không ? Chúng ta mau đi thôi ?”

Nhìn nhìn sắc trời, Dịch Đạo khó xử nói : “Nơi đó cách nơi này cũng không xa lắm, có điều hên giờ đã là buổi chiều rồi, đến được đó cũng đã là chạng vạng, như vậy chúng ta sẽ phải ở lại đó qua đêm. Vào ban đêm vẫn luôn thường xuyên có âm khí mạnh nhất, chỉ sợ là đến lúc đó sẽ có nguy hiểm ! Hơn nữa thôn Nhạn Đề đó chẳng phải bị gọi là ‘quý thôn’ sao, từ khi xảy ra thảm án diệt môn, trừ Từ lão bà ra, đã không còn ai dám sống ở đó nữa. Nơi đó nguy hiểm đến như vậy, chúng ta vẫn là nên có sự chuẩn bị toàn diện trước rồi hẵng đi thì tốt hơn.”

Thấy đáng về thất vọng của Kỷ Nhan và Bách Phú, Dịch Đạo lại nói tiếp : “Hơn nữa, về thảm án xảy ra ở thôn Nhạn Đề, chúng ta cũng cần phải điều tra kỹ một chút ...”

“Đúng đấy.” Thọ sản cũng vô cùng khó có khi mở miệng giúp đỡ như thế này, “Đám thôn dân kia khi nói về chuyện kỳ lạ phát sinh ở trong thôn thì thao thao bất tuyệt, nhưng vừa nhắc đến ba chữ thôn Nhạn Đề, liền lập tức im bật lại. Hỏi thế nào cũng không nói nữa, đến người cũng tán ra. Nơi đó nhất định rất không bình thường ! Chúng ta có thể xuống núi trước, quay về trấn hỏi thăm một chút chuyện về thôn Nhạn Đề. Có vài việc, có gấp cũng không được !”

“Xin lỗi.” Kỷ Nhan đầy xin lỗi nhìn hai người một cái, cúi thấp đầu xuống.

Dịch Đạo vừa thấy, bèn vội vàng cười an ủi nói : “Không sao đâu, tâm tình của cô chúng tôi đều hiểu mà.”

“Đồ chân chó.” (đây là câu mắng của người Hồ Nam, ý trách người kia hư quá hoặc là có ý ghen tỵ, trách không biết tốt xấu. ...) Bách Phú nhìn Dịch Đạo gương mặt tươi cười, rất không thuận mắt mà thầm mắng.

Có điều, lúc này trong cô càng lúc càng kiên định hơn. Bởi vì, cô có thể cảm nhận thấy rất rõ, mình đã càng lúc càng đến gần Lăng Hạo hơn rồi.

Chương 78: Quyển 3 - Chương 77: Truyền Thuyết Thôn Nhạn Đề

Khi trở lại trấn trên, lại là chạng vạng.

Sau khi com nước xong, bốn người tìm một quán trà cổ nhất đi uống trà. Bởi vì, quán trà là nơi hỏi thăm sự tình tốt nhất.

Hôm nay, cũng không ngoại lệ.

Bốn người mới vừa ngồi xuống không bao lâu, đã thấy một lão nhân tóc, râu ngay cả lông mày đều bạc trắng đi tới. Ông ta hẳn là khách quen của quán trà này, không chỉ ông chủ và tiểu nhị, ngay cả một vài khách hàng nhìn thấy ông ta đến, cũng lập tức nhiệt tình chào hỏi :

“Tần lão ông đến rồi!”

“Hôm nay sao lại muộn như vậy a, Tần lão ông...”

“Tần gia gia, hôm nay có chuyện xưa gì hay không?”

....

Dịch Đạo và Thợ săn liếc nhau, nhận định chính mục tiêu này.

Khó trách vị Tần lão gia tử này được hoan nghênh như thế, ông ta vừa ngồi xuống, lập tức đã có câu chuyện xưa để nghe rồi, may mà ông nói là tiếng phổ thông, Bách Phú và Kỳ Nhan cũng có thể nghe hiểu được.

Từ Tam Quốc Diễn Nghĩa đến Phụng Hoàng dã sử, Tần lão gia tử quả thực là không gì không biết! Câu chuyện của ông như có ma lực vậy, hấp dẫn từng người trong quán trà. Đến cả Kỳ Nhan vẫn buồn bã ỉu xiu đều bị câu chuyện của ông làm phấn khích hấp dẫn, lần đầu quên đi sự lo lắng và phiền não trong lòng, hoàn toàn đắm chìm trong câu chuyện xưa của ông.

Đến chín giờ, Tần lão gia tử đáng mến phải đi. Bốn người họ nháy mắt với nhau, vội vàng đuổi theo.

“Chuyện gì a? Mấy vị tiểu bằng hữu?” Tần lão gia tử ở phía trước không hề quay đầu lại hỏi.

Tiểu bằng hữu?

Bốn người tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, là đang nói bọn họ sao? Gọi bọn họ là tiểu bằng hữu có khoa trương quá hay không, tuy rằng Tần lão gia tử cũng đích xác có thể làm ông nội của bọn họ.

Thợ săn tiến lên một bước, khách khí nói: “Không dối gạt Tần lão gia tử, bốn người chúng tôi có một chuyện rất quan trọng muốn hỏi thăm, không biết Tần lão gia tử có thể hay không giúp chúng tôi một chút.”

Tần lão gia tử vẫn là không có quay đầu lại, tiếp tục đi về phía trước : “Có chuyện gì về nhà nói đi.”

Bốn người trong lòng vui vẻ, vội vàng đuổi theo, cùng Tần lão gia tử đi tới tòa tiểu lâu bạch tường đỉnh nhọn ở phía trước. Tiểu lâu này tuy rằng diện tích không lớn, nhưng xem ra phong cách cổ xưa thanh lịch, dường như trong chốc lát đã về tới thời cổ đại vậy.

Tiểu lâu này chỉ có Tần lão gia tử một mình ở, làm khách nhân, bốn người bị Tần lão gia tử khách khí đón đi vào, mời bọn họ uống trà rót nước.

Tần lão gia tử cũng không còn vẻ mặt ôn hoà như ở trong quán trà nữa, ông nuốt một miếng trà, chậm rãi nói: “Các ngươì muốn hỏi chuyện gì ? Chắc không phải là muốn hỏi chuyện về thôn Nhạn Đề đấy chứ ?”

Nhìn thoáng qua gương mặt không chút biểu tình của Tần lão gia tử, Thợ săn thành khẩn nói: “Thực xin lỗi Tần lão gia tử, chúng tôi biết này để tài không nên nhắc đến, nhưng chúng tôi cũng là vì cứu người, xin Tần lão gia tử giúp chúng tôi.”

Tần lão gia tử cười hắc hắc: “Yên tâm, ta vừa thấy đã biết mấy người các ngươì không phải người bình thường. Cũng được, dù sao trong nhà này cũng chỉ còn mỗi lão già cô đơn là ta, đều là đất đã đắp lên đến tận trên cổ rồi, còn có cái gì đáng sợ? !”

Lại nuốt một miếng nước trà, Tần lão gia tử chậm rãi nói: “Vậy ta sẽ kể cho các ngươì nghe một chút, có khi nói không chừng các ngươì lại có thể thay đổi được cái thôn kia.”

“Nhạn đề thôn nguyên lai là một thôn trang nhỏ rất mỹ lệ, cái tên này là do có một cái truyền thuyết ! Truyền thuyết là như vậy, một ngàn năm trước ở

đây vì trốn tránh quốc gia chiến loạn, đi tới sườn núi phía đông núi Sùng Minh. Thời điểm đó trên núi Sùng Minh, chỉ còn có một thôn trang này. Thôn Ô Khoa kia cũng là đến mấy trăm năm sau mới có.

Những người này ở nơi đó mở một mảnh đất hoang, thành lập một sơn thôn nhỏ, nguyên lai gọi là thôn Sở gia, trong thôn toàn bộ dân đều họ Sở. Những người này tự xưng là một dân tộc mà chúng ta không hề biết tới. Bọn họ xây dựng phòng ốc đều đặc biệt tinh mỹ hơn nữa tay nghề lại rắn chắc tốt vô cùng; ngoài ra bọn họ còn lại còn biết y thuật cực cao ! Song bọn họ lại không đi lại với người ngoài, lại càng không thông hôn với người người ngoài. Nếu chưa được tộc trưởng đồng ý mà tự tiện đi lại cùng người ngoài, sẽ bị coi là phản đồ.

Nghe nói, thôn này trang sở dĩ thần bí như vậy, bởi vì bọn họ nắm giữ một vật bảo tàng thần bí . Vì để giữ bí mật này, bọn họ không tiếc dùng luật nghiêm khắc của bộ tộc quy ước để ép buộc người trong tộc.

Chỉ là, trong thôn Sở gia vẫn có một người thiếu nữ tuổi còn trẻ yêu thương một tiểu tử dân tộc Hán.

Đó là lúc thiếu nữ đi trên núi hái thuốc.

Chân của thiếu nữ đó bị rắn cắn bị thương, một tiểu tử người Hán mà từ tổ tiên đã theo nghề y vừa vặn cũng ở trên núi hái thuốc, cứu được người thiếu nữ đó.

Hai người nhất kiến chung tình, lưỡng tình tương duyệt. Nhưng do không thể thông hôn, hai người liền ước định bỏ trốn.

Vốn hai người đã thoát khỏi sự truy đuổi của người trong thôn Sở gia, ẩn thân vào trong một sơn động.

Do nước bên người đã bị uống hết, thiếu nữ khát đến ngã xiu trên mặt đất, không thể nhúc nhích. Tiểu tử kia cực kỳ khổ sở, nhìn người thương yêu vì mình mà phải chịu khổ như thế, vì vậy, bèn cầm bình nước đã cạn khô, mạo hiểm sinh mệnh nguy hiểm đi tìm nước cho thiếu nữ uống.

Cũng không biết trải qua bao lâu, thiếu nữ tỉnh dậy, mở to mắt lại nhìn không thấy tiểu tử, lòng của nàng thương tâm vô cùng, nghĩ là tiểu tử đã bỏ cô lại mà đi rồi.

Ngay tại lúc thiếu nữ đau thương không thôi, thì tiểu tử đã trở lại, còn mang nước về.

Thiếu nữ kinh hi uống từng ngụm từng ngụm nước, lại không ngờ, vào lúc ngẩng đầu lên lần nữa, tiểu tử đã lại không thấy nữa rồi, giống như vừa rồi chỉ là cảnh trong mơ vậy. Nhưng, trên mặt đất đầy những bình nước lại chứng thật tiểu tử đúng là đã trở về qua.

Thiếu nữ trong tức khắc có một loại dự cảm rất xấu, nàng nhặt bình lên, không để ý đêm tối nguy hiểm, đi ra khỏi sơn động để tìm tiểu tử. Cho mãi đến hừng đông, thiếu nữ mới ở bên cạnh suối nước phát hiện ra thi thể vô cùng thê thảm máu tươi đầm đìa của tiểu tử.

Hóa ra, lúc tiểu tử ra mức nước ở đây, bị dã thú trong núi tập kích, chết thảm ở bên cạnh dòng suối. Nhưng hồn phách của hắn vẫn không thể bỏ xuống được người yêu trong sơn động , dựa vào cổ chấp niệm đó, cố đem bình đã đựng đầy nước, đưa đến bên người thiếu nữ.

Nhìn thấy bộ dáng thiếu nữ vui vẻ uống nước, chấp niệm của tiểu tử trong khoảnh khắc liền được buông xuống , hồn quy địa phủ.

Thiếu nữ biết được tiểu tử vì nàng mà chết, nhất thời cực kỳ bi thương, tiếng khóc ai oán vang vọng thiên địa, quanh quẩn ở trong núi rừng, truyền đến tận thôn Sở gia .

Khi người của thôn Sở gia tới nơi, thiếu nữ đã hóa thành một con chim nhạn to, ngày đêm rên rỉ, bay chung quanh thi thể của tiểu tử, dù thế nào cũng không chịu rời đi.

Người dân trong tộc nhìn thấy thảm kịch này, cũng bi thương không thôi, vì thế tìm một nơi non xanh nước biếc gần thôn đem tiểu tử chôn ở đó.

Do đó, con chim nhạn liền bay trở về thôn trang, vẫn như cũ vây quanh phần mộ của tiểu tử mà kêu, mà bay lượn.

Từ đó về sau, Sở gia trang liền sửa lại tên —— gọi là thôn Nhạn Đề .”

“Thực là một câu chuyện xưa hay quá!” Bách Phú cảm thán nói.

Đến cả Kỷ Nhan xưa nay kiên cường cũng thương cảm : “Chỉ đáng tiếc kết cục thật sự quá bi thảm, thê oán quá.”

Thợ săn và Dịch Đạo lại đầy đầu là vạch đen trong bụng thâm nghĩ: nữ nhân chính là nữ nhân!

“Ha ha ha...” Tàn lão gia từ đột nhiên sang sáng cười ha ha, “Các bạn trẻ, không nên gấp gáp, bởi vì chuyện là có liên hệ đến nhau, cho nên lão già lắm chuyện là ta đây mới kể cẩn thận một chút. Chuyện tiếp theo, ta lập tức sẽ nói cho các ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Quyển 3 - Chương 78: Thảm Án Ở Nhạn Đề Thôn

Dịch Đạo thấy suy nghĩ của mình dễ dàng bị nhìn thấu ngược ngừng cười khan mấy tiếng, còn bị Bách Phú và Kỳ Nhan thưởng cho mấy cái trợn mắt.

Thợ săn lại một bộ dáng không liên quan mình, giống như hắn không có kiên nhẫn nữa vậy.

“Đa mặt dày thật !” Dịch Đạo bực mình mắng ở trong lòng.

Tần lão gia tử lại nâng cốc trà lên, uống xong một miệng trà, tiếp tục nói về chuyện của thôn Nhạn Đề cổ quái kia :

“Mặc dù người dân thôn Nhạn Đề đã cố hết sức để giảm bớt lui lại với người ngoài, nhưng, chuyện thôn Nhạn Đề có bảo tàng khổng lồ vẫn là không mời mà lộ ra.

Có rất nhiều những kẻ bụng dạ khó lường không ngừng tiếp cận sơn thôn này, lần nào cũng đều là có đi mà không có về. Kỳ thật, nhân khẩu dân thôn Nhạn Đề cũng không nhiều, chỉ khoảng một trăm lẻ mấy người mà thôi.

Không ai biết được thôn trang nhỏ với lượng dân cư không nhiều này dùng phương pháp gì để chống đỡ kẻ thù bên ngoài, nhưng mấy trăm năm qua cũng chưa từng có người nào có thể xâm phạm thôn Nhạn Đề. Cho nên, có người nói tộc nhân không đáng nhìn tới của thôn trang nhỏ thần bí này, đều có một loại pháp lực kỳ lạ , người thường căn bản không thể ngăn cản được.

Lòng người khó dò a, cho dù kẻ thù bên ngoài không thể xâm lấn, Nhạn Đề thôn trong truyền kỳ này lại không địch lại được dã tâm bùng bùng bại hoại trong tộc.

Khoảng tới cuối đời Thanh, trong thôn có một người tên là Sở Phuong, tự cho là tài hoa xuất chúng, khác với mọi người, không cam lòng ở trong thôn Nhạn Đề nhỏ nhỏ đó.

Vì thế, Sở Phuong liền thừa dịp cả gia đình tộc trưởng không hề phòng bị dùng tà thuật để giết chết cả nhà tộc trưởng.

Nghe nói lúc ấy trong phòng tiếng kêu thảm thiết đến tận trời, máu tuôn như suối!

Đến cả ánh trăng trên bầu trời cũng bị máu tươi nhuộm đỏ, biến thành mặt trăng đỏ quỷ dị !

Cả nhà hai mươi tám mạng người, đến cả vài đứa trẻ năm ba tuổi toàn bộ đều bị hại!

Kỳ thật, với năng lực của Sở Phuong , muốn chạy trốn không thành vấn đề. Nhưng hắn nhất định phải hại chết cả nhà tộc trưởng , không phải vì gì khác, mà là vì bảo tàng trong truyền thuyết .

Nơi chôn dấu bảo tàng trong truyền thuyết được vẽ trên một tấm da người, trên cuộn da người đó còn viết về một lời nguyện, mà đã hủy diệt cả một quốc gia xưa.”

Nghe đến đó, Dịch Đạo trong lòng cả kinh, vội vàng nhìn hướng về Thợ Săn.

Thợ săn kia mắt sớm đã phóng kim quang, khăn trương chờ mong Tần lão gia tử nói tiếp.

Lúc này Tần lão gia tử nói đến miệng lưỡi đều khô cả, lại muốn uống một ngụm trà, nhưng chén trà lại đã trống rỗng. Dịch Đạo thức thời vội vàng tiến lên nhắc bình nước ấm, như sợ vị này lão gia tử già yếu này tay chân chậm chạp, làm chậm trễ câu chuyện.

Tần lão gia vừa lòng cười cười với Dịch Đạo, cũng không để mọi người đợi lâu, nhấp một miệng trà liền tiếp tục nói tiếp:

“Sở Phuong đoạt đi cuốn da người, nhưng cuốn da người kia cũng là thứ đồ vật cực kỳ tà ác. Hơn nữa, lão tộc trưởng trước khi chết, đã hạ lời nguyện độc: đời sau của Sở Phuong sẽ phải chịu hết khi dễ, cô độc sống quãng đời còn lại, không có kết cục tốt đẹp!

Do sợ hãi khiến cho Sở Phuong công phần một là không làm, hai là làm cho trót, đã giết tất cả tộc nhân còn lại.

Có lẽ đã phạm sát nghiệt quá nhiều, cũng có lẽ là do lão tộc trưởng nguyện rửa mà có tác dụng, cũng có lẽ là do cuộn da tay người kia thực sự là điềm xấu...

Sở Phuong có kết cục cũng cực kỳ thâm thảm.

Vốn, Sở Phuong cũng cưới một nữ tử hắn thương yêu, còn sinh được một đôi trai gái. Hắn thường xuyên bỏ lại con cái cùng thê tử ở nhà, tự mình đi tìm bảo tàng trong truyền thuyết kia.

Song trong một trận chiến loạn, nữ nhân sau khi bị kẻ địch từ nơi xa đến chà đạp , thê thảm chết đi; đứa con trai bị một thanh gỗ chọc thủng bụng, bị treo lên cao cao trên bức tường, chết không nhắm mắt; còn sót lại đứa con gái cũng không biết kết cục ra sao.”

“Thực xin lỗi, tôi có thể hay không ngắt lời một chút không?” Bách Phú đột nhiên mở miệng hỏi , “Ông không phải nói Sở Phuong cầm đi cuốn da người sao? Vậy hắn vì sao không đi tìm bảo tàng, sau đó trở nên giàu có, như vậy người nhà của hắn không phải sẽ không bị người ta khi dễ sao?”

“Ha ha...” Tàn lão gia tử lại cười sang sảng, “Tiểu nha đầu này nghe cẩn thận thật đấy! Ngươi nói đúng, Sở Phụng đúng là đã lấy đi cuộn da người, song lại không hề tìm bảo tàng hắc mông nhớ ngày đêm. Về điểm này chưa có ai nói cho ta cả, mà ta cũng đã suy nghĩ rất nhiều, lời giải thích duy nhất, là hắc cũng không hề tìm được cách để giải được nơi cất giấu bảo tàng trên cuộn da người kia!”

Từ ái nhìn nhìn Bách Phú, Tàn lão gia tử tiếp tục câu chuyện của ông:

“Từ sau khi vợ con chết đi, Sở Phụng vô cùng chán nản, không còn muốn đi tìm bảo tàng gì nữa, chỉ toàn tâm toàn ý muốn tìm được con gái mình, để chuộc lại lỗi lầm của bản thân.

Do gia cảnh nghèo khó lại là kẻ tha hương, Sở Phụng đúng là đã thấy hết sự ghê lạnh, nghe đủ lời lẽ chửi bới! Chỉ còn một thân cô độc, không có lúc nào vui vẻ. Hết thầy hết thầy đều đúng với lời nguyên của lão tộc trưởng! Đây chính là số mệnh!

Trải qua nhiều năm thăm hỏi, Sở Phụng rốt cục cũng tìm được con gái của mình, khi đó, con gái hắc đã muốn mười tuổi.

Kẻ không chế con gái Sở Phụng cũng biết về chuyện cuộn da người, vì thế liền yêu cầu Sở Phụng đem cuộn da người ra để đổi lấy con gái.

Sở Phụng đang sốt ruột cứu con gái lâm vào thế lưỡng nan, hắc vừa muốn cứu con gái, lại lo lắng sẽ mắc mưu. Cho nên, hắc quyết tâm, đem cuộn da người chia làm hai nửa, tránh hậu họa. Đồng thời, hắc còn viết một bức thư dài, đem tội nghiệt của chính mình cùng với mọi hối hận đều ghi lại ở trên đó. Ngoài ra, còn viết lên trên đó một vài pháp lực của tộc mình.

Đối phương quả nhiên không giữ lời hứa, muốn lấy con gái Sở Phụng làm con tin, bắt Sở Phụng hỗ trợ tìm bảo tàng.

Sở Phụng dùng thời gian nhiều năm như vậy đều chẳng thể giải được, đương nhiên cũng không thể trợ giúp đối phương giải phá. Hơn nữa cũng không cam tâm, để bảo tàng mà mình đã phải trả giá hết thầy này lại rơi vào tay lũ người dễ tiện thế này.

Sở Phụng phần nộ dùng toàn bộ pháp lực của mình đánh lui kẻ địch, để con gái mình chạy trốn trước. Bản thân chiến đấu cân bì kiệt lực, không thể đào thoát. Cuối cùng, bị đám người kia dùng khổ hình tra tấn suốt ba ngày mới chết!

Kết cục của Sở Phụng — đã trúng vào lời nguyên của tộc trưởng.

Ai, thật đúng là ác giả ác báo!”

Nói hết nửa ngày, Tàn lão gia tử mệt mỏi ngừng một chút, “Đáng tiếc thôn Nhạn Đề vốn dĩ yên lặng xinh đẹp kia! Sau khi bị Sở Phụng dùng máu rửa, đã oán khí lên tận trời, không ai dám tới đó. Ngay cả người không cẩn thận đi ngang qua, đều nói có thể nghe được tiếng kêu thảm thiết thể lương cùng với đoàn đoàn quỷ ảnh! Vì vậy phạm là ai đi vào thôn Nhạn Đề rồi, đều có vào mà không có ra !”

“Vậy con gái Sở Phụng đâu?” Bách Phú tò mò hỏi han.

Tàn lão gia tử thần bí cười cười, trả lời: “Các ngươi sẽ gặp bà ta thôi.”

“Bởi vì bà ta hiện tại đang ở thôn Nhạn Đề đúng không?” Thợ săn khỏe miệng mang theo vẻ tươi cười, nhìn chăm chăm vào mắt Tàn lão gia tử, “Những câu chuyện xưa này... ..cũng là bà ta nói với ông đúng không?”

Mọi người nghe thế, như hiểu ra được, tức khắc đem ánh mắt dò hỏi hướng về phía Tàn lão gia tử.

Tàn lão gia tử không trả lời, lại đem ánh mắt hướng về ánh trăng phía ngoài cửa sổ: “Lại sắp trăng tròn rồi? Các ngươi xem, trăng trên bầu trời có phải là có màu đỏ đỏ hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Quyển 3 - Chương 79: Trước Lúc Hành Động

Sau khi tiến bước bốn người, Tàn lão gia tử trong lòng thoải mái chưa từng có.

“Hết thầy đều nên kết thúc rồi nhĩ ? Tiểu Phong?”

Một tia cười ngọt ngào dâng lên bên khóe miệng Tàn lão gia tử, một thân ảnh quật cường mà lại mảnh mai cứ lay động mãi trước mắt ông.

“Ta phải đi rồi sao? Vậy ta sẽ chờ ngươi ở bên kia ... ..”

+++ +++ +++ +++ +++

Bốn người nặng nề về tới quán trọ, nhưng tâm tình mỗi người lại không hề giống nhau.

“Ngày mai, ngày mai nhất định phải lấy được cuộn da người đó.” Thợ săn kéo hai bên ống tay áo, âm thầm hạ quyết tâm

Dịch Đạo lại đang chuẩn bị pháp khí ngày mai sẽ dùng, đột nhiên nhớ tới Kỳ Nhan, anh ta không khỏi lại lo lắng đứng lên: “Cô ấy, liệu có gặp nguy hiểm hay không?”

Suy nghĩ mãi, Dịch Đạo vẫn là cảm thấy mấy tấm bùa chú và một chuỗi xuyên ngọc phật châu chưa từng rời khỏi người, trên chuỗi phật châu này mỗi một hạt ngọc châu đều khắc lên một bản “kim cương kinh”.

Một hạt ngọc châu lớn nhất không quá một cm đường kính, có thể ở trên đó điêu khắc một bản “kim cương kinh”, tay nghề cũng có thể nói nhất tuyệt. Mà điều quan trọng nhất là, vòng xuyên phật châu này đã được tương truyền mấy đời ở trong bản môn, linh cực kỳ lực phi thường.

Dịch Đạo đứng ở trước cửa phòng Kỳ Nhan hồi lâu, vẫn là do dự mà không dám gõ cửa:

“Liệu có bị hiểu lầm là mình bụng dạ khó lường không?”

“... Không tặng nữa, không tặng nữa!”

“... Không được, chỉ có cô ấy là không có năng lực để tự bảo vệ mình, ngày mai phải đến thôn Nhạn Đề rồi, Tàn lão gia tử cũng đã nói, ai nấy đều có vào mà không có ra...”

“Vào...”

“Không vào...”

Cứ như vậy, ước chừng phải đến hai mươi phút, Dịch Đạo vẫn không có quyết định được rốt cuộc muốn đem chuỗi phật châu giao cho Kỳ Nhan hay không.

Đang lúc do dự không biết nên thế nào cho phải, đột nhiên một câu nói vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Dịch Đạo.

“Anh... tìm tôi sao?” Kỳ Nhan hỏi từ phía sau anh ta.

Hóa ra, Kỳ Nhan căn bản là không hề ở trong phòng, cô ta cùng với Bách Phú đi nói với ông chủ của quán trọ, sáng mai chuẩn bị nhiều một chút đồ ăn để tiện mang theo bên người. Vừa về đến thì thấy Dịch Đạo đang than thở đứng ở cửa phòng mình, cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Trong đầu đầy dấu chấm hỏi như Kỳ Nhan, còn có Bách Phú: Cái anh Dịch Đạo này đang làm cái gì thế? Sao mà gần đây cứ quái lạ thế nào ý.

“Ừm... cái này... cái kia...”

Dịch Đạo bình thường miệng không bao giờ dùng bỏ lả ba la giờ cứ nhiên lại nói không ra lời, chỉ cầm chuỗi vòng xuyên bạch ngọc phật châu đưa cho Kỳ Nhan.

Kỳ Nhan cùng Bách Phú tò mò vừa thấy vậy, không khỏi ngẩn ra.

Dịch Đạo rốt cục cũng khôi phục lại được vẻ bình thường, nói với Kỳ Nhan: “Ngày mai đến thôn Nhạn Đề hung hiểm vạn phần, nếu không cho cô đi, cô nhất định sẽ không đồng ý... Mang theo cái này, đây là vật hộ thân có pháp lực cao nhất trong môn của chúng tôi.”

“Oa! Anh thật bất công đấy!” Bách Phú trêu chọc nhìn Dịch Đạo nói, trong lòng cũng đích xác có chút ghen tị, làm sao mà cái anh không lương tâm này một chút cũng không lo lắng cho mình cũng sẽ có nguy hiểm chứ?

“Này, đừng nói linh tinh!” Dịch Đạo lập tức tức giận kêu lên, “Tôi làm gì có mục đích gì! Trong bốn người chúng ta thì chỉ có Kỳ tiểu thư yếu nhất, cũng dễ gặp nguy hiểm nhất thôi!”

“Vậy còn tôi?” Bách Phú cười hỏi, cảm thấy được Dịch Đạo trước mắt này chưa từng có vẻ đáng yêu thế này bao giờ. Gương mặt tròn tròn đỏ ửng lên như trái táo, ngay cả ánh mắt tròn tròn kia cũng có chút đỏ lên!

“Xin cô, tôi sớm đã nói cho cô rồi, cô quý thân không dám lại gần... Nếu quả thực không còn cách gì thì chỉ cần lấy máu của cô vẩy lên người con quý, thế là xong mà?” Dịch Đạo liếc nhìn Bách Phú, rồi lắc đầu, lại thờ dài, làm cho Bách Phú rất là khó chịu.

“Giữ chứ!” Bách Phú lo lắng kêu lên: “Tôi chẳng muốn lại dùng máu của tôi nữa đâu! Lần nào dùng xong cũng...”

Nghĩ tới việc bản thân lại có thể phải trải qua những cuộc đời thâm vô cùng, Bách Phú liền sợ hãi đứng lên. Lần nào Bách Phú cũng chỉ đem sự tình trải qua nói với mọi người, chứ cô chưa bao giờ nói đến, khi phải trải qua chuyện đó, bản thân cô cũng phải trải qua. Nói cách khác, quý hồn kia có bao nhiêu thống khổ, bản thân cô còn có nhiều thống khổ hơn...

Ai, sao có thể dùng một chữ ‘thâm’ mà tượng trưng cho hết chứ!

“Không được, anh cũng phải cho tôi một đồ vật gì đó để phòng thân!” Bách Phú tức giận kêu lên.

Thấy Bách Phú thực sự không vui nữa, Dịch Đạo bắt đầu đi lấy từ trong lòng ra một thanh kiếm gỗ đào màu đỏ, đưa đến tay Bách Phú : “Cái này cho cô đây, phải cẩn thận, ngàn vạn lần đừng đem máu mình dính lên trên đó đây, bằng không là hỏng ngay !”

Bách Phú bực mình cầm lấy thanh kiếm gỗ đào, “Hừ” một tiếng, quay về lại phòng mình.

“Cái đồ mập chét dầm này, rõ ràng chính là bất công, còn không chịu thừa nhận!”

Lấy gương đồng ra, Bách Phú nhìn thấy được gương mặt đang trẻ môi ra của mình.

“Bộ dạng xinh đẹp, thì sẽ không giống nhau hay sao?” Bách Phú không cam lòng hỏi gương đồng, nằm ở trên giường, hồi tưởng lại câu chuyện xưa mà Tần lão gia từ đã kể.

... ..

Sáng sớm hôm sau, tất cả mọi người chuẩn bị xong hành lý của mình , ở dưới lầu chờ ăn bữa sáng, chỉ có Bách Phú muộn gần hai mươi phút mới xuống lầu.

“Hi !” Bách Phú mỉm cười chào hỏi với ba đồng đội chờ đợi đã lâu dưới nhà.

Ba người vừa nhìn thấy, lập tức tròn tròn ánh mắt.

Bách Phú thấy vậy, có chút ngượng ngùng lí nhí nói : “Thực xin lỗi, tôi ngủ quên mất ... ..”

“Không có việc gì, nhanh lên đến ngồi đi!”

Kỷ Nhan nhiệt tình kéo chiếc ghế bên cạnh ra, trong lòng đã có một chút thắc mắc. Cô ta rất rõ ràng nguyên nhân hai người kia vì sao cứ nhìn chăm chăm Bách Phú như vậy, không phải bởi vì cô ấy dậy muộn, mà là vì, Bách Phú so với đêm qua, lại đẹp hơn một chút nữa rồi !

Là ảo giác sao?

Kỷ Nhan nhìn nhìn Dịch Đạo và Thợ Săn, sự nghi hoặc trong mắt bọn họ cũng đủ chứng minh cảm giác của cô là không sai.

Chỉ là, sao có thể như vậy được? Ngày ngày đều gặp Bách Phú, ngày ngày đều cảm thấy được cô ấy đang thay đổi, mỗi ngày lại càng xinh hơn, như thể mỗi ngày cô ấy đều có gì không giống trước nữa vậy.

Là bởi vì Bách Phú đang gầy đi sao?

Đương nhiên, cô ấy quả thật gầy đi, chỉ mấy ngày gần đây cũng đã gầy đi không ít. Xem ra, cô ấy cũng thật sự lo lắng cho Anh Đào và Lăng Hạo.

Nhưng chỉ có gầy đi thôi sao?

Đôi cánh môi nở nang phàn nộn, chiếc mũi nhỏ xinh cao ngất, làn da trắng nhuận như sứ, còn có đôi mắt lấp lánh như ánh sao ... ..

Đây là Bách Phú ư? Nhìn cô lại cứ như có một loại cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc. Cái loại cảm giác này... ..thực cô quái, giống như đã từng quen biết vậy.

Bách Phú thật sự rất xinh đẹp, trước đây sao lại không phát hiện ra chứ ?

Đến chính mình cũng nghĩ như vậy, nếu để Lăng Hạo nhìn thấy cô ấy lúc này, liệu có động tâm hay không ?

Một cảm giác nguy hiểm lại bỗng nhiên nảy lên trong lòng.

Bản thân Bách Phú lại không biết được suy nghĩ của Kỷ Nhan, chỉ lo ăn bữa sáng tương đối phong phú trước mặt.

“Ăn được thức ăn ngon thật đúng là một chuyện rất vui về !” Trầm phúc vui vẻ nghĩ, hôm nay tâm tình cực kỳ tốt, là bởi vì rốt cục cũng có thể cứu được Lăng Hạo và Anh Đào hay sao? Kỳ thật bản thân cô tuy rằng lo lắng, song lại chưa từng cho rằng bọn họ thật sự sẽ gặp nguy hiểm, trực giác nói cho cô rằng, bọn họ chỉ là đang chờ đợi, chờ đợi mấy người Bách Phú đến giúp mà thôi.

Nhìn Bách Phú ăn uống ngon lành , Thợ săn lại rất thích, anh ta thích những cô gái thoải mái không giả tạo như thế này.

Dịch Đạo lại chỉ nhìn Kỷ Nhan đang chăm chú vào Bách Phú, bộ dạng như đang có suy nghĩ vậy

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Quyển 3 - Chương 80: Nhạn Đề Quỷ Thôn (Một)

Ăn xong bữa sáng, bốn người lập tức cảm lấy bọc hành lý của mình , hướng về thôn Nhạn Đề thần bí quý dị trong truyền thuyết kia mà xuất phát.

Bởi vì xuất phát từ lúc còn rất sớm, lần này xe đến chân núi khi mới qua tám giờ mà thôi. Dựa theo cách nói của Tàn lão gia tử, hướng về phía đông của núi Sùng Minh mà đi.

Có lẽ là do người ở đất rất thưa thớt, hướng này cơ bản là chẳng có đường gì cả. Lúc này, Thợ săn liền dứt khoát lãnh lấy trọng trách mở đường, Dịch Đạo phụ trách phía sau.

Mấy người họ mồ hôi đổ đầm đìa đã đi suốt hai giờ đồng hồ, song lại chẳng nhìn thấy được tung tích gì của thôn Nhạn Đề. Bốn người liền dừng lại uống một ngụm nước, thợ săn thì dùng kính viễn vọng ra nhìn chung quanh, đáng tiếc ngoài cây vẫn chỉ là cây, chẳng còn nhìn thấy được cái gì khác.

Dịch Đạo lấy la bàn ra, nhưng la bàn cũng không có gì động tĩnh đặc biệt gì, làm Dịch Đạo không khỏi nhíu mày.

“Đề đây tôi.”

Thợ săn từ trong người lấy ra một tờ giấy trắng, nhìn như vô ý mà xé mấy cái, mảnh giấy còn lại trong tay lại biến thành một tiểu nhân nhí. Thợ săn khép hai mắt lại, thấp giọng niệm vài câu thần chú ai cũng nghe không được, sau đó sắc vàng trong mắt phóng mạnh ra, tiểu nhân nhí bằng giấy tựa như được rót vào sinh mệnh vậy, tự mình cử động được. Nó nhảy bên phải mấy cái, nhảy bên trái mấy cái, cuối cùng, hướng về một phương hướng rồi vô lực mà ngã xuống.

“Đi thôi!”

Thợ săn như thể không có việc gì nhắc chân lên chuẩn bị hướng khởi hành, lại nhìn thấy mặt khác ba người kia ánh mắt đang chăm chăm nhìn vào anh ta.

“Làm sao vậy?” Anh ta chẳng hiểu tại sao hỏi.

Bách Phú về mặt kinh hi chạy tới, không keo kiệt chút nào mà tán dương: “Thợ săn! Anh giỏi quá ! Cứ như ảo thuật sư vậy !”

Thợ săn về mặt kinh ngạc sững sờ tại chỗ, từ nhỏ đến lớn, đây là người đầu tiên khen ngợi anh ta, mà lại là một cô gái ! Mặt bất tri bất giác đỏ lên. Kỳ thật đối với anh ta mà nói đây là chuyện sớm đã tập mãi thành thói quen rồi, anh ta tuyệt đối không hề cảm thấy mình có gì đặc biệt hơn người. Có điều, thợ săn mặc dù thoát nhìn thực rất lạnh lùng, nhưng trong xương cốt cũng chỉ là một người con trai bình thường. Có một người trẻ tuổi khác phái đáng yêu khích lệ, trong lòng đương nhiên cũng vô cùng vui sướng hài lòng.

Kỳ Nhan tuy rằng không nói thẳng ra như Bách Phú , có điều cũng là dùng một ánh mắt kinh ngạc cùng với vui sướng để nhìn thợ săn. Có thợ săn ở đây, cơ hội để cứu Lăng Hạo và Anh Đào nắm chắc hơn rất nhiều.

Nhìn thấy ánh mắt tràn đầy kính nể của Bách Phú cùng Kỳ Nhan , Dịch Đạo trong lòng chua chua, anh ta khinh thường nói một câu: “Tà thuật!” .Sau đó không thèm nhìn Thợ săn một cái nào nữa.

“Chúng ta đi thôi.” Thợ săn buồn cười cúi thấp đầu, hướng về phía tiểu nhân nhí chỉ mà bước đi.

Mãi đến gần giữa trưa, bốn người rốt cục cũng tới được thôn Nhạn Đề.

Từ xa xa nhìn đến, cứ cảm thấy mơ mơ hồ hồ, có chút méo mó, giống như ảo ảnh vậy.

Mấy người họ không để ý đến, lại nghĩ là do trời nóng, hơi nhiệt bốc lên làm cho cảnh phía trước như bị méo mó, còn hưng phấn mà chạy về phía trước. Ai ngờ đi tới gần đó mọi người mới phát hiện, nhà gỗ ở nơi này , giếng cổ ... . . Cứ như bị khoác lên một tầng sương mù nồng đậm, nhìn thế nào cũng không thấy chân thực được!

Thợ săn cắn chặt răng, đưa tay cho vào trong những hình thù méo mó đó, xuyên qua thế giới mơ hồ kia, thế giới đằng sau kia hàn lạnh giống như hầm băng vậy, hơn nữa tựa hồ còn có một loại sức mạnh không biết tên, đang ra sức kéo anh ta vào bên trong đó. Dùng hết sức lực toàn thân, thêm cả pháp thuật, vất vả lắm mới thoát khỏi sức mạnh kia.

May mà chỉ là một bàn tay, bằng không cho dù bản thân pháp lực có cao cường đi nữa, cũng sẽ cứ như thế mà bị kéo vào mất ! Thợ săn lau lau mồ hôi, âm thầm nghĩ. Những người vô tình xâm nhập vào nơi này, có phải cũng như vậy hay không, sẽ mãi mãi không đi ra được nữa ?

Dịch Đạo nhìn thấy thợ săn nháy mắt với mình, lập tức hiểu được nơi này vô cùng hung hiểm, không thể trực tiếp vượt qua được. Vì thế bèn nói: “Lăng Hạo và Anh Đào còn chờ chúng ta đi cứu, cho nên chúng ta không thể mạo hiểm! Xem ra ... . .chúng ta vẫn nên đi tìm Từ lão bà kia trước nhé ?”

Kỳ Nhan cùng Bách Phú gật gù đầu, kỳ thật hai cô gái cũng phát hiện sau khi Thợ săn rút tay ra xong, sắc mặt vô cùng khác thường, thiết nghĩ sự tình so với bọn họ tưởng còn gian nan hơn chút rồi ?

Mấy người bèn tìm kiếm ở chung quanh cẩn thận, tìm kiếm nửa giờ, rốt cục ở bên vách núi cũng tìm được một ngôi nhà gỗ nhỏ đơn sơ. Phòng nhỏ ước chừng chỉ có mười thước vuông, thật sự là nhỏ đến thật đáng thương.

Ngôi nhà gỗ nhỏ này so với căn nhà to lớn vừa rồi nhìn thấy rõ ràng bất đồng, ít nhất xem ra cũng vô cùng chân thật. Để đảm bảo an toàn, Dịch Đạo và thợ săn dê Bách Phú và Kỷ Nhan chờ đợi ở một bên, hai người họ vô cùng cẩn thận đi đến trước cửa, nhẹ nhàng gõ gỗ.

Trong căn nhà gỗ không người đáp lại, song cánh cửa lại tự động mở, bởi vì căn phòng ở quá nhỏ, cửa vừa mở ra liền nhìn thấy rõ ràng đồ đạc ở bên trong. Mà mọi người nhìn vào trong là thấy, Từ lão bà đang ngồi ngay ngắn ở tấm ván gỗ trên giường.

Từ lão bà chậm rãi mở mắt ra, dường như biết được bọn họ sẽ tới đây vậy.

“Rốt cục đã đến rồi sao?”

“Bọn họ ở nơi nào?” Dịch Đạo không chút khách khí hỏi han.

Vừa nghe Từ lão bà mở miệng nói, họ vội vàng cuống hết cả lên.

Kỷ Nhan sốt ruột đến âm thanh đều run rẩy, hoàn toàn mất đi dáng vẻ thong dong mạnh mẽ ngày thường : “Xin bà, nói cho tôi biết bọn họ ở nơi nào, bắt tôi làm cái gì cũng được !”

Từ lão bà nhìn thoáng qua Kỷ Nhan nước mắt lưng tròng, thờ dài một hơi, cúi đầu: “Ta biết các ngươi sẽ tìm tới được. Bọn họ đang ở ngay tại căn nhà lớn màu đỏ phía đông, nếu các ngươi có thể đưa bọn họ đi ra, bọn họ sẽ không có việc gì.”

Nói xong, Từ lão bà lấy một cây gậy bạc khoảng hai mươi cm bên người đưa cho Dịch Đạo nói : “Cầm đi, đến lúc đó có thể giúp được các ngươi.”

“Tại sao lại giúp chúng tôi ?” Dịch Đạo lạnh lùng hỏi.

Từ lão bà lại không trả lời, chỉ hỏi lại : “Là hấn. . . . .nói cho các ngươi sao?”

“Vâng !” Bách Phú đột nhiên cướp lời đáp lại, cô biết Từ lão bà đang hỏi chính là Tàn lão gia tử. Không có nguyên nhân nào cả, cô chỉ là biết vậy thôi.

Nghe được câu trả lời của Bách Phú, Từ lão bà tự nhiên nở nụ cười, để lộ ra vẻ ngượng ngùng cùng kinh hi chỉ thiếu nữ mới có.

Không biết vì sao, Bách Phú lại không hề hận Từ lão bà, ngược lại còn có chút đồng tình với bà. Trên người bà hẳn là có rất nhiều câu chuyện bất đắc dĩ thể lương lắm đây ?

Khi Từ lão bà ngẩng đầu lên, lúc nhìn thấy Bách Phú, lại như chịu phải sự kinh ngạc lớn vậy, thật lùi rất mạnh về phía đằng sau.

Phản ứng này làm cho tất cả đều sững sốt, lập tức nhìn hướng về phía Bách Phú.

Bách Phú vô tội nhìn Từ lão bà, không hiểu mình hữu hảo như thế sao lại có thể dọa đến bà.

Phát giác ra sự thất thố của mình, Từ lão bà cười cười xin lỗi với Bách Phú đang vô cùng ủy khuất : “Đừng để ý nhé cô nương, kỳ thật ta và kẻ kia cũng không có mấy qua lại, bọn họ bắt quá chỉ là do số mệnh sắp xếp mà thôi. ”

“Cuộn da người ở trong tay bà phải không?” Đây là mục tiêu của thợ săn, anh ta đương nhiên không quên được !

“Cuộn da người này thật sự là vật không tốt, ngươi tìm nó làm cái gì? Tìm bảo tàng sao?”

“Tôi chẳng có hứng thú đối với bảo tàng, chỉ là muốn giải trừ nguyên rủa mà thôi.”

Chỉ một câu mà thợ săn thân nhiên nói ra lại làm cho Bách Phú và Kỷ Nhan giật mình: thợ săn đã sớm biết đến sự tồn tại của cuộn da người hay sao?

Không để ý đến những ánh mắt hoài nghi quanh mình, thợ săn vẫn như cũ không hề nhúc nhích nhìn chăm chăm vào Từ lão bà, trong mắt lại có từng đợt ánh sáng vàng lóe ra.

“Nếu các ngươi có thể an toàn ra khỏi căn nhà gỗ màu đỏ, tất là người có hữu duyên, ta nguyện hai tay dâng cuộn da người.” Từ lão bà không nhanh không chậm nói, “Cuộn da người này với ta mà nói chỉ là gánh nặng, nếu không phải sợ hại những kẻ vô tội, ta đã sớm đem nó hủy diệt rồi.”

“Từ lão rất nói như vậy thì ta an tâm rồi, chúng ta nhất định có thể toàn thân mà đi ra.”

Dứt lời, thợ săn lạnh lùng thối lui sang một bên.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Quyển 3 - Chương 81: Nhạn Đề Quỷ Thôn (Hai)

Từ lão bà hòa ái nhìn bốn người, nhìn thế nào cũng không giống một người đại gian đại ác.

“Từ lão bà...bà...không có cách nào cứu được họ ra sao?” Kỳ Nhan hỏi, cô chỉ muốn dùng cách thức bình an nhất để cứu Lăng Hạo ra, không để cho anh ta phải chịu đựng một tia nguy hiểm nào nữa.

Từ lão bà bắt đầu đi lắc lắc đầu, đám tóc bạc phơ trên đỉnh đầu cũng không ngừng cử động theo : “Ta không có năng lực mạnh như vậy để cứu được họ ra, những quý hồn trong đó khi còn sống đều là những kẻ tinh thông pháp thuật, hơn nữa oán khí lại sâu đậm, chấp niệm quá nặng... Là hậu đại của kẻ thù, bọn họ hận ta còn không kịp. Nếu ta ra mặt sẽ chỉ làm cho chúng càng thêm phần nộ, càng thêm oán hận, đến lúc đó ngược lại sẽ không dễ làm nữa.”

“Nói đúng lắm” Dịch Đạo xoay người nói với Kỳ Nhan : “Cô không cần lo lắng, tôi và Thợ săn nhất định sẽ cứu được người ra, cô cùng Bách Phú ở chỗ của Từ lão bà ngồi một chút đi, tin là Từ lão bà nhất định sẽ không làm thương tổn tới các cô đâu.”

“Đúng không?” Dịch Đạo mặt không biểu tình nhìn thẳng vào Từ lão bà.

Kỳ Nhan cảm kích cười cười với Dịch Đạo.

“Không được!” Từ lão thái bình tĩnh nói.

Đối với sát ý hiện lên trong mắt của Dịch Đạo và Thợ săn, bà ta lại coi như chẳng hề nhìn thấy vậy, “Cô ta nhất định phải đi.”

Nhìn thấy, Từ lão bà lại chỉ vào chính là Bách Phú !

“Không có cô ta, các người không thể ra được ! Còn nha đầu kia thì để lại ở chỗ ta đi, yên tâm, cô ta sẽ không thiếu một sợi tóc nào đâu !”

Vừa nghe Từ lão thái nói, mọi người lại đem ánh mắt hướng về phía Bách Phú.

Trần Bách Phú này ! Cô ấy cứ phải đặc biệt, phải vậy truyền kỳ như vậy sao? Làm sao mà ai cũng chọn đúng cô ấy thế, trước là Bạch Long đại sư, giờ lại là nguyên thuật sư thần bí này ... ..

Vạch đen nhất thời giăng đầy trên đầu mọi người.

Bách Phú mặc dù có chút kỳ quái vì Từ lão bà không hiểu sao lại chỉ định cô đi, nhưng nếu cô cũng có thể đi thì đương nhiên là tốt nhất rồi. Dù sao chỉ ngồi đợi ở chỗ này, thật sự chỉ làm cho người ta nóng lòng! Có điều, lại cần dùng tới máu sao? Ngẫm lại những việc kinh khủng trải qua trước đây, Bách Phú rung mình nhẹ một cái.

“Không được! Tôi cũng phải đi!” Kỳ Nhan kêu lên, cô ta không muốn Lăng Hạo nhìn thấy trước tiên lại là Bách Phú, tuyệt đối không thể!

Biết Dịch Đạo dễ mềm lòng, Kỳ Nhan vội vàng chạy đến trước mặt anh ta, đáng thương vô cùng khẩn cầu: “Xin anh, để cho tôi đi đi, tôi sẽ không làm chậm chân mọi người đâu. Anh không phải đã cho tôi vòng phật châu sao?” Kỳ Nhan nâng lên cổ tay của mình, “Tôi nhất định sẽ tự bảo hộ mình cho tốt, đưa tôi theo đi... ..”

Dịch Đạo khó xử quay đầu lại nhìn nhìn Thợ săn.

Thợ săn không như Dịch Đạo dễ mềm lòng, anh ta không có một tia cảm tình nói: “Nếu anh muốn hỏi ý kiến của tôi, thì tôi cho rằng cô ta vẫn không nên đi vào thì tốt hơn.”

Nghe được câu trả lời kiên định như vậy của thợ săn, Dịch Đạo cũng cảm thấy lời anh ta nói là đúng. Song lần đầu mới nhìn thấy bộ dạng yếu đuối như vậy của Kỳ Nhan, Dịch Đạo trong lòng vẫn là vô cùng không đành lòng: “Bên trong nguy hiểm lắm... ..”

“Tôi không sợ! Lần trước khi đi vào cổ mộ cũng rất nguy hiểm, tôi đâu có sợ... Không tin anh cứ hỏi Bách Phú... ..”

Thanh âm Kỳ Nhan đã có chút thay đổi, cô ta nắm chặt lấy cổ tay của Bách Phú, làm cho Bách Phú cảm thấy có chút đau đớn.

“Bách Phú, cô mau nói đi! Tôi còn cứu cô mà ! Có đúng không... ..”

“Đúng.” Bách Phú trả lời.

Chỉ là phản ứng mạnh mẽ này của Kỳ Nhan, thực làm cho Bách Phú hoảng sợ. Ngẫm lại bình thường Kỳ Nhan luôn cao quý và quật cường, làm cho cô ấy cúi đầu khẩn cầu như thế này thực không phải là dễ dàng gì !

“Đưa cô ấy theo đi.” Bách Phú nhỏ giọng nói, chính cô cũng không biết làm như vậy rốt cuộc có đúng hay không, liệu có ngược lại làm hại Kỳ Nhan hay

không nữa.

Thợ săn quay gương mặt đi, vẫn không hề đồng ý, nhưng Dịch Đạo thì sớm đã không chống cự lại được với sức tấn công đáng thương của Kỳ Nhan rồi.

Hai so với một, cuối cùng vẫn là mang theo Kỳ Nhan.

Đi ra khỏi căn nhà gỗ nhỏ, bốn người đi tới trước “căn nhà màu đỏ” ở phía đông mà Từ lão bà đã nói.

So với mấy căn phòng quý khí dày đặc lúc trước, là một nơi ngược lại chẳng có gì kỳ quái cả.

Căn nhà màu đỏ này chiếm một vùng đất rất lớn, trước cửa còn lát thạch lộ màu đỏ thắm chỉnh tề xinh đẹp.

Cánh cửa lớn màu đỏ thắm vừa khi thể lại tinh xảo, xem ra được làm thủ công vô cùng tốt. Chỉ tiếc là trải qua mấy trăm năm mưa gió xâm nhập, mặt ngoài đã loang lổ không chịu nổi, cơ hồ nhìn không ra màu sắc vốn có. Trước cửa còn có hai cây cột gỗ rất to, những niên vòng chẳng chịt trên đó, ít nhất cũng phải đến mấy trăm vòng.

Căn nhà màu đỏ này không hổ khi gọi là căn nhà đỏ, từ nóc nhà đến tường vây, tất cả đều là một mảng màu đỏ. Nói thật, quả thật không phù hợp với thẩm mỹ của người Trung Quốc, hơn nữa làm cho người ta nhìn trong chốc lát, sẽ cảm thấy toàn bộ mắt vô cùng nhức mỏi mệt.

“Căn nhà đỏ này . . . .thực quái dị !”

Những lời Kỳ Nhan nói ra cũng chính là tiếng lòng của mọi người . Quả thật rất quái dị, song lại không nói ra được rốt cuộc quái dị chỗ nào, bởi vì quái dị chỉ là một loại cảm giác. Nếu nói chỉ dùng mắt thường mà nhìn, nơi này bất quá chỉ là một khu nhà lớn rách nát với tạo hình quái dị. Nhưng là, nó lại quá thật rõ ràng làm cho người ta có suy nghĩ bất an, cứ như không cẩn thận sẽ bị nó nuốt mất vậy.

Để giảm bớt tối đa khả năng xảy ra ngoài ý muốn, bốn người họ trước hết ở trước cửa thương lượng những điểm cần chú ý trong lần hành động này, cùng từ đó mà phân chia công việc.

Cuối cùng xác định: Thợ săn đi thứ nhất, Bách Phú thứ hai, Kỳ Nhan thứ ba, Dịch Đạo vẫn là đi ở cuối cùng cắt đuôi.

Nếu gặp nguy hiểm, thì Thợ săn sẽ phụ trách tấn công, mà Dịch Đạo đương nhiên gánh trọng trách bảo hộ cho hai cô gái. Về phần Bách Phú, sẽ ở lại cuối cùng, làm đòn sát thủ. Tuy rằng không biết có dùng được hay không, nhưng nếu như Từ lão bà đã chỉ định Bách Phú phải đi, thì chắc chắn phải có lý do để cô đi cùng. Bởi vì, cho dù Từ lão bà cũng từng làm điều ác, nhưng cũng không phải người ác độc, ngược lại giống như một người đáng thương bị bất hạnh ép tới nỗi không thể đứng thẳng lưng dậy được !

Sau khi thương lượng xong, bốn người xoay người lại vừa nhìn, lại lập tức thấy hoảng sợ.

Căn nhà đỏ vừa rồi còn không có cái gì đặc biệt, trong nháy mắt, trên nóc nhà đã bị mây đen che kín, cứ như căn nhà đã bị một miếng vải đen bọc lại vậy.

Quái dị nhất vẫn không chỉ có điểm này !

Màu sơn đỏ trên cánh cửa lớn đột nhiên trở nên mới tinh! Ngay cả màu tường cùng với ngói lưu ly trên đỉnh đã bị gió mưa ăn mòn mà thay đổi màu sắc giờ lại đều sạch sẽ đến không nhiễm một hạt bụi, giống như vừa mới được xây xong vậy.

Thậm chí đến ngay cả hai cây cột trước cửa cũng biến thành hai cây đại thụ che trời , hơn nữa còn thân mật ôm lấy nhau tại đỉnh chóp, giống như sự dây dưa triền miên giữa hai kẻ nhân tình vậy, làm cho người ta hâm mộ không thôi.

Nhìn thấy cây này, Bách Phú chợt nghĩ tới một câu ngạn ngữ: Cháp từ chi thủ, dữ từ giai lão. (Ý chỉ vợ chồng cùng nhau chung sống đến già .)

Cánh cửa lớn vô thanh vô thức dưới con mắt nhìn chăm chú của mọi người tự động mở ra.

Từng trận tiếng cười hoặc vui vẻ, hoặc kiêu đà, hoặc sang sảng vang lên.

Bên trong cánh cửa cùng với bên ngoài cửa xem ra là hai thế giới hoàn toàn bất đồng, cũng không biết rốt cuộc là đặt sai thời gian, hay là đặt sai không gian. Bên ngoài như trước ánh mặt trời sáng lạn, ngàn dặm không mây; mà bên trong lại là một mảng đen sẫm, chỉ có một loạt đèn lồng đỏ được sắp xếp chỉnh tề, cao cao treo trên khúc ngoặt của hành lang. (cánh này làm ta nhớ tới phim “Đèn lồng đỏ treo cao”, dù không có liên quan. . . mà vẫn thấy sợ . . . ~~~o(>_

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 83: Quyển 3 - Chương 82: Nhận Đề Quỷ Thôn (Ba)

Kỷ Nhan đang bước chân đi bị Dịch Đạo ôm đồm kéo lại. Hần nhẹ giọng nói với Kỷ Nhan: “Cẩn thận một chút, tôi sẽ đi đằng sau cô.” Kỷ Nhan nhìn Dịch Đạo, vô cùng tin nhiệm mà gật gật đầu.

Thợ săn cũng trầm giọng cảnh cáo một chút mọi người: “Mọi người phải cẩn thận, nơi này âm khí rất nặng, hơn nữa lại có sức mạnh lớn vô cùng, dụ hoặc người ta tiến vào. Tôi bắt quỷ nhiều năm như vậy, cũng chưa bao giờ từng gặp qua. Từ lão bà nói rất đúng, xem ra đám quỷ bên trong chính xác là không hề đơn giản! Tôi đi đằng trước, mọi người đều phải cẩn thận một chút theo sau. Nếu có tình huống bất thường, nhất định phải nói ra!”

Mọi người nhất thời đề cao từng tế bào cảnh giác của mình. Sau khi đã chuẩn bị tốt, mỗi người đều gật đầu với Thợ săn.

Thấy mọi người đã chuẩn bị xong, thợ săn cũng hít sâu một hơi, đi vào trong thế giới quỷ dị của căn nhà đỏ.

Vừa vào đến cửa, đã cảm giác như từ ban ngày bước vào trong đêm tối, bên tai tiếng nói chuyện phiếm thân thiện cùng khoái hoạt chơi đùa cũng lớn dần lên.

Thợ săn thật cẩn thận đi về phía trước, mỗi lần đi được một bước, đều dùng hết khả năng mà nhìn thật rõ đường dưới chân cùng với khu vực chung quanh.

Những người khác cũng là không ngừng chuyển động ánh mắt, chăm chú vào những kiến trúc bên cạnh.

Nóc nhà cao cao này, sự đơn giản hào phóng của hành lang gấp khúc và đình viện trông không giống với phong cách của nhà Tống, lại hơi có chút hương vị thời xuân thu Chiến quốc.

Đám hoa cỏ mọc tự nhiên ở sân giữa nhà, những điều khắc tinh tế đơn giản mà hào phóng trên tường phòng, đèn lồng xinh đẹp kinh hi đỏ thắm... Nếu không phải nơi này quỷ khí dày đặc, thì thật đúng là một địa điểm tham quan không tồi.

Đáng tiếc, nơi này thật sự là lạnh đến đáng sợ!

Từng đợt hàn khí, giống như độc xà vậy, từng chút từng chút theo từng lỗ chân lông qua đi chui vào, lạnh thẳng đến tâm phổi.

Kỷ Nhan trên người lạnh đến phát run lên, may mà Dịch Đạo có đưa cho cô vòng phật châu đang truyền ra từng trận ấm áp, làm cho cô cuối cùng cũng có chút ấm áp có thể dựa vào.

Bách Phú lại chẳng có phản ứng khác thường nào cả, giống như lúc ở trong cổ mộ, chẳng hề cảm giác được chút gì rét lạnh hay là âm trầm.

Ngay cả Thợ săn đi đằng trước, cũng cảm thấy được sự bất đồng của Bách Phú, kỳ quái mà quay đầu lại nhìn nhìn cô.

Bách Phú đáp lại Thợ săn một nụ cười sáng lạn nhất, cô hiện giờ đang rất vui vẻ. Bởi vì trực giác nói cho cô rằng, bọn họ đã cách Lăng Hạo và Anh Đào càng ngày càng gần hơn.

Thợ săn bắt đầu đi lác lác đầu, nghĩ thầm, cô gái kỳ lạ này, khó trách Từ lão bà kia lại bắt phải đem cô ấy theo, có khi đến cuối cùng thật sự sẽ cần dùng đến cô ấy.

Dịch Đạo thì lại đang nâng cao mười hai vạn phần tinh thần đề đối mặt với những nguy hiểm có thể bất cứ lúc nào xảy ra.

Nhưng, đi đã lâu, mà vẫn không gặp phải việc gì đặc biệt cả, chỉ là, âm thanh đoàn tụ gia đình vang bên tai khi bước vào cửa không biết khi nào đã biến mất, chỉ còn lại sự yên tĩnh vô biên vô hạn.

Thợ săn cũng là về mặt do dự: “Chúng ta bị nhốt rồi, giống như bị nhốt ở trong mê cung vậy. Nếu cứ tiếp tục như thế này, sợ là hồn phách của chúng ta rồi cũng sẽ bị lưu tại chỗ này mất.”

Mọi người sùng sốt, Kỷ Nhan lập tức hỏi: “Nói như vậy, có thể dùng tiểu nhân nhĩ bằng giấy lần trước anh dùng để tìm hồn phách của bọn họ không?”

“Không được, ở đây nơi nơi đều là âm khí, nhân nhĩ bằng giấy không thể phân biệt được.”

“Để tôi thử xem.”

Dịch Đạo tháo cái túi to trên người xuống, quay sang hỏi Kỷ Nhan và Bách Phú về sinh thần bát tự (ngày sinh tháng đẻ) của Lăng Hạo cùng với Anh Đào, sau đó cắn đứt đầu ngón tay, viết lên trên một tấm bùa chú màu vàng. Sau đó, anh ta lại lấy ra định hồn phiến nhỏ nhỏ của mình, hai tay tạo thành chữ thập lớn tiếng niệm:

“Thiên địa Càn Khôn,

Có định vô tán,

Du hồn dã quỷ,

Tốc tốc trở lại!

Phiên,

Định!”

Lá cờ đen nhỏ nhỏ lại bỗng dung dâng lên, phiêu du trong không trung, rồi trong khoảnh khắc liền phóng ra ánh sáng vàng lớn, to lên gấp mấy lần.

Song, khác với những lần trước ở chỗ, lần này dù có hai cái bóng đen không ngừng hướng tới ánh sáng vàng trong không đột phá, nhưng trước sau vẫn bị một tầng sa sương đen mỏng bao vây lấy, không thể thoát ra.

Dịch Đạo nín thở, dùng hết sức lực toàn thân. Phạm vi được ánh sáng vàng của định hồn phiên chiếu rọi lại lớn hơn một chút, song, sức mạnh của đám sương đen kia tựa hồ cũng lớn gấp vài lần, hai bóng đen kia vô lực mà giãy giụa, không biết là lại bị áp chế đến phương nào nữa.

Dịch Đạo chỉ cảm thấy ngực một trận, rồi phun ra một miệng máu. Ba người kia ở bên cạnh nhìn thấy mà kinh hãi, lập tức quỳ xuống, xem xét thương tình của anh ta.

Cố gắng lên tinh thần cười cười, Dịch Đạo nén lại thanh âm nói: “Tôi không sao, mọi người không cần lo lắng.”

“Tôi cũng thử xem sao.”

Thợ săn cũng ngồi xếp bằng xuống, tập trung toàn bộ linh lực, tập trung lên phần mắt. Trong phút chốc, hai mắt anh ta giống như tia chớp vậy, phóng ra ánh quang khiếp người.

Ánh quang kia tựa hồ như bị một loại sức mạnh không rõ chống cự lại, hai bên giằng co, nhìn thấy được từng hạt mồ hôi to bằng hạt đậu, theo trán của Thợ săn rơi xuống.

Thợ săn sắc mặt trắng bệch rồi đứng lên, ánh sáng vàng trong mắt cũng rất nhanh, đã bị một trận sương đen dày đặc hơn điên cuồng cắn nuốt. Thợ săn cũng bại trận, tuy rằng không giống như Dịch Đạo bị phun ra máu, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng lấy tay để chống đỡ thân thể.

Bách Phú và Kỷ Nhan bên cạnh thấy thế nhìn nhau một cái, có chút không biết phải làm sao.

Cổ tà khí này thật sự lợi hại như vậy sao? Dịch Đạo và Thợ săn hai người đều đầu không lại được nó?

Kỷ Nhan không khỏi tuyệt vọng đứng lên: chúng ta, còn có thể cứu được Lăng Hạo ra không? Nếu không thể, mình phải làm sao bây giờ? Không, mình tuyệt đối sẽ không đi, cho dù sẽ chết, mình cũng muốn lưu lại hồn phách đến ở bên anh ấy, không để anh ấy phải cô đơn.

Nhìn thấy sự bi thương cùng tuyệt vọng trong mắt Kỷ Nhan, Dịch Đạo trong lòng đau xót, chính mình đã đồng ý với cô ấy, rằng nhất định sẽ mang hồn phách Lăng Hạo trở về, không để cho anh ta phải nằm trên giường cả đời, lẽ nào lại phải nuốt lời sao?

Không được!

Dịch Đạo trong lồng ngực nhất thời dấy lên ngọn lửa hùng lực, anh ta dứt khoát nhìn thoáng qua ánh mắt Thợ săn cũng đang kiên định nhìn mình. Sau đó, hai người đồng thời khởi động sức mạnh trên người, trong miệng lầm bầm đọc câu chú.

Bách Phú và Kỷ Nhan vội vàng tránh sang một bên, sợ sẽ quấy rầy tới hai người họ.

Dần dần, trên thân người hai người họ phát ra hai vòng sáng, hai vòng sáng cũng chậm chậm dung hợp lại với nhau, hình thành một trái cầu ánh sáng thật to, hướng đám sương đen kia mà đánh tới.

Sau một trận giằng co, tuy rằng quả cầu ánh sáng của Dịch Đạo và Thợ săn không hẳn là thực sự thắng, nhưng đám sương đen kia cũng đã dần dần tan biến đi, âm thanh đoàn tụ vui vẻ khi vào cửa lại lần nữa truyền vào trong tai mọi người.

Mệt nhọc đến mức chỉ có thể thở hổn hển, hai người họ cùng lộ ra một chút ý cười.

Để giữ được sức lực, mọi người quyết định dừng lại nghỉ ngơi trong chốc lát, Bách Phú và Kỷ Nhan vội vàng đem toàn bộ thức ăn trong bao mang ra.

Hai người con trai kia cũng không hề khách khí, hùng hổ một lúc đã ăn hết toàn bộ đồ ăn mang theo.

Bách Phú và Kỷ Nhan không phải vận động mấy, cho nên ăn rất ít.

“Được rồi, chúng ta xuất phát tiếp nào!”

Theo tiếng gọi của Thợ săn, bốn người họ lại bắt đầu hành trình trong căn nhà đó.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Quyển 3 - Chương 83: Nhạn Đề Quỷ Thôn (Bốn)

Đi chưa được mấy bước về phía trước, lại thấy xuất hiện một lối rẽ nữa. Phải đi về hướng nào đây ?

Thợ săn đang do dự, chuẩn bị hướng bên trái để đi.

“Không đúng!” Bách Phú đột nhiên kêu lên, “Tôi cảm thấy được nên đi về hướng bên phải !”

Thợ săn quay đầu lại nhìn Bách Phú một cái, hơi giật mình, sau đó thật sự nghe lời cô hướng về bên phải mà đi.

Đi đến nửa ngày, phía trước ngoài đường vẫn chỉ có đường.

Có phải đi nhầm rồi hay không , lúc ấy có lẽ phải rẽ bên trái mới đúng nhỉ ? Thợ săn trong lòng tự lẩm bẩm.

Nhưng Bách Phú lại là một bộ dáng tràn đầy tin tưởng, không quay đầu lại đi thẳng về phía trước.

Đang lúc trong lòng mỗi người đều hiện lên nghi vấn, phía trước đột nhiên xuất hiện một thiếu nữ ít tuổi mặc chiếc áo màu xanh biếc. Thiếu nữ cười vô cùng nhiệt tình đáng yêu, dường như là tới để đón tiếp bằng hữu từ phương xa đến vậy.

“Các người đã đến rồi ?” Thiếu nữ vui vẻ tiếp đón bốn người họ, giống như chẳng hề nhìn thấy sự đề phòng và sát ý trong mắt bọn họ vậy, “Chúng ta đợi các người đã lâu! Mau đến đây !”

Nói xong, cũng không hỏi ý kiến mấy người họ, liền xoay người đi dẫn đường.

Thợ săn không chút do dự đi theo, dù sao, thiếu nữ áo xanh này hiện chính là manh mối quan trọng nhất, chỉ có đi theo cô ta, mới biết được trong căn nhà lớn đó lúc ấy xảy ra thảm kịch như thế nào, cùng với cả việc Lăng Hạo và Anh Đào rốt cuộc đang ở nơi đâu.

Theo chân thiếu nữ áo xanh, bốn người đi hết mấy lần rẽ mới tới trước cửa một gian phòng lớn, thiếu nữ áo xanh chạy thẳng đến chỗ hai vị lão nhân đang ngồi ở trên giường trong phòng.

Trước mắt, thực đúng là một cảnh cả gia đình hoà thuận vui vẻ!

Lão nhân hiền từ, những đứa trẻ vui vẻ vô lo, những nam nhân nhiệt tình sang sảng, những người vợ thân mật khăng khít... .thêm cả những tiếng cười vui vẻ, lời thì thầm to nhỏ ... .

Thực đúng là một gia đình làm cho người ta vô cùng hâm mộ !

Bốn người họ ngây ra nhìn cảnh này, thậm chí đến thợ săn gương mặt lúc nào cũng lạnh lùng về mặt cũng đầy hâm mộ.

Đột nhiên, cửa lớn đóng lại.

Những tiếng kêu thê lương thảm thiết làm cho người ta nghe thấy phải biến sắc từng trận từng trận truyền ra từ đằng sau cánh cửa. Theo sát tiếng kêu thảm thiết kia, là máu tươi như thủy triều mãnh liệt bắn ra ... .

Trời ạ, bên trong rốt cuộc đã xảy ra sự tình gì?

Bốn người nhìn nhau, sự biến hóa quá nhanh này làm cho mọi người đều có chút không tiếp nhận được.

Một đại gia đình hòa thuận như thế lại phải chịu sự diệt môn bi thảm như vậy sao?

Như thế này thì làm sao có thể trách bọn họ oan hồn bất tán ?

Ai có thể chấp nhận được, vừa rồi vẫn là hạnh phúc vui vẻ như thế, trong nháy mắt đã biến thành một đám cô hồn dã quỷ oán khí tận trời.

Màn mà Anh đào từng nhìn thấy kia đã xuất hiện, cánh cửa lại mạnh mẽ mở ra, bên trong vuren ra từng bàn tay dính đầy máu tươi, có thống khổ rên rỉ, có tuyệt vọng than thở, có không chịu nổi mà thống khổ hét chói tai... .

Bốn người họ nghe đến nổi da đầu dựng hết cả lên, trái tim không ngừng run rẩy. Kỳ Nhan thậm chí ngay cả chân cũng không khống chế được mà run rẩy theo.

Thiếu nữ áo xanh cũng vuren ra gương mặt đã méo mó nghiêm trọng vô cùng với cánh tay nhỏ bé vốn trắng nõn non mịn, từng tiếng bi ai kêu lên, cầu cứu về phía mọi người : “Cứu cứu ta, cầu xin các người cứu ta... .”

Kỷ Nhan theo bản năng lùi về phía sau lùi một bước, cố gắng nghĩ cách muốn tránh xa khỏi cánh tay đầy máu kia một chút.

Bách Phú lại không hề nghĩ ngợi liền vuron cánh tay ra, nắm lấy cánh tay mềm mại nhỏ bé của thiếu nữ, còn rất dùng sức muốn đem nàng ta kéo ra ngoài.

Thiếu nữ ngây ngẩn cả người, ngây ra nhìn Bách Phú, ưu sầu nói: “Ngươi, là kẻ đầu tiên nguyện ý cứu chúng ta . . . . . Vì sao hắn lại không muốn cứu chúng ta? Vì sao . . . . .”

Ánh mắt của nàng ta vô cùng ai oán và bất lực. . . . .

“Tôi nguyện ý giúp cô, cô có cần gì tôi đều có thể giúp cô làm” Bách Phú thân thiết hỏi han, cứ như đang hỏi một người bình thường vậy, “Mặt khác, các bạn của tôi bị các người nhốt lại rồi phải không? Có thể thả bọn họ ra không?”

“Có thể chứ. . .” Thiếu nữ áo xanh xót xa nở nụ cười, “Có điều, ngươi phải tới thay bọn họ ở bên ta. . . . .”

“Được !” Bách Phú đáp ứng luôn.

“Vậy thì đến đây đi. . . . .”

Không đợi mọi người có phản ứng, Bách Phú đã bị vô số bàn tay kéo vào trong phòng, sau đó cửa phòng lại đóng chặt, bất luận thế nào cũng không mở ra được.

Thợ săn và Dịch Đạo cả kinh, lập tức ngồi xuống, lại tập trung pháp lực toàn thân . Chỉ tiếc là, tuy rằng hợp tác rất thân mật khăng khít, nhưng vẫn không thể làm cho cửa phòng dao động một chút nào.

Kỷ Nhan cũng bất chấp nguy hiểm liều mạng gõ cửa, kêu to tên của Bách Phú, nhưng vẫn không có người đáp lại.

Bách Phú rốt cuộc thế nào rồi ?

Hóa ra, Bách Phú sau khi đi vào trong phòng đã bước vào một không gian khác.

Không gian bên này, là một thế giới hoàn toàn khác —— đó là thế giới của thiếu nữ áo xanh.

Những hình ảnh quá khứ từng cái từng cái hiện lên, mà trong thế giới của nàng ta đó, lại chỉ có một người —— cái người gọi là Sở Phưong . . . . .

*

Ánh nắng tươi sớm buổi sáng, một đứa bé gái chỉ khoảng sáu bảy tuổi, vẫn là mặc một thân áo xanh, gắt gao theo sát phía sau một đứa bé trai mặc áo đen so với nó cao hơn một cái đầu.

“Đội ta với, đội ta với. . . . . Sở Phưong ca ca. . .” Đứa bé gái dùng âm thanh non nớt để gọi.

“Thật phiền phức !” Đứa bé trai mặc đồ đen mắt kiên nhẫn nhíu nhíu đầu lông mày, quay đầu nói, “Không theo kịp thì đừng đi theo nữa !”

“Nếu ngươi không mang theo ta, ta sẽ nói cho phụ thân ngươi là ngươi đi tìm tiểu tỷ tỷ dưới chân núi để chơi !” Đứa bé gái chu chu miệng, trừng mắt lên, vẻ mặt không phục.

Sở Phưong sùng sốt, nhanh chóng lộ ra khuôn mặt tươi cười: “Thúy nhi ngoan, ca ca công ngươi có được không?”

“Được . . . . .”

Thúy nhi cười rất ngọt, không phải bởi vì có thể đi xuống núi chơi, mà là bởi vì khi Sở Phưong đem nàng cõng trên lưng, nàng có thể ôm cổ Sở Phưong thì phải ?

Bách Phú thầm nghĩ: đáng tiếc cô ấy không hiểu được, loại hạnh phúc đến từ nguy hiểm này, không thể đạt được hạnh phúc thực sự.

*

Chỉ chớp mắt, Thúy nhi đã trưởng thành, cũng xinh đẹp động lòng người hơn. Có điều, trong cặp mắt trong trẻo to tròn kia lóe ra ánh sáng nhấp nháy , cũng vẫn chỉ vì một người —— Sở Phưong.

“Phụ thân nói, qua một năm nữa là chúng ta có thể thành thân rồi.” Thúy nhi trên gương mặt, mang theo ý cười có chút thẹn thùng, thiết nghĩ trong lòng nàng ta hẳn là đang ngọt ngào vô cùng.

Nhưng Sở Phưong lại không có gì hưng phấn cả, chỉ vô cùng lạnh lùng “Ừm” một tiếng, liền xoay người rồi đi .

Nụ cười hạnh phúc của Thúy nhi giây lát đã bị sự thất vọng đến cực độ thay thế.

“Cô ta liệu sẽ hạnh phúc sao?” Bách Phú vô cùng lo lắng cho nàng ta.

Chương 85: Quyên 3 - Chương 84: Nhận Đề Quỷ Thôn (Năm)

Sự lo lắng của Bách Phú quả nhiên không phải dư thừa, ngay tại lúc cận kề hôn ước của hai người họ, mâu thuẫn đã bạo phát.

“Không, ta không muốn cưới Thúy nhi!” Sở Phuong kiên quyết nói với phụ thân của Thúy nhi, “Ta, đã có nữ nhân mình yêu, Thúy nhi gả cho ta sẽ không có hạnh phúc.”

“Người không muốn lấy Thúy nhi, không có vấn đề gì. Chỉ là, người không thể cưới nữ nhân kia được! Quy tắc của Nhận đề thôn là, không thể thông hôn với kẻ ngoại tộc !” Sự kiên trì của phụ thân Thúy nhi cũng không hề kém Sở Phuong.

“Nếu ta để cho nàng ấy cũng đến ở trong thôn, không nói với nàng ấy chuyện bí mật của thôn có được không?” Sở Phuong thống khổ khẩn cầu.

“Không được!” Phụ thân Thúy nhi nói, “Đây là quy củ của thôn, không thể ở đời của ta mà phá hỏng được !”

“Tộc trưởng!” Sở Phuong “ầm” một tiếng, quỳ gối trên mặt đất.

“Không được! Người không cần phải nói nữa! Có một số việc không có cách nào dàn xếp cả, người vẫn là từ bỏ ý nghĩ đó đi !”

Sau khi nói xong, phụ thân Thúy nhi không quay đầu lại mà rời đi.

Thúy nhi trốn ở một bên, thương tâm rơi lệ.

*

Khi lại gặp mặt, Thúy nhi như hoàn toàn không còn nhớ tới sự đau lòng lúc trước nữa, vẫn như trước cười rất ngọt: “Sở Phuong ca ca, qua mấy ngày nữa là chúng ta cũng sắp thành thân rồi... ..”

“Thực xin lỗi, Thúy nhi... Sau khi thành thân ta sẽ đối đãi với nàng thật tốt ... ..”

Sở Phuong đột nhiên thay đổi hoàn toàn thái độ với Thúy nhi dịu dàng hẳn lên.

Thúy nhi được sủng ái đến có chút kinh sợ, tiện đà kinh hi nói: “Sở Phuong ca ca, huynh nói là thật đấy chứ?”

Sở Phuong cười sò sò đĩnh đầu Thúy nhi.

Bách Phú lại có thể tỉnh tường cảm giác được, sự thâm trầm lạnh lùng sau ý cười của Sở Phuong. Song Thúy nhi vẫn không biết gì cả, chỉ hoàn toàn hưởng thụ sự hạnh phúc giả dối này.

*

“Cái gì, huynh muốn xem cuộn da người ? !” Thúy nhi kinh ngạc hỏi, “Vì sao chứ ?”

“Tộc nhân của chúng ta đều đã ở tại cái thôn này đến mấy trăm năm rồi. Rốt cuộc phải đợi tới khi nào, nàng không cảm thấy rất ngạc nhiên sao?” Sở Phuong một bộ dạng không hề cho là như vậy.

Thúy nhi khó xử lắc lắc đầu, “Cha nói cuộn da người này tà khí rất lớn, vẫn luôn được để trong mật thất ở từ đường , ai cũng không thể động vào.”

“Mật thất?”

Sở Phuong nhú nhú mày, từ đường này ngoài ngày giỗ ra, người bình thường không thể ra vào được, chỉ có tộc trưởng mới được đi vào. Thật không ngờ là từ đường này bên trong còn có mật thất!

Thúy nhi thấy Sở Phuong đến nửa ngày cũng không lên tiếng, nghĩ là hấn tức giận, vội vàng an ủi nói : “Cha nếu về sau đem vị trí tộc trưởng truyền cho huynh, đến lúc đó là huynh có thể danh chính ngôn thuận xem cuộn da người đó rồi ... ..”

“Nhưng phải có pháp lực vượt qua tất cả tộc nhân ở đây, mới có thể kế thừa vị trí tộc trưởng! Ta nghe nói trên cuộn da người đó có ghi lại phương pháp để tăng cường pháp lực... .. Kỳ thật, ta là sợ sẽ thua trên đại hội pháp lực, làm cho tộc trưởng và nàng mất mặt... ..” Sở Phuong đem chuyện chuyển

sang hướng khác.

“Nhưng huynh đã là người có pháp lực cao nhất trong thôn, hơn nữa không có chuyện gì, ta không để ý đâu . . . .”

Còn chưa nói xong, Sở Phuong liền trầm giọng ngắt lời nàng: “Nhưng ta để ý!” Nói xong, liền xoay người rời đi.

Chỉ còn lại có Thúy nhi đáng thương ngầy ngốc đứng nhìn bóng dáng của Sở Phuong .

“Làm sao bây giờ ?” Thúy nhi thì thảo tự nói:

“Cha nói, ngoại trừ người đã đạt được chức vị tộc trưởng, những người khác bất luận kẻ nào cũng không thể xem cuộn da người kia được.”

“... ..Nhưng Sở Phuong ca cũng là vì ta và phụ thân mới muốn xem a... ..”

“... ..Không được, cha biết được nhất định sẽ tức giận lắm... ..”

“... ..Nhưng, Sở Phuong ca cũng sẽ khổ sở...”

.....

Bách Phú ở một bên cuống hết cả lên, rất muốn nói cho Thúy nhi biết dụng ý thực sự của Sở Phuong, tránh cho một nhà thảm họa. Nhưng, cô cũng rất rõ, hiện giờ trước mắt đây, chỉ là bị kịch ở quá khứ tái diễn mà thôi.

Cuối cùng, hiển nhiên vẫn là lửa nóng tình yêu chiếm thế thượng phong.

*

Lại là một đêm trăng tròn nữa, đây cũng là ngày Thúy nhi dự định lấy trộm chìa khóa mật thất của phụ thân.

Tuy rằng thân là tộc trưởng, nhưng phụ thân của Thúy nhi hiển nhiên không hề có mấy phần đề phòng với chính những người thân yêu nhất của mình , cho nên, Thúy nhi nhẹ nhàng lấy được chìa khóa, đến nơi đã ước hẹn cùng Sở Phuong.

Lúc Thúy nhi tới, Sở Phuong đã chờ được hồi lâu.

“Đây là chìa khóa, mau cầm lấy đi.” Thúy nhi đem một cây gậy nhỏ màu bạc đưa cho Sở Phuong.

Bách Phú vừa nhìn thấy đã nhớ lại ngay được cây gậy nhỏ mà Từ lão bà giao cho Thọ sản! Lúc ấy mọi người còn sờ sờ đầu, không biết cây gậy nhỏ này dùng làm cái gì, hóa ra lại là chìa khóa của mật thất từ đường!

Sở Phuong vội vàng địa tiếp nhận lấy chìa khóa, trong mắt đã không còn có Thúy nhi nữa.

“Hôm nay là ngày đại thọ của tổ phụ, sẽ không có ai đến từ đường cả. Nhưng huynh vẫn nên nhanh lên một chút, vạn nhất bị cha phát hiện thì nguy đấy! Một canh giờ sau, ta sẽ tới đây lấy chìa khóa.”

Thúy nhi chột dạ nhìn quanh, lại thâm tình nhìn Sở Shuong một cái nữa, sau đó mới lưu luyến chuẩn bị rời đi.

Vừa mới xoay người đi, Sở Phuong liền kéo Thúy nhi lại, đẩy một tấm khăn lụa tinh mỹ thơm hương vào trong tay nàng.

“Tặng cho nàng.” Sở Phuong mỉm cười nhìn thẳng vào ánh mắt Thúy nhi.

Mùi thơm trên chiếc khăn tay kia như đi vào tận đáy tim, có thể làm cho người ta mê say đến không đành lòng mà buông xuôi tất cả.

Thúy nhi vừa vui lại vừa xấu hổ, nhẹ nhàng đem chiếc khăn đưa lên hai gò má, ôn nhu nói: “Chiếc khăn này... ..thơm quá.”

Song nàng ta vạn vạn lần cũng không thể ngờ được, một mối tình thâm thiết của mình, lại đem tới tai ương ngập đầu cho chính người nhà cùng toàn bộ tộc nhân!

*

Thúy nhi đang ở đại phòng mừng thọ ông ngoại bà ngoại, trong nhà náo nhiệt vui vẻ vô cùng. Phụ thân Thúy nhi cũng là phá lệ vui vẻ, tuy rằng ngày thường trong nhà cũng vô cùng náo nhiệt, nhưng tới ngày đại thọ như thế này, cũng vẫn càng vui mừng hơn.

Chỉ là, Thúy nhi lại chỉ miễn cưỡng cười cười, che dấu sự bất an không yên trong nội tâm mình, nàng tựa hồ cũng đã dự cảm được sắp có chuyện không tốt xảy ra vậy.

Ngay vào lúc mọi người đang vui vẻ tâm tình, đột nhiên toàn bộ căn phòng chấn động mạnh một cái, ngay cả mặt trăng sáng rõ tròn vành vạnh kia cũng tức khắc bị một tầng sương đen che đi mất.

Phụ thân Thúy nhi nhất thời sắc mặt đột biến: “Nguy rồi! Từ đường!”

Vừa nghe thấy lời này, Thúy nhi lập tức trở nên sắc mặt trắng bệch: tại sao có thể như vậy, Sở Phưong ca liệu có gặp nguy hiểm hay không ?

Đúng vào lúc nàng ta và phụ thân cùng nhau chạy tới cửa, chuẩn bị đến từ đường, lại kinh ngạc phát hiện Sở Phưong đã đứng ở cửa, mà cầm trong tay hẳn chính là cuộn da người !

Phụ thân Thúy nhi nhìn thấy cuộn da người trong tay Sở Phưong, lại sờ sờ chìa khóa trên người mình đã không thấy đâu nữa, lập tức hiểu được đã xảy ra chuyện gì, đem ánh mắt vừa kinh ngạc vừa đau lòng nhìn về phía Thúy nhi.

Nhìn thấy ánh mắt trách cứ của cha, Thúy nhi hồ thẹn cúi đầu, nước mắt không ngừng chạy quanh hốc mắt. Nàng không thể không kêu than ở trong lòng: Sở Phưong ca, huynh rốt cuộc muốn làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Quyển 3 - Chương 85: Nhạn Đề Quỷ Thôn (Sáu)

Tuy nhiên, nước mắt thống khổ của Thúy nhi cũng không làm cho Sở Phưong có một chút dao động nào. Hắn hoàn toàn không thèm để ý mà quơ quơ cuộn da người trong tay, thân nhiên hướng về phía phụ thân Thúy nhi : “Nói cho ta biết, trên cuộn da người này tại sao lại không có đến một chữ? Là người đã lừa gạt tất cả tộc nhân phải không?”

Phụ thân Thúy nhi cười lạnh, nói: “Người cho là tất cả mọi người đều có thể mở ra được cuộn da người này sao? Nhất định phải là nhân tài mà cuộn da người này chỉ định mới có thể nhìn thấy được nội dung bên trong ! Người cầm nó cũng không có tác dụng, nhanh đưa nó thả lại từ đường cung phụng, đừng tái phạm thêm sai lầm lớn hơn !”

Sở Phưong khinh thường cười một cái, hỏi ngược lại: “Nếu ta không để trở lại, người muốn như thế nào?”

“Người!” Phụ thân Thúy nhi tức giận đến nổi sắc mặt đỏ bừng, “Sở Phưong! Đúng vậy, ở thôn Nhạn Đề này thì pháp lực của người cao nhất, song những pháp lực cùng oán khí bám trên cuộn da người này không phải thứ người có thể khống chế được, trước khi gây nên sai lầm lớn hơn, mau đi trả lại đi!”

“Không được!” Chỉ có hai chữ này theo hàm răng Sở Phưong đi ra.

Thúy nhi đáng thương lại như sét đánh ngang tai, ngơ ngác hỏi: “Sở Phưong ca, huynh . . . .vẫn luôn lừa gạt ta, huynh căn bản là không muốn cưới ta . . . chỉ muốn sau khi lấy được cuộn da người . . . .xuống núi đi tìm nàng ấy, phải không?”

Sở Phưong không trả lời, chỉ dùng sức cắn chặt răng, tiếp tục lạnh lùng truy hỏi phụ thân Thúy nhi : “Mau nói cho ta biết cách mở cuộn da người này ra !”

“Người biết có ích lợi gì? Cho dù hôm nay người đi rồi, ngày khác ta nhất định dẫn dắt toàn bộ tộc nhân đuổi giết người! Người không thể trốn thoát được !”

“Ha ha ha ha ~” Sở Phưong cười ha hả, sau đó hung hăng nói: “Ta hôm nay không dự định sẽ tha cho các người!”

“Người giết chết chúng ta, không sợ tất cả tộc nhân báo thù người sao?”

“Đừng nhiều lời nữa, mau trả lời của vấn đề của ta, ta sẽ cho người được chết một cách thống khoái !”

Giương mặt Sở Phưong đã dữ tợn đến có chút vặn vẹo, Thúy nhi vẫn như vậy không thể tin được mà nhìn hắn, đau lòng đến mức đã không có cảm giác nữa. Ngoài việc ngây ngốc đứng ở nơi đó, nàng ta hoàn toàn không biết mình phải làm gì cho đúng.

Bách Phú nhìn thấy sự bi thương của Thúy nhi, trong lòng cũng vô cùng đau buồn : cô gái đáng thương, nếu đổi lại là mình, bởi vì chung tình với một người không hề yêu thương mình, mà hy sinh những người nhà thân yêu nhất, cũng làm sao mà chấp nhận được ?

Sở Phưong và phụ thân Thúy nhi vẫn giằng co như cũ.

“Sở Phưong, ta biết pháp lực của người ở trong thôn được coi là rất cao, nhưng muốn đối phó với nhiều người ở nơi này như vậy, chỉ e làm sao mà địch lại được ?”

Giọng nói của phụ thân Thúy nhi đã lạnh như băng đến nỗi làm cho trái tim Thúy nhi lạnh lại, nàng ta biết, phụ thân nàng hiện giờ thực sự đã động đến sát khí. Mà vòng người chung quanh cũng đang từ từ vây tới. Cho dù oán hận Sở Phưong vô tình, song Thúy nhi vẫn như trước không đành lòng nhìn hắn chết chút nào.

“Phụ thân . . . .” Thúy nhi quỳ trên mặt đất, lôi kéo gấu quần của phụ thân đau khổ cầu xin, “Phụ thân, người tha thứ cho Sở Phuong ca đi, đừng giết hấn. . . .”

“Nha đầu ngốc !” Phụ thân Thúy nhi vừa tức vừa hận nhìn con gái, “Hiện giờ không phải phụ thân muốn giết hấn, là hấn muốn giết phụ thân !”

“Sẽ không, phụ thân, huynh ấy sẽ không, thật đấy . . . .”

Thúy nhi mở to mắt cặp khò đại lại vô tội kia, cố gắng muốn cho cha tin nhiệm mình.

“Không, ta sẽ!”

Sở Phuong bình tĩnh trả lời, một chút cũng không để ý đến nỗi khổ tâm của Thúy nhi.

Sự đã kích vô tình cuối cùng này của Sở Phuong, rốt cục đã đánh gục Thúy nhi. Nàng thê thảm tuyệt vọng khóc lên, khóc đến nỗi khiến cho Bách Phú trong lòng ê ẩm, thiếu chút nữa cũng rút nước mắt theo.

Nhớ tới cảnh tượng thảm thương của Thúy nhi sau này, Bách Phú không khỏi cũng nổi lên oán hận với sự lãnh khốc của Sở Phuong, hấn làm sao có thể xuống tay một cách độc ác như thế đối với một cô gái yêu hấn đến vậy chứ ? Thực đúng là đồ cầm thú!

Phụ thân Thúy nhi đã không còn ôm chút kỳ vọng gì với Sở Phuong nữa rồi, âm thầm vận lên pháp lực toàn thân.

“Phụ thân, đừng ~ ~ “

Cho đến lúc này, Thúy nhi si tình vẫn không thể buông Sở Phuong xuống. Nàng liều mạng nghĩ muốn đến che chắn cho Sở Phuong, song lại bị người nhà ba chân bốn cẳng tóm lại, không thể tới gần, chỉ có thể không ngừng tuyệt vọng kêu gào.

Mới vừa vận công, phụ thân Thúy nhi liền phát hiện có chỗ không đúng. Giờ phút này, pháp lực trong cơ thể ông như một đám cát vụn, phiêu tán ra chung quanh , không thể tập trung được!

Phụ thân Thúy nhi trong lòng cả kinh, lại thử vận khí một lần, vẫn là không được.

Những người khác nhìn thấy vẻ mặt phụ thân Thúy nhi có điểm không đúng , cuống quýt cũng vận công thử một lần, kết quả đều giống nhau không thể tập trung pháp lực được !

Tất cả mọi người dùng ánh mắt chất vấn nhìn Sở Phuong, Sở Phuong cũng không trốn tránh chút nào : “Là ta làm. Loại được này sẽ làm pháp lực trên người các ngươi không thể nào tập trung, cho nên, vẫn là đừng cố chống cự nữa.”

Thúy nhi ngẩn ra, lập tức theo trong lòng mình, lấy ra chiếc khăn lụa vẫn thơm ngát như trước ra. Sở Phuong liếc nhìn Thúy nhi một cái, trốn tránh ánh mắt muốn xác minh của Thúy nhi.

“Cái đồ dê tiện tiểu nhân nhà ngươi !”

Bốn phía tiếng chửi mắng vang lên, ai nấy đối với Sở Phuong đều là hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Sở Phuong hoàn toàn không thèm để ý, hấn hiện tại thậm nghĩ phải làm thế nào mới có thể phá giải được bí mật của cuộn da người, rồi mang theo người thương yêu cùng nhau cao chạy xa bay.

“Mau nói cho ta biết, rốt cuộc cuộn da người này có bí mật gì !” Sở Phuong đã càng lúc càng không có nhẫn nại nữa, vận lên một quả cầu chớp màu xanh lam đánh thẳng về phía ngực của phụ thân Thúy nhi.

Phụ thân Thúy nhi kêu thảm thiết một tiếng, ngã xuống mặt đất, phun ra một ngụm máu tươi.

Nhìn thấy tộc trưởng bị Sở Phuong công kích, những người còn lại cũng lập tức xông lên chuẩn bị chiến đấu, nhưng nhát nhát đều bị Sở Phuong dùng phương thức như thế đánh lại. Dù sao bọn họ hiện tại đã là người thường không thể sử dụng pháp lực được nữa, làm sao mà có thể so sánh với một Sở Phuong pháp lực cao cường, lại vững tâm như sắt được chứ ?

Máu bắn ra bốn phía xung quanh, cũng văng lên cuộn da người. Ai cũng không hề chú ý tới, vết máu dính lên cuộn da người kia chỉ trong chớp lát đã biến mất, giống như bị một kẻ đang khát đến cực điểm liều mạng hút hết vào vậy !

“Sở Phuong ca!”

Thanh âm của Thúy nhi cũng không ngừng run rẩy, nàng thế nào cũng không thể ngờ được, Sở Phuong lại thực sự có thể hại đến phụ thân mà mình yêu thương nhất !

Nghe thấy tiếng kêu của Thúy nhi, Sở Phuong buông tay xuống, hấn nắm chặt tay lại, suy nghĩ một lúc lâu, rốt cục nói: “Thôi vậy, ta hôm nay buông tha cho các ngươi, bị ta đánh trọng thương tới cột sống ngực, pháp lực của các ngươi rốt cuộc cũng không thể dùng được nữa. Cuộn da người này ta mang đi, đừng đi tìm ta nữa, nếu không, ta tuyệt đối không lưu tình!”

“Cuộn da người ... ..người... ..người không thể mang đi... ..sẽ ... ..gây ra đại họa đấy ... ..”

Phụ thân Thúy nhi vừa lẩm bẩm, vừa hướng về phía Sở Phưong mà bỏ tới.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Quyển 3 - Chương 86: Nhận Đề Quỷ Thôn (Bấy)

Nhìn thấy phụ thân Thúy nhi cả người đầy máu bò về phía mình , Sở Phưong trong lòng dâng lên đau xót, chuyện cũ từng việc từng việc hiện lên trước mắt hắn.

Nhớ lại ngày đó khi phụ thân phụ mẫu của hắn vừa mới qua đời, đều là phụ thân của Thúy nhi chiếu cố đến như chính phụ thân của hắn vậy, tuy rằng bản thân hắn quả thực rất quật cường không cần ông trợ giúp, nhưng, mỗi khi đến ngày lễ, phụ thân Thúy nhi vẫn luôn gọi hắn đến nhà, làm rất nhiều thức ăn ngon cho hắn. ... ..

Còn có Thúy nhi, thực đúng là một cô bé ngọc... ..

Cách làm của hắn hôm nay quả thật là hơi quá đáng, nhưng nếu không làm như vậy, chi sợ cả đời cũng không có cách nào với nàng ấy ở cùng một chỗ được. Nghĩ tới nàng, trong lòng lại dâng lên ấm áp.

Nụ cười sáng lạn như hoa xuân, thanh âm ôn dịu động lòng người ... .. Hết thấy hết thấy của nàng ấy đều làm cho chính hắn không có cách nào buông xuống được. Vì nàng ấy, hy sinh cái gì cũng đều là đáng giá!

Cho nên, Sở Phưong không muốn nàng với mình giống đôi tình nhân khiến người ta thổn thức của thôn Nhận Đề trong truyền thuyết kia, rơi vào kết cục thê thảm đến vậy, phải bỏ ra cái giá là sinh mệnh, đến cuối cùng lại vẫn rơi vào kết cục chia ly !

Sở Phưong hẳn tuyệt đối không phải là người để mặc cho vận mệnh xoay vần. Là một nam nhân, hắn muốn cho nàng một cuộc sống tốt nhất , còn phải sinh một đàn con nữa, cùng nhau trải qua cuộc sống vui vẻ vô ưu, để bù lại những tháng ngày hiu quạnh thê lương khi còn nhỏ của mình.

Sở Phưong đang thiết tưởng tới cuộc sống tương lai tốt đẹp, rõ ràng là đang phân thân ở thời điểm không nên này. Đám người bên cạnh vẫn đang bị áp lực bất mãn, hiển nhiên cũng phát hiện ra điểm đó. Một người nam nhân tâm mi cao lớn đứng sát hắn liền thừa dịp hắn không chú ý, bèn nhặt lên thanh đồng du trần rơi trên mặt đất ném thật mạnh về hướng phần đầu của Sở Phưong!

Đợi khi Sở Phưong phát hiện ra, thì du trần kia đã sắp đập vào chân mày của hắn, Sở Phưong biết rõ không tránh được đành nhắm hai mắt lại. Song, chờ đợi hồi lâu, du trần kia vẫn không thấy rơi xuống, bên tai lại liên tiếp vang lên tiếng kêu thê thảm.

Sở Phưong vội vàng mở mắt, cảm cảm không tưởng tượng được trước mắt làm cho hắn hoàn toàn sợ đến ngất người!

Cuộn da người trong tay không biết từ khi nào đã bay ra ngoài, từ cuộn da người bay ra đám sương đen dày vô cùng, đám sương đen đó dần dần biến thành hai cánh tay thật lớn vươn ra, đem mọi người trong nhà đều tóm hết lên, sau đó xé ra !

Không lâu sau, trên mặt đất đã đầy những mảnh thân thể cùng với chân tay đã cắt bị tàn phá thành những mảnh nhỏ, mùi máu tươi nồng đậm từng trận đánh úp lại, làm cho Sở Phưong quá mức sợ hãi nhịn không được mà buồn nôn.

Kỳ thật điều này vẫn chưa là gì, những tiếng kêu gọi thê lương thảm khốc, mới gây nên sự chấn động thật sâu nơi đáy lòng yếu ớt của Sở Phưong. Hắn chưa từng cho rằng mình là một kẻ yếu ớt, thậm chí còn cảm thấy được bản thân trời sinh đã là kẻ lãnh khốc vô tình, chỉ trừ với nàng ấy ra.

Nhưng tới hôm nay Sở Phưong lần đầu cảm nhận được, bản thân cũng có một mặt yếu ớt. Khi hắn nhìn đến những tộc nhân đã cùng ở chung từ nhỏ đến lớn, bị bàn tay khổng lồ vô hình màu đen xé nát, vẫn đang cố sức giãy dụa; khi hắn nhìn tiểu hài tử chỉ mới có mấy tuổi, còn không kịp kêu cứu, tựa như là phế vật rơi xuống một bên; khi hắn nhìn thấy Thúy nhi toàn tâm toàn ý yêu mình , bị bàn tay đen đó kéo ra khỏi lòng của phụ thân, bị xé ra chỉ còn lại có một cái cánh tay cùng với thân thể; khi hắn nghe được phụ thân của Thúy nhi, tộc trưởng của tộc nhân nhìn thấy bạn bè cùng thân nhân của mình bị giết hại bị thảm như thế , lớn tiếng lập hạ độc chú: “Sở Phưong hẳn cùng với đời sau,nhất định nhiều thế hệ phải nhận hết khi dễ, cô độc sống nốt quãng đời còn lại, không có cái kết tốt đẹp !” ... ..

Hắn đã sợ, thật sự sợ. Chẳng những sợ, hơn nữa còn hối hận. Song, tất cả đã không còn kịp nữa rồi.

Thúy nhi nhìn Sở Phưong, để lộ ra thần sắc cầu cứu, vươn cánh tay bị biến hình đến thảm hại về phía hắn : “Cứu ta... ..Cầu xin huynh.....hãy cứu ta... ..”

Sở Phưong nhìn cánh tay dính đầy máu kia, theo bản năng mà lùi về phía sau một bước.

Chỉ một bước này, đã làm cho Thúy nhi hoàn toàn thất vọng ! Sắc mặt của nàng từ vẻ cầu xin, đến tuyệt vọng; lại theo tuyệt vọng biến thành phần nộ,

cuối cùng, liền hóa thành lửa giận hùng hực cùng với oán hận cực độ, nàng khàn giọng hô lên : “Sở Phuong! Ta trừ ngươi cả đời cô quạnh khổ sở, muốn chết cũng không chết được

“

Sau khi hô lên chữ cuối cùng, Thúy nhi liền bị bàn tay khổng lồ kia cuốn đi, không biết biến mất ở phương nào. Theo sự biến mất đó, còn có tất cả tộc nhân. Chỉ còn lại mặt đất đầy máu tươi, đã chứng kiến thảm kịch phát sinh này.

Sở Phuong hoàn toàn ngây ngốc ra đó chỉ cảm thấy giết mình như mộng, có điều đây là một con ác mộng, khi tỉnh lại, cũng đã nước mắt rơi đầy mặt.

Cuộn da người không biết từ khi nào, đã lại lần nữa bay trở về trong tay Sở Phuong. Hắn vội vàng đem cuộn da người vứt ra thật xa, bản thân thì liều mạng đào tẩu.

Bách Phú nhìn thấy thảm cảnh đó, cũng nhìn không được mà rơi lệ. Nhưng đồng thời trong lòng nghi vấn cũng chợt dâng lên: cuộn da người không hề bị Sở Phuong lấy đi mà ? Sau đó, lại kỳ quái liếc mắt nhìn một cái cuộn da người vừa bị vứt ở góc tường.

Ấy? Sao lại không thấy nữa rồi ? Bách Phú nhìn quanh bốn phía, song thế nào cũng không tìm thấy nữa.

“Đừng tìm nữa, cuộn da người đó đi theo hắn rồi.” Thúy nhi chậm rãi nói.

Bách Phú nhìn Thúy nhi, nhẹ nhàng nói: “Cô để cho tôi thấy là những thứ này đó sao? Kỳ thật tôi cũng có một đồ vật này muốn cho cô xem...” Nói xong, Bách Phú lấy từ trong túi ra cây gậy nhỏ mà Từ lão bà đã đưa cho bọn họ, “Kỳ thật, Sở Phuong vẫn luôn đeo nó ở trên người...”

Vừa thấy chìa khóa mật thất, Thúy nhi lập tức vươn tay ra muốn cầm lại.

Nhưng Bách Phú lại thu tay về, kiên định nói: “Nếu muốn lấy đi, trước hết phải đem các bạn của tôi giao lại cho tôi đã !”

Thúy nhi nhìn Bách Phú một hồi, bèn gơ tay đẩy Bách Phú một cái.

Bách Phú không hề có sự chuẩn bị tức khắc mất đi cân bằng, ngã vào giữa một con lốc xoáy màu đen.

“A a a

“

Bách Phú kêu thảm thiết một tiếng, theo con lốc xoáy màu đen ngã rơi xuống mặt đất.

Đau quá ~ Bách Phú sờ sờ cái PP (là cái mông đấy ạ ^^) đang đau đớn của mình, đến nửa ngày cũng không đứng dậy nổi, trong lòng mắng Thúy nhi sao mà độc ác thế. Đang lúc tự lẩm bảm với mình, Bách Phú lại nghe thấy một tiếng gọi quen thuộc : “Bách Phú, là cô sao?”

Lăng Hạo! Bách Phú lập tức nhảy dựng lên, song chung quanh đen tuyền cái gì cũng không rõ, Bách Phú đành phải thật cẩn thận gọi : “Lăng Hạo ~ Anh Đào ~ là hai người sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy, là chúng tôi, Bách Phú, cô đang ở chỗ nào thế ?”

“Trời ạ, rốt cục cũng tìm được hai người, tôi ở trong này, mau đến đây !”

Theo tiếng gọi của Bách Phú, Lăng Hạo cùng với Anh Đào rốt cục cũng tìm đến được.

Vừa nhìn thấy hai người họ bình an vô sự, Bách Phú vui vẻ đến thiếu chút nữa lại chảy nước mắt, “Rốt cục cũng tìm được hai người... Kỳ Nhan, Dịch Đạo còn có cả Thọ sản đều đang ở bên ngoài chờ hai người đấy!”

“Bọn họ cũng đến đây?” Lăng Hạo vừa nghe thấy lời Bách Phú nói, cũng vô cùng kích động.

“Đúng vậy!” Bách Phú nói xong, lại nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Anh Đào, “Anh Đào, em suýt dọa chết chị đấy! Cảm tạ ông trời, may mà em không có việc gì!”

“Thực xin lỗi, chị họ...” Anh Đào cúi đầu, thanh âm chẳng to hơn tiếng muỗi kêu là mấy.

“Nhưng giờ chúng ta phải làm thế nào mới rời đi được ? Chúng tôi đi tới đi lui, đều không thể đi ra khỏi gian nhà lớn này !” Lăng Hạo lo lắng nói, “Cô là từ đâu tới đây thế ?”

Bách Phú cau mày, nghiêm túc chỉ chỉ lên màn lốc xoáy màu đen trên đỉnh đầu.

Lăng hạo nhìn đám lốc xoáy quỷ dị kia, buồn bực hỏi : “Vậy chúng ta nên đi lên như thế nào đây ?”

Bách Phú buồn rầu lắc lắc đầu, nói một câu: “Không biết nữa.”

Lăng Hạo và Anh Đào nghe xong nhất thời đều cảm thấy đầu choáng váng.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Làn Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Quyển 3 - Chương 87: Nhận Đề Quỷ Thôn (Tám)

“Bách Phú, vậy... ..cô không phải cũng không đi được nữa hay sao?” Lăng Hạo lo lắng nói, anh ta thật sự không hy vọng lại phải hy sinh thêm một người nữa.

“Không sao cả !”

Bách Phú đem chiếc chìa khóa có hình dạng như chiếc gậy nhỏ giơ lên vẫy vẫy, lập tức xuất hiện một đám sương mù đen, đem ba người quấn vào bên trong màn lốc xoáy màu đen đó.

Rốt cục đã về tới trong căn phòng xảy ra thảm án.

Thúy nhi lại xuất hiện, Anh Đào nhận ra Thúy nhi sợ tới mức cố gắng tới đa để lui về phía sau.

Bách Phú dừng cảm che chở phía trước Anh Đào, nói với Thúy nhi : “Chỉ cần cô làm cho chúng tôi và các bạn được ở cùng một chỗ, tôi sẽ đưa chìa khóa cho cô!”

Thúy nhi gật gật đầu, cánh cửa liền tức khắc được mở ra.

Sáu người họ rốt cục đã được gặp mặt.

Vừa gặp nhau, Kỳ Nhan lập tức bật khóc chui vào lòng Lăng Hạo: “Rốt cục cũng tìm được anh, anh có biết em sợ hãi đến thế nào không, em còn tưởng cả đời cũng không được gặp anh nữa ... ..”

“Được rồi, đừng khóc nữa, em xem anh không phải đã không việc gì đứng ở chỗ này sao?” Lăng Hạo vỗ nhẹ phía sau lưng Kỳ Nhan, vụng trộm liếc mắt nhìn Bách Phú một cái.

Bách Phú lại chỉ nhìn lướt qua hai người họ một cái, liền xoay người đi toàn tâm toàn ý nhìn vào vết thương của Anh Đào.

“Thế nào, có đau hay không?” Bách Phú nhìn những vết thương chằng chịt trên gương mặt của Anh Đào, lo lắng hỏi han.

Anh Đào không nói gì, chỉ nhẹ nhàng lắc lắc đầu cúi xuống. Hóa ra chị họ vẫn còn quan tâm tới mình như vậy ... ..làm Anh Đào thực cảm thấy được vừa ấm áp mà lại vừa hồ thẹn.

Đối mặt với cảnh tượng xúc động này, Dịch Đạo cùng với Thợ săn lại có chút thừa thãi chỉ có thể yên lặng đứng ở một bên.

“Chìa khóa.....” Ánh mắt tối tăm của Thúy nhi nhìn mấy người họ, lạnh như băng nói.

Bách Phú cũng không nuốt lời, lấy ra chìa khóa không chút do dự giao cho Thúy nhi.

Nhận lấy chìa khóa xong, Thúy nhi lại u sầu hỏi: “Hắn... ..thật sự là vẫn luôn mang theo trên người sao?”

Bách Phú khẳng định gật gật đầu.

“Vậy hắn hiện giờ thế nào?”

“Điều này.....”

Đang lúc Bách Phú rầu rĩ không biết trả lời vấn đề này của Thúy nhi như thế nào, đột nhiên xuất hiện một cái lỗ đen ngòm rất to ở trên nóc nhà.

“A

“

Thúy nhi kinh sợ kêu lên một tiếng, liền bị quấn vào cái lỗ đen ngòm đó, trên mặt đất chỉ còn lại chiếc chìa khóa mà nàng ta đến giờ vẫn không từ bỏ được.

Cái lỗ đen đó không chỉ cuốn đi Thúy nhi, ngay cả căn nhà màu đỏ cùng những oán hồn khác trong đó cũng bị cuốn theo !

Không những thế, cái lỗ đen không rõ lai lịch này thậm chí thiếu chút nữa còn cuốn đi cả hồn phách của Lăng Hạo và Anh Đào ! May mà Dịch Đạo cùng với Thợ săn phản ứng rất nhanh, bọn họ một người liều mạng ngăn cản sức hút của lỗ đen, còn một người nhân cơ hội dùng định hồn phiến đem hồn phách của hai người kia kịp thời thu lại. Nếu không, chỉ e hai người này thật sự sẽ không về được nữa !

Lỗ đen này tuy rằng lợi hại, nhưng tựa hồ chỉ nhằm vào hồn phách, Bách Phú và Kỷ Nhan lại không có cảm giác gì, thậm chí ngay cả đến trận gió cũng không hề có cảm giác.

“Xảy ra chuyện gì thế?” Bách Phú sợ tới mức đến nửa ngày cũng chưa phục hồi lại được tinh thần.

“Không biết nữa . . . .có điều xem ra là một việc rất nghiêm trọng.” Dịch Đạo thờ phỉ phò nói, vừa rồi vận công quá mau, làm cho sức lực anh ta cũng bị tổn hại không ít.

Thợ săn sắc mặt trầm trọng vô cùng: “Dường như có một tên rất lợi hại nào đó đang đi thu thập linh thể! Chúng ta phải mau đi ra ngoài.”

Đằng sau cánh cửa, hành lang gấp khúc màu đỏ vừa rồi còn mới tinh giờ đã lại trở nên mục nát, khôi phục lại bộ mặt thực sự.

Do bị gió mưa ảnh hưởng, gỗ làm sàn nhà đã mục nát thật sự rất nghiêm trọng, mọi người chỉ đành từng bước một bước về phía trước. Song dù đã cẩn thận đến thế rồi, Kỷ Nhan vẫn là thiếu chút nữa là rơi xuống bên dưới sàn gỗ mục . May mà có Dịch Đạo luôn luôn lưu ý tới cô, ngay lập tức nắm tay cô lại.

Do đã không còn bị ảnh hưởng của quỷ đánh lạc hướng, bốn người họ rất nhanh đã đi được ra khỏi nơi đó.

*

Song cảnh tượng bên ngoài, lại càng làm cho bọn họ không thể tưởng tượng được!

Những căn nhà tụ tập bên cạnh căn nhà màu đỏ kia tất cả giờ đã trở thành đất bằng phẳng! Mặt đất rất chi sạch sẽ, quả thực làm cho bốn người hoài nghi có phải mình lúc đến đã nhìn nhầm hay không, rằng những căn nhà gỗ đó vốn dĩ đã không hề từng tồn tại!

Chung quanh cũng yên tĩnh đến lạ kì, dường như ngoài bốn người họ ra, thì không còn có bất kỳ sinh mệnh nào khác tồn tại nữa.

Bốn người họ vừa thấy chuyện này, cuống quýt chạy đến căn nhà gỗ nhỏ của Từ lão bà. Nhưng, nơi này rõ ràng cũng không thể may mắn thoát khỏi kiếp nạn.

Căn nhà gỗ buổi sáng còn tốt đẹp như vậy, hiện giờ đã bị phá hủy thành những mảnh nhỏ đến nỗi chỉ còn lại có một mảnh đất đầy những tấm gỗ.

Còn Từ lão bà tinh thần quắc thước cũng đã biến thành một cái thân khô với gương mặt nhiều nếp nhăn màu đen, song trên gương mặt của bà lại không có chút vẻ thống khổ nào. Mà ngược lại giống như một sự giải thoát hoàn toàn khuây khoả!

Mọi người há hốc miệng, ngơ ngác nhìn thảm cảnh trước mắt, nói không ra lời!

Bách Phú lại lập tức nghĩ về trong căn cổ mộ quý dị, rừng những xác chết phụ nữ mang thai bị biến thành thân khô !

Sau khi sừng sốt trong chốc lát, bốn người vội vàng đi đến mặt Từ lão bà, nhìn đông, nhìn tây một cái, hy vọng có thể phát hiện ra được manh mối gì đó. Nhất là Thợ săn, anh ra đang cuống lên lật tìm ở nơi đây những mảnh gỗ nát kia, hi vọng có thể tìm được bóng dáng của cuộn da người.

Bận đến nửa ngày, bốn người vẫn không thu hoạch được gì, rốt cục đành phải bất đắc dĩ mà từ bỏ.

Thợ săn biểu tình vô cùng thất vọng, anh ta oán hận nói: “Rốt cuộc là ai làm? Chẳng lẽ hẳn thật sự đến rồi sao?”

Một câu, làm Bách Phú và Kỷ Nhan không hiểu ra sao. Dịch Đạo ngược lại giống như là hiểu được gì đó, nhíu nhíu đầu lông mày, vẻ mặt trầm tư.

“Chúng ta . . . .đem Từ lão bà chôn đi.” Bách Phú sợ hãi nói, do lúc này tâm tình mọi người đều rất trầm trọng, cô thật sự không biết đề nghị này của mình liệu có được mọi người đồng ý hay không.

Song tất cả mọi người đều đồng ý, đến cả Thợ săn đang vô cùng uể oải cũng không ngoại lệ.

Mai táng Từ lão bà xong, trời đã sắp tối, bốn người họ quay đầu lại nhìn lần cuối, son thôn nhỏ từng vui vẻ này, trong lòng chỉ cảm thấy ê ẩm.

*

Khi đến trấn trên, đã sắp hơn chín tối.

Dọc theo đường đi, Kỷ Nhan đều cẩn thận nhìn chăm chăm vào định hồn phiến của Dịch Đạo, nhìn đến nỗi Dịch Đạo trong lòng như có nước sôi đang quay cuồng không thôi vậy. Anh ta vừa vui vẻ vì Kỷ Nhan nhìn mình, lại vừa chua xót vì biết đây không phải là quan tâm đến anh ta, mà là sự quan tâm cho một người con trai khác.

Khi tới trấn rồi, chuyện đầu tiên làm chính là bỏ túi xuống, đi ăn một bữa cho no đã.

Dưới sự yêu cầu không ngừng của Kỳ Nhan, Dịch Đạo đành phải đeo chiếc túi to ở trên lưng, do Kỳ Nhan chỉ sợ anh ta sẽ làm lạc mất Lăng Hạo của mình.

Mọi người thật sự đã đói bụng kinh khủng, bốn người ăn mười đĩa thức ăn, cùng với hơn mười bát cơm! (bát cơm của cửa hàng TQ thường là những bát ô tô to đựng cơm cho một bàn cùng ăn)

Đương nhiên, đại bộ phận này đều là thợ săn ăn. Ai bảo anh ta là vua đại vệ (dạ dày to) chứ ?

Ăn cơm no rồi, bốn người đi tới trà quán lần trước đã gặp Tàn lão gia tử, hy vọng có thể lại gặp ông, báo cho ông biết tin Từ lão bà đã mất. Kỳ thật, tất cả mọi người đã đoán được, Tàn lão gia tử biết rõ về thôn Nhạn Đề như thế nhất định cũng phải có quan hệ gì đó với Từ lão bà.

Song sau khi đến trà quán, bọn họ mới biết được, hóa ra Tàn lão gia tử hôm nay không tới quán trà. Bất đắc dĩ, bốn người đành phải bằng trí nhớ lúc trước, sau khi đi nhầm vài lần, mới tìm tới được căn nhà nhỏ có dáng vẻ không khác biệt lắm với của Tàn lão gia tử.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Quyển 3 - Chương 88: Cái Chết Của Tàn Lão Gia Tử

Vừa tới cửa, Tàn lão gia tử dường như đã biết mấy người họ sẽ đến, sớm đã chờ đợi ở trước cửa.

“Các ngươi đã đến rồi... ..”

Nhìn thân thể run lẩy bẩy của Tàn lão gia tử, với ý cười thoải mái trên gương mặt đầy những vết tích, thân thể khô quắt của Từ lão bà lại như đang ở trước mắt bốn người họ mà lay động vậy.

“Bà ấy... ..ra đi có đau khổ không?”

Tàn lão gia tử cười hỏi, bộ dáng tựa hồ sớm đã biết rằng Từ lão bà sẽ rời đi vậy.

Bốn người họ nhìn thấy bộ dạng này của Tàn lão gia tử, cũng yên tâm mà buông được tảng đá lớn trong tim xuống.

Bách Phú bình tĩnh nói cho Tàn lão gia tử biết chuyện Từ lão bà đã mất, còn đặc biệt nói rõ về chuyện nụ cười như được giải thoát của Từ lão bà.

Tàn lão gia tử gật gật đầu, trên mặt lộ ra chút vẻ ôn nhu.

“Bà ấy thật sự đã nở nụ cười sao?” Tàn lão gia tử kinh hi hỏi về Bách Phú.

Sau khi có được câu trả lời khẳng định của Bách Phú, ông mới lại nhìn ra xa xa, thì thào lắm bầm, “Hóa ra bà ấy cũng biết cười... ..ta còn chưa từng được nhìn thấy đấy... ..”

“Nha đầu. ” Tàn lão gia tử kéo lấy tay của Bách Phú, “Nếu ta chết, có thể chôn ta và bà ấy ở cùng một chỗ hay không ?”

Nghe thấy lời thỉnh cầu này của Tàn lão gia tử, Bách Phú sững sốt chút ít, trong lòng đau xót, nhưng lại không thể cự tuyệt ánh mắt nóng rực kia, chỉ có thể bi thương mà gật gật đầu.

“Ta cần phải nhớ kỹ ngươi mới được, ngươi tên là gì ?”

“Tôi tên là Trần Bách Phú.”

“Bách Phú ? Cái tên này rất tốt, có phúc khí, lại dễ nhớ. Ngươi đừng có nói lời mà không giữ lời đấy nhé ! Bằng không ta có làm quỷ cũng không buông tha ngươi đâu !”

Thấy Bách Phú lập tức đáp ứng, Tàn lão gia tử lại chẳng còn có chút gì buồn rầu, ngược lại cao hứng phấn chấn mà kể cho mọi người nghe chuyện xưa. Mọi người tuy rằng đã mệt chết đi, song lại chẳng nhớ làm mất niềm vui của Tàn lão gia tử, chỉ đành hứng thú lắng nghe.

Kể chuyện mãi cho đến gần hai giờ sáng, mọi người mệt đến mức mắt gần như không còn động được nữa, Tàn lão gia tử lúc này mới tha cho bốn người họ đi về.

Ngày hôm sau, bốn người họ ngủ thẳng đến giữa trưa mới tỉnh lại.

Mới vừa tỉnh ngủ, Kỳ Nhan đã bắt đầu không ngừng quở trách mình tham ngủ. Cô ấy thật sự rất vội vã xuất phát, để cho Lăng Hạo của cô mau mau được phục hồi như cũ, cứ chậm trễ thêm một phút đồng hồ nào đều làm cho cô cảm thấy nguy hiểm.

Dưới sự giục giã của Kỳ Nhan, ba người còn lại cũng nhanh chóng rời khỏi giường.

Ngay vào lúc bọn họ chuẩn bị com nước xong xuôi, sau đó là rời đi, thì nghe được một chuyện làm cho bọn họ khiếp sợ không thôi —— Tàn lão gia tử đã chết!

Tàn lão gia tử ngày hôm qua còn khỏe mạnh là thế mà giờ chỉ sau một đêm đã không còn, hơn nữa nghe nói ông chết vô cùng kỳ lạ.

Đầu của Bách Phú lúc đó nhất thời liền “oành” một tiếng thiếu chút nữa là ngã sấp xuống. Không phải là vì cô nói chuyện của Từ lão bà với ông, mà Tàn lão gia tử chịu không nổi đã kích suy nghĩ nông cạn đấy chứ ! Vậy mình... không phải đã trở thành hung thủ giết người hay sao? !

Ý niệm này trong đầu làm cho Bách Phú khổ sở đến nỗi thiếu chút nữa rơi lệ.

Kỳ Nhan nhìn ra được tâm tư của Bách Phú, vội vàng nắm lấy tay cô an ủi nói : “Đây làm sao mà liên quan đến cô được? Tàn lão gia tử kia rõ ràng đã sớm biết chuyện Từ lão bà không còn nữa. Có thể Tàn lão gia tử gặp chuyện gì ngoài ý muốn cũng không kỳ lạ mà, một ông già chỉ một mình ở trong tiểu lâu, có xảy ra chuyện cũng không có ai biết được!”

“Kỳ Nhan nói rất đúng, ngày hôm qua cô không làm sai gì cả, tất cả mọi người chúng ta đều nhìn thấy ! Lúc chúng ta rời đi ngày hôm qua, ông ấy còn vui vẻ như vậy!” Dịch Đạo cũng không nhẫn tâm nhìn thấy Bách Phú cứ tự trách mình như thế.

Thợ săn cũng đã mở miệng: “Chuyện này không hề bình thường, lúc đầu là Từ lão bà, thậm chí đến cả hồn phách cũng không tìm được... . . . Hiện giờ lại là Tàn lão gia tử... . . Chúng ta vẫn nên đi xem một chút rồi hẵng nói tiếp.”

Tàn lão gia tử quả nhiên đã mất rồi, hơn nữa mọi người cũng hiểu được nguyên nhân mà những người dân trên thị trấn nhỏ này lại khủng hoảng đến thế. Tàn lão gia tử cũng đã biến thành thầy khô! Hơn nữa trên gương mặt còn lộ ra nụ cười quý dị giống hệt như Từ lão bà.

Nhớ tới lời hứa của mình với Tàn lão gia tử, Bách Phú quyết định ở lại để lo hậu sự cho Tàn lão gia tử. Thợ săn muốn biết rõ ràng sự tình đã trải qua, liền cùng với Bách Phú ở lại.

Kỳ Nhan với Dịch Đạo đem hồn phách của Lăng Hạo với Anh Đào về trước, dù sao cứu người cũng quan trọng hơn.

Cứ như vậy, bốn người chia làm hai nhóm, tự mình thực hiện sứ mệnh của mình.

*

Bách Phú và Thợ săn nhàm chán đi bộ trên đường, đột nhiên, Bách Phú hỏi: “Hồn phách của Từ lão bà không thấy nữa sao?”

“Ừm.”

“Vậy là bà ấy sẽ không thể đầu thai phải không?”

“Ừm.”

“Hồn phách của Tàn lão gia tử cũng không thấy sao?”

“Ừm.”

“Vậy là bọn họ đều sẽ không thể đi đầu thai được rồi?”

“Ừm.”

“Cũng không thể gặp mặt được sao?”

“Ừm.”

“Anh thế nào mà cứ ‘Ừm’ mãi thế ? Có thể nói nhiều hơn vài từ không ?” Bách Phú cau mày rất không thích hỏi.

Thợ săn nghiêm túc nhìn nhìn Bách Phú, rồi đáp lại : “Có thể.”

Bách Phú lập tức chán nản vô cùng, vì thế không hề để ý đến anh ta, tự đi một mình.

Tàn lão gia tử quả không hổ là danh nhân ở trấn nhỏ này, cơ hồ toàn bộ người trong trấn đều chạy tới nhà của Tàn lão gia tử, muốn được nhìn lần cuối con người hiền hậu mà yêu thích kể những câu chuyện xưa cũ đó.

Mọi người ai nấy mắt đều đỏ hoe, lưu luyến không rời, làm ai nhìn thấy cũng đau lòng.

Chỉ là, bởi vì Tàn lão gia tử chết quá mức quý dị, cho nên cảnh sát cũng phải tham gia điều tra.

“Ài, xem ra chúng ta phải chờ mấy ngày rồi.” Bách Phú chán nản nói với Thợ săn, hai người đành phải quay về khách sạn đã ở lúc đầu.

Chỉ trong có một buổi chiều, cái chết của Tàn lão gia tử, đã bị lưu truyền vô cùng thần kỳ.

Nhớ tới hai con người bị thảm Tàn lão gia tử và Từ lão bà này, Bách Phú không khỏi lại dâng lên sự đồng tình.

“Thật sự không có cách nào để tìm lại hồn phách của họ nữa sao ?” Bách Phú mề nheo giữ chặt góc áo của thợ săn khẩn cầu.

“Tôi cũng muốn giúp bọn họ, nhưng đây là mệnh số, không có cách nào.”

Thợ săn bắt đắc dĩ thở dài một hơi, trong lòng ai oán, tôi cũng đâu có phải thần tiên!

Thấy khẩn cầu của mình không có kết quả, Bách Phú lại bắt đầu có hứng thú với bản thân Thợ săn.

“Thợ săn, anh là ai ? Tên của anh rốt cuộc là gì? Anh sao lại biết về câu chuyện của cuộn da người ? Anh với Dịch Đạo là quan hệ gì thế? Còn có ... ..”

Một đồng câu hỏi của Bách Phú ủa ủa hướng phía Thợ săn đổ tới, làm Thợ săn sợ tới mức thiếu chút nữa xoay người đào tẩu.

Nhưng một ý niệm trong đầu Bách Phú, lại làm cho anh ta lúc ấy liên sững sờ tại chỗ.

Kỳ thật cũng không phải vấn đề gì to tát, Bách Phú chỉ vô tình hỏi một câu: “Anh vì sao luôn mặc áo quần dài thế? Anh lo sợ người khác sẽ nhìn thấy cái gì sao?”

Nghe thấy câu hỏi này của Bách Phú, thợ săn trong lòng đau xót. Chuyện cũ không vui từng cảnh từng cảnh, lại dâng lên trong lòng, anh ta theo bản năng lôi kéo hai bên ống tay áo, không được tự nhiên nói: “Tôi còn có việc, đi về ngủ trước đây.”

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Quyển 3 - Chương 89: Hàng Xóm Mới Đến

Bách Phú và Thợ săn vất vả để đợi cho đến khi cục cảnh sát trả lại thi thể của Tàn lão gia, nhưng nhất định sẽ phải hoá táng. Lại qua một phen bị gây sức ép nữa, hai người họ nghĩ rốt cuộc đã có thể đem thi thể Tàn lão gia tử và Từ lão bà mai táng cùng một chỗ.

Nhưng lại xuất hiện một chuyện kỳ lạ—— thi thể của Tàn lão gia tử không thấy đâu nữa!

Vì thế, thợ săn quyết định lên núi một lần nữa, nhìn xem thi thể Từ lão bà có gì ... .. biến hóa hay không.

Lại một lần nữa nhìn thấy thôn son nhỏ bên dốc núi kia, trong lòng Bách Phú vẫn là cảm thấy bi thương vô hạn.

Vật còn đây mà người nay còn đâu! Khi trước, nơi này còn là một dân tộc hữu ái đoàn kết, thần bí, những người dân năm đó xây dựng nên thôn son này, liệu có ngờ được, mấy trăm năm sau tới ngày hôm nay, thôn trang này lại xuống dốc đến mức này không?

Thợ săn lại không đa sầu đa cảm như Bách Phú, anh ta đi thẳng đến phần mộ của Từ lão bà, dùng cái xẻng đã chuẩn bị từ trước ra để đào, quả nhiên, thi thể của Từ lão bà cũng đã không thấy nữa!

Sắc mặt Bách Phú lập tức trầm xuống, trực giác nói cho cô biết, thôn này trang cùng với Từ lão bà và Tàn lão gia tử bị hại chết, thậm chí ngay cả hồn phách Thúy nhi bị cuốn đi, đều không tránh được có quan hệ với cổ mộ cổ quái âm trầm kia!

Sau một lúc lâu do dự, Bách Phú vẫn nói ra suy nghĩ trong lòng mình với Thợ săn .

Thợ săn vừa nghe, sợ hãi thất sắc hỏi: “Mọi người đã đi qua cổ mộ đó sao? ! Còn mang về cả hạt giống linh hoa? Là thật sao ?”

“Phải.. ..Đúng vậy.” Bách Phú sợ hãi đáp.

Cô không rõ Thợ săn vì sao lại kinh ngạc đến thế, thậm chí có chút hối hận sao lại thẳng thắn mà đem tất cả sự tình đều nói với anh ta nữa ... .. Tóm lại, biểu hiện lúc này của Thợ săn thực sự làm cho Bách Phú có chút sợ hãi.

“Chúng ta mau đi thôi, cho tôi được mở mang tầm mắt, xem xem quý diện linh hoa kia rốt cuộc là có hình dáng như thế nào.” Thợ săn nói xong, lại quay sang cười cười với Bách Phú.

*

Dưới sự thúc giục của Thọ sản, hai người họ dùng tốc độ nhanh nhất quay trở về thành phố G. Sau đó, Thọ sản lại vội vàng đi về nhà của Bách Phú.

Dịch Đạo đối với chuyện Thọ sản đến đây là vô cùng ngoài ý muốn, cũng cực kỳ không chào đón, chẳng buồn che dấu sự bất mãn của mình, anh ta nhún mày tức giận hỏi: “Anh sao lại tới đây!”

Bách Phú trừng mắt nhìn Dịch Đạo một cái, chẳng để ý nhiều đến anh ta, tự nhiên kéo Thọ sản mang vào phòng mình.

“Uy uy uy, hai người định làm gì?” Dịch Đạo khẩn trương theo vào, cường ngạnh chỉ vào Bách Phú rồi nói với Thọ sản: “Nói cho anh biết ! Cô ấy là bạn gái người anh em của tôi, không cho phép anh có ý đồ với cô ấy !”

“Anh đang nói cái gì đấy !” Bách Phú vừa tức vừa thẹn hung dữ hét lớn với Dịch Đạo, sau đó lại đá thẳng anh ta ra khỏi cửa.

Dịch Đạo cũng không rời đi, mà vẫn ghé vào ngoài cửa để nghe lén. Đáng tiếc là cách âm của cánh cửa hiệu quả không tồi, mặc cho anh ta có dí sát tai vào bao nhiêu lần cũng không thể nghe được bất kỳ động tĩnh gì. Nhưng anh ta vẫn bò sát vào đó không chịu rời đi, mãi cho đến khi Bách Phú và Thọ sản từ trong phòng đi ra.

Hai người họ tựa hồ với hành vi nghe trộm của Dịch Đạo không hề có chút bất ngờ nào cả.

Bách Phú thân nhiên nói với Dịch Đạo một câu: “Từ hôm nay trở đi Thọ sản sẽ ở nơi này.”

Dịch Đạo vừa nghe lập tức đã cuống lên : “Không được!”

“Vi sao lại không được!” Bách Phú ngang ngạnh trừng cặp mắt lên.

“Bởi vì, ” Dịch Đạo ngừng một chút, con ngươi chuyển động, nói tiếp: “Bởi vì Anh Đào muốn chuyển về đây ở! Cô sẽ không vì người kia mà đến cả chính em họ của mình cũng không cần nữa đấy chứ?”

“Anh Đào sẽ quay trở về đây sao?” Bách Phú vui vẻ hỏi.

“Đúng vậy.” Dịch Đạo vẫn oán hận nhìn chằm chằm vào Thọ sản.

“Như thế thì . . . . .”

Bách Phú quả nhiên khó xử đứng như trong dự liệu, Dịch Đạo đắc ý vô cùng nhìn Thọ sản, cực kỳ tự hào vì âm mưu của mình đã thành.

“Còn lại chỉ có một gian tầng hầm thôi. . . . .” Bách Phú thì thào tự nói.

“Vậy tôi sẽ ở dưới tầng hầm!”

Xem ra Thọ sản đã quyết tâm không muốn đi, điều này làm cho Dịch Đạo choáng váng hết cả mắt.

Bách Phú khó xử liếc mắt nhìn Thọ sản một cái, do dự không biết có nên để cho anh ta ở dưới tầng hầm hay không, dù sao bên trong đã từng có không ít oan hồn! Nhớ tới chuyện kinh khủng xảy ra lần trước, Bách Phú không khỏi rung mình một cái. Cho đến hiện giờ, cô vẫn không dám xuống dưới hầm ngầm.

“Không sao cả. ” Thọ sản lập tức nhìn ra được Bách Phú đang băn khoăn chuyện gì, “Cô quên là tôi làm gì sao ?”

“Đúng oh.” Bách Phú cười cười.

Nhớ tới đôi mắt thường xuyên phát ra ánh sáng vàng của Thọ sản, còn có tiểu nhân nhi bằng giấy biết tự chạy tự nhảy chỉ đường, oa, thật sự là xuất thần vô cùng!

Vừa nhắc tới tầng hầm, Dịch Đạo lại bùng lên tức giận. Nhớ lúc đó anh ta đem hết thấy trận pháp đều đã bày xong, căn bản là rất dễ dàng đã có thể giải quyết mấy tên tiểu quỷ kia. Điều là do Thọ sản động tay động chân, mới làm cho mọi người gặp nguy hiểm như vậy, cuối cùng lại vẫn là Bách Phú cứu mọi người. . . . . Ai ~ Bực mình !

“Được rồi, tôi đi thu dọn giúp anh một chút.”

Bách Phú lập tức chạy đi lấy khăn lau và thùng nước cùng vật dụng khác, chuẩn bị đi quét tước phòng.

“Này, Dịch Đạo, mau chuyển đồ đạc này của anh đi đi !”

Tính toán của Dịch Đạo hoàn toàn đổ bể, đành chán nản đem đồ đạc gì đó của mình ôm trở về phòng. “Tên chết tiệt!” Anh ta không phục âm thầm nguyên rửa Thọ sản.

Nhưng bất luận Dịch Đạo có không muốn cỡ nào, chuyện Thọ sản trở thành hàng xóm của anh ta đã chắc chắn trở thành sự thật.

Bách Phú đã quen với công việc nhà cửa hiệu suất cực tốt, rất nhanh cô đã lau dọn tầng hầm đơn sơ kia thành một nơi tương đối ra hình dáng rồi. Cô lấy từ trong phòng mình ra một bộ chăn ga gối đệm mới tinh, đưa cho Thọ sắp thay. Tuy rằng những bông hoa nhỏ trên bề mặt xem ra có chút nữ tính, nhưng, vẫn rất thoải mái.

Thọ sắp tựa hồ cũng vô cùng vừa lòng với thành quả này của Bách Phú, anh ta không ngừng nhìn chỗ này một cái, sờ chỗ kia một chút.

“Nơi này liệu có tối quá hay không?” Bách Phú có chút lo lắng hỏi han.

Thọ sắp nở nụ cười, “Không đâu. Nơi này tốt lắm, rất giống . . . . một gia đình. “

Bách Phú sùng sốt, cô lần đầu tiên nhìn Thọ sắp tươi cười thoải mái như vậy. Sự vui vẻ toát ra từ nội tâm đó cũng lây truyền sang cho Bách Phú, cô thân thiết nói với Thọ sắp: “Anh nghỉ ngơi trước một chút, tôi đi mua đồ ăn, buổi tối làm cho anh món gì đó ngon ngon.”

Bách Phú chăm chỉ không hề nuối lỗi, cô biết sức ăn của Thọ sắp rất lớn, đặc biệt là gà này, cá này, thịt này đều mua một đồng về, làm ra thơm lừng. Đương nhiên, cũng không thể thiếu được món cánh gà mật ong mà Dịch Đạo thích nhất.

Bữa cơm này, Thọ sắp ăn đến vô cùng ngọt ngào, cơ hồ toàn bộ bàn cơm đều bị một mình anh ta ăn hết vậy.

“Xem ra phải mua một cái nồi cơm điện to nhất mới được!” Bách Phú vừa kinh ngạc sức ăn kinh người của Thọ sắp, vừa âm thầm tính toán, “Nếu không thì mua thêm một cái, dùng hai nồi cơm. . . . đúng, như vậy đi, ngày mai sẽ đi mua ngay.”

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Quyển 3 - Chương 90: Bách Phú Không Giống Xưa

Anh Đào chuyển về nhà, Bách Phú lập tức vui vẻ lên rất nhiều.

Chỉ là, mắt thấy Anh Đào ngày qua ngày gầy yếu đi, gương mặt đầy những vết thương, mỹ mạo không còn nữa, Bách Phú vẫn là không thể không suy nghĩ. Hiện giờ, gương là thứ vật phẩm tuyệt đối không được xuất hiện ở trước mặt Anh Đào.

Không biết là vì sao, dù cho miệng vết thương của Anh Đào đã sớm đã liền, nhưng trước sau vẫn có dấu vết đỏ đỏ, thầy thuốc nói ít nhất phải mấy tháng mới có thể khỏi được. Lăng Hạo đã khôi phục hoàn toàn, cũng phá lệ khai ân cho Anh Đào được nghỉ dài hạn có lương. Tuy rằng Anh Đào hiện tại vẫn không tránh được có chút tính cách trái ngược, nhưng so với trước kia, thì đã tốt hơn nhiều rồi.

Còn kẻ đầu sỏ gây chuyện —— Diêu Diệp, bởi vì không có chứng cứ, cho nên cũng không thể truy cứu cô ta được. Có điều, không biết đã xảy ra chuyện gì, mà cô ta cũng xin một kỳ nghỉ dài hạn. Đương nhiên, chẳng ai có tâm tình để ý tới cô ta, loại người tâm như rắn rết này, vẫn là tránh càng xa càng tốt.

Về phần Tô Vi Tín kia, bề ngoài thì xem ra không sao cả, cũng được yên bình. Song, thực quyền đã hoàn toàn bị Lăng Hạo tước mất, ngày ngày rầu rĩ không vui.

Bách Phú đã bắt đầu trở lại đi làm, hơn nữa kẻ luôn luôn lười biếng là cô còn bỏ ra một khoản tiền lớn, bắt đầu cuộc sống tập thể dục, có thêm một người cùng cô, đó là bạn tốt Đặng Hân.

Đặng Hân làm việc ở bên Ninh Tiêu vô cùng vui vẻ. Không những thế, cô ấy thậm chí còn đã thích Ninh Tiêu luôn thân thiết và hiền hòa kia, vì vậy trong công việc luôn luôn cố gắng hết sức.

Hôm nay hai người lại chạm mặt ở phòng tập thể hình.

“Oa, sớm thế? Không tăng ca với Ninh Tiêu của cậu à?” Bách Phú trêu tức nhìn Đặng Hân.

Đặng Hân đỏ hết cả mặt lên, làm bộ không thèm để ý nói: “Cái gì chứ, anh ta nói cha anh ta hôm nay chuẩn bị đồ ăn mà anh ta thích ăn nhất, sau khi cơm nước xong còn muốn cùng cha mình đi tản bộ, cho nên sớm đã về rồi.”

“Oh, khó trách mà đến sớm như vậy, còn tưởng rằng cậu nhớ tới đấy!” Bách Phú bày ra một bộ dạng đau lòng.

“Được rồi, nói ít đi! Nếu không phải từ ngày nào cũng đi cùng cậu để tập thể hình, cậu có thể gầy nhanh như vậy à!” Đặng Hân vừa ủy khuất than thở, vừa bất bình nhìn Bách Phú từ trên xuống dưới: “Haiz, cậu gầy cũng thật nhanh thật đấy, sao tớ lại chẳng có thay đổi gì thế?”

Bách Phú nghe xong bản thân cũng có chút đắc ý. Có điều ngoài đắc ý ra, cô cũng có chút kỳ quái: thời gian mình tập thể dục lúc được lúc không này chẳng được mấy, thế mà gầy nhanh như vậy, ước chừng đã giảm hơn mười cân rồi, hơn nữa thể trọng vẫn có xu thế tiếp tục giảm xuống. Hiện tại quần

áo rõ ràng đều to ra không ít, nhất là quần với váy. Haiz, xem ra lại sắp phải tiêu tốn một khoản tiền nữa rồi !

Không biết có phải là do hiệu quả của việc tập thể dục hay không, mà Bách Phú không những gầy đi, khí sắc cũng tốt lên rất nhiều, mỗi ngày đều thần thái sáng lạn. Làm cho người bên ngoài thoát nhìn, cũng cảm thấy thoải mái vô cùng. Hiện giờ, những người mỉm cười với Bách Phú ngày càng nhiều, thậm chí còn có rất nhiều những cặp mắt xa lạ nữa, điều này quả thực khiến Bách Phú nhiều lúc không biết phải làm sao.

Trương Dương rốt cục đã quay về, sau khi anh ta về đến nhà, vào lúc đầu tiên nhìn thấy Bách Phú, quả thực đã trợn mắt há hốc mồm—— đây .... vẫn là Bách Phú sao?

Không thể nói rõ vì sao, nhưng Trương Dương nhìn thấy Bách Phú luôn có một loại cảm giác rất xa lạ, có khi còn thực sự khẳng định cho rằng đây rõ ràng là một người khác! Loại cảm giác này làm cho Trương Dương thấy bất an vô cùng.

Lăng Hạo lại không cảm thấy có gì xa lạ, hoàn toàn tương phản lại, anh ta còn cảm thấy vô cùng quen thuộc và thân thiết, tựa hồ hai người từ rất lâu rất lâu trước đây đã quen biết vậy.

Đến cả Kỷ Nhan cũng có loại cảm giác này —— cảm giác giống như đã từng quen biết, song loại cảm giác này lại làm cho sự bất an trong cô dâng lên, trong lòng dường như có thứ gì vậy đang không ngừng chuyển động, không thể bình tĩnh được. Đương nhiên, điểm này không thể nhìn thấy trên gương mặt của cô. Ở trong mắt mọi người, cô vẫn tự tin tao nhã luôn là nòng cốt của công ty.

Còn về phần Bách Phú, mọi người đều chỉ có thể dùng một từ để hình dung cô —— biến chuyển từng ngày.

Bình thường từ này dùng để hình dung một người, tựa hồ có chút khoa trương đến buồn cười. Nhưng hiện tại người trên dưới khách sạn này ngoài từ đó ra thì không thể tìm được từ thích hợp hơn nữa để miêu tả Bách Phú.

Mỗi ngày nhìn thấy Bách Phú, mỗi ngày lại đều cảm thấy được cô ấy đã có chút biến chuyển. Cụ thể là khác ở đâu, mọi người lại không thể nói ra được. Bởi vì nhìn kỹ, thì đây vẫn chính là Bách Phú !

Khoa trương nhất phải kể đến Ninh Tiêu. Ngày hôm đó anh ta đến tìm Bách Phú, người khác chỉ cho anh ta đến ba lần, anh ta vẫn ngây ra không tìm được Bách Phú. Mãi cho đến lúc tự Bách Phú đi đến trước mặt Ninh Tiêu, mắt kiên nhẫn hỏi xem anh ta tìm mình có chuyện gì, anh ta mới nhận ra người trước mắt này là một Bách Phú mới mẻ.

Chuyện này đương nhiên là chuyện làm cho người khác phải ngạc nhiên. Có điều, câu đầu tiên mà Ninh Tiêu nói với Bách Phú lại là : “Oh? Tôi hình như đã gặp cô ở đâu rồi thì phải! “

Nghe thấy câu này xong, mọi người ở đó ai nấy đều xiêu tại chỗ.

Thợ săn với Dịch Đạo lại chỉ ở bên cạnh lạnh lùng quan sát, cứ như thể chuyện đương nhiên phải phát triển ra như thế này vậy.

Chỉ có bản thân Bách Phú lại không cho là như thế, vẫn ăn uống như cũ, ngày nào cũng đi tập thể dục.

*

Hôm nay, sau khi Bách Phú và Đặng Hân tập thể dục xong, không có chuyện gì bèn đi mua sắm một chút.

“Anh Đào hiện giờ thế nào rồi ?”

“Rất tốt, vết thương trên mặt cũng khỏi được đến bảy tám phần rồi, có lẽ tuần sau là có thể quay về khách sạn làm việc được.”

“Vậy là tốt rồi, Anh Đào xinh đẹp như vậy, nếu bị hủy dung như thế, cũng thật à đáng tiếc.”

“Đúng vậy, Anh Đào hiện tại cũng nghe lời lắm, chỉ là vẫn không chịu đi ra ngoài. Kỳ thật vết thương của con bé sớm đã không sao nữa rồi ....”

“Cậu đừng vội, cái chính là phải làm cho cô ấy từ từ thích ứng. Hơn nữa, nói thật a...” Đặng Hân ngừng lại.

“Gi cơ ?” Bách Phú có chút kỳ quái nhìn Đặng Hân.

“Cậu hiện giờ so với Anh Đào còn xinh đẹp hơn đấy !” Đặng Hân thần thần bí bí nói.

“Nói vớ vẩn!” Bách Phú lập tức kêu lên, tức giận trừng mắt nhìn Đặng Hân một cái, “Tớ làm sao mà xinh đẹp được như Anh Đào chứ ? !”

“Tớ mới là người không nói vớ vẩn. ” Đặng Hân không vui phản bác nói lại, “Nếu như cậu bỏ kính mắt xuống như lúc ở trong phòng tập thể dục, cắt tóc xinh hơn một chút, thay một bộ y phục gọi cảm hơn ....Oa, đừng nói Anh Đào, ngay cả Kỷ Nhan so ra cũng kém cậu đấy !”

“Ít nói vớ vẩn đi !”

“Thật mà ....”

.....

Một bóng đen vẫn đi theo phía sau hai người, chỉ là hai người họ không hề phát hiện ra.

Bên miệng bóng đen dâng lên thành một nụ cười.

“Ta rốt cục đã tìm được nàng rồi ... ..”

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Quyển 3 - Chương 91: Mâu Thuẫn

Ngày hôm sau trên báo lại thấy xuất hiện tin tức trước đây đã từng xuất hiện : phụ nữ có thai mất tích!

Sao lại là phụ nữ có thai chứ ? Những phụ nữ có thai rồi cuộc có cái gì bất đồng, bị treo trong cổ mộ cũng là họ, hiện tại mất tích cũng họ ! Haiz, thế giới này sao lại hỗn loạn thế này?

Bách Phú vô tình ngẩng đầu lên, lại tiếp xúc với ánh mắt đầy nhiệt tình của Lăng Hạo. Bách Phú trong tim khẽ run lên, theo bản năng mà tránh né ánh mắt của Lăng Hạo.

Nhìn thấy vẻ e lệ này của Bách Phú, Lăng Hạo cũng vội vàng không được tự nhiên mà dời ánh mắt đi. Không biết vì sao, mà hiện giờ anh ta cứ luôn mất tự chủ nhìn Bách Phú, hơn nữa, càng nhìn lại càng cảm thấy quen thuộc, dường như đã từng ở nơi nào gặp qua Bách Phú vậy. Chỉ là vừa rồi về gương mặt của Bách Phú, đã lại làm cho anh ta không có lý do run rẩy khẽ trong lòng.

Cứ như vậy, một cảm giác gương mặt gặp cùng với không khí ám muội không hề thích hợp lan tràn ra khắp văn phòng.

Vừa hay, Kỷ Nhan đến đây. Xuất phát từ trực giác đặc biệt của phụ nữ vừa vào đến cửa, cô đã cảm giác được một bầu không khí bất thường. Đương nhiên, Kỷ Nhan thông minh lý trí sẽ không bao giờ để cho người khác nhìn ra sự bất mãn của chính mình, cô như không có việc gì như mọi ngày đi đến thẳng đến bên người Lăng Hạo, thân mật ôm lấy anh ta khẽ khẽ thì thầm.

Bách Phú lén nhìn thoáng qua cặp trai tài gái sắc sắp là vợ chồng này, nhìn xem đồng hồ, đã đến giờ tan tầm. Không chào hỏi, Bách Phú liền lén lút rồi đi, không muốn ảnh hưởng tới khoảng thời gian ngọt ngào của hai người họ.

“Cô ấy đi rồi, không cần phải ôm anh chặt thế nữa đâu.” Lăng Hạo lãnh đạm nói.

Kỷ Nhan trong lòng đau xót, nhưng vẫn cứng rắn cố mỉm cười nói: “Cô ấy không ở đây, lẽ nào chúng ta lại không có thể gần gũi một chút sao?”

Lăng Hạo đến nhìn cũng chẳng nhìn Kỷ Nhan một cái : “Em không phải bởi vì cô ấy ở đây, mới cố ý bày ra bộ dạng thân thiết đó sao? Chẳng lẽ là anh đoán sai rồi?”

“Anh có ý gì chứ ? !” Kỷ Nhan rốt cục cũng phản nộ.

Đối mặt với lửa giận của Kỷ Nhan , Lăng Hạo lại chỉ lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt của cô : “Có ý gì còn cần anh phải giải thích sao? Anh nói rồi, anh ghét nhất là nữ nhân có tâm địa tính toán ác độc. Nếu không có việc gì , em về trước đi, anh muốn một chút sẽ về sau.”

Bị hạ lệnh đuổi khách, Kỷ Nhan vừa thương tâm vừa tức giận xoay người chạy mất. Từ sau khi Lăng Hạo thiếu chút nữa gặp chuyện không may lần trước, anh ta liền vô cùng khách khí với cô, khách khí đến nỗi như hai người xa lạ vậy. Anh ta, thậm chí còn tìm cơ để tách phòng ngủ với mình, tình nguyện mà đối mặt với sự cô độc mà anh ta không muốn phải đối mặt nhất. Rốt cuộc là vì sao chứ ?

Mới ra khỏi cửa, Kỷ Nhan không nhận được roi lệ. Sợ người khác nhìn thấy sự yếu ớt này của mình, Kỷ Nhan đành phải trốn vào một góc không có ai, một mình lau nước mắt.

“Cô... Không sao chứ ?” Một giọng nói lo lắng mà lại thân thiết hướng về phía Kỷ Nhan hỏi.

Kỷ Nhan ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra là Dịch Đạo. Cô vội vội vàng vàng lau khô nước mắt, như sợ Dịch Đạo nhìn thấy sự tủi hổ lúc này của mình.

Dịch Đạo cũng không phải đồ ngốc, như tùy ý dời ánh mắt đi, ra vẻ thoải mái mà hỏi: “Tôi đến tìm Bách Phú, cô ấy đâu rồi ?”

Vừa nghe đến tên Bách Phú, Kỷ Nhan phản cảm nhú nhú đầu lông mày: “Cô ấy đã đi rồi.”

“Cái cô gái này, bảo tôi tới đón cô ấy tới nhà Ninh Tiêu, giờ lại không thấy đâu.”

Dịch Đạo miệng thì nói Bách Phú, ánh mắt lại vẫn len lén liếc nhìn gương mặt vẫn đang mang theo vệt nước mắt của Kỷ Nhan. Anh ta vốn cũng không

phải người đàn ông biết đồ dành gì, nhìn thấy Kỷ Nhan trước mắt thương tâm đến thế, biết cô ấy nhất định cần có người an ủi, nhưng bản thân lại không biết nên làm thế nào cho phải.

“Cái này... ..chúng ta... ..a... ..”

“Đưa tôi đi ra ngoài một chút được không?” Kỷ Nhan bình tĩnh nhìn Dịch Đạo, trong lòng lại dâng lên một tia dựa dẫm không rõ từ đâu.

“Được !” Dịch Đạo không suy nghĩ lập tức đáp ứng, còn vụng trộm tắt máy di động đi, sợ Bách Phú gọi đến quấy rầy anh ta.

Dịch Đạo lái xe đưa Kỷ Nhan lượn hết toàn bộ thành phố, còn thêm một lần đồ xăng. Nhưng đã mấy giờ qua đi, hai người họ lại chẳng hề nói lấy một câu nào.

Kỷ Nhan tâm tình tốt cực đã bình tĩnh trở lại, hơi gió lạnh nhẹ làm cho cô cảm thấy thực thoải mái, thực vừa ý .

Nhìn thấy gương mặt Kỷ Nhan từ vẻ đau thương đã biến thành bình tĩnh, lại đã có thêm chút thư thái, Dịch Đạo trong lòng vô cùng vui vẻ, rất muốn được đưa cô ấy đi thêm mấy vòng nữa. Chỉ là, bụng cổ tình không chịu thua kém mà kêu ầm cả lên.

“Ừng ực

“

Kỷ Nhan xoay đầu sang kính ngạc nhìn Dịch Đạo đang bực mình, nhin không được bật cười.

Dịch Đạo vốn đang cảm thấy mắt mắt hết sức nhìn thấy nụ cười này của Kỷ Nhan, làm bản thân cũng nở ra nụ cười, cảm thấy được chỉ cần cô ấy vui vẻ, có phải mắt mắt một chút cũng đáng giá.

“Chúng ta đi ăn cái gì đi, sau đó lại đi uống rượu.” Kỷ Nhan cười ngọt ngào với Dịch Đạo, “Tôi biết một nhà hàng có đồ ăn ngon lắm, anh nhất định sẽ thích.”

“Tôi cũng giới thiệu cho cô một quán bar không tồi, là của bạn tôi mở ... ..”

Trong khi bên kia hai người họ đang tán gẫu vui vẻ, bên này Bách Phú đáng thương đợi không được Dịch Đạo, lại không thể gọi điện thoại cho anh ta, đành phải tự mình đi đến công ty của Ninh Tiêu.

Từ sau lần cứu Ninh Chấn Hoa, ông vẫn luôn khách khí muốn mời Bách Phú, Trương Dương đến nhà ông ngồi chơi. Đương nhiên, đối với chuyện xảy ra lần trước, rất nhiều chuyện cuối cùng vẫn là phải giấu Ninh Chấn Hoa. Dù sao, cái gì cũng biết chưa chắc đã là chuyện may mắn, nhất là chuyện xảy ra lại có chút kinh khủng ... ..như thế.

Trương Dương cũng đã đến.

Đặng Hân nhờ ánh sáng của Bách Phú, cũng có thể tới nhà của Ninh Tiêu thăm hỏi, hưng phấn vô cùng, trên đường cứ riu rít cười không ngừng, làm Ninh Tiêu ở cạnh cũng vui vẻ phụ họa theo.

Đã đến nhà của Ninh Tiêu, vú Từ mập mạp sớm đã đứng ở cửa chờ họ về.

Nhìn thấy gương mặt tươi cười của vú Từ, Bách Phú lại nghĩ tới chuyện thập tử nhất sinh vừa trải qua kia, còn có kia tiểu quý đáng thương nữa.

“Haiz, nhân sinh vô thường!” Bách Phú trong lòng cảm thán.

Ninh Chấn Hoa cũng đi ra cửa lớn nghênh đón bọn họ. Tinh thần ông rất tốt, nhiệt tình tiếp đón mấy con người trẻ tuổi này.

Vú Từ vừa chiêu đãi khách , lại vừa nhìn lên Ninh Chấn Hoa đang vui vẻ, cười trộm mãi không thôi.

Ninh Chấn Hoa đôi lúc ngẫu nhiên lại nhìn thấy cái nhìn nhiệt tình của vú Từ, liền nhanh chóng đem mặt quay đi, làm bộ chẳng nhìn thấy gì cả. Ninh Tiêu cũng coi như chẳng có chuyện gì xảy ra, hết thấy vẫn như cũ.

Tinh thần a Q của hai người này quả thật là đều siêu cường!

Bách Phú bất đắc dĩ mà lắc lắc đầu.

“Mấy vị đây đều là bạn của Ninh Tiêu sao ?” Ninh Chấn Hoa hỏi.

“Đúng ạ.”

“Hai cô gái đều rất xinh đẹp. Ày, lần trước không phải có một cô gái mập mạp sao? Sao lại không thấy cô ấy tới ?” Ninh Chấn Hoa kỳ quái nhìn mấy người trước mắt mình.

Ninh Tiêu với Trương Dương cười ‘phụt’ ra một tiếng : “Cha, cha đang nói tới Bách Phú a, đây chính là.”

Bách Phú bị mọi người chỉ vào gương cười gương một cái, lại quay sang gật gật đầu với Ninh Chấn Hoa.

“Hả?!” Ninh Chấn Hoa giật mình nhìn Bách Phú từ trên xuống dưới, miệng đến nửa ngày vẫn chưa ngậm lại được, “Đây là một người sao? Không phải đâu, cha tuy rằng trí nhớ không tốt, nhưng chưa đến mức quên một người đâu!”

“Đúng thế, đây đâu phải tiểu thư Bách Phú kia, vị kia tiểu thư di vẫn còn nhớ rõ, đáng vẻ phúc hậu lắm.” Vũ Từ cũng gia nhập diễn đàn thảo luận, hơn nữa còn bày tỏ rõ ràng lập trường của mình.

“Thật mà!”

Mọi người mồm năm miệng mười, chẳng dễ gì mới làm cho Ninh Chấn Hoa với Vũ Từ tin tưởng, Bách Phú trước mắt này với cô Bách Phú lần trước đến đây là cùng một người.

Bách Phú đáng thương nghĩ thầm: chuyện này không biết là chuyện nên vui hay nên buồn đây!

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Quyển 3 - Chương 92: Cửa Hàng Đồ Cổ Thần Bí

Vũ Từ chuẩn bị một bàn lớn đầy đồ ăn, tuy rằng đều là đồ chay, nhưng món nào cũng rất ngon, hơn nữa còn rất có hương vị.

Mọi người vừa ăn, vừa thân thiện trò chuyện.

“Đúng rồi, Bách Phú, Dịch Đạo sao lại không đến thế?” Ninh Tiêu ăn hết rau xanh trong miệng, quay sang Bách Phú hỏi.

Bách Phú vừa nghe lại tức giận: “Chính thế đấy, còn nói sẽ tới đón tôi, để tôi chờ đến nửa buổi cũng không thấy mặt. Gọi di động, di động cũng tắt máy. Tức chết đi được!”

“Oh.” Ninh Tiêu có chút thất vọng lên tiếng, “Tôi còn muốn nói cho anh ta biết một chuyện này đây.”

“Chuyện gì thế?” Bách Phú cảm thấy được thái độ Ninh Tiêu có gì đó kỳ quái, cứ thần thần bí bí.

“Lát nữa sẽ nói cho cô.”

Ninh Tiêu nói xong còn nháy mắt với Bách Phú một cái, Bách Phú lập tức thức thời không truy vấn thêm nữa, thiết nghĩ chắc là có chuyện gì đó không tiện cho người khác biết.

Trên bàn ăn, Vũ Từ thường xuyên ân tình nhìn Ninh Chấn Hoa, cứ thi thoảng lại còn cười trộm một cái.

Mỗi lần nhìn thấy ánh mắt đa tình của Vũ Từ với Ninh Chấn Hoa, người chung quanh đều phải có sóng chết mà nín cười xuống. Điều này lại trở thành một món tráng miệng đặc biệt ngọt ngào trên bàn ăn tối hôm nay.

Cơm nước xong, Ninh Tiêu lấy cớ cho mọi người xem ảnh chụp, gọi mọi người vào phòng mình.

“Bách Phú, cô có nhớ lúc các cô tới Tương Tây, rồi bảo tôi tra về chuyện của thôn Nhạn Đề kia không?”

Ninh Tiêu đột nhiên nhắc tới thôn Nhạn Đề, làm cho Bách Phú thấy kỳ quái vô cùng: “Nhớ chứ? Làm sao vậy?”

“Tôi đã nhờ thám tử tư tra một chút, tra không được nhiều lắm, nhưng vẫn là có một vài thứ. Hơn nữa, còn tại chính cửa hàng đồ cổ đã bán chiếc bình sứ kia cho cha tôi tra ra vài thứ khác nữa.”

“Phải không? Đã tra ra được gì thế?” Trương Dương vừa nghe lập tức có tinh thần, chuyện ở Tương Tây Bách Phú đều đã nói qua với anh ta, mãi cho đến hiện giờ anh ta vẫn cứ vì không thể đi giúp Bách Phú được mà tiếc nuối trong lòng.

“Tôi tra được ở đây vào thời Dân Quốc, có một người tên là Sở Phương, đến từ thôn Nhạn Đề. Hắn ta thuộc về một đất nước thần bí đã biến mất, hơn nữa hắn còn mang theo bản đồ giấu bảo tàng của quốc gia này.

Nghe nói, những bảo vật được viết trong bản đồ này đều là những thứ hiếm có vô cùng, hơn nữa còn có liên quan tới bí mật gì đó của đất nước này. Cho nên, rất nhiều người đều có ý định với bảo tàng này.

Do con gái của Sở Phương bị một đám người bụng dạ khó lường uy hiếp, cho nên hắn chỉ giao ra một nửa bản đồ bảo tàng, một nửa khác mang theo

trên người, sau đó đã biến mất không có tung tích. Từ đó về sau, không còn ai gặp lại hắn nữa.

Song kẻ ở cửa hàng đồ cổ bán chiếc bình sứ kia cho cha tôi, hẳn chính là con cháu của kẻ đã uy hiếp Sở Phuong năm đó, kẻ đã lấy được một nửa bản đồ bảo tàng!

Còn nhớ cái tên mất chuột chỉ có nửa người không ? Hẳn cũng chính là bà con xa thân thích của kẻ ở cửa hàng đồ cổ đó.”

Ninh Tiêu nói xong, vút ra một tấm ảnh chụp tên mất chuột đưa cho mọi người.

Bách Phú vừa thấy tên mất chuột, lại nghĩ tới nụ cười âm trầm của hắn, rồi cả nửa thân thể kia nữa, còn chặt chẽ tóm lấy cô, bàn tay lạnh như băng hàn. Làm cô không tự chủ được mà dựng hết cả tóc gáy lên, lạnh hết cả phía sau lưng.

Ninh Tiêu nói tiếp: “Rất rõ ràng, chiếc bình sứ màu trắng kia chính là được lấy ra từ bên trong cổ mộ mà chúng ta đã đi qua. Nói cách khác, chúng đã đến cổ mộ đó trước chúng ta. Hơn nữa cổ mộ này nhất định cũng có quan hệ gì đó với đất nước bị biến mất kia, cùng với thôn Nhạn Đề . Tôi tin, bọn họ nhất định biết được chuyện gì đó.”

“Ừm

” Bách Phú với Trương Dương gật gật đầu.

Chỉ có Đặng Hân, là chẳng hiểu gì hết, hoàn toàn không biết bọn họ đang nói tới chuyện gì, lại ngại không dám hỏi. Chỉ đành không ngừng mắng mỏ Bách Phú đúng là chán chết ở trong lòng , xảy ra nhiều chuyện như vậy mà cũng không nói với cô gì cả.

“Tôi cảm thấy chuyện này chúng ta vẫn nên điều tra cho rõ ràng, bởi vì... .tôi cảm thấy được chúng ta tựa hồ cũng có quan hệ gì đó với đất nước kia ... ..” Bách Phú có chút lo lắng nói.

“Cô không nói tôi cũng sẽ điều tra, cha tôi suýt nữa là bị hại chết mà !” Hiện giờ mỗi khi nghĩ lại, Ninh Tiêu vẫn vô cùng sợ hãi, đầu tiên là cha, sau đó lại là anh họ, ai biết ngày mai còn có thể xảy ra chuyện gì.

“Haiz ... ..”

Bách Phú thờ dãi một hồi, cứ cảm thấy dường như tất cả những chuyện này, đều đã bị bày bố xong hết cả. Đúng như kẻ mất chuột kia đã nói : Bất luận là ai cũng không thể thoát được... ..

*

Ninh Tiêu đặc biệt lái xe đưa mấy người bên Bách Phú về nhà, lúc về đến nhà đã hơn mười một giờ, mà Dịch Đạo vẫn chưa thấy về nhà.

Thợ săn cũng không có nhà, người này, cứ luôn xuất quỷ nhập thần như vậy.

Anh Đào đã ngủ. Cô ấy thật sự đã thay đổi rất nhiều, trước kia cô ta có lúc nào lại trầm mặc như thế này.

“Cũng không biết con bé đã ăn cơm chưa.” Bách Phú tự mình lẩm bẩm, muốn đi gõ cửa, lại sợ quấy rầy đến Anh Đào. Cuối cùng, vẫn là để kệ cô ấy .Dù sao, Anh Đào đã là người lớn, cô làm sao có cách để thúc giục em họ được.

Bách Phú chán nản đi tới trên ban công, nhẹ vỗ về linh hoa xinh đẹp .

Linh hoa lại cao lên không ít rồi, đã cao đến tận thắt lưng của cô.

Song hôm nay linh hoa lại không mỉm cười nhảy múa như trước đây, nghe nhón cô trở về. Ngược lại co thành một khóm, giống như đang sợ hãi vậy.

“Em làm sao vậy?” Bách Phú đem linh hoa ôm vào trong ngực, kỳ quái hỏi.

Linh hoa được ôm vào trong ngực dường như đã tốt hơn một chút, dần dần buông cánh hoa đang có chút run rẩy ra, dùng cánh lá ve vuốt hai gò má Bách Phú, vừa dịu dàng, lại vừa thân thiết.

Nhưng, Bách Phú vừa mới buông tay, linh hoa lại co lại thành một khóm.

Bách Phú cúi đầu suy nghĩ, đành đem linh hoa ôm vào trong phòng.

Vào lúc cô đang chuẩn bị đóng cửa ban công lại, thì dường như nhìn thấy dưới lầu có người đang nhìn cô.

Thân ảnh đó lóe qua, làm cho Bách Phú cảm thấy có lẽ là mình hoa mắt, một chút cũng không để ý đến.

Nhưng, sau khi Bách Phú đã quay vào phòng, thân ảnh kia lại xuất hiện.

Hắn yên lặng nhìn ánh đèn trong phòng cô, khóe miệng dâng lên thành một tia cười đầy tà khí.

*

Đến ngày hôm sau đi làm, Bách Phú phát hiện Diêu Diệp đã trở về.

Cũng giống như Bách Phú, Diêu Diệp cũng có sự biến đổi lớn vô cùng, đến nỗi Bách Phú suýt nữa không thể nhận ra cô ta. Chỉ là, cô ta không hề xinh đẹp lên, mà là trở nên có chút đáng sợ.

Diêu Diệp gầy đi, gầy đến nỗi cơ hồ có thể nói là da bọc xương; hai con mắt to xinh đẹp mất đi ánh sáng vốn có, chung quanh ngăm đen, hõm sâu xuống giống như quầng mắt của những kẻ hút thuốc phiện vậy; hai bên xương gò má cũng cao lên kinh khủng, thoát nhìn làm cho người ta càng cảm thấy xảo quyệt và ghê gớm; trên đôi môi đã từng đầy đặn giờ đây những vết nứt nẻ cùng với từng mảng da trắng tróc ra; ngay cả thân thể cô ta giờ cũng nhăn nhoe giống như người già vậy ....

Kỳ quái nhất chính là, người luôn luôn cực kỳ chú ý đến ăn mặc như Diêu Diệp giờ lại giống hệt Thọ Sấn, một thân áo đen, từ trên xuống dưới đều bọc kín mít, cứ như sợ bị người khác nhìn thấy cái gì vậy.

Đây là Diêu Diệp sao? Là Diêu Diệp luôn bá đạo lợi hại lại phong tình vạn chủng đó sao ? !

Trời ạ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì chứ ?

Bách Phú vốn là bởi chuyện của Anh Đào và Lăng Hạo mà căm hận cô ta. Nhưng giờ nhìn thấy bộ dáng tàn tạ này của Diêu Diệp, sớm đã vứt bỏ sự phần nộ sang một bên, ngược lại rất muốn quan tâm đến hỏi han một chút. Chỉ là, lại không biết nên mở miệng như thế nào .

Hơn nữa, Diêu Diệp tựa hồ cũng không cần sự thương hại của người khác . Ánh mắt cô ta lạnh lùng, cao ngạo, hoàn toàn cự tuyệt người khác.

Bách Phú biết cái nhìn của mình đã kích thích đến Diêu Diệp, dù sao không ai lại thích cái cảm giác bị đồng tình cả, vì thế rất muốn quay mắt đi chỗ khác. Nhưng càng nói với bản thân không được nhìn cô ta nữa, lại càng muốn nhìn cô ta.

Rốt cục Diêu Diệp lạnh lùng mở miệng: “Không cần nhìn tôi như vậy, sắp đến lượt cô ngay thôi, cô trốn không thoát đâu!”

Nói xong, còn âm lãnh cười với Bách Phú.

Bách Phú vừa nhìn thấy, không khỏi có chút tức giận, trực tiếp xoay người bỏ đi, âm thầm mắng mình đúng là lo chuyện bao đồng.

Nhìn theo bóng dáng của Bách Phú, Diêu Diệp thu hồi ý cười âm trầm, có chút bi thương mà nhìn theo cô.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Quyển 3 - Chương 93: Mâu Thuẫn Tăng Lên

“Nhất định phải làm như vậy sao?” Bách Phú bất đắc dĩ hỏi.

“Phải” Lăng Hạo dùng khẩu khí không thể cãi lại nói.

“Nhưng hiện giờ cô ta ....”

“Bách Phú , tôi biết cô rất lương thiện. Nhưng, cô phải biết rằng, Diêu Diệp vốn không có tư cách ngồi ở vị trí đó.”

Lăng Hạo ngừng một chút, nhìn Bách Phú đang nói không ra lời, tiếp tục nói: “Hơn nữa, cô ta là loại người thủ đoạn thể nào lẽ nào cô còn không biết. Để cô ta lại bên mình chỉ thêm nguy hiểm.”

“Tôi biết rồi.”

Bách Phú đáp lại một tiếng, dựa theo sự phân phó của Lăng Hạo, đánh một bản báo cáo điều chỉnh công việc.

Không biết có phải là Lăng Hạo cố ý thử Bách Phú hay không, mà còn đặc biệt để cô đến thông báo cho Diêu Diệp, về chuyện cô ta từ giám đốc quản lý bộ phận phòng bị giáng chức xuống làm phục vụ ở bộ phận phòng.

Cố gắng hết sức mới đi đến văn phòng của Diêu Diệp. Mấy tháng trước, Diêu Diệp còn ở nơi này hung hăng quở trách qua cô, an bài cho cô đi làm nhiệm vụ dọn dẹp phòng. Đến hôm nay của mấy tháng sau, đã ngược lại, chính cô lại phải đi thông báo cô ta giờ sẽ trở thành nhân viên phục vụ.

Haiz, đây thực đúng là một thế giới không thể lường trước được!

Nhìn bản thông báo trên tay mình, Diêu Diệp không có chút kinh ngạc nào, rất dứt khoát thu dọn đồ đạc của chính mình.

Diêu Diệp bị giáng chức làm cho rất nhiều người từng bị cô ta nhục mạ qua vui vẻ không thôi, bọn họ thậm chí còn chỉ cây dẫu mà mắng cây hòe ở ngay trước mặt, châm chọc khiêu khích, để những việc nặng nhất, mệt nhất cho cô ta làm, cũng giống như ngày xưa cô ta đã từng làm khó dễ Bách Phú vậy.

Bất luận người khác nói gì, làm gì, Diêu Diệp đều là một bộ dạng như chẳng có việc gì cả, yên lặng thừa nhận hết thảy.

Diêu Diệp bình tĩnh đến vậy làm cho Bách Phú không khỏi có chút kính nể. Kỳ thật, rơi vào kết cục của ngày hôm nay, cô ta không phải vì chính mình, mà là vì một người đàn ông, mà còn là một cái người đàn ông hoàn toàn không yêu thương cô ta.

Có lẽ, bởi vì Diêu Diệp đã thực sự yêu ông ta rồi.

*

Bách Phú buồn bã ỉu xiu bước về văn phòng, nhưng không muốn để ý tới Lăng Hạo nhẩn tâm kia chút nào.

Lăng Hạo tựa hồ nhìn ra được sự bất mãn của Bách Phú đối với anh ta, lại thỉnh thoảng chủ động tìm cô để nói chuyện, thậm chí còn kể chuyện cười cho cô được vui vẻ. Nhưng căn bản là vô dụng, Bách Phú vẫn hờ hững với anh ta.

Lăng Hạo lại không hề tức giận, ngược lại cứ ở bên cạnh cười đùa.

Có lẽ là vận mệnh an bài, cảnh này lại bị Kỳ Nhan đi vào tìm Lăng Hạo nhìn thấy được. Cô trước giờ chưa từng nhìn thấy Lăng Hạo cười thoải mái đến thế, vui vẻ như thế. Nhất là về mặt sủng nịch cùng thương yêu kia ... ..anh ta vẫn là Lăng Hạo sao?

Tim, giống như bị kim đâm đau đớn vậy.

Kỳ Nhan lập tức trực tiếp đi thẳng vào.

Bách Phú nhiệt tình chào hỏi với cô, lại bị cô nghiêm mặt lại, ngay cả nhìn cũng không nhìn Bách Phú lấy một cái, làm cho Bách Phú có chút khổ sở cúi cúi đầu.

Kỳ Nhan lạnh lùng như thế làm cho Lăng Hạo cảm thấy rất không thoải mái, anh ta cũng phải nhíu nhíu mày.

Kỳ Nhan không đóng cửa, cũng không vòng vo, trực tiếp nói với Lăng Hạo: “Bảo cô ấy đi! Không thích anh với cô ta ở cùng nhau!”

Gương mặt của Lăng Hạo trong khoảnh khắc lạnh lẽo hẩn xuống.

Do cửa không hề đóng, Bách Phú ở ngoài cửa cũng nghe được, kỳ quái nghĩ: Kỳ Nhan nói “cô ta” là ai thế? Chẳng lẽ Lăng Hạo chưa kết hôn lại có người phụ nữ khác sao? Thật đúng là đồ cù cái lẳng nhăng!

Nhưng lắng nghe một lúc, Bách Phú chợt nghe ra có chỗ không đúng.

“Không được!” Lăng Hạo không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

“Vì sao chứ? Chỉ là một trợ lý nhỏ nhỏ mà thôi, anh tìm ai làm mà chẳng được!”

Trợ lý? ! Bách Phú trong tim lập tức rối loạn. Hóa ra người mà Kỳ Nhan nói đến ... .. chính là mình sao.

Lăng Hạo nhìn thoáng qua Bách Phú đang sững sốt, muốn đi đóng cửa lại, song lại bị Kỳ Nhan ngăn cản.

“Anh chỉ muốn cô ấy làm trợ lý của mình!” Lăng Hạo tức giận cũng ngừng dằn lên.

Nghe xong lời này của Lăng Hạo, Kỳ Nhan oán hận nhìn Bách Phú một cái, cái nhìn trực diện này khiến cho Bách Phú run lên.

“Anh không thấy là mình hơi quá đáng rồi sao?”

“Anh quá đáng gì chứ, anh chỉ là muốn để cô ấy làm trợ lý của mình, đây mà cũng gọi là quá đáng sao?”

... ..

Bách Phú cứ đứng ngây ngốc nghe hai người họ vì mình mà tranh cãi đến kịch liệt, trong lòng tự trách mình vô cùng.

Kỳ Nhan cô ấy hiểu lầm rồi.

Nhưng có thật là hiểu lầm không? Rõ ràng chính mình cũng thích Lăng Hạo. Nhưng Lăng Hạo làm sao có thể để ý đến mình chứ, bản thân mình vừa không xinh đẹp, cũng không thông minh tí nào ... ..

Tỉ tách, một giọt nước mắt thật to rơi xuống trên bàn làm việc.

Bách Phú khóc, cô cũng không biết vì sao mình lại khóc, nhưng vẫn không thể nhìn được mà mãnh liệt rót nước mắt xuống.

Nhìn thấy Bách Phú đang dựa vào trên bàn lạnh lẽo khóc, Lăng Hạo đột nhiên ngừng cãi nhau lại, áy náy nhìn Bách Phú.

Song sự đau lòng này của Lăng Hạo đối với Bách Phú càng làm cho Kỷ Nhan thêm phần nộ. Cô áy gần như rít gào lên : “Anh nhất định phải vì cô ta mà đối với em như vậy sao? Em là vị hôn thê của anh đấy ! ... .. “

Việc cãi nhau âm ỹ chưa từng xảy ra này, làm cho cả khách sạn cao thấp nhất thời sôi trào hẳn lên, tất cả mọi người đều dùng hết khả năng mà vung tay múa chân ở bên cạnh văn phòng phụ, bàn luận về hồ ly tinh không đủ tư cách là Bách Phú.

Đúng lúc này thì Trương Dương đến. Anh ta không nói gì hết, đẩy đám đông đang vây xung quanh, kéo Bách Phú dậy, sau đó lớn tiếng tuyên bố với người khác : “Không cần nhìn nữa, Bách Phú là bạn gái của tôi.”

Nói xong, Trương Dương lạnh lùng kéo Bách Phú đi khỏi.

*

Suốt trên đường, Trương Dương không hỏi gì cả, chỉ nắm thật chặt lấy tay của Bách Phú không mục đích đi trên đường, mãi cho đến khi bầu trời tối đen lại.

Có thể là do có bàn tay ấm áp của Trương Dương kéo đi, trong lòng Bách Phú cũng dần dần ấm áp hẳn.

Bầu trời ở thành phố G thị chính là hay thay đổi, đi được một lúc , tự nhiên lại có cơn mưa to trút xuống.

Trương Dương vội vàng dùng bàn tay to của mình che trên đầu Bách Phú, chạy tới một trạm điện thoại để trú mưa.

“Mưa thế này bao giờ mới hết chứ, em ghét nhất trời mưa.” Bách Phú không vui than thở, tạm thời đem phiền não vứt qua một bên.

“Thật đúng là, em đói bụng rồi.”

“Vậy sao?” Trương Dương liếc nhìn Bách Phú một cái, “Chờ anh một lát.” Nói xong, chạy vọt vào trong màn mưa.

“Này, anh đi đâu thế ?”

Bách Phú gọi với theo, mắt thấy Trương Dương chạy xuyên qua dòng xe cộ, rồi biến mất không thấy đâu nữa. Không biết anh ta đi đâu, chỉ đành nghe lời ở chỗ này chờ đợi.

Một lát sau, Trương Dương đã quay trở lại, trong ngực ôm theo thứ gì đó. Lúc anh đi qua đường còn suýt nữa bị xe đụng phải, làm Bách Phú sợ đến mức tí nữa thì hét to lên. Cuối cùng, Trương Dương tuy rằng không bị xe đụng vào, nhưng cũng bị xe hất cho ướt hết cả người.

“Anh sao lại chạy ra ngoài? Mưa lớn thế kia.” Bách Phú trách móc, muốn giúp anh lau khô người, nhưng giờ đến một tờ giấy cũng không có.

Trương Dương lại vẫn vui tươi hơn hờ, anh ta thần thần bí bí nói: “Em không phải đói bụng sao? Cho em này... ..” Trương Dương lấy từ trong ngực ra thứ gì đó vẫn được anh che trở, hóa ra là ngô với đùi gà!

“Oa!” Bách Phú lập tức kêu lên, có chút giật mình hỏi, “Anh ... ..là đi mua đồ ăn cho em sao?”

“Không phải đâu, cũng có của anh nữa đấy!” Nói xong, Trương Dương không hề khách khí phân chia thức ăn ngay.

“Ăn ngon quá.” Bách Phú vừa ăn ngon lành vừa nói.

“Ừm, không tồi!”

.....

Cứ như vậy, hai người họ vui vẻ ăn uống, chậm rãi chờ đợi cho đến khi mưa tạnh .

Nhìn thấy Trương Dương cả người ướt sũng nước, Bách Phú trong lòng cảm thấy thật bình lặng : anh ấy tốt thật, mỗi khi mình cần anh ấy, anh ấy vĩnh viễn cũng không làm cho mình thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Làn Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Quyển 3 - Chương 94: Diễm Ngộ Của Bách Phú

* Diễm Ngộ : Diễm là đẹp đẽ + Ngộ là gặp gỡ = tạm dịch là cuộc gặp đẹp đẽ

Trải qua chuyện khô hài khó gặp được ở khách sạn, Lăng Hạo cùng Kỷ Nhan cũng coi như đã gần như chiến tranh lạnh. Lăng Hạo lấy lý do vì công việc bận rộn, dứt khoát chuyển tới khách sạn ở một mình.

Do sự việc quá ảm ỉm, Bách Phú cũng không đồng ý tiếp tục đảm nhận chức vụ trợ lý của Lăng Hạo nữa. Vừa hay, Anh Đào giờ đã quay lại khách sạn làm việc. Theo sự sắp xếp của Lăng Hạo, Anh Đào với Bách Phú đổi công việc cho nhau. Anh Đào sang làm trợ lý của Lăng Hạo, còn Bách Phú thì chuyển sang làm thư ký cho Tô Vi Tín.

Kỳ thật như vậy cũng tốt, cả hai bên không ai bị khó xử nữa.

Anh Đào thì tốt rồi, trải qua lần tương ngộ trong căn nhà đỏ lần trước, Lăng Hạo cũng đã hiểu hơn một chút về Anh Đào, cho nên cũng không cố ý làm khó cho cô làm gì.

Bách Phú ở bên kia lại tương đối khó khăn, Tô Vi Tín rõ ràng coi cô như tay chân mà Lăng Hạo cử đến bên mình, đối với cô vừa lạnh lùng vừa khách khí. Còn thường xuyên sắp xếp rất nhiều việc cho cô, làm cho công việc lúc nào cũng đầy ắp, cũng làm cô căn bản là không còn chút thời gian nào để suy nghĩ đến việc khác nữa.

Mấy ngày này, Bách Phú vẫn đi tập thể dục như cũ. Không biết vì sao, mà cô cứ luôn cảm thấy dường như có người đang theo dõi mình, nhưng mỗi lần quay đầu lại thì lại chẳng nhìn thấy gì hết.

Lần này cũng vậy, Bách Phú như thể đã nghe thấy tiếng bước chân ở phía sau mình, nhưng vừa quay đầu lại, thấy phía sau chỉ có đám đông người đang vội vội vàng vàng, chứ làm gì có người nào ở phía sau theo dõi cô đâu!

Bách Phú cười cười tự giễu mình, tiếp tục đi về phía trước.

Lại chạm mặt Đặng Hân, cô ấy chỉ không dứt lời nói về mấy việc lật vật bên Ninh Tiếu. Bách Phú làm bộ kiên nhẫn lắng nghe, song cảm giác bất an trong lòng lại chẳng hề biến mất, ngược lại càng thêm mãnh liệt.

Đặng Hân độc thoại đến hơn nửa buổi, mới thấy Bách Phú chẳng có phản ứng gì, lo lắng mà nhìn cô rất lâu : “Bách Phú a . . . . .cậu làm sao thế, không thoải mái sao?”

Nghe thấy lời của Đặng Hân, Bách Phú giật mình, lập tức lắp bắp nói: “Không. . . không có gì. . . . .”

“Vậy cậu làm gì mà lại một bộ dáng thất thần thế kia ?”

Bách Phú cười khổ một chút, không lên tiếng, cũng không biết nên giải thích như thế nào .

Đã đến lúc phải về, Bách Phú cứ nghĩ tới con đường thật dài kia, lại có chút lo lắng, không khỏi bắt đầu oán trách bản thân: đúng thật là, vốn Trương Dương có nói muốn tới đón mình, đều trách mình cứ cố chấp, không để cho anh ấy đến.

Trương Dương gần đây đã lấy được bằng lái, hơn nữa công ty cũng để cho anh ta một chiếc xe, làm anh ta hiện giờ nghiệm chiếc xe này vô cùng !

Lúc này có hối hận cũng đã vô dụng, khuya như vậy thôi không phiền đến anh ấy nữa, đáp tàu điện ngầm về là được.

Lên đến ga tàu điện ngầm, Bách Phú lại gặp cậu thanh niên có dáng vẻ cao gầy nhả nhặn, độ tầm khoảng hơn hai mươi tuổi. Thực kỳ lạ, hầu như mỗi tối khi đáp tàu điện ngầm đều gặp anh ta, mà anh ta hình như cũng tập thể thao ở phòng tập mà cô vẫn thường đi.

Hôm nay, cậu thanh niên này không còn đứng ở phía xa xa như trước đây nữa, mà đi tới bên người Bách Phú.

“Hi !”

Bách Phú nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy hai gò má đang đỏ ửng lên của cậu thanh niên này, lo lắng hỏi : “Có chuyện gì sao?”

“Ừm . . . . .” Cậu thanh niên ngập ngừng một chút, “Có thể hỏi một chút cô tên là gì không ?”

“Hà ?” Bách Phú sửng sốt, cô nằm mơ cũng không nghĩ tới anh chàng này tự nhiên lại đi nói những lời như vậy với mình, theo bản năng mà lui về phía sau từng bước.

Cậu thanh niên nhìn thấy vẻ giật mình trên gương mặt Bách Phú, vội vàng đỏ mặt biện hộ: “Tôi không có ác ý gì . . . . . Cô đừng sợ, tôi không phải muốn làm tổn hại gì cô đâu. . . . . Tôi, tôi chỉ là muốn kết bạn với cô thôi. . . . .”

Bách Phú tiếp tục ngây ngốc ING . . . . .

“Tôi đã chú ý đến cô rất lâu rồi, tôi cảm thấy cô thực sự rất đáng yêu . . . . .”

Giọng nói của cậu thanh niên càng nói càng thấp, đến cuối thì đã hoàn toàn biến thành tiếng lầm bầm, song nụ cười trên gương mặt vừa khấn trương lại vừa thẹn thùng, lại không thể che giấu đi sự ái mộ của anh ta.

Lúc này trong lòng Bách Phú cực kỳ phức tạp, kinh ngạc, rồi thỏa mãn, rồi không thể tin được . . . . .

“Kỳ thật, lần đầu tiên nhìn thấy cô, tôi đã rất muốn làm quen với cô rồi, nhưng lại sợ sẽ mạo phạm, cho nên không dám tới quấy rầy. . . . . Sau đó tôi thấy cô luôn chỉ một mình về nhà, cho nên liền đoán. . . . .có lẽ là cô vẫn chưa có bạn trai, không biết. . . . .”

Còn chưa đợi cậu thanh niên đó đem lời nói cho hết, tàu điện ngầm đã tới.

“Chúng ta lần sau lại nói chuyện nhé !”

Bách Phú đang phiền não không biết làm thế nào để chạy trốn, thừa dịp đèn đỏ trên cửa tàu điện ngầm báo sắp đóng lại mà nhảy lên. Chỉ còn lại cậu thanh niên đến làm quen kia ngơ ngác đứng trên sân ga tàu điện ngầm, về mặt thất vọng nhìn Bách Phú đang đi xa dần.

Bách Phú ngồi trên tàu điện ngầm nhớ lại cậu thanh niên vừa rồi, không khỏi cười cười, trong lòng dâng lên sự đắc ý chưa từng có bao giờ.

Hóa ra cũng có người con trai nhất kiến chung tình với mình! Hắc hắc! Rốt cục đã được hưởng thụ sự vui vẻ cùng hư vinh của một cô gái rồi.

Chỉ cần còn sống, là sẽ luôn có nhiều những niềm vui không tưởng được như vậy đấy!

Song, Bách Phú tuyệt đối cũng không thể ngờ được, đây là lần đầu tiên cô gặp cậu thanh niên kia, mà cũng là lần cuối cùng.

*

Trải qua lần điểm ngũ ở ga tàu điện ngầm xong, Bách Phú không còn nhìn thấy cậu thanh niên kia nữa, ở ga tàu không gặp, ở phòng tập thể hình cũng không.

Điều này làm cho Bách Phú dù ít dù nhiều cũng có chút mất mát, xem ra mị lực của cô vẫn không đủ rồi ! Chỉ đành ở trong lòng cười nhạo chính mình. Mặc dù thông qua việc tập thể dục cô đã gầy đi rất nhiều, nhưng so với các cô gái ở trên đường, thì vẫn khá là đầy đặn chút. Có điều . . . . .giống như anh chàng kia đã nói, miễn cưỡng cũng có thể gọi là —— đáng yêu.

“Cố lên, ánh rạng đông đang ở ngay phía trước rồi !” Bách Phú ở trong lòng tự cổ vũ chính mình.

Nói trùng hợp cũng thật trùng hợp, Bách Phú lại gặp phải cô gái tên là Ý Lệ lần trước đã từng hung hăng nhục nhã mình. Cô ta cùng với anh trai Ý Cương được sự hộ tống của Lăng Hạo, đang đi tới quán cà phê trước khách sạn.

“Chào Lăng thiếu !” Bách Phú rất lễ phép chào hỏi Lăng Hạo, giống như mọi nhân viên khác trong khách sạn vậy.

Lăng Hạo sững sờ, trong mắt lại hiện lên một tia mất mát.

“Áy? Vị tiểu thư này là ai thế ?” Ý Cương lập tức có hứng thú hỏi han.

“Tôi là Trần Bách Phú, chúng ta lần trước đã gặp mặt.” Bách Phú mỉm cười không hề kiêu ngạo cũng không siểm nịnh đáp lời.

“À!” Ý Lệ với Ý Cương lúc ấy ngây ngẩn hết cả người.

Qua một lúc lâu sau, Ý Lệ mới cười to chỉ vào Bách Phú nói : “Hóa ra cô chính là cực phẩm tên Bách Phú đó sao ! Oa, mới bao lâu đã thay đổi nhiều như vậy chứ ! Cô đã tìm bác sỹ chỉnh hình nào thế ? Bỏ ra hết bao nhiêu tiền? Hay là cô đang diễn thế ? Ha ha ha ha. . . . .”

Bách Phú coi như không có chuyện gì nờ nụ cười, nhẹ nhàng mà nói với Ý Lệ : “Thực xin lỗi, tôi chưa từng tìm qua bác sỹ chỉnh hình, có điều tôi có thể hỏi thăm họ Ý Lệ tiểu thư một chút được. Bởi vì. . . . .” Bách Phú cố ý dừng lại một chút, không ngừng nhìn Ý Lệ từ trên xuống dưới.

“Ừm. . . . . Ý Lệ tiểu thư cô chính xác cần tới một bác sỹ chỉnh hình đấy.”

Sắc mặt Ý Lệ cũng nhất thời đen lại, lớn tiếng hỏi: “Cô có biết chính mình đang nói gì không đấy !”

Gương mặt Bách Phú lộ vẻ vô tội lắc lắc đầu nói: “Tôi đương nhiên biết chứ, tôi cũng chỉ hy vọng tiểu thư Ý Lệ sẽ xinh đẹp hơn thôi! Không tin cô cứ thử soi gương mà xem : mắt bên trái hơi to, bên phải lại nhỏ hơn một chút ; miệng thì, có chút to quá ; cái mũi lại hơi cong. . . . . Kỳ thật, tiểu thư Ý Lệ cô có nhiều tiền như thế, chỉ chỉnh lại một chút thôi mà ! Có những thứ tiền. . . . .không thể tiết kiệm được đâu.”

Ai cũng không ngờ được Bách Phú sẽ nói như vậy, Lăng Hạo cùng với Ý Cương giật cả mình, nhìn không được lập tức bật cười lên.

“Anh !” Ý Lệ oán trách trừng mắt nhìn Ý Cương một cái, sau đó chuyển hướng về phía Lăng Hạo.

“Anh Lăng Hạo, mau đuổi việc cô ta đi !” Ý Lệ gay gắt chỉ vào Bách Phú nói.

“Không được! Công tư phải rõ ràng, Bách Phú làm việc rất cố gắng, cũng rất chăm chỉ. Anh làm sao có thể vì một câu nói tùy tiện của em mà đuổi cô ấy được! Nếu không, anh cũng chẳng thể có tư cách ngồi trên cái ghế này.” Lăng Hạo một lời cự tuyệt ngay, lạnh lùng nói tiếp với Ý Lệ : “Huống chi, anh cũng cảm thấy cô ấy nói đúng đấy .”

Đến cả Ý Cương luôn luôn sủng ái em gái mình, giờ cũng bày ra bộ mặt nghiêm túc hiếm khó : “Ý Lệ, là em trêu chọc người khác trước ! Người không đúng là em. Em không thể cứ hi vọng người trên thế giới này đều nhường nhịn em được ! Nghe lời anh, đừng làm loạn lên nữa.”

Thái độ này của Ý Cương đã hoàn toàn làm cho Ý Lệ mất đi chỗ dựa, thực khó chịu khi chẳng ai đứng về phía mình, cô ta đành phải nén cơn giận, cố gắng nhẫn nhịn.

“Thực xin lỗi, tiểu thư Bách Phú, tôi thay mặt em gái mình xin lỗi cô.” Ý Cương cười cười hướng về phía Bách Phú nhận lỗi.

Song Bách Phú lại không hề nhận ý này : “Không cần, không phải chuyện gì cũng để người khác gánh vác được. Thực xin lỗi, tôi đi trước.”

“Ha ha, thực đúng là một cô gái thú vị !” Ý Cương vừa nhìn theo bóng dáng của Bách Phú vừa nói.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Làn Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Quyển 3 - Chương 95: Tranh Chấp

Quả đúng như trong dự đoán, Lăng Hạo lại đến tìm Bách Phú.

Không sợ, đến thì cứ đến ! Bách Phú bày ra một bộ dáng dửng dưng cảm thấy chết không sòn, nhìn thẳng vào Lăng Hạo: “Có việc gì sao ?”

Lăng Hạo đột nhiên cười vang: “Cô cũng có tài thật, tôi lần đầu tiên thấy có người nói chuyện như thế với Ý Lệ đấy, ha ha, thật sự rất thú vị.” Bỗng dưng, sau đó giọng nói của anh ta lại dịu dàng hẳn xuống: “Tôi vốn cứ lo cô sẽ giống như lần trước chạy trốn mất.”

“Còn lâu nhé !” Bách Phú tức giận nói, “Người khác tôi không biết, chứ Trần Bách Phú tôi không sợ cô ấy! Bảo cô ấy đừng đến gây chuyện với tôi nữa!”

“Vâng,vâng, vâng.” Lăng Hạo không nhận được gật gật đầu, một Bách Phú như thế này làm cho anh ta có cảm giác mới mẻ vô cùng, hóa ra Bách Phú dễ tính cũng có lúc tức giận.

Sau khi cười xong, Lăng Hạo đưa một tấm thiệp mời màu phấn lam tinh xảo đưa đến trước mặt Bách Phú : “Của cô, Ý Cương vừa mời cô tới tham dự Party của anh ta. Cô ... ..có đi không ?”

“Đi! Vì sao mà không đi!” Bách Phú không phục nghĩ, tuyệt không thể bỏ qua cho xúy nha đầu yếu ớt chỉ ý vào bộ dạng xinh đẹp một chút liền không coi ai ra gì kia.

Mở ra thiệp mời mới thấy, hóa ra còn một tháng nữa! Ừm, đủ thời gian chuẩn bị.

“Đã có ai làm bạn nhảy của cô chưa ?” Lăng Hạo hỏi.

“Bạn nhảy?” Bách Phú ngần ra, chuyện này cô thật sự không hề nghĩ đến.

“Đúng vậy, đến lúc đó sẽ có rất nhiều người cô không quen biết, chỉ đi một mình sẽ buồn lắm. Tốt nhất vẫn là tìm một bạn nhảy cho mình !” Lăng Hạo tốt bụng nhắc nhở nói, “Cô sẽ tìm ai thế? Ninh Tiêu à?”

“Ninh Tiêu cũng sẽ đi sao?”

“Đương nhiên rồi, ba công ty của chúng tôi đều có không ít qua lại trên thương trường mà.”

“Không! Ninh Tiêu đã có bạn nhảy rồi !” Bách Phú cười quý quái đáp, trong lòng đã có chủ ý của mình.

“Phải không? Vậy sao không nghe cậu ấy nói gì thế ?” Lăng Hạo kỳ quái nhíu nhíu đầu lông mày.

“Tôi nói có là có mà !”

“Vậy cô thì sao? Nếu không, tôi làm bạn nhảy của cô nhé ?” Lăng Hạo dịu dàng nhìn Bách Phú, vô cùng kỳ vọng Bách Phú sẽ nói “Được. ”.

Tiểu là ý tưởng của Lăng Hạo bị Bách Phú hiểu nhầm gât đi, cô cuồng quát nói: “Không được! Anh đương nhiên là phải tìm Kỳ Nhan làm bạn nhảy chứ! Tôi sẽ tìm Trương Dương, anh ấy đã nói, về sau bất luận bạn thể nào, chỉ cần tôi gọi anh ấy, là anh ấy sẽ đến giúp tôi.”

“VẬY Ạ !” Lăng Hạo thất vọng vô cùng, nhưng không để cho Bách Phú nhìn ra được, anh ta không hề muốn Bách Phú cảm thấy là do mình mà anh ta với Kỳ Nhan mới cãi nhau đến mức này.

“Tôi đi trước nhé, còn có rất nhiều tài liệu chờ tôi đánh nữa.” Bách Phú nhớ tới công việc của mình, vội vàng vàng chạy đi.

*

Sau khi tan tâm về, vì chuyện Party, mà Bách Phú cố ý gọi cho Ninh Tiêu một cú điện thoại.

Ninh Tiêu nói với Bách Phú: “Vừa hay, tôi vừa nhờ cha hẹn gặp thương nhân bên tiệm đồ cổ kia, tìm được ông ta, là rất nhiều chuyện có thể làm rõ ràng rồi.”

“Đúng vậy!” Bách Phú không hề phản đối nói ngay, trong lòng lại nghĩ đến việc khác, “Anh đã có bạn nhảy hay chưa ?”

“Không có.” Ninh Tiêu bắt tri bất giác mà rơi vào bên trong cái bẫy của Bách Phú, “Cô làm bạn nhảy của tôi được không? “

“Không được! Tôi đã nhờ Trương Dương làm bạn nhảy rồi.”

“Vậy thì thôi, dù sao không có gì cả.”

“Vẫn là tìm một người đi. . . . . vậy Đặng Hân nhé, vừa vặn cũng có thể đi cùng tôi luôn.”

“A? Đặng Hân? Cái này . . . . .”

Không đợi Ninh Tiêu nói hết, Bách Phú liền lập tức cắt ngang: “Aiya, đến giờ tôi đi tập thể dục rồi. Được ,quyết định rồi nhé, lát nữa tôi sẽ nói cho Đặng Hân luôn.”

“Nhưng . . . . .”

Không để ý tới Ninh Tiêu có đồng ý hay không, Bách Phú bá đạo buông điện thoại, đắc ý cười: hắc hắc, cơ hội tốt đây!

*

Nói cho Đặng Hân, chuyện cô ấy sẽ là bạn nhảy của Ninh Tiêu ở Party, làm Đặng Hân vui đến nổi suýt chút nữa thì ôm chặt lấy Bách Phú mà hôn nồng nhiệt.

Nhìn thấy bạn tốt vui vẻ như thế , Bách Phú còn vui hơn cả cô ấy. Để có tinh thần cùng diện mạo tốt nhất đi tham gia buổi party truyền thuyết của xã hội thượng lưu này, hai người họ quyết định mỗi ngày sẽ tập thể dục hai giờ, còn lại thời gian sẽ đi học khiêu vũ.

Đặng Hân đang hưng phấn tập thể dục xong, lại nhất quyết lôi kéo Bách Phú cùng cô đi dạo phố, chọn lựa lễ phục sẽ mặc ở buổi Party.

Bách Phú mỗi một không chịu nổi bất đắc dĩ đành phải đi cùng Đặng Hân, tới những cửa hàng trang phục cao cấp mà trước kia căn bản không dám vào.

Trời ạ, những y phục này đúng là đắt đến làm người ta phải liú hết cả lưỡi lại.

Chỉ một chiếc áo hai dây nho nhỏ mà cũng đến tận gần bốn con số ! Đặng Hân lại cứ như chẳng hề nhìn thấy vậy, chỉ chăm chú cúi đầu chọn lựa bộ y phục mình thích, làm gì còn để ý tới giá cả nữa.

Đặng Hân này thật đúng là không tiếc gì ! Bách Phú bất đắc dĩ lắc lắc đầu, thở dài. Có điều, hàng hiệu chính là hàng hiệu, quần áo thật sự rất được! Nhất là chiếc váy búp bê màu trắng đang được trưng bày trong chiếc tủ kính đằng kia.

Chất liệu hơi hơi tỏa sáng, dây vai áo tinh tế, thân váy thả tung bay . . . . .

Là kiểu dáng thịnh hành nhất của năm nay!

Đáng tiếc là muốn mặc loại váy búp bê này, nhất định phải rất cao, lại còn phải là người rất gầy mặc vào mới đẹp được, nếu mình mặc vào khéo lại làm cho người ta hiểu lầm là phụ nữ có thai thì chết !

Lúc này, Đặng Hân mặc một bộ tiểu lễ phục màu đen bước ra, nhìn thấy Bách Phú không nhìn cô, mà đang chuyên tâm nhìn bộ váy búp bê màu trắng trên người mẫu ở trong tủ kính.

“Rất đẹp đấy ! Có muốn thử một chút không ?” Đặng Hân hỏi Bách Phú.

Nhưng một âm thanh khác chọt xen vào: “Cô ta ? Đừng vọng tưởng!”

Thật đúng là oan gia ngõ hẹp, tôi không phải người khác, mà lại đúng là cái cô Ý Lệ đáng ghét kia.

“Xin cô đấy! Cô có biết chiếc váy này là do ai thiết kế không? Không biết đúng không! Hơn nữa, cho dù có cho cô, liệu cô có mặc vừa không chứ?”

Ý Lệ kiêu ngạo thử cũng không thêm thử mà mua ngay chiếc váy búp bê trắng kia, lúc cầm đồ đi ra ngoài còn nói với Bách Phú: “Bộ lễ phục này tôi định sẽ mặc ở buổi Party. Nghe nói cô cũng đi hả, đừng nói tôi không nhắc nhở trước nhé, đến lúc đó sẽ có rất nhiều người có máu mặt đến, ngàn vạn lần đừng có mặc linh tinh đến, đỡ bị chê cười.”

Cái bộ dáng kiêu khích kia, nụ cười nhạo báng bên miệng, từng chút từng chút khơi dậy lửa giận trong Bách Phú. Song, Bách Phú lại không hề có cảm giác cần phải phát tiết hết ra khi khí huyết đang xông lên như thế này, ngược lại cảm thấy cả người như tỉnh táo hơn, giống như đã tới một cảnh giới khác, lại giống như đang bị kích động lên một phần của bản thân vẫn đang che giấu bấy lâu nay vậy.

Bách Phú lạnh lùng nhìn về mặt kiêu ngạo ương ngạnh của Ý Lệ, không hề có phần nộ, chỉ cảm thấy buồn cười, khiến một tia cười mỉa mai dâng lên bên khóe miệng cô. Giống như cô không những không tức giận, ngược lại còn đang rất vui vẻ.

Đặng Hân ở bên cạnh không thêm để ý tới Ý Lệ, mà chỉ rất lo lắng nhìn vào Bách Phú, bởi vì, cô chưa bao giờ lại nhìn thấy một Bách Phú như thế này cả. Bách Phú cười đẹp vô cùng, nhưng lại có lần âm lãnh trong đó, làm từng trợn từng trợn hân ý không biết từ đâu theo lòng bàn chân cô dâng lên.

Bách Phú đi tới trước quầy, nói với nữ nhân viên bán quần áo: “Xin lấy cho tôi một chiếc váy màu trắng kia.”

“Thực xin lỗi.” Cô nhân viên bán hàng có chút khó xử nói, “Chiếc váy đó vốn dĩ chỉ có hai chiếc, vị tiểu thư kia đã mua đi mất cỡ M rồi, hiện giờ chỉ còn lại có chiếc váy cỡ S trên người người mẫu mà thôi. Tôi sợ là ....”

“Lấy cho tôi!” Bách Phú không chút do dự lấy ra thể tín dụng của mình, cũng không để ý đến con số trên đó đã sắp đạt đến tận gần năm con số. (Chep 丿 (͡° ͜ʖ ͡°) 丿 botay.cn)

“Được ạ.” Cô bán hàng thức thoi đi lấy chiếc váy màu trắng kia giao vào trong tay Bách Phú.

“Đã thử xong chưa? Chúng ta đi thôi chứ?” Bách Phú vẫn giữ nụ cười mỉa mai như cũ, nụ cười khiến Đặng Hân run rẩy hết cả mình.

Đặng Hân vất vả nặn ra một chút tươi cười, “Không thích hợp cho lắm, chúng ta đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Quyển 3 - Chương 96: Tâm Sự Của Bách Phú

Sau khi mua chiếc váy kia, Bách Phú mới hoàn toàn địa thanh tỉnh lại. Cô chán nản nhìn thứ đồ trong tay mình, một cái váy ước chừng đã tiêu hết hai ba tháng tiền lương này, tự nhiên đến ngay cả thử một chút cũng không có dừng khi.

“Làm sao bây giờ đây?” Bách Phú phát sầu ôm linh hoa tổ khổ.

Nhưng cứ nghĩ đến bộ dáng đáng ghét của Ý Lệ, Bách Phú liền lập tức đứng dậy, rất nhanh nắm tay lại, âm thầm hạ quyết tâm, “Mình nhất định phải mặc vừa chiếc váy này, còn phải mặc đẹp hơn so với cô ta nữa!”

Để không làm thất vọng chính mình, lần này Bách Phú đã thật sự hạ quyết tâm giảm béo. Cô chẳng những mỗi ngày kiên trì tập thể dục, mà giờ cũng bắt đầu quãng thời gian giảm ăn thống khổ nhất. Hiện giờ, cô chỉ ăn bữa sáng với bữa trưa, buổi tối dùng hoa quả thay thế. Đồ ăn cũng là lấy rau xanh là chủ yếu, hơn nữa kiên quyết địa không đụng vào món chính.

Thời gian đầu, Bách Phú chỉ cảm thấy cơ hồ ngay cả sức đề hồ hấp cũng không có. Nhìn thấy người khác ăn cái gì, ánh mắt đều không dứt ra được nữa.

Có điều, thống khổ nhất cũng chỉ có ba bốn ngày đầu. Sau, Bách Phú cũng dần dần thích ứng với sự tra tấn của con đói, đến sau nữa, chỉ ăn nhiều hơn một chút, cô ngược lại đã không thích ứng được.

Cách giảm béo như vậy tuy rằng thống khổ, nhưng lại có hiệu quả rõ rệt, chỉ trong hai tuần ngắn ngủi, Bách Phú đã không thể không đào thải đi tất cả áo quần trước đây.

Đối với việc Bách Phú nhanh chóng gầy đi như thế này, Đặng Hân hâm mộ vô cùng, cũng học theo Bách Phú mà bắt đầu tuyệt thực. Nhưng chẳng kiên trì được mấy ngày, cô đã không chịu được nữa, vừa phải ăn uống ít đi, vừa phải kiên trì tập thể dục thực không phải dễ dàng gì. Lại nghĩ dù sao bản thân cũng không phải quá béo, cũng không đáng như phải vậy làm khó bản thân. Vì thế, Đặng Hân chỉ đành bỏ cuộc trước kế hoạch giảm béo quý quai của Bách Phú.

Nhìn thấy bản thân gầy đi từng ngày trông thấy, Bách Phú tâm tình cũng theo đó mà từng ngày từng ngày tốt lên.

Có điều, hôm nay Bách Phú làm thế nào cũng không thể vui vẻ được. Bởi vì, cô đọc được một bản tin tìm người trên báo. Thông báo tìm người không phải ai khác, mà chính là cậu thanh niên cứ lén đi theo Bách Phú lúc trước.

Bách Phú buồn bã nghĩ : Thảm nào mà không gặp lại anh ta nữa ... ..lại nhìn ngày tháng, hóa ra ngày anh ta mất tích chính là hôm hai người gặp nhau. Anh ta liệu có gặp phải chuyện gì không ? Lúc đó nhìn anh ta vẫn bình thường cơ mà ?

Haiz, đây lại là người con trai đầu tiên thổ lộ với cô chứ ! Liệu có phải mình cũng giống anh Dịch Đạo kia trúng phải cái thứ gọi là độc tình nguyên chăng nếu không sao anh ta đang khỏe mạnh như vậy, chỉ nói chuyện với mình mấy câu, rồi đột nhiên bị mất tích ?

Bách Phú nhớ lại nụ cười ngượng ngáp của cậu thanh niên đó, trong tim chua xót vô cùng. Đúng là nhân sinh vô thường! Ai cũng không biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Tâm tình u buồn này kéo dài đến tận lúc Bách Phú đi tập thể dục, Đặng Hân còn lo lắng vô cùng không ngừng an ủi cô.

Lúc đến ga tàu điện ngầm, Bách Phú không ngừng ngo trái ngo phải, hi vọng có thể nhìn thấy cậu thanh niên kia. Nhưng, kỳ tích không hề xảy ra, trước sau chẳng hề nhìn thấy bóng dáng anh ta.

Bách Phú trong lòng hỗn loạn khi bước qua đường không hề để ý, đến đèn đỏ cũng không phát hiện ra, suýt chút nữa là bị một chiếc xe ô tô cao cấp đụng vào. Người đàn ông trên xe lập tức bước xuống hỏi han xem cô có chuyện gì hay không, còn nhiệt tình muốn đưa cô về nhà.

May mà, Bách Phú chỉ bị xây xước da một chút, chứ không bị vết thương gì nghiêm trọng. Nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy sợ vô cùng, nếu chiếc xe kia chạy nhanh hơn một chút thôi, thì cho dù không chết, cô cũng sẽ phải nằm trên giường một thời gian rồi.

Người đàn ông đó chẳng hề trách cứ gì Bách Phú, mà rất khẩn trương muốn đưa cô đến bệnh viện, có điều đã bị Bách Phú từ chối.

Đến khi về phòng cô đã chẳng còn chút tinh thần nào, còn linh hoa lại như trước co lại thành một khóm.

Nhẹ nhàng xoa lên cánh hoa to kia, Bách Phú đau lòng hỏi: “Linh nhi a, em làm sao vậy? Có phải là cũng biết chuyện rồi, cho nên mới buồn như thế này?”

Nhớ tới những người phụ nữ có thai bị mất tích cùng với cậu thanh niên kia, Bách Phú buồn rầu nghĩ: Sao lại xảy ra nhiều chuyện thế ! Bọn họ rốt cuộc đã đi đến nơi nào ?

*

Không biết có phải là do tâm tình không tốt gây ảnh hưởng, mà đến đêm Bách Phú lại nằm mơ thấy con ác mộng đã lâu không gặp :

Trên trời, là một vòng mình nguyệt huyết hồng (Mặt trăng sáng rực màu đỏ như máu) , những ngôi sao lấp lánh lại chẳng rõ đã bị dọa chạy đi đâu mất.

Bên tai tràn đầy tiếng kêu thê lương, so với những tiếng kêu thảm thiết trong căn nhà màu đỏ ở thôn Nhạn Đề không biết còn gấp đến mấy lần.

“Hãy báo thù cho chúng tôi ! Nhất định phải vì chúng tôi mà báo thù... .. “

Báo thù? Báo thù!

Những người kêu gọi ở bên tai đều đang la hét đòi báo thù.

Song trước mắt lại như có một tầng băng gạc, mông mông lung lung, căn bản chẳng thể nhìn rõ được thứ gì.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao khi nghe thấy những tiếng kêu bi thảm đang hét gọi bản thân lại đau lòng như thế, oán hận đến thế.

Phần nộ tựa như một ngọn lửa, hừng hực thiêu đốt ở trong lòng, không thể ức chế lại được.

Báo thù? Báo thù.

Đúng vậy, ta muốn báo thù... ..

Bách Phú toàn thân run rẩy cuối cùng chỉ nghe được một câu như thế này:

“Đừng trách ta, ta làm hết thấy đều là vì nàng.”

*

Lúc tỉnh lại, toàn thân Bách Phú đều đã bị mồ hôi tóa ra ướt sũng. Cô vội vàng đứng lên đi tắm qua một cái, rồi đến công ty. Vẫn là đến muộn.

Vừa vào khách sạn, Tô Vi Tín liền mắng như thác đổ xuống đầu Bách Phú. Ai cũng chưa từng nhìn thấy Tô Vi Tín thất thổ như vậy, xem ra đúng là ông ta đang đem những chuyện không vừa ý thời gian gần đây đều tính toán trút hết lên đầu Bách Phú.

Bách Phú đáng thương chỉ biết nhẫn nại, đến thở mạnh cũng không dám.

Song, ông Tô Vi Tín này hình như là đã sa vào con mớ mìn, ước chừng hai mươi phút cũng chẳng có ý muốn ngừng lại. Giống như ngọn núi lửa phun trào là không dừng lại được nữa, chỉ có thể không ngừng phun nham thạch ra.

May mà Bách Phú từ nhỏ đã thường xuyên bị di mắng, cho nên cũng có thể đủ nhẫn nại đứng chịu, có điều với những ánh mắt đồng tình của đồng nghiệp thăm dò bên cạnh, thực sự làm cô bị tổn thương lòng tự trọng.

“Chuyện gì thế, lại làm cho Tô tổng giận dữ như vậy?” Giọng nói của Lăng Hạo không nhanh không chậm truyền đến.

Tô Vi Tín vừa thấy Lăng Hạo, trong mắt hiện lên một tia lửa giận, nhưng lại rất nhanh đã ẩn nấp được xuống, bình tĩnh nói: “Không có gì, là thư ký của tôi đến muộn, tôi giáo huấn cô ấy một chút. Lẽ nào như vậy cũng không được?”

“Đến muộn? Đến muộn bao lâu?” Lăng Hạo chuyển sang Bách Phú, kiên nhẫn hỏi han.

“Nửa . . . .nửa giờ ạ.” Bách Phú nhỏ giọng trả lời, cô biết, Lăng Hạo ghét nhất là những người đi muộn, hôm nay thực đúng là xui xẻo, đã đụng vào hòng súng rồi.

“Oh.” Lăng Hạo đáp lại một tiếng, nhìn về phía giám đốc nhân sự ở bên cạnh, “Quản lý Trần, chú công tác ở khách sạn đã nhiều năm như vậy, thấy Bách Phú cô ấy đã đi muộn mấy lần?”

Quản lý Trần cung kính trả lời: “Theo tôi được biết, đây là lần đầu tiên.”

“Nhiều người như vậy, làm sao mà chú lại nhớ rõ thế?” Lăng Hạo lại hỏi.

“Chính là bởi vì trong khách sạn trên dưới nhiều người như vậy, chỉ có cô ấy là trước giờ chưa bao giờ đi muộn cả, cho nên tôi mới nhớ rõ. Cô ấy hầu như hàng tháng đều lĩnh đủ tiền thưởng.”

Lăng Hạo gật gù đầu, thản nhiên nói: “Nghe rồi chứ, Tô tổng. Ông dạy dỗ cấp dưới không có gì không đúng cả, có điều chỉ muộn có một lần, cứ như vậy mắng mỏ không ngừng chỉ sợ sẽ có ảnh hưởng không tốt đâu nhỉ? Ảnh hưởng đến hình tượng mà ông vẫn chú trọng nhất đấy, Tô tổng.”

Nhìn thấy gương mặt Tô Vi Tín căng cứng lại, Lăng Hạo tiếp tục về mặt không chút biểu cảm nói tiếp: “Nếu Tô tổng, cảm thấy Trần Bách Phú làm việc không thể vừa lòng ông, tôi sẽ giúp ông đổi một thư ký khác tốt hơn, không cần phải vì trong lòng không thoải mái mà mướn cấp dưới để trút giận như thế nữa!”

Nghe Lăng Hạo nói xong, Tô Vi Tín đột nhiên ý vị thâm trường cười cười đáp: “Không cần đâu Lăng thiếu, thư ký Trần Bách Phú tôi cảm thấy rất vừa lòng. Anh cứ yên tâm, tôi sẽ chiều cô cô ấy thật tốt.”

Bách Phú sùng sốt, liếc nhìn Tô Vi Tín một cái, trong lòng dâng lên một dự cảm rất xấu. Haiz, chỉ sợ những ngày sau sẽ càng ngày càng khó qua mất thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Quyển 3 - Chương 97: Bách Phú Hoàn Toàn Mới (Thượng)

Dự cảm của Bách Phú quả là rất chính xác, kể từ lần sau khi Lăng Hạo vượt ranh giới mà bảo vệ cô, những ngày tháng sau này đã không còn dễ chịu chút nào nữa, giờ đến ngay cả việc thuộc về văn thư hoặc nhân viên phục vụ cũng đổ lên cho cô đảm nhiệm. Ví dụ như quét tước văn phòng, vốn là thuộc về phục vụ viên phụ trách việc vệ sinh làm, nhưng Tô Vi Tín cứ nhất quyết bắt Bách Phú phải hoàn thành, cho nên cô không thể không bắt đầu làm những việc như lau bàn lau ghế, thu dọn rác, thậm chí cả việc dọn rửa gạt tàn thuốc lá của Tô Vi Tín cũng phải đụng tay vào.

Lăng Hạo chỉ có thể ở bên cạnh thờ ơ theo dõi, lại không có cách nào để giúp cô, hơn nữa anh ta cũng hiểu rõ, anh ta càng bảo vệ cho Bách Phú, Bách Phú sẽ càng xui xẻo hơn. Giữa các bộ phận trong khách sạn đều được phân ranh giới rõ ràng, lần trước là bản thân anh ta đã làm chuyện vượt với quyền hạn, hơn nữa còn làm rắc rối thêm. Vì vậy, hiện giờ chỉ có thể giả vờ như chẳng thấy gì cả, tránh để cho cô càng thêm khó khăn.

Còn Bách phú trước giờ thường xuyên phải chịu khổ lại chẳng hề coi đây là chuyện cực nhọc gì, cô trước sau vẫn tinh thần hưng phấn, công việc, thể dục, ăn kiêng, ba thứ không hề trễ nãi.

Đặng Hân cũng vì để có thể trở thành bạn nhảy tốt nhất của Ninh Tiêu, mà nỗ lực không ngừng. Kết quả của cô ấy cũng vô cùng rõ ràng, thân thể đã rắn chắc hơn nhiều, tinh thần cũng theo đó tốt lên.

Do thấy trên báo chí thông tin về số người mất tích tăng vọt, Trương Dương lo lắng cho sự an toàn của Bách Phú, cho nên cũng gia nhập hàng ngũ những người đi tập thể thao, còn đảm đương nhiệm vụ lái xe, phụ trách đưa Bách Phú cùng Đặng Hân về nhà.

Có lúc nhìn thấy Trương Dương ở bên cạnh rèn luyện đến mồ hôi vã như tắm, Bách Phú trong lòng cảm thấy được thật vững tâm.

Có anh ấy ở đây thực tốt! Bách Phú ngọt ngào nờ nụ cười.

*

Ngày này rốt cục đã đến, Bách Phú cũng hạ quyết tâm muốn thay đổi hoàn toàn mới mẻ.

Đầu tiên, đi đến tiệm làm tóc.

Tháo chiếc cặp tóc đã đeo suốt hai mươi mấy năm, Bách Phú yêu cầu thợ cắt tóc làm cho mình một kiểu đầu uốn xoắn thời thượng nhất. Để có thể hợp với bộ váy, thợ cắt tóc làm cho mái tóc dài của cô chỉ xoắn thả nhẹ nhàng, xem ra vừa xinh đẹp lại vừa quyến rũ.

Sau đó, lại tháo cặp kính to đùng đã đeo mười mấy năm nay xuống, đeo lên chiếc kính sát tròng hoàn toàn không thể nhìn ra được. Một đôi mắt sáng ngời giống như sao Mai, lập tức rạng rỡ phát sáng lấp lánh, làm Bách Phú vô cùng vừa lòng nờ nụ cười chính mình ở trong gương.

Còn giày nữa, Bách Phú đi dạo một vòng rất lâu trong trung tâm mua sắm, mới chọn được một đôi giày cao gót có màu trắng không khác mấy với bộ váy kiểu dáng dây buộc như xăng đan.

Cuối cùng, Bách Phú lại tới quầy bán mỹ phẩm mua về một hộp trang điểm đủ mọi loại sắc màu, còn nhờ được tiểu thư bán hàng giúp cô trang điểm cho thật xinh đẹp mà lại thật tự nhiên nữa.

Sau khi về đến nhà, lấy đồng hồ hết nửa ngày, Bách Phú rốt cục cũng lấy chiếc váy trắng mà cô vẫn không dám thử kia mặc vào.

*

Hai anh em Ý Lệ – Ý Cương luôn luôn giỏi về việc làm Party. Chính giờ bắt đầu Party, mà mới hơn bảy giờ, đã có không ít người đến dự.

Ninh Tiêu đi cùng cha mình với Đặng Hân trang điểm vô cùng xinh đẹp tới Party trước.

Đặng Hân mặc một bộ tiểu lễ phục mà tím nhạt, phủ lên trên làn da trắng nõn của cô, thể hiện ra vẻ xinh đẹp vô cùng. Gương mặt cô tươi cười khoác tay Ninh Tiêu, trong lòng thực sự rất vui vẻ.

Sau đó là Kỷ Nhan đến, có điều, đi cùng với cô không phải Lăng Hạo, mà lại là Dịch Đạo mất tích bấy lâu nay. Vừa nhìn thấy Ninh Tiêu và Đặng Hân, Dịch Đạo có chút sững sốt, theo đó gương mặt cũng đỏ hồng lên. Nhưng anh ta vẫn kiên định nắm lấy bàn tay Kỷ Nhan, nỗ lực để xứng với trọng trách bạn nhảy.

Không ngờ được khi nhìn thấy hai người họ ở cùng nhau như vậy, Ninh Tiêu với Đặng Hân đột nhiên xuất hiện đầy vạch đen trên đầu. Haiz, thế giới này sao mà lắm chuyện bất ngờ như vậy chứ ?

Kỷ Nhan lại chẳng có chút gì là không được tự nhiên, vẫn xinh đẹp ưu nhã như trước, bộ lễ phục bó sát màu đen càng làm cho cô thêm cao quý. Cô hôm nay cũng không đeo găng tay. Bởi vì, về chuyện đường chỉ tay, Kỷ Nhan đã đem toàn bộ kể cho Dịch Đạo. Không biết vì lý do gì, nhưng cô luôn cảm thấy đặc biệt tin tưởng để dựa dẫm vào người bạn này.

Sau đó, Lăng Hạo cũng đến, song chỉ một mình. Nhìn thấy Kỷ Nhan với Dịch Đạo cùng một chỗ, Lăng Hạo có chút ngáy ra, song, lập tức lại hào phóng đi ra chào hỏi với hai người họ.

Dịch Đạo hoàn toàn là một bộ dạng thấp thỏm không yên, giống như là kẻ thứ ba vậy.

Có điều, ha ha , nói ra cũng không ai tin được ! Nếu chỉ so sánh về vấn đề thể trọng, thì hai người họ đã có một khoảng cách không nhỏ rồi. (ý là sẽ chẳng ai cho rằng chị Nhan đã có anh đẹp zai Hạo kia mà lại đi thích anh mập Đạo cả ... Chia buồn với anh Đạo !)

Lăng Hạo luôn giỏi về giao tiếp đã ra nói chuyện với các bạn mình, căn bản là không hề khó chịu chuyện bị cướp mất người tình mà buồn bực, điều này làm cho Kỷ Nhan trong lòng rất không tự vị. Có điều, Dịch Đạo vẫn luôn ở bên cạnh chăm chú nhìn sắc mặt Kỷ Nhan mà hành sự, ngược lại dù ít dù nhiều cũng để cho cô có chút an ủi.

Tô Vi Tín cũng đến, dù sao hai công ty cũng có không ít qua lại, vì vậy đương nhiên không thể thiếu ông ta.

Ninh Tiêu vẫn lo lắng chờ đợi người thương nhân ở tiệm đồ cổ chưa tới kia, anh ta một bên vừa nói chuyện với những người bạn lâu ngày mới gặp, một bên chú ý tới những người ra vào ở cửa lớn.

Đặng Hân cũng liên tục nhìn về hướng cửa chính, cô đương nhiên không phải đang đợi người thương nhân kia như Ninh Tiêu, mà là chờ Bách Phú.

“Bách Phú sao vẫn chưa đến thế không biết ?” Đặng Hân kỳ lạ hỏi Ninh Tiêu.

“Đúng vậy, có chút kỳ lạ, để tôi gọi cái điện thoại cho cô ấy.” Ninh Tiêu lấy di động trong túi ra.

“Ừm . . . .được .”

Gấp điện thoại lại, Ninh Tiêu nói với Đặng Hân : “Cô ấy và Trương Dương đang trên đường, sắp tới đây rồi. ”

“Oh.” Biết Bách Phú đã sắp đến, Đặng Hân tâm tư bình tĩnh được một chút. Một mình ở nơi xa lạ này, chung quanh đều là những người không quen biết, hơn nữa lại cao cao tại thượng, hoàn toàn không hợp với mình, cảm giác thực cô đơn.

“Chán quá có phải hay không?” Ninh Tiêu mỉm cười ghé lại bên tai Đặng Hân hỏi.

Lần đầu tiếp xúc gần gũi như vậy, làm trong tim Đặng Hân kêu loạn hết cả lên, hai đám mây đỏ hồng bắt đầu bay lên hai gò má.

Điều này rõ ràng không giống như bình thường, song Ninh Tiêu lại chẳng hề phát giác ra, anh ta vẫn là tiếp tục nói: “Nơi như thế này thật chán chết đi được, nếu hôm nay mà không có cô đi cùng, tôi sẽ chán đến chết mất .”

Đặng Hân cơ hồ đã sắp giấu đầu vào trong ngực mình, song không thể che được sự hạnh phúc cùng ngọt ngào của mình. Đúng vào lúc cô vui vẻ chuẩn bị hỏi đáp lại Ninh Tiêu, thì một giọng nữ đáng ghét chen vào.

“Áy? Ninh Tiêu à? Cô gái rê tiền này cậu nhặt được ở đâu thế ?”

Đặng Hân vừa ngẩng đầu lên, thấy ngay trước mắt không phải người nào khác, mà chính là Ý Lệ ngày trước đã từng nhục nhã cô và Bách Phú ! Trên người cô ta đang mặc, cũng chính là chiếc váy búp bê màu trắng mà Bách Phú ngắm kia.

Cái cô gái này đúng là không phải đáng ghét ở mức bình thường ! Lẽ nào không nói ra những lời làm tổn thương người khác thì không thấy thoải mái hay sao ? Đặng Hân nhất thời tức đến không thể nói được. Có điều . . . .chiếc váy mà cô đang mặc đây đúng là không được hợp cho lắm, làm cô yếu điệu quá mức.

Song Ninh Tiêu nhìn không được đã cau mày nói lại : “Ý Lệ, cô không cần đi đâu cũng phải bày ra cái kiểu tiểu thư như thế đâu .”

Ý Lệ căn bản không hề để ý tới Ninh Tiêu, vẫn cười nhạt như cũ nhìn Đặng Hân, tiếp tục nói: “Oh, hóa ra là cô à ? Trần Bách Phú kia đâu? Không dám tới rồi chứ gì. Ha ha, dựa vào cô ta mà cũng dám tranh y phục với tôi cơ đấy, cũng không chịu soi mình trong gương trước đi .”

“Cũng không biết ai mới là người nên soi gương đây.” Một âm thanh thân nhiên truyền tới từ phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Làn Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Quyển 3 - Chương 98: Bách Phú Hoàn Toàn Mới (Hạ)

Một thân ảnh mặc một thân váy búp bê trắng giống hệt như Ý Lệ xuất hiện.

Nhìn thấy thân ảnh này, khiến mọi người ở nơi đó đều nhất thời sững sờ.

Cô gái này là ai? Trong lòng mọi người đều có một câu hỏi giống nhau. Bởi vì, cô gái này đưa đến cho tất cả mọi người một cảm giác không thể không động tâm được.

Làn da nhẵn mềm như sứ trắng tinh tẻ, làm nổi bật lên đôi cánh môi như hoa đào kiều nhuận của cô, mềm mại như nước, thật khiến người khác muốn chạm vào một chút, xem xem liệu có non mềm hơn so với cánh hoa hay không.

Chiếc cổ thon cao, trắng nõn tinh tẻ, tru nhả như thiên nga vậy.

Trên hai gò má hơi hơi hiện lên hai vầng màu đỏ, giống như ánh nắng chiều kiều diễm, làm ai nhìn thấy đều bất tri bất giác mà say mê vào trong đó.

Còn có hàng mi nồng đậm như chiếc quạt nhò kia nữa, tạo thành một tầng bóng râm thật dài bên dưới mắt.

Nhất là đôi con ngươi trong suốt bên dưới hàng bóng râm kia, giống như làn nước lưu động, từng giọt từng giọt, trực tiếp đi thẳng vào bên trong trái tim mỗi người ở đây. Trên mặt nước đang gợn sóng còn lấp lánh ánh sao, chỉ đáng tiếc đã bị một tầng hơi nước mỏng lung che khuất. Cũng không biết được

ánh sao sáng đang lấp lánh kia, rốt cuộc là đang vì chàng thanh niên may mắn nào ở đây mà nở rộ.

Trên người cô mặc lên chiếc váy búp bê màu trắng kia, càng hiện rõ vẻ thanh thuần, giống như một đóa bách hợp trắng không chút tí vết, phát ra hương thơm ngát thanh nhã, hoàn toàn không thể tìm ra được một điểm tí vết nhỏ nào.

Cô gái xinh đẹp tươi cười: “Thật không ngờ chiếc váy cỡ S này tôi mặc lên lại hợp như vậy. Váy của cô hình như là cỡ M đúng không ? To quá rồi. Làm người ta có cảm giác giống như chính cô vậy . . . . ra về quá. ”

Cô gái vừa cười đúng thật chí mạng, khiến mọi người ở hội trường ai nấy trước mắt lại bừng sáng lên. Cái đẹp này, mang theo một sự xâm lược vô hình, đến cả các cô gái đứng đây cũng không nhìn được mà phải nhìn thêm một hai lần.

“Cô là Bách Phú sao ?” Ý Lệ về mặt hoài nghi hỏi.

“Đúng vậy.” Bách Phú cười ngay thơ, “Thế nào, cô không nhận ra tôi nữa sao?”

Bách Phú !

Mấy người quen biết Bách Phú hoàn toàn ngây ra hết tại chỗ, nào Lăng Hạo, Ninh Tiêu, Tô Vi Tín, Dịch Đạo, Kỷ Nhan, thậm chí cả Đặng Hân vẫn gặp mặt cô hàng ngày nữa.

Chỉ có Trương Dương đang đứng sau lưng Bách Phú, mang theo vẻ mặt bất đắc dĩ và hoang mang. Một Bách Phú hoàn toàn mới mẻ như thế này cố nhiên làm cho anh cảm thấy kinh diễm, song lại càng như có cảm giác bị thủy triều đánh úp vậy.

Không thể nào, làm sao mà chỉ trong một đêm có thể biến đổi nhiều đến thế chứ ! Những người khác vẫn đang ngẩn người ra.

“Cô đi chinh hình rồi đúng không ?” Ý Lệ không phục hỏi.

“Tôi đâu có như cô, toàn thân trên dưới đều giả như thế.” Bách Phú cười cười, gương mặt hướng ra phía Lăng Hạo, “Tôi ngày nào cũng đi làm, không tin cô cứ hỏi anh ta xem”

Lập tức tất cả mọi ánh mắt đều tập trung lại trên người Lăng Hạo, làm Lăng Hạo trước tiên ngẩn ra, sau đó vội vàng gật gật đầu, trong lòng không có nguyên nhân gì mà khẩn trương lên.

Lăng Hạo quay sang nhìn Bách Phú, lại nhìn nhìn Ý Lệ, thật thà nói : “Ý Lệ, Bách Phú mặc bộ váy này đúng là xinh đẹp hơn cô đấy.”

Ý Lệ nhìn ra chung quanh, thấy ánh mắt tất cả mọi người đều đang nhất trí đồng ý. Các cô gái ngày thường vẫn phải nhìn sắc mặt Ý Lệ, giờ thậm chí còn đang bắt đầu cười trộm khúc khích.

Đều trách Ý Lệ này ngày thường quá mức kiêu ngạo ương ngạnh, sớm đã phạm vào sự phẫn nộ trong lòng mọi người. Hiện giờ có cơ hội để làm cho cô ta mất mặt như vậy, dường như ai nấy trong lòng đều cảm thấy cực kỳ thống khoái.

Bộ dạng xem kịch vui của mọi người càng thêm chọc giận Ý Lệ được nuông chiều đến ngoa ngoắt, cô ta đem hết mọi tức giận đều trút lên đầu Bách Phú.

“Cô dám nói chuyện với tôi như thế à, cẩn thận tôi đuổi cô ra ngoài đấy !” Ý Lệ tức đến bại hoại hết người.

“Cô ấy là khách anh mời đến, không cho phép em vô lễ như thế !”

Ý Cương từ đằng sau bước ra. Anh ta hoàn toàn không biết đang xảy ra chuyện gì, chỉ là nghe thấy tên Bách Phú, cùng với tiếng hò hét ầm ĩ của em gái mình. Mặc dù như vậy anh cũng biết nhất định là em gái mình lại đang làm khó cô gái tên Bách Phú kia.

Cô em này của anh, từ nhỏ đã được nuông chiều quá mức, vô quy vô củ, hoành hành ngang ngược. Trước mặt nhiều người, còn vô lễ với khách thể này . . . . thực đúng là chẳng ra sao ! Ý Cương bất mãn nhíu lông mày lại thành một đường dài.

Ý Lệ vừa thấy Ý Cương tới, lập tức chỉ vào Bách Phú kêu lên: “Anh ! Em ghét cô gái này vô cùng, mau đuổi cô ta ra đi !”

“Im ngay !” Ý Cương tức giận : “Qua cửa là khách, em làm sao có thể như thế với khách chứ ! Đừng có náo loạn lên nữa ! Bằng không thì về nhà đi, không cho phép ra đây ! ”

Ý Lệ hiển nhiên chưa bao giờ phải chịu qua ải khuất thấy anh trai xưa nay yêu thương mình như vậy giờ cũng đứng về phía Bách Phú, uất tức cần môi chạy ra ngoài.

Lần này Ý Cương không như những lần trước chạy theo em gái để an ủi, mà không ngừng xin lỗi quan khách.

Khi anh ta quay đầu nhìn đến Bách Phú, rõ ràng đã sững sờ một chút, sau đó hỏi dò: “Bách Phú ?”

Bách Phú mỉm cười gật gật đầu, khiến trong mắt Ý Cương hiện lên một tia kinh diễm.

Ỗ Cương vừa mới bước về phía trước một bước, Trương Dương đã nhanh chóng kéo lấy tay Bách Phú lạnh lùng nói : “Cô ấy đã có bạn nhảy rồi !”

“Oh, vậy sao.” Ỗ Cương khách khí cười cười : “Bách Phú tiểu thư, chơi vui về nhé.” Sau đó, thất vọng lại nhìn Bách Phú thêm một cái, xoay người đi tiếp đón quan khách.

“Oa, Bách Phú, cậu đẹp quá! Ngay cả tớ cũng thiếu chút nữa không nhận ra được đây ! “

Đặng Hán vừa kêu lên, vừa lôi kéo Ninh Tiêu bên cạnh. Song, Ninh Tiêu lại không hề nhúc nhích. Đặng Hán nghi hoặc nhìn về Ninh Tiêu, bắt gặp ánh mắt đang nhìn chăm chú vào Bách Phú của Ninh Tiêu, nhìn đến không chớp mắt. Trái tim Đặng Hán lập tức rơi xuống đáy vực, bởi vì, cô đã nhìn thấy sự động tâm trong ánh mắt của Ninh Tiêu.

Bách Phú lại không có phát ra sự mất mát này của Đặng Hán, ngược lại giật mình nhìn chăm chăm vào Kỳ Nhan với Dịch Đạo.

Đối diện với cái nhìn trách móc còn hơn cả Lăng Hạo của Bách Phú, Dịch Đạo thực sự không thể trụ được, đành kéo tay Kỳ Nhan xoay người rời đi.

Ánh mắt của Kỳ Nhan vẫn bi thương nhìn chăm chú vào Lăng Hạo, không cần Lăng Hạo mở miệng, cô cũng đã cảm giác được, trái tim của anh với cô đã càng ngày càng xa nhau. Kỳ Nhan trong lòng không ngừng cười khổ. Từng, cô còn cho rằng, khi so sánh tướng mạo mình với Bách Phú, ít nhất còn có ưu thế dung mạo. Song hôm nay nhìn thấy Bách Phú đã hoàn toàn thay hình đổi dạng, cô mới biết được, giờ đến cả điểm ưu thế này mình cũng đã mất đi.

Lúc này Kỳ Nhan như một con búp bê gỗ mất hồn, tùy ý để Dịch Đạo kéo mình sang một bên.

Lăng Hạo nhìn thoáng qua bàn tay Trương Dương đang nắm lấy tay của Bách Phú, cũng thân nhiên mỉm cười một chút, rồi rời đi.

Bách Phú không khách khí thoát khỏi bàn tay Trương Dương, quay sang Ninh Tiêu hỏi: “Thương nhân của tiệm đồ cổ kia đã đến chưa ?”

Ninh Tiêu thấy Bách Phú đột ngột quay sang phía mình, không khỏi đỏ mặt lên, lập tức trả lời: “Ừm. . . .vẫn chưa đến. “

“Hà ?” Bách Phú có chút thất vọng.

Lần này đến Party, đúng là đề chọc tức cô Ỗ Lệ kia rất quan trọng, nhưng, bản thân cô vẫn rất muốn được gặp thương nhân của tiệm đồ cổ thần bí kia. Bởi vì, trực giác nói với cô rằng, chuyện được ghi lên cuộn da người kia, nhất định là có quan hệ với cô.

“Đặng Hán cậu làm sao vậy?” Bách Phú bỗng nhiên phát hiện sắc mặt Đặng Hán không tốt, có chút lo lắng hỏi han.

“Hà , tớ không sao.” Đặng Hán cũng cảm giác được chính mình thất thố, vội vàng cười nói.

Nhìn sắc mặt Đặng Hán có chút kỳ lạ, Ninh Tiêu cũng quan tâm hỏi han: “Có phải là đói bụng không, chúng ta đi ăn mấy thứ đi.” Sau đó lại chuyển hướng về phía Bách Phú, “Đi thôi, cùng đi.”

“Không cần đâu. ” Bách Phú vội vàng giữ chặt Trương Dương đang muốn đi theo, đây là một cơ hội tốt, không thể đi theo làm bóng đèn được , “Chúng tôi không đói bụng, sang bên kia xem một chút đã nhé .”

Nói xong, Bách Phú liền lôi kéo Trương Dương đi khỏi.

Party lần này đối với Bách Phú mà nói, giống như cánh trong mơ vậy. Từng đoàn từng đoàn nam nhân hướng về phía cô đi tới, tự giới thiệu. Tuy rằng cuối cùng đều bị sắc mặt sắt đá của Trương Dương dọa chạy mất, song dù có như vậy, người trước giờ chưa từng được nhìn chăm chú như thế này khiến cho Bách Phú cũng tương đối mãn nguyện .

Mà khiến Bách Phú không ngờ được, là các cô gái ở Party này không những không khinh thường, thậm chí còn rất hoan nghênh cô. Các cô gái chủ động tiến đến bắt chuyện với cô, nhiệt tình khen ngợi trang phục và diện mạo Bách Phú, rồi còn nói sang cả chuyện chăm sóc làm đẹp có sức hút nhất giữa các cô gái nữa.

Bách Phú ngày hôm nay, không nghi ngờ gì, chính là ngôi sao sáng nhất trong Party

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Quyển 3 - Chương 99: Chuyện Kỳ Lạ Ở Tiệm Đồ Cổ

“Sao không đi ăn cái gì thế? Anh đói bụng lắm rồi.” Trương Dương bắt mắt nhỏ giọng than thở, vất vả lắm mới chờ được bang nữ nhân kia tan đi, Bách Phú lại vẫn không chịu cùng với anh ta đi qua bên kia ăn gì cả.

Bách Phú chủ động nắm lấy tay anh, an ủi nói : “Anh chỉ cần chờ thêm một chút nữa thôi mà, anh cũng không muốn làm bóng đèn (nghĩa như bình vôi ở Vn) đúng không ?”

Lại quay đầu ra nhìn nhìn Đặng Hân với Ninh Tiêu, rồi quay sang nhìn nhau, cười xấu xa.

Party lần này đích xác được làm không tồi, rất nhiều phú hào thậm chí cả những minh tinh chỉ có thể nhìn thấy trên báo chí đều đến đây cả. Có điều, tốt thì tốt, song Bách Phú và Trương Dương vẫn cảm thấy khó mà dung nhập vào trong đó được, chỉ đành ở bên cạnh vô vị quan sát nói chuyện.

Đang lúc nói chuyện, ánh mắt lơ đãng của Bách Phú vô tình nhìn thấy ánh nhìn nóng rực của Lăng Hạo đang chăm chú nhìn vào mình, không tự chủ được mà sùng sốt, đỏ mặt lên lập tức đem tầm mắt chuyển về một hướng khác, trong lòng lại dâng lên hoang mang chỉ biết không ngừng uống cốc rượu trong tay mình.

Trương Dương cũng phát hiện ra được sự bất an của Bách Phú, trầm mặc liếc một cái hai người đang tâm tình bất định kia, song vẫn giả vờ như không biết gì hết.

Thật may, Ninh Tiêu bước tới phá vỡ không khí ngưng ngập lúc này.

Hóa ra, người thương nhân ở tiệm đồ cổ họ vẫn đợi đã đến. Ông ta không phải ai khác, hóa ra lại chính là người suýt thì lái xe đâm phải Bách Phú, rồi còn khách khí muốn đưa cô về nhà mấy hôm trước.

“Là ông sao !” Bách Phú vừa nhìn thấy ông ta liền kêu lên.

Người đàn ông đó giật mình, có chút kỳ quái nhìn Bách Phú.

Chờ Bách Phú đem chuyện suýt bị xe đâm nói xong, ông ta lúc này mới nhớ lại được. Nhìn Bách Phú đến trước mắt lúc này, ông ta có chút giật mình nói: “Cô chính là cô gái đó sao ? Đúng là trời quá tối, tôi không thấy rõ ràng, hóa ra lại đụng vào một vị tiểu thư xinh đẹp thế này !”

“Bách Phú, em bị xe đụng à, không có việc gì chứ ?Sao không nói cho anh biết thế ?” Trương Dương lo lắng nhìn Bách Phú, Ninh Tiêu cùng Đặng Hân cũng khản trương hẳn lên.

Bách Phú thoải mái cười cười nói: “Em không sao, có việc gì thì sớm đã nói cho anh biết rồi .”

Thấy Bách Phú chính xác là không có vẻ bị gì thương, mấy người Ninh Tiêu mới an tâm được.

“Vị này chính là Tiểu Ích Triết, chủ tiệm đồ cổ. “Ninh Tiêu không mất thời giờ lập tức giới thiệu.

Sau khi mọi người đã làm quen, thì bắt đầu cao hứng nói chuyện. Do có nhiều người, ở nơi này nhắc tới chuyện cuộn da người có chút không thích hợp. Vị thương nhân đồ cổ nhà nhận Tiểu Ích Triết này bắt đầu bằng việc kể lại câu chuyện kỳ lạ mà mình gặp phải.

*

Những người làm nghề buôn bán đồ cổ như chúng tôi, dù ít dù nhiều cũng đều gặp phải những chuyện không thể ngờ được. Bây giờ tôi sẽ kể cho mọi người nghe câu chuyện tôi gặp khi vừa mới vào làm.

Khi đó tôi mới mười tám tuổi, đến giúp đỡ trong tiệm đồ cổ trong thời gian nghỉ hè.

Có một hôm một lão thái thái tóc bạc trắng như cước đến tiệm, lưng bà còng xuống, tay chống cây gậy, xem ra tuổi tác cũng đã phải đến tám mươi. Lúc đó, trong tiệm chỉ có một mình tôi.

Lão thái thái vừa thấy tôi, liền run lấy bầy lấy từ trong chiếc túi trong tay ra một cái bao được bọc rất chặt.

Tôi còn tưởng lão thái thái này sao mà thần bí thế , nhất định là đem đến thứ gì đó quý lắm đây, vì thế rất kiên nhẫn chờ đợi.

Suốt mười phút, tôi kiên nhẫn đợi suốt mười phút.

Kết quả sau khi lớp vải gói cuối cùng được mở ra, bên trong hóa ra là một đôi hài vải ba tấc kim liên đi ! (để chỉ đôi giày vải nhỏ dành riêng cho những cô gái theo tục bó chân ngày xưa ở TQ đi)

Tôi tức đến suýt thì ngất đi.

Loại giày bó chân này chỗ nào mà chẳng có, nhiều nhất cũng chỉ được mấy ngàn đồng, có đáng phải bọc kỹ đến thế không cơ chứ ?

Có điều, đôi hài vải này quả thực được làm rất tinh tế, mặt bên trên hình thêu lại rất mới mẻ, đó là một loại hoa. Song loại hoa này lại có gương mặt con người ! Mà kỳ lạ nhất là, ở miệng của loài hoa đó còn mọc đầy răng nữa !

Thấy lão thái thái này quả thực rất đáng thương, mà hình thêu kia quả thực cũng rất đặc biệt (chỉ ít tôi cũng chưa thấy bao giờ) , vì vậy nên đã đưa cho bà lão năm nghìn đồng để mua lại.

Bà ấy đối với cái giá này rất vừa ý, song lại chẳng hề vội vàng cầm lấy tiền ngay. Bà cứ nhất định bắt tôi phải đáp ứng một chuyện, là đôi hài này tuyệt đối không được bán cho người phụ nữ có bất tự khinh. (khinh = nhẹ , Nghe nói những người nữ có bất tự khinh rất dễ gặp quỷ)

Lạy bà ấy luôn, ai đi mua đồ mà lại còn nói cho anh biết sinh thần bất tự của người ta chứ ! (ý là nói về ngày sinh tháng đẻ — là từ chuyên dùng cho việc bói bằng Bát tự hà lạc)

Tôi cứ đáp ứng bừa mấy câu, sau đó đuổi khéo bà đi.

Nói ra cũng khéo, lão thái thái mới vừa đi, thì có một cô gái trẻ bước vào tiệm, cô ấy là bạn của bà khách quen Lâm thái thái. Vừa vào tiệm, cô ta đã nhìn trúng đôi hài đặc biệt kia ngay lập tức. Tôi cũng chẳng hề hỏi bất tự của cô ta, mà có khi hỏi cô ta cũng chẳng thể nói cho mình.

Thế là đôi hài kia tôi kiếm được về gấp đôi tiền. Mặc dù không nhiều lắm, nhưng cũng là vụ làm ăn đầu tiên của tôi ! Vì thế nên lúc đó tự đắc vô cùng.

Song mới được ba ngày, cô gái đó đã mang đôi hài quay lại tìm.

Cô ta đem đôi hài để ra trước mặt tôi, khẩn cầu nói : “Xin anh đấy, mang nó đi đi, tiền tôi không cần nữa đâu. . . .”

Tôi giật hết cả mình, nhìn cô ta gầy đến không còn ra dáng người nữa, bèn vội vã hỏi xem đã xảy ra chuyện gì.

Hóa ra, sau khi cô gái đó mang đôi hài về nhà, thì cũng chính là thời khắc bắt đầu không được hưởng thụ sự yên tĩnh nữa.

Đôi hài thêu đó thường xuyên tự từ trong tủ đi ra, đối diện với cô, giống như đang đứng nhìn cô vậy.

Dù có đem đôi hài đó khóa vào trong tủ, thì nó vẫn không ngừng ở trong đó gõ gõ : “Cốc ! Cốc ! Cốc . . . .”

Buổi đêm nghe những tiếng đó quả thực làm người ta kinh hồn táng đảm.

Cô ta cũng đã từng đem đôi hài thêu đó vứt ra ngoài thùng rác. Nhưng lần nào cũng vậy, đôi hài thêu kia lại có thể tự mình quay về trong nhà cô ta.

Cứ như vậy, chỉ trong ba ngày ngắn ngủi, cô ta đã bị tra tấn đến sụt mất mười kg! Thần kỳ hơn cả công hiệu giảm béo truyền kỳ trong viện thẩm mỹ ấy chứ.

Sau khi cha tôi biết chuyện này, đã mắng tôi một trận rất ghê.

Cha tôi nói, tất cả mọi cổ vật đều sẽ có chút tà khí. Có những thứ tà khí trên đó còn vô cùng lợi hại nữa ! Cho nên, trước tiên phải mời pháp sư có pháp lực về xem qua, sau đó thanh tịnh tà khí trên đó đi, mới có thể bán cho khách hàng được. Nếu không, sớm muộn cũng sẽ tự đánh sập tiệm của mình.

Sau khi đem đôi hài thêu đó đưa cho pháp sư xem mới biết : hóa ra chủ nhân của đôi hài thêu này chết rất thảm, oán niệm quá sâu, cứ luôn muốn tìm một cô gái để làm thể thân ! Lần này bán đôi giày đó cho cô gái kia vừa hay lại đúng là người có bất tự quá nhẹ, dễ dàng bị đôi hài thêu đó khống chế.

May mà nữ khách đó chỉ cầm đôi hài đó trong ba ngày, nếu muộn hơn nữa, chỉ sợ sẽ bị oán hồn kia xâm chiếm mất thân thể, thì linh hồn cô ta cũng sẽ không cách nào đi đầu thai được !

(T/g Kiya.s : Ngàn vạn lần đừng không tin nhé! Thế giới này thật sự có quỷ đấy !)

Sau đó, pháp sư giúp vị nữ khách kia làm việc hành lễ, việc này mới thực sự kết thúc được. Có điều, cô ta sau đó không bao giờ còn tới ủng hộ nữa. Ngay cả bạn tốt của cô ta là Lâm thái thái cũng không đến nữa.

Hai, tổn thất nghiêm trọng !

Từ đó về sau, tôi chết cũng không dám tùy tiện bán những thứ cổ vật chưa được thanh tịnh cho khách hàng nữa.

*

Nghe xong câu chuyện của Tiểu Ích Triết, tất cả mọi người đều cảm thấy có gì đó vẫn chưa nói hết.

Nhất là Bách Phú ! Cô vừa nghe đã biết loài hoa trên đôi hài thêu đó không phải thứ gì khác, mà chính là quỷ diện linh hoa. Bức vẽ linh hoa để lộ ra hàm răng sắc nhọn, có lẽ cũng giống như bức hình trên chiếc gương đồng của cô.

Xem ra, đây đúng là nút thắt khó giải !

“Vậy còn đôi hài thêu kia sau đó thì sao ? ” Ninh Tiêu hỏi.

“Bị cha tôi thu hồi lại, tôi sau này cũng không biết nó ở đâu nữa. “Tiểu Ích Triết không để tâm trả lời.

Bách Phú và Ninh Tiêu trao đổi với nhau một cái nhìn, biết ý không hỏi thêm nữa.

Hiện giờ tất cả mọi việc đều đang dính lấy nhau, giống như một chiếc lưới dày đặc tinh xảo, bàn căn thác kết , tương phụ tương tức. (Kết nối lẫn lộn ,

liên quan mật thiết đến nhau.)

Ở trong chiếc lưới to lớn này rốt cuộc là cất giấu bí mật gì chứ ?

Vẫn chưa thể biết được. Có điều lần Party này đúng là thu được về không ít !

Bách Phú vừa lòng cười với chính mình !

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Quyển 3 - Chương 100: Tung Tích Của Cuộn Da Người

Từ sau buổi Party đó, Bách Phú bắt đầu dùng hình tượng mới của mình xuất hiện tại khách sạn. Hình tượng mới này của cô đã hoàn toàn thu hút hết một mảng bên trong khách sạn ! Mọi người đều bàn luận nhiệt tình về sự biến hóa này của Bách Phú. May mà Bách Phú hầu như ngày nào cũng đi làm, nếu không, chắc chắn sẽ bị người ta cho rằng cô đã đi chinh hình.

Không biết có phải mọi người thích Bách Phú hiện giờ hơn hay không, mà ai nấy trong khách sạn giờ cũng đối với cô khách khí hơn nhiều. Đến cả Tô Vi Tín thời gian trước thường xuyên gây khó dễ cho cô, giờ cũng lập tức thay đổi hoàn toàn thái độ, đối với cô giờ lại đặc biệt thân thiện. Đương nhiên, điều này cũng có nghĩa là công việc của cô giờ đã nhẹ nhàng hơn.

Cũng từ sau lần nói chuyện trước, đã khiến cho Bách Phú mấy người thân thiết hơn với Tiểu Ích Triết.

Để mau chóng điều tra được chuyện về cuộn da người, mà hôm nay mọi người lại lần nữa hẹn gặp Tiểu Ích Triết, ở trong một trà quán thuộc về Lăng thị.

Bách Phú, Ninh Tiêu, Trương Dương, Thợ săn, Lăng Hạo tất cả đều đi. Dịch Đạo vẫn như mấy ngày trước không thấy bóng dáng đâu cả, cũng không biết giờ đang bận rộn chuyện gì. Ký Nhan lại bị Lăng Hạo cố ý tránh mặt, dù thấy mâu thuẫn giữa hai người họ vẫn chưa hề được giải quyết.

Tiểu Ích Triết vui vẻ đến chỗ hẹn.

Vừa thấy trong phòng có nhiều người như vậy, Tiểu Ích Triết trước là hơi sững sốt, nhưng cũng rất nhanh lại nhiệt tình quay sang chào hỏi với mọi người.

Không hổ là một thương nhân tinh ý, cũng thực khôn khéo vô cùng !

Ninh Tiêu mở miệng trước, anh ta cũng chẳng vòng vo gì hết, trực tiếp nói luôn : “Cuộn da người hiện đang ở đâu ?”

Tiểu Ích Triết lập tức giật mình, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi : “Cuộn da người nào cơ ? Tôi không biết !”

“Hừ!” Ninh Tiêu thái độ khác thường lạnh mặt nói, “Ông lần trước không phải đã nói, những cổ vật bán trong tiệm đều đã được pháp sư thanh tịnh rồi sao ? Vậy trong tiệm ông lần trước có bán cho cha tôi một chiếc bình sứ màu trắng là chuyện gì hả ?”

Một tầng mây đen phủ thêm lên gương mặt vốn đã rất đen của Tiểu Ích Triết, ông ta không nói gì hết, chỉ không ngừng uống cốc trà trên tay mình.

“Ông có biết hay không hả, cái bình đó suýt nữa thì lấy mất mạng cha tôi rồi đấy !”

Ninh Tiêu tức giận nói, đến giờ cứ mỗi khi nhớ lại sự tình lúc đó, anh ta lại thấy sợ hãi vô cùng. Không biết có bao phần sợ hãi sẽ mất đi người cha đã như trở thành một phần sinh mệnh từ khi còn nhỏ của mình.”

Đến lượt Lăng Hạo mở miệng, anh ta đem câu chuyện về chiếc bình sứ kia nói rõ ra với Tiểu Ích Triết.

Gương mặt của Tiểu Ích Triết có chút dao động, biểu tình bất đắc dĩ trên đó đã thay thế cho gương mặt quật cường và cương ngạnh lúc nãy.

Cẩn thận châm chước trong chốc lát, Tiểu Ích Triết mới chậm rãi mở miệng : “Thực xin lỗi Ninh Tiêu, tôi không cố ý hại cha anh đâu .... tôi .... cũng có rất nhiều nỗi khổ ....”

Nhìn thấy Tiểu Ích Triết vẫn không muốn nói ra, Bách Phú lại hỏi : “Lần trước không phải ông đã kể câu chuyện về đôi hài vải thêu sao ? Nếu như tôi đoán không nhầm, thì đôi hài vải thêu đó vẫn nằm trong tay cha ông đúng không ?”

Nghe thấy lời này, Tiểu Ích Triết có chút cảnh giác nhìn Bách Phú, không rõ là cô rốt cuộc muốn làm cái gì.

Bách Phú cười cười với ông ta, rồi mới cầm chiếc gương đồng của mình từ trong túi ra : “Ông xem xem hình vẽ trên này, có phải giống như hình vẽ trên

đôi hài vài thêu đó không ?”

Tiểu Ích Triết bán tín bán nghi tiếp nhận gương đồng, vừa nhìn , đã sợ hãi đến thất sắc : “Chiếc gương đồng này cô từ đâu mà có thể ?”

“Chuyện này ông không cần quản” Bách Phú cũng úp mở, lúc này nhất định phải câu được ông ta đã, “Trả lời câu hỏi của chúng tôi trước đã.”

“Ừm” Tiểu Ích Triết nhìn chăm chăm vào hình vẽ linh hoa ở mặt sau chiếc gương đồng, nghiêm trọng gật đầu một cái, “Chính là loại hoa này. Tôi cả đời cũng không thể quên được, những chiếc răng sắc nhọn trong miệng loài hoa này. ”

“Vây còn nửa cuộn da người kia .... đã dày và các người rất thảm đúng không?” Thợ săn đột ngột thêm giọng nói lạnh lẽo của mình vào.

Lời nói lãnh đạm này đã hoàn toàn phá hủy phòng tuyến trong lòng Tiểu Ích Triết.

Lại uống thêm một ngụm trà, Tiểu Ích Triết trong lòng đấu tranh đến nửa ngày mới nói cho mọi người hết tất cả mọi chuyện.

*

Hóa ra, Tiểu gia kỳ thực chính là xuất thân từ những kẻ trộm mộ.

Trộm mộ vốn là chuyên đi lấy tiền tài bất nghĩa, đối với hết thảy bảo tàng, bọn họ đều có một loại bản năng tham lam.

Cũng vì nguyên nhân này, cho nên Tiểu gia mới làm ra được chuyện vô lại là bắt cóc con gái của Sở Phương, hơn nữa còn dựa vào đó để lấy cho được nửa cuộn da người.

Kể lại chi tiết tình hình, Tiểu Ích Triết cũng không hoàn toàn hiểu rõ ràng, cuộn da người kia cũng chưa từng được nhìn qua, bọn họ chỉ là mơ mơ hồ hồ nghe được một ít từ cha và bác mình.

Chuyện về cuộn da người này, hình như cũng vô cùng khó khăn, khi cha ông ta và người bác kể về nó, thì luôn không ngừng thở vắn than dài.

Có điều, về điểm này Tiểu Ích Triết không hề kể với mấy người bên Bách Phú, cũng vì không muốn để người ngoài biết được hóa ra Tiểu gia của ông ta cũng có mặt không có khả năng thực hiện.

Tiểu Ích Triết cũng đồng ý dẫn mấy người họ đến gặp cha ông ta, để cha ông ta tự mình kể cho họ rõ mọi chuyện. Dù sao, cuộn da người này cũng đích xác đã gây phức tạp cho Tiểu gia họ quá nhiều năm, cũng đã đến lúc phải giải quyết rồi, hoặc những người này biết đâu lại có thể giúp đỡ được cho Tiểu gia họ không chừng.

Nghe Tiểu Ích Triết kể lại, mọi người mới biết được, hóa ra chiếc bình sứ màu trắng kia đều do vô tình mà có được, chứ không phải là dựa theo chỉ dẫn của cuộn da người.

Lúc ấy, anh trai cha của Tiểu Ích Triết, dẫn theo mấy tên thủ hạ, bao gồm cả tên mất chuột kia đi đến bên phía Thần Nông gia để tìm một ngôi cổ mộ khác. Nào ngờ, bọn họ lại vô tình đi nhầm vào bên trong cổ mộ dưới mặt đất mà mấy người Bách Phú đã đi qua kia.

Ai mà ngờ, vốn dĩ đi vào có bảy người, song chỉ còn một người có thể đi ra ngoài, lại cũng bị thương thê thảm nghiêm trọng !

Hơn nữa người bác duy nhất còn sống của Tiểu Ích Triết, chỉ mang về chiếc bình sứ màu trắng gây họa kia.

Về phần trong đó rốt cuộc đã xảy ra sự tình gì, chỉ có thể hỏi cha của Tiểu Ích Triết mới biết được.

*

“Tôi không có ý muốn hại chú Ninh đâu ....” Tiểu Ích Triết ngập ngừng, có chút áy náy nói : “Mấy người tin cũng được, không tin cũng chịu, tôi vốn dĩ không muốn bán chiếc bình này cho chú Ninh... là , là chiếc bình sứ trắng đó tự chọn chú ấy ....”

“Mất đến nửa ngày hóa ra ông chẳng biết gì cả !” Thợ săn chẳng hề che giấu sự thất vọng của mình, bực mình vô cùng đứng bật dậy.

Tiểu Ích Triết xấu hổ giật mình, tiếp đó vô cùng ủy khuất nhỏ giọng nói : “Tôi đâu có nói mình biết gì đâu chứ , sao lại oán trách tôi như thế ....”

Nghe thế những người bên cạnh nhin không được mà bật cười .

Lăng Hạo tiếp đó cũng đem chuyện họ đã đi vào cổ mộ, cũng như chuyện đã gặp qua tên mất chuột chỉ còn nửa thân kia như thế nào kể cho Tiểu Ích Triết.

Nghe xong Lăng Hạo nói, Tiểu Ích Triết sắc mặt xấu hẳn đi .

“Chúng ta giờ đi luôn đi. ” Tiểu Ích Triết rốt cuộc ngồi không yên nữa, việc này không khỏi quá mức quý dị, vẫn nên sớm nói cho cha ông ta biết thì tốt hơn.

“Trả gương đồng lại cho tôi trước đã.” Bách Phú không hề khách khí giơ tay ra. Kỳ thực cô đã nhìn suốt rồi, vậy mà cái ông Tiểu Ích Triết này vẫn cảm

lấy không chịu trả lại cho cô, nếu không cô cũng không phải trực tiếp mở miệng như thế này.

Ai ngờ Tiểu Ích Triết lại cứ nhiên hời: “Chiếc gương đồng này bán cho tôi có được không? Muốn bao nhiêu tiền cô cứ trực tiếp ra giá đi!”

Mãi cho đến khi thấy đôi mắt mở to đến không thể to hơn nữa của Bách Phú, Tiểu Ích Triết mới vô cùng tiếc nuối đưa gương đồng trả lại cho cô

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lờ Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Quyển 3 - Chương 101: Hỏa Hoạn

Trên đường đi, Tiểu Ích Triết cứ vì chuyện chiếc gương đồng mà dây dưa với Bách Phú, khiến Bách Phú tức đến nỗi thật hối hận đã ngồi trên xe ông ta.

Có điều cái ông Tiểu Ích Triết này cũng thực lăm lòi, kể từ lúc còn chưa lên xe, nói lảm nhảm suốt cả một đường. Bách Phú thực hận không tìm được băng dính, để dán cái miệng ông ta lại.

Có lẽ là chịu sự ảnh hưởng của Bách Phú, mà Trương Dương cũng cảm thấy cực kỳ ghét ông Tiểu Ích Triết này, cũng thực hối hận khi mình không tự lái xe đi.

Cuối cùng đã tới được Tiêu gia, khí phái nơi này có chút giống như một căn nhà lớn tứ hợp viện. Chỉ cần nhìn đại môn, đã biết được chủ nhân ở nơi này là người kỹ tính và kén chọn thế nào.

Mọi người đều không nhìn được mà vội vàng hướng về phía đại môn đi tới. Song ai cũng không thể ngờ được, vòng luẩn quẩn ngỡ là sẽ được cởi bỏ kia, hóa ra giờ lại trở thành mê trận không thể giải được.

Mà Tiểu Ích Triết lại càng không thể lường trước được, mình chỉ đi ra ngoài có hai giờ ngắn ngủi .... mà sau hai tiếng đồng hồ, căn nhà vừa cổ kính vừa khí thế của mình đã biến thành một mảng phế tích.

Ai cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra sự tình gì, thậm chí ngay cả láng giềng cách bên cánh cửa mười thước cũng không biết Tiêu gia đã phát sinh thảm họa này.

Mãi cho đến lúc Tiểu Ích Triết mở ra đại môn mình vẫn thường mở, mới phát hiện ra cảnh tượng vô cùng thê thảm đó.

Đứng trong sân, mọi người không biết phải làm thế nào nhìn quanh bốn phía, nơi này rõ ràng là có vết tích của việc đã bị lửa thiêu qua. Nếu muốn đốt sạch cả căn nhà to như thế này, nhất định phải là một ngọn lửa rất lớn. Song, tại sao lại không có khói, thậm chí là chẳng hề có một ai phát hiện ra chuyện này?

Tiểu Ích Triết đương nhiên không kịp nghĩ đến những điều này, ông ta xúc động mạnh vừa gọi ‘cha’, vừa liều mạng chạy vào bên trong căn phòng đã bị thiêu hủy. Nếu không có Lăng Hạo với Trương Dương gắng sức kéo ông ta lại, e là ông ta sớm đã xông vào bên trong kia.

Trương Dương vội vàng gọi điện thoại, thông báo cho cảnh sát, bệnh viện, đội phòng chữa cháy.... Có thể gọi tất cả đều đã gọi.

Rất nhanh, rất nhiều chiếc xe mang theo âm thanh ‘ò ỳ e’ đã tới.

Nhìn thấy phòng ốc bị đốt thành như vậy, nhóm đội viên phòng cháy thấy vô cùng kỳ quái, bởi vì chỉ trong có thời gian hai giờ, lửa không thể tự mình tắt được, mà nhẽ ra sẽ không ngừng lan rộng. Hơn nữa, nơi này trên nóc nhà vẫn còn nguyên, cây cối trong vườn cũng vẫn đứng rất thẳng, chỉ có mấy gian phòng là bị thiêu trụi.

Càng không thể ngờ được nữa là, trong sân này không khí lại lạnh lẽo, căn bản không hề có độ nóng như vừa mới xảy ra hỏa hoạn xong.

Cuối cùng, nhân viên phòng cháy mang từ trong căn phòng đã cháy sạch không còn ra hình dạng mấy cỗ thi thể trên gương mặt đã hoàn toàn bị phá hủy, thân thể cũng co quắp vô cùng mất tự nhiên.

Tiểu Ích Triết đã hoàn toàn sững sờ ở nơi đó, không còn gãy gục như lúc nãy nữa, dường như đã là một tảng đá vậy, hoàn toàn ngừng lại suy nghĩ cũng như hành động.

Tất cả mọi người đều yên lặng nhìn Tiểu Ích Triết, đến ngay cả Bách Phú và Trương Dương vô cùng chán ghét ông ta, thậm chí cả Thợ săn như Khôi băng kia cũng đều hướng ánh mắt đồng tình về phía ông ta.

Dù sao, thảm kịch chỉ trong nháy mắt mà phát sinh này, là ai cũng không thể chấp nhận được.

Ninh Tiêu và Lăng Hạo đem Tiểu Ích Triết đang ngây ra như phỗng đưa trở về khách sạn, để cho ông ta ở tạm đó, những người còn lại cùng Bách Phú trở về nhà.

Trên đường về, Thọ sản vẫn luôn trầm mặc đột nhiên mở miệng nói: “Căn nhà đó có tà khí rất mạnh.”

Bách Phú và Trương Dương vội vàng nhìn về phía anh ta, chờ mong anh ta có thể vạch ra được chân tướng của sự việc này.

Có điều, thật không ngờ được, anh ta lại không hề có tinh thần buồn bã nói một câu duy nhất : “Đói quá đi mất, sau này tôi không bao giờ đến trà quán nữa.”

Chỉ một câu nói, mà làm cho Bách Phú và Trương Dương cùng tức đến suýt thì ngất đi.

Chỉ biết có ăn thôi, đúng là đồ đầu heo ! Bách Phú ở trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi mắng.

Về đến nhà, thấy Anh Đào hóa ra đã chuẩn bị xong hết đồ ăn. Trên gương mặt cô giờ chỉ còn lại những vết sẹo mờ mờ, cũng đã gầy đi khá nhiều.

Anh Đào hiện tại đã bắt đầu đi làm trở lại, có điều ở khách sạn cũng rất hiếm nhìn thấy được hình bóng của cô. Nhưng cô dường như lúc nào cũng chỉ ở trong văn phòng, không muốn đi ra ngoài gặp ai, dù cho có là bạn bè.

Bách Phú nhìn thấy Anh Đào hiện giờ, trong lòng được an ủi rất nhiều: con bé rốt cuộc đã hiểu được quan tâm đến người khác.

Thọ sản đã gấp đến độ không thể chờ đợi thêm ngồi xuống bắt đầu ăn như thường lệ, điều này làm cho Trương Dương và Bách Phú ở bên cạnh cùng vút vào anh ta không ít cái nhìn BS (nghĩa là cái nhìn khinh bỉ).

Anh Đào lại chỉ cười cười lãnh đạm với Thọ sản : “Tôi còn tưởng không ai muốn ăn đây.”

“Sao thế được!”

Thấy thế, Bách Phú với Trương Dương cũng không khách khí nhường nhịn ngồi xuống ăn ngay.

*

Ngày hôm sau khi đi làm, Bách Phú ở khách sạn nhìn thấy Tiểu Ích Triết đang chuẩn bị đi ăn sáng.

Đôi mắt Tiểu Ích Triết dăng đầy những sợi tơ máu đỏ tươi, xem ra hẳn đã một đêm không ngủ. Ông ta dường như không hề nhìn thấy Bách Phú đi ngang qua mình, ngửa đầu lên đi thẳng ra phía ngoài.

Bách Phú gọi ông ta mấy tiếng, ông ta vẫn như chẳng hề nghe thấy, tự mình bước đi, không biết tâm trí đã bay đến nơi nào.

Chỉ trong có một đêm, một người đã biến thành như vậy. Bách Phú trong lòng cảm thán, không biết phải làm thế nào, chỉ muốn được nói chuyện với ông ta mấy câu, để có thể an ủi đôi chút.

Chỉ là , lời nói đã đến bên miệng, mà không biết làm sao để mở lời. Vào lúc như thế này, dù cho có nói gì cũng đều là những lời sáo rỗng. Bách Phú chỉ đành nhìn theo bóng dáng ông ta, nặng nề thở dài một tiếng.

Lúc sau Lăng Hạo mới nói cho Bách Phú biết, trong mấy thi thể bị thiêu cháy kia, đúng là có cha của Tiểu Ích Triết.

Kết quả điều tra của phía cảnh sát là, mấy người đó tất cả đều bị lừa thiêu sống. Song, không có ai nghe thấy bất cứ lời kêu cứu nào, cũng không hề có ai nhìn thấy lửa hay khói gì hết.

Thật đúng là kỳ lạ ! Bách Phú âm thầm nghĩ.

Có điều, phía cảnh sát đã phát hiện trong camera trên đường một bóng người, vì vậy yêu cầu Tiểu Ích Triết đến nhận diện.

“Để ông ấy đi một mình có sao không ?” Bách Phú có chút lo lắng hỏi.

“Chẳng còn cách nào, loại chuyện như thế này chỉ có thể dựa vào ông ta để tự mình vạch minh đây, người bên cạnh không thể giúp được gì đâu.” Lăng Hạo lãnh đạm nói.

“Liệu có thể là do ... ..con người làm không ?”

Lăng Hạo bắt đầu đi lắc lắc đầu, trực giác nói với anh ta, chuyện này đương nhiên không thể do con người làm ra được, mà chuyện cũng đâu thể đơn giản thế. Nhưng, nếu như không phải là do con người, thì lại có thể là do nguyên nhân gì chứ ? Tiểu gia này rốt cuộc đã làm chuyện gì, lại đã đắc tội ... ..với thứ gì ?

Rất khó đoán được, Tiểu gia chuyên làm chuyện trộm mộ, nếu như đã trêu chọc vào thứ oan hồn lệ quỷ gì đó, đương nhiên cũng chẳng phải là chuyện không thể. Có điều, chuyện này liệu có quan hệ gì với những gì mọi người đã gặp phải hay không ? Nếu đúng là có quan hệ, thì lại sẽ là quan hệ gì đây ?

Tiểu gia còn có nửa cuộn da người, hiện giờ cuộn da người đó đang ở nơi nào ?

Tất cả những ai biết về cuộn da người đầu nói, cuộn da người này tà khí không hề bình thường, vậy thì, sau khi Tiểu gia lấy được nửa cuộn da người đó, lẽ nào lại chưa từng xảy ra chuyện gì sao ?

Nghi vấn quá nhiều, cũng không biết đến khi nào mới có thể cởi bỏ những gút thắt này.

Lăng Hạo lại thở dài một hơi, anh ta hiện có một dự cảm bất thường. Sự việc hiện giờ, bất quá chỉ là mới bắt đầu mà thôi. Còn rất nhiều rắc rối khác đang chờ họ ở phía sau nữa.

Những nghi vấn trong lòng Bách Phú đương nhiên cũng giống như vậy, nhưng lại chẳng có ai trả lời được, chỉ có thể giấu kín trong lòng, thực làm người ta đau đầu.

Đương lúc buồn bực nhìn nhau, Bách Phú và Lăng Hạo đột nhiên nghe thấy đám nhân viên phục vụ bên cạnh không ngừng phát ra những âm thanh thì thầm to nhỏ.

Hai người họ thấy kỳ quái mà hướng về phía sảnh lớn nhìn ra, hóa ra những âm thanh đó là vì một người khách vừa mới bước vào cửa.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Quyển 3 - Chương 102: Ly Tình

“Oa, đẹp trai quá, còn đẹp trai hơn cả Lăng thiếu nữa !”

“Đúng vậy đúng vậy, thực đúng là một người đàn ông quá mức tuấn tú !”

Đám nhân viên vốn được khách sạn trước giờ luôn huấn luyện kỹ càng giờ rõ ràng là đã quên hết cả hình tượng của mình.

Bách Phú và Lăng Hạo có chút kỳ quái mà nhìn hướng về phía người đang gây ra sự hỗn loạn này, tiếc là người đó cứ luôn đứng quay lưng về phía họ, quả thực không thể nhìn thấy gương mặt, làm họ rất thất vọng.

Nhất là Bách Phú.

Kỳ thật con gái với con trai đều giống nhau, đều là dạng trời sinh đã có sự hiếu kỳ mãnh liệt và hướng tới sự vật đẹp đẽ (đặc biệt là với người khác phái).

Lăng Hạo đối với người đàn ông này đương nhiên chẳng có gì hứng thú. Có điều, vào lúc anh ta nhìn thấy bộ dạng Bách Phú cứ đôi lúc lại ngó nghiêng sang phía bên kia, không tự chủ được mà cảm thấy trong lòng chua chua, cũng rất muốn nhìn thử xem người đàn ông này có bộ dạng như thế nào.

Hai người vốn định đi đến phía quầy phục vụ, làm bộ đi an bài công việc, để nhìn người đàn ông kia một cái. Tiếc là, còn chưa đợi họ đi được đến nơi, người đàn ông kia đã vào thang máy đi mất rồi.

Hai, đúng là không có duyên phận ! Bách Phú thở một hơi thật dài, cô hứng thú như vậy chạy qua muốn ngó một cái rồi cuộc là vẫn chẳng nhìn thấy gì.

Nhìn thấy bộ dáng có chút mất mát này của Bách Phú, Lăng Hạo trong lòng không dừng được mà dâng lên ngọn lửa giận, anh ta lạnh mặt, xoay người rời đi ngay lập tức, lần đầu tiên trong tim mới biết đến cảm giác không cam tâm và uý khuất khi bị người khác không coi trọng như thế này.

Chột dạ len lén liếc nhìn gương mặt lạnh như băng của Lăng Hạo, Bách Phú có chút sợ hãi, cũng có cả một chút ngọt ngào.

Cứ như vậy, Bách Phú mang theo vô số cảm giác thỏa mãn và đặc ý bắt đầu một ngày làm việc mới. Không biết có phải là do tâm tình tốt hay không, mà một ngày làm việc chớp mắt đã qua đi.

Đúng giờ tan tầm, Bách Phú vừa hay cũng đã hoàn thành xong công việc được giao. Không kéo dài thời gian, Bách Phú cầm túi xách lên, chuẩn bị đến phòng tập thể dục tìm Đặng Hân.

Chỉ là, đột nhiên bị Tô Vi Tín ngăn lại. Ông ta nói còn có một phần tài liệu quan trọng cần phải xử lý, không làm xong thì không được về.

Bách Phú chán nản nhìn đồng hồ trên cổ tay mình một chút, lại gọi một cú điện thoại cho Đặng Hân, buông túi xách xuống bắt đầu tiếp tục làm việc.

Tô Vi Tín này thực ác vô cùng, mãi cho đến khi trời đã sắp tối mịt, công việc của Bách Phú mới hoàn thành.

“Tô tổng, văn kiện này đã được chỉnh lý xong rồi. Tôi ... có thể đi được rồi chứ ?” Bách Phú cẩn thận hỏi.

“Xong rồi sao ?” Tô Vi Tín lại giờ chiều bài nờ nự cười hòa ái, “ Chúng ta cùng về nhé, để cô về trễ thế này, chúng ta cùng đi ăn bữa cơm đi vậy.”

Cùng đi ... ..ăn cơm?

Bách Phú sững sốt, nếu như là trước đây cô đương nhiên có thể không chút do dự đồng ý. Song hiện giờ, cô đã cực kỳ không ưa cái con người già đời này, chỉ muốn càng tránh xa ông ta được chút nào tốt chút ấy.

“Không cần đâu Tô tổng, tôi buổi tối ăn hoa quả là được rồi ... ..”

“Không được! Làm thế sao được chứ, thân thể là quan trọng nhất !”

“Thật sự là không cần. .... “

“Cô mà không đi sau này tôi thực không dám yêu cầu cô làm thêm giờ nữa đâu ... ..”

... ..

Đầy dưng nửa ngày, Bách Phú vẫn đành bất đắc dĩ mà đi cùng Tô tổng, có điều là đến nhà ăn cho nhân viên của khách sạn.

Vốn Tô Vi Tín không muốn tới nơi này, còn nói cái gì mà bị người khác nhìn thấy sẽ gây ảnh hưởng không tốt.

Nhưng Bách Phú lại cứ kiên trì muốn ăn ở khách sạn, hơn nữa còn phản bác lại là cấp trên với thuộc hạ cùng nhau ăn một bữa cơm cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả, ngược lại cứ trốn trốn tránh tránh mới là có vấn đề.

Cuối cùng, Tô Vi Tín không cãi lại được lời nói có tính thuyết phục của Bách Phú, bèn cùng đến dùng bữa ở nhà ăn của khách sạn.

Thức ăn bày trên bàn khá là phong phú, có điều Bách Phú lại chẳng ăn được mấy miếng, cô giờ thực sự chẳng còn tâm trí nào cả. Bởi vì cô đã cảm nhận được kể từ sau lần Party trước, trong ánh mắt Tô Vi Tín nhìn mình, cứ luôn có một ngọn lửa làm cô cảm thấy sợ hãi, làm cô cực kỳ không được tự nhiên.

Không biết là có phải trùng hợp hay không, mà đang lúc ăn cơm, thì Lăng Hạo đến. Anh ta còn rất chủ động ngồi xuống bên cạnh bàn, Tô Vi Tín đương nhiên không thể đuổi anh ta đi được, chỉ đành miễn cưỡng cười đồng ý.

Ăn uống xong, Lăng Hạo nhanh chóng nói trước với Bách Phú : “Hiện giờ tàu điện ngầm cũng hết giờ rồi, không bằng để tôi đưa cô về nhé.”

“Được ạ.” Bách Phú vội vàng đồng ý ngay lập tức.

Sau đó, hai người họ nhanh chóng rời đi, chỉ để lại một mình Tô Vi Tín buồn bực không thôi.

*

“Anh có nhiều việc quá nhỉ, muộn thế này rồi mà vẫn còn chưa về.” Bách Phú không chịu nổi không khí trầm mặc trong xe nữa, gượng gạo mở miệng nói.

“Ừm.” Lăng Hạo lạnh lùng ừm một tiếng.

Kỳ thật Lăng Hạo hôm nay căn bản là chẳng có việc gì, chỉ là không thể an tâm về Bách Phú. Anh ta ngày nào cũng đều đợi sau khi Bách Phú về rồi mới rời đi, cho đến khi thấy cô đã vào nhà. Cô gái mà một chút tính cảnh giác cũng không có này, cư nhiên không hề phát hiện ra gì cả, điều này làm cho anh ta lại càng không có cách nào an tâm cho được.

Hơn nữa, từ sau khi Party lần trước kết thúc, Ý Cương đáng ghét như con ruồi bám dính lấy kia cứ liên tục truy hỏi anh ta số di động của Bách Phú, rồi còn cả địa chỉ nữa ... ..thực đúng là phiền chết đi được !

Lăng Hạo cứ nghĩ tới Ý Cương mặt dày không ngừng truy hỏi kia, lại còn nói sẽ tới khách sạn tìm Bách Phú, rồi còn cả bộ dạng đáng ghét nói chắc chắn sẽ cưa đổ cô nữa chứ .

Rồi cả Tô Vi Tín bụng dạ khó lường này ! Rõ ràng trong tay ông ta chẳng có việc gì để làm, còn giữ Bách Phú ở lại muộn như vậy. Quan trọng hơn nữa là, cùng là đàn ông, nên Lăng Hạo có thể hiểu rất rõ Tô Vi Tín này không chỉ đơn giản là vì công việc.

Cứ nghĩ tới đó, Lăng Hạo lại tức giận mà hừ một tiếng, cái đám khốn nạn này, thực đúng là không phải thứ tốt đẹp gì !

Chỉ một câu hừ này, khiến Bách Phú sợ đến nhảy dựng cả lên.

Bách Phú cho rằng sự bất mãn của Lăng Hạo là đang nhắm vào mình, buồn bã cúi đầu xuống, trong tim ủy khuất vô cùng.

“Về sau đừng về nhà muộn quá như thế này.”

“Oh.”

“Đừng để ý đến Tô Vi Tín kia, trên tay ông ta căn bản là chẳng có việc gì cả ... ..mà thôi, vẫn là nghĩ cách để điều ông ta đi chỗ khác thì hơn.”

“Oh.”

“Còn có Ý Cương kia nữa, cũng là một tên hoa hoa công tử, nếu như hắn muốn tiếp cận, thì cô phải tránh xa một chút.”

“Oh.”

“Về sau phải đề cao cảnh giác, xem xem có ai theo dõi cô hay không.”

“Oh.”

... ..

Còn Tô Vi Tín kia lúc này đang bí bức trong lòng bước ra phía ngoài, đột nhiên cảm thấy phía sau lưng có gì đó âm lạnh, như thể là có ánh mắt oán hận đang chăm chú nhìn vào mình vậy. Ông ta quay đầu, nhìn thấy chẳng phải ai khác, mà chính là Diêu Diệp đang tay cầm chổi, gầy đến không còn ra dáng người, sớm đã mất đi dáng vẻ xinh đẹp trước đây.

Nhìn thấy sự ai oán của Diêu Diệp, Tô Vi Tín trong lòng cũng có chút áy náy. Ông ta suy nghĩ một chút, đứng lại lấy từ trong ngực ra chiếc ví da, rút ra một xấp tiền một trăm đồng dày cộp, nhét vào trong bàn tay Diêu Diệp, sau đó không quay đầu lại mà đi thẳng.

“Việc tôi có thể làm chỉ có thể này thôi.” Tô Vi Tín lạnh lùng nói với chính mình.

Nhét được cho Diêu Diệp chút tiền, trong lòng ông ta cũng được thoải mái hơn một chút. Dù sao cô ta đi theo ông cũng chẳng phải vì tiền sao, cũng giống như con bé Anh Đào gây chuyện kia y hệt. Mấy cô nàng đó cần gì, ông ta đều đã cho cả, đây vốn là một vụ làm ăn, bản thân ông ta giờ chẳng còn nợ nần gì họ nữa !

Diêu Diệp mãi vẫn đứng ở cửa, mãi cho đến khi không còn nhìn thấy xe của Tô Vi Tín nữa.

Một dòng nước mắt mong manh xuất hiện trên hai gò má đã sớm có vết nhăn của Diêu Diệp, trong mắt có sự bi thương và thống khổ không cách nào che giấu được, song trên miệng lại vẫn đeo lên một tia cười ngọt ngào.

“Hóa ra anh không có việc gì ... ..vậy là tốt rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Quyển 3 - Chương 103: Mậu Ly

Buổi sáng vừa bước vào cửa lớn của khách sạn, Bách Phú đã nhìn thấy mỹ nam trong truyền thuyết của khách sạn lần trước.

Thật đúng là một người đàn ông đẹp đến mức khiến con gái cũng phải ghen tị !

Bách Phú vừa cảm thán, vừa len lén liếc mắt nhìn mỹ nam kia, không may trong lúc đang ngơ ngẩn thì đụng vào một vật thể cứng.

Á ? Hóa ra là Lăng Hạo sắc mặt đang xám ngoét hết cả lại.

Lăng Hạo theo ánh nhìn của Bách Phú trông qua, cũng đã nhìn thấy kẻ được tung hô kia : vị khách khiến cho toàn bộ nữ giới trong khách sạn này đều phải chấn động, thậm chí đến cả đàn ông cũng không nhìn được mà nhìn trộm anh ta.

Có điều, người đàn ông này đúng thực là cũng rất thu hút cái nhìn của người khác. Nhất là đôi mắt của anh ta, cặp mắt phượng dài nhỏ, còn kiều mỹ hơn cả cặp mắt của Kỳ Nhan, song lại không hề làm mất đi dáng vẻ nam nhân cương nghị. Thêm nữa là ý cười như có như không luôn thường trực trên đôi môi anh ta quả thực là thu hút người khác nhất.

Nhưng nụ cười này lại khiến cho Lăng Hạo cảm thấy không thoải mái chút nào, anh ta cứ ngấm ngấm cảm nhận thấy đó như thể là một nụ cười giễu cợt đối với anh ta, với thể nhân, cũng như đối với chính người đàn ông ông đó vậy.

Đôi mắt người nọ, cứ luôn có một chút hàn ý lạnh lẽo, còn có một cảm giác đang bị nhìn xuyên thấu sự tự ti không cách nào che giấu.

Người kia hướng về phía Bách Phú và Lăng Hạo bước tới, nở một nụ cười hiền hòa ấm áp vô cùng.

“Oa.” Bách Phú sùng sốt, anh ta cười đẹp trai quá, “Hi , xin chào, tôi là Bách Phú.” Bách Phú vô tư vẫy vẫy tay chào anh ta.

Mỹ nam kia nhìn thấy Bách Phú cười với mình, trước tiên hơi sững sốt như không ngờ tới, tiếp đó lại là sự dịu dàng đến cực độ, trong đôi mắt phượng hẹp nhỏ dài kia bắt đầu lóe ra ngọn lửa nóng rực.

“Xin chào, tôi là Mậu Ly.” Người đàn ông đó giờ tay ra với Bách Phú, song lại không hề để ý tới Lăng Hạo ở bên cạnh hai người.

Đáng tiếc là cô nàng Bách Phú sở hữu dây thần kinh thô này lại chẳng hề phát hiện ra điều đó.

Ngược lại Lăng Hạo hoàn toàn chú ý tới, nhìn ra được trong ánh mắt của người tên Mậu Ly này không hề bình thường. Hắn ta lẽ nào là cố ý hướng đến Bách Phú ?

Cảm nhận được ánh mắt không hữu hảo của Lăng Hạo, Mậu Ly chỉ lãnh đạm quét ánh mắt qua Lăng Hạo một cái, cuối cùng vẫn là dừng lại trên người Bách Phú.

Lăng Hạo nhủ mầy, nhẹ nhàng nói với Bách Phú : “Đã chín giờ rồi.”

“Oái !” Bách Phú vừa nhìn đồng hồ, lập tức vội đến mức không kịp chào hỏi, nhanh chóng chạy mất.

Mậu Ly nhìn thấy Bách Phú đi khỏi, cũng tự mình rời đi, không hề nhìn Lăng Hạo thêm cái nào.

*

Chuyện Mậu Ly nói chuyện với Bách Phú chẳng cần đến một giờ đã được truyền đi khắp cả khách sạn.

Mọi người đều nghĩ xem ra mỹ lực của Bách Phú đúng là càng ngày càng lớn, còn Bách Phú giờ chưa biết điều đó mà vui vẻ ở trong văn phòng đọc một bức thư tình.

“... .. Thân ảnh của em luôn lay động trước mắt tôi ... ..em là tinh linh đáng yêu nhất trên thế giới này ... ..ha ha ha ha ”

Bách Phú đắc ý cười lớn, từ lúc cô cởi bỏ cặp kính, đổi kiểu tóc, thì mức độ được hoan nghênh rõ ràng đã nóng tới mức khó mà có thể đo được nữa. Hiện giờ bất luận đi đến đâu, cô cũng đều nhận được ánh mắt nhiệt tình của người ngoài.

Còn có cả anh chàng tên Mậu Ly kia nữa, anh ta đúng là đẹp trai quá đi mất ! Thảm nào mà các cô gái trong khách sạn này đều điên cuồng bàn tán không thôi.

Nghe nói, Mậu Ly này trước giờ chưa từng tùy tiện nói chuyện với người khác, hơn nữa cũng không cho phép người khác được đụng vào đồ của anh ta. Anh ta bao trường kỳ một căn phòng xa hoa, song lại chưa từng cho phép phục vụ tới dọn dẹp.

Đến cả việc dọn dẹp vệ sinh cũng muốn tự làm, thực đúng là quá kỳ lạ !

Đúng là một quái nhân.

Đang suy nghĩ lung tung, không biết Tô Vi Tín từ lúc nào đã đứng ở sau lưng Bách Phú, hơn nữa còn rất gần cô.

Khi Bách Phú phát hiện ra Tô Vi Tín, bị dọa đến suýt nữa thì nhảy dựng lên trên ghế ngồi.

Tô Vi Tín dường như lại chẳng hề phát hiện ra sự hoảng loạn này của Bách Phú, vẫn cười cười mà tiến gần đến cô hơn : “Cô đang nghĩ gì thế ? Nhập tâm đến như vậy .”

Trời ạ, giọng nói này dịu dàng đến mức làm cho da gà trên toàn thân Bách Phú rơi hết cả xuống sàn nhà. Bách Phú nỗ lực hướng ra phía ngoài, muốn cách xa Tô Vi Tín càng tốt. Nhưng cứ mỗi khi cô tránh xa một bước, ông Tô Vi Tín này lại sẽ tiến thêm hai bước. Làm cuối cùng, Bách Phú đã gần như bị ông ta ôm vào trong lòng.

Bách Phú không thể nhịn thêm được nữa liền mạng đẩy Tô Vi Tín ra, tức giận nói : “Tôi muốn đi toilet.” Sau đó cầm đầu cầm cổ đi về phía cửa chính.

Mới vừa chạy đến cửa, Bách Phú và Tô Vi Tín đã nhìn thấy một người hóa ra sớm đã đứng ở cửa này giờ — Diêu Diệp.

Tuy rằng Bách Phú tự nhận trước giờ chưa từng làm gì có lỗi với Diêu Diệp, nhưng nhìn thấy cô ta lúc này vẫn tương đối chột dạ, đỏ mặt cúi thấp đầu, nhanh chóng bước qua bên người Diêu Diệp.

Diêu Diệp không có phản ứng gì, chỉ ngơ ngác nhìn Tô Vi Tín.

Về giật mình của Tô Vi Tín hiển nhiên là vượt xa Bách Phú, thấy Bách Phú đã đi xa, mới lạnh lùng nói với Diêu Diệp một câu : “Cô đến đây làm gì ?”

“Em, em có việc muốn nói với anh.” Diêu Diệp cắn chặt môi nói .

“Chúng ta còn gì để nói sao ?”

Diêu Diệp đột nhiên ngắt đầu lên, dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn về phía Tô Vi Tín.

Đổi mặt với ánh mắt ai oán ỳn khuất vô cùng này của Diêu Diệp, Tô Vi Tín lại chẳng có chút thương cảm gì, chỉ dùng âm thanh lạnh lùng vô tình nói tiếp :
“Sao ? Tôi nói sai rồi à ? Nếu như không phải do cô làm ra nhiều chuyện như vậy, tôi có rơi vào bước đường này không ?”

Diêu Diệp không nói gì, vẫn cắn chặt lấy môi mình, cho đến khi cắn bật cả máu ra, nước mắt từng giọt từng giọt to từ trong mắt cô ta rơi xuống.

“Được rồi! Đừng khóc nữa !” Tô Vi Tín không kiên nhẫn ngắt tiếng Diêu Diệp, bộ dạng như không muốn nhìn thấy cô ta thêm nữa, “Cô muốn bao nhiêu tiền ?”

“Em không phải là muốn tiền . . . . .thật đấy.” Diêu Diệp vội vã giải thích, “Em, em đã có . . . . .con . . . . .của anh rồi.”

“Cái gì?” Tô Vi Tín giật mình nhìn Diêu Diệp, nhất thời không phục hồi được tinh thần . Bỗng dưng, ông ta lại cười lạnh mà hỏi, “Cô làm thế nào chứng minh đứa trẻ này là con tôi ? Những người đàn ông lên giường với cô hình như cũng không ít cơ mà ?”

Diêu Diệp giống như bị sét đánh vậy, ngây ngốc ở nơi đó, trong lòng giống như bị chém vào mấy nhát đau đớn, đau đến mức không thể thở được nữa.

Tô Vi Tín lại cắn bản không hề bị sự đau thương này của Diêu Diệp làm động lòng, tiếp tục nói : “Lẽ nào tôi lại nói sai rồi à ? Có muốn tôi nói ra là ai không ?”

Trong lòng lại lạnh lùng nghĩ : Dù đúng là do ông ta bảo Diêu Diệp lên giường với những ông chủ mà ông ta có qua lại công việc làm ăn , nhưng, giờ cô ta lại dám đổ vạ ố lên người ông ta, mơ tưởng !”

Cổ nén đau lòng, Diêu Diệp dùng thanh âm run rẩy biện bạch: “Vi Tín, xin hãy tin em, đứa bé thực sự là con của anh. Nếu không tin, chúng ta có thể đi làm xét nghiệm DNA.”

“Cho dù có là của tôi, tôi cũng không muốn! Vạn nhất lại sinh một đứa con gái, giống như cô, chỉ biết lên giường với người ta, tôi thà là không có !” Tô Vi Tín hung tợn nói.

Những lời này vừa nói ra, Diêu Diệp đã hoàn toàn bị đánh gục, trái tim đã vỡ nát thành nghìn mảnh, lại như vô tình bị đổ muối lên. Nhìn thấy sự tuyệt tình trong mắt người mình đã từng yêu kia, Diêu Diệp chỉ biết lặng lẽ xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Quyển 3 - Chương 104: Người Thần Bí

Bách Phú đang hoang mang rối loạn chạy từ trong văn phòng ra, thì gặp Ninh Tiêu.

Vừa nhìn thấy gương mặt tươi cười như ánh nắng trời của Ninh Tiêu, đám mây đen trong lòng Bách Phú như trong chốc lát đã biến mất toàn bộ : “Sao anh lại đến đây ?”

“Để cho cô và anh họ xem một bức ảnh. “

“Bức ảnh ?”

“Ừm. Là của Tiểu Ích Triết cầm từ cục cảnh sát ra.”

“Oh.”

Sau khi gặp Lăng Hạo, Ninh Tiêu lấy ra bức ảnh đó, kỳ thực dụng ý của anh ta là muốn mượn thế lực của Lăng Hạo, giúp điều tra xem kẻ tạo ra thảm án diệt môn này là ai.

Lăng Hạo xem xong, đem bức ảnh cho Bách Phú.

Bách Phú vừa nhìn thấy, lập tức ngây ra, không dám động đậy nữa.

“Làm sao thế?” Lăng Hạo vô cùng lo lắng hỏi, gương mặt trắng bệch của Bách Phú kỳ thực làm hai người họ sợ chết đi được.

“Tôi . . . . .tôi biết người này.” Bách Phú có chút kinh hoàng nói, “Hắn ta chính là Sở Phươg.”

“Sở Phươg!” Lăng Hạo và Ninh Tiêu đồng loạt kêu lên.

Ninh Tiêu không thể tin được hỏi : “Không thể nào chứ ? Sở Phươg nếu có thể sống đến hiện tại ít nhất cũng phải hơn một trăm tuổi, người trong bức

ảnh này nhiều nhất cũng chỉ ba mươi tuổi. Sao có thể ?”

“Tôi không nhận nhầm đâu.” Bách Phú kiên định nói, “Khi còn ở thôn Nhạn Đề trong căn nhà gỗ đỏ tôi đã nhìn thấy hân, hơn nữa trước giờ cũng chưa từng quên được. Hân nhất định là Sở Phụng !”

Lăng Hạo nhìn thấy sự kiên định này của Bách Phú, cũng nói : “Thời gian này những chuyện không ngờ được chúng ta gặp cũng đâu có ít, thêm một chuyện cũng không phải là không có khả năng. Mặc dù chỉ có một mình Bách Phú từng gặp qua Sở Phụng, nhưng anh vẫn tin cô ấy. Hơn nữa hiện trường vụ hỏa hoạn đó chúng ta cũng đều đã nhìn thấy, thật đúng là không hề bình thường, tuy ột đối không thể là chuyện mà ‘con người’ có thể làm ra được .”

Nhớ tới đám cháy lạnh như băng kia, lại nghĩ tới những thi thể bị cháy đen co quắp, rồi nghĩ tới cuộn da người đã không thấy nữa, Ninh Tiêu cũng than một tiếng, đến anh họ lý trí như thế đều ủng hộ Bách Phú, cũng có thể Bách Phú nói đúng.

Lăng Hạo cùng với Ninh Tiêu lập tức gửi đi thông tin trong phạm vi thể lực của mình, tất cả đều truy tra tin tức của người tên Sở Phụng trên bức ảnh.

Vốn định buổi tối sẽ cùng đi tìm Tiểu Ích Triết, để nói chuyện với ông ta một lần nữa. Nhưng, Lăng Hạo lại nói mình có việc, vì vậy Ninh Tiêu chỉ có thể cùng với Bách Phú và Trương Dương tới chỗ ở mới của Tiểu Ích Triết, một khu nhà trọ cao cấp thuộc tiểu khu Di Lan.

Tới địa chỉ mà Tiểu Ích Triết đã đưa cho Ninh Tiêu, đứng trước cửa ầu chuông rất lâu, mà không hề có hồi đáp nào.

“Mọi người có ngửi thấy mùi gì đó không ?” Bách Phú tới gần nói, một mùi máu tươi cứ liên tục lãng vãng quanh mũi cô, làm cô khó chịu đến mức buồn nôn.

Ninh Tiêu và Trương Dương khó hiểu cùng nhìn Bách Phú.

Bách Phú trong lòng lại như đang bị một tảng đá lớn đè lên, buồn bực vô cùng, rõ ràng đang không cách nào hít thở nổi. Cô lùi lại sau một bước, bịt chặt mũi lại, cố gắng hết sức để hít thở nói : “Một mùi máu tanh.”

Ninh Tiêu cùng Trương Dương vừa nghe như vậy trong lòng kinh hoàng, điên cuồng gõ cửa song vẫn không hề có ai trả lời.

“Có lẽ đã xảy ra chuyện rồi.” Ninh Tiêu vừa nói, vừa chạy xuống dưới lầu để tìm nhân viên quản lý.

Rất nhanh, người quản lý đã cầm công cụ lên trên lầu.

Lúc này, mùi máu tanh đã càng lúc càng nồng đậm hơn, người quản lý gõ cửa thêm mấy lần, xác định là không có ai ra mở cửa, mới dùng công cụ để mở cửa chính ra.

Cửa vừa mở ra, một mùi máu tanh nồng cùng với hàn khí xông thẳng ra phía bên ngoài.

Bách Phú vừa muốn nhìn vào bên trong, đã lập tức bị Trương Dương dùng tay bịt chặt mắt cô lại, sống chết cũng không chịu buông tay.

Điều này cũng không trách Trương Dương được, anh ta quả thực cũng rất sợ cảnh tượng trước mắt lúc này sẽ dọa đến Bách Phú.

Không sai, Bách Phú đúng là đã nhìn thấy không ít hiện trường máu me, nhưng cảnh tượng tàn khốc trước mắt lúc này không biết cô liệu có thể chịu đựng nổi hay không, cũng liệu có chống đỡ được không nữa.

Tiểu Ích Triết hay nói hay cười kia, giờ đã biến thành một thi thể lạnh băng.

Thi thể bị treo tít trên trần nhà cao cao, trên bức tường xinh đẹp bị vấy lên vô số những giọt máu to nhỏ, còn trên sàn nhà bóng loáng lúc này đã bị máu của Tiểu Ích Triết chảy ra làm cho không nhận ra được màu sắc lúc ban đầu nữa.

Trên thi thể trắng bệch kia lúc này bị che phủ đầy đặc những lỗ máu, trên mặt cũng không khác gì, dường như đã bị con gì đó cắn vậy. Một con mắt còn từ bên trong hốc mắt rớt ra ngoài, đang lơ lửng trên gò má trắng đã vỡ nát.

Nếu không phải đã gặp qua Tiểu Ích Triết mấy lần, thì e là Ninh Tiêu và Trương Dương khó mà nhận ra được ông ta.

Mấy người quản lý nhìn thấy cảnh tượng thảm khốc này, lập tức nôn ọe không thôi.

May mà Bách Phú kịp thời được Trương Dương che kín mắt rồi đưa cô đến một chỗ cách xa đó, căn bản là không hề bị ảnh hưởng gì. Chỉ có Trương Dương với Ninh Tiêu xui xẻo, trong tim không ngừng cảm thấy buồn nôn, dù cho sau đó bụng rỗng ảm ỉ, cũng không thể ăn được chút gì.

*

Ở bên này Lăng Hạo đang hẹn cùng Kỷ Nhan ăn cơm tại nhà hàng.

“Anh gần đây vẫn khỏe chứ.”

Kỷ Nhan ép xuống trái tim đang đập thình thịch hỏi, cô không rõ Lăng Hạo tại sao lại hẹn mình ra nơi này, thậm chí còn đang lo lắng không biết Lăng

Hạo có phải vì muốn chia tay với mình hay không, vì vậy cứ không dám đi. Sau, cũng lại là Dịch Đạo khuyến khích cô, nói Lăng Hạo nhất định là biết lỗi, hối hận rồi, nên mới muốn đặc biệt tìm chút lãng mạn để quay lại với cô, nghe vậy cô mới có dũng khí đi đến đây.

Kỷ Nhan còn đặc biệt mặc một bộ váy màu phấn nhạt lộ ngực, không còn phong cách cao ngạo vốn có thường ngày nữa, mà giờ như một thiếu nữ thanh khiết trong trẻo.

Nghe thấy Kỷ Nhan hỏi, Lăng Hạo không trả lời, lại tự mình rót rượu cho Kỷ Nhan: “Ồ Party ngày hôm đó, anh thấy em với Dịch Đạo đi với nhau ... hai người ...”

Kỷ Nhan sùng sốt, lập tức có chút vui vẻ trong lòng, anh ấy đang ghen hay sao ?

“Bọn em là bạn, Dịch Đạo là một người tốt.” Kỷ Nhan nhẹ nhàng trả lời.

“Đúng vậy, anh cũng cảm thấy như thế.” Lăng Hạo uống một ngụm rượu, chậm rãi nói tiếp: “Cậu ta hình như rất thích em”

“Sao thế được.” Kỷ Nhan nhỏ giọng biện bạch, nhưng trong lòng lại rõ ràng hiểu tình cảm của Dịch Đạo dành cho mình. Không biết bắt đầu từ lúc nào, anh ta lại đặc biệt chú ý đến từng cái nhíu mày, từng nụ cười, từng cử động của cô.

Lăng Hạo chỉ cười cười với Kỷ Nhan: “Không sao cả, có cậu ta ở bên cạnh em là anh yên tâm nhiều rồi.”

Nghe thấy câu nói này, Kỷ Nhan trong lòng lập tức trầm xuống, một dự cảm đáng sợ đang đổ ập về phía cô, đến hô hấp dường như cũng khó khăn hơn nhiều. Cô dùng tay run rẩy nắm chặt lấy di động của mình, cố gắng mạnh mẽ nói: “Xin lỗi, em vừa nhớ ra còn có việc, thật ngại quá phải đi trước đây.”

“Đừng như vậy.” Lăng Hạo gọi Kỷ Nhan lại, song không hề nhìn cô, chỉ chăm chú nhìn vào ly rượu trên tay mình, “Trốn tránh không phải là cách giải quyết tốt. Chúng ta cũng đừng trốn chạy nữa.”

Kỷ Nhan bất động, đến run rẩy cũng không còn nữa, cả dũng khí ngẩng đầu lên nhìn Lăng Hạo giờ cũng đã không còn.

Lăng Hạo tiếp tục nói: “Em nói anh đối với Bách Phú không bình thường, anh đã từng phủ nhận. Nhưng hiện giờ anh muốn thú thực với em, trong lòng anh Bách Phú đúng là rất đặc biệt, tại sao như vậy chính anh cũng không hiểu được nữa ... nhất là hiện giờ, mỗi lần nhìn thấy cô ấy, anh đều cảm thấy hình như từ rất lâu rất lâu trước đây, cô ấy đã được khắc ở trong tim mình vậy, muốn quên cũng không cách nào quên được.”

“Anh đã từng cố gắng, thật đấy. Nỗ lực để quên cô ấy đi, nhưng anh không thể. Anh cứ luôn không nhịn được mà muốn nhìn thấy cô ấy, muốn biết lúc này cô ấy đang làm gì. Dù cho có đang ở bên cạnh em, anh cũng vẫn như vậy.”

“Anh đã từng nói sẽ chăm sóc em cả đời này, nhưng hiện giờ anh đành thất hứa ...”

“Anh biết một câu ‘xin lỗi’ chẳng thể bù đắp lại được gì cho em ... kiếp sau anh sẽ hoàn trả tất cả lại cho em, được không?”

Lời Lăng Hạo vừa dứt, một cái tát của Kỷ Nhan đã rơi xuống mặt anh ta: “Trả lại ? Anh có trả lại được hay không ? ! Kiếp này anh không trả nổi, đến kiếp sau anh cũng chẳng thể trả được đâu !!!”

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Quyển 3 - Chương 105: Đạo Hỏa Tác

Cái tát vang dội của Kỷ Nhan cùng sự giận dữ rời đi, khiến cho tất cả mọi người trong phòng ăn đều đem ánh mắt chiếu thẳng vào trên người Lăng Hạo.

Lăng Hạo chỉ cười khổ với bản thân một chút, tự mình uống rượu, anh ta không hi vọng xa vời là Kỷ Nhan sẽ tha thứ cho mình, chỉ hi vọng cô có thể tìm được một người thực lòng yêu thương cô.

Song Kỷ Nhan làm sao có thể dễ dàng buông xuống mối quan hệ mà cô đã nguyện phải trả giá bằng tất cả như thế được.

Kỷ Nhan không hề rơi lệ, bởi vì đã không còn khóc ra được nữa, có rơi ra chỉ có thể là máu mà thôi. Hiện giờ cô chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới, từ trong ra ngoài, đầu đầu cũng đầy những vết thương.

Cô không mục đích đi mãi, bước đến một quán bar nhỏ tối tăm, trực tiếp gọi ra một bình Vodka.

Vài chén rượu đi xuống, Kỷ Nhan liền cảm thấy trước mắt mọi thứ đều như đang quay cuồng, nhưng cô vẫn không coi ra gì mà tiếp tục uống mạnh.

Nơi long xà hỗn tạp như thế này, với một mỹ nữ như Kỷ Nhan xuất hiện đương nhiên lập tức thu hút không ít những ánh mắt mang theo bụng dạ khó lường.

Vừa mới nói, phiên toái đã đến.

“Em gái, uống rượu một mình sao ?” Một kẻ áo đen tóc vàng, đáng vẻ lưu manh bước tới.

Kỷ Nhan đến liếc cũng lười chẳng buồn nhìn hắn một cái. Xem bộ dạng của hắn, cũng chẳng biết đã thành niên nữa hay chưa.

“Lạnh lùng đấy? Tao thích .” Một kẻ khác lại bước đến gần.

Cứ như vậy, chỉ trong có mấy phút ngắn ngủi, mà bên người Kỷ Nhan đã tập hợp đến bốn năm thanh niên.

Đám thanh niên này nhìn thấy Kỷ Nhan vừa trẻ đẹp mỹ miều thân hình lại gợi cảm, đương nhiên để lộ hết bản tính, ai ai cũng giơ tay ra, hướng về phía Kỷ Nhan mà bắt.

“Tránh ra !” Kỷ Nhan phiên phức đẩy những cái tay đáng ghét kia ra, vút mấy tờ bạc lên mặt quầy, rồi hướng ra phía ngoài quán bar mà đi.

Song đám ác lang kia làm sao có thể dễ dàng bỏ qua con cừu con béo mập là Kỷ Nhan chứ ?

Vừa mới đi ra đến ngoài cửa chính của quán bar, đám thanh niên đó đã lập tức kéo Kỷ Nhan đưa lên một chiếc xe.

Kỷ Nhan liều mạng giấy dựa, song chẳng thể thoát khỏi biết bao móng vuốt đang giữ chặt lấy cô. Mới chỉ được một lát, cô đã hoàn toàn mất đi tri giác.

*

Ở phía bên này Diêu Diệp cũng chẳng khá hơn gì so với Kỷ Nhan.

Tuy rằng đã bị Tô Vi Tín kia hung hăng chà đạp, nhưng Diêu Diệp trong lòng lại vẫn không thể bỏ qua người đàn ông vô tình này được. Cô ta lại lần nữa tìm đến cửa câu lạc bộ đêm mà Tô Vi Tín thường đi, cô ta biết hôm nay Tô Vi Tín có hẹn với đám hồ băng cầu hữu ở nơi này để giải khuây. (Hồ băng cầu hữu : Bạn xấu, bạn bè không tốt)

Đợi suốt bốn tiếng đồng hồ, mới thấy Tô Vi Tín bước ra.

Cơ hội này Diêu Diệp đương nhiên không thể buông tha, cô ta như phát điên mà xông đến phía trước xe của Tô Vi Tín, mặc dù ông ta đã nhanh chóng phanh xe lại, song cô ta vẫn bị đâm vào phần chân, mất đi cân bằng mà ngã nhào về phía sau.

Tô Vi Tín bị dọa đến toàn thân đổ mồ hôi, vội vã xuống xe, phát hiện hóa ra là Diêu Diệp, không dừng được mà phát hỏa giận dữ.

“Cô điên rồi à ! Muốn chết thì cút xa đi một chút !” Tô Vi Tín cả người nóng nực mùi rượu vẫn mắt lên hét.

Diêu Diệp bất chấp thân thể đau đớn, quỳ trên mặt đất cầu xin: “Vi Tín, anh tin em đi, đứa trẻ này đúng là của anh mà ! Đợi đứa bé lớn một chút là em có thể đến bệnh viện để kiểm tra DNA ... ..”

“Có phải hay không lời tôi nói ngày hôm đó vẫn chưa rõ ràng sao ? Tôi nói rồi, cho dù đứa bé này có thực là con của tôi, tôi cũng không cần ! Cô đã nghe rõ chưa , hả ?”

Tô Vi Tín găm hết xong, lại quay trở về xe.

Diêu Diệp không từ bỏ ý định đuổi theo không ngừng đập vào cửa sổ : ” Vi Tín, anh không phải nói vợ anh mãi không đẻ cho anh một đứa con trai, muốn có một đứa con trai sao ? Em sẽ sinh cho anh, được không ? Tin em, đứa bé này thực sự là con anh mà ... ..”

Tô Vi Tín lãnh khốc vô tình kỳ thực trước giờ chưa từng phải chịu loại trách nhiệm này, nhìn thấy Diêu Diệp mặt dày khổ sở dây dưa, ông ta sớm đã chán ghét lắm rồi. Vì vậy trực tiếp khởi động xe, căn bản không hề để tâm tới sự an nguy của Diêu Diệp ở bên cạnh.

Có thể là ngại Diêu Diệp cứ đập ầm ầm vào cửa kính xe, Tô Vi Tín quét thân xe một cái, đem Diêu Diệp hất sang một bên. Lại không ngờ bên cạnh đường có một cái hố sâu, Diêu Diệp mất đi cân bằng trực tiếp ngã nhào xuống đó.

Biến cố đột ngột này khiến cho Tô Vi Tín đang nửa say nửa tỉnh chốc lát tỉnh táo lại hoàn toàn, ông ta vội cầm lấy đèn pin trên xe, vừa lăn vừa tuột xuống dưới hố, hóa ra thấy chiếc hố này cũng không sâu lắm.

Tìm nửa ngày mới tìm thấy được Diêu Diệp, chỉ là, ở nơi mà đèn pin trong tay chiếu vào, tất cả đều là máu tươi.

Tô Vi Tín run rẩy mà đem ngón tay mình giơ đến gần động mạch chủ trên cổ của Diêu Diệp.

Trời ạ! Cô ta chết rồi !

Làm sao bây giờ? Tô Vi Tín không ngừng hỏi chính mình. Suy nghĩ một lát, ông ta vẫn đi đến quyết định cuối cùng — giấu xác đi.

Năm mươi mét về hướng Đông chính là một con lạch, Tô Vi Tín bèn đem thi thể của Diêu Diệp kéo đến bên con lạch, rồi đẩy xuống dưới đó.

“Bùm” một tiếng, thi thể của Diêu Diệp cũng biến mất theo.

Khi trở lại trên xe, Tô Vi Tín cả người đã đầy mồ hôi. Ông ta không dám quay đầu lại nhanh chóng lái xe về nhà.

Suốt một đêm đó, Tô Vi Tín không thể ngủ ngon được.

Cả đêm ông ta đều nằm mơ. Một lúc mơ thấy Diêu Diệp ở trước mặt ông ta không ngừng khóc lóc, bắt ông ta đền mạng; một lát lại mơ thấy cảnh sát đem theo còng số tám đến bắt giữ ông ta, bị bắt vào tù rồi, còn bị đấm tội phạm hung ác trong tù vậy lấy đánh nữa ....

Không biết ông ta đã bao nhiêu lần hét lên mà tỉnh lại từ trong mơ, sau đó lại nom nớp lo sợ mà nằm xuống .... cho đến khi ông ta tỉnh lại đến lần thứ bảy, thì đã không thể ngủ thêm, cứ thế mở to mắt cho đến lúc hùng hống.

*

Hôm nay Tô Vi Tín bình thường luôn ngủ dậy muộn, sáu giờ đã từ giường đứng dậy, đến cơm cũng không có tâm tình để ăn, mà vội chạy xuống dưới nhà để đi mua báo.

Có thể là vẫn chưa bị phát hiện, trên báo không hề có tin tức gì liên quan đến chuyện phát hiện thi thể phụ nữ ở con lạch cả.

Tô Vi Tín trên dưới bất an về tới khách sạn, nom nớp lo sợ, cứ vừa nhìn thấy cảnh sát hay thậm chí thành quân đều sợ tới mức hai chân như nhũn ra, không còn có tâm tình mà chú ý đến Bách Phú nữa.

Song, suốt cả một ngày đã trôi qua, cũng không thấy có cảnh sát đến tìm ông ta.

Diêu Diệp không đến khách sạn làm việc. Điều này là đương nhiên, vì cô ta ở đâu giờ này chỉ mình Tô Vi Tín rõ nhất.

*

Nhưng không chỉ Diêu Diệp, ngay cả Kỳ Nhan tự nhiên cũng không đến đi làm.

Lăng Hạo biết được Kỳ Nhan không đi làm, lại cũng không có gì nghi ngờ, chỉ cảm thấy cô vẫn là vì chuyện của ngày hôm qua mà buồn bực. Hiện giờ chuyện đang khiến anh ta đau đầu nhất chính là việc Ninh Tiêu nói với anh ta về cái chết thảm của Tiểu Ích Triết.

Theo cảnh sát báo cáo, Tiểu Ích Triết như thể đã phải chịu qua khổ hình vậy. Bởi vì, từ lúc bị thương cho đến lúc chết, tất cả là khoảng năm giờ đồng hồ. Cũng chính là nói, Tiểu Ích Triết đã bị tra tấn suốt năm giờ đồng hồ đó, rồi mới bị thảm mà chết đi.

Tiểu Ích Triết tuổi tác không lớn, làm việc thủ đoạn cũng đều không phải là tâm ngoan thủ lạt, theo lý không có khả năng gây ra cừu hận gì như thế. Rốt cuộc là ai, lại có thể oán hận ông ta đến vậy?

Ninh Tiêu sau đó còn đưa Thọ sản đến hiện trường, nhưng, cũng giống như lần xảy ra hỏa hoạn trước, hòng phách của Tiểu Ích Triết cũng đã không biết đi nơi nào. Thọ sản phỏng đoán, rất có thể đã bị người khác dùng pháp thuật khống chế.

Nếu là như vậy, hai vụ thảm án này liệu có liên quan đến nhau chăng? Nếu như nói là có quan hệ, vậy thì mục đích của kẻ đó là gì? Mà kẻ vẫn giấu mặt phía sau rốt cuộc là ai?

Còn có Sở Phương kia nữa .... theo lời nói của Bách Phú, thì hẳn ta vẫn đang sống rất bình thường. Không rõ là thế lực gì đã khiến cho hắn có thể trường sinh bất lão như vậy? Những năm này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì chứ?

Mà nếu tất cả những điều này đều do Sở Phương làm, vậy thì việc đã cách bao nhiêu năm, ông ta còn để nửa tấm da người kia ở nơi nào? Hay cả hai mảnh da người bị chia ra đó giờ đều ở trong tay ông ta?

Sự tình càng ngày càng không đơn giản, ai biết về sau còn có thể phát sinh ra những chuyện gì. ~

— Hết quyển 03 —

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Quyển 4 - Chương 106: Chia Tay

Quyển thứ 4 : Mười ba lời nguyên xuất hiện.

Bao gồm 26 chương (từ ch 106 đến ch 131)

Theo con dao đầu kịch liệt cùng với sự ghê tởm, Kỳ Nhan cuối cùng đã dần tỉnh lại. Nhưng vừa mở mắt, đã phát hiện mình đang ở trong một nơi xa lạ. Mà quần áo trên người rõ ràng cũng đã khác hẳn với ngày hôm qua.

Nghĩ tới chuyện bị những cánh tay ác thú tóm lấy ngày hôm qua, sau khi bị kéo lên xe, kể từ lúc đó dường như ký ức của cô đã bị dừng lại hoàn toàn ...

Cứ nghĩ tới những điều đó, Kỳ Nhan bị dọa đến bật dậy, kiểm tra xem trên người mình có gì khác thường hay không .

“Cô tỉnh rồi sao ?”

Kỳ Nhan theo hướng âm thanh phát ra nhìn tới, hóa ra ở ghế sofa đằng sau có một người đang ngồi — Dịch Đạo.

Lúc này Dịch Đạo đang dựa lưng vào sofa, hướng về phía cô nói : “Cô tối qua uống say, lại một mực nói không muốn về nhà, cho nên tôi mới đưa cô tới khách sạn.”

“Anh đã làm gì tôi thế ?” Kỳ Nhan lạnh như băng hỏi.

Dịch Đạo sùng sốt, lập tức phản trả : “Không có, tôi không làm gì cả ... . Y phục của cô tối qua đều bị nồn bẩn hết cả, cho nên tôi nhờ phục vụ giúp cô thay ra thôi. Chỉ có vậy !”

Cứ nhìn thấy gương mặt tròn tròn của Dịch Đạo, Kỳ Nhan trong lòng lại càng thêm phần hận, không biết có phải vì Dịch Đạo cũng là bạn với Bách Phú hay không, mà vừa nhìn thấy anh ta, Kỳ Nhan lại nhớ tới Bách Phú đã một tay phá vỡ hạnh phúc của cô.

Tuy nhiên Dịch Đạo lại chẳng hề phát hiện ra những điều này, anh ta vẫn dựa vào sofa, tự nói : “Sau này cô đừng một mình đi uống rượu như thế, nguy hiểm lắm, mà cô thì lại xinh như thế ... .”

Còn chưa nói hết, đã bị Kỳ Nhan đang phần nộ ngắt lời : “Chuyện của tôi không cần anh quản ! Anh cho rằng anh là ai hả ? Tôi chết hay sống đều không hề liên quan đến anh ! Mau trả y phục lại cho tôi !”

Thân thể của Dịch Đạo cứng ngắc, rồi lại cười nói : “Cô không sao thì tôi đi trước, y phục tôi sẽ bảo nhân viên phục vụ đưa đến !”

Sau đó Dịch Đạo không nói thêm câu nào lập tức rời đi, Kỳ Nhan không thêm để ý đến anh ta, lập tức mặc y phục mà nhân viên phục vụ đưa tới, vội vàng quay lại văn phòng.

Điều làm Kỳ Nhan không thể ngờ được là, toàn bộ trên dưới khách sạn lúc này đều đã biết chuyện tình một đêm của cô với Dịch Đạo ! Không ít người còn vì chuyện Lăng Hạo bị đội mũ xanh (Cắm sừng) mà vô cùng bất bình, nhất là các cô gái. Trước giờ họ cứ nhìn Kỳ Nhan là vô cùng ngưỡng mộ hoặc bái phục, song hiện giờ đã không còn như vậy, thậm chí giờ cả những nhân viên cấp thấp nhất cũng đều lên lút liếc nhìn cô mấy cái.

Những ánh mắt sắc bén đó khiến Kỳ Nhan như ngồi trên đống kim, chưa đến được mấy phút đã phải đi ngay. Cô hiện giờ chỉ cảm thấy sợ hãi, mà điều làm cô sợ hãi cũng chỉ có một, đó là sẽ bị Lăng Hạo biết được.

Tuy rằng chính Lăng Hạo đã đề nghị chia tay, nhưng Kỳ Nhan không hề muốn để Lăng Hạo nghĩ rằng mình buông tay với anh.

*

Nhưng tin tức này vẫn nhanh chóng được truyền đến tai Lăng Hạo, có người thậm chí còn thêm mắm thêm muối tí mĩ kể lại cho anh ta nghe.

Thực sự, Lăng Hạo căn bản không hề tin Kỳ Nhan lại tùy ý như vậy. Tiếp xúc bao nhiêu năm, Lăng Hạo đối với Kỳ Nhan đã quá hiểu. Có điều anh ra lại từ đây lòng thực sự hy vọng chuyện này là thật, bởi vì có như thế, cảm giác tội lỗi trong lòng anh ta mới được giảm bớt đi phần nào, dù sao bản thân anh ta cũng đã nợ cô quá nhiều. Nếu như có thể có một người đàn ông thực lòng yêu Kỳ Nhan xuất hiện, toàn tâm toàn ý chăm sóc cô, giúp anh ta có thể hoàn thành lời hứa chưa làm hết này, vậy thì sẽ tốt biết bao.

Bách Phú khi nghe được tin tức này lại không hề trầm mặc như Lăng Hạo, cô lập tức gọi điện thoại cho Dịch Đạo, muốn hỏi cho rõ là có chuyện gì, tiếc là Dịch Đạo không hề bắt máy. Bách Phú ngàn vạn lần cũng chẳng thể ngờ được, tất cả những chuyện này, đều bắt nguồn từ cô ... .

*

Kỳ Nhan trong lòng đầy ủy khuất sau khi rời khỏi khách sạn, phần nộ gọi điện thoại cho Dịch Đạo. Khách sạn với Bách Phú, Dịch Đạo gần như lập tức nhận điện của cô.

Còn chưa đợi Dịch Đạo mở miệng, Kỳ Nhan đã phát hỏa với anh ta : “Sao anh lại đưa tôi tới khách sạn ? Anh không có não à ? Hiện giờ toàn bộ người trong khách sạn không ai là không biết chuyện này, anh có biết người ta nhìn tôi như thế nào hay không ? ... .tôi sau này làm sao mà làm việc tiếp ở đây được nữa ?”

Một tràng những chất vấn liên tiếp xông về phía Dịch Đạo, song anh ta chẳng hề tức giận, chỉ im lặng lắng nghe.

“Anh giờ đang ở đâu ?” Kỳ Nhan tức giận hỏi.

“Tôi ... ..” Dịch Đạo ấp úng không muốn nói : “Cô có chuyện gì sao ?”

“Tôi hỏi anh bây giờ đang ở đâu ?” Kỳ Nhan lần nữa cao giọng hỏi.

“Tôi đang ở trong căn phòng lúc này. “

... ..

Dựa theo địa chỉ Dịch Đạo đưa, Kỳ Nhan quay lại cửa căn phòng gây họa lúc trước.

Cô cũng không biết vì sao, nhưng cứ muốn phải đến nhìn một chút, dù cho trong tiềm thức của cô cứ luôn cảm thấy có gì đó không hề thích hợp.

Ấn chuông đến nửa ngày, Dịch Đạo mới mở cửa cho cô.

Đi vào phòng của Dịch Đạo xong, Kỳ Nhan chỉ cảm thấy căn phòng tối mù mù. Tấm rèm cửa dày cộm đã bị thả xuống, nếu đi lại không cẩn thận, nhất định khó tránh được sơ sẩy.

“Sao lại không kéo rèm cửa lên, khó chịu quá .” Kỳ Nhan không vui oán trách.

“Cô khó chịu à.” Dịch Đạo vừa nghe thấy bèn lấy điều khiển bật điều hòa lên.

Chuyện này làm Kỳ Nhan càng thấy kỳ quái, ” Anh làm sao thế ? Cứ cở cở quái quái thế nào ấy ?”

“Không ... ..không có.”

“Oh.”

Kỳ Nhan vờ như không có chuyện gì, bước đến bên cửa sổ , rồi bỗng nhanh tay kéo mạnh rèm cửa ra.

Kết quả trước mắt lập tức xuất hiện một con gấu trúc hai mắt đen thui.

“Anh sao thế này ?” Kỳ Nhan lập tức hoảng lên.

Nào chỉ có mắt ? Gương mặt tròn trịa của Dịch Đạo lúc này đâu đâu cũng thấy vết thương. Mà Dịch Đạo hình như vẫn chưa phản ứng lại được, chỉ ngây ra nhìn Kỳ Nhan .

“Anh bị người ta đánh sao ?”

“Làm gì có. ” Dịch Đạo không phục kêu lên , ” Cái đám kia còn bị thương nặng hơn tôi đây !”

Cái đám kia ?

Kỳ Nhan lập tức nhớ đến việc xảy ra trong xe ngày hôm qua.

Dịch Đạo là vì cô mà bị đánh ra nông nỗi này sao ? Kỳ Nhan trong lòng áy náy đoán. Lại thấy ánh mắt trốn tránh của Dịch Đạo, xem ra chuyện đúng là như vậy rồi.

“Anh ... ..thích tôi sao ?” Kỳ Nhan cúi đầu nhẹ hỏi.

Dịch Đạo ngượng ngập xoay đầu đi hướng khác, cũng coi như đã công nhận.

“Haiz ... ..” Kỳ Nhan nhẹ thở dài một hơi, tâm ý của Dịch Đạo cô đâu phải không nhìn ra chứ ? Song trái tim cô đã bị một người khác chiếm giữ, đã chẳng còn dư chút chỗ trống nào nữa.

“Tôi, sẽ không thích anh đâu.”

Kỳ Nhan cắn cắn bờ môi nói, mặc dù biết làm thế này là gây tổn thương cho người khác. Song nỗi đau dài không bằng đau ngắn, có những việc không thể dây dưa được. Bởi vì, điều đó sẽ dẫn đến càng nhiều phiền toái hơn.

Dịch Đạo nhẹ mỉm cười, chậm rãi nói : “Tôi, biết chứ ! ”

Nghe thấy câu nói này, trong tim Kỳ Nhan đột nhiên chua xót vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Quyển 4 - Chương 107: Bí Hiểm (Một)

Kỳ thật, ở khách sạn hiện giờ còn có một người nữa trong lòng bất an hơn cả Kỳ Nhan, người này chẳng ai khác chính là Tô Vi Tín.

Nhưng, Tô Vi Tín bất an không phải vì chuyện thi thể của Điều Diệp vẫn chưa bị phát hiện, rồi ông ta sẽ bị người ta nghi ngờ.

Ngược lại hoàn toàn, là vì thi thể của Điều Diệp không những không bị phát hiện, mà giờ còn không chút thương tích hao tổn nào đến khách sạn làm việc như thường !

*

Lúc đó, gặp Điều Diệp do bỏ việc không xin phép một ngày mà đang bị chủ quản răn dạy. Tô Vi Tín vừa nhìn thấy cô ta, sợ đến mức suýt nữa thì quỵ xuống đất.

Khó khăn lắm mới hồi thần lại được, Tô Vi Tín vội vã bước lên phía trước, ngăn cản vị chủ quản kia.

Điều Diệp vẫn giữ bộ dạng không kiêu ngạo không phản kháng, từ đầu tới cuối không thêm liếc Tô Vi Tín cái nào.

Điều này càng làm cho Tô Vi Tín sinh ra hoài nghi, bởi vì Điều Diệp trước giờ cứ nhìn thấy ông ta là quên hết cả, giờ lại có thể lạnh lùng như vậy với mình. Là đang giận dữ ? Hay là do có lý do gì khác ?

Cô ta không chết sao ?

Điều này ... ..làm sao có thể ?

Về vấn đề này Tô Vi Tín đã hỏi đi hỏi lại chính mình vô số lần, nhưng mỗi lần đáp án đều là không thể nào thế được. Bởi vì cho dù Điều Diệp không chết, chỉ bị hôn mê, thì sau khi ông ta vớt cô ta xuống sông, cũng không thể nào sống để quay về như thế này được ?

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì chứ ?

Cân nhắc mãi, Tô Vi Tín vẫn là quyết định chủ động tấn công, chứ nếu chỉ đứng đây chờ sự thật được phơi bày thật sự khiến cho ông ta không thể chịu được. Vì thế, Tô Vi Tín hẹn gặp Điều Diệp ở một tiệm ăn Tây Ban Nha trước đây vẫn thường tới.

Đã hẹn lúc bảy giờ, Tô Vi Tín lại phải đợi ít nhất hai tiếng đồng hồ, mới thấy Điều Diệp nhàn nhả đi tới. Chuyện này nếu là trước đây, Tô Vi Tín sớm đã tức giận mà nhảy dựng lên rồi, song giờ ông ta đến nửa câu trách mắng cũng không dám nói, ngược lại còn cố nặn ra một nụ cười.

“Điều Diệp, em vẫn khỏe chứ ?” Tô Vi Tín thân thiết hỏi han.

“Khỏe, có gì mà không khỏe.” Điều Diệp gương mặt không chút biểu tình trả lời.

Tô Vi Tín ngẩn ra, lại lập tức nở nụ cười, nhưng, trong lòng cứ cảm thấy Điều Diệp trước mắt này hoàn toàn khác với trước đây.

“Không sao là tốt, không sao là tốt ... .. vậy đứa bé có khỏe không ?”

“Đứa bé? Đứa bé ư ?”

Điều Diệp cứ như đang không hiểu, lại nhẹ nhàng vỗ về bụng mình, dường như đang mờ mịt vô cùng, sau đó bỗng dừng lại trở nên cực kỳ hưng phấn.

“Con của tôi khỏe lắm, nó sẽ mãi mãi ở bên tôi, mãi mãi ... ..”

Nhìn thấy bộ dạng trống rỗng này của Điều Diệp, Tô Vi Tín bắt đầu cảm thấy có chút sợ hãi. Bởi vì càng nhìn lâu, ông ta càng cảm thấy Điều Diệp hiện giờ rất không bình thường, song rốt cuộc là không bình thường ở chỗ nào, ông ta lại không thể nói được.

“Ngày hôm đó em làm sao trở về thế ?” Tô Vi Tín kiên trì hỏi. Mặc dù không muốn, nhưng ông ta biết, nếu như không hỏi cho rõ ràng, thì chuyện này sẽ mãi mãi dính lấy ông ta.

“Ngày hôm đó ... ..không nhớ nữa.” Điều Diệp vuốt ve bụng mình, cúi đầu đến nửa ngày, rồi mới trả lời.

“Hà ?” Tô Vi Tín ngẩn ra, đối với câu trả lời này quả thực là không thể ngờ đến.

Điều này lại càng làm cho ông ta tò mò hơn. Ngày đó sau khi ông ta đi rồi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ? Lẽ nào Điều Diệp bị đập vào đầu, cho nên mới mất trí nhớ như thế này ? Nếu đúng là như thế, vậy thì ông trời cũng thực sự là đối đãi quá tốt với ông ta.

Mặc kệ là rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Tô Vi Tín trong lòng vẫn thoải mái hơn hẳn. Ông ta nhiệt tình gấp thức ăn cho Diêu Diệp, còn nói chỉ cần là cô ta muốn, ông ta có thể tiếp tục chăm sóc đến cô ta, nếu như đứa bé này thực sự là của ông ta, vậy thì ông ta sẽ nguyện gánh vác trách nhiệm làm cha ... .. đại khái như vậy ...vv... ..

Diêu Diệp tựa hồ như chẳng hề có chút hứng thú với những lời hứa hẹn lúc này của Tô Vi Tín, không ngừng tiếp tục vuốt ve bụng mình, giống như đang âu yếm đứa con của mình, căn bản không hề để ý đến Tô Vi Tín đang nói những gì.

Ăn xong bữa, Tô Vi Tín giả mù sa mưa đưa Diêu Diệp về nhà, còn hỏi có muốn ông ta ở lại hay không. Sau khi nhận được lời từ chối dứt khoát, ông ta mới an tâm, huyết sáo mà đi về nhà.

Mấy ngày này có lẽ quá mệt mỏi, mà Tô Vi Tín vừa nằm xuống đã lập tức ngủ say.

Có điều làm Tô Vi Tín không ngờ tới là, ác mộng không hề rời xa ông ta, thậm chí còn càng lúc càng đến gần hơn.

*

Trong giấc mơ, tất cả đều là tiếng khóc của trẻ nhỏ, đinh tai nhức óc. Làm ồn đến mức khiến Tô Vi Tín không rõ có phải ông ta đã chết rồi hay không, rồi lọt vào mười tám tầng địa ngục của trẻ nhỏ.

Cảnh tượng trước mắt lại càng đáng sợ hơn, ngoài bóng đen mù mịt vô biên, là vô số những con mắt sáng lấp lánh không thể đếm hết được, còn có từng đôi từng đôi tay trắng bệch nhỏ bé đang hướng về phía ông ta ... ..

Tô Vi Tín hoảng sợ vừa thét lên, vừa đẩy những bàn tay đang chạm vào mình kia ... ..

Dưới sự hốt hoảng lay gọi của người vợ, Tô Vi Tín cuối cùng cũng tỉnh dậy.

Nguy hiểm thật!

Tô Vi Tín tự nói với chính mình, suýt chút nữa thì cứ ngỡ là không thể tỉnh dậy được nữa, mà sẽ phải mãi mãi bầu bạn với đám trẻ đáng sợ kia.

Song tại sao lại thế này chứ ? Tô Vi Tín uể oải vô cùng, ông ta chỉ muốn được ngủ một giấc yên ổn mà sao khó đến vậy !

Mang theo hai con mắt thâm quầng, Tô Vi Tín mệt mỏi đến khách sạn. Đến lúc ngồi vào bàn làm việc, ông ta vẫn mệt đến mức không thể mở được mắt ra nữa.

Hiện giờ Tô Vi Tín rốt cuộc đã hiểu được chuyện bí ẩn nhất trên thế giới này, chính là muốn ngủ mà không thể ngủ được. Nói ra cũng kỳ quái, chỉ cần nhắm mắt lại, là tiếng khóc của trẻ thơ lại truyền đến.

Đột nhiên, Tô Vi Tín nhớ tới Dịch Đạo. Ông ta lập tức xông ra phía ngoài văn phòng, đi đến chỗ Bách Phú để hỏi thăm tình hình của Dịch Đạo.

Bách Phú lúc này trong tay đang ôm một bó hồng thắm đến mức phát ra ánh đen, chẳng rõ vì sao, lại thấy Tô Vi Tín vẻ mặt tiêu tụy chạy đến chỗ mình, cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

“Có chuyện gì thế ?” Bách Phú cẩn thận hỏi, hiện giờ Tô Vi Tín xem ra giống hệt một kẻ nghiện, thực đúng là có chút dọa người.

“Không có gì, tôi chỉ là có mấy việc muốn hỏi Dịch Đạo mà thôi.” Tô Vi Tín có chút vô lực nói.

Bách Phú không trì hoãn, lập tức đưa số điện thoại của Dịch Đạo cho ông ta, nhìn Tô Vi Tín miễn cưỡng cầm lấy số điện thoại đi rồi, trong lòng vẫn rất tò mò. Một ngày này, cô luôn thấy Tô Vi Tín rất kỳ lạ, ngày nào cũng là một bộ dáng vô cùng mệt mỏi.

Nhìn tới bó hoa xinh đẹp trong tay mình, Bách Phú lập tức bỏ qua chuyện của Tô Vi Tín, trong tim thầm nghĩ : Hoa này không biết là do ai gửi nhỉ ?

Đang nghĩ tới đó, điện thoại bàn đã đổ chuông, Bách Phú lập tức nhận điện : “Xin chào !”

“Bó hoa đó, cô thích chứ ?” Một giọng đàn ông vô cùng dễ nghe truyền đến.

Bách Phú sững sốt, hỏi lại : “Anh là ai thế ?”

Người đàn ông đó nhẹ cười vang lên : “Chúng ta đã từng gặp mặt rồi, là ở sảnh lớn của khách sạn.”

“Anh là ... ..Mậu Ly ?” Bách Phú đoán.

“Tôi còn tưởng rằng cô đã không nhớ ra tôi nữa rồi đấy.” Giọng nói dịu dàng của Mậu Ly làm Bách Phú cảm thấy thoải mái khác thường.

“Sao có thể chứ.” Đương nhiên làm sao quên được, người đàn ông đẹp trai như thế, bất kỳ cô gái nào cũng khó mà quên được.

“Mấy giờ cô tan sở ?”

“Sáu giờ.”

“Hôm nay sau khi tan sở tôi mời cô đi xem phim có được không?”

“A ...” Bách Phú choáng váng, không phải chứ, bằng sơn mỹ nam khiến cả cái khách sạn cao cấp này từ trên xuống dưới mắt ăn mắt ngủ lại mời cô đi xem phim? Liệu có phải cô đang ngủ mơ hay không?

“Bách Phú, cô có nghe thấy không đây?” Mậu Ly nhẹ giọng gọi, làm trong lòng Bách Phú vô cùng thoải mái, chỉ muốn được nghe anh ta nói thêm mấy câu nữa.

“Được.” Bách Phú trả lời xong, bản thân cũng ngây ra. Rõ ràng chỉ gặp anh ta có một lần, sao có thể tùy tiện đồng ý lời mời của anh ta thế chứ?

Song Mậu Ly ở bên kia đã nghe được câu trả lời của Bách Phú, làm cô lúc này có muốn đổi ý cũng không được nữa.

“Vậy sáu giờ tôi sẽ đợi cô ở trước cửa khách sạn, không gặp không về.” Không đợi Bách Phú đáp lại, Mậu Ly đã cúp máy, giống như biết được Bách Phú muốn thay đổi ý định vậy.

Đúng là hết cách, chỉ đành đi vậy!

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Quyển 4 - Chương 108: Bí Hiểm (Hai)

Sáu giờ, Mậu Ly quả nhiên đang đứng ở cửa chờ Bách Phú.

Nhìn thấy Bách Phú đi ra, Mậu Ly nở ra nụ cười tươi rói. Chỉ một nụ cười vu vơ này, cũng thu hút vô số từng trăn hơi thở từ các cô gái xung quanh, tất cả các cô gái ai nấy đều dùng một loại ánh mắt vô cùng ghen tị mà trừng với Bách Phú.

Bách Phú làm bộ như không thấy những ánh mắt mang theo địch ý kia, mỉm cười tới trước mặt Mậu Ly, sau đó hai người cùng sánh vai bước đi.

Kết quả lại đụng phải hai anh em Ý Lệ cùng Ý Cương.

Ý Cương kỳ thực lấy lý do đến tìm Lăng Hạo, chứ thực ra là vì muốn gặp Bách Phú, kết quả là nhìn thấy Mậu Ly đang ở bên cạnh Bách Phú.

Địch ý của những kẻ cùng giới tính quả nhiên là trời sinh, vừa nhìn thấy Mậu Ly, gương mặt Ý Cương đã đen xì xuống.

Ý Lệ vừa hay tương phản hoàn toàn, gương mặt khi nhìn thấy Bách Phú thì xỉ xuống, song giây phút nhìn thấy Mậu Ly lại sáng ngời, không ngừng chăm chú nhìn vào đôi mắt đẹp của Mậu Ly, trên gương mặt để lộ chút ngượng ngùng.

Chỉ là, Mậu Ly hoàn toàn không thèm liếc Ý Lệ một cái, trực tiếp kéo Bách Phú đi thẳng.

Một đôi nam nữ xinh đẹp ở cùng một chỗ quả nhiên là thu hút không ít ánh nhìn, trên đường đi không một ai không quay lại nhìn hai người họ.

Đang lúc đi trên đường, một luồng khí đen bỗng dưng đưa đến bên người Bách Phú. Bản thân Bách Phú chẳng hề phát hiện ra điều này, chỉ có Mậu Ly đang bước đi bên cạnh nhìn ra.

Mậu Ly một câu cũng không nói, chỉ lặng lẽ đi chậm lại nửa bước, âm thầm vươn ngón trỏ nhẹ nhàng khoát một cái, đám hắc khí kia đến giây giụa cũng không kịp, đã thoáng chốc không thấy đâu nữa.

Động tác chỉ trong vài giây đồng hồ này Bách Phú đương nhiên không thể phát hiện ra, còn ngây ngốc tiến thẳng về phía trước. Cũng do vé xem phim bây giờ quá đắt, cô đã mấy năm không đi xem phim rồi, chỉ nên hiện giờ khó tránh khỏi có chút hưng phấn.

Mậu Ly biết cách quan tâm người khác còn mua cho Bách Phú một hộp bóng ngô to đựng cùng với cooca. Bách Phú vừa ăn bóng ngô, vừa vui vẻ xem phim. Còn Mậu Ly căn bản lại không hề nhìn lên màn hình, chỉ chăm chú nhìn vào cô.

*

Đúng vào lúc Bách Phú đang vui vẻ xem phim, thì Tô Vi Tín lại đang trong tình trạng khủng hoảng.

Ông ta đã gọi không ít cuộc điện thoại cho Dịch Đạo, song chẳng hề có ai bắt máy.

Dần dần, Tô Vi Tín càng lúc càng rơi vào trong cơn tuyệt vọng.

Giận dữ hút nốt hơi thuốc cuối cùng, Tô Vi Tín quyết định đến tìm gặp Diêu Diệp, hỏi xem có phải là cô ta đang giờ trò hay không. Song chuyện của Anh Đào còn sờ sờ ra kia, ai mà biết được người phụ nữ tâm dạ độc ác này sẽ còn làm ra được những chuyện như thế nào nữa ?

Lái xe vào khu nhà của Diêu Diệp, Tô Vi Tín hung dữ đập cửa nhà cô ta, tiếc là chẳng có ai trả lời.

Tô Vi Tín nản lòng đành phải điện thoại cho Bách Phú, nói cho Bách Phú tình cảnh hiện giờ của mình, muốn thăm dò xem giờ Dịch Đạo đang ở nơi đâu.

Bách Phú luôn nhiệt tình vừa nghe câu chuyện phức tạp của Tô Vi Tín, liền quên ngay những gì không hay lúc trước, trực tiếp đến dưới nhà Diêu Diệp, cùng Tô Vi Tín đi về nhờ Thợ săn đến xem thế nào.

Vốn dĩ Bách Phú không muốn đưa Mậu Ly đi lắm, nhưng anh ta cứ kiên quyết đòi giúp đỡ, lại thêm chuyện hôm nay anh ta đã mời cô đi xem phim, vì vậy Bách Phú cũng không thể cứng nhắc từ chối, chỉ đành đưa anh ta cùng về nhà.

Lúc về đến nhà, thấy Thợ săn đang không có chuyện gì làm cùng ngồi xem ti vi với Anh Đào.

Nhìn thấy Tô Vi Tín đến, Anh Đào tái mặt đi thẳng về phòng.

Còn Thợ săn lại liên tục chăm chú nhìn vào Mậu Ly ở phía đằng sau, giống như đang thăm dò gì vậy.

Mậu Ly thấy thế cũng không hề lùi bước, yên lặng nghênh đón ánh mắt lợi hại của Thợ săn.

Đổi mắt một hồi, Thợ săn dường như không phát hiện ra gì không ổn, chỉ đành phẫn nộ mà thu hồi ánh mắt.

Bách Phú đem chuyện của Tô Vi Tín ra đại khái kể lại với Thợ săn, đương nhiên cũng vì cô lúc này còn chưa hiểu hết được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nghe xong, Thợ săn mới liếc mắt về phía Tô Vi Tín.

Sau khi đã cẩn thận đánh giá một lúc, Thợ săn mới cười lạnh hỏi : “Chỉ có thể thôi sao ? Không phải còn có mấy việc bị ông che giấu sao ?”

Tô Vi Tín nghe thế sắc mặt cứng đờ, ánh mắt hoảng loạn, quả đúng là bộ dáng chột dạ.

Thấy Tô Vi Tín cứ do dự lừng khừng không chịu mở miệng, Thợ săn lại thân nhiên nói tiếp: “Nếu ông muốn tiếp tục che giấu, vậy thì tôi không thể giúp được ông rồi.”

Cẩn cẩn rằng, Tô Vi Tín húng hắng mấy tiếng mới có thể kể lại chuyện đâm xe vào Diêu Diệp như thế nào tường thuật lại một lần, có điều lại giấu đi chuyện mình đã vứt Diêu Diệp xuống sông.

“Sao ông lại không đưa Diêu Diệp đến bệnh viện chứ ?” Bách Phú tức giận hỏi. Cô quả thực không thể ngờ Tô Vi Tín lại có thể vô tình đến vậy, sớm biết thì đã không giúp ông ta, để ông ta tự làm tự chịu !

Tô Vi Tín xấu hổ cúi đầu, thấp giọng biện hộ : “Tôi, tôi . . . .tôi cũng không biết sao lại thành ra như vậy nữa, tôi quả thực không phải là cố ý. Tại lúc đó tôi uống nhiều rượu quá . . . .”

“Ông khẳng định lúc đó cô ta đã chết rồi sao ?” Thợ săn lạnh lùng hỏi. Anh ta cứ luôn mang một bộ dáng không chút biểu tình, khiến không ai biết được trong lòng anh ta đang nghĩ gì.

“Đúng, tôi đương nhiên khẳng định rồi, nếu không thì cũng không . . . .” Suýt chút nữa là nói lộ ra, hại Tô Vi Tín toát hết cả mồ hôi.

“Nếu không gì cơ ?” Bách Phú cảm thấy câu nói này của ông ta có điểm không bình thường, lập tức truy hỏi.

“Nếu không tôi cũng sẽ không bỏ cô ta lại một mình mà đi như thế.” Tô Vi Tín chẳng hề xấu hổ nói dối.

Mậu Ly ở bên cạnh lại bất giác cười một cái, giống như đã phát hiện ra Tô Vi Tín đang nói dối vậy.

Chỉ là đến bản thân Bách Phú cũng có chút không thể tin : “Thực chi có vậy thôi sao ?”

“Thật sự chỉ có vậy . . . .bằng không, tôi chết không từ tế được!” Tô Vi Tín giơ hai ngón tay lên làm bộ dạng thề thốt.

Bách Phú cũng không truy hỏi nữa, dù sao cô cũng chẳng có chứng cứ gì. Thế giới này vốn luôn công bằng, thiện có thiện báo, ác có ác giả. Những kẻ luôn làm xằng bậy nhất định sẽ phải gặp báo ứng !

Thợ săn vẫn giữ gương mặt không chút biểu tình, trong mắt anh ta, sống chết của kẻ chẳng hề có quan hệ với mình căn bản không đáng quan tâm. Nếu như không phải vì Bách Phú mở lời nhờ giúp đỡ, thì bất luận thế nào anh ta cũng không giúp.

“Cô gái đó còn ở khách sạn sao ?”

“Đúng.”

“Hiện giờ ?”

“Ừm . . . .hiện tại không có.”

Thợ săn không kiên nhẫn mà trừng mắt lên với Tô Vi Tín, dường như đang muốn nói : Ngu quá .

Tô Vi Tín nào dám bắt mắt, trên gương mặt vẫn giữ nụ cười, bộ dáng đứng như nô tài.

“Hiện giờ không có ở đây thì tôi biết làm thế nào, có điều tôi thấy giữa đầu lông mày của ông quả thực có khắc khí vậy lấy, ngày mai tôi sẽ đến khách sạn ông xem”

“Vậy đêm nay tôi phải làm sao ? ” Tô Vi Tín có chút run rẩy mà hỏi, ông ta chỉ cần cứ nghĩ lại những đôi mắt nhỏ bé sáng quắc không đếm hết nổi trong giấc mơ, là lại không nhìn được mà nổi hết cả da gà lên, “Tôi, tôi không dám về nhà nữa đâu, ai mà biết được sẽ xảy ra chuyện gì chứ. Liệu có thể . . . . . để tôi ở lại đây một đêm không?”

Tô Vi Tín bày ra bộ dáng đáng thương nhìn Bách Phú, song cô lại không hề đồng ý, sống chết cũng phải lắc đầu, Anh Đào còn ở đây, hai người họ gặp mặt nhất định là rất khó xử. Có điều đến cuối cùng, Bách Phú vẫn không thể bỏ qua con người đang mặt dày xin xỏ kia, đành miễn cưỡng đồng ý cho ông ta ở lại.

Do trong nhà cũng chẳng còn phòng trống, nên chỉ có thể để ông ta nằm ở sofa.

Sắp xếp xong xuôi, Bách Phú mới tiễn Mậu Ly ra cửa.

“Xin lỗi anh nhé, phim còn chưa xem xong.” Bách Phú áy náy nói lời xin lỗi.

“Không sao đâu.” Mậu Ly dịu dàng nói, không có chút gì là hờn giận bên trong.

“Vậy . . . .chúng ta lần sau lại đi xem nhé, tôi mời !” Bách Phú mỉm cười nói.

“Quyết định như thế nhé, đừng có nuốt lời đấy.” Mậu Ly cũng cười, nụ cười khiến cho Bách Phú trong lòng chợt rung động.

“Yên tâm đi. . .”

Tiễn Mậu Ly về xong, Bách Phú quay vào trong nhà, mở đến cửa đã bị thợ săn truy vấn : “Cái người tên Mậu Ly đó là ai ? Cô với anh ta thân quen lắm à ?

“Anh ta là khách ở khách sạn chúng tôi, hôm nay chúng tôi cùng đi xem một bộ phim thôi.”

“Xem phim ? Trương Dương có biết không ?

“Có lẽ là không, tôi không nói với anh ấy. Anh cũng đừng nói với anh ấy!” Bách Phú dãn dò, không biết là vì sao, mà những người xung quanh cứ luôn coi cô và Trương Dương là một cặp, khiến cho Bách Phú vô cùng bất mãn, song lại chẳng có cách nào để ngăn cản.

“Oh. Chuyện của người tên Mậu Ly đó cô biết được bao nhiêu?”

Bách Phú kỳ quái nhìn thợ săn nói : “Tôi hôm nay là lần đầu tiên nói chuyện riêng với anh ta đấy. Sao mà biết được nhiều chuyện của anh ta thế được, hay là anh đã nhìn ra được thứ gì ?”

Thợ săn lắc lắc đầu nói : “Chính là vì chẳng thể nhìn ra gì được nên tôi mới thấy kỳ quái. Trước đây khi tôi nhìn thấy ai đó, đại khái đều có thể nhìn ra được nhân quả ở kiếp trước của người đó. Nhưng lần này khi nhìn anh ta, tôi chỉ cảm thấy một mảng tối đen trước mắt, chẳng thể nhìn được gì hết.

“Hà ?” Bách Phú kinh ngạc , “Vậy anh có thể nhìn thấy kiếp trước của tôi không ?

Đôi mắt thợ săn nhìn vào Bách Phú, lại lười biếng vươn người một cái, bộ dạng mệt mỏi vô cùng nói : “Kiếp trước của cô sớm muộn gì cũng rõ ràng. Đây là điều đã được an bài trong số mệnh, tôi không nói nhiều được. Tôi đi ngủ trước đây.”

“Cái gì chứ , gì mà phải úp mở thế .” Bách Phú vừa lăm bằm, vừa bước trở về phòng mình. ~

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 110: Quyển 4 - Chương 109: Bí Hiểm (Ba)

Nói ra cũng kỳ quái, suốt một đêm nằm trên sofa nhà Bách Phú, Tô Vi Tín lại không hề nằm mơ thấy con ác mộng nào. Ông ra từ lúc nằm lên sofa, ngủ thẳng một mạch cho đến khi mặt trời lên cao.

Vẫn là Bách Phú thấy Tô Vi Tín quả thực có chút đáng thương, còn cố ý dặn dò Thợ săn ở bên cạnh xem chừng, đừng làm ông ta tỉnh giấc, còn mình với Anh Đào đến khách sạn làm việc trước.

Chẳng dễ gì chờ được Tô Vi Tín tỉnh lại, Thợ săn sớm đã mất hết kiên nhẫn không ngừng thúc giục ông ta mau lên một chút.

Sau khi hai người họ đã tới khách sạn, liền bị Bách Phú thần thần bí bí kéo sang một bên.

Hóa ra, trong lúc hai người họ còn chưa tới, Bách Phú đã len lén nghe ngóng được một vài chuyện, còn tự mình đi chứng thực nữa.

*

Sự tình là như vậy.

Sáng sớm khi đến khách sạn, Bách Phú đã vội chạy đến bộ phận phòng khách của Diêu Diệp, muốn thử xem trước xem Diêu Diệp có điểm nào bất thường hay không.

Ai ngờ Bách Phú vừa mới hỏi đến Diêu Diệp, thì đã có một nữ phục vụ tên là Tiểu Lương gọi cô sang một bên, thì thầm nói chuyện với Bách Phú. Sau khi nghe xong, Bách Phú cuối cùng đã hiểu những nhân viên phục vụ đó vì sao lại sợ hãi khi nhắc đến Diêu Diệp.

Cũng chính vào lúc này, Diêu Diệp đến.

Quả Nhiên, Tiểu Lương nói không sai, từ xa xa, ít nhất phải xa hơn mười mấy mét, mà Bách Phú đã ngửi thấy một mùi hôi thối khiến người khác buồn nôn, giống như có thứ gì đó đang thối rữa vậy.

Bản thân Diêu Diệp dường như lại chẳng hề cảm giác thấy bất cứ điều gì, về mặt ngây ngô đẩy chiếc xe đẩy nhỏ về phía trước. Không biết có phải thời gian gần đây tinh thần cô ta không được tốt hay không, mà làn da vốn dĩ trắng ngần nay lại hiện ra một màu xám xanh kỳ dị, trên mặt và cánh tay cũng xuất hiện không ít những vết lấm tẩm nhợt nhạt.

Đột nhiên, chiếc xe đẩy nhỏ hình như bị thứ gì đó mắc vào, làm thế nào bánh xe cũng không quay nữa. Diêu Diệp nhíu nhíu mày, dứt khoát đem chiếc xe đẩy nhỏ đó nhấc hẳn lên, giống như chiếc xe đẩy nhỏ này có trọng lượng chỉ bằng một chiếc xe đồ chơi vậy.

Điều này khiến Bách Phú nhìn thấy mà trợn mắt há mồm, không nói được tiếng nào chỉ có thể dùng ánh mắt để trao đổi với Tiểu Lương. Tiểu Lương cũng nhanh chóng dùng ánh mắt vừa bất lực vừa sợ hãi nhìn sang Bách Phú, xem ra chuyện này không phải lần đầu mới phát sinh ! Hai người họ chỉ đành nén hơi thở lại, như sợ sẽ bị Diêu Diệp phát hiện.

Song đang lúc hai người họ đang tò mò nhìn cô, cô nhìn tôi, Diêu Diệp đã tới.

Diêu Diệp nhìn thẳng vào Bách Phú, sau đó bước đến bên cô, giống như mấy chú cún ngửi mùi trên người Bách Phú. Cái thứ mùi hôi thối như thứ gì đó đang thối rữa trên người Diêu Diệp nồng nặc đến nỗi suýt nữa khiến Bách Phú nôn cả ra, nhưng cô vẫn sống chết cố nhịn xuống, chỉ sợ sẽ chọc giận đến Diêu Diệp.

“Cô và anh ấy đã ở cùng một chỗ sao ?” Diêu Diệp vẻ mặt không chút thay đổi dùng thanh âm lạnh lẽo nói.

“Cái gì?”

Bách Phú nhất thời không phản ứng lại được, hoàn toàn không hiểu Diêu Diệp đang nói đến ai. Nhưng Diêu Diệp trước mắt lúc này dường như đang càng lúc càng phần nộ hơn, làn da xanh xám kia hình như lại đen hơn một chút, đôi mắt trắng kia đột ngột biến thành đỏ ngầu.

“Đừng rồi, Bách Phú, cô không phải nói muốn tìm giám đốc Hoàng sao , chúng ta mau đi thôi.” Tiểu Lương cũng bị dọa cho sợ chết khiếp như Bách Phú bịa đại một lý do, rồi kéo Bách Phú chạy mất.

*

Bách Phú bị dọa đến không ít quay trở lại văn phòng vẫn còn thờ hồn hén, mãi nửa ngày mà trong lòng vẫn không bình tĩnh lại được. Thực không ngờ Diêu Diệp ngày trước uy phong bát diêm, rực rỡ chiếu sáng người ta giờ lại biến thành thứ khiến người khác nhìn vào phát run như thế này.

May mà Thợ săn với Tô Vi Tín không bao lâu sau đã tới, nếu không Bách Phú không biết sẽ còn sợ hãi đến lúc nào.

Nghe xong Bách Phú kể, hiện giờ Thợ săn càng thêm xác định Diêu Diệp này đã không còn là người nữa.

“Đi thôi .” Thợ săn xoa người định đi ra ngoài, song lại bị Bách Phú cản lại.

“Anh muốn đi đâu ?” Bách Phú hỏi.

“Đi thu nữ quỷ !” Thợ săn có chút bức mình nhìn Bách Phú không hiểu vì sao cô lại hỏi vấn đề ngớ ngẩn như thế ?

“Hiện giờ không thể đi được ! Cô ta hiện đang ở trong khách sạn, anh mà ở đây thu cô ta, nhất định sẽ dọa đến không ít khách hàng !” Bách Phú cau mày nói một tràng.

Thợ săn thờ dài một hơi , “Vậy hiện giờ phải làm thế nào?”

Bách Phú nhìn Tô Vi Tín một cái : “Trước tiên để Tô tổng dụ Diêu Diệp ra, sau đó hẵng thu cô ta !”

Lúc này mọi ánh mắt đều tập trung trên người Tô Vi Tín, mặc dù ông ta trong lòng có không đồng ý đến một trăm lần, nhưng vẫn phải cố mà đáp ứng, dù sao chuyện này mà còn không nhanh giải quyết, e là bản thân ông ta đến cái mạng cũng chẳng thể giữ được.

Ba người thương lượng một chút, cuối cùng quyết định để Tô Vi Tín ra mặt, vào buổi tối sẽ hẹn Diêu Diệp ra ngoại ô. Nơi đó ít người, không dễ bị phát hiện.

Phương án đã được định, Tô Vi Tín trong lòng cũng thoải mái hơn được phần nào.

Thợ săn được Tô Vi Tín bố trí tới một căn phòng tốt nhất trong khách sạn để nghỉ ngơi, lại còn tặng thêm một bữa ăn vô cùng phong phú, khiến anh ta thập phần thỏa mãn.

Đợi chờ suốt cả ngày, rốt cuộc cũng đến giờ tan tầm. Bách Phú và Thợ săn vội vàng ăn mấy miếng cơm, sau đó đến điểm hẹn trước, để chuẩn bị mọi việc.

Còn Tô Vi Tín phải gánh lấy phần nguy hiểm nhất, dùng xe để đưa Diêu Diệp tới nơi đó. Trên đường đi, Tô Vi Tín cứ liên tục lo lắng bất an, một là do cái thứ mùi tanh tưởi trên người Diêu Diệp, ngoài ra còn một lý do khác nữa là vì cô ta cứ bám dính lên người ông ta hít hà không chịu rời.

Tô Vi Tín bắt đầu dĩ đành phải mở cửa kính xe tới mức lớn nhất, đến cửa sổ phía nóc xe cũng được mở ra, nhưng vẫn không tránh được việc người thấy cổ hương vị khiến người khác khó chịu vô cùng này. Diêu Diệp vừa ngửi ngửi ông ta, vừa dùng ánh mắt dò xét để chăm chăm nhìn. Tô Vi Tín cả kính đến thờ cũng không dám thờ mạnh, chỉ có thể lái xe với tốc độ nhanh nhất, mong cho mau mau đến được điểm hẹn.

Cuối cùng cũng tới nơi, nhìn thấy bóng dáng của Bách Phú và Thợ săn, Tô Vi Tín mới yên tâm được.

Ông ta vừa xuống xe đã lập tức chạy như điên về phía hai người kia, không ngừng xoay người nôn khan. Cổ hương vị kia thật không ai có thể chịu được, cũng khó mà trách ông ta.

Diêu Diệp vừa thấy vậy, cũng lập tức đuổi theo về hướng đó, hung dữ ở bên này đối co với Thợ săn.

Thợ săn nhìn thấy Diêu Diệp, nhẹ nhàng lắc đầu nói : “Cô nên đi đi. Cô đã không còn thuộc về thế giới này nữa rồi, vẫn là nên sớm một chút đi đầu thai đi.”

Diêu Diệp điên cuồng gặng dữ hét : “Không ! Tôi không đi ! Tôi còn muốn sinh con mình ra, cùng với người đàn ông mà tôi yêu nhất cùng nhau nuôi dạy nó !”

Nói xong, một luồng gió âm lãnh quái dị quét tới, khiến cho Tô Vi Tín lạnh đến phát run rẩy.

Thợ săn với Bách Phú thật ra lại chẳng cảm thấy gì hết, cũng do Thợ săn thì có pháp lực, còn Bách Phú vốn dĩ chính là một “quái nhân”.

“Con cô đã không còn nữa rồi.” Thợ săn có chút thương hại nói.

“Ngươi nói vậy !” Diêu Diệp vừa hò hét, vừa đem luồng gió xoáy kia mạnh mẽ đánh về phía Thợ săn.

Thợ săn không chút hoang mang, hai tay tạo thành hình chữ thập , mắt phóng ra kim quang, nhẹ nhàng cản luồng gió đó đánh trở về.

“Nếu không tin thì tự cô nhìn đi !”

Sau khi hét lớn một tiếng, Thợ săn dùng bàn tay bỏ ra một ánh sáng, trực tiếp cắt rách chiếc áo trên của Diêu Diệp.

“A!”

Vừa thấy cái bụng của Diêu Diệp, Bách Phú sợ hãi tới mức bật ra thành tiếng kêu.

Hóa ra, bụng của Diêu Diệp sớm đã bị người ta mổ phanh ra rồi.

Da bụng của cô ta hiện giờ giống như một cái miệng đang mở lớn, rách to vô cùng, mãi cho đến tận phía xương sườn phía dưới, bên trong thậm chí còn có thể nhìn thấy máu đã bị biến thành màu đen cùng với nội tạng.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Tô Vi Tín vừa mới nôn xong kia giờ lại không nhìn được mà lần nữa xoay người nôn mửa.

Diêu Diệp cúi đầu nhìn bụng mình, lập tức nét mặt hung ác dần trở nên mờ mịt rồi bất lực.

Cô ta nhìn Tô Vi Tín đang không ngừng nôn mửa, âm u hỏi : “Con của em không còn nữa rồi, Vi Tín, anh còn đồng ý cùng với em không ?”

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Quyển 4 - Chương 110: Bí Hiểm (Bốn)

Vừa thấy Diêu Diệp chuyển chú ý sang phía mình, Tô Vi Tín sống chết lắc đầu, run lấy bầy nói : “Diêu Diệp, cô vẫn nên sớm đi đầu thai đi. Nếu không chỉ có thể làm cô hồn dã quỷ, thảm thương lắm . . . .”

“Không, em không muốn đi, em đều là vì anh mới thành ra như thế này, muốn đi thì em sẽ đưa anh đi cùng !” Con người của Diêu Diệp lại biến thành màu máu đỏ, đôi tay gầy đét như gỗ khô hướng nhanh về phía Tô Vi Tín.

Tô Vi Tín vừa thấy vậy, sợ hãi lập tức trốn ra phía sau lưng Thợ săn.

Thợ săn thấy Diêu Diệp nhất quyết không chịu đi, chỉ đành lấy từ trong ngực ra một tấm bùa màu vàng, nhỏ giọng niệm chú.

Đúng là rất thần kỳ.

Tấm bùa chú màu vàng được Thợ săn niệm chú kia, như được tiếp vào sinh mệnh, hướng thẳng về phía Diêu Diệp mà bay tới.

Diêu Diệp bị lá bùa đó đánh trúng, thảm thiết kêu lên một tiếng, ngã nhào qua một bên.

Lập tức, Thợ săn lại lấy từ trong ngực ra một chiếc lục lạc to màu đen, không ngừng lắc lắc. Không nghe thấy bất cứ âm thanh nào, song lại có một luồng kim quang từ trong lục lạc phát ra, chiếu trực tiếp vào trên người Diêu Diệp.

Diêu Diệp bị ánh kim quang kia như một chiếc lồng bao lấy không ngừng thảm thiết kêu gào, song lại không cách nào động đậy, dần dần bị thu vào bên trong chiếc lục lạc đó.

Đang lúc mọi người cho rằng chuyện như vậy là đã kết thúc, thì một đạo ánh sáng màu xanh lam như mũi kiếm đánh thẳng vào cánh tay Thợ săn. Thợ săn đột ngột bị đau, sơ sẩy để lục lạc rơi xuống đất.

“Người là ai ?” Thợ săn mặt đầy mồ hôi hỏi.

Một bóng người màu đen bước ra, đứng trước mặt mọi người.

“Sở Phương !” Bách Phú kinh ngạc thốt lên.

Nghe thấy tên Sở Phương, Thợ săn cũng ngạc nhiên vô cùng, anh ta đã được nghe Bách Phú kể về thảm án trong căn nhà gỗ màu đỏ do Sở Phương gây ra. Vì thế, anh ta lập tức vận hết sức lực trong người, để chuẩn bị đối phó với con người này.

Tô Vi Tín thì lại hoàn toàn mờ mịt, dù sao ông ta cũng không thể nào biết được Sở Phương là ai, cũng chẳng thể nào mà ngờ được.

Sở Phương khinh miệt cười một cái, bàn tay đưa về phía trước, đem linh hồn Diêu Diệp nắm gọn lấy trong lòng bàn tay mình, chỉ còn lưu lại một cỗ thi thể đã thối rữa nằm trên nền đất.

Nhìn thấy Sở Phương muốn lấy linh hồn của Diêu Diệp, Thợ săn kinh ngạc, biểu tình theo đó mà biến thành ngày càng lạnh lùng hơn ” Người đến lấy linh hồn của cô ta sao ? Người muốn một linh hồn nho nhỏ đó để làm gì?”

“Ha ha . . .” Sở Phương ngửa mặt lên trời cười to, gương mặt lại lập tức lạnh hân xuống, “Đang chờ ta sao ? Người có xứng không ?” nói xong, một đạo lục quang xanh lục như một mũi tên sắc bén từ trong tay hắn, hướng về phía Thợ săn mà tới.

Vừa thấy tình huống không ổn, Thợ săn lập tức bảo vệ Bách Phú xoay cô sang bên cạnh, Tô Vi Tín cũng nhanh nhẹn trốn ngay lập tức. Vùng đất bị bắn trúng, lại trông như bị một luồng ánh sáng hư vô đâm vào tạo thành một cái hố lớn ! Hơn nữa, trên mặt đất còn rõ ràng lưu lại vết tích màu cháy đen, tựa hồ như bị lửa đốt qua, nhưng nhiệt độ nơi đó lại lạnh lẽo quỷ dị.

Thợ săn vội vàng vận pháp lực tiếp, phát ra vô số đạo kim quang hướng về phía Sở Phương đánh tới.

Sở Phương cười lạnh một cái, phất ống tay áo to ra, đem toàn bộ kim quang thu vào trong tay áo.

Nhìn thấy tuyệt kỹ của mình bị Sở Phương dễ dàng phá giải như vậy, sắc mặt Thợ săn cứng đờ, cắn chặt răng bắt đầu niệm chú, hai mắt lại giống như lúc ở trong căn phòng gỗ đỏ ở thôn Nhạn Đề, phóng ra ánh sáng khiến người khác sợ hãi.

Không chỉ như vậy, trên người Thợ săn cũng dần dần phát ra ánh kim quang, khiến cho Bách Phú và Tô Vi Tín đồng thời cảm nhận được nhiệt độ nóng lên và sự bức rút khó chịu trong người, đến quần áo trên người anh ta cũng dần dần bị tàn phá, tiếp đó biến thành mảnh vụn, là tả rơi xuống.

Nhìn Thợ săn lúc này, Bách Phú rớt cuộc đã hiểu vì sao mà anh ta luôn luôn mặc y phục dài, còn không ngừng ý thức kéo cổ áo tay áo.

Hóa ra, trên người thợ săn phủ đầy những con mắt !

Từng đôi mắt từng đôi mắt đó, có bi thương, có phẫn nộ, có bất đắc dĩ, có không cam tâm . . . . chúng căn bản giống hệt như những đôi mắt được khảm trên gương mặt con người.

Khiến cho người khác nhìn thấy không rét mà run.

Hóa ra, trên người thợ săn phủ đầy những con mắt !

Từng đôi mắt từng đôi mắt đó, có bi thương, có phẫn nộ, có bất đắc dĩ, có không cam tâm . . . . chúng căn bản giống hệt như những đôi mắt được khảm trên gương mặt con người.

Khiến cho người khác nhìn thấy không rét mà run.

*

Tô Vi Tín vừa nhìn thấy, sợ tới mức điên cuồng kêu lên một tiếng, chạy ra rõ xa. Những con mắt dày đặc trên người Thợ săn không khỏi khiến ông ta nhớ lại con ác mộng của mình, những hồi ức mà cả đời này ông ta cũng khó quên được !

Bách Phú trong lòng cũng không hề có sự chuẩn bị trước như thế, vừa nhìn thấy cảnh này, cũng bị dọa đến nhảy dựng lên, rất muốn chạy đi, không nhìn những con mắt kia nữa.

Nhưng khi cô thấy Tô Vi Tín gào thét chạy đi, từ trong ánh mắt mê lương của thợ săn, cô đã nhìn ra được sự cô đơn và bất đắc dĩ của Thợ săn, vì thế Bách Phú cắn răng, cố đè nén nỗi sợ hãi trong lòng mình xuống, bước về phía trước một bước, giọng hai nắm tay nhỏ lên cổ vũ : “Thợ săn cố lên ! Đánh bại con quái vật đó đi !”

“Quái vật ?” Sở Phương nghiêng răng nghiêng lợi lặp lại từ này một lần.

Xem ra câu nói vô tâm vô ý này của Bách Phú đã đánh vào chỗ đau trong lòng Sở Phương, bởi vì đôi mắt phẫn nộ của hắn đang phát ra ánh sáng đỏ rực, hơn nữa lần đầu tiên chuyên mục tiêu hướng sang Bách Phú.

Thấy bản thân đã chọc giận vào Sở Phương, Bách Phú không khỏi hít một ngụm khí lạnh, lùi về sau một bước.

Thợ săn vừa thấy vậy, không hề do dự lấy thân mình chắn phía trước Bách Phú, dùng linh quang của chính mình để bảo vệ cho cô.

Sở Phương thấy thế càng thêm tức giận, hân hét lớn một tiếng, tập trung một luồng ánh sáng xanh biếc lớn đánh vào Thợ săn, bắt Thợ săn phải dùng hết sức lực để chống cự.

Vào lúc Thợ săn đang chuyên tâm đối kháng, Sở Phương thả ra một con chim nhỏ bằng nắm tay, trên mình nó cũng mang theo thứ ánh sáng xanh biếc quý dị . Con chim nhỏ màu xanh biếc này giống như có sinh mệnh thực sự, trực tiếp xông tới Bách Phú đang đứng phía sau lưng Thợ săn.

Đáng tiếc Thợ săn không thể phân thân, nội chi đối phó với quả cầu linh lực trước mắt cũng đã đủ để khiến anh ta mệt mỏi vô cùng.

Bách Phú đáng thương chỉ đành không ngừng chạy khắp mọi nơi, để tránh né sự tập kích của con chim nhỏ.

“Thảm rồi !” Bách Phú khóc thầm trong lòng.

Cũng đúng, thế giới này người bị một con chim nhỏ chỉ bé bằng nắm tay đuổi theo thảm thế này, e là cũng chẳng có mấy người ? Thế nào mà Trần Bách Phú xui xẻo lại là một trong số đó chứ , thực mất mặt quá đi thôi ! Người không biết chuyện nhìn thấy, liệu có cười chết hay không chứ ?

Cũng may thời gian này thường xuyên tập thể dục, nên thể lực của Bách Phú đã tốt hơn rất nhiều. Đồi lại nếu là cô trước đây, e là sớm đã gục ngã rồi.

Tuy vậy mặc dù thể lực có tốt hơn, song tiếc là thể lực của con chim nhỏ kia còn tốt hơn nhiều, nó trái đánh phải mổ, khiến Bách Phú thờ cũng không ra hơi.

Trong trận đánh dài này, bất lợi nhất cuối cùng vẫn là Bách Phú. Rốt cuộc, chân cô mềm đi một cái, ngã nhào trên mặt đất.

Những hòn đá sắc nhọn trên mặt đất cào xước lòng bàn tay cô, khiến máu tươi bật cả ra. Bách Phú không còn thời gian để tâm tới đau đớn, vì lúc này con chim nhỏ kia đã lại công kích tới.

Mắt thấy sắp bị chiếc mỏ sắc nhọn kia mổ vào, xuất phát từ bản năng, Bách Phú giơ tay ra đẩy . . . .

Lại khiến Bách Phú há hốc mồm chính là, con chim nhỏ màu xanh kia kêu thảm một tiếng, sau đó chết cứng đờ trên mặt đất.

A ? Dễ dàng như vậy sao ?

Bách Phú nhìn xác chết của con chim nhỏ đang biến thành màu đen, cảm thấy thật bức mình. Sớm biết dễ dàng như vậy, thì việc gì mà phải để cho nó đuối chạy loạn lên mất mặt như thế kia ?

Lúc này Sở Phuong và Thợ săn cũng cảm thấy có chuyện bất thường, dừng công kích, tất cả đều tập trung về Bách Phú.

Sau khi đại ngộ (hiểu ra), Sở Phuong mỉm cười : “Hóa ra là mười ba lời nguyên ? Ha ha ha ha ... ..thật đúng là “Đạp phá thiết hải vô mịch xứ, đắc đến toàn bộ không uống công phu” !

~

(Đại ý : trước đây đi đến mòn cả giày sắt cũng không tìm thấy, giờ lại chẳng mất công sức nào tìm được.)

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Quyển 4 - Chương 111: Bí Hiểm (Năm)

Tiếng cười lớn của Sở Phuong khiến cho Bách Phú nhất thời dâng lên một dự cảm rất xấu.

Thợ săn muốn xông qua đứng cạnh Bách Phú, song câu nói “quan tâm loạn ý” quả nhiên một chút cũng không hề sai. Chỉ một chút phân tâm này, Thợ săn đã bị Sở Phuong đánh trả một đạo ánh sáng xanh lam ngã gục.

Đạo quang này đánh trực tiếp vào cột sống của Thợ săn, đau đến mức làm cho anh ta không thể nhúc nhích được nữa.

Sở Phuong không thêm để ý đến Thợ săn đã không còn có thể uy hiếp đến mình , bước những bước lớn về hướng Bách Phú.

“Hùm hùm” Sở Phuong hừ lạnh hai tiếng, xem xét gương mặt của Bách Phú và vết thương ở lòng bàn tay nói : “Tim ngươi lâu lắm rồi, cuối cùng ta cũng đã tìm thấy được.”

Nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Sở Phuong, Bách Phú trong tim nháy mắt rơi xuống đáy vực. Sở Phuong tùy ý phẩy tay một cái trước mặt Bách Phú, cô lập tức mất đi tri giác.

Cứ như thế, Sở Phuong mang Bách Phú đang hôn mê đi mất, mà Thợ săn thì chỉ có thể trơ mắt nhìn toàn bộ những cảnh này, cảm giác nhục nhã cùng phần nộ khủng khiếp khiến anh ta uất đến ngất đi.

Sau khi Sở Phuong đưa Bách Phú đi rồi, một bóng đen khác lại quét tới.

Hắn nhìn qua Thợ săn đang nằm trên mặt đất, nhẹ nhàng lắc lắc gương mặt tuấn mỹ, sau đó không nói tiếng nào lập tức rời đi.

*

Lúc này, Lăng Hạo đang nhàm chán nhìn vào bản công vụ báo cáo của công ty.

Đột nhiên, không biết vì sao, tim anh ra đột nhiên đau đớn, đau đến mức khiến anh ta không thể thở nổi. Anh ta nắm chặt lấy phần y phục nơi ngực trái, hận không thể lập tức móc trái tim mình ra.

Qua một lúc lâu, hô hấp của Lăng Hạo mới dần dần bình ổn trở lại, trên gương mặt trắng bệch của anh ta đầy những hạt mồ hôi to đang rơi xuống. Lăng Hạo thật vất vả mới trở lại được như bình thường đứng thờ hồn hên, trong lòng dần nổi lên bất an.

Lăng Hạo đứng dậy, không ngừng đi đi lại lại. Tim, đã không còn đau đớn, song lại bắt đầu một cảm giác trầm trọng vô cùng kỳ quái. Anh ta giống như một con mèo dự cảm được con động đất sắp tới, mặc dù tai họa còn chưa đến, nhưng cũng không cách nào bình tĩnh được.

Nhất định là đã xảy ra chuyện gì rồi !

Lăng Hạo tự nói với lòng mình !

*

Còn Dịch Đạo và Kỷ Nhan lúc này cùng đang ăn đồ ăn vặt xem tivi.

Thương thế của anh ta giờ đã khá hơn nhiều, hai ngày này Kỳ Nhan cũng không đi làm, trừ buổi tối trở về nhà ngủ, thời gian còn lại cô đều ở khách sạn bầu bạn với Dịch Đạo. Dù sao, Dịch Đạo cũng là vì cô mới bị thương thành ra thế này.

Mấy ngày này chính là những ngày hạnh phúc nhất của Dịch Đạo kể từ khi chào đời, mặc dù anh ta biết rõ trong lòng Kỳ Nhan căn bản không hề có vị trí nào dành cho mình. Song Kỳ Nhan chịu bỏ bê mọi việc mà đến chăm sóc anh ta, đã đủ khiến cho anh ta mãn nguyện. Thực không thể ngờ tới, lại có thể được mỹ nữ mà anh ta ngưỡng mộ bầu bạn như vậy. Điều này từ lúc còn nhỏ, đến mơ anh ta cũng chưa từng dám mơ.

Còn Kỳ Nhan, mấy ngày này tâm trạng cô từ hỗn loạn cũng đã dần bình tĩnh trở lại, song vẫn chưa thể buông được tình yêu đối với Lăng Hạo.

Đúng vậy, cô yêu anh ta. Anh ta là người cô yêu nhất trên thế gian này, không ai có thể bảo cô từ bỏ, cô cũng tuyệt đối không thể từ bỏ !

“Khát không ?” Dịch Đạo hỏi, anh ta thấy Kỳ Nhan liên tục ăn khoai tây chiên, sợ cô bị nóng, song lại sợ cô giận, chỉ đành khuyên cô uống thêm chút nước.

Kỳ Nhan dịu dàng cười một cái, gật gật đầu.

Dịch Đạo vội vàng nhanh chân chạy đi rót cốc nước cho Kỳ Nhan.

Haiz, lại đến tiết mục quảng cáo !

Kỳ Nhan mất kiên nhẫn cảm lấy điều khiển từ xa muốn đổi kênh khác, nhưng chiếc điều khiển đang cầm chắc trong tay bỗng đột nhiên rơi xuống trên mặt đất.

Cùng lúc đó, cốc nước Dịch Đạo mới rót cũng rơi xuống đất vỡ tan tành, âm thanh thủy tinh vỡ vụn khiến Kỳ Nhan kinh sợ.

Qua một lúc, Dịch Đạo mới đi về phía Kỳ Nhan hỏi : “Cô không sao chứ.”

“Không sao.” Kỳ Nhan miễn cưỡng cười cười, cố gắng không để cho Dịch Đạo nhìn ra được mình có chút gì khác thường.

“Không sao thì tốt, không sao thì tốt rồi.” Dịch Đạo lẩm bẩm, nở nụ cười khó coi rồi ngồi xuống sofa, hoàn toàn quên mất chuyện đi rót nước cho Kỳ Nhan.

Hai người họ không còn lòng dạ nào làm việc gì khác, cùng không ngừng nhớ lại cái cảm giác hết hồn vừa rồi.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ?

*

Có cảm giác khác thường không chỉ có họ, mà đến Ninh Tiêu cũng cảm nhận thấy cực kỳ bất an.

Lúc đó Ninh Tiêu đang lái xe, trên xe còn có Đặng Hân. Chỉ là không hiểu mà xui quẻ khiến thế nào, mà anh ta lại có thể lái xe lên vỉa hè dành cho người đi bộ, suýt chút nữa là đâm phải một cụ già râu tóc bạc phơ.

Đặng Hân sợ chết khiếp không ngừng xin lỗi cụ già, như sợ cụ sẽ truy cứu trách nhiệm với Ninh Tiêu.

Ninh Tiêu lại không thể động đậy ngồi nguyên trên vị trí lái xe, giống như đã bị đóng đinh vào đó vậy, chỉ có một đôi mắt đang không ngừng hoảng loạn, như sợ hãi, như lo lắng, lại như có chút hưng phấn ... ..

Đặng Hân mồ hôi chảy đầy đầu thật vất vả mới khuyên nhủ được cụ già, nhìn đến Ninh Tiêu vẫn đang mắt hồn mất vía, cảm thấy thực nghi hoặc : Anh ta sao thế không biết ?

*

Lăng Hạo sau khi đã hồi phục lại tinh thần vội vàng gọi điện thoại cho Bách Phú, song điện thoại của cô kêu rất lâu mà không thấy có ai bắt máy. Dự cảm bất an trong lòng càng lúc càng mãnh liệt, giống như cảm nhận thấy điều gì đó vậy.

Đang lúc này, đột nhiên điện thoại của Lăng Hạo vang lên, anh ta vội vàng nhận điện thoại, trong lòng thầm cầu xin là điện thoại của Bách Phú gọi tới. Chỉ là, cú điện thoại khiến anh ta hưng phấn vạn phần này lại là của Kỳ Nhan.

“Anh có sao không ?”

“Anh không sao .”

“Anh ... ..mấy ngày nay vẫn khỏe chứ ?”

Lăng Hạo mất kiên nhẫn nhíu nhíu mày, mặc dù trong lòng anh ta thấy có lỗi với Kỳ Nhan, song lúc này sự vương bận tâm tư với Bách Phú của anh ta còn vượt xa hơn nhiều sự áy náy dành cho Kỳ Nhan. Trong đầu lúc này cũng chỉ có một tâm niệm, đó là nhanh chóng tìm ra Bách Phú, dùng đôi mắt

chính mình xác nhận cô ấy được an toàn.

“Xin lỗi, anh còn rất bận, không nói nữa.”

*

Khi Lăng Hạo không chờ Kỳ Nhan nói thêm mà cúp điện thoại, sự phẫn hận của Kỳ Nhan dành cho Bách Phú cũng tăng thêm tới mức cực hạn.

Lần này Kỳ Nhan sở dĩ chịu buông xuống lòng tự tôn, chủ động gọi điện thoại cho Lăng Hạo, hoàn toàn là vì sự lo lắng trong lòng đã chiếm thế thượng phong. Song, cô lại hoàn toàn không ngờ được Lăng Hạo tuyệt tình đến vậy, đến dành cho cô cơ hội nói mấy câu cũng không chịu.

Trực giác nói với Kỳ Nhan, sự tuyệt tình này của Lăng Hạo nhất định là vì Bách Phú !

Trần Bách Phú ! Cô đã một tay phá hủy hạnh phúc của tôi, cướp đi người đàn ông mà tôi yêu nhất trên đời này ... .tôi tuyệt đối không tha thứ cho cô !

Nhìn thấy đôi bàn tay đang phát run rẩy của Kỳ Nhan, Dịch Đạo rõ ràng đau lòng, lại có chút không biết phải làm sao. Anh ta quả thực không biết nói gì để an ủi cô, bởi vì giờ phút này dù có nói gì cũng chẳng thể giúp đỡ được Kỳ Nhan, nỗi đau của cô ấy chỉ vì một người, mà người đó lại chẳng phải anh ta.

“Tôi với anh ấy chia tay rồi.”

Kỳ Nhan thân nhiên nói một câu khiến Dịch Đạo choáng váng, ngậy ngốc nhìn cô, anh ta thực không thể ngờ Kỳ Nhan và Lăng Hạo lại đi đến bước này. Nhìn Kỳ Nhan đang đau thương, Dịch Đạo lần đầu thấy vô cùng phản cảm với Lăng Hạo.

“Anh có biết anh ấy vì ai mà chia tay với tôi không ?” Kỳ Nhan tiếp tục nói, “Ha ha ... ..anh nhất định không thể tưởng tượng được đâu.”

Lúc này Kỳ Nhan cười lạnh một cái, “Tôi cũng không thể ngờ tới được. Cô ta chính là Trần – Bách – Phú.”

“Bách Phú ? Không thể nào, Bách Phú không bao giờ làm chuyện như vậy cả !” Dịch Đạo mặc dù tin tưởng Kỳ Nhan hơn chính mình, nhưng nếu nói Bách Phú đơn thuần kia lại là kẻ thứ ba phá hoại tình cảm người khác, có đánh chết anh ta cũng không thể tin.

Kỳ Nhan bắt đầu cười cười nói : “Nếu là trước đây tôi cũng không tin ... ..anh không cảm thấy sao ? Bách Phú ngày càng xinh đẹp, thông minh hơn ... ..so sánh với cô ấy, tôi một chút ưu thế cũng chẳng có được. Mà kỳ thực trong lòng của Lăng Hạo. ....tôi vốn dĩ đã chẳng là gì.”

“Sao lại có thể như thế ? Cô xinh đẹp, lại giỏi giang, còn ... ..yêu anh ta đến vậy, cô làm sao có thể chẳng là gì được ?” Dịch Đạo đỏ mặt cãi lại.

“Cảm ơn anh.” Lời nói của Dịch Đạo dù sao cũng khiến cho Kỳ Nhan thấy có chút an ủi, ít nhất hiện cũng có một người đàn ông thực lòng quan tâm đến cô. Mặc dù, đây không phải là người mà cô cần tới.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Quyển 4 - Chương 112: Bách Phú Mất Tích (Một)

Lăng Hạo rốt cuộc vẫn không nhận được sự lo lắng trong lòng, trực tiếp đi tới nhà Bách Phú.

Quả nhiên, Bách Phú không ở nhà, chỉ có Anh Đào và Trương Dương đang nhàn chán ai ở phòng nấy.

Vừa nhìn thấy Lăng Hạo, Anh Đào rất nhiệt tình nở nụ cười. Những vết sẹo trên gương mặt cô cơ bản là đã biến mất hoàn toàn, gương mặt xinh xắn lại có thể phô ra vẻ ngọt ngào của nó.

“Lăng thiếu, sao anh lại đến đây ?” Sự vui vẻ của Anh Đào khiến Lăng Hạo không thể không nở nụ cười đáp lễ.

“Oh, tôi muốn đến tìm Bách Phú có chút việc.” Lăng Hạo tìm một lý do chẳng hề hợp lý chút nào.

Sắc mặt Anh Đào cứng nhắc hẳn, tiếp đó lại nhanh chóng khôi phục nụ cười : “Chị họ còn chưa về nhà, hiện giờ chị ấy thường xuyên đi tập thể dục, cho nên hầu như không về nhà sớm bao giờ. Nếu không thì anh gọi điện thoại cho chị ấy xem thế nào ?”

“Bên Đặng Hân tôi cũng đã liên hệ rồi, nhưng Đặng Hân nói hôm nay đã hẹn Bách Phú, mà không thấy cô ấy đi, đến điện thoại cũng không gọi. Cô ấy còn hỏi ngược lại tôi xem Bách Phú đã đi đâu nữa.”

“A ... ..” Anh Đào nhú nhú đầu lông mày, tiếp đó trầm giọng nói : “Để tôi đi hỏi Trương Dương, xem anh ấy có biết hay không.”

“Được, cảm ơn.” Lăng Hạo vô cùng cảm kích sự nhiệt tình của Anh Đào, kể từ lúc cùng trải qua hoạn nạn trong căn nhà gỗ màu đỏ kia, cô ấy đã thay đổi rất nhiều.

Chỉ một lát, đã thấy Trương Dương cùng Anh Đào đi xuống, nghe nói không liên lạc được với Bách Phú, bèn vô cùng lo lắng. Vốn muốn nhờ Thợ săn giúp tìm, kết quả lại phát hiện Thợ săn cũng không thấy đâu cả.

Cũng do Thợ săn vốn ít nói chuyện, vậy nên anh ta không có nhà lâu như vậy, không có ai biết cũng là chuyện thường. Nhưng, anh ta cũng rất ít khi ra ngoài, sao giờ đến lúc cần đến anh ta, lại cũng không thấy thế này ?

Trương Dương thăm rủa xả Thợ săn, sau đó liên tiếp gọi mấy cuộc điện thoại, nhưng chẳng hề có ai bắt máy. Bị ảnh hưởng của Trương Dương và Lăng Hạo, Anh Đào cũng dần lo lắng hẳn lên.

Đang lúc mấy người họ đau đầu nhũn hết cả lông mày lại, thì Tô Vi Tín cuống cuống chạy vào.

Tô Vi Tín đến lúc này khiến cho Anh Đào thay đổi hẳn một trăm tám mươi độ, thể hiện ra hoàn toàn là vẻ mặt lạnh lùng.

“Bách Bách Bách Phú . . . . hai người họ gặp nguy hiểm rồi !”

*

Nghe Tô Vi Tín kể lại xong, ba người trong nhà ngây ra một lát —— hóa ra Bách Phú đúng là đã xảy ra chuyện !

Kỳ thực, Tô Vi Tín mặc dù đã chạy trốn, nhưng cũng không đi xa, ông ta đã tận mắt nhìn thấy cái tên không biết là ai kia làm thế nào đánh bại Thợ săn, rồi lại thế nào bắt Bách Phú đi mất.

Lúc đầu, Tô Vi Tín vốn nghĩ muốn đem Thợ săn về cùng, nhưng những đôi mắt như con ác mộng trên người Thợ săn khiến ông ta khiếp sợ đến nhũn hết cả chân tay, không cách nào dịch chuyển được Thợ săn. Sau đó ông ta lại định giấu nhem chuyện này đi, coi như chẳng biết gì. Song Thợ săn và Bách Phú vốn vì giúp ông ta mới gặp phải nguy hiểm, nếu làm như vậy ông ta cũng không cách nào thấy an lòng, vì thế mới cần rằng chạy đến nhà Bách Phú, chỉ là không ngờ Lăng Hạo cũng ở nơi này.

Đương nhiên, chuyện có liên quan đến Diêu Diệp kia, Tô Vi Tín chết cũng không nói, giấu được chừng nào hay chừng ấy.

Mặc dù khinh bỉ sự yếu hèn của Tô Vi Tín, nhưng Lăng Hạo – Trương Dương và Anh Đào vẫn cố nhịn xuống, lái xe theo ông ta. Trên đường đi ai nấy đều trầm mặc, trong lòng tâm tư chông chênh không muốn mở lời, chỉ muốn mau mau đến xem Bách Phú và Thợ săn có được bình an hay không.

*

Cuối cùng cũng đến được nơi xảy ra chuyện.

Vừa mới xuống xe, mọi người đã ngửi thấy cái mùi lạnh lẽo khét lẹt giống hệt như đã từng xuất hiện ở vụ hỏa hoạn nhà họ Tiểu.

Lăng Hạo và Trương Dương mau chóng mở di động, nương theo ánh sáng để đi. Anh Đào cũng mau lẹ chạy theo họ. Dựa vào lời chỉ dẫn của Tô Vi Tín, họ nhanh chóng tìm được Thợ săn đang bất tỉnh nhân sự.

Có điều, chỉ đến lúc này họ mới hiểu rõ vì sao Tô Vi Tín lại không dám đến gần Thợ săn, quả thực tình trạng Thợ săn hiện giờ rất đáng sợ, hơn nữa còn không chỉ dừng lại ở mức độ đáng sợ bình thường.

Từng đôi mắt từng đôi mắt trên người thợ săn, giống như những đôi mắt trên gương mặt con người thực sự, nhưng lại bị đặt sai vị trí vậy.

Những con mắt dày đặc khắp thân mình anh ta mang theo đủ mọi loại thần thái : hoặc bi thương, hoặc thù hận, hoặc sắc bén, hoặc phẫn hận . . . .

Không chỉ Tô Vi Tín, mà giờ đến cả Lăng Hạo – Trương Dương chưa từng trải qua con ác mộng kia cũng bị dọa đến dựng hết cả tóc gáy lên, Anh Đào thì sợ đến mức hét cả ra tiếng.

Lăng Hạo cùng Trương Dương nhìn nhau mấy giây, sau đó cởi áo khoác ngoài ra, phủ lên trên mình Thợ săn, rồi mới cẩn thận đem anh ta đưa lên trên xe. May mà Thợ săn chỉ là tạm thời ngất đi, chứ không có thương thế nghiêm trọng nào. Nếu không, quả thực mấy người họ không biết phải làm sao để đưa anh ta đến bệnh viện.

Tiếp đó mấy người họ, bao gồm cả Tô Vi Tín cùng đi tìm tung tích của Bách Phú quanh đó. Mặc dù Tô Vi Tín rõ ràng đã nói với họ rằng Bách Phú đã bị tên kia bắt đi, nhưng ngay đến cả ông ta cũng vẫn hi vọng tìm kiếm khắp bốn phía, hi vọng có thể tìm thấy Bách Phú.

Tuy nhiên, kỳ tích không hề xảy ra, suốt mấy tiếng đồng hồ trôi qua, nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Bách Phú.

“Tô tổng, ông có nhìn rõ là ai đã bắt Bách Phú đi hay không ?” Lăng Hạo trầm giọng hỏi.

Tô Vi Tín lập tức ôm lấy đầu, vô lực nói : “Tôi nhìn thấy, nhưng không biết đó là ai, có điều Bách Phú hình như có quen người đó. Cô ấy gọi hắn là gì nhỉ . . . Là . . . .”

Tô Vi Tín cố sức nhớ lại, ba người bên cạnh có chút không nhẫn nại chờ đợi hơn được. Trương Dương thậm chí còn muốn đập cho ông ta một trận, cái lão già vô dụng này, biết có nguy hiểm mà còn bỏ mặc Bách Phú chạy một mình được, cũng không biết tên kia là ai ! Đúng là đồ vô dụng !

“Đúng rồi, gọi là Sở Phuong !”

“Cái gì ?” Mọi người cùng đồng loạt kêu lên, bọn họ ai mà không biết chuyện về Sở Phuong, nhưng thật không ngờ chuyện Bách Phú mất tích lại là do Sở Phuong này gây ra.

“Xem ra mọi việc đều là do một tay Sở Phuong này gây ra ... ..hỏa hoạn nhà họ Tiểu, cái chết thảm của Tiểu Ích Triết, hiện giờ lại là chuyện Bách Phú mất tích nữa ... ..cái tên này rốt cuộc là muốn làm gì ?” Lăng Hạo nghiêng răng nói, trong mắt đã thấy phát ra ánh nhìn hung dữ chưa từng thấy.

Trương Dương bên cạnh cũng chẳng bình tĩnh hơn Lăng Hạo được mấy phần, anh ta chỉ hận tên Sở Phuong không xuất hiện lúc này, để lập tức giết chết hắn, hoặc là bị giết đi cho rồi. Dù sao cũng tốt hơn tình trạng hiện giờ, như ngồi trên đống lửa.

“Cái người gọi là Sở Phuong đó còn nói gì nữa ... .. ‘mười ba lời nguyên gi’ đó’, rồi còn ‘Đạp phá thiết hải vô mịch xứ, đắc đến toàn bộ không uống công phu’ gì nữa .... ..như thể đã tìm kiếm Bách Phú từ rất lâu vậy.”

Lời nói tiếp theo này của Tô Vi Tín một lần nữa khiến cho mọi người kinh ngạc, làm sao mà Sở Phuong lại đi tìm Bách Phú chứ ? Lý do gì, lẽ nào vì Bách Phú mang trong mình mười ba lời nguyên sao ? Rốt cuộc đây là chuyện gì ! ~

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Quyển 4 - Chương 113: Bách Phú Mất Tích (Hai)

Đang lúc mấy người họ vô đầu suy nghĩ, lại có một người khác đến, không phải ai khác, mà là Mậu Ly. Anh ta vẫn như trước đây lạnh lùng như nước, căn bản không hề nhìn thấy sự thoải mái như khi ở bên Bách Phú.

“Các người đừng tìm nữa, không tìm được đâu. Tối lúc, Bách Phú sẽ tự nhiên trở về.”

“Chờ, phải chờ tới khi nào chứ !” Trương Dương là người đầu tiên kêu lên, nam nhân trước mắt tuần mỷ đến mức khiến anh ta cảm thấy vô cùng khó chịu, lại còn hoài nghi người đàn ông trước mắt mình đây liệu có phải thực sự là nam nhân nữa hay không, nào là răng trắng môi hồng, rõ ràng chính là bộ dạng của một cô gái.

“Đến lúc đó Bách Phú ... ..nếu có chuyện gì, chúng tôi tìm thấy cô ấy cũng chẳng có tác dụng gì nữa !”

“Bách Phú sẽ không có chuyện gì.” Mậu Ly vẫn gương mặt không chút biểu tình chậm rãi nói : “Bởi vì ... ..tôi không cho phép.”

Nghe thấy câu nói này, Lăng Hạo và Trương Dương cùng đồng thời nhướn cao mày, thâm ý thức được người đàn ông nhìn có vẻ nhu nhược yếu đuối này, tuyệt đối không hề đơn giản như thoát nhìn.

Không biết là vì sao, mặc dù không quen biết, nhưng lời nói của Mậu Ly vẫn làm cho bốn người họ an tâm hẳn. Mặc dù Lăng Hạo và Trương Dương đều chẳng hề thích thú gì anh chàng tên Mậu Ly này, nhưng lại chẳng hề nghĩ ngờ gì lời nói của anh ta, như thể trên người anh ta có một loại sức lực nào đó, khiến cho người ta không thể không tin tưởng, không thể không phục tùng.

Vì vậy, mấy người họ nghe theo lời Mậu Ly, không tìm kiếm Bách Phú nữa, mang theo Thợ săn đang bị thương quan về nhà. Còn Mậu Ly, không hề đi cùng họ, mà lập tức một mình rời đi.

Mậu Ly không hề lái xe đến, mọi người đều nhìn thấy cả, vậy mà khi mấy người họ đến trước cửa nhà, đã thấy Mậu Ly sớm đang đứng chờ.

Ai nấy đều kinh ngạc vô cùng, nhưng lại cố gắng không để lộ ra ngoài mặt.

Nhất là Trương Dương, anh ta càng không muốn để cho Mậu Ly nhìn thấy sự kinh ngạc và chút khâm phục của mình, cố ý làm bộ dạng khinh thường nhất có thể. Chỉ có điều, Mậu Ly dù chỉ một chút cũng không hề để ý tới anh ta.

Trương Dương và Lăng Hạo hai người hợp lực đem Thợ săn đưa tới chỗ tầng hầm anh ta ở, Mậu Ly cũng đi theo mấy người họ đến bên giường của Thợ săn. Mậu Ly nắm lấy cổ tay Thợ săn, bắt mạch cho anh ta. Sau đó chậm rãi nói : “Anh ta không sao. Chỉ là dùng pháp lực quá độ, tạo thành việc cơ thể bị suy yếu, lại thêm bị trúng một đòn của Sở Phuong, nên huyết khí ức trệ, mới gây nên hôn mê như thế này.”

Nói xong, Mậu Ly đem bàn tay đặt lên đỉnh đầu thợ săn, trong giây lát, đã có những đạo ánh sáng sắc đen bắt đầu khởi động, bao lấy thân thể của Thợ săn. Rất nhanh, gương mặt trắng bệch của anh ta cũng dần biến thành đỏ ửng, hơi thở cũng dần dần lên, sau mấy cái run rẩy kịch liệt cuối cùng cũng dần dần yên ổn trở lại.

Qua một hồi, Thợ săn đã mở được mắt, dù mới chỉ mở mắt nhưng đã vội vã nói ngay : “Mau, mau cứu, Bách Bách Phú . . . .” sau đó lại lập tức rơi vào hôn mê.

*

An bài xong xuôi cho Thợ săn, Lăng Hạo cùng Trương Dương bắt đầu muốn tìm hiểu kỹ về con người Mậu Ly, Anh Đào vẫn luôn chờ đợi muốn nhanh chóng biết được tin tức của chị họ Bách Phú, chỉ có Tô Vi Tín là rời đi, trở về nhà mình. Cũng không ai muốn cho ông ta ở lại, Anh Đào lại càng không.

“Anh rốt cuộc là ai ? Sao anh lại biết chuyện của Sở Phương ? Anh rốt cuộc đã biết được bao nhiêu chuyện ?” Lăng Hạo mở lời hỏi, những hoài nghi trong lòng anh ta quả thực quá nhiều, đối với người đàn ông tuần mỷ còn hơn cả nữ giới trước mắt này, thực sự khiến anh ta cảm thấy nguy hiểm, nhưng cũng vô cùng tò mò.

Mậu Ly khóe miệng hơi hơi nhếch lên, miễn cưỡng có thể gọi là ‘cười’, song ngoài điều đó ra, anh ta không có bất cứ phản ứng nào khác, căn bản không hề có ý định trả lời câu hỏi của Lăng Hạo.

Trương Dương lại một lần nữa phát hỏa, anh ta phẫn nộ hét lớn : “Anh nói nhanh lên có được không, vừa rồi chúng tôi tìm Bách Phú, là anh ngăn cản; hiện giờ chúng tôi hỏi chuyện anh, anh lại không trả lời, rốt cuộc muốn làm gì thế hả !!!”

Mậu Ly nhẹ nhàng liếc Trương Dương một cái, vẫn là bộ dạng không một tiếng động, lười nhác vô cùng.

Lần này, Lăng Hạo với Trương Dương đều phát hỏa, hai người họ còn muốn đem tên này trói lại hung hăng đánh cho một trận, nghiêm hình bức cung mới thỏa. Song, còn chưa đợi bọn họ động thủ, Mậu Ly rất nhanh đã tùy ý liếc mắt qua hai người họ một cái.

Tức khắc, hai người họ phát hiện bản thân có điểm không thích hợp — họ không động đậy được nữa ! Đến cả nói chuyện cũng đã không thể.

Mậu Ly nhẹ nhàng nở một nụ cười, tuần mỷ không gì sánh được, nhưng cũng vô cùng tà khí.

Đến cả Anh Đào vốn luôn mê luyến Lăng Hạo nhìn vậy cũng không thể nhìn được mà động lòng, ngay cả Lăng Hạo và Trương Dương cũng không thể không nhìn anh ta, mặc dù trong lòng vẫn cứ mắng mỏ : Đường đường một đại nam nhân, cười đẹp thế như thế để làm cái gì chứ ?

“Các người tốt nhất đừng có hành động thiếu suy nghĩ, với người khác vẫn nên lịch sự chút thì tốt hơn.” Mậu Ly cuối cùng cũng đã mở miệng, nhưng lại càng khiến cho Lăng Hạo với Trương Dương phát hỏa lớn hơn.

Đến lúc này, Anh Đào mới phát hiện hai người họ có chỗ không ổn, nhìn hai người họ hiện giờ gương mặt đỏ ửng hết cả lên, cô khẩn cầu nhìn về phía Mậu Ly, muốn lên tiếng van xin, để Mậu Ly thả họ ra. Nhưng lời sắp đến bên miệng, lại bị ánh mắt lạnh như băng của Trương Dương với Lăng Hạo đánh bại, dù sao điều này cũng quan hệ đến lòng tự tôn của đàn ông. Anh Đào chỉ có thể đáng thương nhìn Mậu Ly, song chẳng thể nói được lời nào.

“Các người là bạn của Bách Phú, tôi sẽ không làm khó dễ mấy người, đợi sau khi thái dương lên, hai người sẽ không sao nữa. Bỏ qua cho hai người không phải vì tôi sợ, chỉ là vì nếu hai người có chuyện, Bách Phú nhất định sẽ không tha thứ cho tôi mà thôi.” Nói xong, Mậu Ly rời khỏi phòng, nhanh chóng biến mất vào trong màn đêm.

Hai người còn lại vừa tức vừa thẹn đành bất đắc dĩ đứng im tại chỗ, Anh Đào ở bên cạnh với họ, muốn giúp đặt họ lên giường, nhưng sức lực không đủ. Cho nên chỉ có thể ngồi bên cạnh, ngây ngốc nhìn gương mặt vừa tự trách vừa bị thương của Lăng Hạo.

Không biết đã qua bao lâu, bên ngoài trời đã sáng, ánh mặt trời theo cửa lớn chiếu vào. Ngay lúc ánh mặt trời chiếu vào trong phòng, Trương Dương đứng gần cửa nhất đã có thể động đậy.

Trương Dương thở phào nhẹ nhõm, xoay xoay bả vai nhức mỏi cả đêm, lần đầu mới biết được hóa ra có thể cử động lại là điều hạnh phúc đến vậy.

Chỉ là sau đó thấy Anh Đào kinh hô lên khiến Trương Dương không thể lý giải, hóa ra, Lăng Hạo vẫn chưa cử động được.

Lần này đúng là Trương Dương và Anh Đào không biết phải làm sao nữa.

Trương Dương nghĩ đến nát cả óc : Có lý do gì mà anh ta không sao rồi, Lăng Hạo lại vẫn không thể cử động ? Lẽ nào cái tên Mậu Ly kia cảm thấy Lăng Hạo nhìn không thuận mắt, cho nên mới để anh ta phải chịu đựng lâu hơn chăng ?

Lăng Hạo không thể nhúc nhích dùng gương mặt mỗi một nhìn Trương Dương, liên tục đảo tròn con mắt, giống như đang ám hiệu gì đó vậy. Trương Dương thuận theo ánh nhìn của anh ta đến nửa ngày mới hiểu được ý tứ trong đó.

Hóa ra điều Lăng Hạo đang không ngừng ám hiệu với Trương Dương là : ánh mặt trời.

Trương Dương dùng thân thể đau nhức cố sức dịch chuyển Lăng Hạo ra nơi có ánh nắng, kết quả vừa mới đụng vào nơi có ánh nắng, Lăng Hạo đã có thể cử động được.

Sau đó, hai con sâu đáng thương cả một đêm bất động quá mỏi mệt lập tức lăn ra sofa ngủ say như chết.

Anh Đào ngẩng nhìn gương mặt tuần tú của Lăng Hạo, miễn nguyện cười cười, đem chiếc chăn được làm ấm phủ lên trên người hai bọn họ.

*

Mãi cho đến sáu giờ chiều, Lăng Hạo với Trương Dương mới tỉnh dậy, hơn nữa vừa tỉnh lại đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm lừng. Hai người mang hai cái bụng đói không chịu thua kém nhau lập tức nghe thấy tiếng biểu tình trong bụng, đến cả Thợ săn đang hôn mê giờ cũng mở được mắt.

“Các anh tỉnh rồi sao ?” Anh Đào cười ngọt ngào, bụng đồ ăn lên.

“Cô nấu à ?” Trương Dương có chút ngượng ngạo hỏi, bình thường anh ta cứ đôi lúc lại cười nhạo cô tiểu thư ham ăn không chịu làm việc này, thật không ngờ, cô ta làm cơm cũng thơm ngon như vậy.

Anh Đào cười với Trương Dương một cái, rồi đặt bát đĩa xuống trước mặt hai người họ .

“Áy, Thợ săn cũng tỉnh rồi sao ?” Lời nói của Lăng Hạo khiến Trương Dương và Anh Đào đều chuyển chú ý ra phía sau mình.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lờì Nguyên* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Quyển 4 - Chương 114: Bách Phú Mất Tích (Ba)

Không còn để ý đến chuyện cơm nước nữa, ba người họ vội vàng hỏi kỹ càng mọi chuyện từ đầu đến cuối.

Hóa ra, sự tình là như thế ~

“Đã tìm được Bách Phú chưa ?” Thợ săn lo lắng hỏi han.

Ba người họ đồng loạt lắc đầu.

“Vậy còn không mau đi tìm đi !” Thợ săn trợn tròn mắt, không dám tin là mấy người này đã biết rõ Bách Phú gặp nguy hiểm mà còn có thể vững vàng ngồi ở nơi này ăn cơm được !

“Hix ... ..” Trương Dương bị Thợ săn trừng đến có chút khó thở, nhưng cứ nghĩ tới gương mặt lạnh lùng và kiên định của Mậu Ly, những bất an cùng hoảng sợ trong lòng lại dần bình tĩnh lại.

“Chị họ sẽ không có việc gì đâu.” Anh Đào nhỏ giọng nói, nhưng đôi mắt lại chỉ là ánh nhìn chết người của Thợ săn.

“Haiz ... ..” Lăng Hạo thở dài một hơi, đem chuyện của Mậu Ly kể lại, bao gồm cả việc anh ta đã cứu Thợ săn và định thân hai người họ như thế nào.

Thợ săn nghi hoặc hỏi : “Mậu Ly ... ..ai thế ? Nếu như hắn ta thực sự có pháp lực cao cường như thế, vậy nhất định không phải là người bình thường.”

Ừm, bà người còn lại gật đồng biểu thị đồng tình.

Đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới. Vừa hay, Mậu Ly lúc này xuất hiện.

Vừa mới bước vào cửa phòng, Mậu Ly đã nhú nhú đầu lông mày xinh đẹp, che lấy mũi, giống như là đang ngửi thấy một mùi vô cùng khó chịu vậy, điều này khiến Anh Đào đang tràn ngập nhiệt tình tức giận không thôi.

“Là anh !” Ánh mắt Thợ săn rừng mình, trước mắt hiện ra bóng đen trong đêm tối, “Tại sao anh không cứu Bách Phú? Đêm đó anh cũng ở đấy cơ mà, không phải sao ?”

Vừa nghe Thợ săn nói thế, ba người còn lại kinh ngạc và hồ nghi chuyển mắt nhìn sang phía Mậu Ly, trong lòng có một cảm giác như bị lừa gạt vô cùng mãnh liệt.

Nhắc đến Bách Phú, ánh mắt Mậu Ly lập tức âm trầm xuống, nhưng cũng chỉ là lướt qua. Anh ta từ từ nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói gì hết.

Trương Dương tức giận hỏi : “Cái gì cũng không chịu nói, vậy anh đến đây làm cái gì ?”

“Tôi tới lấy quỹ điện linh hoa.”

“Anh đừng có mơ !” Ba người con trai cùng đồng loạt đứng dậy, nhưng chỉ sau một nụ cười tà của Mậu Ly, ba người họ lại không cách nào cử động.

Chính vào lúc này, Ninh Tiêu cũng đến, nhìn thấy ba người trước mắt như những bức tượng, anh ta mơ hồ hỏi : “Các anh sao thế ?”

*

Không biết đã trải qua bao lâu, Bách Phú rớt cuộc cũng tỉnh lại, trong cơn mơ màng, cô chỉ nhìn thấy ngọn đèn u ám trước mắt cùng với một bóng đen lơ mơ. Nhìn ra khắp bốn phía, thấy bản thân hiện giờ đang ở trong một căn phòng rách nát.

“Ngươi tỉnh rồi ?” Một âm thanh lạnh như băng truyền tới.

“Sở Phuong ?” Bách Phú suy yếu đứng thẳng dậy, gương mặt cảnh giác nhìn hẳn ta, “Sao ông lại bắt tôi?”

“Hừ.” Sở Phuong hừ lạnh một tiếng, mang theo hận ý địa tà nhìn Bách Phú một cái.

Bách Phú có chút tức giận : “Ông trừng tôi làm gì chứ ? Tôi đâu có chọc vào ông đâu !”

“Nếu không phải do ngươi, nếu không phải cái Hạ Thành Quốc kia, nếu như không có mười ba lời nguyên hung ác và cuộn da người ... ..ta có thành thể này không ?” Giọng nói của Sở Phuong có chút khàn khàn, giống như có biết bao nỗi thống khổ đã bị ông ta chôn chặt trong đáy lòng vậy.

Nhìn thấy sự thống khổ của Sở Phuong, Bách Phú nhất thời nhớ lại những tộc nhân chết thảm ở thôn Nhạn Đề, cũng như Thúy Nhi, cô tức giận hét lên: “Sao ông lại cứ luôn oán trời oán đất thế ? ! Nếu không phải ông đã cô phụ tình cảm thâm thiết của Thúy Nhi, nếu như không phải ông hại chết bao nhiêu tộc nhân trong thôn Nhạn Đề như thế, làm sao lại có bất hạnh sau này ! Tất cả đều là do ông tự mình tạo ra !”

“Câm miệng !” Sở Phuong hung tợn trừng mắt nhìn Bách Phú : “Ngươi làm thế nào mà biết được những việc này ?”

“Thúy Nhi nói cho tôi biết ! Tôi ... ..đã từng đi qua căn nhà gỗ đỏ ở thôn Nhạn Đề.” Bách Phú dừng cảm quay đầu lại trừng mắt với Sở Phuong.

Nhắc tới Thúy Nhi và các tộc nhân khác, trong mắt Sở Phuong quét qua một tia áy náy và đau đớn, hẳn chậm rãi cúi thấp đầu xuống, giống như đang nhớ lại điều gì đó vậy.

“Ta ... ..ta cũng không biết bản thân làm sao nữa, giống như là bị ma nhập vậy ... ..ta không hề muốn hại chết bọn họ chút nào... ..” Sở Phuong ôm lấy đầu, giống như đang cực kỳ đau khổ vậy, đến âm thanh cũng có chút nghẹn ngào.

“Rõ ràng chính ông cầm cuộn da người ra, mới hại chết bọn họ, còn khiến họ chết thảm đến như vậy !” Bách Phú trong lòng không có lấy một tia đồng tình, bởi vì hình ảnh máu me trong căn phòng gỗ đỏ kia quả thực quá kinh người, khiến cô không cách nào quên được.

Sở Phuong như thể không thờ được, vô lực mà nói : “Là ta đã hại chết bọn họ, là ta đã lấy cuộn da người ra... ..”

Rất nhanh, bỗng dưng, hẳn xoay người nhìn trực diện vào Bách Phú rồi âm trầm cười lên, “Có biết không ? Cuộn da người đó hận nhất, chính là ngươi !”

Bách Phú nghe vậy sững sờ : Không phải chứ, cô lúc nào đã đắc tội với cuộn da người đó ? Cứ nghĩ tới đôi tay không lồ màu đen dễ dàng xé nát cơ thể người ta, Bách Phú lại nhin không được mà rung mình một cái, cô kinh sợ hỏi : “Tại sao chứ ?”

“Bởi vì, nếu không phải vì ngươi, sẽ không có nhiều người gặp phải cảnh thê thảm như vậy.”

Tôi ư ? Bách Phú cảm thấy vô cùng ủy khuất, tuy rằng không rõ bản thân cô rốt cuộc đã làm ra chuyện gì, nhưng trực giác nói với cô rằng, Sở Phuong có lẽ nói đúng, vì quả thực có quá nhiều quá nhiều chuyện trước đây mà bản thân cô chẳng thể biết tới được.

“Điều Diệp đâu ?” Bách Phú lo lắng nhỏ giọng hỏi, dù trước kia thực sự rất ghét cô ta, nhưng kết cục hiện tại của cô ta quả thực quá mức thê thảm, đã bị biến thành quỷ, mà Sở Phuong còn không tha cho cô ta, cũng không biết hẳn ta rốt cuộc còn muốn làm cái gì.

“Cô ta còn có chỗ hữu dụng! Ta sẽ không làm gì cô ta đâu.” Sở Phuong lại hỏi phục trạng thái bình tĩnh trước đó.

Hữu dụng ? Bách Phú kêu lên : “Ông muốn bắt cô ấy để làm gì ? Cô ấy đã chết rồi, ông cũng không thể để cho cô ấy được đi đâu thai yên ổn hay sao ?”

“Cô ta đã không thể thai được nữa rồi, ngươi không nhìn thấy bụng của cô ta sao ? Đã bị xé rách bụng ra như thế, mà còn đi lại cử động được. Cô cảm thấy cô ta chỉ là loại quỷ bình thường sao ?”

“Vậy thì cô ta là thứ gì chứ ?”

Bách Phú có phần choáng váng, Điều Diệp quả thực không phải là thứ quỷ bình thường, điều này bản thân cô cũng đã cảm nhận thấy. Quỷ đúng là cô đã từng gặp, như nữ quỷ không gương mặt và tiểu quỷ trong binh sử trắng ... ..bọn họ nếu đem so sánh với Điều Diệp, đúng là rõ ràng khác hẳn. Quỷ đúng là có thể nhìn thấy được, nhưng lại không hề có thân thể. Còn Điều Diệp lại vẫn giữ được thân thể của mình, dù cho nó có hư thối bốc mùi, nhưng vẫn tuân theo sự chi phối của cô ta mà hành động.

“Cô ta là oán thi. Chính là do vẫn còn tâm nguyện, ngưng tụ thành một cỗ khí, khiến cô ta dù chết rồi vẫn có thể cử động được. ” Sở Phuong không mang theo chút cảm tình nào trả lời, song điều đó cũng không hề sai, Bách Phú từng tưởng rằng Sở Phuong muốn giết cô nữa !

Chuyện của Điều Diệp quả thực quỷ dị ! Bụng của cô ta làm thế nào mà trở thành như vậy ? Có ai hận cô ta đến vậy, còn mổ cả bụng của cô ta ra ! Bách Phú trong lòng lại lần nữa trào lên sự đồng tình vô hạn : Lại còn chuyện gì khiến cho cô ta lưu luyến đến vậy, để chết rồi mà vẫn không thể ngừng lại ? Là ... ..vì Tô Vĩ Tín sao ?

Bách Phú không ngừng suy nghĩ hỗn loạn, gần đây có quá nhiều chuyện xảy ra, nhiều đến mức khiến cô chẳng còn thời gian để ngừng lại suy nghĩ thấu đáo nữa. Tất cả những việc xảy ra quanh cô : trước tiên là cha của Ninh Tiêu, sau đó là Anh Đào và Lăng Hạo, sau đó nữa là thám án diệt môn ở Tiểu gia và cái chết của Tiểu Ích Triết, giờ lại đến Diêu Diệp ... ..giống như tất cả những việc bất hạnh đều đang bao quanh cô mà phát sinh vậy. Nếu đúng là như thế, sự bất hạnh của những người này, liệu có thể nào là do sự tồn tại của cô mà đem đến hay không ?

Nghĩ đến đây, khiến tim của Bách Phú hoảng loạn vô cùng.

Đột nhiên, một ý niệm mạnh mẽ trong lòng Bách Phú, cô vừa khẩn trương vừa nghi hoặc nhìn về phía Sở Phụng, có chút do dự hỏi : “Chuyện nhà Tiểu gia, là do ông làm sao ?”

“Đúng.” Sở Phụng sáng khoái thừa nhận.

“Vậy Tiểu Ích Triết kia cũng là do ông giết sao ?”

“Đúng.”

“Vì sao chứ ?” Bách Phú phần nộ hỏi, thám án thiếu hủ Tiểu gia, mùi máu tanh nồng trong căn phòng của Tiểu Ích Triết, nhất thời tất cả đồng loạt hiện lên trong đầu Bách Phú : “Ông đúng là đại ma đầu giết người không chớp mắt !”

Sở Phụng sùng sốt, sau đó lại vô duyên vô cớ cười cười, dường như chuyện mà hắn ta đã làm chỉ là chuyện dẫm chết mấy con kiến vậy, căn bản không đáng để nhắc tới, nói : “Bởi vì, bọn chúng đều đáng chết !”

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Quyển 4 - Chương 115: Chuyện Xưa Của Sở Phụng

“Người biết Thúy Nhi, vậy người không biết Mặc Lan sao ?” Sở Phụng nhìn xa xăm, chậm rãi hỏi, giống như đang tìm kiếm trong ký ức vậy.

“Mặc Lan ?” Bách Phú hoảng hốt lặp lại, rồi cẩn thận dè chừng hỏi : “Là cô nương mà ông cứ nhất định lấy có phải không ?”

“Đúng.” Sở Phụng hơi mỉm cười gật gật đầu.

Lần đầu tiên thấy ma đầu cũng biết cười, Bách Phú có đôi chút kinh ngạc, kỳ thực Sở Phụng này khi cười lên đúng là cũng rất đẹp trai, hơn nữa còn có một loại cảm giác trưởng thành phá lệ tang thương.

Theo hồi ức, Sở Phụng chậm chậm cũng biến thành một người khác.

*

Mặc Lan là người con gái đẹp nhất, dịu dàng nhất trên thế gian này. Vì nàng ấy, ta cái gì cũng nguyện làm, kể cả việc phản bội lại tộc nhân của ta.

Thúy Nhi là một cô gái rất thiện lương, nhưng ta lại chẳng thể có tình yêu nam nữ với nàng ấy. Bởi vì, Mặc Lan đã chiếm toàn bộ vị trí trong trái tim ta mất rồi. Vì vậy, trái tim ta quả thực không thể chứa đựng thêm một người con gái khác.

Ta phải đi lấy trộm cuộn da người, cũng là vì Mặc Lan. Ta muốn cho nàng ấy một cuộc sống đảm bảo nhất, cho nàng ấy sự bảo hộ mạnh mẽ nhất.

Ngày hôm đó ... ..sau khi việc xảy ra, bản thân ta cũng vô cùng hoảng sợ.

Ta nhớ rất rõ ràng là đã vứt cuộn da người đó đi, nhưng không hiểu làm thế nào, mà nó lại quay trở về bên người ta. Sau này cũng liên tục như vậy, cuộn da người đáng sợ đó dù ta có muốn vứt cũng không vứt đi được.

Đêm nào cũng có vô vàn những con ác mộng quấy nhiễu ta, khiến ta sợ hãi đến không thể chợp mắt.

(Cũng giống như nam nhân đi cùng với người, là kẻ mà khắp mình đầy những cặp mắt đỏ. Hắn cũng giống như ta, phải chịu lời nguyện. Chỉ cần sự việc một ngày chưa kết thúc, thì chúng ta cũng một ngày chưa được yên ổn.)

May mà có Mặc Lan luôn ở bên ta. Bất luận ta làm gì, tức giận cũng được, đập phá đồ đạc cũng được, nàng ấy đều âm thầm túc trực bên ta.. Đợi sau khi ta đã qua cơn điên, nàng ấy sẽ nhẹ nhàng ôm lấy đầu ta áp vào ngực mình, không cần nói gì hết. Kỳ thực, đối với ta mà nói như vậy cũng đã đủ rồi. Kẻ có cha mẹ mất sớm, từ nhỏ đã phải dựa vào chính mình như ta, trước giờ chưa từng có ai như nàng ấy bao dung ta như vậy, yêu thương ta như vậy ... ..Ta thực ra cũng chỉ là một con người bình thường, ta cũng như bao kẻ khác cần một người yêu thương mình.

Bây giờ nghĩ lại, vẫn thực sự thấy có lỗi với Mặc Lan. Ta khiến nàng ấy phải chịu đựng quá nhiều những áp lực mà nàng ấy nhẽ ra không cần phải gánh vác, ta thực không xứng đáng là một nam nhân !

Sự giầy vò của cuộn da người đó đối với ta là điều người không thể tưởng tượng được. Ta không già đi, cũng sẽ không chết, để nó có thể vĩnh viễn giầy vò ta.

Sau đó, Mặc Lan sinh cho ta hai đứa con trai và gái, đó là ngày hạnh phúc nhất trong đời ta. Ta đã không còn muốn bảo tàng gì nữa, chỉ muốn được cứ như thế an bình sống nốt quãng đời còn lại.

Nhưng, đến việc đó mà ta cũng không thể làm được.

Ta cứ cho rằng pháp lực cao, tức là sẽ không ai có thể hại ta và người thân. Nhưng cuối cùng, Mặc Lan và đứa con trai lên năm tuổi của ta đã vì ta mà chết.

Mặc Lan chết thực sự rất thảm ... ..

*

Sở Phương lần nữa nghẹn họng. Hắn ngừng lại một chút, tiếp tục nói :

Cái đám súc sinh đó ! Chúng không những làm nhục nàng ấy, còn đem nàng ấy treo tít lên trên cao, giầy vò nàng ấy cho đến chết !

Người cảm thấy cái chết của tên họ Tiểu đó là thảm lắm sao ? Nói cho người hay, Mặc Lan của ta chết còn thảm gấp mười lần hắn ! Chỉ vì Mặc Lan không chịu nói cho bọn chúng biết tin tức của cuộn da người.

Còn có đứa con trai mới lên năm của ta ... ..

Có biết là do ai làm không ?

Chính là cái đám nhà họ Tiểu đó, ta đã thề, sẽ bắt họ Tiểu tuyệt tự tuyệt tôn !

Ha ha ... ..Tên Tiểu Ích Triết đó chính là kẻ cuối cùng, ta muốn dùng hắn để tế cho Mặc Lan và đứa con trai đã chết thảm của ta !

Còn có con gái ta ... ..họ Tiểu kia còn dám uy hiếp ta, đến người thân cuối cùng của ta cũng không tha. Ta đã đưa cho chúng nửa cuộn da người, nói cho chúng biết đó là tất cả, vì ta biết chúng sẽ không bao giờ giữ lời hứa.

Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của ta, chúng muốn đùa cợt với ta ... ..Ta để cho con gái chạy trốn, để nửa còn lại của cuộn da người ở trên người nó, dự định khi không còn nguy hiểm nữa sẽ tới tìm nó. Nhưng, ta đã không bao giờ gặp lại nó nữa ... ..

Ta đã đi khắp nơi, khắp bốn phương tám hướng để tìm tung tích của con gái.

Đã nhiều năm như vậy qua đi, mà ta vẫn không hề già, vẫn y nguyên như lúc đi ra khỏi thôn Nhạn Đê. Ta cũng không biết tại vì sao, hoặc là có thể do cuộn da người kia chăng ? Nó cảm thấy những trừng phạt đó đối với ta vẫn chưa đủ nhẫn tâm, cho nên mới dùng thời gian để giầy vò ta.

Đối với kẻ khác mà nói, điều này có lẽ là chuyện tốt. Nhưng đối với ta mà nói, lại là một loại gánh nặng. Ta không thích cái cuộc sống đơn độc một mình như thế này, không có sóng gió, cũng không có hi vọng ... ..

Rất nhiều khi, sống, cũng lại là một loại đau khổ.

Không thấy được Mặc Lan, không thấy con cái mình. Có đôi lúc nghĩ lại trước đây, cảm thấy cuộc sống bình thường như vậy mới chính là hạnh phúc nhất.

Ta thực muốn sớm được rời khỏi thế gian này, để tìm Mặc Lan của ta, ta sẽ không bao giờ khiến nàng ấy vì ta mà phải chịu thương tổn nữa, sẽ không bao giờ ... ..

*

Sở Phương thì thầm tự nói khiến Bách Phú cũng cảm thấy dâng lên cảm giác đau khổ tê lương.

Lần đầu tiên, Bách Phú trong lòng sản sinh sự đồng tình với Sở Phương. Dù rằng biết rõ hắn chính là một kẻ giết người không chớp mắt, nhưng tình yêu hắn dành cho Mặc Lan cũng như con mình lại vô cùng tha thiết mãnh liệt.

“Hôm nay lại là mười lăm, là ngày trăng tròn.” Sở Phương từ lỗ hờ trên cánh cửa sổ nhìn ra ngoài bầu trời.

“Đúng vậy.” Bách Phú theo bản năng đáp lại.

Sở Phương từ trong ngực mình lấy ra một cái bao vải màu đen, sau đó nhìn Bách Phú cổ quái cười lên. Nụ cười này, khiến cho Bách Phú lại cảm thấy sợ hãi, cô vội vàng thụt lùi lại phía sau một chút.

“Người có biết đây là cái gì không?” Sở Phuong giơ lên bao vải màu đen trong tay mình.

Bách Phú khiếp đảm nhìn bao vải màu đen kia, nhẹ lắc lắc đầu, mặc dù không hề biết trong đó đang đựng thứ gì, nhưng trực giác và bản năng nói với cô rằng bên trong đó đang chứa đựng một thứ rất đáng sợ.

Sở Phuong mở bao vải, lấy từ bên trong ra một cuộn giấy màu trắng, dài khá to bằng một bàn tay của Bách Phú.

Cầm cuộn giấy đó lên, Sở Phuong bước gần hơn một chút về phía Bách Phú, dường như muốn cho cô nhìn rõ hơn thứ hấn đang cầm trong tay.

Như thế này, Bách Phú đứng là có thể nhìn rõ hơn một chút. Dù sao nơi này cũng chỉ có một ngọn đèn dầu không biết từ thời nào đang chiếu lên bức tường rách nát, đến nhìn người cũng chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng, càng đừng nói đến cuộn giấy nhỏ xíu trong tay Sở Phuong lúc này.

Màu sắc của cuộn giấy mà Sở Phuong lấy ra này có chút điểm kỳ quái, nó không có màu trắng bình thường như của những tờ giấy khác, ngược lại lại sáng bóng một cách kỳ dị.

Bách Phú nhìn chằm chằm cuộn giấy đó, cứ cảm thấy hình như đang có thứ gì đó thu hút lấy cô, khiến cô không cách nào rời mắt khỏi đó được. Cảm giác này rất đặc biệt, càng muốn nhắc nhở bản thân đừng nhìn nó, thì dường như lại càng như trúng tà, nhìn không được mà lần nữa quay sang nhìn.

“Nói cho người biết vậy, đây chính là cuộn da người.”

Sở Phuong nở một nụ cười âm lãnh với Bách Phú

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Quyển 4 - Chương 116: Hồng Nguyệt Tái Hiện (Thượng)

“Cuộn da người!” Bách Phú kinh hoàng nhìn chằm chằm vào thứ đồ trong tay Sở Phuong, liều mạng hướng thân mình lùi về phía sau.

“Đúng vậy, đây chính là cuộn da người. Người xem nó mới mềm mại làm sao ....”

Sở Phuong đem cuộn da người kia vuốt nhẹ lên gương mặt của Bách Phú, khiến cô lập tức cảm thấy được sự khác biệt của da người và giấy bình thường. Cuộn da người này đích xác mềm mại hơn rất nhiều so với những tờ giấy không mang trong mình sinh mệnh kia, hơn nữa còn lạnh đến đáng sợ, giống như đang có một tầng băng lạnh lướt qua má cô vậy. Ngoài ra Bách Phú còn có thể cảm nhận rất rõ ràng những oán hận, phẫn nộ, day dứt, tuyệt vọng, sợ hãi .... tất cả những biểu hiện tình cảm của nhân loại ở bên trong cuộn da người này.

Những thứ đáng sợ đó dường như đang cố gắng muốn chui vào bên trong thân thể Bách Phú, dọa cô sợ tới mức sợ hãi kêu lên, nhưng Sở Phuong lại không hề có chút nhân tính nào mà cười vang.

“Đây có lẽ chính là cuộn da người hoàn chỉnh nhất. Người có biết cuộn da người được chế tác như thế nào không?”

Bách Phú không ngừng lắc đầu, không cô biết, hơn nữa cũng không hề muốn biết.

Song, Sở Phuong lại không hề có ý muốn ngừng lại, hấn cầm cuộn da người đó tàn khốc cười nói:

“Kỳ thật có mấy cách để lột da người. Có một loại, là bắt đầu từ nơi cột sống, trước tiên dùng dao để phân phần da ở lưng thành hai nửa, sau đó mới từ từ dùng lưỡi dao để phân tách thịt với da ra, giống như loài bướm mọc cánh mà xé ra vậy.”

“Còn một cách khác, đó là đem người đó chôn xuống dưới đất, chỉ để lộ phần đầu. Sau khi đã gọt hết tóc trên đầu đi, trước tiên dùng dao cắt một hình chữ thập ở trên đỉnh đầu, sau khi đã tách da đầu ra, thì đổ thủy ngân vào bên trong đó. Người cũng biết đấy, tỉ trọng của thủy ngân rất nặng, nó sẽ làm cho cơ thịt và da phân tách ra. Làm cách này để lột da người có thể lấy được bộ da hoàn chỉnh nhất, nhưng người đó sẽ vô cùng đau khổ. Nghe nói, người bị chôn trong đất kia sẽ đau đớn không ngừng vận vẹo, song lại không cách nào để giãy giụa, cuối cùng thân thể sẽ từ từ ‘trơn chảy’ từ bên trong da mà ra, chỉ còn lại bộ da người hoàn chỉnh ở trong đất.”

“Ha ha, người thử nói xem bộ da người này là dùng cách nào để lột xuống?”

Những lời nói này khiến Bách Phú sợ tới mức suýt chút nữa là rơi lệ, cứ nghĩ tới cảnh tượng kinh dị kia, là bên tại lại như vang lên tiếng người kêu gào thảm thiết. Cô thật hận không thể lập tức chết đi, để khỏi phải chịu đựng sự tra tấn này của Sở Phuong.

Nhưng Sở Phuong cũng không dọa Bách Phú thêm nữa, hấn lại nhìn hướng ra ngoài cửa sổ, trong miệng không ngừng thì thảo nói : “Cuối cùng cũng đến lúc rồi.”

Nói xong, liền nắm lấy tóc Bách Phú kéo cô ra phía ngoài.

Bách Phú đáng thương không hiểu đây là vì sao, toàn thân bủn rủn, căn bản không thể dùng được chút sức lực nào, chỉ đành thống khổ để mặc cho Sở Phuong kéo mình đi.

Sở Phuong đem Bách Phú kéo ra phía ngoài căn nhà, lúc đó cô mới nhìn thấy rõ, hóa ra mình đang ở trên đỉnh một ngọn núi. Sở Phuong trước tiên đem cô trói vào một cây thập tự giá đã được cố định chắc chắn trước đó, sau mới xoay người đi vào bên trong căn nhà rách nát kia.

Bách Phú bị trói quá chặt, cổ tay rất nhanh đã tê dại đến không còn cảm giác. Hơn nữa, chân của cô lại không thể chạm được đến mặt đất, thực là một cảm giác thống khổ đến cùng cực, ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn.

Sở Phuong lấy ra một đồng đồ đen gì đó đen tuyền, đem rắc một vòng xung quanh chỗ của cô. Bách Phú trong lòng run sợ nhìn hành động này của Sở Phuong, thực sự có cảm giác khóc không ra nước mắt. Bởi vì, cho dù có không hiểu Sở Phuong này rốt cuộc đang muốn làm cái gì, nhưng cô biết đây tuyệt đối chẳng phải chuyện tốt đẹp.

Bách Phú đáng thương giờ giống như một con sơn dương đang đợi bị làm thịt, chỉ có thể nhìn Sở Phuong đang bận rộn không ngừng bày ra một đồng những chiếc bình lọ kỳ quái.

Cuối cùng hấn cũng bận rộn xong xuôi, Sở Phuong nhìn nhìn bầu trời, dường như đang muốn xác định điều gì đó. Sau đó nhẹ thở dài một hơi, bước đến bên cạnh Bách Phú, nói với con sơn dương đang bất lực lúc này : “Không còn cách nào cả, ủy khuất người rồi !”

Nói xong, hấn lấy ra một chiếc chùy thủ, lưỡi dao mỏng sắc nhọn dưới ánh trăng chiếu vào đặc biệt lóe sáng.

Bách Phú sợ tới mức vội vàng nhắm chặt hai mắt lại, trong lòng thầm nghĩ : Thôi rồi, dù sao cũng chẳng thoát được, chết thì chết đi vậy !

“Sợ sao?”

Bách Phú giờ đã như kẻ thấy chết không còn không còn e ngại khiến Sở Phuong tức giận nữa, cô trực tiếp quay ngoắt mặt đi, không muốn đáp lại. Cứ nghĩ tới việc vừa nãy trong phút chốc mình còn có chút đồng tình với tên ma đầu này, Bách Phú thực oán hận sự ngây thơ quá mức của chính mình.

“Ha ha ... ..” Sở Phuong âm trầm cười, “Chẳng còn cách nào cả, đây là mệnh của người, muốn trốn cũng chẳng thể trốn được nữa.”

Mệnh ? Đây là mệnh của tôi sao ? Bách Phú nghe thấy lời này của Sở Phuong, cứ cảm thấy như có chút quen thuộc, giống như đã từng được nghe ai đó từng nói vậy.

Còn chưa kịp nhớ ra lời này là của ai nói, Sở Phuong đã rạch một đường trên trán Bách Phú.

Bách Phú trong lòng lập tức nghĩ tới một khả năng : “ Chẳng lẽ hấn muốn đem mình lột da sống hay sao ? “. Cứ nghĩ tới đó, đến cả khóe miệng của cô cũng không ngừng run rẩy theo. ~

Bách Phú trong lòng lập tức nghĩ tới một khả năng : “ Chẳng lẽ hấn muốn đem mình lột da sống hay sao ? “. Cứ nghĩ tới đó, đến cả khóe miệng của cô cũng không ngừng run rẩy theo. ~

*

Thế nhưng, Sở Phuong chỉ rạch một đường nhỏ trên trán cô rồi ngừng lại, sau đó lấy ra một chiếc bình nhỏ hứng lấy dòng máu đang chảy ra.

Bách Phú bị dọa khiến toàn thân ra mồ hôi lạnh cuối cùng cũng được thở dài nhẹ nhõm một hơi, song thực chẳng ngờ được cô vừa mới mở mắt ra, đã nhìn thấy cái tên trời đánh Sở Phuong kia lại đang nhóm lửa lên xung quanh mình.

Bách Phú tức khắc tròn mắt, không phải chứ, cái tên này định thiêu chết mình thật sao ? Giống như ... ..giống như cô gái đã từng xuất hiện trong ảo ảnh trước kia hay sao ? Trời ơi, bản thân cô sao lại có thể xui xẻo đến mức thế này chứ, còn bị thiêu sống chết thảm nữa!

Sự sợ hãi trong lòng này hóa thành sức lực khiến Bách Phú mắng âm lên với Sở Phuong : “Ông đúng là đồ khốn nạn đáng chết ! Thực đáng đời ông phải chịu một kiếp cô độc như vậy !”

Lời nói này của Bách Phú đã chạm đúng vào nỗi đau trong lòng Sở Phuong, hấn phần nộ nhìn Bách Phú, nắm chặt lấy thanh chùy thủ, trong một khắc, Bách Phú thậm chí cho rằng Sở Phuong sẽ xuống tay với mình. Có điều như vậy cũng tốt, ít nhất có thể chết thoải mái hơn một chút.

Có điều, khiến Bách Phú thất vọng vô cùng, Sở Phuong chỉ “hừm” một tiếng rồi xoay người rồi đi, không hề trúng chiêu khích tướng này của cô, mà tiếp tục công việc châm lửa.

Bách Phú chán nản nhìn vòng lửa xung quanh mình, trong lòng hối hận muốn chết, vừa rồi lẽ ra phải chửi mắng ghê gớm hơn chút nữa, không một lát nữa nhất định sẽ phải chịu đựng thống khổ vô cùng.

Sở Phuong đem đủ loại chai lọ lớn nhỏ xếp vào những vị trí nhất định, nhìn qua lại thấy giống như đang bày trận pháp vậy. Chỉ là Bách Phú lúc này đã không còn có tâm tình nào mà để ý đến nữa, bởi vì ngọn lửa bên cạnh giờ đang ‘đốt’ cô khiến không còn cách nào để nói nữa.

Càng lúc càng nóng hơn, Bách Phú vô lực liếm liếm bờ môi khô nứt của mình, đến sức lực để than thở cũng đã không còn.

Sở Phuong không biết là dùng cách gì, làm ra từng trận gió âm, mấy lần suýt nữa thì khiến cho ngọn lửa kia đốt đến được bên vạt áo của Bách Phú. Cô không ngừng nhúc nhích lết thân thể mỗi một của mình trốn tránh, với tình trạng hiện giờ, chỉ có thể trốn được bị ngọn lửa thiêu đốt lúc nào hay lúc đấy.

Chợt vang lên tiếng kêu khóc ở xung quanh đã khiến cho Bách Phú thanh tỉnh lại. Tiếng khóc kia thập phần thê lương, Bách Phú vừa nghe đã biết, nhất định là Sở Phuong đang thả oan hồn lệ quỷ nào đó ra, hơn nữa hình như lại chính là Diêu Diệp.

Tập trung nhìn kỹ, quả nhiên là cô ta. Bụng của cô ta vẫn thũng một lỗ lớn khủng khiếp như cũ, bên trong như một cái lỗ đen ngòm, dường như có thể cắn nuốt hết thảy vào trong đó vậy.

Bách Phú trước đây vẫn không thể hiểu Sở Phuong này vì sao lại muốn bắt Diêu Diệp, giờ cuối cùng đã hiểu được nguyên do, song nguyên nhân này lại khiến cho cô cực kỳ ủy khuất.

Hóa ra Sở Phuong là cố ý muốn lợi dụng Bách Phú để khiêu khích lòng đố kỵ ghen tuông của Diêu Diệp. Cứ như thế này, giống như Bách Phú cùng với ông Tô Vi Tĩn trắng hoa kia có gì đây đưa với nhau vậy, làm Bách Phú tức đến suýt nữa thì ghen cả lại.

“Tôi nhớ rõ, tôi đã ngửi thấy mùi của anh ấy trên người cô.” Diêu Diệp trực tiếp nhìn chăm chăm vào Bách Phú.

Bách Phú cũng nhớ lại, khó trách Diêu Diệp này lúc đó lại không ngừng hít hà trên người cô, hóa ra là vì ngửi thấy có mùi của Tô Vi Tĩn. Nghĩ đến đây, mấy giọt mồ hôi lạnh từ trên trán cô rơi xuống, lấp bắp giải thích : “Không, không, không phải đâu, tôi tôi tôi với Tô tổng chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới, chúng chúng tôi không có gì hết ....”

“Anh ấy đã ở lại nhà cô qua đêm nhỉ ?” Diêu Diệp căn bản là không hề để ý tới lời giải thích của Bách Phú, tự mình hỏi mình.

“A ... ..vâng, nhưng ... ..” Bách Phú còn chưa nói xong, hai mắt Diêu Diệp đã vằn đỏ lên, hung mãnh hướng về phía cô đánh tới, hoàn toàn không thèm để ý đến ngọn lửa đang rừng rực xung quanh.

Đúng vào lúc hai bàn tay của Diêu Diệp sắp tóm được Bách Phú, Sở Phuong lại dùng một lực đạo ánh sáng xanh thu Diêu Diệp trở về. Diêu Diệp chịu sự ảnh hưởng của đạo ánh sáng xanh trong tay Sở Phuong dần dần thu nhỏ lại rồi biến thành một quả cầu nho nhỏ màu đỏ rực.

“Là ông cố ý muốn kích động cô ta có đúng không ? Ông rốt cuộc muốn làm gì chứ ?” Bách Phú dùng hết sức trong người hét lên hỏi.

Sở Phuong rất phối hợp trả lời : “Đúng vậy, ta là cố ý kích động cô ta. Bởi vì ta cần trái tim ghen tuông của cô ta, để mở ra mười ba lời nguyên trên người người.”

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Quyển 4 - Chương 117: Hồng Nguyệt Tái Hiện (Hạ)

Mở ra mười ba lời nguyên ?

Bách Phú nhất thời nhớ lại lúc vừa mới quen biết Dịch Đạo, anh ta cũng đã từng nói rất nhiều về chuyện này. Liệu có thể nào đúng là cô có quan hệ với mười ba lời nguyên ? Còn có tên ma sát kia nữa, liệu có phải là Sở Phuong chăng ?

Nhưng, giờ đã không còn thời gian cho Bách Phú suy nghĩ, bởi vì Sở Phuong đã đang niệm chú, hơn nữa còn lấy nửa cuộn da người kia ra.

Không biết là vì sao, mà đầu của Bách Phú đột nhiên có chút ngây ngất, bên tai vang vọng đều là những tiếng kêu gào thống khổ và ai oán, đang có vô số người cùng lập đi lập lại chỉ hai chữ duy nhất — Báo thù !

Nghe thấy những âm thanh này, trong tim Bách Phú dường như đang bị một ngọn lửa thiêu đốt. Ngọn lửa hừng hực kia lại là thứ gì ? Đó là thù hận, nỗi thù hận mãnh liệt đến mức không cách nào dùng ngôn từ để diễn tả được....

Một cổ máu tanh nồng nặc cũng lan tỏa khắp xung quanh, lần đầu tiên mùi máu tanh nồng lại không khiến cho Bách Phú buồn nôn, ngược lại còn khiến cô nhiệt huyết dâng trào, đến cả thân thể cũng khẩn trương đến mức nóng cả lên.

Bách Phú há to miệng thở hổn hển, chỉ cảm thấy bản thân hiện giờ giống như một quả cầu khí đang căng hết cỡ sắp vỡ ra, cổ nhiệt khí kia không ngừng lưu động bên trong thân thể của cô, trực tiếp xông thẳng lên trên não. Trong phút chốc đó, trong đầu Bách Phú biến thành một mảng đen kịt, dường như đang có thứ gì đó tràn ngập vào trong não cô. Dần dần, bốn bề lại xuất hiện vô số những bàn tay tro xám, đem Bách Phú kéo xuống đến vực sâu vô tận...

*

Đương nhiên, những cảm giác này của Bách Phú người ngoài không thể nào biết được.

Sở Phưong chỉ thấy trán của Bách Phú xuất hiện hồng quang (ánh sáng đỏ), tiếp đó đến cặp mắt trong trẻo cũng bị một tầng sương đỏ rực che phủ, sự hoảng sợ cùng bất lực lúc trước trên gương mặt của Bách Phú giờ đã biến thành sự lạnh lùng và quyết liệt.

Lại nhìn lên mặt trăng tròn trên bầu trời, giờ đang từng chút từng chút biến thành màu đỏ tươi kỳ dị, giống như bị một lớp máu tươi rửa qua vậy.

Cùng lúc đó, Kỳ Nhan và Dịch Đạo cũng nhìn thấy mặt trăng biến thành màu đỏ rực, trong lòng hai người họ đồng thời dâng lên dự cảm lo âu.

Những người khác khi nhìn thấy cảnh tượng này, liền kinh ngạc chỉ chỗ lên không ngừng, còn có vô số người lấy máy ảnh ra để chụp lại, thường thức hiện tượng kỳ lạ này. Tuyệt đối không ai ngờ được, đây chính là sự bắt đầu của những họa nạn dành cho họ.

*

Hồng quang trên trán của Bách Phú càng lúc càng sáng rực rỡ, như đang cùng mặt trăng đỏ rực trên bầu trời phát sáng vậy. Chính vào lúc hồng quang kết thúc, mấy người đang đi tìm Bách Phú cũng đã tới được đỉnh núi nơi cô bị bắt.

Nhìn thấy hồng quang, Mậu Ly đang bước đi phía đằng trước đã lập tức không thấy bóng dáng đâu, chỉ còn lại Lăng Hạo, Trương Dương, Thợ Săn và Ninh Tiêu khô sở đuổi theo phía đằng sau.

Khi mấy người họ chẳng dễ dàng gì mới lên tới được đỉnh núi, lúc nhìn thấy Bách Phú, Sở Phưong đã không thấy tăm hơi, ngọn lửa hung dữ cũng chỉ còn lưu lại những vết tích đen xỉ. Mậu Ly đem Bách Phú gỡ từ trên thập giá xuống, đang đau lòng ôm lấy cô vào trong lòng.

Hành động này của Mậu Ly khiến mấy người đuổi theo phía sau vô cùng kinh ngạc, nhất là Lăng Hạo và Trương Dương. Bọn họ cùng khẩn trương chạy đến, vừa là vì lo lắng, vừa là vì ghen tị.

Còn Mậu Ly mặt không chút biểu tình căn bản là chẳng hề đem mấy người họ để vào mắt, tự mình ôm Bách Phú lên, sau đó nhanh chóng biến mất vào trong màn đêm.

Lăng Hạo cùng mấy người kia chẳng hề có chỗ cần dùng đến chỉ đành nén giận vội vã chạy theo, khi bọn họ về đến nhà, đã thấy Mậu Ly và Bách Phú về được một lúc lâu, Anh Đào đang lo lắng tức tức ở cạnh bên.

Mậu Ly lại đang bận bịu gì đó. Anh ta trước tiên hái xuống hai chiếc lá và cánh hoa của bảo bối quý diện linh hoa mà Bách Phú trồng, linh hoa bị như vậy thập phần thống khổ co cụm lại thành một khối, gương mặt bình thường vẫn hay tươi cười giờ đang méo mó vẹo vẹo.

Trương Dương muốn đi ngăn cản hành động này của Mậu Ly, bởi vì anh ta biết Bách Phú có bao phần yêu thương chậu hoa kia. Nhưng Trương Dương vừa mới manh nha có cử động thì đã bị Ninh Tiêu ở cạnh bên giữ lại, Ninh Tiêu ghé sát vào bên tai anh ta nói nhỏ : “Anh ta hình như đang muốn cứu Bách Phú, chúng ta cứ chờ xem thế nào đã.”

“Đúng vậy, hơn nữa bất luận chúng ta có làm gì cũng chẳng thể ngăn cản được hắn.” Thợ săn len lén nhắc nhở. Mặc dù anh ta vẫn luôn là một người lạnh lùng, nhưng tiếp xúc lâu như vậy, cũng đã khiến anh ta coi Trương Dương như bằng hữu tốt của mình.

Suy nghĩ thiệt hơn, Trương Dương cuối cùng cũng nhịn xuống được sự kích động trong lòng mình, nắm chặt tay thành quyền tiếp tục nhìn Mậu Ly đang bận rộn. Mậu Ly bên này cũng không một khắc ngơi nghỉ, không ngừng lấy từ trong người ra những chiếc bình nhỏ rồi lại đổ những thứ trong đó ra.

Trương Dương đang suốt ruột bức mình nhìn cảnh này, lẩm bẫm một câu : “Hừ, cứ làm như pháp sư không bằng.”

Có điều đây cũng là lời mà mọi người đang cùng tự nhủ, ai nấy trong lòng đều tự hỏi : Cái tên này, trên người hắn rốt cuộc có bao nhiêu thứ thế không biết ?

Khi Mậu Ly cuối cùng rút ra một chiếc bình nhỏ màu trắng, cơ thể Thợ săn đột nhiên run bần bật. Ngoại trừ Lăng Hạo ra, còn Trương Dương và Ninh Tiêu không hề biết chuyện này.

Khác hẳn với những chiếc bình khác, thứ trong chiếc bình này được đổ ra là một loại dung dịch màu đỏ tươi, giống như máu vậy. Mậu Ly đem thứ đó cùng những thứ bột đã đổ ra lúc trước cùng cánh hoa và lá linh hoa trộn cùng một chỗ, nói ra cũng lạ, những dung dịch này, sau khi kết hợp lại một chỗ, lại dần dần biến đổi thành một màu xanh lục quý dị.

“Anh ... ..không phải là muốn để cho Bách Phú uống thứ này đấy chứ ?” Lăng Hạo thực sự không nhịn được mà hỏi, trời mới biết được những thứ này có độc hay không.

Mậu Ly không hề có phản ứng, chỉ cẩn thận tỉ mỉ khuấy khuấy trộn trộn thứ dung dịch màu xanh lục kia.

Thấy anh ta không có phản ứng, Ninh Tiêu cũng do dự mở lời, nhỏ giọng hỏi : “Đúng không ?”

“Không phải.” Mậu Ly cuối cùng cũng chịu mở miệng, sau đó đem thứ dung dịch màu xanh lục đặc sệt kia bôi lên trên trán Bách Phú.

Nói ra cũng lạ, vết thương hình tròn trên trán Bách Phú lại giống như một cái miệng, tham lam hút lấy toàn bộ thứ dung dịch xanh lục mà Mậu Ly bôi vào. Rất nhanh, một bát nhỏ dung dịch đó đã bị nó hút hết sạch.

Mậu Ly đau lòng nhìn Bách Phú, trong mắt đọng đầy sự phức tạp, như có chút hi vọng, lại như có chút bi thương.

“Bách Phú bao lâu nữa mới tỉnh dậy được ?” Ninh Tiêu buồn bã hỏi.

“Ít nhất cũng phải ba ngày.” Mậu Ly nhẹ nhàng đem chân đạp lên người Bách Phú, sau đó cùng với những người khác đi ra phía ngoài.

*

Thực không ngờ, vừa ra khỏi cửa, mấy người họ đụng phải Dịch Đạo đã lâu không thấy về nhà, bên cạnh anh ta lại chính là Kỳ Nhan. Sự gặp gỡ này quả nhiên làm không khí nơi này trở nên gượng gạo hẳn, nhất là Dịch Đạo. Có điều cứ nghĩ tới chuyện Lăng Hạo đối xử bất công với Kỳ Nhan, anh ta lại cảm thấy bất bình thay cho cô.

Còn chưa đợi Dịch Đạo mở miệng chất vấn Lăng Hạo, Trương Dương đã kêu lên: “Đồ mập chết dầm ! Mấy ngày hôm nay anh chết ở chỗ nào thế hả ?”

Nhìn thấy tất cả mọi người đều đang dùng ánh mắt bất mãn tức giận nhìn mình, Dịch Đạo có chút sững sốt, anh ta chẳng hiểu gì vội hỏi : “Sao , sao thế ?”

“Anh còn dám hỏi sao thế ?” Trương Dương liếc Kỳ Nhan một cái, lại nghĩ tới Bách Phú giờ vẫn đang hôn mê trên giường, tức giận vô cùng xả tiếp.

“Hóa ra chuyện Thọ sản nói anh vì nữ sắc tạo nghiệt là sự thật, tôi lúc đó còn vì anh mà bất bình thay ! Hiện giờ cuối cùng tôi cũng tin rồi ! Anh là vị người con gái này mà đến bằng hữu cũng không cần nữa, thôi đi, tôi với Bách Phú sau này không có bằng hữu như anh !”

Nghe thấy những lời này của Trương Dương, Dịch Đạo cảm thấy uể oải chưa từng có, trải qua biết bao lâu bên nhau, hai bằng hữu là Trương Dương và Bách Phú này khiến anh ta lần đầu biết đến cảm giác không còn cô đơn và đơn độc . Vì vậy, riêng với hai người này, Dịch Đạo vô cùng coi trọng. Hiện giờ đột nhiên nghe những lời nói kia của Trương Dương khiến Dịch Đạo bị đá kích vô cùng, anh ta hoang mang nhìn Trương Dương đang vô cùng khẩn trương, đến cả Thọ sản trước giờ vẫn không để ý đến chuyện bên cạnh cũng đang có chút không đồng tình với anh ta.

Cuối cùng vẫn là Ninh Tiêu đem sự tình kể lại một lần cho Dịch Đạo nghe, còn Mậu Ly bước ra khỏi cửa đầu tiên giờ cũng đã biến mất không thấy mặt. Có điều mọi người chẳng ai muốn để ý đến anh ta nhiều như thế, ai cũng biết, Mậu Ly này đúng là một quái nhân.

Nghe Ninh Tiêu nói xong, Dịch Đạo mới biết Trương Dương vì sao lại giận dữ ra bộ dạng kia. Sao mà anh ta mới đi có mấy ngày, lại phát sinh ra nhiều chuyện đến vậy ? Nghĩ tới lúc Bách Phú gặp nguy hiểm, Dịch Đạo trong lòng lại cảm thấy áy náy không thôi.

Kỳ Nhan vừa lắng nghe, vừa không ngừng liếc qua bên Lăng Hạo. Lăng Hạo chỉ khách khí cười cười với Kỳ Nhan, sau đó xoay người rời đi, Bách Phú đang còn hôn mê chưa tỉnh, thực sự khiến anh ta chẳng còn tâm trí nào suy nghĩ đến những chuyện khác.

Khác hẳn với thái độ của Dịch Đạo, Kỳ Nhan khi nghe được chuyện Bách Phú đang hôn mê không ý thức trên giường, trong lòng lại có một tia vui vẻ. Chút vui mừng thoáng qua đó, lại chẳng thể thoát được sự chú ý từ Dịch Đạo, khiến sắc mặt anh ta ảm đạm hẳn xuống. ~

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Quyển 4 - Chương 118: Song Diện Bách Phú

* Song diện : Hai gương mặt

Cứ như vậy, Bách Phú ngủ suốt ba ngày, đúng như Mậu Ly đã dự đoán. Trong ba ngày này, tất cả mọi người đều không rời đi, chỉ trừ có Kỳ Nhan. Lăng Hạo và Ninh Tiêu trực tiếp nằm ngủ trên mặt đất.

Song , khi cô vừa tỉnh dậy, mọi người đã cảm thấy cô có điểm bất đồng.

Lúc Bách Phú tỉnh dậy, mọi người đang đang vô vị ngồi trong phòng khách. Trương Dương là người đầu tiên nhìn thấy Bách Phú, anh ta vui mừng hét lớn : “Bách Phú, em tỉnh rồi ?”

Nhưng Bách Phú lại chỉ lạnh lùng liếc mọi người một cái, sau đó gương mặt không chút biểu tình bước qua.

Việc này, khiến cho không chỉ Trương Dương, mà tất cả mọi người đều cùng choáng váng.

“Chị họ, chị làm sao thế ?” Anh Đào lập tức đứng dậy bước đến bên Bách Phú, muốn giờ tay chạm vào trán cô, xem cô có phải là đang bị sốt hay không.

Nhưng, Bách Phú lại cố ý lùi mặt ra xa khỏi tay của Anh Đào : “Đừng đụng vào ta.”

Tất cả mọi người đều bước tới, ba mồm bảy miệng hỏi han : “Bách Phú, cô làm sao thế, vẫn còn khó chịu sao ?”

“Bách Phú, có phải là em mất trí nhớ rồi không ?”

“Bách Phú, em còn nhớ anh không ? Anh là tiểu Hắc đây ... ..”

“Bách Phú ... ..”

... ..

“Đủ rồi, ta không phải là Bách Phú, tên ta là Lưu Yên.” Bách Phú lạnh lùng liếc nhìn mọi người.

Lưu Yên ?

Ninh Tiêu chợt cảm thấy cái tên này giống như đã từng quen biết, nhưng lại chẳng thể nào nhớ ra được. Anh ta bất đắc dĩ đành phải hướng đến bên tai Trương Dương hỏi thăm : “Lưu Yên là ai ? Bạn học đại học của hai người à ?”

Trương Dương mơ màng lắc lắc đầu , “Tôi chưa bao giờ nghe qua cái tên này cả.” Rồi lại cau cau đôi lông mày lại nghĩ rất lâu, ừm, đúng là chưa bao giờ ! Cái tên này đặc biệt như thế, anh ta không thể nào không nhớ được.

Mọi người lại đem ánh mắt tập trung lại nơi Anh Đào, nhưng Anh Đào lại cũng như họ đang trong trạng thái lẫn lộn hoàn toàn.

Lăng Hạo trầm ngâm một chút, rồi mỉm cười nói : “Lưu Yên, cô là từ đâu tới đây ?”

“Từ đâu tới ?” Bách Phú như có chút dăm chiêu rồi lắc lắc đầu , “Ta không nhớ nữa.”

“Vậy cô hiện giờ muốn làm gì ?”

“Ta đói rồi.”

“Oh.” Mọi người đồng thanh thốt lên một tiếng rồi bắt đầu vội vàng vàng giúp Bách Phú chuẩn bị đồ ăn.

Nhưng đến lúc ăn cơm, mọi người lại phát hiện ra, khẩu vị của cô Bách Phú hiện giờ cũng đã biến đổi rất nhiều. Bách Phú trước đây không hề ăn cay, nhưng giờ, cô lại đem cả lọ ớt đỏ hết cả vào trong bát, thế mà vẫn liên tục xuyết xoa là không đủ cay. Bách Phú trước đây thích ăn cánh gà tẩm mật ong, giờ cô đến một miếng cũng không đụng vào.

Mọi người đều chẳng hề chú ý đến mùi vị của thức ăn thế nào, mà chỉ chú ý đến những hành động trước giờ chưa hề có ở Bách Phú. Ví dụ như, che miệng lúc ăn cơm ... ..hành động này Bách Phú tuyệt đối không bao giờ làm. Chính xác mà nói, thì người hiện đại đều không làm như vậy nữa. Còn có động tác nhẹ nhàng đem mái tóc ở thái dương vuốt ra phía sau tai nữa, hay mỗi miếng ăn chỉ ăn mấy hạt cơm. ... ..

Tóm lại, Bách Phú hiện giờ chính xác là khác hẳn với trước đây. Hiện giờ mỗi cái nhìn của cô, mỗi động tác của cô đều thể hiện rõ vẻ cực kỳ thông thả mà lại thật phần quý khí, đến cả việc nhấc tay nhấc chân cũng dong đầy phong vận đặc biệt.

Nếu như không nhìn gương mặt, rõ ràng sẽ không thể nhận ra cô chính là Bách Phú nữa. Thậm chí đến cả Anh Đào cũng là con gái mà đều không cách nào rời ánh mắt đi được, cứ len lén liếc nhìn cô Bách Phú ‘mới’ này mấy cái, rồi lại nhanh chóng đem tầm mắt rời đi chỗ khác.

Sau khi ăn uống xong, Bách Phú lại quay trở về phòng mình.

*

“Chuyện gì thế này ? Bách Phú thực sự có gì đó rất không bình thường.” Trương Dương là người đầu tiên nói ra sự lo lắng của mình, đương nhiên, đây cũng chính là điều tất cả mọi người đang suy nghĩ.

“Đúng vậy, tôi chưa bao giờ gặp chị họ lại ... .. kỳ quái như thế này.”

Lăng Hạo cau mày phân tích nói : “Bách Phú nói bản thân là Lưu Yên ... ..xem ra sự biến đổi này của Bách Phú nhất định là có quan hệ với người có tên Lưu Yên kia. Nhưng Lưu Yên lại là ai cơ chứ ?”

“Tôi cứ cảm thấy cái tên Lưu Yên này rất quen thuộc, hình như đã nghe qua ở đâu thì phải.” Ninh Tiêu nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

“Tôi hình như cũng đã nghe qua rồi.” Dịch Đạo nhỏ giọng nói, còn liếc qua Trương Dương một cái, có điều ánh mắt này bị Trương Dương xem nhẹ hoàn

toàn, khiến anh ta bất đắc dĩ quay sang Thọ sản : “Còn anh ?”

“Tôi cảm thấy tất cả những chuyện này nhất định đều có liên quan với người tên Mậu Ly kia, tìm được anh ta rồi nhất định phải hỏi cho rõ ràng.”

“Ừm... .”

Lời nói này của Thọ sản, nhận được hết thảy đồng tình. Vừa nhắc tới người tên Mậu Ly vừa tuần mỹ vừa tà mỹ kia, mọi người lại có một loại cảm giác khó lường vô cùng. Bởi vì, chẳng ai biết anh ta từ đâu đến, rốt cuộc là người như thế nào, đang làm nghề gì ... .anh ta như một mê cung, vây xung quanh mỗi người.

“Chúng ta phải làm sao mới liên lạc với anh ta đây ?” Dịch Đạo kỳ quái hỏi. Mậu Ly này thực khiến cho anh ta thấy tò mò, chỉ đáng tiếc là chưa bao giờ được gặp qua anh chàng nghe đồn mãi là tuần mỹ còn hơn cả con gái, pháp lực lại cao cường khiến Thọ sản cũng không theo kịp này.

“Mậu Ly ở ngay trong khách sạn, để tôi bảo tiếp tân tìm anh ta.” Lăng Hạo chuẩn bị mở điện thoại ra gọi, đúng lúc này thì Bách Phú lại mở cửa bước ra.

“Ý ? Sao mọi người lại ở đây hết thế này ?” Bách Phú mỉm cười bước xuống.

“Bách Phú ? Lưu Yên ?” Trương Dương hỏi dò.

Bách Phú kỳ quái hỏi : “Mọi người sao thế ? Lưu Yên là ai thế ?”

Nhất thời, hàm của mọi người cùng rơi hết cả xuống.

“Ai , Dịch Đạo anh về rồi sao ?” Bách Phú có chút khinh thường nhìn Dịch Đạo, “Không phải anh đã nói bản thân là người tu hành, không gần nữ sắc sao ? Vậy sao còn với Kỳ ... .” Còn chưa nói xong, đã đột nhiên nhìn thấy Lăng Hạo ngồi ở góc nhà, lập tức im bật, bất an đứng im tại chỗ.

Lăng Hạo lại như không có gì không vui cả, anh ta thở dài nhẹ nhõm vui vẻ nói : “Bách Phú, cô cuối cùng đã quay lại rồi.”

Tuy rằng lời nói của Lăng Hạo khiến Bách Phú có chút không thể lý giải, nhưng, nhìn thấy nụ cười khó gặp của Lăng Hạo, làm cô hạnh phúc vô cùng. Tất cả những điều này, đều bị Dịch Đạo thu vào trong tầm mắt.

Sau đó, Bách Phú đem câu chuyện của Sở Phương kể lại cho mọi người. Nói chuyện một lúc, thấy Bách Phú đã không sao nữa, mọi người cũng ai về nhà nấy. Ninh Tiêu và Lăng Hạo đem theo chút vấn vương lo lắng trong lòng rồi đi, trước khi ra về còn dặn dò không ngừng mấy người Trương Dương phải đề ý kỹ tới Bách Phú.

Dịch Đạo cũng ở nhà, tiếc là Trương Dương thù dai vẫn nhất quyết không chịu để ý tới anh ta. Điều này khiến Dịch Đạo chỉ đành bày ra gương mặt tươi cười cố gắng làm việc, muốn lấy công chuộc tội, may mà Bách Phú tương đối độ lượng, không so đo nhiều như Trương Dương.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Làn Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Quyển 4 - Chương 119: Đêm Trăng Tròn

Bách Phú ngày hôm sau đi làm, tất cả mọi người đều nhận thức được cô có điểm bất đồng.

Đầu tiên thể hiện trên cách ăn mặc. Trước kia Bách Phú ăn mặc luôn cực kỳ mộc mạc. Nhưng, hiện giờ cô mỗi ngày đều mặc đủ các loại quần áo màu đỏ. Mớ tủ quần áo ra, cũng là một mảng màu đỏ. Hơn nữa, màu đỏ này cực kỳ rực rỡ, làm cho người ta khi đã nhìn qua thì không cách nào quên được. Sau này, Bách Phú đến cả son môi với móng tay cũng đều sử dụng màu đỏ y hệt như thế.

Điều này thực sự đã trở thành một bức tranh phong cảnh diễm lệ của khách sạn Phong Diệp. Mỗi lần màu đỏ tươi đó xuất hiện, tất cả mọi người đều ngừng tay làm dở theo, mãi cho đến khi màu đỏ tươi đó đã đi mất mới thôi. Cũng có người thậm chí, nhàm chán làm việc mà chạy tới khách sạn để nhìn cho được một cái nàng “tông y nữ” độc đáo này.

Sau đó lại là tính cách hi nộ vô thường của Bách Phú. Hiện giờ những người thường xuyên ở xung quanh Bách Phú đều phát hiện ra chuyện này, chỉ phút trước cô còn tươi cười rạng rỡ, tao nhã động lòng người, chớp mắt đã trở nên lạnh lùng, cao ngạo, chỉ dùng khoe mắt để nhìn người khác.

Không ai biết được Bách Phú lúc nào thì có biến đổi, hay vì cái gì mà biến đổi, chỉ biết là cô hiện giờ giống như đang chơi trò chơi đổi sắc mặt, làm cho người khác kinh hồn vì lo sợ, mà lại chẳng biết tại vì sao. Ngay cả, thù trưởng của cô là Tô Vi Tín cũng không thể không thật thận trọng, chỉ sợ là đụng phải chỗ nào đó, khiến cô thay đổi sắc mặt.

Giờ, trong khách sạn cao cấp này, ai ai cũng phải công nhận một điều, Bách Phú đã trở thành tiểu chủ nhân khó chiều nhất.

Mà bạn bè của Bách Phú thì lại vì cô mà lo lắng, chỉ sợ cô mắc phải chứng tâm thần phân liệt gì đó, thì đúng là khó chữa trị.

Còn Mậu Ly mà mọi người đang tìm kiếm kia lại im hơi lặng tiếng như bốc hơi mất, dù cho cẩn thận thế nào, bao nhiêu thám tử được tung vào cuộc đều không thể tìm thấy anh ta.

*

Cứ như thế, một tháng trôi qua, lại là một đêm trăng tròn.

Đêm khuya, mọi người trong căn nhà nhỏ, ngoài Bách Phú ra, thì đều đã ngủ say. Chỉ có Bách Phú là trần trọc, mãi mà không thể ngủ được. Cô cứ cảm thấy như có một luồng lửa nóng đang thiêu đốt trong ngực, khiến cô thống khổ không thôi. Dần dần, ngọn lửa nóng rực kia lan tràn ra khắp toàn thân cô.

Bách Phú thống khổ ở trên giường không ngừng giãy giụa, nhất là phía sau lưng. Dường như có thứ gì đó đang găm thật sâu trên lưng cô vậy, khiến cô đau đớn đến mồ hôi đầm đìa, ngay cả muốn hét cũng không hét lên được. Chỉ có thể gian nan trờ thân mình, ghé sát vào giường.

Nhưng, trên lưng vẫn càng lúc càng đau đớn hơn, đau đến mức hai chân Bách Phú như nhũn ra, giống như đang có vô vàn con sâu nhỏ lạnh như băng đang chui vào trong thân thể cô, đang không ngừng gặm nhấm máu thịt và xương cốt trên người. Thân thể Bách Phú không tự giác run rẩy bầy lên, dùng sức nắm chặt bàn tay nhỏ bé lại, móng tay vốn chẳng hề dài vậy mà cũng cắm sâu vào khiến lộ ra mấy vệt máu loang.

Ngoài đau đớn, là cơn rét lạnh — cái cảm giác lạnh như băng, lạnh thấu xương. Trên môi Bách Phú đã lạnh đến mức thâm tím lại, không ngừng liên tục va đập vào nhau. Rõ ràng bên ngoài đang nóng bức như mùa hạ, vậy mà trong miệng Bách Phú lại đang không ngừng thờ ra từng luồng khí trắng. Đến cả cửa sổ sát đất cũng đang bị đóng từng tầng băng kết.

Linh hoa thiếu mất cánh hoa sợ hãi co cụm lại thành một khối, không ngừng xoa xoa cử động thân thể, như đang dùng lực để giãy giụa, muốn cố gắng giúp sức cho Bách Phú. Song, tất cả chỉ vô ích, Bách Phú đã bị tra tấn đến mức gương mặt không còn chút huyết sắc nào.

Loại thống khổ này khiến cho Bách Phú hận không thể lập tức chết đi, ngay vào lúc cô tưởng mình đang hấp hối, trước mắt bỗng thấy xuất hiện rất nhiều những bóng đen, đang ở trong không trung nhảy múa.

Bách Phú mơ màng nhìn bóng đen trước mắt, chúng bay tới bay đi, như đang thị uy ở nơi này với cô vậy. Bách Phú rất muốn đứng dậy, nhưng lại chẳng cách nào động dậy được. Đột ngột những bóng đen này cùng tập hợp dừng lại nơi phía sau lưng Bách Phú.

Toàn tâm đau đớn khiến cho Bách Phú rốt cục kêu lên thành tiếng : “A ... ..”

Tiếng kêu thảm thiết của Bách Phú, đánh thức tất cả mọi người, Trương Dương là người đầu tiên vọt lên. “Làm sao thế, Bách ... ..”

Còn chưa nói hết câu, Trương Dương đã cầm khẩu, bởi vì nhìn thấy vết thương trên lưng Bách Phú mà sợ đến không nói ra lời. Tiếp theo đó, Thợ săn, Dịch Đạo và Anh Đào cũng chạy lên tới nơi, tất cả đều cùng trợn hết cả mắt lên nhìn cảnh tượng trước mắt.

Không biết từ khi nào, đằng sau lưng Bách Phú quần áo đã rách ra, trên lưng cô giờ đang có vô số vết thương sắp hàng, những vết thương đó sâu cỡ một đầu ngón tay, da thịt đang rách mở hướng ra phía ngoài, làm cho người khác nhìn vào đúng là sợ hãi đến thót tim, miệng vết thương không phải màu đỏ, mà hiện ra màu đen quỷ dị.

Hơn nữa, không chỉ có phía sau lưng, mà trên gương mặt Bách Phú cũng có ba vết thương sâu hoắm, cứ như bị thứ gì đó sắc nhọn cắt vào vậy.

“Chị họ !” Anh Đào kinh hô một tiếng, vội vàng hoảng sợ phủ lên những vết thương trên mình Bách Phú.

Dịch Đạo lập tức quay đầu đi xuống dưới nhà lấy thuốc bôi bạch dược Vân Nam lên.

Trương Dương chỉ đứng nguyên ở bên giường Bách Phú, có vẻ áy náy tự trách, ngoài ra, còn có sát khí nồng đậm không hề che giấu đang tỏa ra : “Là ai đã làm em bị thương đến nông nỗi này chứ.”

“Không có ai làm Bách Phú bị thương thành thế này cả.” Thợ săn thản nhiên nói, trong mắt hiện lên sự lo lắng “Đây chính là mười ba lời nguyền. Hiện giờ ... ..mười ba lời nguyền đã bị khởi động, về sau này cứ mỗi khi đến đêm trăng tròn, Bách Phú đều phải chịu đựng sự tra tấn như vậy.”

Mười ba lời nguyền ? Đây chính là mười ba lời nguyền sao ?

Trương Dương nói khẽ, Dịch Đạo trợn mắt, còn Anh Đào chỉ khóc nhìn Thợ săn, trong lòng có biết bao nghi vấn, nhưng lại chẳng biết bắt đầu hỏi từ đâu, hơn nữa cũng không thể hỏi được.

“Có nên đưa Bách Phú tới bệnh viện hay không ?” Trương Dương cắn chặt răng nhìn về phía Thợ săn hỏi.

Thợ săn thở dài một hơi, lắc lắc đầu : “Vô ích thôi. Chờ khi ánh trăng từ từ hạ xuống, Bách Phú sẽ tự nhiên không bị sao nữa. Hiện giờ bất luận là ai, cũng chẳng thể giúp được cô ấy.”

Trương Dương ngừng lại một chút, nhìn thoáng qua Bách Phú đang có chút mất đi ý thức run rẩy hết cả người, nói với Anh Đào : “Anh Đào, cô ở đây chăm sóc Bách Phú nhé.”. Sau đó, không quay đầu lại đi thẳng xuống dưới lầu.

Dịch Đạo và Thợ săn vừa thấy thế, cũng vội vàng chạy xuống theo.

“Tôi cảm thấy mình thật vô dụng . . . . không bảo vệ được cô ấy, cũng chẳng giúp gì được cho cô ấy, chỉ có thể đứng im nhìn cô ấy chịu khổ.” Trương Dương cố nén nỗi đau thương, lời nói thoát ra từ kẽ răng đang nghiến chặt.

“Điều này không thể trách cậu được, hiện giờ chẳng ai có thể giúp được cô ấy, cô ấy chỉ có thể tự dựa vào chính mình mà thôi.” Thợ săn thấp giọng nói, mặc dù chưa từng yêu, nhưng cùng là đàn ông, anh ta có thể lý giải được nỗi đau đớn trong lòng Trương Dương lúc này.

Dịch Đạo cũng bước đến bên Trương Dương, dùng lực nắm lấy bờ vai của anh, nói : “Không sao đâu, tất cả rồi sẽ tốt hơn.” Sau đó, lại nhìn lên mặt trăng đỏ rực trên bầu trời.

Mười ba lời nguyện đã xuất hiện, xem ra, đại kiếp của anh ta cũng đã sắp tới. Dịch Đạo trong lòng bi ai tự cười khổ, có lúc, anh ta thực không hiểu mình tồn tại trên thế gian này có ý nghĩa gì. Trúng phải độc tình nguyện, từ nhỏ đã cô đơn. Khó khăn lắm mới lớn sống đến giờ, có bằng hữu còn có người con gái mà anh ta thích, lại sắp phải đối mặt với đại kiếp . . . . nhân sinh, cứ mãi bất đắc dĩ như vậy sao ?

*

Lúc này, Mậu Ly cũng đang đứng dưới lầu nhà Bách Phú, anh ta cũng nghe thấy tiếng kêu hét thảm thiết của Bách Phú, song lại không hề đi lên để thăm cô, bởi vì anh ta biết dù mình có lên cũng chẳng có ích gì, cũng chẳng thể giảm bớt được dù chỉ một chút đau đớn cho cô.

Cũng giống như Trương Dương, Mậu Ly cũng đang hận đến chết cái cảm giác vô dụng lúc này, anh ta hít sâu một hơi, lưu luyến nhìn lần nữa cửa sổ phòng Bách Phú, rồi quyết tâm rời đi.

Bởi vì, đối với Mậu Ly mà nói, quan trọng nhất là phải tìm được Sở Phương, lấy được nửa cuộn da người kia. Chỉ có thế, mới có thể hoàn toàn cứu Bách Phú từ trong thống khổ ra được, để cô vĩnh viễn thoát khỏi sự tra tấn của mười ba lời nguyện này.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Quyển 4 - Chương 120: Cuộc Chiến Của Nam Nhân (Một)

Mậu Ly bước đi rất nhanh, nhanh như đang bay vậy. Chớp mắt, anh ta đã đến một khu đất hoang ở phía ngoại thành. Anh ta lạnh lùng nói với bóng đen phía sau lưng mình : “Ra đi.”

Sở Phương trên miệng mang theo nụ cười trêu chọc bước đến trước mặt Mậu Ly : “Sao ? Đau lòng à ?”

“Lấy ra đây.” Mậu Ly lãnh đạm nói, bên trong mang theo sát ý nồng đậm.

“Người muốn cái gì ? cuộn da người sao ?” Sở Phương mắt vẫn máu nhìn Mậu Ly. “Cũng được, có điều người phải giúp ta một chuyện.”

“Người không có tư cách nói điều kiện với ta.”

“Ha ha ha . . . , thật sao ?” Lời nói của Sở Phương vừa dứt, đã bị Mậu Ly tóm lấy cổ áo.

Nhưng, Sở Phương đang bị Mậu Ly khống chế đột nhiên biến thành một ngọn cỏ nhỏ màu xanh ngọc, rơi trong bàn tay Mậu Ly.

Mậu Ly cười lạnh : “Thuật thể thân, trò vớ vẩn.”

“Không sai, ha ha ha ha, đối với người mà nói đúng chỉ là trò vớ vẩn.” Âm thanh của Sở Phương lại lần nữa vang lên trong vùng đất trống trải, “Có điều sao lại không nhìn ra được thế, sức lực vẫn chưa hồi phục lại được sao ? Vậy thì người phải làm thế nào mới cứu được Bách Phú kia ? ha ha ha ha , người nói xem sự thống khổ đó, một cô gái có thể chịu đựng được mấy lần ? Chỉ bằng vẫn là nên suy nghĩ một chút chấp nhận điều kiện của ta đi . . . .”

Tiếng nói của Sở Phương càng lúc càng xa, Mậu Ly vẫn đứng ở chỗ cũ, nhìn lên mặt trăng đỏ rực trên bầu trời, mang theo sự ưu thương trong lòng : Cô ấy, vẫn đang thống khổ sao ? Nếu như bản thân có thể chịu đựng tất cả những nỗi đau đớn của cô ấy, vậy thì tốt biết bao.

*

Sau khi mặt trăng đỏ rực rời đi, Bách Phú cũng dần dần bình ổn lại được. Mồ hôi đã thấm ướt hết hoàn toàn y phục trên người cô, để lại cô yếu ớt nằm trên giường, chậm chậm đi vào trong cơn mộng mị.

Anh Đào vẫn luôn túc trực bên người Bách Phú, cũng nhìn thấy những vết thương của Bách Phú từng chút từng chút tự động lành lại, chỉ đến khi chỉ còn lưu lại những vết màu đen dài dài. Anh Đào đếm thừ, tất cả có mười ba đường.

Gần đây có quá nhiều việc xảy ra, khiến Anh Đào kinh ngạc vô cùng, nhưng cũng không hề có chút biểu hiện thái quá nào, chỉ là rất buồn phiền vì sự đau đớn mà Bách Phú đang phải trải qua.

Nếu như anh ta biết chuyện này, nhất định sẽ đau lòng lắm đúng không ? Anh Đào nhìn Bách Phú đang dần đi vào giấc ngủ, tự nói với chính mình. Cô sớm đã nhận ra được sự quan tâm hơn mức bình thường của Lăng Hạo với chị họ mình, thậm chí còn vượt qua cả đối với Kỳ Nhan là vị hôn phu của anh ta. Không biết vì sao, nhưng trong lòng Anh Đào lại không hề có đổ kỵ, chỉ có sự ngưỡng mộ vô hạn, giống như hai người họ vốn dĩ nên là một đôi vậy.

*

Đến ngày hôm sau, Bách Phú không thể đi làm, cô vẫn như tối hôm qua, ngủ chập chờn, Trương Dương, Dịch Đạo, và Thợ săn đều ở nhà chăm sóc cho cô.

Anh Đào khi đến khách sạn, do dự hồi lâu rốt cuộc vẫn không nói cho Lăng Hạo biết chuyện của Bách Phú. Cô có thể nhìn ra được Lăng Hạo đang mệt mỏi vô cùng, mấy ngày nay anh ta vẫn đang bận xử lý chuyện làm ăn của khách sạn, lại vừa phải lo lắng cho sự an nguy của Bách Phú, thực chẳng dễ dàng gì. Kỳ thực hôm nay, gương mặt của Lăng Hạo như hơi bị sưng lên, bọng mắt lại thâm đen, xem ra tối qua nhất định không ngủ đủ giấc.

Sau khi chào hỏi Anh Đào xong, Lăng Hạo trở về văn phòng mình. Anh Đào đoán quả không sai, Lăng Hạo chính xác là cả đêm ngủ không ngon giấc. Tối qua anh ta chỉ cần nhắm mắt lại, là lập tức có một cảm giác giật mình thon thót. Vì vậy chỉ đành ngồi dậy xem chút phim ảnh, đánh mấy trò chơi, chứ không hề có cảm giác muốn ngủ.

Cho mãi đến khi trời sáng, Lăng Hạo mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi trên sofa. Nhưng trong giấc mơ, đều là nước mắt ủy khuất và những lời cầu xin bi thương của Kỳ Nhan, còn có sự ăn năn và bất lực của chính mình.

Trong giấc mơ, Lăng Hạo cũng rõ ràng biết được, có một người đang giữ chặt lấy trái tim anh ta, khiến anh ta phản bội lại lời hứa hẹn và trách nhiệm với Kỳ Nhan, làm một kẻ phụ tâm vô tình vô nghĩa bất chấp tất cả như hiện giờ.

Người đó trước sau không hề xuất hiện trong giấc mơ của Lăng Hạo, thậm chí đến hình dáng của người đó như thế nào anh cũng không biết. Chỉ là cảm thấy trái tim mình đã bị người đó chiếm giữ hết cả, đến nỗi không còn cách nào để chứa đựng bất cứ thứ gì khác nữa.

Người đó là Bách Phú sao ? Lăng Hạo tự hỏi chính mình. Bách Phú đối với anh ta mà nói đúng là một người rất đặc biệt, chỉ cần nhìn thấy cô, anh ta sẽ không tự chủ được mỉm cười, vì Bách Phú luôn có thể khiến cho anh ta cảm thấy thoải mái vui vẻ.

Nhưng, cái người ở trong lòng Lăng Hạo lại không hề như vậy. Chỉ cần nghĩ tới người đó, trái tim Lăng Hạo lại đông đầy mâu thuẫn, khổ sở, không vì lý do gì mà phần nộ thậm chí còn có tâm niệm điên cuồng. Lăng Hạo hận sự vô tình sự tuyệt tình của người đó. Cứ nghĩ tới người đó, Lăng Hạo lại không thể vui vẻ được, chỉ có nỗi đau ! Người đó như thể trước giờ chưa bao giờ rời đi, vẫn luôn bị chôn sâu trong đáy tim anh ta vậy. Song bản thân Lăng Hạo lại không hề biết người đó là ai, thực đúng là chuyện nực cười biết bao !

Mới ngồi chưa được bao lâu, thì một người Lăng Hạo không thể ngờ được đến tìm anh ta — Mậu Ly.

Biết bao nhiêu câu hỏi đang âm ỷ bên trong lòng chưa kịp nói ra, Mậu Ly đã mở lời trước : “Anh có đồng ý cùng tôi đi cứu Bách Phú không ?”

Giọng nói của Mậu Ly vẫn lạnh nhạt như trước, thậm chí còn như thêm một chút ác ý ghét bỏ. Nhưng Lăng Hạo vẫn nhẫn nại xuống, bởi vì, anh ta đã nghe thấy tên Bách Phú. Kỳ thực, Lăng Hạo cũng chưa từng thích Mậu Ly, kể từ lúc gặp mặt đầu tiên đã như vậy. Có lẽ Mậu Ly cũng thế.

“Tôi đương nhiên đồng ý.”

Nghe thấy câu trả lời này của Lăng Hạo, Mậu Ly xoay người bước đi, Lăng Hạo vội vàng đuổi theo đằng sau. Anh Đào nhìn thấy Lăng Hạo vội vã chạy ra khỏi văn phòng, mặc dù có chút thắc mắc, nhưng cũng không dám hỏi.

Bước ra đến phía ngoài, Lăng Hạo mới phát hiện còn có một người nữa cùng đi, đó là cậu em họ Ninh Tiêu.

“Được rồi, chúng ta xuất phát thôi, tôi biết Sở Phương hiện giờ đang ở đâu.” Mậu Ly lạnh lùng xoay người, giống như không muốn nhìn thấy bộ dạng của Lăng Hạo vậy.

Lăng Hạo có chút kỳ lạ hỏi : “Chỉ có ba chúng ta thôi sao? Không cần Dịch Đạo và Thợ săn đi cùng giúp sức à ?”

Mậu Ly ngừng lại một chút, trên gương mặt tuấn mỹ lộ ra nụ cười khinh bỉ chế nhạo : “Sao ? Anh sợ chết à ? Không sao cả, anh có thể lựa chọn quay về.”

“Tôi không sợ chết !” Lăng Hạo cũng có chút tức giận, nhưng lý trí vẫn không chế được cảm xúc của anh ta, “Tôi chỉ e là không có khả năng để cứu Bách Phú mà thôi.”

Ninh Tiêu cũng do dự hướng về phía Mậu Ly hỏi : “Anh họ nói cũng không sai, tôi và anh ấy đều không biết pháp thuật, nếu như không giúp được anh, ngược lại còn khiến anh bị liên lụy thì phải làm sao ? Hay là cứ gọi Thợ săn và Dịch Đạo đi cùng.”

Cùng một lời nói, Mậu Ly lại không hề có ác cảm với Ninh Tiêu, ngược lại cười nhẹ, nhỏ giọng nói : “Cậu vẫn thế, thật dễ dàng tin người khác quá.”

Nói xong, Mậu Ly dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chú vào Lăng Hạo : “Lần này tôi muốn anh đi cùng, đương nhiên có lý do để anh đi. Nếu như anh là một nam nhân, thì đừng hỏi gì cả, đi theo tôi.” Sau đó quay người bước đi, không nói thêm lời nào.

Ninh Tiêu và Lăng Hạo thấy Mậu Ly quyết liệt như vậy, lại nghĩ tới sự thần bí cùng sức mạnh của Mậu Ly, vì vậy cắn răng, xuất phát cùng anh ta.

Mậu Ly phụ trách lái xe, không biết có phải là vì ngủ không đủ, mà Lăng Hạo dần dần đã ngủ thiếp đi mất. Khi tỉnh lại lần nữa, thấy Ninh Tiêu cũng đang gục đầu trên vai anh ta ngủ say.

Lăng Hạo đột nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy kỳ quái vì chẳng hiểu mình đang ở đâu, nhưng chưa kịp hỏi, đã lại lần nữa mơ mơ màng màng rơi vào giấc ngủ.

*

“Chúng ta đến rồi, dậy đi.” Mậu Ly dùng giọng nói lạnh lẽo của anh ta đánh thức Lăng Hạo và Ninh Tiêu.

Hai người đang chìm đắm trong giấc ngủ vội vã dụi dụi mắt, bước từ trong xe xuống. Mậu Ly chẳng nói gì hết, chỉ dẫn đường đi phía trước hai người họ.

Đi mãi đi mãi, Lăng Hạo đột nhiên phát hiện ra có chỗ không đúng. Tiếp đó, mỗi một bước đi, lại càng tăng thêm sự nghi ngờ. Bởi vì chuyện lần trước để lại ấn tượng quá sâu sắc, khiến dù cho có trong giấc mộng, những cảnh tượng đáng sợ này anh ta vẫn không cách nào quên được.

Do dự một lúc lâu, Lăng Hạo cuối cùng vẫn là không dám tin tưởng mở miệng hỏi : “Nơi này . . . . là đường đi về phía thôn Nhạn Đề đúng không ?”

Ninh Tiêu vừa nghe vậy, đã ngáy ra. Mặc dù chưa từng tới thôn Nhạn Đề, nhưng cũng đã được nghe mấy người Bách Phú kể qua. Hơn nữa, thời gian đó, Kỷ Nhan còn thường xuyên gọi điện thoại, yêu cầu anh ta nghe ngóng chuyện ở thôn Nhạn Đề này. Đáng tiếc là, những thám tử giỏi được thuê, đều chẳng thể nghe ngóng được dù chỉ một tin tức nhỏ. May mà không để lỡ việc, nếu không làm sao nhìn mặt anh họ được nữa.

Nhưng thôn Nhạn Đề không phải ở Tương Tây sao ? Làm sao có thể chỉ trong thời gian chưa đầy một đêm, mà đã có thể lái xe đến tận Tương Tây được ? Ninh Tiêu dụi dụi mắt lên nhìn Mậu Ly.

Mậu Ly thấy vậy bèn nói : “Không sai, hiện giờ chúng ta đúng là đang trên đường đi đến thôn Nhạn Đề.”

Lời này của Mậu Ly khiến hai người họ tròn hết cả mắt, cùng len lén liếc nhìn đồng hồ, chưa đến chín giờ tối. Cũng chính là nói, chỉ trong hai giờ ngắn ngủi, họ đã lái xe đến được nơi mà máy bay cũng phải mất đến hơn một tiếng mới tới.

Trời ơi, chuyện này làm sao có thể !

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lờì Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Quyển 4 - Chương 121: Cuộc Chiến Của Nam Nhân (Hai)

***

Mậu Ly thấy vậy bèn nói : “Không sai, hiện giờ chúng ta đúng là đang trên đường đi đến thôn Nhạn Đề.”

Lời này của Mậu Ly khiến hai người họ tròn hết cả mắt, cùng len lén liếc nhìn đồng hồ, chưa đến chín giờ tối. Cũng chính là nói, chỉ trong hai giờ ngắn ngủi, họ đã lái xe đến được nơi mà máy bay cũng phải mất đến hơn một tiếng mới tới.

Trời ơi, chuyện này làm sao có thể ! ~

*

Mậu Ly giống như nhìn thấu tâm tư Lăng Hạo vậy, khinh thường động đập khoe miệng một chút nói : “Điều này đối với người bình thường như anh đương nhiên là không thể nào, có điều, đối với tôi mà nói, những điều này chẳng là gì cả.”

Trên gương mặt tuấn mỹ của Mậu Ly như không có biểu tình gì, lại như đang có vẻ mặt rất phức tạp. Lăng Hạo với Ninh Tiêu ở bên cạnh thấy vậy đúng là chẳng thể hiểu được, cũng không cách nào đoán được suy nghĩ của Mậu Ly. Điều hiện giờ có thể khẳng định là , bọn họ đúng là đã tới được thôn Nhạn Đề. Vậy Sở Phụng cũng đến đây rồi sao ?

Mậu Ly tiến lên phía trước với tốc độ rất nhanh, Ninh Tiêu và Lăng Hạo hai người phải mất hết sức mới đuổi theo được, hai người họ vì không muốn bị người này vút lại quá xa nên đành cắn răng mà theo sát. Cuối cùng, đã đến được đỉnh núi, tiếc là thôn Nhạn Đề giờ đã chỉ còn lại một cảnh tượng thê

lương hoang tàn.

Như thế đã biết rõ Sở Phuong đang ở nơi nào, Mậu Ly lập tức đi về nơi từng có căn nhà gỗ nhỏ của Từ lão bà. Quả nhiên, ở trước cửa đang có một người như tượng gỗ đứng ở nơi đó, một thân ảnh bất động.

Lăng Hạo và Ninh Tiêu dừng bước chân, sẵn sàng chuẩn bị đối mặt với sự tập kích sắp xảy ra.

“Con gái của ta đâu ?” Bóng đen bất động kia mở lời hỏi.

Quả nhiên không hề sai, đúng là Sở Phuong.

Con gái của hấn . . . .Lăng Hạo và Ninh Tiêu nhớ tới Từ lão bà đã được Bách Phú nhắc đến. Lẽ nào Từ lão bà kia chính là con gái của Sở Phuong ?

“Con gái của ta đâu ?” Sở Phuong mạnh mẽ quay đầu lại, gương mặt hiện lên vẻ dữ tợn, trong mắt đang phóng ra ánh sáng đỏ rực, nhìn trực diện vào Mậu Ly.

Mậu Ly không có đến nửa điểm khiếp đảm, vẫn là nụ cười tà như cũ, hỏi ngược lại : “Người nói xem ?”

Ba chữ đơn giản này khiến cho Sở Phuong như con dã thú lên cơn, điên cuồng xông thẳng về phía Mậu Ly. Tốc độ đó người thường tuyệt đối không thể nào đạt tới được, thậm chí đến trên mặt đất cũng bị Sở Phuong đâm xuống phát ra thành một đường màu xanh. Song đối mặt với Sở Phuong đang điên cuồng này, Mậu Ly chỉ xoay người, đã nhẹ nhàng tránh được.

Hiện trường lúc này như đấu trường đấu bò tót ở Tây Ban Nha vậy. Mậu Ly chính là đấu sĩ tiêu sái tuần mỹ, còn Sở Phuong lại là con bò đực đang bị chọc giận đến phát hung dữ. Lăng Hạo và Ninh Tiêu đứng ở một bên quan sát cân nhắc, rất muốn giúp sức, nhưng lại cảm thấy hoàn toàn chẳng có chút khả năng, sợ là thậm chí đi giúp mà lại còn gây rắc rối thêm.

Lăng Hạo len lén nắm chặt một thanh gỗ, chuẩn bị chiến đấu.

Sở Phuong bị Mậu Ly trêu đùa suốt một lúc lâu cuối cùng đã bình tĩnh hơn, hấn âm u nhìn gương mặt không chút biểu tình của Mậu Ly, đột nhiên cười lớn lên. Sau đó, Sở Phuong nhắm hai mắt lại, làm bầm niệm chú.

Cùng với âm thanh niệm chú, khắp bốn bề lại vang lên tiếng “dong dong” . Hơn nữa cái âm thanh “dong dong” đó càng lúc lại càng nhiều hơn, càng lúc càng to hơn, đến cả mặt trăng trên bầu trời cũng bị dọa trốn vào trong mây đen.

Lăng Hạo căng thẳng nhỏ giọng nhắc nhở Ninh Tiêu : “Có điểm không bình thường, phải cẩn thận một chút, trên mặt đất có gậy đấy.” Sau đó nắm chắc lấy khúc gỗ trong tay mình, đến nỗi lòng bàn tay đều đỏ đầy mồ hôi.

Kỳ thực cho đến lúc này, Lăng Hạo vẫn không hiểu mục đích của Mậu Ly khi gọi mình đến đây cùng, bản thân anh liệu có chỗ nào giúp đỡ được hay không. Nhưng, Mậu Ly cái tên kiêu ngạo xảo quyệt này cực kỳ khiến anh ta không ưa, song lại mang đến một cảm giác khác khiến cho anh ta có thể tin cậy được.

Hơn nữa, Lăng Hạo cũng tin là, Mậu Ly yêu cầu anh ta đi cùng, nhất định là đã có dự định của hấn ta, mà những gì Lăng Hạo hiện đang làm đây, nhất định là có thể giúp được Bách Phú.

Chỉ cần nghĩ đến điều này thì còn gì quan trọng hơn nữa ? Bản thân vốn là một người đàn ông, lại có gì phải sợ hãi, cùng lắm thì cũng chỉ là chết mà thôi.

Ninh Tiêu và Lăng Hạo đứng đối lưng vào nhau, hai người vừa bị rơi vào trong bóng tối nhất thời chưa thích ứng lại được, không thể không căng hết cả tai lên, cẩn thận nghe ngóng động tĩnh xung quanh mình. Song điều làm họ không thể ngờ được là, nguy hiểm lại không hề đến từ bốn phía.

Đột nhiên một trận đau nhức xuyên đến tận tim, khiến Lăng Hạo suýt nữa thì kêu thành tiếng, anh ta cố hết sức nhẫn nhịn, lập tức đẩy Ninh Tiêu đang đứng bên cạnh ra, hét lớn : “Mau tránh ra ! Cẩn thận dưới chân !”

Ninh Tiêu bị Lăng Hạo đẩy một cái, có chút đứng không vững. Khi cân bằng lại rồi anh ta mới nhìn thấy rõ, dưới chân Lăng Hạo đang có vô số những cánh tay nhỏ kéo chặt lấy chân anh ta. Chỉ trong mấy giây ngắn ngủi ngắn ra đó, Ninh Tiêu lập tức cũng bị một bàn tay đen xì giữ chắc lấy bờ vai.

Lăng Hạo dùng sức đập thanh gỗ trong tay mình, muốn đánh đuổi những bàn tay bé xíu đang nắm lấy chân anh ta, cùng với bàn tay đen ngòm kia. Tuy nhiên, tất cả chỉ là vô nghĩa. Bất luận Lăng Hạo có cố gắng đến bao nhiêu, thì những bàn tay đó vẫn như chẳng hề cảm giác thấy chút gì đau đớn kéo chặt lấy anh ta, làm thế nào cũng không buông tay.

Rõ ràng những bàn tay kia là từ dưới đất chui lên, khiến cho mặt đất vốn bằng phẳng giờ đang bị cây xói lên không biết bao nhiêu đất cát, mỗi một lần Lăng Hạo vung gậy, đều mang theo vô số đất đá, hơn nữa còn vung vãi khắp nơi. Rất nhanh, cây gậy gỗ trong tay Lăng Hạo đã bị gãy làm hai.

Cẩn cẩn rằng, Ninh Tiêu lấy từ trong ngực ra một thanh kiếm nhỏ màu xanh đen. Trên thân kiếm đã bị vương đầy những vết rêu xanh, lưỡi kiếm nhìn qua cùn đến mức có lẽ một mớ rau cũng chẳng cắt được.

Lúc đầu khi Mậu Ly đưa thanh kiếm đồng xanh này cho Ninh Tiêu, Ninh Tiêu cũng đã thấy vô cùng nghi ngờ, cái thanh kiếm nhỏ chẳng khác gì phế liệu này để làm gì chứ ? có điều thấy Mậu Ly nhiệt tình quá mức, kiến Ninh Tiêu chỉ đành tươi cười nhận lấy.

Hiện giờ thanh gổ trong tay Ninh Tiêu còn thảm hại hơn của Lăng Hạo, đã bị gãy thành bốn năm khúc. Trước mắt ngoài thanh kiếm cũ này, đã chẳng còn thứ vũ khí gì khác.

Song nằm ngoài dự liệu của Ninh Tiêu, thanh kiếm đồng xanh nhỏ nhỏ này lại ẩn chứa một sức mạnh chẳng hề nhỏ bé chút nào. Về điểm này, kể từ lúc anh ta rút kiếm từ trong người ra đã cảm nhận được. Ở giữa nơi toàn là yêu khí vây quanh này, thanh kiếm đồng xanh phát ra một đạo ánh sáng màu xanh tím sáng. Đến cả lưỡi kiếm cùn đến không thể cùn hơn, cũng đang phát ra sát khí lạnh lẽo.

Ninh Tiêu dùng lực vung thanh kiếm đồng xanh lên, mỗi lần ánh sáng xanh tím chém xuống đám tay quý, đều có thể nghe thấy âm thanh thê lương thét lên. Chém hết những bàn tay đang bám lấy trên người mình và Lăng Hạo xong, lại còn chém ra cả một đường máu giữa vô số những bàn tay quý kia.

Đám tay quý bị kiếm khí áp đảo dường như đã lĩnh ngộ ra được sự lợi hại của kiếm đồng, vội vã rút tay về trong mặt đất.

Ở ngoài xa kia Mậu Ly và Sở Phụng cũng đang đánh nhau đến khó mà phân được ai là ai, chỉ thấy hai cái bóng màu đen đang cuốn lấy nhau phía xa xa. Mặc dù tạm thời Mậu Ly có thể ứng phó được, song động tác của anh ta luôn bị chậm hơn một chút, dường như có gì đó không thích hợp. Ninh Tiêu quan sát Mậu Ly, trong lòng nổi lên nỗi bất an vô cùng.

“Kiếm của cậu từ đâu mà ra thế?” Lăng Hạo chột vạt mới thoát ra khỏi nguy hiểm, xoa xoa đôi chân đang đau nhức hỏi.

“Là Mậu Ly đưa cho em.” Ninh Tiêu lập tức trả lời, “Anh ta nói việc lần này có thể nguy hiểm, cho nên đưa thanh kiếm này. Anh ta không đưa cho anh nữa sao?”

Lăng Hạo chán nản, rất không thoải mái cứng ngắc đáp: “Không hề.”

Nghe vậy, Ninh Tiêu lập tức ngậm chặt miệng.

“Hừm.” Lăng Hạo lạnh lùng cười một cái. Mậu Ly không thích anh ta, điểm này Lăng Hạo biết rõ. Cũng giống như anh ta chẳng hề thích Mậu Ly chút nào vậy.

Không thích, nhưng lại cũng không cách nào ghét bỏ. Đây chính là cảm giác sâu sắc nhất của Lăng Hạo đối với Mậu Ly. Không thể không phủ nhận, Mậu Ly đúng là một nam nhân ưu tú. Điểm này khiến Lăng Hạo vô cùng thán phục, cũng khiến Lăng Hạo có không ít đề phòng. Nam nhân này cứ như thiên địch của Lăng Hạo, khiến anh ta lúc nào cũng cảm thấy có một loại cảm giác nguy hiểm. Lại thêm gương mặt tuấn mỹ của Mậu Ly, nhiều lúc đến Lăng Hạo cũng nhìn không được mà liếc nhìn. Đồng thời cũng mang đến một sự ghen ghét bài trừ từ sâu trong suy nghĩ: Một người đàn ông, đẹp như thế để làm cái gì?

Nhất là khi nghĩ đến chuyện Bách Phú và cái tên này đi xem phim, Lăng Hạo lại không ngừng bốc lên cơn ghen trong lòng. Song một Mậu Ly vừa dững cảm lại vừa tiêu sái trước mắt này, cũng lại khiến cho anh ta từ trong tim thầm bài phục. Trên người Mậu Ly hình như luôn có một sức mạnh thần bí, thu hút lấy anh ta, cũng thu hút những người khác nữa.

Sở Phụng liếc thấy Ninh Tiêu và Lăng Hạo đã đánh bại những bàn tay quý của hắn, có chút kinh ngạc. Trong mắt lóe lên ánh sáng chết chóc, Sở Phụng lại lầm bầm niệm chú.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Quyển 4 - Chương 122: Cuộc Chiến Của Nam Nhân (Ba)

Lần thi chú này, Sở Phụng vận dụng sức mạnh tà ác của cuộn da người.

Vì thế, bàn tay to màu đen mà Bách Phú đã từng được chứng kiến xuất hiện trong căn nhà màu đỏ lại hiện ra. Không biết có phải do cuộn da người chỉ còn có một nửa hay không, mà đôi tay xuất hiện lần này không còn uy lực lớn như lần trước nữa. Điều này cũng giúp khá nhiều cho Lăng Hạo và Ninh Tiêu, khiến bọn họ mấy lần trốn thoát được khỏi đôi bàn tay to đáng sợ đó. Nhưng hai người vẫn là nghiêng nghiêng ngã ngã, nguy hiểm vạn phần.

“Quan tâm ắt loạn.” Mậu Ly nhìn Lăng Hạo và Ninh Tiêu bên kia liên tiếp bị công kích, không khỏi có chút phân tâm. Kết quả, Sở Phụng biết nắm trư thời cơ tung ra một đạo lực quang đánh thẳng vào ngực, cú đánh này khiến cho Mậu Ly bị đánh bay xa đến hơn mười mét.

Lăng Hạo và Ninh Tiêu đang không ngừng trốn tránh đôi bàn tay to khủng bố kia trông thấy Mậu Ly bị thương, rất muốn qua giúp đỡ. Tuy nhiên hai người họ bất đắc dĩ bản thân còn khó bảo toàn, đến cả cơ hội đi qua để xem xét cũng chẳng có.

Lăng Hạo cùng Ninh Tiêu bị bàn tay to kia truy bắt thờ hồng hộc, mặc dù bản năng cầu sinh vẫn đang giúp họ chống đỡ lại, nhưng do phải chạy liên tiếp quá sức khiến bước chân hai người dần mỗi một chậm lại, Ninh Tiêu quá mệt không chịu nổi bị một bàn tay vừa bị chặt đứt ban nãy bấy cho ngã nhào.

Mắt thấy bàn tay to kia đang hướng về phía Ninh Tiêu, Lăng Hạo rất muốn đến giúp đỡ, song lại đã quá muộn. Cũng do hai người họ vốn dĩ đã mệt đến mức ngã nhào trên mặt đất, lồng ngực đau đớn như muốn vỡ tung ra, cổ họng cũng khô rất như muốn cháy máu, dù có giấy dựa thể nào cũng không thể đứng lên được nữa.

Thật không ai có thể ngờ được, Mậu Ly đột nhiên lại vọt qua lấy thân mình che chở phía trước Ninh Tiêu, đến bản thân Ninh Tiêu cũng kinh ngạc đến một lúc lâu mà không khép miệng lại được, không thể hiểu vì lý do gì mà Mậu Ly lại làm như vậy.

Trong lòng Ninh Tiêu, Mậu Ly vẫn luôn là một kẻ cao ngạo đến cực điểm. Tuy rằng Ninh Tiêu đối với Mậu Ly luôn có một loại cảm giác thân thiết nói không thành lời, nhưng thái độ của Mậu Ly đối với Lăng Hạo, luôn khiến cho Ninh Tiêu không thể không cẩn thận giữ khoảng cách an toàn với anh ta.

Vì thế, những gì vừa rồi Mậu Ly làm, khiến cho Ninh Tiêu lập tức gạt bỏ tất cả mọi băn khoăn, chỉ muốn được thật lòng thật dạ kết bạn với Mậu Ly, nếu như mọi người còn có thể sống mà trở về.

Thần thái tức mịch của Mậu Ly toàn thân bộc phát ra thứ ánh sáng màu đen quý dị, dưới sự chống đỡ hết sức của anh ta, tốc độ của đôi bàn tay to kia cũng dần chậm lại, giống như đang có thứ gì đó ở trước mặt ngăn trở sự tiến công của nó.

Thật không ngờ, Sở Phưong lại lợi dụng cơ hội này để đánh lên vào Mậu Ly đang hết sức chăm chú chống đỡ. Giống như lần công kích Bách Phú lần trước, lần này vẫn là con chim nhỏ màu xanh y như thế, bộ dáng dễ thương đến mức khiến người ta chẳng thể ngờ được sự lợi hại của nó.

Con chim nhỏ kia nhẹ nhàng đâm xuyên qua bả vai của Mậu Ly, đến những vết quần áo rách do vết thương gây ra gần đó cũng đang phát ra làn khói xanh, khiến Mậu Ly luôn là về mặt lãnh đạm giờ cũng không dừng được nhú nhú cặp lông mày tinh xảo.

Sau khi đánh lên thành công, con chim màu xanh biếc lại bay trở về bên Sở Phưong, đến bàn tay to của cuộn da người cũng bị Sở Phưong biến hóa thu lại trên đỉnh đầu hần, “Người đưa hai tên phế vật này đến, là để chịu chết à ?”. Sở Phưong cười giảo quyết hỏi Mậu Ly.

Mậu Ly cười tà tà, như chẳng có chuyện gì trả lời : “Ta là đến để lấy một nửa cuộn da người.”

“Ha ha ha ha ...” Sở Phưong giống như đang nghe được một chuyện vô cùng buồn cười vậy. “Dựa vào người mà muốn lấy được cuộn da người ? Người có được không ? Đến cuộn da người này người cũng đâu có đối phó được đâu !”

“Đương nhiên là được ...” Mậu Ly âm u nói xong, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, “Có lẽ ... đã đến lúc rồi.”

Vừa dứt lời, trên bầu trời tối đen đã chậm chậm thấy xuất hiện mặt trăng màu đỏ quý dị. Mười lăm trăng sáng mười sáu trăng tròn, câu nói này quả không hề sai. Hiện giờ mặt trăng đang treo trên bầu trời kia, còn tròn trịa hơn so với mặt trăng đã khiến cho Bách Phú tối qua phải chịu đựng cơn đau khổ. Hơn nữa so với hôm qua, thì màu đỏ tựa hồ như còn thâm trầm hơn chút nữa.

Sở Phưong nghi hoặc nhìn mặt trăng đỏ, trong lòng có một loại dự cảm không lành. Cứ hạ thủ trước cho chắc, Sở Phưong lần nữa dùng pháp lực đem bàn tay quái dị của cuộn da người biến thành một mũi tên nhọn, trực tiếp đâm thẳng về phía Mậu Ly, song chỉ thấy Mậu Ly bất động mỉm cười.

Sở Phưong nghi hoặc nhìn mặt trăng đỏ, trong lòng có một loại dự cảm không lành. Cứ hạ thủ trước cho chắc, Sở Phưong lần nữa dùng pháp lực đem bàn tay quái dị của cuộn da người biến thành một mũi tên nhọn, trực tiếp đâm thẳng về phía Mậu Ly, song chỉ thấy Mậu Ly bất động mỉm cười. ~

Khiến cho người ta bất ngờ còn chưa hết, ngay trong nháy mắt khi mũi tên nhọn hoắt kia hướng về phía Mậu Ly, anh ta lại xảo trá tóm ngay lấy Lăng Hạo ở bên cạnh, đem che chắn trước người mình !

Ninh Tiêu miệng lại càng mở lớn hơn, anh ta vạn vạn lần cũng không thể ngờ được, Mậu Ly này thay đổi nhanh đến vậy. Vừa rồi còn cứu một mạng cho anh ta, chớp mắt lại đi hại một sinh mệnh khác, hơn nữa người bị anh ta hại lại chính là anh họ Lăng Hạo đã cùng sống chết có nhau của mình.

“Mậu Ly a, Mậu Ly.” Ninh Tiêu có chút bi thương nghĩ : “Anh rốt cuộc là người như thế nào ?”

Lăng Hạo lại không quá kinh ngạc với cách làm này của Mậu Ly, anh ta ghét anh, anh sớm đã nhận ra điều đó. Chỉ là thật chẳng ngờ tới Mậu Ly ghét anh ta, lại ghét tới mức độ này. Lăng Hạo cười lạnh một cái, cũng không hề trốn tránh thêm, trực tiếp đối mặt với mũi tên nhọn đang hung hãn đâm tới.

Mũi tên kia đâm xuyên qua y phục của Lăng Hạo, đâm thẳng vào trong da thịt anh ta, dòng chất lỏng nóng hổi không ngừng chảy xuống, cũng dính đầy ra quần áo.

Một trận đau đớn lạnh như băng khiến cho Lăng Hạo tỉnh hẳn lên. Không biết là vì sao, cơn đau đớn này lại khiến cho anh ta cảm thấy quen thuộc vô cùng, giống như trước đây đã từng phải trải qua một lần vậy. Trong cơn đau đớn này còn bao hàm vô số những ủy khuất và không cam lòng, Lăng Hạo thậm chí còn cảm nhận được nước mắt trên mũi tên kia, cứ như vậy từng giọt từng giọt rơi vào trong trái tim anh ta.

Lúc này chuyện quái dị nhất mới xảy ra, mũi tên kia tựa hồ như cảm nhận được gì đó, tự mình lùi ra khỏi miệng vết thương của Lăng Hạo, sau đó không ngừng bị ai rên rỉ, xoay tròn trên đỉnh đầu mọi người.

Sở Phưong nhìn thấy cảnh tượng như thế này không khỏi thất sắc vì sợ hãi, lại ngầm thúc dục cuộn da người. Ai mà ngờ cuộn da người kia không những không chịu sự khống chế của Sở Phưong, ngược lại còn đâm thẳng về phía người hần.

Sở Phưong đang trốn ở phía xa chỉ đành đông cứng tiếp nhận sự công kích này của cuộn da người, trong chốc lát máu tươi trong người Sở Phưong chảy ra đầm đìa, nhưng lại khác hẳn với dòng máu đỏ tươi của người bình thường, mà là một màu xanh lục đáng sợ, màu sắc này cũng giống như màu sắc của

con chim kia vậy, còn không ngừng phát ra ánh sáng xanh.

Không chỉ như vậy, sức mạnh của cuộn da người còn vượt xa dự đoán của Sở Phụng, cổ sức mạnh kia trực tiếp đem Sở Phụng bay về phía sau, khiến hắn mất đi thăng bằng rơi thẳng xuống vách núi.

Trước khi rơi xuống vách núi, Sở Phụng không cam lòng trừng mắt với người đang đứng sau lưng Lăng Hạo, trực tiếp đối diện với Mộ Ly đang mỉm cười, mạnh theo nỗi tự trách và tiếc nuối của một nam nhân, ngã xuống mảnh thâm cốc đen ngòm.

Mũi tên kia vẫn rền rĩ như trước, không ngừng ở trước mặt Lăng Hạo bay múa, sau đó chậm rãi hạ xuống, lại biến về bộ dạng cuộn da người như cũ, rơi vào trong tay Lăng Hạo.

Nhẹ nhàng vuốt ve một chút cuộn da người trắng bệch, Lăng Hạo chỉ cảm thấy mặt trên có chút ẩm ướt, dường như đang dính đầy nước mắt. Mặc dù con đầu trên vai đã khiến anh ta không thể nhấc nổi tay mình, song Lăng Hạo lại không hề oán hận cuộn da người, ngược lại còn có chút đồng tình với kẻ bất hạnh đã bị làm thành cuộn da người này.

Thiết nghĩ đằng sau này nhất định là một ký ức vừa chua xót lại thể lương đi? Chỉ là nó tại sao lại dễ dàng tha cho anh ta như vậy?

“Anh họ, anh không sao chứ?” Ninh Tiêu khắp khiêng chạy tới, không ngừng kiểm tra trên thân mình Lăng Hạo, bộ dáng đang lo lắng vô cùng.

“Yên tâm, anh không sao.” Lăng Hạo miễn cưỡng cười cười, có chút buồn cười trước bộ dạng khẩn trương của Ninh Tiêu lúc này, trong lòng lại dâng lên chút cảm giác ấm áp.

Chỉ là, miệng vết thương của Lăng Hạo lại không hề nhẹ như Ninh Tiêu đã nghĩ, bởi vì, xung quanh miệng vết thương đang dần dần biến thành màu đen, giống như đã bị hoại tử vậy.

Ninh Tiêu cuồng quát hết cả lên, có chút bất mãn oán trách Mộ Ly: “Anh nhẽ ra không nên làm như vậy.”

Mộ Ly không nói gì, chỉ nhìn chăm chú hòng nguyệt trên bầu trời, đôi mắt hiện ra vẻ đặc biệt sáng ngời.

Lăng Hạo ngược lại nói: “Đây chính là mục đích anh gọi tôi đến đây đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 124: Quyển 4 - Chương 123: Vết Thương

Mộ Ly quay đầu lại cười lạnh một cái, không trả lời.

“Vì sao lại là tôi?” Lăng Hạo tiếp tục hỏi, “Tôi với cuộn da người này rốt cuộc có quan hệ gì? Anh nhất định biết, đúng không?”

“Hiện giờ vẫn chưa phải là lúc anh nên biết.” Sự lạnh lẽo trong thanh âm của Mộ Ly không mang chút hơi người nào.

“Anh có biện pháp nào xử lý vết thương của anh họ hay không?” Ninh Tiêu không để ý đến cuộc đối thoại của hai người, dù sao tình hình miệng vết thương quả thực đang xấu vô cùng.

Nhìn thoáng qua Ninh Tiêu đang lo lắng, trong mắt Mộ Ly hiện lên một tia mát mẻ. Anh ta nhẹ nhàng đưa cho Ninh Tiêu một viên thuốc màu đen phát sáng: “Đưa cái này cho anh ta uống, một viên là đủ rồi.”

“Đây là được làm từ thứ gì vậy?” Lăng Hạo có chút hoài nghi nhìn viên thuốc màu đen kia. Anh ta biết, đây tuyệt đối không phải là loại thuốc viên bình thường như ở hiệu thuốc vẫn hay bán. Thứ ánh sáng màu đen đang lấp lánh trên viên thuốc, khiến anh ta cứ có cảm giác âm ỷ bất an.

Mộ Ly nở nụ cười tà, nói: “Nếu tôi nói cho anh rồi, chỉ sợ anh sẽ không dám uống nữa đâu.”

“Vậy thì vẫn là không nên nói.” Ninh Tiêu chen vào, viên thuốc này cũng khiến anh ta không thoải mái, nhưng trực giác nói với anh ta, Mộ Ly không hoàn toàn muốn mệnh của Lăng Hạo. Vì thế, Ninh Tiêu lại quay về hướng Lăng Hạo, cố ý dùng ngữ khí khích anh ta: “Mau uống đi, đừng nói nhiều nữa. Một nam nhân, còn sợ uống một viên thuốc sao.”

Lăng Hạo có chút khó chịu trừng mắt với Ninh Tiêu, uống viên thuốc kia xuống. Mùi vị của viên thuốc này rất kỳ quái, dường như rất thơm, song lại có một mùi tanh nồng, khiến Lăng Hạo nhìn không được trong lòng thầm buồn nôn. Tuy nhiên lòng tự tôn của một nam nhân không cho phép anh ta được mất mặt trước Mộ Ly, chỉ đành cố gắng nhịn xuống.

Ninh Tiêu cười cười vỗ bờ vai Lăng Hạo, Lăng Hạo chỉ thờ dãi một hơi, dựa vào để Ninh Tiêu đỡ dậy cùng Mộ Ly đi về.

*

Khi Anh Đào về đến nhà, Bách Phú đã lại giống như mọi khi, đang ở trong bếp làm thức ăn, điều này khiến Anh Đào và Trương Dương an tâm được phần nào, ít nhất cũng không phải bất lực nhìn thấy bộ dạng thống khổ của Bách Phú nữa.

Bách Phú của hiện giờ cũng khiến Anh Đào cảm thấy lạ lẫm, cô thường xuyên mới giấy trước còn cười đùa, giây sau đã lạnh lùng, khiến cho người khác hoàn toàn không thể nào hiểu được. Không chỉ có cô ta, đến Trương Dương và Dịch Đạo cũng y hệt luôn cẩn thận quan sát sắc mặt Bách Phú, như sợ chỉ cần không để ý là cô sẽ biến đổi vậy.

Hôm nay Lăng Hạo vội vàng vàng đi cùng cái người tên Mậu Ly kia, không biết vì lý do gì, điều này cũng làm cho Anh Đào có chút lo âu, giống như có sự việc gì đó sắp phát sinh vậy.

Khi Lăng Hạo máu chảy đầm đìa về được đến nhà Bách Phú, dự cảm của Anh Đào cuối cùng đã được chứng minh. Cô rất muốn lên trước để đỡ lấy Lăng Hạo, chăm sóc, nhưng, chuyện cô muốn làm lại bị một người khác tranh mất.

Đó là Bách Phú.

Bách Phú vừa nhìn thấy gương mặt và làn môi tái nhợt của Lăng Hạo bèn vội vàng chạy qua, nhiệt tình hơn trước đây rất nhiều, Trương Dương ở bên cạnh thấy vậy sắc mặt vô cùng khó coi.

Thợ săn thì lại liên tục chăm chú nhìn vào vết thương của Lăng Hạo, bộ dạng như đang có điều suy nghĩ.

Ninh Tiêu thì vừa giật mình, vừa cũng có chút mất mát, hảo cảm đối với Bách Phú trước giờ vẫn luôn bị anh ta chôn chặt trong lòng. Nhưng, anh ta nhìn ra được, trong lòng Bách Phú quan tâm vẫn luôn là anh họ Lăng Hạo, cho nên anh ta mới giả vờ như chẳng hề có chuyện gì, tiếp tục làm bạn tốt của cô, chú ý từng chuyện xảy ra quanh cô.

Tiểu là Bách Phú cô gái lương thiện này, chưa bao giờ đối với ai vượt quá ranh giới của tình đồng sự thông thường.

Có điều hôm nay Bách Phú đúng là có chút kỳ lạ, dường như có chút nhiệt tình thái quá. Cô không ngừng sờ sờ trán Lăng Hạo, xem xét vết thương của anh ta. Còn không ngừng oán trách với Dịch Đạo đang băng bó vết thương giúp Lăng Hạo là hạ thủ quá mạnh, bộ dạng vô cùng khản trương.

Bách Phú như vậy khiến Lăng Hạo trọn hết cả mắt lên nhìn cô, có chút không biết phải làm sao, nhưng lại có chút vui mừng thầm trong lòng.

Vốn Lăng Hạo không hề nghĩ đến đây, sợ Bách Phú thấy được mình vì cô ấy mà bị thương thế này. Song Mậu Ly lại nhất định muốn Lăng Hạo cùng Ninh Tiêu đến đây tận tay đưa cuộn da người cho Bách Phú, rồi đợi anh ta đến. Thật không ngờ được Bách Phú đối với vết thương của anh ta lại khản trương đến vậy, trong lòng thực đúng là ngọt ngào không có từ ngữ nào có thể hình dung được, chỉ đề mặc cho Bách Phú ở bên không ngừng hỏi han lo lắng cho anh ta.

Ninh Tiêu, Anh Đào và Thợ săn chỉ đành ở bên cạnh, ngượng ngạo không biết nên đi hay nên ở.

*

Trương Dương yên lặng một lát, không nói không rằng xoay người rời đi, Dịch Đạo bị Bách Phú oán trách đến nửa ngày thì vội vàng lui ra ngoài điện thoại cho Kỷ Nhan, sau đó cùng với Trương Dương đi ra ngoài vườn.

“Anh ta rất ưu tú đúng không?” Trương Dương cúi đầu hỏi.

Dịch Đạo nhớ tới Kỷ Nhan, trong lòng lại thêm phần chua xót. Cảm giác hiện giờ của Trương Dương, không ai có thể rõ bằng anh ta.

Trương Dương tiếp tục nói: “Biết vì sao tôi lại thôi việc ở đó không? Bởi vì tôi không muốn làm việc dưới quyền của anh ta, nhìn bộ dáng anh ta cao cao tại thượng. Cái cảm giác đó thực đúng là rất tệ.”

“Tôi hiểu.” Tiếng nói của Dịch Đạo vô cùng thấp.

“Biết bao lâu nay, tôi nỗ lực để làm việc, người khác một ngày chỉ gặp một khách hàng, tôi sẽ đi gặp ba khách hàng. Kỳ thực, tôi cũng chỉ là muốn chứng minh, tôi cũng rất có thực lực ... ..ít nhất cũng không hề quá kém so với anh ta.” Trương Dương thở một hơi dài, cười khổ một cái: “Có điều, tôi phát hiện bất luận tôi có làm gì, Bách Phú cũng chỉ nhìn thấy anh ta.”

Dịch Đạo không biết nên nói gì, chỉ đành đưa cho Trương Dương một lon bia vừa lấy từ tủ lạnh ra. Quả thực, bản thân anh ta nào có hơn gì? Rõ ràng biết trong lòng Kỷ Nhan chỉ có một mình Lăng Hạo, còn không phải cũng vẫn nguyện rơi vào đó hay sao.

Nhìn thấy Lăng Hạo bị thương, anh ta đến nghĩ cũng không nghĩ đã lập tức điện thoại báo cho cô. Rõ ràng rất sợ phải nhìn thấy bộ dáng cô thân mật với anh ta, song lại nguyện dù có bị tra tấn cũng muốn được nhìn thấy cô một cái ... ..đây rốt cuộc là vì cái gì?

Hai người họ cứ như vậy ai ôm nỗi lòng người nấy ngồi uống rượu.

*

Nhận được điện thoại của Dịch Đạo, Kỷ Nhan ngay cả quần áo cũng không buồn thay ra vội vàng chạy thẳng đến nhà Bách Phú. Nhìn thấy Dịch Đạo cùng Trương Dương đang ngồi uống rượu ở phía ngoài, cũng chẳng để ý đến gương mặt Dịch Đạo tươi cười chào hỏi, mà vội vã hỏi át đi: “Anh ấy đang ở đâu?”

“Tôi đưa cô đi.” Dịch Đạo có chút thất vọng thu hồi nụ cười, lập tức đứng dậy đưa Kỷ Nhan đến phòng khách.

May mà lúc này Bách Phú đã đi ra ngoài lấy nước cho Lăng Hạo, nếu không, e là Kỷ Nhan sẽ lại phải chịu sự đả kích đến từ Bách Phú. Dịch Đạo thấy vậy như thở phào được một hơi.

“Anh sao rồi? Là ai đã làm anh bị thương thành ra thế này?” Kỷ Nhan khô sở hai mắt đỏ ngầu lên, suýt chút nữa là rơi lệ.

“Anh không sao, em đừng như vậy.” Lăng Hạo có chút bất đắc dĩ nói. Mỗi khi phải đối mặt với Kỷ Nhan, Lăng Hạo lại thấy có chút áy náy, dù sao cũng là do anh ta đã phản bội lại lời thề của mình trước, nên lúc nào cũng thấy có lỗi với cô.

“Vậy hai người nói chuyện đi, chúng tôi ra ngoài trước.” Nói xong, Dịch Đạo nháy mắt một cái với Ninh Tiêu, Thợ săn và Anh Đào, cùng đi ra ngoài.

“Mọi người làm sao thế?” Bách Phú đột nhiên trở lại, mỉm cười hỏi.

“A, không có gì, chúng tôi chỉ muốn để cho Lăng Hạo nghỉ ngơi chút thôi. Bây giờ không nên vào quấy rầy anh ta làm gì.” Dịch Đạo thuận miệng bịa một lý do, trực giác nói cho anh ta, nếu nói với Bách Phú là Kỷ Nhan đến thăm, nhất định sẽ có chuyện rắc rối.

Ninh Tiêu với Thợ săn len lén trao đổi ánh mắt, không ai nói gì.

Song chính vào lúc này, sắc mặt Bách Phú lại thay đổi. Nụ cười động lòng người vừa rồi chớp mắt đã bị thay bằng gương mặt lạnh như băng, hơi sương trong mắt như biến thành kiếm sắc, bức Dịch Đạo đến mức khiến anh ta không dám nhìn thẳng vào mắt cô nữa.

Cục diện gượng gạo này chẳng kéo dài được lâu, Bách Phú lại nở ra một nụ cười cực kỳ kiều diễm, dùng khẩu khí đánh thép nói: “Ta muốn đi vào, ngay bây giờ.”

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 125: Quyển 4 - Chương 124: Một Bách Phú Khác

“Bách Phú!” Dịch Đạo cau mày nói: “Kỷ Nhan với Lăng Hạo vốn là một đôi, cô đừng có phá nữa có được hay không?”

“Vậy sao?” Bách Phú không hề tức giận, ngược lại còn cười, chỉ là nụ cười này tà khí đến dị thường, “Nếu như trái tim Lăng Hạo quả thực nằm trên người Kỷ Nhan, vậy tôi có thể phá hoại được sao? Trái tim anh ấy, vốn dĩ đã thuộc về tôi.”

Lần này Dịch Đạo thực sự tức giận lên: “Trần Bách Phú! Cô gần đây làm sao thế? Cô từ lúc nào lại thành ra như thế này hả? Trước đây cô có bao phần lương thiện, bao phần dịu dàng, giờ đây ngày nào cũng như con nhím, ai ai cũng đều phải nhường nhịn cô! Bây giờ đến vị hôn thê của người khác cũng muốn cướp đi. Cô cũng quá đáng quá đây!”

“Anh đang nói cái gì thế? Vị hôn phu của ai cơ?” Nụ cười tà khí của Bách Phú đã biến mất, gương mặt mơ màng hỏi lại Dịch Đạo: “Ý, kính của tôi đâu? Các anh có ai nhìn thấy kính của tôi không?”

Tiếp đó, Bách Phú bắt đầu xoay lòng vòng trong phòng để tìm cặp kính cận vừa dày lại vừa ngốc kia. Hết cả hơi mới tìm được, sau khi đeo kính lên, Bách Phú lại khôi phục nụ cười hàm hậu như bình thường.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Bách Phú đến không nói ra lời, Thợ săn cúi thấp đầu, trao đổi một ánh mắt cùng với Dịch Đạo đứng đối diện đang suy tư.

“Bọn họ sao thế?” Bách Phú hướng về Ninh Tiêu đứng bên cạnh, không hiểu được mà hỏi.

“A... ..” Ninh Tiêu bản thân có chút hoang mang, có điều vẫn lập tức trả lời được: “Kỷ Nhan đến rồi.”

“Kỷ Nhan đến sao? Để tôi đi bưng trà lên!” Bách Phú vui vẻ chạy về hướng nhà bếp, vứt lại chỗ trà mình vừa mới rót xong ở trên bàn, hình như đã hoàn toàn chẳng còn nhớ đến sự tồn tại khi nãy của nó vậy.

Bách Phú đi rồi, nụ cười trên gương mặt Ninh Tiêu vụt tắt, chỉ cảm thấy trong lòng có áp lực vô cùng lớn.

“Chị họ chị ấy... ..hình như có chút gì đó bất thường.” Anh Đào do dự mở miệng nói.

“Không phải là có chút gì đó bất thường, mà là vô cùng bất bình thường !” Dịch Đạo trầm giọng nói lại.

“Từ sau khi Bách Phú được cứu về, thường xuyên giống như một người khác vậy ... MN, không biết cái tên Sở Phương kia đã làm gì với Bách Phú, để cô ấy biến thành như thế này !” Thợ săn nghiêng răng nói.

*

Từ sau lần Bách Phú gặp nạn, trong lòng Thợ săn vẫn luôn cảm thấy không được thoải mái, vì chuyện chính mình không thể bảo vệ Bách Phú cho tốt mà cảm thấy áy náy không thôi. Kỳ thực khoảng thời gian này, Bách Phú rõ ràng khác hẳn trước đây, giống như đã bị một linh hồn khác chiếm cứ lấy thân thể vậy.

Thợ săn đã từng ngầm thi pháp, xem xem liệu có phải Bách Phú đang bị lệ quỷ nào đó dính lấy hay không. Nhưng dù cho anh ta có dùng hết toàn bộ pháp lực, vẫn không thể tìm ra được điểm bất thường của Bách Phú, thậm chí đến âm khí trên người cô cũng không hề có gì tăng thêm. Nếu như không phải vì Bách Phú gần đây thường xuyên hy nộ vô thường, bản thân anh ta cũng sẽ không hoài nghi chuyện cô có gì không bình thường cả.

Nghĩ đến đây, Thợ săn không khỏi có chút uể oải, đã bao năm tu pháp, chịu đựng biết bao nhiêu khổ sở không phải của con người, chỉ có mình anh ta biết rõ nhất. Vốn dĩ, Thợ săn còn cho rằng những gì bản thân học được đủ để cho anh ta dùng. Nhưng những chuyện phát sinh gần đây tất cả đã khiến cho anh ta biết được, những thứ mà anh ta đã học chỉ như một góc nhỏ của ngọn núi cao mà thôi. Vào đúng lúc cần thiết nhất, anh ta lại đến sức mạnh để tự bảo vệ cũng không có, càng đừng nói gì đến chuyện đi bảo vệ cho bạn bè.

Hơn nữa ... bí mật của anh ta dường như cũng đã bị mọi người biết cả ? Thợ săn có chút cay đắng kéo kéo ống tay áo. Vẫn may, không có ai nhắc đến chuyện đó cả, càng không có ai truy vấn anh ta về chuyện đó, về điểm này khiến cho Thợ săn vô cùng được an ủi.

Mọi người vẫn như trước đây nói chuyện, tán gẫu, làm việc cùng với anh ta. Không như những người trước đó, như thấy quái vật mà trốn tránh, khiến cho những vết thương trong lòng càng tăng thêm.

Kỳ thật Thợ săn cũng chẳng thể ngờ Bách Phú lại giữ anh ta lại nơi này, ít nhất cũng không cần phải tiếp tục cuộc sống vô gia cư nữa. Lần đầu tiên mới biết được, hóa ra có một cái ổ ấm áp, có những người bạn quan tâm đến mình, cảm giác lại tốt đẹp đến vậy.

Chỉ là, do sự vô dụng của mình, mà lại cứ thế chỉ biết trở mắt nhìn Bách Phú bị bắt đi ... mặc dù không thể nhìn ra được rốt cuộc vì lý do gì mà khiến Bách Phú lại có sự biến đổi lớn như thế này, song trực giác nhiều năm lại khiến cho Thợ săn biết được, sự chuyển biến này của Bách Phú rất không bình thường. Rốt cuộc phải làm sao mới có thể giúp được cô ?

*

Đang lúc Thợ săn còn đang khổ sở tự trách mình, Bách Phú đã trở lại. Cô vui vẻ mang theo một bình trà thơm nồng, hương trà nhanh chóng lan tỏa bay vào khắp bên mọi người.

Bước vào phòng, mọi người cùng nghe thấy tiếng nói kinh ngạc của Bách Phú : “Lăng thiếu, sao anh lại ở đây thế ? ... .aiya ~ anh sao mà lại bị thương rồi, có cần đến bệnh viện hay không ?”

Phòng chường Lăng Hạo giờ cũng đang ngán ngấm chẳng kém gì những người ở ngoài này. Thợ săn chỉ biết thờ dài một hơi.

Ninh Tiêu và Dịch Đạo cùng bước về phía Thợ săn, sau khi liếc một ánh mắt, ba người lại cùng đi ra ngoài vườn. Trương Dương vừa nãy đang ngồi uống bia ở ngoài, thấy họ ra bèn làm một cái gạt đầu chào hỏi.

“Anh thấy thế nào ?” Dịch Đạo hướng về phía Thợ săn hỏi.

“Không biết nữa.” Thợ săn buồn bực lắc lắc đầu.

“Tôi không thể nhìn ra được trên người Bách Phú có gì bất bình thường ... .tôi cũng đã thử thi pháp rồi, tuyệt đối không phải là bị quỷ nhập. Vẫn chưa thể tìm ra được vì nguyên do gì mà Bách Phú thay đổi như vậy.”

“Có thể vì Bách Phú vốn dĩ đã là như thế rồi không ?” Ninh Tiêu mở miệng nói, thấy Thợ săn và Dịch Đạo không hiểu, bèn giải thích : “Tôi cảm thấy sự biến chuyển của Bách Phú đến từ tự bản thân cô ấy. Điều này giống như ... .bên trong người Bách Phú, ngoài phần hồn của cô ấy ra, vốn dĩ vẫn còn một linh hồn khác cư ngụ. Không biết vì nguyên do gì, mà khiến cho phần hồn kia sống lại ... .cho nên chúng ta mới thấy Bách Phú thường xuyên biến thành hai người khác nhau như thế.”

Thợ săn và Dịch Đạo thái độ có chút im lìm, khiến Ninh Tiêu xấu hổ hỏi lại : “Liệu có khả năng đó hay không ?”

“Sau khi linh hồn của con người chuyển thế, thông thường sẽ quên đi chuyện xảy ra ở kiếp trước. Có điều, nếu như oán khí quá lớn, hoặc không cam tâm, hoặc có những nguyên do khác, khiến cho phần hồn kiếp trước trở thành một cơ thể độc lập ... .rất ít, những cũng không phải không có khả năng.” Dịch Đạo trả lời.

“Đây cũng có thể là do sức mạnh của mười ba lời nguyên.” Thợ săn cảm thán, “Bản thân mười ba lời nguyên vốn dĩ có một loại sức mạnh bất khả tư nghị.”

“Đã xảy ra chuyện gì sao ?” Trương Dương nghe đến nửa buổi, có điểm không hiểu lắm gãi gãi đầu hỏi.

Dịch Đạo quay đầu lại nói với Trương Dương : “Bách Phú lại biến đổi.”

Chỉ năm chữ ngắn ngủi, song Trương Dương lập tức hiểu được là chuyện gì. Nơi này chỉ có anh ta quen biết Bách Phú lâu nhất, sự biến hóa của Bách Phú hiện giờ so với trước đây, ai có thể cảm nhận sâu sắc hơn anh ta được.

Nhìn thấy ánh mắt của Trương Dương, Dịch Đạo nói tiếp : “Vừa rồi Bách Phú hoàn toàn đã quên mất chuyện Lăng Hạo đến đây. Hơn nữa khi Kỷ Nhan đến, cô ấy rõ ràng còn hiện ra vẻ vui mừng . . . . .”

“Vậy sao ?” Trương Dương trong mắt lại như có thêm chút tức giận . “Cho nên mọi người đang thảo luận, về Bách Phú vừa nảy ân cần chăm sóc Lăng Hạo, có phải là do đã bị một phần linh hồn khác khống chế đúng không ?”

“Ừm.” Mấy người Dịch Đạo cùng gật đầu.

Trương Dương lúc này mới có chút vui vẻ hỏi lại : “Nói như vậy, thì Bách Phú của trước đây không hề thích Lăng Hạo như Bách Phú của hiện giờ đúng không ?”

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Quyển 4 - Chương 125: Nguồn Gốc Mười Ba Lối Nguyên

Dịch Đạo nhìn bộ dáng suy sút rồi hưng phấn vừa rồi của Trương Dương, cười an ủi gật gật đầu, sau đó quay đầu lại nhìn nhìn Kỷ Nhan đang ở trong phòng. Nếu như cô ấy không yêu Lăng Hạo nhiều đến vậy sẽ tốt biết bao ?

Ninh Tiêu quay sang Thợ săn ở bên cạnh hỏi : “Liệu có ai biết được, cái thứ mười ba lối nguyên này là gì không ?”

Nghe thấy câu hỏi này của Ninh Tiêu, Dịch Đạo do dự một chút, không nói gì. Dù sao, bản thân anh ta biết được cũng không nhiều, vậy thì có gì mà đem thêm nghi vấn đưa cho người khác đây.

“Tôi có nghe nói qua một chút.” Thợ săn lại mở miệng nói.

“Tôi là được nghe từ bậc cha chú kể lại cho nghe. Truyền thuyết rằng, mười ba lối nguyên (thập tam chú) là từ dẫn dụ lối nguyên (chú dẫn) và vật thể mang lối nguyên (chú thể) mà tạo thành, còn vật thể mang lối nguyên lại là do mười ba linh hồn mang lối nguyên (thập tam chú hồn) tạo ra, mỗi một linh hồn mang lối nguyên (chú hồn) đại biểu cho một loại sức mạnh. Mười ba linh hồn mang lối nguyên này (thập tam chú hồn) không thể nào đầu thai chuyển thế, cho nên chúng sẽ dùng sức mạnh mà chúng có liên hợp lại cùng một chỗ, tạo thành mười ba lối nguyên (thập tam chú) .”

“Khi hạ mười ba lối nguyên nhất định phải có oán khí đến cực độ. Cho nên vào trước khi hạ mười ba lối nguyên, thông thường phải làm một lễ tế ngàn người. Chính là nói, dùng tính mệnh của một ngàn người và máu tươi để kích khởi oán khí, hơn nữa oán khí càng lớn, thì sức mạnh của lối nguyên càng lớn mạnh. Cho nên, những kẻ bị mang tế này thông thường vào lúc trước khi chết đều phải chịu hết mọi sự tra tấn dày vò. Khi bị xử tử, cũng không để cho bọn họ lập tức chết đi, mà là để cho sinh mệnh của họ chậm chậm trôi qua, ở trong sự thống khổ cùng tuyệt vọng đến cực độ mà chết đi. Đây, chính là chú dẫn của mười ba lối nguyên.”

Thợ săn ngừng lại một lát, mấy người bên cạnh nghe mà dựng hết cả tóc gáy, cùng âm thầm cảm thán, khó trách mà mười ba lối nguyên này lại âm độc đến vậy.

“Mười ba linh hồn mang lối nguyên kia lại phải lựa chọn những người có bất tự đặc biệt kỳ lạ, thả hồn đi mà cũng không thể tiêu tan, chỉ cần hơi hơi thì triển pháp lực là đã có thể tập kết thành lối nguyên. Kẻ bị nguyên cũng vì tác dụng của những sức mạnh này, mà không cách nào đầu thai chuyển thế được, thậm chí không có cách nào để chết đi. Tổng kết lại một câu : nếu là người sống, cả đời phải chịu khổ ; nếu là người chết, mãi mãi không thể đầu thai.”

“Sở Phụng dù không hề già đi, cũng không chết, liệu có phải cũng có quan hệ với mười ba lối nguyên không ?” Ninh Tiêu nhớ tới Sở Phụng, lại không cảm được mà có chút cảm giác lạnh hết cả sống lưng, cứ cảm thấy như về sau sẽ có thể phải gặp lại hắn ta vậy.

“Ừm . . . . .rất có khả năng. Tôi đoán chuyện của mười ba lối nguyên này, đương nhiên có quan hệ với cuộn da người, chỉ là không thể xác định được rốt cuộc có quan hệ gì.”

Thợ săn thành thực trả lời. Về vấn đề này anh ta cũng đã suy nghĩ từ rất lâu, hiện giờ chỉ có lời giải thích như vậy. Bộ dáng Sở Phụng trường sinh bất lão anh ta cũng đã được nhìn thấy, đây là chuyện mà bao người thêm muốn a. Có điều, bản thân Sở Phụng lại có một loại cô đơn và bi thương trong lòng. Xem ra có lúc, trường sinh bất lão cũng không phải là việc gì tốt đẹp !

Thợ săn ngừng một chút, rồi tiếp tục nói : “Chỉ có cách đem hóa giải sức mạnh của mười ba lời nguyên này, mới có thể giải trừ được nó. Song vấn đề khó nhất nằm ở chỗ, mười ba cổ sức mạnh này có thể theo thời gian mà tăng cường lên, nếu như không có sức mạnh lớn hơn nó, chỉ e là khó mà giải được mười ba lời nguyên hung ác này. Chỉ dựa vào sức mạnh của chúng ta, căn bản là không thể làm gì được.”

Dịch Đạo cúi đầu xuống, nhớ tới sức mạnh đã bị sự phụ phong ấn của mình, có lẽ đại kiếp nạn của anh ta cũng đã đến. Điều này khiến cho trong lòng anh ta có chút nặng nề không nói ra thành lời, bởi vì thực sự là không cách nào buông cô ấy ra được. Dịch Đạo nhìn không được mà thầm mắng mình vô dụng, cũng không thể hiểu được sao trong khoảng thời gian ngắn như vậy, mà bản thân anh ta lại chìm vào sâu thẳm, gần như là không thể dứt ra được nữa.

“Chú dẫn đó lại là cái thứ gì ? Cũng cần phải hóa giải sao ?” Trương Dương cau mày bất đắc dĩ hỏi.

Cúi đầu, Thợ săn nhẹ thở dài một hơi : “Chú dẫn là thứ lợi hại nhất bên trong mười ba lời nguyên ! Còn lợi hại hơn cả sức mạnh của mười ba linh hồn mang lời nguyên kia nữa ! Nếu sau khi đã hóa giải được mười ba linh hồn mang lời nguyên kia, nhất định phải hóa giải tiếp chú dẫn, nếu không, Bách Phú sẽ phải thay thế cho chú dẫn kia chịu đựng hết tất thảy những thống khổ không có sự kết thúc đó.”

“Anh nói mười ba cổ sức mạnh kia sẽ gia tăng theo thời gian. Vậy còn chú dẫn ? Sức mạnh liệu có sẽ tăng lên không ?” Dịch Đạo quay sang hỏi Thợ săn.

Thợ săn gật gù đầu, tiếp tục nói : “Đúng vậy, sức mạnh của chú dẫn cũng sẽ tăng lên. Nhưng rốt cuộc là có bao phần lớn mạnh, lại căn bản chẳng ai có thể biết được.”

Dịch Đạo kinh ngạc nói : “Sự phụ của tôi nói, mười ba lời nguyên của Bách Phú đã có đủ ngàn năm rồi ! Một ngàn năm ! Ai có thể chiến thắng được cổ sức mạnh đã tích tụ ngàn năm chứ.”

Mọi người cùng trầm mặc, mọi người đang đứng ở đây dù cho có tập hợp lại, cũng chưa chắc đã đối phó được với một linh hồn mang lời nguyên, càng đừng nói đến chuyện đối phó với những mười ba linh hồn ! Hơn nữa, còn có một cổ lực lượng không biết có bao phần lớn mạnh là chú dẫn nữa.

“Tôi thực rất tò mò rốt cuộc là ai, mà lại phải đối phó với Bách Phú như vậy.” Lăng Hạo từ trong nhà bước ra.

“Ý, sao anh lại ra đây ? Kỳ Nhan đâu ?” Dịch Đạo cuống quýt lên truy hỏi.

“Oh, cô ấy cùng với Bách Phú và Anh Đào đang cùng nấu cơm rồi.” Lăng Hạo nghĩ tới Bách Phú là lại không nhìn được mà thờ dài, chỉ là bước ra bước vào qua một cánh cửa mà sao cô ấy có thể thay đổi lớn đến vậy, tình hình của cô ấy đúng là khiến người khác càng lúc càng lo lắng hơn. Thật kỳ quái, Bách Phú giờ lại đeo lên cái cặp kính ngố nghếch kia nữa. Ha ha, điều này lại khiến cho anh ta nhớ lại khi mới gặp Bách Phú, tới bộ dáng hàm hậu đáng yêu của cô. Đường như anh ta vẫn thích Bách Phú của khi đó hơn một chút !

“Anh họ nói rất đúng.” Ninh Tiêu cũng lắc lắc cái đầu nói : “Tôi cũng rất tò mò, rốt cuộc là thứ thù hận đến nhường nào, có thể khiến cho một người hi sinh biết bao sinh mạng để đi nguyên rửa một người khác như vậy ... ..con người, thật đúng là loài động vật khó mà lường được.”

Vấn đề này đúng là một dấu hỏi lớn trong lòng mỗi người.

“Mọi người nói xem ... ..Mậu Ly kia có thể giúp được Bách Phú không ?” Lăng Hạo hỏi mấy người họ : “Tôi cảm thấy anh ta có một loại sức mạnh rất lớn, hơn nữa ... ..anh ta dường như vô cùng quan tâm đến Bách Phú.”

Kỳ thực khi nhắc tới Mậu Ly, Lăng Hạo lại nghĩ tới cơn đau nhức trên vai mình. Dù cho không hề thích con người này, nhưng e rằng anh ta lại chính là sức mạnh cần thiết để hóa giải được mười ba lời nguyên đáng sợ trên người Bách Phú.

Lăng Hạo quay sang Ninh Tiêu hỏi : “Mậu Ly nói anh ta sẽ đến đây sao ?”

“Đúng vậy, anh ta nói anh ta đi làm một chút chuyện, rồi sẽ đến sau.” Ninh Tiêu đáp.

Ninh Tiêu cũng có cảm giác giữa Mậu Ly và anh họ mình dường như có luôn tồn tại một ranh giới không thể vượt qua được. Hơn nữa nói thực, những việc mà Mậu Ly đã làm cũng thực sự khiến cho người ta tức giận, nếu như trong lòng Lăng Hạo có oán giận đi nữa cũng không có gì là lạ.

Nhưng thái độ của Mậu Ly đối với bản thân anh ta lại hoàn toàn khác hẳn, thậm chí còn rất quan tâm, cứ nhìn khi Mậu Ly quyết hi sinh để cứu anh ta thì biết. Điều này khiến Mậu Ly quả thực đã biến thành một người không cách nào khiến cho người khác hiểu được ! Mà anh ta không hiểu sao lại cứ có một cảm giác thân thiết với con người không thể hiểu thấu được này.

Hiện giờ có lẽ trong mấy người họ thì buồn bực nhất chính là Trương Dương. Cuộc sống vốn dĩ vẫn luôn bình lặng của anh ta và Bách Phú, giờ bỗng chốc xuất hiện Lăng Hạo, rồi sau đó lại liên tục gặp phải những chuyện nguy hiểm. Đến giờ , Bách Phú lại biến thành kỳ lạ, người không biết khéo còn cho rằng cô ấy tinh thần phân liệt mất ? Tình địch xung quanh thì càng lúc càng nhiều hơn, thậm chí còn kẻ sau ưu tú hơn kẻ trước, điều này thực khiến cho Trương Dương vẫn luôn tự tin cũng cảm thấy có chút tự ti hẳn.

Còn người tên Mậu Ly đó, quả thực rất đáng sợ. Hẳn ta có thể như rất bình thường nhìn mình và Lăng Hạo một cái, vậy mà khiến cho hai người họ đứng bất động cả đêm. MN, bản thân lúc nào mới có thể lợi hại đến mức đó chứ !!! Trương Dương uể oải vô cùng, thân là một nam nhân, vậy mà đến bản lĩnh vì người con gái mình thích làm chút chuyện cũng không có, thực là vô dụng !

Anh ta hiện giờ quả thực vô cùng nhớ nhung những ngày tháng bình đạm trước đây, ít nhất cũng không cần thiết phải khổ não để sinh tồn như thế này !

Chương 127: Quyển 4 - Chương 126: Ngoài Dự Liệu

“Uy, các anh đang bận gì thế ? Ăn cơm thôi !” Bách Phú kéo cánh cửa nói vọng ra với mấy người đang đứng bên ngoài sân.

Trên bàn cơm mọi người ai nấy đều đang có tâm sự nặng nề, chỉ có Bách Phú đang hưng phấn tíu tít. Cô không ngừng gấp thức ăn cho Kỳ Nhan, bộ dạng thân thiết vô cùng, còn không ngừng đẩy đẩy cặp kính cận dày trên mũi mình.

Kỳ Nhan liên tục khách khí cười, nhưng sự lạnh nhạt trong mắt cô không cách nào che giấu được, ít nhất là không thể lừa được Lăng Hạo và Dịch Đạo.

Hồi tưởng lại hành động trước đây của Bách Phú, Anh Đào đột nhiên hiểu ra được điều gì đó, chính là : sự khác biệt giữa khi Bách Phú đeo kính và không đeo kính. Mỗi khi Bách Phú đeo kính lên , lại biến về Bách Phú hàm hậu thành thật, còn khi cô bỏ cặp kính xuống là sẽ lại biến thành một người khiến cho người khác cảm thấy xa lạ hoàn toàn.

Liệu có phải là do cặp kính kia có vấn đề hay không ? Bất luận thế nào, Anh Đào vẫn quyết định đem chuyện mình quan sát được này nói cho mọi người. Nhân lúc Bách Phú đi rửa bát, Anh Đào vội đem suy nghĩ của mình nói ra.

Mọi người nghe xong Anh Đào nói, bèn nhớ lại mỗi lần Bách Phú biến hóa, cũng đều thấy lời nói này của Anh Đào đúng là cũng có mấy phần đạo lý. Có điều, cặp kính mà Bách Phú đang đeo này cũng chỉ là một cặp kính rất bình thường đã đeo suốt bao năm, Bách Phú đeo lâu như vậy mà đâu có chuyện gì xảy ra ! Để xem xét sự việc, mấy người họ cùng thương lượng làm cách nào để cho Bách Phú gỡ cặp kính xuống, rồi bảo Dịch Đạo và Thợ săn quan sát cho tốt.

Trong lúc mọi người đang thương lượng vô cùng náo nhiệt, Kỳ Nhan lại không nói dù chỉ một tiếng, giống như đang bị ngăn cách trong một không gian khác vậy, đối với tất cả mọi chuyện đều không có ý kiến. Cô chậm rãi dùng kem dưỡng tay xoa xoa lên mu bàn tay, vừa kiên nhẫn lại vừa tao nhã, như thể đối với cô thời gian còn vô cùng nhiều vậy. Hộp kem dưỡng tay kia không ngừng tỏa ra hương thơm nhẹ nhẹ của hoa nhài, Kỳ Nhan lại dường như vô cùng yêu thích mùi thơm này, không ngừng cúi đầu hít ngửi, trên gương mặt cũng mang theo nụ cười mãn nguyện.

Lăng Hạo và Dịch Đạo ở bên cạnh không ngừng liếc nhìn Kỳ Nhan mấy cái, song nét mặt lại hoàn toàn khác nhau. Một người là nhú chặt lông mày, như đang có suy tư ; một người khác lại gương mặt kinh ngạc, không nhìn được mà dời tầm mắt đi.

Một lát sau, Bách Phú đi ra từ phòng bếp. Có điều, cũng không cần mấy người họ bày mưu tính kế nữa, vì lúc này Bách Phú đã tháo cặp kính kia ra rồi.

Bách Phú đang cười, nói đúng ra, nên là như cười mà không cười. Nụ cười này, khiến người ta hoa mắt, tất cả mọi người chưa ai từng nhìn thấy cả. Chỉ là thứ bao hàm bên trong nụ cười đó, không phải là vui sướng, mà là địch ý thâm sâu. Nụ cười này giống như một xoáy nước sâu không thấy đáy, khiến cho người ta bất tri bất giác mà rơi vào trong đó, lại không cách nào thoát ra, nhưng lại cảm thấy sự lạnh lẽo bên trong thật khiến cho người khác không cách nào chịu đựng được.

Hiện giờ, đang dùng cảm đối mặt với Bách Phú thâm sâu đến không lường được này là Kỳ Nhan cũng đang nở nụ cười như thế.

Trong nụ cười của Kỳ Nhan, không có cách thức lễ tiết cho có lệ và sự lạnh lùng xa cách người khác, ngược lại là vẻ cao cao tại thượng trước giờ chưa từng có. Xem ra, lại giống như nụ cười chế giễu và khinh thường của kẻ chiến thắng dành cho kẻ bại trận hơn.

Động tác của cô cũng không dứt khoát như bình thường, nhất cử nhất động đều như đang được quay chậm. Mỗi lần chớp mắt, mỗi một lần xoay cổ, đều có một loại cao quý mà tao nhã, khiến cho người khác thấy như cô không nên thuộc về thời đại này vậy. Điều này cũng khiến cho những người ngồi bên lần đầu biết được, hóa ra động tác giữa nhanh và chậm, có thể khiến cho một con người có sự khác biệt lớn đến vậy.

Những người xung quanh nhìn hai người họ giằng co tươi cười, từng cặp mắt mở lớn, đến thờ mẫn cũng không dám. Tất cả mọi người trong lòng đều buồn bực nghĩ : Chết rồi, xem ra lại có chuyện xảy ra, hình như không chỉ có mình Bách Phú đang thay đổi !

Về điểm này, người đầu tiên phát hiện ra không phải ai khác, mà là Lăng Hạo. Dù sao anh ta cũng quen biết Kỳ Nhan đã nhiều năm, nơi này không ai có thể hiểu được thói quen sinh hoạt của Kỳ Nhan hơn anh ta được. Kỳ Nhan dị ứng với hoa nhài, cô từng vì một chút chút phấn hoa nhài mà suýt mất mạng. Chính vì có ám ảnh này, mà Kỳ Nhan vừa nhìn thấy hoa nhài là lập tức tránh cho thật xa. Vậy mà hiện giờ, cô lại dùng thứ mỹ phẩm có mùi hương hoa nhài. Điều này tuyệt đối bất thường !

Dịch Đạo nhìn nụ cười ung dung đẹp đẽ của Kỳ Nhan, thấy như vô cùng quen thuộc. Trong lòng đang âm ỷ chấn động, lại âm ỷ đau đớn. Dịch Đạo có chút không tự nhiên cúi thấp đầu xuống, ánh sáng phát ra từ trên người Kỳ Nhan khiến anh ta không đủ dũng cảm để nhìn trực diện, chỉ thừa dịp Kỳ Nhan không chú ý mà liếc liếc mấy cái, cảm giác bản thân giống như một thứ nô tài hèn mọn, nguyện ý để cho người con gái đang phát ánh sáng ra từ phía này tùy ý sai bảo.

Khi ánh mắt âm u của Kỳ Nhan nhìn về phía Dịch Đạo, gương mặt anh ta đỏ lên như thể bị luộc qua nước sôi, đến ngắt đầu đáp lại cũng không dám.

Thợ săn nhìn ra được sự bất an của Dịch Đạo, có chút khinh bỉ trừng mắt nhìn anh ta một cái, sau đó, đem ánh mắt mang theo địch ý nhìn thẳng vào Kỳ Nhan. Kỳ Nhan liếc qua Thợ săn một cái, hơi hơi mỉm cười, không hề để ý đến thái độ không hữu hảo của đối phương.

Trương Dương, Ninh Tiêu và Anh Đào cảm thấy càng lúc càng hỗn loạn, rõ ràng là có chút không nắm bắt kịp. Muốn nói gì đó, song lại không biết nên làm thế nào để phá vỡ cục diện bế tắc này, chỉ có thể gượng gạo ngồi một bên.

Trong đôi mắt như sương thủy của Bách Phú, lại như đang tập trung càng lúc càng nhiều phần nộ cùng lệ khí, khiến cho người bên cạnh khi nhìn gương mặt của cô, bên cạnh thấy lạnh thêm mấy độ, đến điều hòa cũng không cảm mở nữa.

Trương phản, Kỳ Nhan lại vẫn là bộ dạng dương dương tự đắc như trước, giống như không hề nhìn thấy sát khí dày đặc trong mắt Bách Phú, nhẹ nhàng ve vuốt mu bàn tay mình. Hương thơm của hoa nhài lan tỏa trong không khí, vừa mê người lại vừa âm trầm.

“Nhiều năm như vậy, tỷ tỷ vẫn tốt chứ ?” Bách Phú gương mặt tươi cười mở miệng hỏi.

Kỳ Nhan chậm rãi đáp lại : “Đương nhiên rồi, tỷ tỷ tốt vô cùng ! Muội muội thì sao ?”

“Muội muội ta, không cần đến tỷ tỷ phải lo lắng đâu.” Nói xong, hai mắt kiều mỵ của Bách Phú liếc về phía Kỳ Nhan, “Nhưng có phải tỷ tỷ chưa hề nghe qua câu này không ? Nợ người ta, sớm muộn gì cũng phải trả.”

“Muội muội nói không sai.” Kỳ Nhan ý cười càng thâm sâu , “Nợ người ta, sớm muộn cũng phải trả. Dù là ai, cũng đều không thoát được.”

Chỉ vài câu đối thoại đơn giản, lại khiến cho mọi người như có sương mù giăng trước mặt. Hai người này từ khi nào biến thành tỷ muội vậy ?

Tỷ tỷ muội muội ? Dù cho có thật sự là tỷ muội ruột thịt cũng rất ít khi xưng hô như vậy đi ?

Có điều mùi vị thuốc súng trong đó mọi người lại đều có thể rõ ràng cảm giác thấy được.

Lấy hết dũng khí, Dịch Đạo lặng lẽ di chuyển tới sau lưng Kỳ Nhan, sau đó khóp ngón tay lại làm pháp. Có điều, cũng như Bách Phú, trên người Kỳ Nhan hoàn toàn không có chút tà khí nào. Cho nên, về kỳ lạ của cô lúc này tuyệt đối không phải do bị quỷ ám.

Sau khi lui trở lại chỗ, Dịch Đạo mới nhẹ lắc lắc đầu với Ninh Tiêu và Thợ săn, mọi người lại cảm thấy trong lòng vô cùng nặng nề. Đúng là chuyện này chưa đi, chuyện khác đã tới !

Đang lúc không khí đông cứng tới cực điểm, Bách Phú và Kỳ Nhan lại không như ban nãy nữa. Bách Phú quay trở về phòng, còn Kỳ Nhan sau khi chào mấy cái cũng bước ra phía ngoài cửa, chuẩn bị rời đi. Trước khi đi, cô còn nhìn Lăng Hạo rất lâu, trong ánh mắt lưu động chân tình cùng ai oán vô hạn.

Sau khi hai người họ đi khỏi, cũng khiến cho mọi người thở phào nhẹ nhõm một hơi, dù sao không khí vừa rồi quả thực cũng quá áp lực.

Lau mồ hôi lạnh xong , mấy người đàn ông lại chạy ra ngoài sân.

“Đã thấy chưa ?” Ninh Tiêu vội vàng hỏi , “Kỳ Nhan hình như cũng có chút gì đó bất thường.”

Dịch Đạo bất đắc dĩ cắn răng nói : “Tôi vừa nãy đã thử qua, cũng như Bách Phú, không có gì không đúng cả. MN, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ! Sao mà trong chớp lát lại biến đổi như vậy !”

“Kỳ Nhan nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, chỉ là chúng ta không biết mà thôi.” Thợ săn nhẹ nhàng nói.

“Có điều, chuyện này có lẽ không có quan hệ với Sở Phụng.” Lăng Hạo suy đoán.

Bởi vì trước khi anh ta cùng Mậu Ly và Ninh Tiêu rời đi, còn gặp Kỳ Nhan ở đại sảnh, lúc đó cô vẫn rất bình thường. Thực không hiểu sau đó có mấy tiếng đồng hồ, đã xảy ra chuyện gì, mà khiến Kỳ Nhan cũng giống như Bách Phú, lại xảy ra sự biến đổi không thể ngờ được như thế này.

Trương Dương lại không nói gì, chỉ thờ dãi một hơi, nhìn nhìn vầng trăng trên bầu trời.

Mặt trăng càng lúc càng đỏ hơn. Đây . . . là ảo giác sao ?

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128: Quyển 4 - Chương 127: Phóng Thích Chú Hồn (Một

)

Khi quay trở về phòng, linh hoa tiên diễm đang vui vẻ nhảy múa với Bách Phú. Cánh hoa bị Mậu Ly ngắt đi lúc trước giờ đã mọc ra, hồi phục lại vẻ xinh đẹp lúc ban đầu. Năng lực tái sinh cùng với tốc độ phát triển của linh hoa, cũng khiến Bách Phú kinh ngạc vô cùng.

Bách Phú lên giường, một tay vuốt ve linh hoa tư thế lay động ở đầu giường, một tay cầm lấy chiếc gương đồng cô yêu thích không rời tay, bỗng cười lạnh với mặt gương đồng : “Người cũng đến rồi sao ?”

Linh hoa không ngừng vận vẹo thân thể, rung động liên tục, như thể đang kiều mỹ khoái hoạt nhảy múa. Bách Phú nhìn nhìn linh hoa không biết đến sâu bi là thứ gì này, trong con mắt xinh đẹp đọng đầy nước mắt, ai oán vô hạn. Giọt nước mắt trong suốt như thủy tinh, từng giọt từng giọt rơi xuống cánh hoa kiều diễm non mềm của linh hoa, giống như từng hạt từng hạt minh châu, khiến linh hoa càng thêm nở nang ướt át.

*

Kỷ Nhan mở cửa kính xe thật lớn, để mặc cho làn gió mạnh bên ngoài thổi loạn mái tóc mình lên. Vốn cứ cho rằng như thế này sẽ khiến cho bản thân tỉnh táo hơn, song Kỷ Nhan lại cảm thấy mình càng lúc càng mơ màng.

Bản thân cô sao thế này ? Kỷ Nhan không ngừng hỏi chính mình. Vừa rồi, cô chỉ cảm thấy một cỗ thù hận vô cùng lớn bao phủ lấy chính mình, giống như bản thân đã rơi vào một con ác mộng không thể tỉnh lại vậy, cảm giác đó giờ khi cô nhớ lại vẫn còn thấy thật đáng sợ.

Nội tâm đang có một loại sức mạnh không ngừng khởi động, từng đoàn từng đoàn lửa nóng đang hùng hực thiêu đốt, đốt cháy khiến Kỷ Nhan không cách nào suy tư. Khi nhìn thấy Bách Phú đang mỉm cười trước mặt, bản thân chỉ hận không thể lập tức cầm dao lên chém cô ta ra làm hai mảnh ! Chỉ cần nhìn thấy gương mặt khiến cho người khác phải hoa mắt của Bách Phú, bản thân cô lại hận đến không thể kiềm chế lại được.

Chỉ là hận sao ? Không, không chỉ có hận, còn có sự ghen ghét.

Sự ghen ghét đến điên cuồng !

Từ trước Kỷ Nhan cố nhiên từng vì sự quan tâm của Lăng Hạo dành cho Bách Phú mà nểm qua dấm chua (ghen tuông). Nhưng cảm giác lần này lại hoàn toàn khác hẳn, cái loại cảm giác ghen ghét cùng hận ý như con thủy triều đánh úp lấy cô gần như làm đầu óc cô ngạt thở. Cô cũng không biết sao bản thân có thể nhịn lại mà không động thủ, còn cười được ra nữa.

Đương nhiên, Kỷ Nhan cũng nhìn thấy được hận ý từ đáy lòng của Bách Phú đối với mình, dường như thù hận của cô ta đối với mình còn sâu hơn nhiều ! Kỷ Nhan thậm chí còn có thể nhìn thấy rõ được từng làn hàn khí nhẹ phát ra từ trên người Bách Phú, vừa âm lãnh, lại vừa oán độc.

Xem ra, khúc mắc này chỉ e là khó mà giải được.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ? Cô chỉ là ngủ một giấc tỉnh dậy sao lại biến thành như thế này ?

Kỷ Nhan cũng có chút hồ đồ. Bởi vì chuyện chia tay với Lăng Hạo, mà cô mấy ngày nay cứ luôn rầu rĩ không vui, không có tâm tư đi làm bất cứ chuyện gì, chỉ muốn được nằm trên giường ngủ thật sâu. Suốt mấy hôm, một môi đến không tương khiến cô cuối cùng cũng mơ màng trên sofa đi vào giấc mộng.

Thế nhưng, cảnh trong mộng này lại khiến cho Kỷ Nhan bị dọa đến toát hết cả mồ hôi lạnh.

Trong mộng, tất cả đều là âm thanh thống khổ cầu xin. Âm thanh đó có nam có nữ, có già có trẻ, thậm chí còn có cả tiếng khóc nỉ non của trẻ sơ sinh.

Những âm thanh đó kêu vang đến mức khiến trái tim Kỷ Nhan đau thắt ! Cô nắm chặt lòng bàn tay lại, móng tay cắm sâu vào trong da thịt, nhưng cảm giác đau đớn này căn bản lại chẳng thể so sánh được với nỗi đau trong trái tim cô. Sự phẫn nộ và thù hận trong tim càng lúc càng như muốn vỡ tung !

Khi tỉnh lại, Kỷ Nhan mới phát hiện ra trong lòng bàn tay mình đều đang chảy máu. Mấy vết thương hình mặt trăng đang rỉ máu chính tề sắp hàng trên lòng bàn tay trắng bệch, hiện ra thật khiến người khác sợ hãi.

Vốn tưởng rằng đây chỉ là một giấc mộng, tỉnh lại sẽ không sao nữa. Thật không ngờ sự phẫn nộ và thù hận vừa rồi trong giấc mơ, vào lúc nhìn thấy Bách Phú lại bộc phát ra như vậy. Cô thực sợ hãi chính mình đến một ngày không khống chế được bản thân, sẽ làm ra chuyện điên cuồng nào đó.

Nước mắt theo gương mặt mềm mại của Kỷ Nhan không ngừng chảy xuống, giống như một dòng suối trong vắt không gì bị được.

*

Khi trắng lên được ba sào, Mậu Ly rốt cuộc cũng tới. Lúc anh ta đến, Bách Phú đã đang bò lên trên gối ngủ say, trên gương mặt còn vương lại mấy vệt nước mắt, khiến người bên cạnh nhìn thấy cảm giác vô cùng đau lòng.

Mậu Ly nhìn Bách Phú còn chưa khô vệt nước mắt, nhẹ nhàng cắn cắn bờ môi, sau đó rời khỏi phòng cô.

Nhìn thấy Mậu Ly nhanh như vậy đi ra từ phòng Bách Phú, Trương Dương lại an tâm được không ít. Dù sao cũng đã là nửa đêm, cô nam quả nữ ở chung một phòng thực đúng là không tốt lắm. Vốn nghĩ muốn ngăn cản Mậu Ly không cho vào phòng Bách Phú, nhưng lại sợ làm cho Mậu Ly tức giận,

khiến anh ta không giúp Bách Phú nữa, cho nên vẫn đành phải nhịn xuống.

Chẳng còn cách nào, ai bảo bản thân vào đúng lúc cần tới lại chẳng giúp được chút gì ! Trương Dương vừa suy nghĩ, vừa không ngừng thăm mắng mỗ bản thân vô dụng.

“Hiện giờ chúng ta có thể làm những gì ?” Ninh Tiêu quay sang Mậu Ly hỏi.

“Chúng ta cần phải thả một vài chú hồn ra ngoài, sau đó phá giải từng chút.”

“Phải dùng pháp lực đi đánh bại chúng hay sao ?” Thợ săn nghiêm túc hỏi.

Theo lời khẩu huấn của gia tộc lưu truyền tới giờ, thợ săn đã hiểu rõ sự lợi hại của những chú hồn. Chưa kể đến chú hồn được một ngàn năm, liệu họ có đối phó được hay không ?

Thợ săn không thể không có chút lo lắng. Điều này không chỉ là vì cứu Bách Phú, mà cũng là vì cứu chính bản thân anh ta. Thợ săn vốn đâu có chí nguyện vĩ đại gì, đối với anh ta mà nói, bình an được làm một người bình thường, giống như mọi người đây, có thể thoải mái bơi lội trong ánh nắng, đó đã là chuyện khiến anh ta hạnh phúc nhất rồi ! Nhưng, đến việc bơi lội đó cũng mãi chỉ là hi vọng xa vời của anh ta.

Thợ săn nhú nhú mày, lại theo thói quen kéo kéo ống tay áo.

“Có thể nói cho chúng tôi biết, vì sao Bách Phú có lúc lại biến thành một người khác không ?” Lăng Hạo cẩn thận đưa ra vấn đề, như sợ Mậu Ly sẽ không trả lời. Trong lòng anh ta rất rõ, Mậu Ly có bao phần không ưa mình.

Có điều lần này Mậu Ly không hề trầm mặc, đáp lại : “Bởi vì, đó là kiếp trước của cô ấy.”

“Kiếp trước ?” Anh Đào ngạc nhiên lặp lại.

“Kỳ thật mỗi người đều có ký ức của kiếp trước, chỉ là người bình thường thì ký ức đó sẽ bị chôn mãi trong đáy lòng, không thể nhớ ra được. Nhưng có một vài người do những việc trải qua ở kiếp trước, khiến họ vướng bận mãi không thể buông xuống được. Vì thế chỉ cần có chút đụng chạm đến, là sẽ khơi lên ký ức về kiếp trước của họ.” Mậu Ly vừa nói, vừa bận rộn đem những chiếc bình với lọ trong người ra.

Anh Đào vừa nghe Mậu Ly nói, vừa nhìn những chiếc bình bình lọ, trong lòng nghĩ, cái anh chàng Mậu Ly này thực đúng như Đô rê mon vậy ! Trong người anh ta sao mà có thể nhét lăm thứ thế không biết ? Khó chịu chết đi được !

“Xin hỏi, một người bạn của tôi giờ cũng đang giống như Bách Phú, giống như đột nhiên biến đổi thành một người khác vậy. Đó có phải cũng là vì chịu ảnh hưởng của kiếp trước hay không ?” Dịch Đạo do dự mấy lần, vẫn là hỏi ra miệng. Sự phụ hiện giờ đang bế quan, anh ta không cách nào liên lạc được. Những lo lắng dành cho Kỳ Nhan đã chiến thắng lòng tự tôn của anh ta, dù sao cũng đã dự cảm được mình hỏi câu này rất có thể sẽ nếm mùi thất bại, nhưng vẫn đặt câu hỏi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Dịch Đạo, Mậu Ly không lên tiếng, dường như căn bản không hề nghe thấy Dịch Đạo nói gì vậy. Cũng như Trương Dương, Dịch Đạo cũng không dám nói gì thêm, ai cũng có thể nhìn ra được Mậu Ly không phải là người dễ tiếp xúc.

Có điều, cái tên này, thân là một người đàn ông mà bộ dạng hình như cũng tuấn tú quá mức đi mất ? Cúi đầu nhìn cái bụng cao ngất của mình, Dịch Đạo chán nản đứng sang một bên tránh đường.

“Sự bất thường hiện giờ của Bách Phú thực sự là vì ký ức của kiếp trước sao ?” Ninh Tiêu hỏi tiếp, anh ta cứ cảm thấy sự tình không chỉ đơn giản như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 129: Quyển 4 - Chương 128: Phóng Thích Chú Hồn (Hai)

Nghe Ninh Tiêu nói xong, Mậu Ly liếc nhìn Ninh Tiêu một cái, vẫn trầm mặc không chịu nói gì.

“Chúng ta cần phải làm những gì đây ?” Thợ săn hỏi.

“Đưa tôi máu của anh.” Mậu Ly cúi đầu nói.

Mọi người cùng sửng sốt, trong lòng lập tức phán đoán xem Mậu Ly đang nói thật hay là nói đùa. Nhưng khi nhìn thấy gương mặt lạnh như băng lại không chút biểu tình nào của Mậu Ly, tất cả mọi người đều biết anh ta đang nói thật !

Mậu Ly từ trong lòng lấy ra một con dao mỏng sắc nhọn, cùng loại với dao giải phẫu. Anh ta trước tiên bước tới trước mặt Lăng Hạo, Lăng Hạo không do dự chút nào giờ tay ra, Mậu Ly nhấc tay lên chém xuống, song cũng không có mấy cảm giác đau đớn.

Tỉ tách năm giọt máu rơi xuống chiếc bình sứ xanh to bằng lòng bàn tay đã được Mậu Ly chuẩn bị từ trước xong, anh ta lại tiếp tục bước về phía Ninh Tiêu. Sau đó là Dịch Đạo và Thọ sản, mỗi người đều lấy ba giọt máu. Chỉ có Lăng Hạo là ngoại lệ.

Khi bước đến trước mặt Anh Đào, đối mặt với cánh tay nhỏ bé mềm mại của Anh Đào, Mậu Ly chỉ lạnh lùng cười nói : “Không cần đâu, chuyện này không có quan hệ với cô.” Anh Đào nghe vậy lập tức rút tay về, rất xấu hổ, có chút cảm giác như mình là người ngoài cuộc vậy.

Trương Dương đồng tình nhìn Anh Đào một cái, trong lòng lại nghĩ, có lẽ chuyện này cũng chẳng có liên quan đến mình lắm. Kỳ thực lâu như vậy anh ta cũng đã phát hiện ra sự khác biệt của mình và mọi người, dường như những chuyện đang xảy ra này chẳng hề có chút quan hệ nhỏ nào với anh ta vậy, giờ đến Ninh Tiêu cũng mạnh hơn anh ta.

Không ngờ, Mậu Ly vẫn đi tới trước mặt Trương Dương, nhẹ nhàng cắt qua cổ tay của Trương Dương, dùng máu của anh ta đóng thêm cho đầy chiếc bình sứ xanh đó. Trương Dương há hốc miệng kinh ngạc nhìn dòng máu tươi đang chảy ra của mình, trong lòng lại vô cùng vui vẻ và mãn nguyện. Hóa ra anh ta vẫn có thể giúp Bách Phú được chút việc. Nghĩ đến đây, anh lại không nhịn được mà có chút tự đắc, còn cười cười với gương mặt lạnh lùng của Mậu Ly.

Nhìn thấy vẻ mặt cười ngốc nghếch của Trương Dương, Mậu Ly sùng sốt một chút, trong mắt hiện lên một tia sáng khác thường, tiếp đó lại lập tức quay mặt đi chỗ khác, bắt đầu vui đùa vào những thứ lơ lửng trên bàn, hơn nữa còn đuổi tất cả mọi người ra ngoài sân.

Mọi người chán chường ở ngoài chờ đợi, chỉ có Dịch Đạo luôn nhìn về phía những ngọn đèn nơi xa xăm. Cũng không biết Kỳ Nhan đã về nhà hay chưa. Nghĩ tới sự kỳ lạ cùng nụ cười ngày hôm nay của Kỳ Nhan, Dịch Đạo lại không dừng được mà lo lắng, bước chân anh ta không ngừng lại, hiện rõ vẻ căng lúc căng khẩn trương.

“Anh có muốn đi trước hay không ? Dù sao thì ngoài việc ‘hiển máu’, chúng ta cũng chẳng giúp được việc gì khác cả.” Ninh Tiêu mỉm cười hỏi Dịch Đạo.

Từ lúc Kỳ Nhan rời đi, Ninh Tiêu đã nhìn ra được sự lo lắng của Dịch Đạo. Tuy không biết giữa anh họ Lăng Hạo và Kỳ Nhan đã xảy ra chuyện gì, nhưng có một điểm Ninh Tiêu biết, đó chính là Lăng Hạo không hề quá yêu Kỳ Nhan, còn tình yêu Kỳ Nhan dành cho Lăng Hạo quả thực đã quá nhiều.

Ninh Tiêu vẫn luôn cảm thấy Kỳ Nhan nên lựa chọn một người đàn ông yêu cô hơn, nếu không ... thì cô ấy quả thực sẽ rất đáng thương. Bởi vì bất luận Kỳ Nhan làm gì cũng tốt, song Lăng Hạo trước sau vẫn không cách nào đặt toàn bộ tình yêu lên người cô ấy được. Dường như trong trái tim Lăng Hạo vẫn đang cất giấu một ai đó vậy, chỉ là đến ngay cả Lăng Hạo cũng không rõ được người đó là ai.

Nhưng, con người chính là như vậy, cái người luôn ở bên cạnh ủng hộ mình, lại cứ luôn không phải người mình khát vọng trong tim. Lăng Hạo là thế, Kỳ Nhan cũng thế, Bách Phú nữa, mà cả anh ta cũng vậy. Ninh Tiêu đột nhiên nghĩ tới Đặng Hân vẫn luôn tỉ mỉ chuẩn bị đồ ăn, dù cho có quên mất số điện thoại của chính mình cũng không thể quên cà phê đưa cho anh ta thêm vào mấy thìa đường.

Đặng Hân là một cô gái tốt, ai có thể cưới được cô ấy có lẽ sẽ là chuyện rất hạnh phúc. Tâm ý của cô Ninh Tiêu không phải là không hiểu, chỉ là Ninh Tiêu đối với cô mãi chỉ nhiều hơn tình bạn một chút, thiếu mất một ít động tâm. Đối với Ninh Tiêu mà nói, giữa bạn bè và tình nhân luôn tồn tại một sợi dây ngăn cách không cách nào vượt qua được, trừ phi ngay từ lúc đầu anh ta chưa từng coi đối phương là bạn bè bình thường.

Nghe thấy lời này của Ninh Tiêu, Dịch Đạo lập tức vui vẻ nói : “Vậy thì tôi ...”

Còn chưa nói xong, đã bị Thọ sản ở bên cạnh lạnh lùng ngắt lời: “Vậy thì anh đi đi ! Sớm đã biết anh là kẻ háo sắc rồi !” Nói xong, Thọ sản còn cố ý dùng ánh mắt khinh bỉ để nhìn Dịch Đạo một cái.

Thọ sản vốn là con người ngay thẳng, trong lòng anh ta, bất luận thế nào thì trong hoàn cảnh này Dịch Đạo cũng không thể bỏ mặc bạn bè đi như thế được, làm thế đúng là quá mất nghĩa khí ! Thọ sản anh ta dù thế nào cũng không thể làm như vậy được.

Gương mặt Dịch Đạo lập tức như bị nhuộm lên mấy loại sắc màu, sau đó liếc một cái nhìn Trương Dương đang nhìn về phía cửa sổ phòng Bách Phú, ngượng ngùng thối lui sang một bên, không dám lên tiếng nữa.

Lăng Hạo này giờ vẫn không nói gì, cũng không biết anh ta đang cúi đầu suy nghĩ chuyện gì. Ninh Tiêu dựa vào bên người Lăng Hạo, từ trong túi áo lấy ra một phong kẹo cao su, đưa cho Lăng Hạo và mọi người, ít nhất nó cũng làm giảm bớt không khí căng thẳng hiện thời.

*

Ở trong phòng, cũng không biết đã trải qua biết bao trình tự phức tạp, Mậu Ly rót cuộc mới đem nước thuốc trong chiếc bình sứ xanh kia điều chế ra không khác biệt lắm. Cuối cùng, lại từ trong lòng lấy ra một cái bình sứ màu trắng bé tí. Mậu Ly cẩn thận mở chiếc bình ra, một cổ mùi tanh tươi đáng sợ từ bên trong lập tức truyền ra ngoài.

Linh hoa trên lầu vừa ngửi thấy mùi tanh này, kịch liệt run rẩy hẳn lên, giống như có chút thống khổ, lại nhu có chút hưng phấn đến cực độ. Nhưng, Bách Phú vẫn như trước mang theo một gương mặt đầy nước mắt nằm trên giường, căn bản không hề phát giác ra điều gì.

Mậu Ly đem chất lỏng màu đen tanh nồng trong chiếc bình sứ màu trắng kia nhỏ ba giọt vào thứ thuốc đã được điều chế lúc trước. Vừa mới rơi vào

trong chiếc bình xanh, trong bình đã thấy phát ra ánh sáng đỏ quý dị.

Ánh sáng đỏ này khiến cho những người đang đứng ngoài sân không ngừng nhìn lên, chỉ là không ai dám lên xem trộm. Bởi vì Thợ săn cũng đã nói, chuyện về pháp thuật này vốn dĩ là một cánh cửa bí mật, để mọi người tránh ra ngoài, cũng không có gì là lạ.

Cầm chiếc bình đang phát ra vòng ánh sáng màu đỏ cùng với hai nửa cuộn da người, Mậu Ly đến phòng Bách Phú.

Không biết có phải điều này đã kinh động đến Bách Phú hay không, mà cô đột nhiên lại vận vẹo người mấy cái. Song chỉ theo một cái khoát tay của Mậu Ly, Bách Phú lập tức lại chìm sâu vào trong giấc ngủ.

Nhìn gương mặt còn chưa khô nước mắt của Bách Phú, Mậu Ly lại lần nữa khó mà lộ ra vẻ thư thái, cùng với cả nụ cười thương tiếc. Anh ta vươn ngón tay thon dài, nhẹ nhàng lau khô những vệt nước mắt khiến anh ta đau lòng, dịu dàng nói một câu : “Đừng sợ, tất cả rồi sẽ tốt đẹp hơn, sẽ không còn ai có thể làm hại nàng nữa. Ai, cũng không thể !”

Chuyện xảy ra ở trong phòng không ai nhìn thấy được, những người ở ngoài vườn chỉ nhìn thấy trong phòng Bách Phú không ngừng liên tục phát ra ánh sáng đen và đỏ, thần bí mà biến hóa đến kỳ lạ. Vừa nhìn thấy ánh sáng đó, trong lòng mọi người lập tức như nhảy dựng lên, cơ hồ mỗi người đều cảm thấy được có một cỗ hàn khí đang ập đến.

Tiếp theo đó, Dịch Đạo và Thợ săn cùng lúc nhìn thấy một cái bóng màu đen nhanh chóng bay về hướng Đông, phút chốc đã không thấy tăm hơi nữa.

“Đó có phải là chú hồn mà Mậu Ly thả ra không ?” Dịch Đạo ngơ ngác nhìn theo hướng bóng đen biến mất, hỏi Thợ săn.

Thợ săn ngừng một lúc, trầm giọng nói : “Có lẽ chính là nó.”

“Nhưng nó bay đi đâu rồi ? Chúng ta đều không đuổi kịp, làm sao có thể đối phó với nó ?”

“Tôi cũng không biết nữa.” Thợ săn trong giọng nói trầm trọng vô cùng.

Hai người họ sau khi hồi lại được thần mới tự trách mình trì độn, tự mắng sao không kịp thời đuổi theo.

“Các anh đang nói cái gì bay mất rồi thế ?” Trương Dương nhìn chăm chú theo hướng mà hai người kia nhìn, song chẳng thể nhìn thấy gì.

Lời nói của Trương Dương thu hút tất cả mọi người, ai nấy cũng dùng ánh mắt tò mò nhìn Dịch Đạo và Thợ săn.

Dịch Đạo chỉ đành mở miệng nói : “Vừa rồi Mậu Ly đã thả chú hồn ra.”

“Thả ra rồi sao ?”

“Ở đâu thế, ở đâu thế ?”

“Sao tôi chẳng nhìn thấy được cái gì thế ?”

.....

Mấy người đứng đó mồm năm miệng mười hỏi, khiến cho Dịch Đạo với Thợ săn trong lòng càng thêm phiền muộn.

“Mọi người làm sao nhìn thấy được, nó đã bay đi rồi.” Dịch Đạo bất đắc dĩ trả lời.

“Vậy sao các anh không mau đuổi theo đi ?” Trương Dương kinh ngạc hỏi.

“Tôi ... ..không kịp.” Dịch Đạo dùng âm thanh không thể nhỏ hơn nữa để trả lời.

“Sao cơ ?”

Nhìn ánh mắt oán trách của những người khác, Dịch Đạo có chút ủy khuất trả lời : “Chúng tôi cũng không muốn mà, nó bay nhanh quá. Tôi dù có ngồi hỏa tiễn cũng chẳng đuổi theo kịp được.”

Thợ săn cũng nói thêm : “Không phải cưỡng lên đâu. Mậu Ly hẳn sẽ có cách !”

Nghĩ tới Mậu Ly, trong lòng mọi người cuối cùng cũng an tâm được phần nào : không sai, cái tên đó nhất định sẽ có cách !

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba LỜI Nguyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Quyển 4 - Chương 129: Bí Mật Của Thợ Săn (Thượng)

Trong lúc vô ý nhìn xe chạy bên đường, Dịch Đạo lại thấy bất an.

Thấy Dịch Đạo giống như con sâu bò đi bò lại, Thợ săn cũng không bình tĩnh được nữa : “Được rồi, được rồi, anh mau đi đi ! Đờ phải ở lại làm bực mình người khác thêm !”

Vừa nghe thấy lời này, Dịch Đạo giống như được đại xá vậy, đến chào hỏi cũng chẳng kịp, vội vàng vàng, nhanh như chớp đã không thấy tăm hơi đâu nữa.

Lăng Hạo biết Dịch Đạo đi đâu, trong lòng cũng thư thái hơn ít nhiều.

Vừa nãy khi để Kỳ Nhan rời đi một mình như vậy, trong lòng anh ta cũng rất không yên. Chỉ là việc của Bách Phú hiện giờ cấp thiết hơn, anh ta cũng không thể nào một mình rời đi được. Hơn nữa anh cũng sợ sẽ khiến cho Kỳ Nhan có bất cứ hi vọng nào, điều đó sẽ chỉ làm cho cô càng thêm đau lòng.

Bởi vì anh ta giờ càng lúc càng có thể khẳng định trong lòng mình đang chứa một bóng hình, khiến cho anh ta nhớ thương, không thể dứt bỏ được. Dù cho bóng hình đó luôn khiến cho Lăng Hạo không cách nào khống chế được nỗi đau đớn trong lòng mình, nhưng trong trái tim anh ta, ngoài cô ấy đã không còn có thể chứa đựng bất cứ điều gì khác.

Sau khi Mậu Ly từ trong nhà bước ra, bèn bảo tất cả mọi người về nghỉ ngơi, song cũng dặn dò phải chú ý đến Bách Phú. Những lời khác, một câu cũng không nói thêm.

“Chú hôn kia phải làm sao bây giờ ? Chúng tôi không đuổi kịp nó.” Thợ săn cúi đầu nói, giống như một đứa trẻ phạm lỗi vậy.

Mậu Ly bình tĩnh trả lời : “Không sao cả, bảy ngày sau, nó sẽ tự động hiện thân.”

Sau khi đã thở dài nhẹ nhõm được, sự việc rốt cục cũng đã xong một phần.

*

Sau khi Mậu Ly lần nữa thần bí rời đi, Ninh Tiêu và Lăng Hạo cũng lần lượt trở về nhà. Những ngày này tất cả mọi người đều vô cùng mệt mỏi, nhất là Lăng Hạo, vết thương trên vai anh ta vẫn còn tương đối nghiêm trọng.

Trời đã tờ mờ sáng, Anh Đào và Trương Dương sau cơn khấn nguyện đã bị sự mệt mỏi đánh bại, nhìn Bách Phú vẫn đang ngủ say, hai người họ an tâm mà về phòng nghỉ ngơi.

Chỉ có Thợ săn là vẫn tinh thần quắc thước, không có chút buồn ngủ nào, ngược lại còn vô cùng hưng phấn. Nằm ở trên chiếc giường nhỏ dưới tầng hầm, anh ta mở to đôi mắt, gương mặt mang theo nụ cười. Một Thợ săn như vậy, bất kỳ ai cũng chưa từng được nhìn thấy.

Mười ba lời nguyện của Bách Phú rốt cục đã có hi vọng phá giải ! Điều này cũng có nghĩa là lời nguyện trên người anh ta cũng đã có hy vọng được hóa giải ! Biết bao năm, anh ta đã phải trải qua cuộc sống như thế nào ? Hiện giờ viên cánh tất cả đã sắp kết thúc, khiến anh ta như nhìn thấy được một tia sáng rạng đông xinh đẹp.

Thợ săn cẩn thận khóa cửa lại, đứng trước gương, rồi cởi bỏ trang phục trên người.

Chiếc gương này được Thợ săn đặc biệt mua về. Bình thường toàn bộ chiếc gương đều được dùng một tấm vải nhung dày che phủ, hôm nay, anh ta cuối cùng đã có thể bỏ nó ra.

Từng con mắt từng con mắt trên người anh ta sắp đến lúc khép hết lại rồi sao ? dù rằng chỉ có một chút, Thợ săn cũng đều vẫn biết được. Bởi vì biết bao năm như vậy, những con mắt này đã quá quen thuộc đối với anh ta.

Từng, anh ta đã từng thống hận những con mắt này thậm chí là cả thân thể của mình, đến tắm rửa cũng cố gắng giấu bớt. Gương còn là thứ mà anh ta vô cùng ghét bỏ, trước ở nhà anh ta cũng chưa từng có một cái gương nào.

Hiện giờ anh ta lại đang như vậy đứng đối diện trước gương, không có chút tự ti hay phần hận nào, ngược lại chỉ có khát vọng hướng tới tương lai và ảo tưởng.

Anh ta cuối cùng sắp được như những người bình thường rồi sao ?

Như vậy, anh ta cũng có thể giống như người khác, thoải mái hưởng thụ ánh mặt trời, trên bờ cát ném thử niềm vui trong làn nước biển. . . .tất cả đều khiến người ta chờ mong đến như vậy !

Nhưng, vừa nhìn thấy vết sẹo dài trên cổ tay, nụ cười của Thợ săn lại vụt tắt, những kỷ niệm không vui của tuổi thơ lại lần nữa lần lượt hiện về trước mắt.

*

Khi còn chưa hiểu chuyện, tiểu Thợ săn còn từng cho rằng người khác cũng giống như mình, toàn thân đều mọc biết bao con mắt trùng trùng đó. Nhưng khi nhìn thấy làn da bóng loáng non mịn trên người bạn bè, cậu bé dần dần hiểu ra mình khác với những người bên cạnh.

Còn nhớ lúc năm tuổi, tiểu Thợ săn cùng với các bạn nhỏ trong thôn chơi trò chơi.

Một bé gái có gương mặt phấn hồng như trái táo, cực kỳ đáng yêu đặt câu hỏi đầu tiên : “Các cậu có biết người có bao nhiêu mắt không ?”

Tiểu Thợ săn còn chưa kịp trả lời, mấy đứa bé bên cạnh đã tranh nhau kêu lên : “Tớ biết, tớ biết, có hai con mắt !”

“Không đúng !” Tiểu Thợ săn về mặt thần khí nói : “Có rất nhiều rất nhiều.”

“Cậu gạt người !” Hai đứa bé nam bắt mồm kêu lên, cô bé mặt táo hồng đáng yêu cũng ngẩng gương mặt tròn tròn lên, tò mò nhìn tiểu Thợ săn.

Tiểu Thợ săn thấy mấy gương mặt nhỏ bé không chịu tin mình, lớn tiếng kêu : “Tớ không gạt người ! Không tin thì các cậu nhìn đây !” Nói xong, bèn lật áo mình lên.

(Haiz ~ tiểu Thợ săn khó qua ải mỹ nhân táo nhỏ ^^)

Lúc đó tiểu Thợ săn nào có biết những con mắt trên người cậu bé đáng sợ đến nhường nào. Anh ta chỉ nhìn thấy mấy người bạn nhỏ của mình ngây ra mấy giây, sau đó là hoảng sợ kêu thét âm ỹ, ngay cả táo nhỏ đáng yêu kia cũng bị dọa đến mức khóc âm lên.

“Yêu quái ! Nó là yêu quái !”

“Không, tớ không phải !”

....

Tiểu Thợ săn cuống quýt quơ đôi tay nhỏ bé, phản ứng của bạn bè khiến cho cậu bé cũng vô cùng hoảng sợ, cũng không biết mình đã làm sai điều gì, sao mọi người lại phải sợ hãi đến mức đó.

Mấy đứa bé vừa nãy còn cười cười nói nói đồng loạt nhặt những viên đá rơi trên mặt đất, ném về phía tiểu Thợ săn, đến cả táo nhỏ đáng yêu trông yếu ớt như vậy cũng không ngoại lệ.

Cô bé nhặt một miếng đá sắc nhọn trên mặt đất lên, toàn lực hướng về phía tiểu Thợ săn mà ném, miệng còn hô : “Yêu quái đáng ghét , mau cút đi !”

Hòn đá góc cạnh cắt rất sâu qua cổ tay tiểu Thợ săn, máu tươi đỏ rực ào ào theo tay cậu bé chảy xuống. Cậu bé giật mình, ngây ra nhìn táo nhỏ. Táo nhỏ bình thường vẫn là người bạn tốt nhất trong lòng cậu bé cơ mà !

Mấy đứa trẻ bên cạnh nhìn thấy dòng máu tươi trên tay tiểu Thợ săn chảy mạnh như thế cũng không hề thương xót, ngược lại còn hưng phấn mà hô lên : “Nó chảy máu rồi, yêu quái chảy máu rồi ! Chúng ta mau ném chết nó đi, không nó sẽ ăn thịt hết đây !”

Đất đá như mưa rơi xuống người tiểu Thợ săn, khiến cậu bé chỉ còn cách nhanh chóng chạy mất.

Chuyện bị hòn đá làm bị thương tiểu Thợ săn không dám nói với cha mẹ, chỉ một mình trốn trong tủ mà khóc. Cậu bé có thể cảm nhận được, nếu như mình nói với cha mẹ chuyện ngày hôm nay, chỉ có thể kéo đến sóng to gió lớn.

Nhưng, sóng to gió lớn cũng chẳng thể vì sự im lặng của tiểu Thợ săn mà ngừng lại.

Chạng vạng, trong thôn đã truyền hết một vòng chuyện trên người tiểu Thợ săn mọc đầy những con mắt. Dù sao nói ra chuyện này cũng chỉ là mấy đứa trẻ mới chỉ năm sáu tuổi, thôn dân cũng chỉ nửa tin nửa ngờ. Nhưng cứ nghĩ tới gia đình tiểu Thợ săn, bình thường đều là những người kỳ lạ, lại có không ít người cảm thấy chuyện này rất có thể là sự thật.

Cha mẹ của tiểu Thợ săn bình thường luôn ở trong nhà, chỉ có cha của tiểu Thợ săn cứ cách một quãng thời gian lại ra ngoài một lần, khoảng một tuần mới quay trở lại. Không ai biết họ từ đâu đến, thậm chí không ai biết những người đó họ tên là gì.

Gia đình thần bí này ba năm trước đột nhiên dọn đến đây. Bọn họ mua lại một ngôi nhà hai tầng nhỏ bên cạnh núi của một người họ Trương, vốn dĩ đã cách khá là xa nơi thôn làng ỏ. Lại thêm vào gia đình này luôn hướng nội, không nói nhiều lời, cho nên bình thường cũng không có mấy đi lại với người trong thôn.

Kỳ thật đối với gia đình này, người trong thôn sớm đã có không ít lời đồn đãi, lần này lại thêm lời của mấy đứa trẻ, đã khiến cho những điều suy đoán trong lòng bấy lâu như có thêm chứng cứ.

Loại phán đoán cùng với nghi ngờ này trong thôn ngày càng nghiêm trọng. Nhưng do chẳng ai muốn xen vào chuyện của người khác, nên vẫn chưa có hành động gì, nhiều lần cũng chỉ là đến trước cửa nhà tiểu Thợ săn chỉ trỏ.

Cứ như vậy, mãi cho đến ba ngày sau, cô bé táo nhỏ mất tích.

Cha của táo nhỏ là thôn trưởng trong thôn. Lúc đầu khi gia đình tiểu Thợ săn dọn đến đây, thân là trưởng thôn, ông đã từng giúp đỡ cha mẹ của tiểu Thợ săn không ít. Cho nên khi có những lời đồn đãi kia, ông cũng từng nghiêm cấm thôn dân không được đi quấy phá.

Nhưng hiện giờ lại là con gái mà ông thương yêu hết mực, điều này khiến ông âm thầm hận bản thân dẫn sói về nhà, vì thế đích thân dẫn người đến trước cửa nhà tiểu Thợ săn hỏi tội. ~

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lờ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Quyển 4 - Chương 130: Bí Mật Của Thợ Săn (Trung)

Người trong thôn tay gờ cao đuốc, vây lấy ngôi nhà nhỏ hai tầng, hò hét yêu cầu cha của tiểu Thợ săn giao con trai, nếu không sẽ phóng hỏa đốt nhà !

Cha của tiểu Thợ săn nhìn những ngọn đuốc ngoài cửa sổ, đem ánh mắt lợi hại chiếu về phía tiểu Thợ săn. Thấy con trai đang không ngừng kéo kéo ống tay áo, ông xoay người sai bước chân, qua xác ống tay áo của tiểu Thợ săn lên.

Do trời nóng, hơn nữa vết thương lại không được xử lý tốt, vì vậy vết sẹo trên cổ tay tiểu Thợ săn đã bắt đầu có dấu hiệu thối rữa, hiện lên trên cánh tay nhỏ bé trắng nõn kia về vô cùng nhức mắt.

Tiểu Thợ săn lần đầu nhìn thấy trong mắt cha mình có ánh nhìn thương xót, tuy rằng chỉ là trong nháy mắt. Mẹ sớm đã bị dọa co rúm lại ở một góc, hàm chứa lệ nhìn chồng mình.

“Sẽ không sao cả, trông con cho tốt, thu dọn nhanh một số vật dụng của chúng ta đi.” Cha của tiểu Thợ săn bình tĩnh bước nhanh ra phía ngoài.

Mẹ của tiểu Thợ săn không ngừng gật gật đầu, lập tức đem mấy món đồ đáng giá cùng quần áo trong nhà đơn giản thu dọn vào trong bao tay quần áo.

“Nói, các người đã giấu con gái ta ở đâu !” Thôn trưởng trừng mắt giận dữ rống lên, cứ nghĩ tới gương mặt như trái táo nhỏ đáng yêu của con gái, ông lại không đứng được mà vờn mắt lên.

“Chúng tôi không hề giấu con gái ông.” Cha của tiểu Thợ săn vẫn lãnh đạm như cũ, thậm chí còn không có chút biểu tình gì.

“Người đừng có đóng kịch! Con trai ta khi về nhà đã nói cho ta biết, trên người con trai người không phải mọc đầy những con mắt sao ?” Một người dân ông có gương mặt đỏ bước lên phía trước hét, “Mấy đứa trẻ cùng nhìn thấy cả, cho nên mới lấy đá ném con người, vì thế các người mới bắt con của trưởng thôn đúng không ?”

Nghe thấy lời này, cha của tiểu Thợ săn trong mắt hiện lên một bóng đen.

“Đừng thế, bình thường thì làm gì có ai lại mọc được mắt ở trên người ! Con của các người nhất định là yêu quái !” Lại một người dân trong thôn mặc áo xanh lam cũng tiến lên nói, gương mặt bộ dáng đầy vẻ căm phẫn.

“Hôm nay nếu người không chịu giao con gái trưởng thôn ra đây, thì đừng có nghĩ muốn rời khỏi cái sân này !” Thôn dân đồng loạt kêu to, gờ cao những ngọn đuốc trong tay.

“Tôi đã nói rồi, chúng tôi không hề bắt giữ con của ông.” Trong giọng nói đầy vẻ bình thản của cha Thợ săn, đã bắt đầu ngấm ngấm có chút tức giận. “Mặt khác, không cho phép nói con trai tôi là yêu quái !”

“Rõ ràng là như thế còn cấm chúng ta nói hay sao ! Yêu quái, yêu quái, yêu quái !” Một đại thẩm khoảng ba mươi tuổi kêu lên.

Nghe thấy những tiếng gào hét ở phía dưới, tiểu Thợ săn thương tâm khóc nức lên, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống vết thương đã trắng bệch kia.

“Không chịu nói à ? Vậy chúng ta sẽ phóng hỏa cả nhà người, cả nhà yêu quái các người !” Thôn trưởng thất thố hô lên.

“Dựa vào các người sao ?”

Cha của tiểu Thợ săn cười lạnh một cái, lập tức một đám sương mù đen dày đặc tràn ngập toàn bộ thôn trang. Chờ cho đến khi đám sương này tan hết đi, thì ba người của gia đình đó cũng đã không biết đi về phương nào, còn cô bé táo nhỏ mãi về sau cũng không được tìm thấy.

Kỳ thật, tiểu Thợ săn chưa từng trách cứ đám bạn nhỏ đã làm bị thương cậu bé, kể cả táo nhỏ. Cho mãi đến bây giờ, anh ta vẫn muốn biết được tin tức của táo nhỏ, hi vọng có được tin tức bình an của cô bé.

*

Sau khi nguy hiểm qua đi, một nhà ba người lại phải chuyển nhà. Do vết thương không được xử lý đúng lúc, nên trên cổ tay của tiểu Thợ săn mãi mãi lưu lại một vết sẹo. Chuyển chuyển nhà sau đó cơ hồ như cũng trở thành một thói quen, cứ nửa năm lại sẽ chuyển nhà một lần. Cứ luôn là vừa mới quen thuộc với một nơi, thì lại phải chuyển đi, kỳ thực cũng chẳng khác gì cảnh lưu lạc.

Nụ cười trên gương mặt mẹ và lời nói càng lúc càng ít, thường xuyên ngồi trên giường ngây ngốc, cứ ngồi là liền hai ba tiếng đồng hồ.

Tiểu Thợ săn ủy khuất không chỉ một lần nâng lên khuôn mặt khờ dại nhỏ nhắn, cố lấy dũng cảm hỏi mẹ mình : “Mẹ ơi, vì sao trên người con lại mọc đầy là mắt, mà trên người người khác lại không có ?”

Nhưng, đôi lại không phải là đáp án, mà chỉ là nước mắt bi thương của mẹ tiểu Thợ săn.

Rất cuộc đến một ngày mẹ cũng rời đi, trước khi bà đi còn làm cho tiểu Thợ săn ăn món cá cay và bánh phù dung mà cậu bé thích ăn nhất, rồi còn nhét vào trong tay cậu một tờ tiền lớn. Từ đó về sau, tiểu Thợ săn không bao giờ còn gặp lại mẹ nữa, chỉ còn lại người cha lạnh lùng chăm sóc cậu. Mà nụ cười trên gương mặt của cha, cũng càng khó xuất hiện trở lại.

Tiểu Thợ săn ngày nào cũng canh giữ ở trước cửa, hi vọng nhìn thấy mẹ trở về, giống như trước đây sẽ làm những món ăn vặt ngon cho cậu bé, cũng kể chuyện cho cậu bé nghe nữa. Nhưng hết lần này đến lần khác vẫn chỉ là thất vọng, đến khi trở thành sự tuyệt vọng, tiểu Thợ săn mới hiểu ra, kỳ thực mẹ ra đi chính là vì mình.

Thảm nào mà mẹ trước giờ chưa bao giờ tắm rửa thay quần áo cho cậu, thậm chí đến ôm cậu bé một cái cũng không đồng ý. Từ trước đến giờ đều là cha làm những việc này, tất cả đều được người cha ít nói, không bao giờ thấy có một câu nói đùa kia đảm đương.

Nhớ lại trước đây mẹ vẫn thường xuyên làm cơm cho mình, trò chuyện, dùng đủ mọi trò chơi để cố gắng hoàn thành trách nhiệm của một người làm mẹ. Nhưng những gì mà mẹ làm đó, cũng chỉ có thể mà thôi.

Đại khái, có lẽ vì mẹ cũng sợ hãi thân thể của mình đúng không ? Thợ săn bi thương cười với chính mình.

Sau khi chuyện đó xảy ra, bất luận thời tiết có nóng đến thế nào, tiểu Thợ săn cũng không bao giờ mặc áo phông cộc tay như những bạn nhỏ khác. Mỗi ngày, cậu bé đều mặc những chiếc áo dài tay như nhau, bọc kín lấy thân thể, hơn nữa còn tạo thành thói quen không ngừng kéo ống tay áo. Ai ai cũng cảm thấy Thợ săn rất cổ quái, không đồng ý kết bạn với cậu bé. Còn bản thân Thợ săn cũng vì kinh nghiệm đau thương lần trước, mà từ bỏ ý định kết giao với những người khác.

Nụ cười ngây thơ cũng dần dần biến mất không dấu vết trên gương mặt Thợ săn, cậu bé bắt đầu cũng giống như cha mình trở nên trầm mặc, khiến những lời hai cha con nói càng lúc càng ít đi.

Cha luôn bức ép tiểu Thợ săn cố gắng học tập pháp thuật, bất luận sớm trưa hay khuya, dù Xuân Hạ Thu Đông. Cũng do luyện phép thuật thường xuyên xuất hiện tai nạn, nên trên người tiểu Thợ săn luôn thấy xuất hiện đủ các loại vết thương, có lúc còn đau đến mức chỉ muốn chết đi.

Do không có nơi ở cố định, hơn nữa toàn bộ thời gian đều dành cho việc học pháp thuật, tiểu Thợ săn cũng không có cách nào để đi học, tất cả những gì về việc học hành cũng đều do cha cậu bé dạy cho.

Dưới sự đốc thúc và dạy dỗ nghiêm khắc của người cha, thợ săn đã đem toàn bộ những thứ pháp thuật buồn tẻ vô vị kia học thuộc lâu lâu, vận dụng cũng vô cùng thành thạo. Nhưng, cậu bé lại chẳng hề cảm thấy được chút nào của sự vui vẻ.

Có lúc khi phụ thân nhìn Thợ săn, trong mắt có một tia không đành lòng, nhưng nhiều hơn lại là bất đắc dĩ.

Cho mãi đến sinh nhật năm hai mươi tuổi của Thợ săn, cha mới nói cho anh ta về bí mật của gia tộc mình.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Làn Nguyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 132: Quyển 4 - Chương 131: Bí Mật Của Thợ Săn (Hạ)

“Con à, cha biết nhiều năm nay, con đã phải chịu ủy khuất rồi. Có điều, đây là trách nhiệm mà gia tộc chúng ta phải gánh lấy, ai cũng không thoát được. Đến cha cũng vậy.” Nói xong, cha của Thợ săn cởi bỏ áo trên mình xuống, để lộ ra thân thể cũng đầy những con mắt trên đó.

Thợ săn không nói gì quay đầu đi, không muốn đối mặt : hóa ra thân thể của mình lại đáng sợ như vậy, thảm nào mà lũ trẻ mới coi anh ta là quái vật, mới dùng đất đá để ném mình. Anh ta ý thức được bên kéo kéo ống tay áo, muốn nỗ lực để che đi những con mắt kinh khủng trên người mình, còn có cả vết sẹo kia nữa.

“Chúng ta đều bị trúng lời nguyên. Đừng sợ, dù cho đời cha không còn trông mong được gì nữa, nhưng con vẫn còn có cơ hội.”

Sau đó, cha của Thọ sẵn kể cho anh ta về câu chuyện xưa như thần thoại kia :

“Kỳ thực chúng ta vốn dĩ thuộc về một bộ lạc thần bí, từ rất sớm vào thời Tần, để trốn tránh chiến loạn bèn thành lập quốc gia của chính mình ở trong một ngọn núi sâu. Nơi đó thanh bình, xinh đẹp, an tường ... ..trong suốt một ngàn năm, tất cả mọi người ở trong đất nước chúng ta đều được qua cuộc sống thoải mái hạnh phúc, tựa như đảo nguyên ngoại thế dưới ngời bút của Đào Nguyên Minh vậy. Nam canh nữ chức, đêm đến cũng không cần đóng cửa.

Song hết thấy đều vì một cuộc chiến mà hủy diệt.

Sát nghiệt quá nhiều, nhất định sẽ phải chịu trừng phạt của trời, nghịch thiên mà làm tuyệt đối không thể thoát được. Sau khi chiến tranh qua đi, toàn bộ quốc gia như đã bị nguyên rửa, không ngừng xảy ra họa nạn.

Thiên tai rồi thêm nhân họa, rốt cục đã hủy hoại quốc gia này. Nghe nói cảnh tượng lúc đó vô cùng thảm thiết ! Đến mặt trăng trên bầu trời cũng như bị máu nhuộm đỏ ! Từ đó về sau, mỗi khi mặt trăng đỏ xuất hiện, nhất định sẽ mang tới họa nạn, bởi vì nó đại diện cho máu tanh, thù hận và vô số mạng người mất đi.

May mắn, tổ tiên của chúng ta sớm đã đoán được, bèn lệnh cho người nhà chạy trước, gia tộc của chúng ta mới tránh được một kiếp nạn đó.

Ai ngờ tránh được một lúc, song lại bị định là phải chịu thống khổ một đời. Vì nợ máu của tổ tiên, mà những thế hệ sau, cứ là nam nhân nhất định sẽ bị trúng lời nguyên, toàn thân đều mọc mắt trên đó. Hơn nữa vào ngày mà con trai nối dõi đủ hai mươi tuổi, sẽ phải chết đi. Rất nhiều người vì thế mà không muốn sinh con nối dõi nữa, khiến cho gia tộc của chúng ta càng ngày càng ít người, hiện giờ đã chỉ còn lại có hai cha con ta.”

Vừa nghe đến đó, Thọ sẵn tròn to đôi mắt, âm thầm cảm thấy đau lòng, tựa như năm đó lúc mẹ rời đi, và khi những người bạn nhỏ làm tổn thương mình vậy.

Phụ thân cười cười, nhẹ nhàng vuốt ve tóc Thọ sẵn, dịu dàng đến vậy, từ ái đến vậy : “Đứa nhỏ này, đã được đủ một ngàn năm. Sự tình cũng đã đến lúc cần phải kết thúc rồi. Sau khi con lớn lên sẽ gặp được một cô gái trên mình mang mười ba lời nguyên, con cần phải giúp cô ấy giải được lời nguyên đó, nỗ lực vì gia tộc chúng ta chuộc tội. Đợi sau khi mười ba lời nguyên đó được giải, con sẽ biết được tất cả những sự tình phát sinh ở một ngàn năm trước, đến lúc đó những con mắt trên người con cũng sẽ tự động khép lại, rồi con sẽ trở về là một người bình thường có thể sinh con đẻ cái, không cần phải chịu đựng sự tra tấn của lời nguyên này nữa.”

“Cha, nhưng còn cha ... ..”

Thọ sẵn còn chưa nói xong, đã bị cha mình ngắt lời : “Đừng buồn, đây là số mệnh, không thể làm trái được. Nếu như cố tình sửa đổi số mệnh, hậu quả sẽ như quốc gia của chúng ta ... ..con à, sau này cha sẽ không còn chăm sóc được cho con nữa, may mà con là một đứa trẻ mạnh mẽ. Để có thể giúp thêm cho con, cha đã đi rất nhiều nơi để nghe ngóng, đáng tiếc là không có phát hiện gì. Cha thực là vô dụng.”

Cha Thọ sẵn ôm lấy anh ta cười khổ hướng về phía xa, có chút đau thương. Song lúc này Thọ sẵn chỉ cảm thấy ấm áp không gì sánh được. Lớn đến thế này, đây là lần đầu tiên cha ôm anh ta.

“Kỳ thực cũng như con vậy, cha đã từng oán trách tại sao lại phải sống trên cái thế giới này, tại sao người khác luôn coi chúng ta như yêu quái. Cái cảm giác đó ... ..dần dần, cha đã bắt đầu nghi hoặc, rốt cuộc một ngàn năm trước đây gia tộc chúng ta đã làm chuyện gì, mà lại phải chịu lời nguyên như vậy. Con trai, nếu như con biết được sự thật, nhất định phải nhớ đến trước mộ cha nói một tiếng, đừng để cha chết mà không nhắm mắt được.”

Cha đem tất cả những gì mà mình biết, về mười ba lời nguyên tất cả đều nói cho Thọ sẵn, hơn nữa còn đem toàn bộ tài sản của mình ra giao cho Thọ sẵn. Ông rất sợ sau khi mình chết đi, đứa con đáng thương của mình càng vất vả thêm.

Qua cha mình, Thọ sẵn mới biết con đường sau này của anh ta có biết bao gian nan khổ sở, có bao phần nguy hiểm. Cũng hiểu rõ tại sao cha trước giờ luôn nghiêm khắc ép buộc anh ta tu luyện. Hóa ra từng giọt mồ hôi đổ ra, là anh ta lại có thêm một tia hi vọng. Có phải liệu cha cũng nghĩ như vậy hay không ?

“Hiện giờ con đã có đủ sức lực để bảo hộ chính mình, có điều vẫn là không được quên phải tu luyện pháp thuật. Con đường con phải đi còn rất dài ... ..”

“Cha đã giúp con đăng ký tên ở một trường trong thành phố, tất cả mọi chuyện đã được an bài đầy đủ, nhớ phải học cho tốt, không cho phép đánh nhau với các bạn ... ..”

“Nhớ kỹ phải ăn tốt một chút, dù cho chỉ có một mình, cũng không được bạc đãi chính mình ... ..”

“Nếu gặp phải nguy hiểm, không thể ứng phó được, thì phải mau chạy đi. Đây không phải là chuyện gì mất mặt cả, giữ lại một mạng, con mới có cơ hội để báo thù, ngàn vạn lần đừng cứng đầu đối phó ... ..”

... ..

Đêm đó, người cha không hay nói chuyện của Thọ sẵn nói mãi suốt một đêm.

Thợ săn ôm chặt lấy cha mình, như sợ bản thân chỉ cần quay đi một chút là ông sẽ ra đi vậy.

Nhưng, vận mệnh vẫn là vận mệnh. Thợ săn mới qua tuổi hai mươi cũng vẫn chỉ là một đứa trẻ, khó mà chống đỡ được con buồn ngủ.

Kỳ thực, Thợ săn chỉ ngủ có ba phút. Nhưng chính sau ba phút đó, cha anh ta ra đi.

Tình cảnh khi chết của cha rất thảm, Thợ săn hiện giờ vẫn không cách nào quên được.

Toàn bộ căn phòng đều là màu đỏ chói mắt, máu của cha như đã bị chảy hết vậy, chảy ra từ chính những con mắt trên cơ thể kia.

Những con mắt trên toàn thân ông giờ chỉ còn lại có hốc mắt, nhãn cầu bên trong cũng không cánh mà bay, chỉ còn lại một cái động đen ngòm, hướng về phía Thợ săn như muốn nuốt xuống, khiến cho người ta khi nhìn thấy hết cả hồn.

Phản mặt của cha bị méo mó vô cùng nghiêm trọng, hoàn toàn không còn vẻ từ ái và thương tiếc vừa rồi, tựa hồ như đã gặp phải sự tra tấn không thể chịu đựng được vậy.

Thợ săn tưởng rằng mình sẽ khóc, nhưng lại không hề, chỉ đứng rất lâu nhìn thi thể của cha, không muốn rời đi.

*

Nhớ tới chuyện cũ, Thợ săn lại vô cùng trầm trọng và mệt mỏi.

Anh ta nhìn vào bản thân mình trong gương, nhẹ nhàng nói : “Cha, con nhất định sẽ phá giải lời nguyền. Đến lúc đó con nhất định sẽ đưa cháu của cha đến bái mộ người. Lúc đó, con còn phải nói cho cha biết đáp án của ngàn năm trước kia. Sẽ không để cha phải mãi mãi mơ hồ nữa.” ~

— Hết quyển 4 —

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyền* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Quyển 5 - Chương 132: Hồn Bất Tử (Một)

Quyển 5 : Mười Ba Chú Hồn. Từ chương 132 đến chương 294 (tức là 163 chap) ... Còn rất nhiều uẩn khúc chưa tìm ra !

Dịch Đạo cuối cùng cũng tìm được Kỳ Nhan. Lúc này, Kỳ Nhan đang đứng ở tầng cao nhất của tòa nhà hóng gió. Nếu như không phải là Kỳ Nhan đã từng nói tới, rất thích ngắm cảnh đêm ở nơi này, Dịch Đạo có lẽ sẽ chẳng thể biết nên đến nơi nào tìm cô.

Kỳ Nhan trước mắt đẹp vô cùng, ưu nhã dưới ánh trăng đang chiếu xuống. Không dám làm phiền đến cô, Dịch Đạo chỉ đành lặng lẽ đứng ở bên cạnh Kỳ Nhan, đến hơi thở cũng không dám thở mạnh, biết bao câu hỏi nghi vấn cũng chỉ biết nuốt trở về trong bụng. Làn gió nhẹ nhàng thổi bay mái tóc dài của Kỳ Nhan, như gió như sương. Về u buồn trên gương mặt lãnh đạm của cô vô cùng động lòng người, ít nhất trong mắt Dịch Đạo lúc này là như thế.

“Anh đến rồi sao ?” Kỳ Nhan ưu tư nói, nhưng không quay đầu lại.

“Cô ... ..vẫn ổn chứ ?” Dịch Đạo có chút lo lắng hỏi.

“Ừm ... ..” Kỳ Nhan hơi nở nụ cười, có chút lạnh lùng, lại có chút bất đắc dĩ thê lương. ” Tại sao lại tốt với tôi như vậy ?”

Dịch Đạo đối với câu hỏi bất thành hình này chỉ biết ngây ra, cúi thấp đầu không dám lên tiếng.

“Anh ... ..thích tôi, đúng không ?”

Tuy rằng vẫn tiếp tục trầm mặc, nhưng Dịch Đạo có giảm bớt nhiệt độ trên gương mặt mình càng lúc càng tăng lên.

“Tôi biết là anh thích tôi. Nhưng, tôi sẽ không thích anh đâu.” Kỳ Nhan ngừng lại một chút, “Trong tim tôi, từ trước tới giờ ... ..đều không hề có anh.”

“Tôi biết.” Dịch Đạo mỉm cười, nhìn gương mặt Kỳ Nhan một cái, song lại lập tức cúi đầu xuống, nhẹ giọng nói : “Tôi chưa bao giờ muốn chiếm một vị trí nào trong tim cô cả, chỉ cần có thể nhìn thấy cô sống vui vẻ, tôi đã rất mãn nguyện rồi.”

Trong đôi mắt xinh đẹp của Kỳ Nhan hiện lên một tia u buồn và áy náy, song lại chẳng thể nói được lời nào, chỉ hạ tầm mắt xuống, nhìn lòng bàn tay của chính mình, lặng lẽ chờ đợi lễ rửa tội của ánh trăng.

*

Bách Phú tỉnh lại.

Khi tỉnh lại, cô cảm giác thấy như tất cả mọi thứ xung quanh mình đều đã thay đổi, lại hình như vẫn như trước. Đến bản thân cô cũng cảm thấy chính mình có gì đó bất thường, nhưng không thể biết là gì.

Điều khiến cho Bách Phú mơ hồ chính là những người xung quanh cô, Trương Dương, Thợ săn, còn cả cô em họ Anh Đào kiêu ngạo nữa, giờ ai ai đối với cô cũng sợ sệt cẩn thận, bộ dạng lúc nào cũng như lo sợ làm sai chuyện gì vậy. Điều này khiến cho Bách Phú vừa buồn bực, vừa lo lắng, mặc dù đã xác định cô không hề làm ra chuyện gì, nhưng trong tiềm thức vẫn nhận định đã có chuyện gì đó xảy ra.

Song muốn hỏi một chút ? Ba người này cứ thần thần bí bí, cái gì cũng không chịu nói.

Còn nếu không hỏi ? Bách Phú trong lòng lại cảm thấy không yên vui được, giống như có hàng vạn con sâu đang gặm nhấm.

Tuy nhiên, khiến Bách Phú bất an nào chỉ có thể. Mà là do cô âm thầm cảm giác được trong cơ thể mình xuất hiện một cỗ sức mạnh không bình thường, khiến cô có lúc không thể biết được chính mình đang làm điều gì.

Còn cả giấc mộng kỳ quái tối hôm qua nữa... ..khiến cho Bách Phú không cách nào quên được. Trong mộng, có mười ba bóng hình đủ mọi hình dáng không ngừng xoay xung quanh cô, bộ dáng kinh khủng khiến cô hoảng sợ không thôi. Nhưng sau khi tỉnh lại, những cái bóng âm u khiến cho Bách Phú cảm thấy hoảng loạn đến tận xương tủy kia, lại biến mất không dấu vết, giống như chưa từng xuất hiện vậy.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì ? Bách Phú càng không ngừng hỏi chính mình.

Khi đi làm ở khách sạn cũng vậy, mọi người vừa nhìn thấy Bách Phú, lập tức liền trở nên cẩn thận, thậm chí còn có người cố ý đi đường vòng tránh cô. Việc này khiến Bách Phú khổ sở vô cùng, mặc dù đã làm việc ở khách sạn này nhiều năm, bình thường kẻ không ưa nhìn là cô cũng không khiến cho người khác chú mục nhiều, nhưng cô cũng vẫn được người trên dưới trong khách sạn công nhận là thật thà, điều này khiến cho cả cô phục vụ khi nhìn thấy Bách Phú, cũng sẽ gật đầu chào hỏi.

Mà hiện giờ, cô lại thực sự cảm nhận được, bản thân như đang bị cách ly hoàn toàn.

Yên lặng trở lại trên chỗ ngồi, Bách Phú trong lòng rất không vui, chỉ cảm thấy vô cùng ủy khuất, song có suy nghĩ trăm ngàn lần vẫn không thể hiểu nổi tại vì sao. Tô Vi Tín cũng không đến, Bách Phú vô vị ngồi trên ghế, lạt lạt tập văn kiện ra xem.

Văn kiện chẳng có mấy, Bách Phú nhanh chóng xem hết, đang lúc không biết nên làm gì, thì Đặng Hân đến.

“Áy, sao cậu lại đến đây ?” Bách Phú vui vẻ nở nụ cười hỏi.

“Nhớ cậu, nên mới đến thăm cậu đây.” Đặng Hân lấy từ trong túi ra hai chiếc vé, “Tối nay cùng đi xem múa hiện đại đi ?”

“Múa hiện đại ?” Bách Phú có chút mờ mịt nhìn nhìn hai chiếc vé trong tay Đặng Hân.

“Đúng vậy !” Đặng Hân vẫn hưng phấn nói tiếp : “Hai tấm vé này là của bạn học cũ của tớ đưa cho. Người bạn này của tớ vô cùng truyền kỳ nhé ! Cô ấy vốn là cùng học kinh tế với tớ, nhưng những giờ còn lại đều dành để nhảy múa. Vậy mà vốn dĩ cô ấy là người đứng đầu khoa tớ đấy, nhưng sau này đến cơ hội đi du học cũng bỏ qua, chỉ chuyên tâm học múa. Tớ đã từng được xem cô ấy múa rồi, múa đẹp vô cùng ! Có điều ....”

“Có điều gì ?” Bách Phú truy vấn hỏi.

Đặng Hân thờ dãi, nói tiếp : “Có điều, bề ngoài của cô ấy không thích hợp để làm diễn viên múa .”

Thấy Bách Phú cau cau mày, bộ dáng hoàn toàn không hiểu, Đặng Hân mới nhỏ giọng nói nhỏ : “Chính là bộ dáng có chút xấu xí .”

“Việc đó thì có quan hệ gì ? Cô ấy chỉ là diễn viên vũ đạo, nhảy đẹp rồi không phải là được sao ? Bề ngoài liệu có quan trọng như vậy không ?” Bách Phú trừng mắt với Đặng Hân một chút, rồi lại đẩy đẩy cặp kính trên sống mũi mình.

“Nhưng chúng ta nghĩ vậy thì có ích lợi gì, vốn dĩ đều là do người xem và lãnh đạo của đoàn múa không đồng ý ! Dù cho cô ấy có nhảy đẹp hơn diễn viên chính đến đâu, cuối cùng vẫn chỉ được làm một diễn viên quần chúng, có lúc đến cả vai phụ như vậy cũng chẳng có nữa ấy chứ ! May mà cô ấy trước giờ rất nỗ lực, luôn kiên trì luyện tập. Hơn nữa giờ đoàn của cô ấy cũng đã đổi một lãnh đạo khác, cho nên lần này mới để cho cô ấy làm diễn viên chính, tớ là bạn học của cô ấy lẽ nào lại không đi cổ vũ. ”

“Oh, ra là thế.” Bách Phú gật gật đầu. “Có điều tớ chỉ sợ xem không hiểu, từ nhỏ đến lớn tớ với mấy thứ nghệ thuật này đều không lĩnh hội được.

“Không sao cả, chúng ta lần này xem chính là câu chuyện cổ “Đinh Mẫu Đơn.” cậu cũng xem qua rồi cơ mà, cậu nhất định sẽ hiểu. ” Đặng Hân không nói gì thêm nhét vé vào trong tay Bách Phú. “Mặc kệ đấy, tối nay đứng tám giờ gặp nhau ở cửa viện kịch nhé !” Nói xong, đến đầu cũng không quay lại mà đi thẳng.

Bách Phú cười cười với chính mình : May mà vẫn có Đặng Hân không giữ khoảng cách với cô.

Nhìn kỹ tấm vé trong tay mình, bên trên còn thấy viết : “Tổng Tuyệt Phi.”

Tổng Tuyết Phi ?

Tên nghe hay quá, cái tên hay như vậy, mà lại là một cô gái xấu xí sao ?

Điều này thì sao chứ ? Từng, không phải cô cũng rất xấu sao ! Hiện giờ cô gầy đi nhiều, cũng xinh hơn. Nhưng lại vẫn như không được vui lắm. Nhớ lại cuộc sống trước đây, kỳ thực lúc đó rất vui vẻ, chứ không cô độc như hiện giờ.

Haiz . . . .Bách Phú thở một hơi dài, ông trời ơi, sao mà ông cứ thích trêu chọc người khác thế !

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Quyển 5 - Chương 133: Hồn Bất Tử (Hai)

Giới thiệu : Đình Mẫu Đơn (Hay còn được gọi là Hoàn Hồn Ký, hoặc Đỗ Lệ Nương mộ sắc hoàn hồn ký) là vở kịch nổi tiếng trong lịch sử sân khấu TQ, do nhà soạn kịch nổi tiếng thời nhà Minh là Thang Hiến Tổ viết. Nội dung chủ yếu của Đình Mẫu Đơn là câu chuyện tình lãng mạn triền miên sinh tử của đôi trai gái Đỗ Lệ Nương và Liễu Mộng Mai. Đây là vở kịch ca ngợi tình yêu tự do của nam nữ thanh niên, chống lại những khuôn phép ràng buộc của chế độ hôn nhân phong kiến. Cái kết có hậu của t/p đã thể hiện ước mơ về tình yêu tự do trong xã hội phong kiến xưa.

*****

Ở cửa rạp hát, Bách Phú nhìn thấy tấm phong quảng cáo lớn của Tổng Tuyết Phi.

“Xinh đẹp thế cơ mà ?” Bách Phú nhìn Tổng Tuyết Phi sau khi hóa trang, thấy rất lạ : “Đâu có như Đặng Hân đã nói, cái cậu này !”

Sau khi gặp Đặng Hân, Bách Phú oán giận đến nửa buổi.

Đặng Hân vô tội nhìn Bách Phú nói : ” Được rồi, được rồi, đừng nói gì hết nữa, chúng ta mau vào nhanh.”

Lần đầu tiên xem múa hiện đại, Bách Phú mới biết, hóa ra múa hiện đại lại hay đến như vậy. Đại khái là do đã từng xem qua câu chuyện “Đình Mẫu Đơn”, nên toàn bộ vũ đạo Bách Phú đều hiểu được, hơn nữa còn say mê đắm chìm vào trong đó.

Tổng Tuyết Phi múa rất đẹp. Bách Phú có thể cảm thấy trên người cô ấy có một tình cảm động lòng người rất khác lạ. Khi nhìn Tổng Tuyết Phi trên sân khấu, Bách Phú cảm thấy như đang thực sự trông thấy Đỗ Lệ Nương si tình chấp nhất , số mệnh gian nan kia.

Nỗi nhớ thương mãnh liệt của Đỗ Lệ Nương, sự lo lắng thống khổ, chờ đợi tinh mịch, đã tác động đến sâu vào tận nơi ẩn cảm nhất trong tâm linh của Bách Phú, khiến cho một cỗ nhiệt tình không gọi rõ tên không ngừng khởi động trong lòng cô, rồi đột phá.

Trước kia Bách Phú cũng đã từng xem múa hiện đại trên tivi, có điều lần nào cũng không được quá mười phút, cô đã không nhìn được mà chuyển kênh. Lần này lại đặc biệt khác hẳn, Đỗ Lệ Nương được Tổng Tuyết Phi diễn đã thực sự cảm động Bách Phú.

Xem đến cuối cùng, khi người có tình cuối cùng đã được thành toàn, Bách Phú lại có một nghi vấn khác hẳn với những người xung quanh : trên thế giới này thực sự có kết thúc tốt đẹp như vậy sao ?

Không biết là vì sao, mà Bách Phú cứ mãi cảm thấy có một áp lực kỳ lạ trong lòng mình.

Biểu diễn kết thúc, tiếng vỗ tay của mọi người đã thể hiện rõ buổi biểu diễn cực kỳ viên mãn này.

Đặng Hân không rời đi, ngược lại lôi kéo Bách Phú trực tiếp đi đến hậu đài, ở nơi đó, Bách Phú đã nhìn thấy Tổng Tuyết Phi.

Tổng Tuyết Phi sau khi tẩy trang hoàn toàn khác hẳn hình ảnh chói lọi trên sân khấu, Bách Phú cuối cùng đã hiểu nguyên nhân Tổng Tuyết Phi bị mai một nhiều năm đến vậy.

Tổng Tuyết Phi tuyệt đối không phải là mỹ nhân, thậm chí còn có thể nói gần như xấu xí : đôi mắt nhỏ, mũi tẹt, gương mặt chữ điền, từ góc độ nào cũng không giống một diễn viên. Có điều sau khi hóa trang, lại thêm sân khấu luôn rất xa, cũng không thể nhìn được rõ ràng, vì thế cũng không thể cảm giác thấy có gì ảnh hưởng. Nhưng như hiện giờ, chỉ e hình tượng Tổng Tuyết Phi này sẽ dọa không ít người hâm mộ chạy mất.

Nhưng, sẽ không có Bách Phú.

“Cô múa đẹp quá !” Bách Phú nói ra lời khen từ đáy lòng mình.

“Cảm ơn.” Tổng Tuyết Phi trên gương mặt dào dạt nụ cười khiến cho Bách Phú thấy rõ sự hạnh phúc và thỏa mãn của cô.

“Chúc mừng cậu, Tuyết Phi.” Đặng Hân thân thiết bước lên, “Rốt cuộc ước mơ của cậu đã thành sự thật !”

“Cảm ơn cậu Đặng Hân, thật không ngờ là tớ lại có cơ hội được diễn chính thế này.” Tống Tuyết Phi vui mừng đáp.

“Đi thôi, chúng ta đi chúc mừng cậu nào.” Đặng Hân một tay kéo Tống Tuyết Phi, một tay kéo Bách Phú, cùng đi ra ngoài cửa kịch viện.

Ai ngờ, vừa mới đi đến cửa rạp hát, chợt nghe thấy một người thanh niên mặc áo phong trắng, quần bò lớn tiếng nói với bức phong quảng cáo bên ngoài tự nói : “Xấu như thế này mà cũng được diễn chính ? Thực nực cười ! Bây giờ, đến ếch cũng có thể hóa trang thành thiên nga mà bay rồi . . . . .”

Nghe thấy câu này, Tống Tuyết Phi thân thể rõ ràng cứng ngắc một chút, sau đó lại coi như không có gì cười cười, tiếp tục cùng Đặng Hân và Bách Phú bước tiếp : “Không sao đâu, tớ quen rồi .”

Bách Phú cùng Đặng Hân len lén nhìn Tống Tuyết Phi một cái, an ủi cô : “Thì thế, cái quan trọng là cậu múa rất đẹp, điểm này không ai có thể phủ nhận được. Còn về chuyện người khác nói cái gì, căn bản chẳng cần phải quan tâm !”

“Đúng thế !” Tống Tuyết Phi mỉm cười trả lời, nhưng sự bất đắc dĩ và mất mát trên gương mặt thì không cách nào che giấu đi được.

Bầu không khí đang vui vẻ vì một câu nói kia mà bị phá hỏng hoàn toàn, họ đơn giản ăn chút đồ xong, Đặng Hân và Bách Phú dưới sự đề nghị của Tống Tuyết Phi, cùng đi đến một quán Bar gần đó.

Ở trong quán Bar, Bách Phú và Đặng Hân đã được nghe một số chuyện của Tống Tuyết Phi.

“Tớ năm tuổi đã bắt đầu học múa, tớ thực sự rất thích rất thích nhảy múa. Trong lúc múa, tớ mới thực sự tìm thấy được sự vui vẻ. Vốn dĩ tớ cũng muốn thi vào trường nghệ thuật, nhưng bố mẹ lại không đồng ý, họ nói tớ đang nằm mơ. Tớ biết chứ, vì tớ xấu xí, cho nên nếu có thể thực hiện được giá trị của chính mình trong vũ đạo rõ ràng là một giấc mơ. Về điểm này bố mẹ tớ không hề nói sai.

Nghe lời bố mẹ, tớ thi vào ngành kinh tế. Dù là tớ thi đứng đầu khoa, nhưng lại chẳng hề thấy vui vẻ chút nào. Cuộc sống không có nhảy múa, đối với tớ mà nói chẳng còn chút tình cảm và ý nghĩa nào nữa. Cuối cùng, tớ đã từ bỏ danh sách du học, dứt khoát để vào đoàn vũ đạo công tác, bố mẹ vì chuyện này mà vô cùng phẫn nộ, để tránh sự tức giận của họ, tớ chỉ có thể chuyển ra khỏi nhà.

Lúc mới bắt đầu, trong đoàn vũ đạo chỉ cho tớ làm chân khiêng đồ dọn dẹp nặng nhọc, sau đó thì ngậm ngùi ngồi ở một bên, nhìn những cô gái xinh đẹp kia nhảy múa. Tớ không ngừng xin lãnh đạo đoàn, cầu xin họ cho tớ một cơ hội. Cuối cùng, tớ đã có được cơ hội biểu diễn đầu tiên. Kỳ thực lần đó tớ chỉ được múa có mười phút, hơn nữa còn là ở vị trí trong góc, căn bản chẳng ai có thể nhìn thấy được. Nhưng tớ cũng đã mãn nguyện, tớ biết điều kiện của mình.

Từ sau lần đó, tớ càng cố gắng luyện tập thêm, tớ tin, chỉ cần tớ đủ cố gắng, nhất định sẽ có cơ hội được diễn chính. Ngày nào tớ cũng dậy từ năm giờ sáng, đến mười hai giờ khuya mới nghỉ ngơi, khi không làm việc toàn bộ thời gian tớ đều để ra luyện vũ đạo, luyện tập đến khi toàn thân là vết thương, đến đầu gối cũng tích cả nước.

Tớ tự nhận là người chăm chỉ nhất đoàn, hơn nữa còn múa không kém một ai, về điểm này tớ rất tin tưởng. Cho nên, mặc dù chỉ là người múa phụ, nhưng cơ hội diễn của tớ cũng ngày càng nhiều hơn. ”

” Các cậu có biết diễn viên chính của “Đình Mẫu Đơn” vốn là ai không ?”

Thấy Đặng Hân và Bách Phú cùng lắc đầu, Tống Tuyết Phi mới nói tiếp : “La Lương Ngọc ! Cô ấy là diễn viên múa ưu tú nhất của đoàn, kỳ thực tớ luôn rất kính nể cô ấy. Chỉ là . . . . .có chút quá kiêu ngạo.”

Cái tên La Lương Ngọc, Bách Phú và Đặng Hân đã được nghe qua, đúng là rất nổi tiếng, ở trên báo vẫn thường xuyên có tin tức về buổi biểu diễn của cô ta, nếu không Bách Phú và Đặng Hân cũng chẳng thể biết được.

“Gần đây, trong một lần diễn xuất ở thành phố, cô ấy lại đi muộn đến nửa giờ đồng hồ ! Cho nên mới bị lãnh đạo đoàn ra lệnh cường chế tạm ngừng diễn xuất. Song, mặc dù đã lựa chọn rất nhiều, nhưng không ai có thể diễn được một Đổ Lệ Nương si tình trong “Đình Mẫu Đơn” như La Lương Ngọc đã diễn, điều này cũng khiến cho lãnh đạo đoàn vô cùng đau đầu, chỉ đành phải lựa chọn vở kịch khác thế vào.

Vừa hay lúc này lại có hội trường mới đến đoàn. Anh ta họ Hồ, mới có hơn ba mươi tuổi, đã từng đi du học, cách nhìn đối với múa hiện đại khác hẳn với lãnh đạo trước đây. Cũng chính là anh ta đã để cho tớ có cơ hội được thực hiện giấc mơ của mình.

Lần đầu tiên nhìn thấy tớ múa, Hồ hội trưởng đã thập phần kích động. Anh ta nói trong điệu múa của tớ có một loại cảm tình mà các diễn viên múa khác không có. Sau đó thì để tớ được múa “Đình Mẫu Đơn” .

Anh ta nói tớ chính là Đổ Lệ Nương chuyển thế, nếu so về nghệ thuật biểu diễn và động tác đẹp, tớ tuyệt đối không hề kém hơn với La Lương Ngọc. Đối với việc thuyết minh cho nhân vật, tớ thậm chí còn hơn cô ấy nữa.

Trời ! Đây đúng thực là lời khen tặng tuyệt nhất dành cho tớ trong cuộc đời này. Nghe được câu nói đó, tớ càng thêm tin tưởng, con đường mình đã lựa chọn tuyệt đối không sai. Sau đó, tớ cũng đã có cơ hội được diễn chính. Hóa ra phụ nữ xấu cũng sẽ có cơ hội của mình !”

“Đúng vậy, nếu không phải cậu cố chấp như thế, khác khổ như vậy, làm sao có cơ hội được diễn chính !” Đặng Hân nhanh miệng cổ vũ.

“Đúng đấy, tôi cũng là lần đầu xem múa hiện đại mà say mê đến vậy.” Bách Phú cũng nói thêm vào.

“Nào chúng ta cùng cạn ly vì tương lai !” Ba cốc rượu cùng lại cùng chúc mừng .

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lờì Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Quyển 5 - Chương 134: Hồn Bất Tử (Ba)

Ba ngày sau khi họ tụ tập, Đặng Hân lại nói cho Bách Phú biết : Tổng Tuyết Phi tự sát. Có điều may mà được hàng xóm về kịp thời phát hiện, mới cứu lại được tính mạng.

“Vì sao chứ ?”

Bách Phú giật mình lớn tiếng hỏi, thu hút không ít những ánh nhìn xung quanh. Nhưng Bách Phú căn bản không hề để ý đến những điều này, cô làm sao cũng không thể hiểu được, Tô Tuyết Phi vừa mới thực hiện được mộng ước của mình, cô ấy làm sao có thể tự sát chứ ? Nhớ tới gương mặt dù không xinh đẹp, nhưng kiên cường kia, nhớ tới cô gái quật cường khiến cho người ta thấy thương tâm đó, Bách Phú lại vô cùng sa sút.

Vất vả lắm mới tới giờ tan tầm, Bách Phú như bay chạy ra ngoài, cùng Đặng Hân tới tầng tám của bệnh viện, nơi Tổng Tuyết Phi đang nằm.

Khi hai người họ tới nơi, Tổng Tuyết Phi vừa mới tỉnh lại, trên cổ vết dây thừng vẫn còn, trên cổ tay còn được bọc một lớp vải dày, không cần hỏi, cũng có thể tưởng tượng được cảnh tượng thảm thương lúc đó.

“Tuyết Phi, cậu sao lại nghĩ quẩn thế ?” Đặng Hân đau lòng lớn tiếng oán trách hỏi.

Tổng Tuyết Phi nằm trên chiếc giường bệnh trắng muốt miễn cưỡng mỉm cười : “Xin lỗi, đã để cho các cậu phải lo lắng.”

Bách Phú cũng hỏi han : “Rốt cuộc là có chuyện gì ? Sao cứ nhiên lại muốn chết thế ?”

“Tớ .... tớ cũng không biết tại vì sao nữa .... tớ cứ luôn nghe thấy như có người đang nói liên tục bên tai mình : người đáng chết, người không xứng được sống trên đời này, người đúng là đồ dâm phụ không biết xấu hổ ....”

“Giữ chứ ? Là ai ? Sao lại có thể nói những lời đó ! Nói cho tớ biết, tớ sẽ đi giúp cậu chửi mắng cho nó một trận !” Đặng Hân tức đến suýt thì nhảy dựng lên.

Bách Phú cũng tức giận đến nghẹn đỏ cả gương mặt, nắm chặt bàn tay nhỏ lại, bộ dạng hận vô cùng cái kẻ không biết là ai kia.

“Không có ai ....” Tổng Tuyết Phi nhỏ giọng nói.

“Không có ai ? Nghĩa là sao ?” Đặng Hân và Bách Phú không hiểu ra làm sao cả.

Tổng Tuyết Phi bất đắc dĩ giải thích : “Tớ chỉ nghe được có người không ngừng ở bên tai nói những lời này, nhưng lại chẳng hề nhìn thấy ai cả.”

Đặng Hân và Bách Phú liếc nhìn nhau một cái, nhỏ giọng hỏi : “Có phải cậu là do áp lực quá lớn, nên mới sinh ra ảo giác hay không ?”

“Tớ không biết nữa.” Tổng Tuyết Phi mệt mỏi nhắm hai mắt lại. “Gần đây tớ đều không có cách nào nghỉ ngơi được, giọng nói đó cứ không ngừng quẩn lấy tớ. Tớ thực sự cảm thấy rất mệt, thực sự rất mệt ....”

Không muốn quấy rầy Tổng Tuyết Phi nghỉ ngơi, Đặng Hân và Bách Phú cùng lui ra khỏi phòng bệnh, đi đến chỗ bác sỹ để hỏi han bệnh tình của bạn mình. May mà bác sỹ cũng nói Tổng Tuyết Phi có thể là do ảo giác mới làm ra chuyện ngớ ngẩn, lúc này hai người họ mới an tâm được chút ít.

“Quen biết Tổng Tuyết Phi lâu như vậy, đây là lần đầu tiên tớ thấy bộ dáng mệt mỏi của cậu ấy. Trước giờ cậu ấy luôn tinh thần hưng phấn, khi chúng tớ lười biếng ngủ, cậu ấy lại không bao giờ. Chúng tớ còn nói lên sau lưng cậu ấy là ‘nữ siêu nhân’ nữa cơ .”

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Đặng Hân, Bách Phú an ủi vỗ vỗ vai cô : “Không sao đâu, có lẽ Tổng Tuyết Phi quá mệt mỏi, nghỉ ngơi rồi sẽ ổn thôi.”

Đặng Hân gật đầu, cùng Bách Phú đi ra phía ngoài cửa chính.

Đúng lúc này, chuyện khiến hai người họ không thể ngờ đã xảy ra. Chỉ nghe ‘bang’ một tiếng lớn, một vật thể đã từ trên không trung rơi xuống. Suýt nữa thì trực tiếp rơi đúng vào người Đặng Hân đang u buồn đi ở phía trước, may mà Bách Phú phản ứng nhanh, kéo cô lại, nếu không e là hậu quả khó lường.

Nhưng, cảnh tượng trước mặt còn khiến hai người họ hoảng sợ hơn !

Hóa ra thứ rơi xuống đó là một con người, mà còn chính là Tống Tuyết Phi vừa nói chuyện với Đặng Hân và Bách Phú !

Tống Tuyết Phi nghiêng mặt, đang đối diện thẳng vào hai người, con mắt mở to, máu tươi như thủy triều hướng về phía Bách Phú và Đặng Hân chảy trào ra. Ngay ra một khắc, rồi Đặng Hân sợ hãi kêu thét lên thối lui về phía sau, khóc rống lên.

Bách Phú lại như một búp bê gỗ, nhìn chăm chăm như cũ vào Tống Tuyết Phi đang bất động nằm kia. Bách Phú biết, Tống Tuyết Phi đang trừng to mắt, kỳ thực là nhìn thẳng vào cô.

Mà trong đầu Bách Phú lúc này hiện lên hình ảnh, cũng chính là vừa nãy khi cô giữ Đặng Hân kéo lại, nụ cười quỷ dị của Tống Tuyết Phi lộ ra khi đang rơi xuống mặt đất.

Làm sao mà cô có thể nhìn thấy cô ấy cười được chứ ?

Bách Phú không ngừng hỏi mình vấn đề này. Với tốc độ rơi xuống mà nói, cô làm sao có thể nhìn được gương mặt đang cười của Tống Tuyết Phi ? Nhưng ... ..cô đúng là đã nhìn thấy. Đó tuyệt đối không phải là ảo giác, cô thậm chí còn nhìn thấy được những tơ máu đỏ trong mắt Tống Tuyết Phi, cùng với những vết chân chim nhỏ nơi khóe mắt.

Nghĩ đến đây, Bách Phú lại rùng mình một cái, tơ máu ? Vết chân chim? Vừa nãy lúc còn ở trong phòng bệnh gần đến như thế cô còn không để ý đến, vừa nãy làm sao cô có thể nhìn thấy rõ ràng đến vậy ?

Không đợi Bách Phú suy nghĩ thông suốt, những bác sỹ trong bệnh viện đã nhanh chóng đem Tống Tuyết Phi đưa đi.

Kết quả không làm người ta vui được, Tống Tuyết Phi đã chết.

Sau khi cha mẹ của Tống Tuyết Phi đến, tiếng khóc thê lương của họ càng khiến Bách Phú và Đặng Hân thêm phần bi thương. Ở lại rất lâu sau, hai người họ mới trở về.

Bách Phú ngay đến com tối cũng không ăn, đã trực tiếp đi thẳng lên giường, nhẹ nhàng vuốt ve linh hoa, một lần lại một lần tua lại cảnh tượng kinh khủng trong đầu mình, hơn nữa còn chậm rãi tháo mất kính xuống, trong mắt cô quét qua một tia hàn ý lạnh như băng.

Một chút không cẩn thận, ngón tay Bách Phú đã bị lá cây linh hoa cào xước một vết, cô nhủ hai đầu lông mày, không cử động, để mặc cho máu trên ngón tay mình nhỏ xuống trên cánh hoa kiều diễm.

Phát hiện Bách Phú còn chưa ăn uống gì, Trương Dương và Anh Đào cùng tìm lý do để qua thăm cô, thấy cô không xảy ra chuyện gì, chỉ đành đi ra ngoài.

Dịch Đạo cũng đã về, có điều như đang rầu rĩ không vui, cũng không ai dám mở miệng để hỏi anh ta, dù sao chuyện Kỳ Nhan yêu thương ai, mọi người trong lòng đều rõ, hơn nữa cũng không ai muốn đi khơi ra vết thương của con người đáng thương này.

Bách Phú nằm ở trên giường, nói với chính mình không được nghĩ đến chuyện của hôm nay nữa, nhưng những hình ảnh đó vẫn như bộ phim, liên tục tua đi tua lại trong đầu cô.

“Rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề chứ ?” Bách Phú kêu lên một tiếng, lấy chăn trùm kín lên đầu mình.

*

Ngày hôm sau, khi đến khách sạn, Bách Phú thấy gần như mọi tờ báo đều có bài tit về cái chết thảm của Tống Tuyết Phi, mà chuyện Tống Tuyết Phi sau khi biểu diễn ba ngày cũng đã hoàn toàn bị bại lộ ra trước mắt mọi người.

Hóa ra, đằng sau sự huy hoàng đó lại có nhiều chua xót và bất đắc dĩ đến vậy.

Từ sau đêm biểu diễn đó, đối với Tống Tuyết Phi mà nói không phải chỉ có chê bai mà thậm chí còn có cả sự nhục mạ ngày càng nghiêm trọng, nhất là những lời mắng chửi trên mạng, cần làm cho người ta không thể chịu đựng nổi, thực không hiểu Tống Tuyết Phi đã làm thế nào mà chịu đựng được.

Ví dụ :

“Nhìn thấy cô được làm nữ diễn viên chính là tôi có tự tin rồi, bởi vì hóa ra con ếch mà cũng có cơ hội chấp thêm cánh để giả làm thiên nga. Ha ha !”

“Xin cô luôn ! Xấu như thế kia thì đừng có ra ngoài dọa người khác chứ ! Nhìn cô diễn xong, mà dọa tôi suốt cả đêm bị ác mộng !”

“Mỗi lần nhìn thấy cô nhảy múa trên sân khấu, tôi lại nghĩ đến một loài động vật : con cóc !”

“Cút về đi, cô không có tư cách đứng ở sân khấu trung ương, sự tồn tại của cô chỉ làm cho người ta khinh thường nó thôi !”

“Cô mà còn dám chạy ra dọa người ! Tôi gặp, tôi sẽ đánh cho cô phải chạy về mới thôi !”

.....

Đây chỉ là một góc của núi băng, còn rất nhiều rất nhiều những câu thóa mạ độc ác nữa, Bách Phú không dám xem thêm.

Haiz, Tuyết Phi đáng thương, cô ấy chẳng qua chỉ muốn thực hiện được mơ ước của chính mình mà thôi, tại sao lại có nhiều người dẫm lên ước mơ của người khác đến vậy chứ ? Huống hồ nếu không nhìn vào dung mạo, Tuyết Phi quả thực là một diễn viên múa cực kỳ ưu tú. Cho dù họ là người xem, cho dù đã bỏ tiền mua vé, cũng làm gì có cái quyền tùy ý vũ nhục người khác chứ ? Hơn nữa còn lấy danh nghĩa ” dám nói, con người có gì mà không dám nói ” làm bộ trên mạng nữa, thực đúng là khiến cho người ta khinh bỉ !

Bách Phú nhìn tờ báo, tức đến nổi bức bách hết cả người. Cô chỉ là một người ngoài mà còn thấy như thế này, vậy Tổng Tuyết Phi khi nhìn thấy những thứ này sẽ cảm thấy thế nào chứ ? Cô ấy là vì những thứ này mà tự sát sao ?

Nhớ tới gương mặt gần như trắng bệch của cha mẹ Tổng Tuyết Phi ở bệnh viện, nếu họ nhìn thấy những lời nhục mạ mà con gái mình phải chịu đựng khi còn sống, nhất định sẽ đau lòng đến chết mất thôi !

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Làn Nguyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Quyển 5 - Chương 135: Hồn Bất Tử (Bốn)

Đặng Hân điện thoại tới, hiển nhiên cô cũng chưa thể đi ra từ trong bóng ma thống khổ : “Bách Phú, cậu đọc báo chưa ? ” Giọng nói của Đặng Hân khàn đặc, thiết nghĩ tới qua có lẽ đã khóc tới rất khuya.

“Đọc rồi.” Bách Phú nhỏ giọng trả lời.

“Những người đó thật sự là quá đáng quá !” Đặng Hân lại nghẹn ngào. “Ngày mai là tang lễ của Tuyết Phi, chúng ta cũng đến một chút có được không ? Cha mẹ của cô ấy nhất định đau lòng lắm ”

“Ừm, ngày mai chúng ta cùng đi.”

*

Những người tới tham gia tang lễ rất đông, đông hơn cả mức tưởng tượng của Đặng Hân và Bách Phú. Ai nấy đều lộ rõ vẻ vô cùng bi thương.

Kỳ thật rất nhiều người chưa từng được xem Phi Tuyết múa, nhưng họ vẫn đến đây, đem theo những lời ân cần hỏi thăm và những tiếng thở dài, dâng lên những bó hoa xinh đẹp. Đại khái có lẽ ai nấy đều đang tiếc thương cho vong hồn bạc mệnh này ... ..

Nhìn di ảnh lớn của Tuyết Phi trên linh đường, Đặng Hân khóc càng thảm hơn. Bách Phú cẩn thận đỡ cô ngồi xuống, trong lòng cũng không cảm được sự chua xót. Ảnh chụp Tuyết Phi tuy rằng không thật xinh đẹp, nhưng lại lộ ra sự vui vẻ và kiên cường. Nỗ lực cố gắng của hai mươi năm, cứ như vậy mà tan như khói bụi, mặc dù cô ấy cũng đã đạt được thứ mà bản thân muốn có nhất, nhưng kết cục thế này vẫn thực quá bi thảm.

Khác với các linh đường thông thường, linh đường của Tuyết Phi bên trên có treo một màn hình tivi tinh thể lỏng 42 inch, trên đó không ngừng chiếu lại buổi biểu diễn của Tổng Tuyết Phi trong “Đình Mẫu Đơn”.

Làn biểu diễn đó có lẽ chính là đỉnh cao trong nhân sinh ngắn ngủi của Tổng Tuyết Phi chẳng ? Lúc đó cô ấy khiến người ta hoa mắt như thế, mê người đến thế ?

Nhưng dần dần, Bách Phú tựa hồ như cảm thấy có gì đó không bình thường, giống như đang có một lớp sương màu đen mỏng đang che phủ lên di ảnh của Tổng Tuyết Phi. Cố sức dụi dụi mắt, vẫn là như thế.

Làn sương đen ngày càng nhiều hơn, bao trùm lên hết bức ảnh, rồi bên trên tự nhiên xuất hiện một gương mặt khác — gương mặt một cô gái trẻ !

Gương mặt này Bách Phú chưa từng nhìn thấy. Cô gái đó thoát nhìn thực sự tái nhợt, nhỏ bé, yếu ớt, xinh đẹp mà lại ai oán. Cô rũ hàng mi xuống hai tròng mắt đang đọng đầy nước mắt, tuy nhiên thứ kinh hoàng nhất đập vào mắt, lại là vết dây thừng rõ ràng trên cổ cô ta.

Cô ta là quỷ sao ? Cô ta rốt cuộc muốn làm gì chứ ? Tuyết Phi là do cô ta hại chết sao ?

Bách Phú chăm chú nhìn vào gương mặt kia, dùng sức cắn bờ môi, không ngừng suy nghĩ. Đột nhiên, Bách Phú nghe thấy bên tai mình hình như đang có tiếng chữ mắng như có như không, rõ ràng là hướng về phía Tuyết Phi mà tới, chính là ở ngay sau lưng cô. Bách Phú tức giận quay đầu lại, song chỉ nhìn thấy một người thanh niên khoảng hơn hai mươi tuổi.

Chuyện gì thế này ? Vừa rồi rõ ràng cô còn nghe thấy có người đang mắng chửi Tuyết Phi cơ mà ? Hơn nữa đó còn là giọng nữ . Bách Phú hồ nghi lại quay đầu nhìn cái nữa, trong lòng nghĩ : Lẽ nào đến mình cũng bị ảo giác rồi sao ?

Không thể, bởi vì âm thanh đó vẫn tiếp tục như cũ, đang từ phía sau bay đến, tựa như xa lắm vậy. Dù cho tiếng nhạc trong ti vi truyền ra rất to, nhưng vẫn không thể át được tiếng mắng chửi kia. Nghe giọng nói, có lẽ là của một phụ nữ khoảng trên dưới ba mươi tuổi, ở trong đó còn có lẫn tiếng bàn luận và âm thanh nhạo báng của các nam nữ thanh niên khác nữa.

“Đúng là đồ tiện nữ không biết xấu hổ, để người nơi nơi trên hoa ghẹo nguyệt ... ..”

Tiếng mắng chửi càng lúc càng lớn hơn, giống như đang có người vừa mắng, vừa đang đi lên phía linh cửu của Tống Tuyết Phi vậy.

Xác nhận mấy lần, Bách Phú mới khẳng định giọng nói kia quả thực là từ người thanh niên đó truyền đến, hơn nữa còn là một nam thanh niên rất thanh tú nhã nhặn. Người nam sinh này trên mình mặc một chiếc áo phông trắng, cùng với một chiếc quần bò ống rộng, nhìn qua rất giống bộ dáng của một học sinh.

“Hừ, cuối cùng đã chết rồi à ? Mi nghĩ kiếp này người xấu xí thì sẽ không sao nữa sao ? Nói cho người biết, gặp phải ta là mi xui xẻo ! Người dù có đầu thai một lần nữa, ta cũng phải để cho người chết một lần nữa ! Ha ha ha ... ..”

Nghe thấy những lời này, Bách Phú giật mình há hốc miệng, cô chầm chậm liếc nhìn Đặng Hân bên cạnh mình cùng những người xung quanh, rõ ràng ngoài cô ra, không có ai nghe thấy tiếng chửi mắng đó cả.

Có điều, chỉ có nam sinh đó, bởi vì Bách Phú từ trong mắt anh ta không hề nhìn thấy dù chỉ một tia đồng tình cũng như quan tâm, nếu có chỉ là sự lạnh lùng, khinh bỉ, chế giễu, thậm chí là thù hận. Nếu không phải tất cả mọi người đang đặt hết ánh nhìn lên di ảnh của Tuyết Phi cùng với màn biểu diễn trong “Đình Mẫu Đơn”, thì về mặt khác thường này của anh ta nhất định sẽ thu hút sự chú ý của người khác.

Bách Phú lơ đãng nhìn trên mu bàn tay của nam sinh kia, ở đó có một vết sẹo màu đen dài, giống như một vết dao chém sắc nhọn vậy. Hơn nữa không giống như bị cắt phải, mà giống như mọc từ bên trong da thịt ra hơn. Vết sẹo đó Bách Phú vừa nhìn, đã có cảm giác khó mà quên được.

Khi nam sinh này nhìn nhìn di ảnh quay người lại, khiến cho Bách Phú đang chăm chú nhìn vào lưng anh ta bị dọa đến thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên.

Đây ... ..đây nào phải là một gương mặt !

Trên gương mặt trắng bệch bị che kín bởi vô số những vết sẹo dày đặc, độ sâu của vết thương tựa như có thể nhìn thấy được đến tận xương trắng, một con người cũng bị rớt từ bên trong hốc mắt ra. Nhưng đáng sợ hơn chính là cái miệng, giống như bị dao chém ra làm đôi, một phát thẳng đến tận sau tai, chỉ nhìn thấy một miệng toàn răng sắc nhọn, từng cái to tướng lộ hết cả ra ngoài.

Nếu không phải trên đầu còn cài một chiếc trâm bạc to, Bách Phú quả thực không thể nhận ra đây là một cô gái ! Bách Phú cuống quýt gục đầu xuống, thật sự không đủ dũng khí để nhìn cô ta thêm nữa.

“Hừm hừm ... ..”

Cái âm thanh kia lại âm lãnh mà cười, dường như còn rất gần với Bách Phú, cô chuyển động con mắt, muốn liếc nhìn một cái xem xem. Kết quả lại phát hiện, gương mặt kinh dị kia đang đối diện với chính mình ! Hơn nữa dường như còn đang cười với cô, nụ cười khiến Bách Phú tóa hết cả mồ hôi lạnh.

Trời ơi, đây có lẽ là nụ cười đáng sợ nhất mà Bách Phú đời này gặp phải mất ... ..

Nhưng nụ cười này, lại khiến Bách Phú nhớ tới Tống Tuyết Phi. Ngày mà cô nhảy lầu tự sát đó, cũng là cười thế này với cô.

Suy nghĩ một hồi, Bách Phú định đi theo người đó. Nhưng, chỉ trong nháy mắt do dự mà Bách Phú đã không theo kịp được bước chân người thanh niên kia, chỉ có thể nhìn cậu ta ngồi lên taxi đi mất. Có điều may mà Bách Phú còn nghe được câu ta nói địa chỉ : Đại học XX.

Lúc trở lại linh đường, Đặng Hân có chút oán trách nhìn Bách Phú : “Cậu rốt cuộc là đi đâu thế ? Hôm nay chúng ta tới đây là để dự tang lễ, xin cậu tôn trọng Tuyết Phi một chút được không ?”

Bách Phú không nói mình đã nhìn thấy gì, sợ sẽ dọa tới Đặng Hân. Cô chỉ đành nhỏ giọng nói lời xin lỗi, cúi đầu không nói gì thêm.

Trầm mặc một lúc lâu, Đặng Hân mới mở miệng nói : “Xin lỗi, hôm nay tâm tình tớ không tốt.”

Nhìn Đặng Hân một cái, Bách Phú dùng sức nắm lấy tay cô : “Không sao đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Quyển 5 - Chương 136: Hồn Bất Tử (Năm)

Sau khi đi ra khỏi linh đường, Bách Phú cứ luôn lo sợ bất an, lúc này cô đã xác định cái chết của Tống Tuyết Phi kia rõ ràng không hề đơn giản như về

bề ngoài. Cứ như thế này, vậy thì hồn thể của cô ấy ở đâu ? Có được bình an hay không ?

Bách Phú không nhận được thờ dài một hơi, Đặng Hân đã về, khi về nhà vẫn là bộ dáng thất hồn lạc phách, đã là bạn bè biết bao năm như vậy, cũng thật khó cho cô ấy. Có điều, sự tình lẽ nào cứ như vậy là xong ư ? Con quỷ đó hại chết Tuyết Phi, xem ra lệ khí rất mạnh, rốt cuộc nó sao lại phải làm vậy chứ ?

Do vừa đi vừa nghĩ, lúc Bách Phú đi qua đường, suýt chút nữa thì bị một chiếc xe Toyota màu xám bạc đụng phải, khiến cho chiếc xe đó đâm thẳng vào rào chắn phía bên cạnh. Người con trai lái xe vừa mắng chửi vừa xuống xe, song nhìn thấy Bách Phú gương mặt nhỏ đang vì áy náy mà đỏ bừng lên, hai con mắt trong suốt giao động, trong lòng lại mềm xuống nên bót tức giận, chỉ nhỏ giọng than thở : “Qua đường cũng không cẩn thận một tí, may mà đã mua bảo hiểm ....”

Tuy rằng người thanh niên đó không nói gì thêm, nhưng cô gái khoảng hai mươi tuổi ăn mặc rất mát mẻ ngồi trên xe lại không vừa lòng. Cô ta dùng lực đóng mạnh cửa xe lại, bước đến trước mặt Bách Phú, mái tóc xoăn tít như vừa nổ boom xù lên theo từng bước chân tức giận, khiêu khích nhìn Bách Phú, lớn tiếng mắng mỏ : “Cô không có mắt à ? Mắt của cô mọc ra để huýt sáo hay sao thế ? ....”

“Thực xin lỗi.” Bách Phú bình tĩnh nói lời xin lỗi.

“Đầu nổ boom” lại không chịu buông tha tiếp tục mắng : “Nói một câu xin lỗi là xong chuyện à ? Cô nghĩ mình là ai thế ? Nói cho cô biết, không quỳ xuống xin lỗi bà nội đây, thì chuyện này còn lâu mới xong được ! ....”

Bách Phú dần dần mất đi sự áy náy lúc trước, thay vào đó, là sự kiêu ngạo cùng vẻ lạnh lùng trong ánh mắt, cặp kính to gọng đen kia cũng được cô gỡ xuống.

“Đầu nổ boom” đang mắng xối xả đương nhiên chẳng thể chú ý đến những điều này, ngược lại chỉ có anh chàng đứng bên cạnh càng nhìn càng thấy không ổn, không ngừng muốn kéo cô ta về lại trong xe, sau đó dùng ánh mắt xin lỗi để nhìn Bách Phú.

“Đầu nổ boom” làm sao dễ dàng chịu đi, chỉ cảm thấy rõ ràng anh chàng này thấy Bách Phú xinh đẹp nên mới bỏ qua như thế, lại càng cố xông lên phía trước lôi kéo động thủ với Bách Phú.

Chỉ nghe thấy ‘chát’ một tiếng, một cái tát rơi xuống, song không phải trên gương mặt Bách Phú, mà là trên mặt của ‘đầu nổ boom’ !

“Cô .... cô dám đánh tôi sao ?” — “Đầu nổ boom” như phát điên, xông thẳng vào Bách Phú.

Bách Phú lại không thêm cử động nhiều, một tay nắm ngay lấy cổ cô ta, nở nụ cười kiêu diễm nói : “Người không nên nói với ta như thế.”

Anh chàng bên cạnh thấy “đầu nổ boom” bị bắt nạt, vốn định lên giúp, nhưng lại bị ánh sáng khiếp người trong đôi mắt Bách Phú dọa cho không dám cử động. Bởi vì lúc này, Bách Phú giống như ma quỷ, hai con mắt đang phóng ra ánh sáng đỏ rực, bất cứ ai nhìn thấy, cũng bị dọa cho sợ hãi.

Phải đến nửa ngày sau khi Bách Phú rời đi, hai người này mới hồi phục lại được tinh thần. “Đầu nổ boom” rõ ràng ủy khuất khóc ầm cả lên. Anh chàng kia lại chỉ liên tục nhủ thầm may mà đã xong chuyện, nếu không, chỉ e bản thân anh ta cũng không thể đối phó lại được cô gái vừa xinh đẹp, lại vừa đáng sợ kia.

*

Sau khi về đến nhà, Bách Phú mới dần dần hồi phục lại như cũ, lại đeo kính lên, cô cũng cuối cùng đã hiểu vì sao người khác lại sợ hãi mình đến vậy.

“Mình từ lúc nào biến thành ra thế này ?” Bách Phú trở lại phòng, ủ rũ tự hỏi : “Vừa rồi ngọn lửa trong lòng đó là sao ? Giống như có thứ gì đó bị đè nén quá lâu sắp bùng phát lên vậy, vừa nãy mới chỉ là một chút bùng phát lên. Chỉ là một chút .... nếu bùng phát lớn hơn, không biết sẽ có chuyện gì ?”

Nhớ tới “đầu nổ boom” vừa nãy chân mềm nhũn ngã xuống mặt đất, trong lòng lại có chút áy náy, lúc nãy bản thân cô tư thế đó giống như muốn bóp chết cô ta. Dù là cái cô “đầu nổ boom” này đúng là đáng giận, nhưng cũng không đến nỗi phải giết như thế chứ ? Vậy mà vừa rồi bản thân cô lại có ý nghĩ muốn giết chết cô ta, giống như .... bản thân cô đột nhiên đã biến thành một người khác hoàn toàn.

Bách Phú dùng chăn phủ kín đầu mình, không muốn lại phải đối mặt với một bản thân như vậy nữa. Đến câu chuyện ở linh đường định kể cho Thọ sản và Dịch Đạo, cô cũng quên mất luôn.

Có điều, chỉ yên tĩnh được năm phút, Bách Phú đã nhận được điện thoại của Ninh Tiêu — không thấy Đặng Hân đâu nữa.

Hóa ra, sau khi tham gia tang lễ của Tuyết Phi, Đặng Hân không về thẳng nhà, mà đến công ty tìm Ninh Tiêu. Cô bỗng nhiên vô cùng bất thường nói tiếng yêu với Ninh Tiêu, còn muốn Ninh Tiêu nhất định phải cho cô một đáp án.

Sau khi suy nghĩ mấy lần, Ninh Tiêu vẫn vô cùng khó xử, lấy lý do ‘còn bận công việc, không có thời gian cho tư tình nam nữ’ làm lời từ chối Đặng Hân. Nào ngờ Đặng Hân bỗng nhiên mất bình tĩnh khóc cười ầm ỹ hết cả lên, còn không ngừng chỉ vào Ninh Tiêu chửi mắng.

“Không thể như thế !” Nghe đến đây, Bách Phú tức giận phản bác lại.

“Tôi biết là khó tin, nhưng tất cả đều là sự thật.”

Về bất đắc dĩ cùng lo lắng của Ninh Tiêu khiến Bách Phú không thể không thừa nhận chuyện này là thật. Đầu tiên là chuyện Tổng Tuyết Phi tự đứng nhảy lầu tự sát, giờ lại đến Đặng Hân tự đứng phát điên. Bách Phú u ám căn chặt cánh môi, chỉ sợ Đặng Hân rồi cũng giống như Tổng Tuyết Phi kia.

Thấy bộ dạng lo lắng của Bách Phú, người bên cạnh cũng cuống hết cả lên, Trương Dương, Dịch Đạo, Thợ săn, thậm chí ngay cả Anh Đào cũng gia nhập đội ngũ tìm kiếm Đặng Hân.

Đúng lúc mọi người đã chuẩn bị xong, chuẩn bị ra cửa, thì Mậu Ly bỗng xuất hiện.

“Anh đúng là xuất quỷ nhập thần.” Trương Dương gương mặt không chút biểu tình nói.

Mậu Ly ngay cả khóe mắt cũng không nhìn Trương Dương một cái, dịu dàng nói với Bách Phú: “Đi theo tôi, tôi giúp cô tìm cô ấy.”

“Anh biết chúng tôi đang tìm ai sao?” Thợ săn nhúm mày hỏi.

Bách Phú đang lòng nóng như lửa đốt nào còn để ý đến chuyện này, sống chết gặt đầu. Mậu Ly khỏe miệng khê động, đi phía trước dẫn đường.

Theo chân Mậu Ly, mấy người Bách Phú phân làm hai xe đến một công viên ở nơi ngoại ô hẻo lánh. Rẽ đến bảy tám lần, hơn mười mấy phút lái xe, bọn họ mới dưới một gốc cây to như eo con voi tìm thấy Đặng Hân.

Còn Đặng Hân lúc này đang mất ý thức nằm dưới tán cây, trên cổ là một vòng dây nhựa to dùng quấn quanh.

Trương Dương xem thử hơi thở của Đặng Hân, sau đó vui vẻ hét lớn lên: “Bách Phú đừng lo nữa, cô ấy chưa chết, chúng ta mau đưa cô ấy tới bệnh viện đi thôi, sẽ không sao đâu.”

Sau khi mang Đặng Hân lên xe, Trương Dương lái xe một mạch đến bệnh viện gần nhất, còn không may bị camera trên đường chụp lại do phóng quá tốc độ.

Cũng may, bác sỹ nói với mọi người, Đặng Hân chỉ là bị ngất đi, chứ không có gì đáng ngại, còn bảo mọi người cứ về nghỉ ngơi, hai ngày sau hẳn đến thăm cô.

Đối với ý kiến này của bác sỹ, Bách Phú kiên quyết phản đối. Cô đau khổ cầu xin bác sỹ cho cô được ở lại chăm sóc bệnh nhân, vì thực sự cô không hề muốn sự việc của Tổng Tuyết Phi lại tái diễn.

Vị bác sỹ trẻ tuổi này quá dễ mềm lòng, nhìn thấy Bách Phú khẩn cấp đến vậy, hơn nữa bệnh nhân kia lại là tự sát, có lẽ bên trong còn có nội tình, bèn miễn cưỡng gặt đầu đồng ý.

Mấy người ở bên cạnh không hiểu được sự lo lắng này của Bách Phú, chỉ xem là cô do quá lo lắng, cũng không nói gì hơn. Bởi vì chỉ được một người ở lại chăm bệnh nhân, nên đương nhiên cũng chỉ mình Bách Phú ở lại.

Bách Phú trầm hạ quyết tâm, dù cho có mệt bao nhiêu, có buồn ngủ đến thế nào, cũng không được ngủ quên! Nhất định phải chăm sóc Đặng Hân cho tốt, không thể để cô ấy xảy ra bất cứ chuyện gì.

Nhớ lại, Bách Phú vừa đến khách sạn đã quen Đặng Hân. Đặng Hân cũng ngoài Trương Dương ra, thì Bách Phú chính là người bạn đầu tiên, cũng là người bạn đã giúp đỡ cô nhiều nhất. Đối với Bách Phú mà nói, Đặng Hân sớm đã không chỉ là một người bạn, mà còn là người thân, người trong nhà!

Đặng Hân cũng như Bách Phú, cũng sớm đã không có người thân ở bên cạnh, một mình cô đơn sống ở trên thế giới bận rộn này. Không có ai quan tâm lúc cô ốm đau, ngoài Bách Phú.

Chính vì thế, mà hai người họ mới thường xuyên quan tâm chăm sóc lẫn nhau, tình bạn trong đó cũng chỉ có hai người họ mới hiểu được.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Làn Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138: Quyển 5 - Chương 137: Hồn Bất Tử (Sáu)

Bách Phú yên tĩnh ở trong phòng bệnh, đợi chờ thời gian chậm rãi trôi qua. Dù cho chu công (cơn buồn ngủ) có lớn mạnh đến thế nào tới làm phiền, Bách Phú vẫn cố gắng hết sức để tỉnh táo, chăm chú để ý Đặng Hân.

Mãi cho tới khuya, Đặng Hân mới tỉnh lại.

“Cậu tỉnh rồi sao?” Bách Phú vui đến mức thiếu chút nữa là hét to lên.

“Bách Phú? Sao cậu lại ở đây?” Đặng Hân mê man nhìn Bách Phú trước mắt mình, khó hiểu ngó bốn phía xung quanh. “Đây là nơi nào?”

“Nơi đây là bệnh viện.”

“Bệnh viện ? Tại sao tớ lại ở bệnh viện ?”

“À . . . .bởi vì cậu đột ngột bị bệnh.”

“Hả ? Bệnh gì thế ?” Đặng Hân mở lớn miệng hỏi.

“Ngộ . . . .ngộ độc thực phẩm” gương mặt Bách Phú nghiêm túc, thoát nhìn quả thực rất đáng tin.

“Oh, cảm ơn cậu đã chăm sóc tớ.”

“Chúng ta là bạn bè, sao còn nói những lời này.”

“Bách Phú, tớ khát quá, có thể đi lấy cho tớ cốc nước không ?”

“Được chứ.” Bách Phú lập tức cầm lấy cốc, nhưng khi đến cửa lại nhìn không được quay lại dặn dò một câu : “Tớ rất nhanh sẽ về thôi, cậu ngàn vạn lần đừng có chạy đi đâu đấy nhé, bất luận có chuyện gì, cũng phải đợi tớ về.”

Thấy Đặng Hân vô lực gật gật đầu, Bách Phú mới nhanh chóng đi ra ngoài. Bởi vì giờ đã quá khuya, nơi lấy nước nóng lại ở xa, Bách Phú không thể không tăng tốc độ dưới chân. Toàn bộ hành lang đều vang lên tiếng bước chân của Bách Phú, điều này lại càng làm cho xung quanh có vẻ yên tĩnh hơn. Đi mãi đi mãi, trái tim Bách Phú đột nhiên thót lại. Ở con đường chỉ có khoảng mười mấy mét, giờ hình như đang dài ra đến vô hạn.

Cẩn thận, Bách Phú cẩn thận đi về phía trước, bên tai dường như lại vang vang từng trận tiếng cười như có như không. Bách Phú toàn thân ra đầy mồ hôi lạnh, con ngươi tròn tròn vụn vặt cảnh giác nhìn chăm chăm vào hành lang tối om phía sau.

Song trên hành lang vẫn như cũ chỉ có mình hình bóng cô độc của Bách Phú, không nghĩ nhiều hơn, giả bộ như không nghe thấy gì hết, Bách Phú dứt khoát chạy nhanh về phía trước.

Không biết là đã xảy ra chuyện gì, chạy mãi chạy mãi, Bách Phú phát hiện ra mình đã đứng trên tầng thượng của bệnh viện. Nơi đỉnh tòa nhà chỉ có một người — Đặng Hân.

Đặng Hân đang đứng ở nơi có rào bao quanh cao nhất trên tầng thượng, có chút mơ màng nhìn chăm chăm vào ánh đèn mê ly phía dưới, tựa hồ như dưới kia có thứ gì đó đang vô cùng thu hút cô vậy. Chậm chậm, Đặng Hân từng chút từng chút hướng về phía hàng rào, còn quay đầu lại nhìn Bách Phú.

“Đặng Hân ! Đặng Hân cậu mau quay lại đây !” Bách Phú vừa hô to, vừa chạy về phía Đặng Hân.

Bách Phú một tay kéo lấy Đặng Hân đã đặt chân lên hàng rào, muốn cố sức kéo cô quay lại an toàn. Nhưng sức lực của Đặng Hân lại lớn đến không thể ngờ được, không những kéo Bách Phú cùng xuống, mà ngược lại còn đem Bách Phú văng qua bờ tường.

Bách Phú mất đi cân bằng lập tức ngã khụy gối xuống trên bờ tường, đầu gối va đập đau vô cùng. Cô ngẩng đầu lên nhìn, lại không hề nhìn thấy Đặng Hân mà mình đang vô cùng lo lắng, chỉ nhìn thấy một gương mặt xa lạ khác.

Là nam sinh kia !

Là nam sinh thần bí xuất hiện ở trên linh đường của Tống Tuyết Phi !

Bách Phú trong lòng cả kinh, lập tức hiểu được, mục tiêu của đối phương không phải là Đặng Hân, mà chính là Bách Phú cô.

“Hóa ra là anh sao.” Bách Phú cố gắng làm mình bình tĩnh lại, dù sao đã có thể xác định Đặng Hân không gặp nguy hiểm, điều này đã khiến Bách Phú được an tâm phần nào. “Tống Tuyết Phi là do anh hại chết đúng không ?”

Nam sinh kia ngửa mặt lên trời cười to, thanh âm và gương mặt dần dần biến hóa. Chỉ trong một phút ngắn ngủi, từ một thanh niên trẻ khoảng hai mươi tuổi đã biến thành một người khoảng ba mươi tuổi, là một thiếu phụ trẻ tuổi với gương mặt từng trải.

Cô ta . . . .chính là cô gái trên gương mặt đầy những vết sẹo đáng sợ lần trước sao ?

Bách Phú trong lòng thầm nghĩ : người phụ nữ này không giống với kẻ đặc biệt ác độc, nhưng bờ môi mỏng dính kia lại có mấy phần sắc bén đáng sợ.

Cô gái này mái tóc được búi cao cao trên đỉnh đầu, xem ra giống với phong cách thời xưa. Nhưng lại phối hợp với thân hình nam sinh áo phông quần bò, rõ ràng là thực buồn cười, lại vừa cổ quái.

“Hừ.” , thiếu phụ lạnh lùng nhếch khóe miệng , “Con tiện nhân đó, nếu như không phải là nó, ta có chết thảm như thế này không ?”

Bách Phú sững sờ, không thể tin được hỏi lại : “Ý của cô là . . . .Tống Tuyết Phi hại chết cô sao ?”

“Hừ, không sai, nó chính là con tiện nhân Úc Liên !” Thiếu phụ căm giận bất bình tiếp tục nói : “Con tiện nhân này, cả ngày chỉ biết bày ra bộ dạng liêu

yếu đào tơ đáng thương đi câu dẫn nam nhân ... ..hơn nữa, còn hại ta chết thảm như thế này !”

Thiếu phụ sắc mặt càng thêm dữ tợn, không biết có phải vì lệ khí trong lòng tăng lên hay không, mà những vết sẹo bị dao cắt kinh khủng kia lại càng hiện rõ trên gương mặt cô ta. Vết dao ở hai bên cái miệng nhỏ nhắn kia, đang chảy đầm đìa máu tươi, đủ để Bách Phú tưởng tượng ra được cảnh tượng thảm thương lúc đó, cùng với mọi đau khổ cô ta đã phải chịu đựng. Bách Phú thậm chí còn nghe thấy, âm thanh từng giọt máu đang tí tách rơi xuống trên nền đất. Cúi đầu xuống nhìn, đến bức tường dưới chân của Bách Phú cũng đã bị máu tươi nhuộm đỏ.

Lời cô ta nói là thật sao ? Bách Phú không ngừng cân nhắc.

Bức ảnh Tổng Tuyệt Phi trên linh đường, biểu tình nhu nhược xinh đẹp tuyệt trần kia đang lóe lên trong ký ức của Bách Phú. Nhưng Bách Phú thật sự không cho rằng thiếu phụ mang gương mặt trắng bệch oán hận vô cùng này, lại sẽ có một tâm địa độc ác.

Có thể là vì trước đây quá thống khổ, bộ mặt của thiếu phụ thỉnh thoảng lại run rẩy mấy cái, đến thân thể cũng run rẩy theo. Loại ả nhân khổ sở này, đến Bách Phú cũng không dùng được mà động lòng.

“Cô rất thống khổ đúng không ?” Bách Phú nhỏ giọng hỏi.

Thiếu phụ liếc Bách Phú một cái, trong mắt có một tia phức tạp lóe lên : “Sao có thể, ta đã chết rồi, làm sao còn cảm giác được sự thống khổ.”

“Cô không phải gạt tôi nữa.” Bách Phú có chút thương hại đáp : “Nếu cô không thống khổ đến vậy, sao lại giống như hiện giờ. Cô xem, vết thương của cô vẫn đang chảy máu kia kìa.”

Thiếu phụ cúi đầu nhìn mặt đất bị máu tươi của mình nhuộm đỏ, có chút thất thần.

“Cô vì sao lại để chính mình vĩnh viễn đắm chìm trong thống khổ thế ? Tuyệt Phi đã chết, cho dù cô ấy kiếp trước có thực sự từng hại cô, nhưng cô cũng đã báo thù được rồi. Đừng hại thêm những người vô tội khác nữa !” Bách Phú tiếp tục khuyên giải, lúc này đây cô thực lòng rất hi vọng cô gái bị chấp niệm của bản thân trói buộc này có thể được giải thoát.

“Đúng vậy, ta rất thống khổ ... ..thống khổ đã một ngàn năm rồi ... ..ngươi có biết một ngàn năm này ta đã phải trải qua thế nào không ? Ngày nào cũng đều như vậy, đau đớn, cô đơn, không cam tâm, buồn khổ ... ..ta không muốn phải tiếp tục thế này nữa ... ..”

Bách Phú trong lòng thờ phào, cô ta cuối cùng đã nghĩ thông suốt rồi sao ?

Còn chưa kịp vui mừng, thiếu phụ đã đem gương mặt đầy sẹo quay sang Bách Phú, trên gương mặt âm hiểm hiện lên nụ cười quỷ dị .

“Đúng, ta không muốn phải tiếp tục như thế nữa ... ..ta muốn tự do, ta muốn báo thù, ta muốn đòi đòi kiếp kiếp tìm chuyển thế của Úc Liên, khiến cô ta vĩnh viễn không được bình an ! Ha ha ha ha ... ..”

Cái gì ? Không phải chứ ! Bách Phú hoàn toàn tròn tròn mắt .

Thiếu phụ vẫn cười như cũ, khi thì xinh đẹp, khi thì đáng sợ, “Nếu ta muốn có được tự do, vì vậy, ngươi nhất định phải chết !”

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139: Quyển 5 - Chương 138: Hồn Bất Tử (Bảy)

Vừa thấy nụ cười thâm hiểm của thiếu phụ , Bách Phú trong lòng đã kêu thảm, nhưng không kịp nữa, chỉ nhẹ nhàng đẩy một cái, Bách Phú đã bị quăng mạnh ngã xuống dưới !

Bách Phú sợ tới mức hai mắt nhắm chặt lại, chỉ nghe thấy tiếng gió vù vù ở bên tai : lần này chết chắc rồi !

Nhưng, chờ đợi Bách Phú lại không phải mặt đất lạnh như băng và cơn đau đớn toàn thân, mà là một cái ôm mềm mại ấm áp.

“Mậu Ly ?” Bách Phú kinh ngạc nhìn gương mặt tuấn mỹ trước mắt, lúc này mới phát hiện ra mình không biết làm sao mà đã quay trở lại sân thượng rồi.

Mậu Ly cười nhẹ một cái, trong mắt dường như còn cất giấu không biết bao nhiêu ánh sao, khiến Bách Phú không dùng được có chút đỏ mặt, hoàn toàn quên đi nghi vấn của chính mình.

“Cô không sao chứ ?” Mậu Ly dịu dàng hỏi han.

“Không sao.” Bách Phú cúi thấp đầu trả lời.

Mậu Ly chậm rãi đem Bách Phú đặt xuống mặt đất, Bách Phú nhìn nhìn bốn phía, kỳ lạ hỏi : “Người vừa nãy đâu ?”

“Để cô ta chạy mất rồi.”

“Oh.” Bách Phú ngây ngốc đáp lại, lập tức lại cuống lên : “Aiya , Đặng Hân ... ..”

Nói xong, Bách Phú quay đầu liền chạy. Song lại bị Mậu Ly ở phía sau kéo giữ lại : “Cô ấy không sao, đã ngủ say rồi. Tôi đã ở xung quanh chỗ cô ấy nằm bày kết giới, nếu tên kia còn đến quấy rầy cô ấy, tôi sẽ lập tức biết ngay.”

“Oh.” Bách Phú lúc này mới yên lòng.

Nhìn thấy Bách Phú gương mặt lộ vẻ mệt mỏi, Mậu Ly quan tâm đề nghị : “Không bằng chúng ta đi ăn ít gì đi, tôi biết một nhà hàng ở xung quanh đây làm đồ ăn ngon lắm.”

Sờ sờ cái bụng đã đói đến lép kẹp của mình, Bách Phú lộ ra nụ cười tham lam.

Mậu Ly nói không hề sai, nhà hàng này đúng là làm đồ ăn rất ngon, tuy rằng chỉ là quán ăn vỉa hè, nhưng mùi vị lại thực sự ngon đến không còn gì để chê.

Bách Phú ngồi xuống, bèn gọi một bát lớn cháo xương heo, một đĩa phở xào, còn có rau xà lách, món kho cũng gọi một đồng. Mậu Ly không nói, chỉ nhìn Bách Phú cười, giống như chỉ cần nhìn thế cũng đã thấy no rồi vậy.”

Ăn như hùm như hổ hết nửa buổi, Bách Phú mới phát hiện Mậu Ly chẳng đụng đến bất cứ một thứ gì.

Sao anh không ăn đi ? Không đói sao ?” Bách Phú vừa ăn vừa nói, cũng chỉ có Mậu Ly mới nghe hiểu được cô đang nói gì.

“Cô ăn đi, tôi không đói bụng.”

“Anh không ăn à.” Bách Phú có chút bất mãn chu cái miệng nhỏ lên “Sớm biết tôi đã không gọi nhiều thế này. Chỉ có một mình tôi ăn thì còn ý nghĩa gì nữa ?”

Nghe Bách Phú lầm bầm oán giận, Mậu Ly cười cười, không nói nhiều, trực tiếp cầm đũa lên ăn cùng Bách Phú.

“Thế mới đúng chứ !” Bách Phú vui vẻ cười cười, “Ném cái này, ngon cực.”

Cứ như vậy, hai người họ đem cả bàn đầy thức ăn ăn hết sạch. Lúc tính tiền, đến cả bà chủ cũng trợn hết cả mắt, buôn bán ở đây đã nhiều năm, bà chưa bao giờ nhìn thấy có người ăn nhiều đến như thế !

Trên đường về, Bách Phú và Mậu Ly vừa đi vừa nói chuyện : “Mậu Ly à, anh sao lại ở trên tầng thượng đó thế ?”

“Tôi đã ở trên người cô lên làm chút pháp thuật, như vậy bất luận cô có nguy hiểm gì tôi đều biết được.” Mậu Ly nhìn vào mắt Bách Phú hỏi , “Cô sẽ không giận chứ ?”

Bách Phú mỉm cười nói : “Sao có thể, tôi biết là anh quan tâm tôi mà.”

“Như vậy thì anh luôn ở gần bệnh viện này hay sao ?”

“Đúng vậy.”

“Có điều, anh làm sao lại tốt với tôi thế ?”

Mậu Ly trong ánh mắt âm thầm hân, không nói gì thêm.

Thấy Mậu Ly khó xử, Bách Phú cũng không truy vấn thêm, nhanh chóng chuyển đề tài : “Mậu Ly, vừa rồi rõ ràng tôi đã rơi xuống dưới, anh làm sao mà cứu tôi lại được ?”

“Ừm... ..”

“Là dùng ảo thuật sao ?”

“Đúng vậy.”

“Woa , bây giờ ảo thuật cũng thần kỳ đến thế sao ? Rõ ràng là có thể cải tử hồi sinh ... ..ha ha , anh thực giống như Spide man quá .”

... ..

*

Ngày hôm sau, Đặng Hân xuất viện. Tuy rằng đã không còn thất thường như mấy hôm trước, nhưng rõ ràng vẫn có vẻ trầm mặc hơn lúc thường rất nhiều. Bách Phú rất muốn ở bên cô ấy nhiều hơn, để cô ấy được nghỉ ngơi thêm chút nữa. Song Đặng Hân nhất định không chịu, cứ muốn tới công ty để làm.

Thấy thực sự không lay chuyển được Đặng Hân, Bách Phú chỉ đành nhờ Mậu Ly đưa Đặng Hân về nhà thay quần áo, rồi tới thẳng công ty làm việc. Kỳ thực, chuyện bị làm lớn như vậy, Bách Phú rất lo Đặng Hân sau khi về công ty, sẽ xấu hổ, thậm chí còn bị người ta chế nhạo, cho nên bản thân cô cũng tới công ty theo.

Thấy Đặng Hân đi làm trở lại, người trong công ty quả nhiên thì thầm to nhỏ. Bách Phú nhủ hàng lông mày, len lén liếc Đặng Hân mấy cái, khi thấy Đặng Hân vẫn ung dung bình thản, bộ dạng không để ý chút nào, Bách Phú lúc đó mới nhẹ thở ra một hơi.

Hiển nhiên, Ninh Tiêu cũng không thể ngờ Đặng Hân lại nhanh như vậy trở về công ty, cũng vì thế mà có chút không tự nhiên. Thấy thế, Bách Phú tìm một cái cớ, để mình và Ninh Tiêu được nói chuyện riêng với nhau mấy câu.

“Đặng Hân cô ấy không sao chứ ?”

“Anh nếu lo lắng tại sao không tự mình đến bệnh viện thăm cô ấy một chút ? Trương Dương cũng đã điện thoại cho anh rồi, đúng không ?”

Ninh Tiêu có chút bất đắc dĩ nhìn ra phía cửa sổ : “Tôi thật sự rất muốn đi thăm cô ấy , nếu cô ấy có chuyện gì, tôi cả đời này cũng không thể sống thoải mái được ... ..nhưng, tôi rất sợ bản thân mình lại làm ra hành động quan tâm gì đó trên mức tình bạn gây tổn thương đến cô ấy, cô hiểu không ?”

Sự buồn khổ của Ninh Tiêu, Bách Phú đương nhiên hiểu rõ, nhưng tình cảnh của Đặng Hân quả thực rất khó khăn, thân là bạn tốt nhất của cô ấy, nhất định phải giúp cô ấy cho tới cùng : “Tôi hiểu ý của anh,nhưng trốn chạy không phải là cách tốt nhất để giải quyết vấn đề. Anh vẫn nên tìm một cơ hội mà nói chuyện với Đặng Hân một chút, nếu không sẽ còn làm tổn thương đến cô ấy hơn !”

Suy nghĩ một lúc lâu, Ninh Tiêu mới đáp lại : “Cô nói đúng, trốn tránh chẳng thể giải quyết được vấn đề. Tôi sẽ tìm cô ấy để nói chuyện, cô cứ yên tâm”

Thấy Ninh Tiêu đã đáp ứng sẽ chăm sóc tốt Đặng Hân, Bách Phú mới ngừng dằn dò, ngàn vạn lần không yên tâm rời đi.

Nhưng, sự thật đã chứng minh, sự lo lắng của Bách Phú không hề dư thừa.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Quyển 5 - Chương 139: Hồn Bất Tử (Tám)

Chuyện Đặng Hân như phát điên nói lời yêu với thái tử gia của công ty sớm đã truyền khắp trên dưới. Cũng có người, thậm chí còn đến cả chuyện Đặng Hân tự sát cũng biết, lại còn mang tin tức bệnh viện chữa trị và phòng bệnh của cô công bố ra ngoài. Nhất thời, Đặng Hân trở thành ‘minh tinh’ được chú mục nhất trong hơn một ngàn nhân viên của công ty. Chỉ cần Đặng Hân vừa xuất hiện, thì ngay cả nơi đang nặng nề nhất cũng biến thành náo nhiệt, huyền náo vô cùng.

“Chính là cô ta ! Chính cô ta đã dám bày tỏ yêu đương với thái tử gia của công ty mình đấy, đáng tiếc là bị cự tuyệt. Ha ha ha ha ... ..thực nực cười.”

“Cô gái này thật không biết xấu hổ, còn dám vác mặt về công ty, nếu là tôi nhất định đã từ chức không làm nữa rồi!”

“Mau xem, mau xem, người ngòm như thế kia còn vọng tưởng làm bà chủ của bọn mình?”

“Cô nói xem cô ta là yêu thái tử gia của chúng ta thật, hay là vì tiền?”

“Đương nhiên là vì tiền chứ còn gì! Loại con gái này, đầu tiên là dựa vào quan hệ gần gũi mà được ban lộc! Tâm cơ đúng là sâu quá đi!”

....

Lời đồn càng truyền càng rộng, cũng càng mắng càng khó nghe hơn. Không chỉ nói Ninh Chân Hoa, Ninh Tiêu, thậm chí đến cả Ý Lệ – Ý Cương cũng được nghe chuyện này, còn mượn cơ hội chê cười Ninh Tiêu.

Vì thế, Ninh Tiêu vốn định họp riêng để cảnh cáo những người lắm chuyện kia, nhưng, lại nghĩ cách làm của mình chỉ khiến cho sự việc càng lớn thêm, oán hận càng sâu. Thân là thái tử gia đương nhiên không sợ ai dám làm gì, có điều Đặng Hân lại bị mắng chửi thậm hại hơn nhiều. Cho nên không thể không nhịn xuống, trong lòng hi vọng Đặng Hân đủ kiên cường để đối mặt với những chuyện này.

Ninh Tiêu đã tìm Đặng Hân để nói chuyện một lần, nhưng sự bình tĩnh của cô khiến cho Ninh Tiêu có chút giật mình. Nếu không phải là chuyện đã từng xảy ra với mình, anh ta chắc hẳn sẽ hỏi một câu chuyện này đã từng xảy ra hay chưa.

Đặng Hân thì vẫn như trước, vẫn cùng Bách Phú đi mua sắm, tập thể dục, cứ như thể những chuyện không vui đang phát sinh là chuyện của người khác vậy. Nhưng đối mặt với một Đặng Hân bình tĩnh như thế này, Bách Phú vẫn trước sau không thể an tâm được. Dù sao kẻ đầu sỏ gây nên những chuyện này còn chưa bị tìm ra, mà sự khác thường của Đặng Hân cũng đã bị Mậu Ly khẳng định là vì nữ quý mê hoặc.

Nhớ tới trường đại học mà nam sinh kia đã từng nói, Bách Phú vốn định tự mình tới đó điều tra một chút, xem có thể tìm được manh mối gì hay không. Nhưng, còn chưa đợi Bách Phú có hành động gì, thì tin tức trên báo chí chứng minh cô đã chậm một bước.

Nam sinh kia đã chết, hơn nữa còn chết rất thảm. Trên ngực bị một cái lỗ đen ngòm to đủ để xuyên qua thân, thi thể còn bị treo tít trên một cây đại thụ cao đến gần mười thước.

Do tính chất sự kiện quá mức ác liệt, thủ đoạn tàn khốc, nên đã bị truyền thông làm ra càng lớn. Có điều cũng bởi vậy, mà tra ra được trước khi Tổng Tuyết Phi chết, cũng chính là nam sinh này đã phát ra hơn một ngàn lời đăng nhục mạ trên mạng, đã kích nhân thân của Tổng Tuyết Phi. Lời lẽ của những lời nói này vô cùng ác độc, khiến người đọc không khỏi cảm thán, rằng những lời này thật sự xuất phát từ một sinh viên đại học đã được dạy dỗ giáo dục hay sao ?

Tuy nhiên, những bài post với lời lẽ độc ác này lại có số lượng bạn đọc mạng tương đối lớn, thậm chí còn liên kết lại một chỗ cùng tiến hành nhục mạ Tổng Tuyết Phi. Thật đúng là không còn gì để nói!

Người này còn từng theo dõi Tổng Tuyết Phi, còn từng nhét những lời bôi vạ vào khe cửa nhà cô, thậm chí là cả sau đêm diễn kia nữa. Những bức thư này cũng bị cha của Tổng Tuyết Phi lấy ra, đăng hết cả lên trên báo.

Bạn bè của cậu ta nói, người này trước kia tuy rằng cũng thường xuyên có những phát ngôn chửi bới, nhưng cũng không đến nỗi ác liệt như với Tổng Tuyết Phi, rõ ràng như kẻ thù từ kiếp trước vậy! Cậu ta gần đây thái độ đối đãi với bạn bè cũng biến thành vô cùng chanh chua, những người bạn học có quan hệ tốt cũng đã cách xa cậu ta, không còn để ý tới.

Cậu nam sinh này cũng bị nữ quý oán khí kinh khủng kia ảnh hưởng hay sao?

Bách Phú trầm nghĩ, tại sao nữ quý đó lại cứ tìm cậu ta chứ không tìm ai khác ? Chỉ e cũng phải trách chính bản thân cậu ta. Người phụ nữ có lời nói ác độc đó tìm thể thân là nam nhân có lời nói ác độc chẳng ? Thật đúng là châm chọc ! Điều này cũng dẫn đến một vấn đề, nữ quý đó đã rời khỏi người của nam sinh này, vậy thì hiện giờ đang ở đâu ?

Bách Phú đem lo lắng của mình nói với Mậu Ly, từ sau lần ăn cơm trước, cô ngày càng thân cận với Mậu Ly hơn. Mậu Ly cũng đặc biệt đưa cho Bách Phú một chiếc vòng cổ pha lê trong suốt, đại khái trên đó có một mặt dây to bằng hạt đào, ở giữa còn cất giữ một cái lục lạc màu đỏ tía. Mậu Ly nói, chỉ cần Bách Phú nhẹ nhàng lắc chiếc lục lạc xinh xắn kia, là anh ta sẽ lập tức xuất hiện ở trước mặt Bách Phú.

Nắm chuôi vòng này trong tay, Bách Phú cười vô cùng vui vẻ, cái anh Mậu Ly này luôn khiến cô có cảm giác an toàn thân thiết khác hẳn bình thường. Chỉ là hôm nay, sắc mặt của Mậu Ly vô cùng khó coi, dường như bộ dạng đang có gì đó không thoải mái vậy.

Mậu Ly nói với Bách Phú, nữ quý kia nhanh thôi sẽ xuất hiện, chỉ cần nó xuất hiện, anh ta sẽ có thể cảm nhận được. Đến lúc đó, anh ta và Bách Phú sẽ cùng bắt nó.

“Tôi, tôi có được không ?” Bách Phú hỏi, cô tuy rằng thật sự rất muốn trợ giúp cho Mậu Ly, nhưng lại tự nhận mình chẳng có chút bản lĩnh nào.

“Cô làm được, chỉ có cô mới bắt được nó.”

Câu trả lời thần nhiên mà chắc chắn của Mậu Ly khiến cho Bách Phú tin tưởng, chỉ cần là lời anh ta nói, nhất định sẽ không sai: “Tôi biết rồi, yên tâm, tôi nhất định sẽ dùng cảm ứng anh bắt cô ta!”

Biểu tình kiên cường của Bách Phú lại khiến cho Mậu Ly có chút mất mát: “Thực xin lỗi, nếu như tôi đủ mạnh mẽ, sẽ không để cô phải gặp nguy hiểm, để cô thương tâm u buồn.”

“Đừng nói thế! Anh đã giúp tôi rất nhiều, tôi mới thực ngại lắm.”

Nhìn thấy cái miệng nhỏ nhắn đang chu lên của Bách Phú, Mậu Ly cười cười, có lẽ chỉ khi ở trước mặt Bách Phú, anh ta mới cười như vậy. v

*

Chớp mắt đã qua năm ngày, những lời đồn đãi không hề giảm bớt chút nào, ngược lại còn như có phần tăng thêm, hôm nay cũng như vậy.

Khi Đặng Hân tới phòng tài vụ lấy một ít tư liệu, lại bị một vị kế toán lão làng đã ở trong công ty hơn mười mấy năm hung hăng gây thương tổn.

“Xin chào, kế toán Lâm, Ninh tổng bảo tôi tới lấy bảng báo cáo tài vụ hai tháng trước.” Đặng Hân mỉm cười nói với kế toán Lâm.

Kế toán Lâm lạnh như băng dùng khước mắt liếc Đặng Hân một cái, vừa chậm như rùa bước về phía tủ đựng công văn, vừa âm lãnh kỳ quái lắm lắm: “Yo, luôn có những kẻ thích bị mất mặt, nếu là tôi à, sớm đã không sống nữa rồi.”

Nghe xong lời này của kế toán Lâm, Đặng Hân cắn cắn bờ môi, cố gắng bày ra nụ cười, coi như chẳng hề nghe thấy gì.

Nhưng, kế toán Lâm này cũng không hề vì Đặng Hân đã nhẫn nại mà im đi, ngược lại còn hưng phấn hơn: “Yo, giả vờ làm đã điều cũng đâu có giải quyết được vấn đề, chuyện xấu của cô ai mà không biết hả? Danh dự cái gì chứ, bây giờ các cô gái trẻ thực đúng là càng ngày càng không biết tự yêu bản thân, đến chuyện coi hết quần áo bỏ lên giường cũng có người làm . . . .”

Tiếng cười rộ lên xung quanh càng lúc càng vang hơn, Đặng Hân cũng đành giả bộ dỗi trá cười cười: “Thực xin lỗi, Ninh tổng nói phải đưa cho ngài ấy ngay, xin chị nhanh lên một chút!”

“Ồi!” Kế toán Lâm kêu to lên, “Có người lấy thái tử gia ra ép tôi này!”

Sau khi hô to gọi nhỏ, kế toán Lâm trực tiếp chuyển hướng về phía Đặng Hân: “Xin cô đừng có tè bậy cũng phải nhìn lại mình chứ, cho rằng cô là thiên tiên mỹ nữ sao! Còn muốn câu dẫn thái tử gia! Cười chết người mất thôi, đừng có lấy lông gà ra làm cung tên! Mà dù có phải đuổi, thái tử gia cũng là hi vọng được con công cái đa tình là cô, lẽ nào lại là kẻ đã làm kế toán ở đây mười mấy năm như tôi sao ? . . . .”

Nước mắt khuất nhục tràn ngập hốc mắt Đặng Hân, nhưng cô vẫn cố nén không cho rơi xuống. Còn chút lòng tự trọng sót lại, không cho phép cô được ở trước mặt người khác yếu ớt như thế!

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Làn Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141: Quyển 5 - Chương 140: Hồn Bất Tử (Chín)

“Vậy sao? Chị thực xác định như thế sao?” Ninh Tiêu chính vào lúc này xuất hiện ở cửa phòng tài vụ, vừa nãy là đúng là sai anh ta đều rất rõ ràng.

Mấy ngày nay, dài như mấy năm vậy. Ninh Tiêu còn cảm giác thấy thế, vậy thì Đặng Hân nhất định còn khổ sở hơn nhiều.

Ngày ngày nhìn Đặng Hân một mình đơn độc gánh vác tất cả những lời đồn đại cùng áp lực, Ninh Tiêu liền cảm thấy vô cùng thương tiếc. Những lời nói kia ác độc như thế, đến Ninh Tiêu là người đứng ngoài còn cảm thấy không thể chịu đựng được, vậy Đặng Hân thì sao?

Nhất là khi nhìn thấy Đặng Hân luôn lộ ra bộ dạng nơm nớp cười thoải mái giả bộ như rất mạnh mẽ với mình, Ninh Tiêu vô cùng cảm động và đau lòng. Anh ta hiểu, sự kiên cường của Đặng Hân, là vì anh ta.

Vì để cho anh ta không áy náy nữa, tiếp tục sống những ngày giống như trước kia. Đặng Hân đang dùng chính đôi bờ vai mỏng manh của chính mình, để gánh vác sức ép nặng nề không nên thuộc về cô ấy. Nếu so sánh ra, thì anh ta thực chẳng đáng mặt đàn ông.

Ninh Tiêu gương mặt không chút thay đổi đi đến trước mặt kế toán Lâm: “Chị thực sự xác định tôi sẽ không đuổi chị sao? Chị không tôn trọng bạn gái của tôi, chính là không tôn trọng tôi. Tôi không có nhiều thời gian, chỉ có thể cho chị mười giây. Nếu chị còn không xin lỗi cô ấy, tôi sẽ lập tức báo bộ phận nhân sự đánh thư thôi việc cho chị.”

Lời nói này của Ninh Tiêu, thiếu chút nữa đã làm cho những người xung quanh rút hết cả cảm xuống: bạn gái? Chuyện từ khi nào thế?

Ngừng một chút, Ninh Tiêu không buông tha chậm rãi nói với kế toán Lâm sắc mặt đang vô cùng khó coi: “Chị không đồng ý xin lỗi đúng không? Được, tôi lập tức báo phòng nhân sự làm đơn cho chị.”

“Vậy thì xin lỗi vậy.” Kế toán Lâm không phục nói.

“Xin lỗi, chị đã vượt quá mười giây rồi! Tôi nói trong mười giây xin lỗi, là chị phải trong mười giây đó nói xin lỗi. Vượt quá một giây cũng không được!” Ninh Tiêu lạnh như băng quay đầu lại, nói với tiểu Hoàng bên phòng nhân sự đang đứng phía sau hóng hớt, “Tiểu Hoàng, lập tức đi nói với giám đốc Trần, đánh một bản đơn thôi việc cho kế toán Lâm, dựa theo quy định của luật lao động mà bồi thường.”

Tiểu Hoàng sững sốt, lập tức nghe lời đi làm việc, như sợ chính mình cũng sẽ bị cho nghỉ vậy. Bất luận thế nào, lương bổng phúc lợi chỗ này tốt như vậy, công việc bên ngoài kia lại cũng đâu có dễ tìm.

Sau khi tiểu Hoàng rời đi, Ninh Tiêu nói với những người xung quanh: “Lần trước tôi và Đặng Hân có gây gỗ một chút, khiến mọi người hiểu lầm. Bắt đầu từ hôm nay, ai nếu còn tiếp tục không tôn trọng bạn gái tôi, vậy tôi cũng sẽ không tôn trọng người đó nữa, đến lúc đó thì cứ tự động rời đi!”

Bốn bề lập tức trầm xuống, ai nấy tự mình yên lặng trở về chỗ ngồi, tiếp tục công việc đang làm dở.

Còn kế toán Lâm lại giống như một cây to bị trúng sét, từ đầu đến chân đen xì. Những người xung quanh lại càng không để ý đến chị ta, chỉ ở bên cạnh chế giễu. Chị kế toán Lâm này bình thường mồm miệng cũng không tốt lắm, sớm đã đắc tội với không ít người. Nếu như không phải vì đã làm việc ở công ty lâu đến vậy, rồi Ninh lão tổng luôn bên vực, chị e sớm đã bị đuổi lâu rồi. Cũng vì như thế, nên chị ta luôn được thể cậy già lên mặt, không bàn luận thị phi về người khác, thì cũng châm ngòi ly gián, quả thực khiến người khác rất ghét. Có điều nếu mục tiêu không phải bản thân họ, thì ai nấy cũng vẫn rất vui vẻ nghe những chuyện đàm tiếu đằng Đông đằng Tây của chị ta.

Vì vậy, kế toán Lâm lập tức xông đến nhà Ninh Tiêu, trực tiếp đi tìm Ninh lão tổng để mách lẻo.

*

Nghe xong lời mách lẻo đã thêm mắm thêm muối của kế toán Lâm, Ninh Chấn Hoa chậm rãi gật gật đầu, chăm chú lắng nghe. Kỳ thật, về thái độ đối xử với người khác của kế toán Lâm, Ninh Chấn Hoa trong lòng cũng rất rõ ràng. Đã nhiều năm như vậy, không biết có bao nhiêu người từng tố tội chị ta. Có điều nể tình chị ta đã làm việc vất vả ở công ty suốt mười mấy năm, lại là phụ nữ độc thân, nên lần nào Ninh Chấn Hoa cũng chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, giả vờ như điếc.

Có điều lần này, ông cũng thực hết cách. Bởi vì phía bên kia, lại là con trai của chính mình.

Còn về chuyện của Đặng Hân, Ninh Chấn Hoa cũng đã được nghe qua một chút. Mặc dù biết không được rõ ràng, nhưng đối với con trai mình ông tuyệt đối tin tưởng. Dù sao, yêu một người không hề có tội, không ai có tư cách để ở bên cạnh khoa tay múa chân. Ví dụ điển hình là vú Tù, bà đã tận tâm tận lực suốt bao năm chăm sóc ông và con trai, ông cũng đã sớm coi bà như một thành viên trong gia đình này. Dù cho không có cảm giác như khi đối diện với người vợ cũ, nhưng mọi người vẫn sống cùng nhau như một gia đình bình thường, có gì là không tốt ?

Cuối cùng không thể chịu được những lời lải nhải của kế toán Lâm, Ninh Chấn Hoa mở miệng nói: “Tiêu Tiêu giờ đã lớn, tôi cũng đã đem công ty giao cho nó. Nói thực, tôi đã không có cách nào để nhúng tay vào nữa, nếu không, làm sao còn để cho nó làm việc được nữa?”

Thấy kế toán Lâm còn muốn mở miệng, Ninh Chấn Hoa khoát khoát tay, tiếp tục nói: “Như vậy đi, tôi sẽ bảo Tiêu Tiêu làm thêm một chút bồi thường cho cô, dù sao cô cũng đã làm ở công ty lâu như vậy rồi . . . . . Vú Tù à, tôi có chút đau đầu cần nghỉ ngơi, bà giúp tôi tiễn khách nhé.”

Vừa nghe thấy lời này của Ninh Chấn Hoa, vú Tù lập tức từ trong phòng xông ra. Dù không hỏi, thì trong cái nhà này xảy ra chuyện gì cũng không giấu bà ta được. Những rắc rối của Đặng Hân với Ninh Tiêu, bà sớm đã biết. Đối với Đặng Hân, vú Tù lại là vạn phần đồng tình và thấu hiểu.

Yêu một người có gì sai chứ? Bản thân có người mà mình yêu, chỉ cần nhìn thấy người đó ngày ngày bình an, vui vẻ là bản thân đã thấy mãn nguyện lắm rồi. Cái bà cô này dựa vào cái gì mà gây khó dễ cho người khác thế không biết? Hơn nữa vừa nhìn cái mặt kia, gò má cao, môi mỏng dính, chính xác là đồ ưa thị phi!

“Cảm phiền đi về đi!” Vú Tù đứng trước kế toán Lâm gầy gò, có vẻ khá là to lớn: “Nếu không, tôi chỉ có thể đuổi cô đi ra đây!”

Kế toán Lâm tuyệt vọng nhìn chằm chằm vào bóng lưng Ninh Chấn Hoa, thù hận trong lòng với Đặng Hân lại càng sâu hơn một phần: chính là vì con tiện nhân không biết xấu hổ kia, mà cô ta giờ mới mất cả việc, cũng mất hết danh dự!

Ngẩng cao đầu, kế toán Lâm vẻ mặt cao ngạo bước ra ngoài. Vú Tù ở phía đằng sau hung hăng ‘phi’ một tiếng, dùng lực đóng cửa lớn lại.

*

“Anh không cần phải làm như thế đâu.” Đặng Hân cúi đầu nói, không có một chút vui vẻ nào, chỉ có lòng tự trọng đang bị đập vỡ đến khổ sở. Cô thực sự không hi vọng cứ khi mình xấu hổ nhất, khó xử nhất lại bị anh ta nhìn thấy, nhưng Ninh Tiêu vẫn là đã chứng kiến.

Ninh Tiêu nhìn vào mái tóc chính tề của Đặng Hân, nhẹ nhàng nói: “Chuyện này tôi cũng có trách nhiệm, là do tôi xử lý không đủ tốt.”

“Không!” Đặng Hân ngẩng đầu, nở nụ cười có chút ưu thương nói: “Tôi hiện giờ không cần nhất, chính là đồng tình, hơn nữa, anh cũng chẳng nợ tôi gì hết.”

Nói xong, Đặng Hân xoay người rồi đi.

Ninh Tiêu từ phía sau nhìn bờ vai gầy mảnh khảnh của cô, trong lòng nổi lên sự trầm trọng chưa từng thấy. Rốt cuộc mình nên làm thế nào ?

Sự việc còn chưa hết, một lát sau, Ninh Chấn Hoa lại gọi điện thoại tới nói muốn Ninh Tiêu đưa Đặng Hân về nhà cùng ăn cơm. Xem ra, mười phần thì phải có tám chín phần là bà kế toán Lâm kia đã tới tìm cha anh ta. Lẽ nào cha cũng đã coi Đặng Hân là bạn gái mình ?

Có điều, anh ta giờ đã công khai trước mặt bao nhiêu người, sau này phải làm sao? Quan trọng nhất, là những lời khi nãy của anh ta dường như lại khiến Đặng Hân thêm đau lòng, lẽ nào anh ta thực sự lại làm sai nữa sao?

Thực sự không thể nghĩ ra cách gì, Ninh Tiêu bèn gọi điện thoại cho Bách Phú.

Nhận được điện thoại của Ninh Tiêu, Bách Phú lập tức chạy như bay đến.

Ninh Tiêu tự trách mà đem câu chuyện xảy ra buổi chiều kể lại cho Bách Phú, làm cho cô nghe xong sững sốt mất nửa ngày. Tiếp đó, lại hưng phấn mà nói: “Woa, Ninh Tiêu, anh siêu thật đấy!”

“Nhưng Đặng Hân đâu có nghĩ như vậy.” Ninh Tiêu khổ sở nói: “Cô ấy nói không cần tôi đồng tình . . . . .sau đó thì chạy mất.”

“Hà ?”

“Đặng Hân liệu có xảy ra chuyện gì hay không? Đều là tại tôi nói lung tung.” Ninh Tiêu nhớ tới Đặng Hân ngày ngày mặc áo sơ mi cổ cao, không dừng

được mà lo lắng thêm.

Bách Phú suy nghĩ rồi nói: “Không sao, tôi có cách.” Sau đó, Bách Phú cầm chiếc lục lạc trên cổ lắc lắc.

Rất nhanh, Mậu Ly đã thấy xuất hiện. Nghe xong Bách Phú nói, lại nhìn nhìn Ninh Tiêu đang buồn bực, Mậu Ly không nói gì thêm, nhắm hai mắt lại thầmlàm phép.

“Cô ấy hiện giờ không sao cả, có điều tôi nghĩ chúng ta vẫn là nên mau chóng tìm ra cô ấy thì tốt hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142: Quyển 5 - Chương 141: Hồn Bất Tử (Mười)

Không có thời gian để trì hoãn thêm, ba người họ lập tức đi tới chỗ Đặng Hân, nơi đó, nằm ở bên cạnh Châu Giang xinh đẹp.

Nơi này thực là một nơi lý tưởng, hơi gió lạnh nhẹ nhàng thổi tới khiến cho người ta cảm thấy thoải mái vô cùng. Đối diện là những ánh đèn nê ông xanh xanh đỏ đỏ, đẹp đến mức khiến ta khó mà rời ánh mắt. Xa xa trên quảng trường có mấy đôi tình nhân đang ngọt ngào khe khẽ thì thầm, mấy người trẻ tuổi mang theo thú cưng ở bên kia đang nhàn nhả thả bộ. Đặng Hân đang yên lặng ngồi trên một bờ đá, thưởng thức cảnh sông nước mê người.

Sau khi thương nghị, Bách Phú chạy tới bên người Đặng Hân, thân thiết đem cô ôm vào lòng: “Tớ rất cuộc cũng đã tìm được cậu rồi, cậu không tới phòng tập làm tớ suốt ruột quá.”

Đặng Hân vốn định trả lời gì đó, nhưng vừa nhìn thấy mặt Ninh Tiêu, liền lập tức ngậm miệng lại.

“Ai, tớ hỏi Ninh Tiêu xem cậu đi đâu, anh ấy cũng không biết, nên bèn cùng nhau đi tìm cậu.” Bách Phú ôm lấy cánh tay Đặng Hân, hướng về phía Ninh Tiêu hỏi: “Chúng ta đi ăn gì được không?”

“Được.” Ninh Tiêu lập tức trả lời, còn Đặng Hân vẫn như trước không hề lên tiếng.

Bách Phú lại quay sang phía Mậu Ly.

Mậu Ly có chút khó xử nói: “Thực xin lỗi, tôi tới nay ... ..”

Còn chưa nói xong, đã bị cái nhú mày của Bách Phú dọa đến: “Có điều ... tôi tới nay vẫn đi cùng được.” Mậu Ly trả lời có chút gượng ép, nhưng Bách Phú cơ bản vẫn thấy hài lòng.

Lúc ăn cơm, không khí vẫn vô cùng gượng gạo. Sau đó, mấy người họ theo lời đề nghị của Bách Phú cùng đi bar uống. Dù cho rượu bia khá hại thân thể, nhưng lại có thể kéo gần lại khoảng cách giữa người với người.

Sau khi bốn người họ đến nơi, bèn chia ra làm hai cặp ngồi đối diện. Ninh Tiêu với Đặng Hân một bên, Mậu Ly và Bách Phú ngồi bên kia.

Gương mặt tuấn tú của Mậu Ly hấp dẫn tất cả các cô gái nơi này, không ít những cô mạnh bạo còn thân thiện chạy đến gần, nhưng tất cả đều bị thái độ xa cách lạnh lùng của Mậu Ly đuổi đi.

Bách Phú đeo chiếc kính to trên mắt, ở bên cạnh cười ngây ngô, giễu cợt Mậu Ly.

Sau khi uống một ngụm rượu, Bách Phú chỉ cảm thấy cả người nóng lên, suy nghĩ cũng dần khác hẳn lúc trước.

Bách Phú nhẹ nhàng tháo mắt kính xuống, mỉm cười nhìn Mậu Ly.

Mậu Ly lại nhìn chăm chăm vào Bách Phú, đến chớp mắt cũng không.

Bách Phú khi bỏ kính xuống, mị lực cũng không hề thua kém Mậu Ly, cơ hồ các nam nhân đều nhìn chăm chăm vào cô. Từ sau lúc gầy đi, mị lực của Bách Phú ngày càng tăng lên, hiện giờ trước mặt cô là vô số rượu và đồ ăn vặt, tất cả đều do các chàng trai trong quán bar này tặng.

Tuy rằng không uống thêm rượu, nhưng ánh mắt trong suốt của Bách Phú vẫn dần mê ly thêm, mê ly đến như hoàn toàn biến thành một người khác. Bách Phú chìm đắm trong sự thay đổi của chính mình, càng không ngừng đánh giá thể giới xung quanh. Vẻ tươi cười của cô giờ quyến rũ vô cùng, động tác thong thả mà tao nhã. Bất cứ ai khi nhìn vào cô, cũng chỉ có thể nghe thấy âm thanh trái tim mình đang đập, dù cho có là nữ giới cũng có cảm giác như vậy. Cũng kể từ lúc Bách Phú bỏ mắt kính xuống, không một cô gái nào còn có can đảm để đi lên nói chuyện bên cạnh Mậu Ly nữa.

Bách Phú chăm chú vào thứ chất lỏng như máu, từng ly lại từng ly, mang theo nụ cười mê người cùng ánh mắt mê ly.

Mậu Ly nhìn Bách Phú, ánh mắt vô cùng phức tạp: có bất đắc dĩ, có thương tiếc, có cuồng nhiệt, lại có cả ảm nhẫn... ..

Ninh Tiêu và Đặng Hân đương nhiên chẳng hề chú ý đến những điều này, chỉ ngồi với tâm trạng nặng nề anh một ngụm tôi một ngụm uống rượu, nhanh chóng trước mặt đã có một đồng vỏ chai lăn lóc.

Chất cồn quả nhiên có thể khiến cho con người dửng cảm hơn, Đặng Hân có men say vào không còn trầm mặc nữa, đem những lời bản thân nghẹn ở trong lòng biết bao lâu nay nói hết cả ra: “Ninh Tiêu, anh có biết lần đầu tiên nhìn thấy anh tôi đã thích anh rồi. Lần đó là lễ đính hôn của Lăng tổng, anh cứ đứng cùng Bách Phú, còn tôi chỉ có thể ở bên cạnh vụng trộm đứng nhìn anh. Kỳ thật tôi cũng muốn ra đó đứng cạnh anh, cùng khiêu vũ chứ, nhưng tôi lại không dám. Mỗi lần nhìn anh, tim tôi lại đập nhanh vô cùng, ngay cả hiện giờ cũng như vậy.”

“Thật không ngờ tôi có thể làm trợ lý cho anh, lúc biết tin này tôi đã vui tới thiếu chút nữa là nhảy dựng cả lên. Có điều, như tôi thấy, anh đã hoàn toàn coi tôi là bạn bè, là đồng sự. Cho nên tôi chỉ có thể đem suy nghĩ của mình giấu ở trong lòng, luôn thăm nhủ, rằng chỉ cần có thể nhìn thấy anh, được giúp anh, là tôi đã thỏa mãn lắm rồi.”

Nói tới đây, Đặng Hân đột nhiên khóc nức lên: “Thực sự xin lỗi, tôi cũng không biết ngày hôm đó sao lại thế nữa, tôi không hề muốn làm cho anh mất mặt đến vậy... ..là tôi không khống chế được chính mình, tôi chỉ muốn đem hết thấy giấu ở trong lòng, vĩnh viễn cũng không nói ra... ..thực sự xin lỗi, xin lỗi... ..”

Tiếng khóc nức nở của Đặng Hân khiến cho lòng Ninh Tiêu chua xót không thôi, anh ta dịu dàng đem Đặng Hân ôm vào trong lòng, nhẹ vuốt mái tóc cô: “Không cần phải nói lời xin lỗi, những lời này phải là tôi nói mới đúng. Là tôi không tốt, đã để cô phải chịu nhiều ủy khuất đến vậy.”

Nghe được những lời chân thành này của Ninh Tiêu, Đặng Hân ôm lấy vai anh, khóc càng dữ hơn.

*

Lúc này, kế toán Lâm đang uống rượu. Chồng của chị ta mười năm trước đã ly hôn, đứa con duy nhất cũng theo cha tới Anh quốc định cư. Từ sau khi ly hôn, chị ta cũng không còn được gặp lại hai người thân yêu nhất đó nữa.

Kế toán Lâm một mình sống trong căn nhà hơn một trăm sáu mươi mét vuông, làm bạn với chị ta chỉ có sự cô độc và tĩnh mịch. Chị ta cũng không nuôi chó, bởi vì điều đó cũng chỉ là đánh lừa cảm giác chính mình. Dù cho sau khi tan sở trở về, có một sinh mệnh quấy đảo vui vẻ với chị ta, cũng chỉ là một con chó, chứ chẳng thể biến thành người quan trọng yêu thương nhất của chị ta được.

Ban ngày khi đi làm, kế toán Lâm đều mặc hàng hiệu, đi đâu cũng có con Mini Cooper thân yêu, công việc thuận lợi; sau khi tan sở, chị ta luôn cầm chiếc ly dài trong tay, mang theo hơi men chúc tụng chính mình. Đồng thời sẽ luôn mở ti vi thật to, ngồi nghe những thông tin hoặc vở kịch nhằm chán, dùng sự giả dối khoái hoạt để đánh lừa chính mình.

Nhưng, hôm nay kế toán Lâm lại không như thế. Bởi vì, công việc duy nhất có thể an ủi và tự hào của chị ta đã bị tước mất. Ngày mai phải làm sao? Chị ta có thể làm được gì?

Nghĩ tới cuộc sống ngày mai không còn hy vọng, kế toán Lâm trong lòng lại hừng hực dâng lên hận ý: Chị ta hận tiện nữ không biết xấu hổ kia! Nếu không phải tiện nữ đó, chồng chị ta cũng sẽ không bỏ lại mình chị ta ở nơi này, rồi còn lấy mất đứa con, đến Anh quốc một đi không trở lại. Nếu không phải tiện nữ kia, công việc hiện giờ của chị ta cũng không mất, để rồi mất đi cả kỳ thác tinh thần cuối cùng này.

Những tiện nữ kia! Tất cả đều đáng chết!

Ngoài cửa sổ gió đêm vén cao bức màn, tiếc là gió dù có to đến mấy cũng không thể dập tắt được ngọn lửa hận trong lòng chị ta!

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 143: Quyển 5 - Chương 142: Hồn Bất Tử (Mười Một)

Sáng sớm hôm sau, nhân viên công ty kinh ngạc phát hiện, Đặng Hân lại được thái tử gia Ninh Tiêu dùng xe đưa tới. Xem ra, lời yêu thái tử gia tuyên bố trước mặt tất cả mọi người là chuyện thật, chứ không phải chỉ vì bảo vệ Đặng Hân mà bịa ra.

Kỳ thật, bản thân Ninh Tiêu cũng không hiểu rốt cuộc làm sao mà lại để xảy ra chuyện này. Tối qua anh ta và Đặng Hân uống quá nhiều, Mậu Ly cái tên chết tiệt kia còn giúp họ thuê một phòng trong khách sạn, sau đó cũng không biết anh ta đã chạy đi đâu.

Buổi sáng khi tỉnh lại, Ninh Tiêu cũng hoảng sợ, tuy rằng uống rất nhiều nhưng vẫn chưa làm gì tai hại, song nếu truyền ra ngoài đối với Đặng Hân vẫn sẽ có ảnh hưởng tương đối lớn. Mắt thấy đã tới giờ đi làm, mà hôm nay còn có vị khách quan trọng cần phải gặp, Ninh Tiêu không thể không cùng Đặng Hân dùng lại mua một bộ quần áo mới, sau đó phóng như bay đến công ty. Kết quả, đương nhiên là khiến công ty sôi sục.

*

Khi Bách Phú tỉnh dậy cũng không khác mấy so với Ninh Tiêu, bởi vì khi vừa mở mắt, đối mặt với cô chính là gò má tuấn tú của Mậu Ly. Cũng giống như tối hôm qua, anh ta vẫn dùng đôi mắt nhỏ hẹp dài của mình, chớp cũng không chớp chăm chú nhìn Bách Phú. Còn không chỉ như vậy, Mậu Ly lúc đưa Bách Phú đi thuê phòng, lại bị một đồng sự làm trong khách sạn nhìn thấy, thế nên sau mỹ nữ Kỳ Nhan, Bách Phú là nhân viên nữ của khách sạn cao cấp tiếp theo bị phát hiện đi thuê phòng bên ngoài.

“Sao anh lại không đưa tôi về nhà?” Bách Phú khó xử hỏi. Cô không phải là không tin tưởng Mậu Ly, chỉ là chuyện tình như thế này quả thực sẽ hủy hoại hoàn toàn danh tiếng rất quan trọng với cô bao lâu nay.

“Cô say ghê như thế, lại không ngừng nôn, tôi chỉ đành đưa cô đến khách sạn gần nhất để nghỉ ngơi.” Mậu Ly rất tự nhiên trả lời, Bách Phú cũng không thể nhìn ra được trong lòng anh ta đang nghĩ những gì.

Khi quay về khách sạn, Bách Phú sờ sờ vòng phật châu Lăng Hạo tặng cho cô, giống như vừa làm chuyện có lỗi với lương tâm vậy. Mấy ngày này không gặp được anh ta, cũng không biết hiện đang như thế nào. Rốt cuộc anh ta đi đâu thế?

Có không ít người xung quanh, một lần lại một lần ‘vô ý’ đi qua văn phòng Bách Phú. Còn Bách Phú đành phải nganh nhiên ngẩng đầu, giả vờ như không nhìn thấy gì hết, kiên trì vượt qua.

Lúc này đồng tình với Bách Phú cũng chỉ có Kỳ Nhan, tuy rằng quan hệ của hai người họ giờ đã không được đơn giản như lúc ban đầu, nhưng cùng cảnh gặp phải chuyện xấu hổ thế này Kỳ Nhan vẫn có thể đoán được ngọn nguồn sự tình, dù sao cũng là người cùng cảnh ngộ.

*

So với Bách Phú, thì Đặng Hân may mắn hơn rất nhiều. Chuyện lúc sáng vừa được truyền ra, toàn bộ công ty đã quay ngoắt 180 độ đối đãi với cô. Những lời châm biếm khinh bỉ lúc trước, giờ biến thành ân cần và thân thiện. Dù biết rõ đây chỉ là giả, nhưng so với cảnh bốn bề bị cô lập như trước, vẫn là tốt hơn rất nhiều.

Nhưng điều đó vẫn chưa phải nguyên nhân chính khiến cho Đặng Hân vui vẻ đến vậy, mà điều thực sự khiến cô vui vẻ là Ninh Tiêu. Buổi sáng khi đến trước cửa công ty, Ninh Tiêu nhẹ nhàng nói một câu: “Chúng ta yêu nhau nhé. . . .anh sẽ cố gắng để làm một người bạn trai đúng đắn.”

Chỉ cần tưởng tượng đến những lời này, Đặng Hân lại cúi đầu len lén cười một mình. Biểu tình ngượng ngùng ngọt ngào đó, khiến cho người khác nhìn thấy là biết đây rõ ràng là kẻ ngốc đang rơi vào lưới tình.

Những người bên cạnh nhìn thấy bộ dạng này của Đặng Hân, cũng nhìn không được mà trộm cười, bị tâm tình vui vẻ của Đặng Hân lây truyền sang. Những lời đồn đãi nhảm nhí ác ý lúc trước, cũng dần dần được ánh sáng xua tan.

Đến giữa trưa, Ninh Tiêu còn đặc biệt từ chối khách hàng, chạy tới tìm Đặng Hân cùng đi ăn cơm. Đừng nói bữa cơm kia có bao phần phong phú, có bao phần lãng mạn, chứ chỉ cần tâm ý khó có được này đã khiến cho Đặng Hân kinh ngạc vì được sủng ái.

Ninh Tiêu vô cùng dịu dàng săn sóc, thỉnh thoảng lại rót rượu cho cô, kể cho cô nghe mấy câu chuyện cười chọc cho cô vui vẻ. Mặc dù nụ cười trên gương mặt Ninh Tiêu có chút mệt mỏi, nhưng Đặng Hân vẫn thấy thỏa mãn vô cùng.

“Nếu mệt rồi thì về nghỉ sớm chút đi, anh sẽ nói với bên nhân sự một tiếng cho.” Ninh Tiêu cẩn thận nói.

“Không có gì đâu, em rất khỏe. Anh hình như còn mệt hơn em nhiều, anh mới cần phải nghỉ ngơi một chút đấy.”

Ninh Tiêu cười lắc lắc đầu: “Anh thì không được, tối nay còn có mấy hạng mục rất quan trọng cần họp.”

Đặng Hân đau lòng nhìn những tơ máu đỏ trong mắt Ninh Tiêu, thật muốn làm cho thế giới này dừng lại, đỡ khiến cho anh mệt như thế này. Có điều không sao cả, bất luận thế nào, cô cũng sẽ nhất định ở bên cạnh giúp đỡ anh.

Đặng Hân lại bắt đầu cúi đầu cười ngốc nghếch một mình, bộ dạng cười ngây ngô của cô cũng khiến cho Ninh Tiêu bị chọc đến bật cười.

“Ngày mai đến nhà anh ăn cơm nhé.” Tới cửa công ty, Ninh Tiêu ghé vào bên tai Đặng Hân nhỏ giọng nói.

“Đến nhà anh?” Đặng Hân nhất thời buột miệng.

“Cha anh muốn gặp em”

Đặng Hân trong tim đập điên cuồng, hai chân cuống quýt bất an xoắn lại, nhìn nhìn mặt đất, nhỏ giọng nói: “Em . . . .em làm gì có gì đáng gặp đâu. . . .”

Ninh Tiêu dùng sức nắm lấy bàn tay Đặng Hân, dường như muốn đưa cho cô chút sức mạnh: “Không sao cả, cha anh rất tốt, em không cần phải sợ đâu. Nếu em không tin có thể hỏi Bách Phú, cô ấy đã gặp cha anh nhiều rồi.”

Đặng Hân đỏ mặt, gật gật đầu.

Trở lại chỗ ngồi, Đặng Hân khẩn cấp dùng MSN đem sự việc xảy ra trong ngày hôm nay kể toàn bộ cho Bách Phú một lần. Bách Phú lúc đó đúng là

cười không khép miệng được, rõ ràng còn vui vẻ hơn cả khi cô được yêu. Sau khi trải qua sự an ủi hết lời của Bách Phú, Đặng Hân rốt cục mới từ tâm tình căng thẳng mà bình tĩnh lại được. Hai người họ còn hẹn tối mai cùng đi mua sắm, chuẩn bị đi mua quần áo mặc lần đầu tiên gặp mặt cha Ninh Tiêu.

Nghe theo ý kiến của Bách Phú, Đặng Hân mua một bộ váy liền thân bằng lụa thật có in những bông hoa nhỏ tinh xảo, đơn giản lại cao quý, bên ngoài còn kèm thêm một chiếc áo khoác nhỏ màu trắng. Cả bộ mặc dù khi nhìn lên không thấy hợp mắt cho lắm, nhưng tuyệt đối rất ôn trọng hào phóng.

“Woa... .thật sự là rất xinh đẹp dịu dàng!”

Lời tán thưởng của Bách Phú làm cho Đặng Hân ít ít nhiều nhiều cũng có thêm chút tự tin. Cảm lấy quần áo, hai người họ vui vẻ đi dạo trên phố. Đột nhiên, Đặng Hân dừng bước chân, ngoái đầu lại nghỉ hoặc nhìn nhìn phía sau.

“Sao thế?” Bách Phú thấy kỳ lạ hỏi.

“Ừm... .không biết vì sao, mà tớ cứ luôn có cảm giác như đang có người theo dõi mình. Trưa hôm nay đã có cảm giác này, hiện giờ cũng thế.”

“Vậy sao?” Bách Phú cũng nhìn về phía đằng sau, nhưng chỉ thấy những người đang vội vã đi bộ qua. “Chẳng có gì hết mà?”

Đặng Hân xấu hổ cười cười nói: “Có thể là bởi vì tối qua tớ ngủ không tốt lắm, nên thần kinh mới có chút mất cảm như thế này chăng? Đúng rồi, tối qua sau khi tớ và Ninh Tiêu về rồi, cậu với Mậu Ly trực tiếp về nhà luôn à?”

“Ừm... .đúng, đúng vậy.” Bách Phú cứng đờ trả lời.

Nhưng về mặt đáng nghi trên gương mặt Bách Phú vẫn khiến cho Đặng Hân chú ý: “Thật không đấy? Sao sắc mặt lại kỳ lạ thế kia? Cậu có phải là có chuyện gì giấu tớ không?”

“Làm gì có. Tớ với anh ta mới quen biết, chỉ là bạn bè bình thường mà thôi. Anh ta đưa tớ về nhà, sau đó thì đi ngay.” Bách Phú cố gắng thanh minh, vừa bày ra bộ dạng như không có việc gì, trong lòng lại trách cứ bản thân ngày càng biết cách nói dối.

Đột nhiên, Bách Phú cũng dừng bước lại.

“Sao thế?” Lúc này đến phiên Đặng Hân không hiểu.

“À... .không có gì.” Bách Phú miễn cưỡng cười trả lời. “Cậu và Ninh Tiêu giờ sống cùng nhau sao?”

Lời nói của Bách Phú khiến Đặng Hân nhất thời đỏ mặt, thẹn thùng oán trách nói: “Cậu nói gì thế, bọn tớ chỉ vừa mới bắt đầu mà, làm gì đã phát triển đến giai đoạn đó. Làm sao đã ở cùng một chỗ được! Cậu đừng có nói linh tinh... .”

“Vậy sao? Ha ha.” Bách Phú khoác tay Đặng Hân, thân thiết nói: “Vậy thì tối nay tới nhà tớ ngủ đi, tớ sẽ kể về cha của Ninh Tiêu cho cậu nghe.”

“Thật hả, tốt quá!”

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lờì Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 144: Quyển 5 - Chương 143: Hồn Bất Tử (Mười Hai)

Lúc hai người họ về đến nhà Bách Phú đã là mười một giờ, túi lớn túi nhỏ đựng đồ chất đầy cả taxi.

Kỳ thật có một vài chuyện mà Bách Phú không nói với Đặng Hân, đó chính là Bách Phú lại vừa nghe thấy tiếng chửi rủa của nữ quý kia, hơn nữa còn rất rõ ràng là nhắm vào Đặng Hân. Cho nên vừa rồi cô mới mượn cớ gọi Đặng Hân về nhà mình, tránh để xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Bách Phú còn đặc biệt dặn dò Thọ sản lưu ý động tĩnh trên phòng cô, vì vậy Thọ sản đã làm riêng một kết giới trên đó.

Nữ quý đó không phải muốn giết mình sao? Vậy làm sao mà cứ nhắm vào Đặng Hân không chịu buông tha? Bách Phú có chút nghĩ không thông, chỉ đành bỏ đấy không nghĩ đến nữa. Ngày mai cô dự định sẽ đến tìm Mậu Ly bàn bạc một chút, chuyện về nữ quý này đúng là không thể kéo dài hơn được nữa, nếu không ai mà biết được cô ta sẽ còn hại thêm bao nhiêu người?

Có lẽ cũng vì mệt mỏi quá, hai cô gái mới nói chuyện được khoảng năm phút, Đặng Hân đã mệt mỏi ngủ thiếp đi, bên khóe miệng còn lưu lại một nụ cười vui vẻ.

Bách Phú vội vã tắt đèn, nghe tiếng gió sà sạt thổi bên ngoài cửa sổ, bản thân cũng đi vào trong mộng. Nhưng, những cảnh trong mơ của cô lại không hề tốt đẹp như của Đặng Hân.

Trong mộng luôn là một màu đen kịt, gương mặt người phụ nữ miệng dài và gương mặt trắng bệch của Tống Tuyết Phi trên khung ảnh không ngừng thay đổi, tiếng thóa mạ sắc nhọn, tiếng khóc ùy khuất râm rứt, tiếng thét cao giọng, tiếng kêu la thảm thiết ... ..

Những cảnh tượng đáng sợ đó tràn ngập trong giấc mộng, trên gương mặt của Bách Phú không ngừng xuất hiện biểu tình thống khổ. Một bóng đen nhìn chăm chú vào cô, từ bên cửa sổ lóe lên rồi rời đi, giống như đang chờ đợi điều gì.

*

Buổi sáng ngày hôm sau, Đặng Hân thần thái sáng láng, không biết có phải vì tư vị của tình yêu hay không, mà hiện ra vô cùng xinh đẹp, giống như một cọng cỏ của buổi sớm mai còn mang theo giọt sương khiến lòng người tươi mát.

Còn Bách Phú lại vừa hay trưng phản, tâm tình ỉu xiu, còn mang theo hai vầng đen quanh mắt. Nếu như lúc này cô mà trở lại bộ dáng mập mạp trước đây, nhất định sẽ là một con gấu trúc chính hiệu.

Sau khi đến công ty, Bách Phú lắc lắc chiếc lục lạc trên vòng cổ, nhìn thấy lục lạc đã rung rung, bèn ngừng lại.

Haiz, đến mình còn chẳng nghe thấy âm thanh gì từ đây, lẽ nào Mậu Ly có thể nghe thấy sao?

Còn chẳng đợi cho Bách Phú có thời gian suy nghĩ lung tung, Mậu Ly đã xuất hiện bên cạnh cô.

“Woa! Anh đến lúc nào thế?” Bách Phú bị dọa đến thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên từ trên ghế.

“Vừa mới!”

“Sao anh lại đến tìm tôi thế này?”

“Cô không phải vừa mới lắc lục lạc sao?”

“Vậy thì cũng không nhanh đến thế này chứ?” Bách Phú miệng gờ mở lớn đến mức có thể nhét một quả trứng gà vào.

Mậu Ly chỉ dùng nụ cười mỉm đáp lại vấn đề này của Bách Phú.

“Hê hê, anh đúng là xuất quỷ nhập thần.” Bách Phú ngượng ngùng cười, đem những lo lắng của mình kể ra với Mậu Ly.

“Hôm nay là mừng bảy, cũng đã đến lúc rồi. Tôi nay Đặng Hân sẽ tới đâu?”

“Nhà Ninh Tiêu.”

“Vậy thì chúng ta cũng đi đi.”

“Hà?”

*

Hình tượng mới của Đặng Hân nhận được vô số lời tán dương của đồng sự. Ngay cả Ninh Tiêu cũng nói, hôm nay cô rất đặc biệt.

Suốt một ngày căng thẳng, Đặng Hân cuối cùng cũng đã đến lúc ‘con dâu xấu xí tới gặp gia ông’, Ninh Tiêu lái xe đi vào trong cánh cửa rộng mở của căn nhà thanh tĩnh.

“Nhà anh đẹp quá.” Đặng Hân nhỏ giọng nói, trong lòng lại càng thêm căng thẳng. Cô gắt gao nắm chặt lấy tay Ninh Tiêu, trong lòng bàn tay toát ra đầy mồ hôi.

Ninh Tiêu cười đem cô kéo vào trong cửa, miệng hét lớn: “Cha, vú Từ, con và Hân Hân đã về rồi.”

Ninh Chấn Hoa vội vã từ ghế sofa phòng khách đứng lên, đến vú Từ mập mạp cũng vui vẻ ha ha từ trong bếp đi ra: “Aiya, Đặng tiểu thư đến rồi, thức ăn tôi đã sắp chuẩn bị xong, đợi một chút nữa nhé.”

Có lẽ cũng vì đồng bệnh thương cảm, nên vú Từ đối với Đặng Hân thái độ có vẻ nhiệt tình vô cùng.

“Vị này chính là Đặng tiểu thư sao? Ừm, không tệ, vừa nhìn đã thấy là một cô gái ngoan.” Ninh Chấn Hoa không ngừng gật gù đầu, tươi cười hòa ái dễ gần.

“Cảm ơn bác.” Đặng Hân vui vẻ lại vừa then thùng cúi thấp đầu xuống.

Ninh Tiêu lắc lắc cánh tay nhỏ của Đặng Hân, trêu đùa thấp giọng nói: “Anh đã nói cha sẽ thích em mà, em còn không tin, căng thẳng đến thế này.”

Đặng Hân gương mặt lại đỏ đến tận cổ, may mà hương thơm thức ăn vú Từ làm đã giải cứu cho cô.

Tay nghề của vú Tù quả thực không phải chỉ là đòn thổi, một bàn đầy thức ăn phong phú hấp dẫn chẳng kém gì của khách sạn năm sao, mùi vị món ăn thì lại càng không chê vào đâu được.

Đặng Hân vừa ăn uống, vừa kinh ngạc thán phục tài nghệ vú Tù, khiến vú Tù cười đến không khép miệng lại được, bà đã sống đến mấy chục năm, chưa từng có ai khen nức nở bà như thế này.

Bữa cơm này mọi người ăn uống vui vẻ vô cùng. Kỳ thực, Ninh Chấn Hoa đã biết chuyện Đặng Hân không còn người thân, thân thiết như người nhà muốn kéo cô đến ở cùng. Nói gì mà ở nhà vẫn còn nhiều phòng thừa, để như vậy cũng lãng phí. Khiến Đặng Hân vừa mừng rỡ, vừa ngại ngùng.

Chậm rãi nếm món canh giải nhiệt vú Tù nấu, Đặng Hân trong tim vẫn nguyện không thể từ chối. Song uống rồi uống, Đặng Hân càng lúc càng thấy có gì đó bất thường. Cô ngẩng đầu lên mơ hồ nhìn những người đang ngồi ăn cùng với mình, do chiếc bàn quá lớn, nên vú Tù và Ninh Chấn Hoa đều ngồi cách rất xa, chỉ có Ninh Tiêu là ngồi gần với cô nhất. Song Ninh Tiêu lại đang chăm chú vào ăn uống, hoàn toàn chỉ để ý đến thức ăn trên mặt bàn.

Giương mặt của Đặng Hân càng lúc càng trắng bệch, bởi vì cô đã cảm nhận được có một đôi tay đầy xương lạnh buốt đang chậm chậm đặt lên trên đôi vai gầy của mình. Không dám cử động, đến cả lỗ chân lông trên cơ thể cũng không thể tự chủ được dựng hết cả lên, gờ tất cả những gì Đặng Hân làm được, đó là dùng hết sức mở miệng để cầu cứu.

Ninh Tiêu đang cùng cha mình là Ninh Chấn Hoa nói gì đó, vú Tù cũng không ngừng nói thêm vào, chỉ là, hình như chẳng có ai chú ý đến Đặng Hân cả, giống như cô đã hoàn toàn bị cách ly ra một nơi không ai nhìn thấy nữa vậy. Đặng Hân liều mạng muốn hét lên, nhưng đến cả việc này cũng không làm được.

“Vô ích thôi ... ..” Một giọng nữ bên tai Đặng Hân âm u vang lên, “Không có ai nhìn thấy cả, cũng không có ai nghe thấy đâu ... ..chỉ trừ người ... ..”

Giọng nói trống rỗng, mờ ảo, tựa hồ như từ nơi rất xa bay đến vậy, nhưng khí lạnh đang nhẹ nhàng thổi tới bên tai Đặng Hân khiến cô không cách nào không sợ hãi đến cực điểm, bởi vì ‘nó’ đã ở ngay bên cạnh lúc này.

Từ sau lần nằm viện trước, Đặng Hân cứ cảm thấy như mình bị mất đi một phần ký ức, hiện giờ cô đã hoàn toàn nhớ lại được. Lúc đó, cũng chính ‘nó’ đã ở bên cạnh cô, giống hệt như lúc này.

Đặng Hân cố sức đảo mắt, dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn chăm chăm vào Ninh Tiêu ở bên cạnh, nhưng Ninh Tiêu hoàn toàn không nhìn đến cô, chỉ đang cùng nói chuyện rôm rả với cha mình và vú Tù.

“Đừng lãng phí thời gian nữa, trong cái nhà này không có vị trí dành cho người đâu ... ..” Giọng nói của ‘nó’ lại lần nữa vang lên, rất đúng lúc, cứ như thể biết được Đặng Hân đang nghĩ tới gì, ‘nó’ đều biết rất rõ ràng vậy.

Làm sao đây? Làm sao đây? Đặng Hân cuống đến mức sắp chảy nước mắt, ‘nó’ rốt cuộc muốn gì? Muốn giết cô sao? Nhưng bản thân cô hiện đang hạnh phúc đến nhường này sao có thể cam tâm cứ thế này mà chết đi?

“Cầu xin cô, đừng hại tôi.” Đặng Hân trong lòng thầm nói, hi vọng ‘nó’ có thể nghe được.

“Ha ha ha ha ... ..” ‘Nó’ cười vang lên, giống như thực sự nghe thấy Đặng Hân nói gì vậy, đắc ý mà cười lớn, “Người là của ta, người chỉ thuộc về ta ... ..thứ mà ta nhìn trúng, nhất định sẽ phải có được.”

“Cô muốn tôi làm gì chứ?”

“Hừ, không chỉ có người, còn có con tiện nhân Úc Liên kia, còn có rất nhiều rất nhiều những kẻ tiện nhân trên thế gian này ... ..các người đều chỉ đáng bị ta dẫm dưới chân. ... ..ta muốn người cũng phải cô đơn đau khổ như ta, cũng vĩnh viễn không thể có ngày thoát được, ha ha ha ha ... ..các người chỉ đáng bị ta dẫm đạp dưới chân, giống như đất sét trên mặt đất vậy, để cho ta dẫm lên ... ..”

Đặng Hân không ngừng đảo tròn con mắt, muốn liếc nhìn một cái ‘nó’ ở phía đằng sau.

“Muốn nhìn thấy ta sao?” ‘Nó’ âm u hỏi, “Được thôi, ta sẽ cho người nhìn ta.”

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 145: Quyển 5 - Chương 144: Hồn Bất Tử (Mười Ba)

Nữ quý uyển chuyển nhẹ nhàng đi đến trước mặt Đặng Hân, một gương mặt Đặng Hân không thể tưởng tượng được — là kẻ toán Lâm.

“Kẻ toán Lâm? Sao lại là chị chứ?” Đặng Hân kinh ngạc hỏi trong lòng.

“Hừm hừm, sao? Sợ rồi? Ta sớm đã nói, đừng có cho rằng được thái tử gia chiếu cố là người đã giỏi. Hiện giờ xem xem ai đến giúp người!”

Đặng Hân nhìn nhìn gương mặt quen thuộc của kẻ toán Lâm, lại nghe giọng nói xa lạ của ‘nó’, trong lòng suy nghĩ.

“Cô không phải kẻ toán Lâm.” Đặng Hân đột nhiên nói.

‘Nó’ hơi sững sốt, tiện đà cười lạnh một cái: “Có phải hay không cũng không còn quan trọng nữa, giờ điều quan trọng là bất luận ta là ai, người cũng đều không thể giữ được mạng.”

Đôi tay lạnh lẽo càng lúc càng bóp chặt vào cổ Đặng Hân.

Trên ngực giống như đang muốn nổ tung vì cơn đau, Đặng Hân bị cảm giác ngạt thở tra tấn đến thống khổ không chịu đựng được, cảm thấy bản thân như đang bị làn nước lạnh như băng vô tình nuốt lấy chỉ có thể vô lực giãy giụa, chỉ có thể tuyệt vọng chờ chết.

Đặng Hân đã đang nghĩ được hơi thở của cái chết đột nhiên cảm thấy trên cổ như được giải thoát, tiếp đó là một luồng không khí tươi mới mạnh mẽ tiến vào lòng ngực. Đặng Hân giống như được giải phóng, vô lực ngã xuống nền nhà, há to miệng hít từng ngụm từng ngụm khí lớn.

“Em không sao chứ?” Ninh Tiêu lo lắng đỡ Đặng Hân từ dưới nền nhà lên, trên gương mặt đầy sự lo lắng, Ninh Chấn Hoa bên cạnh cũng thế, còn vú Từ trên gương mặt ngoài sự lo lắng ra, còn đang hoảng sợ vô cùng.

“Aiya, cô ta chạy rồi!” Giọng nói của Bách Phú truyền vào trong tai Đặng Hân, khiến cô ngậy ra, trong lòng nghĩ, sao Bách Phú lại ở đây?

“Yên tâm, cô ta không chạy được đâu!” Giọng nói quyết liệt của Mậu Ly truyền tới, khiến Đặng Hân càng thêm mơ màng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Còn chưa đợi Đặng Hân có phản ứng lại, cánh cửa tinh xảo xinh đẹp của nhà Ninh Tiêu đã tự mình đóng lại, một đạo màu đen đen giống như mũi tên sắc nhọn hướng về một góc trống ở phía Nam bay đi.

Khi bắt đầu còn không có gì dị thường, nhưng theo sự tấn công càng lúc càng mạnh mẽ của hắc quang, một tiếng kêu thảm thiết cũng phá vỡ không gian, thê lương truyền tới. Một thân ảnh cao gầy màu đỏ không ngừng rít gào, giống như con dã thú bị thương, khiến người ta kinh hồn táng đờm.

Cuối cùng đã xuất hiện! Thừa dịp thân ảnh màu đỏ bị hắc quang chế trụ, Bách Phú theo lời dặn dò của Mậu Ly trước đó, sớm đã chuẩn bị, đem thứ nước thuốc có trộn lẫn máu của mình tạt vào thân ảnh kia. Thân thể của thân ảnh màu đỏ giống như bị tạt axit, vụn vụn thân mình theo một cách mà người thường không thể tưởng tượng được, khiến Bách Phú nhìn thấy mà gai hết cả da đầu.

Thân ảnh màu đỏ không tình nguyện bị hút vào trong chiếc bình nhỏ màu đỏ trong tay Bách Phú, cô vui mừng quơ quơ chiếc bình đỏ trong tay, thoát nhìn tựa như đứa trẻ chiếm được cái kem vậy, khiến Mậu Ly vốn dĩ ít để lộ biểu tình cũng không nhịn được mà mỉm cười.

Đặng Hân đã khôi phục lại như bình thường giờ tái nhợt đứng ở cạnh bên, có chút mơ màng nhìn hai người họ. Bách Phú vội vàng chạy tới, cùng Ninh Tiêu đỡ cô ngồi xuống ghế, hỏi han không ngừng. Ninh Chấn Hoa còn tự mình đi lấy cho Đặng Hân một cốc trà nóng, để giúp cô định thần.

Sau đó, vú Từ vẫn còn trong trạng thái kinh hoàng kể lại cho Đặng Hân nghe, cô làm thế nào mà lại tự xiết lấy cổ mình, cười lạnh như thế nào với họ, rồi cả biểu tình dữ tợn lâm bẩm tự nói . . . . . Đặng Hân càng nghe càng đỏ hết cả mặt, càng nghe càng ngượng ngùng, rõ ràng chỉ muốn tìm ngay một cái lỗ để chui xuống cho rồi.

May mà Bách Phú luôn ở bên an ủi nắm lấy tay cô, Ninh Tiêu cũng kịp thời ngắt lời vú Từ đang mê mải tám chuyện để cô bớt ngại.

Vì sự an toàn của Đặng Hân, Ninh Chấn Hoa bèn yêu cầu Đặng Hân ở lại đó một đêm, dù sao trước đây ông cũng từng chịu đựng qua sự thống khổ khi bị quỷ hồn dây dưa. May mà lúc đó có Bách Phú với Trương Dương và Lăng Hạo kịp thời hỗ trợ, nếu không trời biết có chuyện gì.

Rời khỏi nhà Ninh Tiêu, Bách Phú thấy thoải mái hơn rất nhiều, đã không còn gì có thể uy hiếp cô bạn thân Đặng Hân nữa: “Thứ này phải làm sao đây?” Bách Phú chỉ chỉ chiếc bình màu đỏ trong ngực Mậu Ly.

“Cứ để ở chỗ tôi trước đã, vì hôm nay là ngày nguyệt thực.” Mậu Ly chỉ lên bầu trời đen thẫm không có ánh trăng, “Nữ tử này mệnh mang cách kỳ lạ, dương khí cực thịnh, cương liệt đến cực điểm. Cho nên chúng ta mới có thể đứng vào lúc giờ âm ngày âm tháng âm là hôm nay, lại vừa hay là ngày nguyệt thực bắt được cô ta. Vì thế chúng ta ba ngày sau khi hồng nguyệt xuất hiện mới có thể hàng phục nó.”

“Hồng nguyệt sao?” Giọng nói Bách Phú giảm xuống, nhớ tới cổ đau đớn xâm nhập vào tận xương mình, cô lại không đành được đỏ mặt hơi lạnh.

“Có những cơn đau đớn nhất định sẽ phải trải qua, ai cũng không tránh được.” Mậu Ly quay sang Bách Phú, song Bách Phú lại cảm thấy như Mậu Ly đang xuyên qua cô, để nhìn vào một nơi xa xăm nào đó sau lưng mình vậy.

Không thể trốn tránh ư? Thống khổ sao? Bách Phú cúi đầu, có chút ngơ ngẩn, bất lực vì không biết ngày mai rồi sẽ thế nào.

Bất luận có muốn hay không, thì ngày hồng nguyệt xuất hiện vẫn cứ đến gần. Lần này, Bách Phú lại không ở nhà như lần trước nữa, mà cùng Mậu Ly đi tới một căn nhà nhỏ độc lập ở ngoại ô. Nơi này dân cư thưa thớt, trong phạm vi mấy trăm mét đều không có người ở.

Màu sắc của căn nhà nhỏ này cũng là màu đỏ, thoạt nhìn thấy rất được, sau lại thấy có chút cổ quái.

Mậu Ly gật đầu với Bách Phú một cái, rồi đi lên lầu trước. Bách Phú không chút nghĩ ngợi cũng đi lên theo, song lại bị Mậu Ly nhìn vô cùng khách khí, kiên quyết ngăn lại: “Bách Phú, cô cần một mình ở dưới. Tôi sẽ ở trên làm phép. . . .tôi vẫn sẽ luôn hết sức để giúp đỡ cô.”

“A. . . .” Bách Phú không tình nguyện đồng ý, che giấu không được sự mất mát trong lòng. Cô kỳ thực không hề muốn ở dưới này một mình, cứ nghĩ đến những thống khổ sắp phải chịu đựng, cô lại không nhìn được mà co gối bó lại thành một khối.

Sớm biết thế này đã không đến đây! Bách Phú trong lòng thầm nói, uể oải không thôi. Nhìn bầu trời bên ngoài đang bị mây đen che phủ, trong lòng thầm mong hồng nguyệt kia cũng như vậy mãi bị che phủ theo.

Song thứ gì đến vẫn phải đến, hồng nguyệt vẫn đẹp để xuất hiện. Theo đó, là sự thống khổ không cách nào chịu đựng nổi của Bách Phú. Mồ hôi như nước mưa tuôn ra thấm ướt quần áo cô, Bách Phú đáng thương chỉ có thể co quắp lại, nắm chặt hai mắt thân hình không ngừng run lẩy bẩy.

Bản thân Bách Phú đương nhiên không thể thấy được, sau lưng cô lại đã xuất hiện những vết sẹo sâu tới tận xương kia, giống như những cái miệng rộng đang hé mở, muốn nuốt hết mọi vật vào trong đó.

Còn một thứ Bách Phú cũng không thể biết được, đó chính là một tầng sương mờ đỏ đang che phủ lên vết hồng tâm nơi trán cô, từng chút từng chút xâm chiếm vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 146: Quyển 5 - Chương 145: Quỷ Lịch Bách Phú Về Dương Cương Nữ (Thượng)

Đây đã là lần thứ ba Bách Phú trải qua quỷ lịch, khác hẳn với những lần trước, lần này Bách Phú lại là người đứng ngoài quan sát, như một người đang xem phim điện ảnh ngồi nhìn câu chuyện xảy ra từ ngàn năm trước.

Một tiểu cô nương thân mặc áo trắng, tầm khoảng mười bốn tuổi rơi vào tầm mắt của Bách Phú, bờ môi đơn bạc, xương gò má cao, cặp lông mày đen dày sắc nhọn như kiếm. . . .Bách Phú liếc mắt một cái là đã nhận ra cô ta — chính là nữ quỷ đã giết chết Tổng Tuyệt Phi, còn định cả Đặng Hân nữa!

Cô gái đang cẩn thận chải mái tóc, có lẽ bởi vì sợi tóc quá cứng, cứ luôn có một hai sợi tóc không chịu nghe lời đôi lúc chạy loạn ra ngoài. Kỳ thực, như vậy vẫn thấy rất đẹp, thậm chí còn cảm thấy thêm phần mềm mại, nhưng cô ta vẫn một lần lại một lần đem mái tóc chải thẳng ra phía sau đầu, cho đến khi không còn sợi nào rơi ra ngoài nữa.

Lại đánh giá lần nữa căn phòng này, bên trong vô cùng chỉnh tề và trật tự.

“Mẫn nhi.” Một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi tới phòng cô gái, mỉm cười đầy đặn nói: “Cha con đã định ngày cho con rồi, mừng tám tháng ba sang năm sẽ xuất giá.”

“Con biết rồi nương.” Cô gái cúi đầu thình an một cái. Không có cung kính, chỉ có đủ phần lễ nghĩa cần thiết, không có ngượng ngùng, chỉ có tuân thủ theo lệnh của phụ thân.

“Haiz, con sang năm đã mười lăm tuổi, cũng đến lúc lập gia đình rồi. Ta dù không phải là thân nương của con, nhưng cũng là vì chuyện hôn sự này mà phải lo lắng không ít.” Người phụ nữ trung niên ra vẻ khuyên bảo lắc lắc mái đầu, bộ dạng tự nhận công cao, lại không nguyện nói ra miệng, chiếc trâm cài trên mái tóc không ngừng lắc lư, “Lâm lão gia dù lớn hơn con hai mươi tuổi, nhưng chính thể của hắn sớm đã qua đời, con sẽ không đến mức phải làm thế phòg. Lại thêm vào đại nghiệp to lớn của Lâm lão gia, đến đó rồi có thể hưởng phúc vô tận a!”

“Nữ nhân hiểu rõ khổ tâm của nương rồi.” Mẫn nhi vẫn cúi đầu như cũ.

“Mẫn nhi a, Từ gia chúng ta cũng là một gia đình giàu có, con sau khi đến Lâm gia rồi tất cả đều phải nhớ cẩn thủ đúng mực, tuyệt đối không được để cho Từ gia bị mất mặt! Đã biết chưa?”

“Nữ nhân hiểu rồi, nữ nhân sẽ cẩn thủ đúng mực, nhất định không để cho Từ gia bị ô danh.”

Chớp mắt đã đến ngày xuất giá, Mẫn nhi vẫn như cũ một sợi tóc không loạn, thậm chí còn không có dù chỉ một chút vẻ ngượng ngùng và vui vẻ của tân nương. Tắm thân tân nương khoác áo lụa đỏ giá y này tựa như một thứ chỉ biết tuân lệnh, đơn thuần nghe theo người ta mà làm, căn bản không còn linh hồn của chính mình nữa. Cô ta tồn tại tựa hồ như chỉ là để hà khắc tuân theo những lễ nghĩa và quy củ không mang chút tình người nào.

Nhưng, trời xanh cũng không quá chiều cố đến người con gái Mẫn nhi quật cường này. Chính vào lúc bái đường xong, tân nương đang ngồi ở hi phòng đợi chờ tân lang đến vén tấm mạng che của nàng, thì tin dữ truyền đến — Lâm lão gia đột nhiên chết đứng vào lúc đang uống rượu mừng!

Điều này không nghi ngờ gì như một đòn đánh thẳng vào Mẫn nhi quật cường! Gương mặt cô ta trắng bệch, đến cả lớp son phấn điểm lệ cũng không thể che giấu được, trong mắt lại là sự bi thương vô hạn thiên ý trời người. Mẫn nhi đã bái đường không nghi ngờ gì trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, không ai ở đó không khinh bỉ trừng mắt nhìn cô ta, kẻ đầu kẻ tai nghị luận, con trai và con gái của Lâm lão gia trước mặt tất cả mọi người chửi mắng nàng, nói nàng “khắc phụ”, thậm chí còn oán hận cha mẹ Mẫn nhi sao có thể gả nữ nhân như thế này và cho Lâm gia.

Từ lão gia cùng Từ phu nhân cúi đầu, vừa tức vừa hận, chỉ đành vụng trộm liếc nhìn nữ nhân không chịu thua kém đang đứng kia.

Nhìn cảnh tượng đột biến thế này, Mẫn nhi không nói một lời, cời bỏ mái tóc dài, cầm chiếc kéo ở trên bàn lên, lớn tiếng nói: “Toi Từ Mẫn lập lời thề, đời này thân là người của Lâm gia, chết là ma của Lâm gia, tuyệt đối không tái giá. Nếu vi phạm lời thề, sẽ phải chịu như mái tóc này!” Nói xong, dùng lực cắt đi một phần lớn mái tóc dài đen nhánh.

Yên lặng hồi lâu, những người xung quanh vừa rồi còn khinh bỉ lại chuyển gật đầu khen ngợi.

Cứ như vậy, Mẫn nhi dễ dàng đem bản thân còn đang sống của mình hợp vào với một vong hồn xa lạ.

Do sợ mệnh của Mẫn nhi quá lớn, con trai Lâm lão gia đưa cô ta tới một căn nhà nhỏ ở ngoại ô. Mặc dù vẫn có đồ ăn ngon đưa đến, nhưng sự thê lương và tĩnh mịch là điều không tránh được.

Những ngày tháng thủ tiết đúng là không dễ trải qua, làm một quả phụ, Mẫn nhi chỉ có thể không bước ra khỏi cửa chính, cửa bé cũng không ra, ngày ngày ngồi ngẩn ngơ trong nhà. Có khi chăm chú nhìn hai con chim nhỏ làm tổ trên cây, cô ta cũng có thể ngồi đến mấy tiếng đồng hồ. Đêm dài vắng người càng gian nan, Mẫn nhi nghe âm thanh nói chuyện cùng tiếng cười khe khẽ của nhà nhà xung quanh, còn bản thân chỉ có thể trầm trọc. Phụ thân cùng người mẹ kế lúc nào cũng cho rằng mình tốt hơn cả thân nương của cô ta chưa từng đến thăm, dù sao cái tội danh “khắc phụ” quả là quá mức trầm trọng.

Mẫn nhi thậm chí còn chưa từng nuôi một con cá hoặc một con chó, cô ta cảm thấy đó chính là biểu hiện yếu đuối của mình. Bởi vì Từ Mẫn cô là kẻ kiên cường, dù cho không có gì, cô ta cũng có thể sống rất tốt.

Cuộc sống như thế đủ để bức diễn một người bình thường, huống chi là Mẫn nhi vốn bướng bỉnh. Cô ta biểu hiện ra ngoài vẫn là tiểu thư khuê các ôn nhã, song từ trong xương đang có thứ cổ chấp hơn dâng lên. Bất luận hạ nhân đặt sai một thứ gì, hay bàn ghế lau không đủ sạch sẽ, sẽ không thiếu được một trận chửi đánh. Ai ai cũng sợ cô ta, càng sợ hơn cái miệng sắc nhọn của cô ta, bởi vì lời chửi mắng kia còn có lực sát thương hơn bất cứ thứ vũ khí sắc nhọn nào.

Một mặt khác của Mẫn nhi không ai có thể nhìn được. Nhớ tới thân thể cơ khổ của mình, cô ta cũng có lúc rơi lệ. Để giải trừ sự tĩnh mịch cô đơn lúc đêm khuya, Mẫn nhi chuẩn bị riêng một vốc tiền đồng, vớt trên mặt đất, sau đó thổi tắt nến, trong bóng đêm đem từng đồng từng đồng nhặt lên. Ba mươi đồng tiền, đêm nào cũng phải làm như thế mấy lần cô ta mới ngủ được.

Cuộc sống cứ giằng co suốt như vậy hai mươi năm, Mẫn nhi từ cô nương sự đời chưa rành tuổi mười lăm giờ đã biến thành một quả phụ trưởng thành xinh đẹp.

Khoảng thời gian hai mươi lăm năm này dù rất dài, nhưng mang lại thắng lợi là lời nhất trí khen ngợi của mọi người, con trai con gái Lâm lão gia cũng cung kính với cô ta. Chúng thậm chí còn liên danh thượng tấu, cầu xin ban thưởng tẩm biện trình tiết vì Mẫn nhi.

Ngày tám biển yết lễ, ngay cả người cha già cùng mẹ kế đã hai mươi năm chưa gặp mặt cũng tiến vào chúc mừng con gái “trung trinh”, thuận tiện mà hưởng thụ một chút vinh dự vì “biết cách dạy nữ nhi”.

Mẫn nhi nhìn tám biển trình tiết của chính mình, trong mắt thấm đầy nước mắt, trong lòng thỏa mãn vô cùng.

Để khiến cho Mẫn nhi trở thành hình mẫu cho tất cả nữ nhân, phủ Huyện còn đặc biệt quy định để Mẫn nhi dạy cho tất cả nữ nhân về đạo đức phụ nữ. Điều này càng khiến cho Mẫn nhi có cơ hội được công khai đi ra khỏi cửa nhà, cô ta còn có thể dùng tư thái của cao nhân đứng trước mặt người khác, để kẻ khác biết được sự kiên cường, trung trinh của cô ta, còn có gì có thể quan trọng hơn điều này?

Vinh dự cùng thanh danh của Mẫn nhi khiến cô ta nhanh chóng trở thành tiêu điểm cho tất cả nữ nhân, các cô gái đều dùng sự ngưỡng mộ hèn mọn đối đãi cô ta, đến cả những vị phu nhân quan lại cũng không ngoại lệ.

Những sự chú ý này khiến cho Mẫn nhi càng không thể thêm cẩn thận với từng lời nói hành động của chính mình, cũng càng không ngừng cố chấp hơn.

Trong mắt của Mẫn nhi, bản thân chính là điển hình cho tất cả nữ giới, bất luận có ai khác với cô ta, Mẫn nhi đều không thích. Nhất là nữ nhân đó — Úc Liên.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 147: Quyển 5 - Chương 146: Quỷ Lịch Bách Phú Về Dương Cương Nữ (Hạ)

Úc Liên là một nữ nhân hoàn toàn khác hẳn với Mẫn nhi. Úc Liên gương mặt luôn tươi cười rạng rỡ, không giống như biểu tình vô tình của Mẫn nhi; Úc Liên luôn nhu nhược bất lực, không thể bằng Mẫn nhi kiên cường sắt thép; Úc Liên luôn tao nhã động lòng người, không giống Mẫn nhi bình thường ít gần tình người.

Cũng chính vì thế, mà Mẫn nhi đặc biệt ghét Úc Liên. Cô ta ghét tất cả những người nhát gan yếu đuối, Úc Liên lại là hình ảnh điển hình. Song nhân duyên của Úc Liên lại vô cùng tốt đẹp, trừ Mẫn nhi ra, gần như không có ai không thích nàng ta, đến những đứa trẻ cũng như thế.

Mẫn nhi vừa hay lại tương phản hoàn toàn, mọi người tôn kính cô ta, song lại vô cùng cẩn thận giữ một khoảng cách nhất định với cô ta. Khi trẻ con nhìn thấy Mẫn nhi, sẽ bị dọa đến mức chạy mất dạng, giống như nhìn thấy yêu quái vậy. Mặc dù trên miệng không nói gì, nhưng Mẫn nhi lại càng ghét bỏ Úc Liên hơn. Mỗi lần nhìn thấy nàng ta, Mẫn nhi trong lòng càng thêm không vui.

Úc Liên còn có một tướng công yêu thương nàng ta hết mực, tuy rằng hẳn thường xuyên phải đi làm ăn xa, nhưng mỗi khi về nhà sẽ không quên mang về cho nàng một vài thứ đồ chơi mới lạ cùng vài vốc đẹp để tinh xảo. Những người thân quen với Úc Liên, đều đối với chuyện nàng ta có một tướng công tính tình tỉ mỉ như vậy mà hâm mộ vô cùng. Mỗi lần như thế, Mẫn nhi đều khinh bỉ hừ một tiếng, Úc Liên lại chỉ cười cười, không hề để tâm.

Không biết từ lúc nào, bên cạnh nhà Úc Liên có một gia đình nghèo khổ dọn đến. Thê tử ốm đau liệt giường, chỉ dựa vào mấy đồng tiền do nam tử hán cao to mới ngoài ba mươi ngày ngày làm phu khuân vác ở cửa hàng gạo kiếm về. Úc Liên thấy gia cảnh họ đáng thương, thi thoảng lại giúp họ làm bữa cơm, giặt quần áo.

Hàng xóm giúp đỡ nhau vốn chẳng có gì đáng nói, nhưng lại có những kẻ cố ý vạch lá tìm sâu. Vì thế, chuyện về Úc Liên và nam tử hán kia có sự mờ ám nhanh chóng đồn ra khắp nơi.

Nhưng người quen biết với Úc Liên mới đầu cũng không tin vào những lời này, nhưng sau do Mẫn nhi công khai khiển trách Úc Liên bất trung, tất cả mọi người bắt đầu đứng hết về phía Mẫn nhi. Cũng do Mẫn nhi đã được thưởng tám biển trình tiết, lời cô ta nói nhất định không sai.

Úc Liên thấy bản thân không rõ không ràng bị người ta ném cát, trong lòng ủy khuất không thôi, nhưng trong lòng lại nghĩ mình vốn là người trong sạch, cũng không đi giải thích gì nhiều, chỉ lặng lẽ nhìn gió chậm rãi thổi qua.

Song, chỉ một chuyện nhỏ lại khiến Úc Liên thấy được sự nghiêm trọng của những lời đồn đại này.

Ngày hôm đó nhìn thấy tiểu nữ nhi của nhà Trần đại thăm vấn quan hệ tốt với nàng, Úc Liên giống như trước cầm mấy miếng bánh đậu xanh đưa cho đứa bé. Còn chưa đợi đứa bé trả lời, Trần đại thăm đã xông đến, giật lấy miếng bánh trên tay tiểu nữ hưng hăng vứt xuống mặt đất, miệng còn không ngừng oán hận nói: “Ăn! Ăn! Ăn! Sau này không cho phép được tùy tiện ăn đồ của người khác đưa, cẩn thận có độc, độc hổng hết đầu mày!”

Úc Liên ngậm ngẫn cả người, nàng ta thế nào cũng không thể ngờ được Trần đại thăm gương mặt vẫn luôn tươi cười, luôn kéo nàng đi chơi khắp nơi lại đột nhiên ghét bỏ mình đến vậy. Cổ nhả lại nước mắt, Úc Liên nhanh chóng bước vào trong nhà. Sau lưng vẫn còn không ngừng có tiếng lá nhai chửi mắng truyền đến: “... ..cái thứ gì thế không biết! Vẫn là Từ Mẫn nói đúng, biết người biết mặt khó biết lòng ... ..”

Úc Liên dừng lại, hai chữ Từ Mẫn nàng nghe rất rõ ràng, cắn chặt hàm răng, Úc Liên đi thẳng về phía nhà của Từ Mẫn.

“Vì sao lại bôi nhọ ta?” Úc Liên hàm lệ hỏi.

“Ta không biết ngươi đang nói cái gì.” Mẫn nhi vẫn như lúc thường gương mặt không biểu tình, trong mắt lại không giấu được sự khinh thường.

Úc Liên lớn tiếng nói: “Ta biết ngươi không thích ta, nhưng ta không hề làm chuyện gì có lỗi với tướng công nhà ta cả... ..”

“Vậy ngươi ở lại trong nhà một nam nhân xa lạ làm gì?” Ánh mắt sắc bén của Mẫn nhi giống như hai lưỡi dao.

“Ta chỉ vì thấy họ quá đáng thương mới giúp mà thôi... ..”

“Giúp đỡ?” Mẫn nhi cười lạnh một cái, “Sao không thấy ngươi đến nhà khác giúp đỡ? Ai mà biết được các ngươi rốt cuộc làm chuyện gì! Ý vào bản thân có chút tư sắc mà đi treu hoa ghẹo nguyệt ... ..”

“Ngươi!”

Những người đến xem xung quanh càng lúc càng nhiều, Úc Liên càng thêm khó xử, nàng ta ngừng lời xoay người muốn đi, Mẫn nhi lại vẫn không dễ dàng buông tha: “Không làm chuyện phải thẹn với lòng sao phải chạy trốn? Quay lại đây nói rõ ra xem nào.”

Những kẻ đứng xem cũng không bỏ lỡ cơ hội bắt đầu hò hét, Úc Liên hai hàng lệ chảy mờ mắt nhìn gương mặt những con người quen thuộc mà xa lạ này, trước giờ chưa từng thấy bất lực đến vậy. Nước mắt của Úc Liên cũng chẳng hề làm cho Mẫn nhi có chút đồng tình, ngược lại còn càng làm cho cô ta phản cảm, cô ta lại càng gào hét lên, những lời chửi mắng như lưỡi dao đâm bị thương người khác từng lời từng lời đâm sâu vào trong lòng Úc Liên.

Không biết qua bao lâu, Úc Liên mới tìm được cơ hội chui từ trong khe hở đám đông mà chạy ra ngoài. Khi chạy về đến nhà, lại thấy tướng công bấy lâu nay chưa gặp mặt. Úc Liên vốn định dựa vào bờ vai tướng công ủy khuất khóc một phen, song chờ đợi nài lại là một phong hưu thư (thư từ hôn).

“Chàng muốn hưu ta ... ..” Úc Liên dờ dẩn hỏi.

“Hừ, không bắt ngươi cho vào rọ heo trôi sông đã là niệm tình nghĩa vợ chồng chúng ta lắm rồi!” Tướng công ánh mắt lóe ra đau đớn, không nhìn Úc Liên thêm cái nào, kiên quyết rời đi.

Chuyện Úc Liên bị hưu đã lan truyền ra khắp cả thị trấn, đại hán thống khổ bị dính líu vào lời đồn đãi cũng khó xử chạy tới tìm tướng công của Úc Liên muốn giải thích giúp, song lại bị đám người phần nộ gạt sang một bên.

Nhìn thấy tất cả những chuyện này, Mẫn nhi trong lòng vô cùng khuây khoả, lòng thầm tính toán xem ngày mai phải đối phó với Úc Liên đáng ghét kia thế nào. Song ngoài dự liệu của Mẫn nhi, khi cô ta đưa một đám người kéo đến nơi hỏi tội, chờ đợi Mẫn nhi chỉ có Úc Liên đã treo cổ tự vẫn, thân thể đã cứng ngắc lại.

Sự quật cường này vượt xa tưởng tượng của Mẫn nhi, có điều Mẫn nhi cũng không có bất kỳ cảm giác có tội nào, dù sao đây cũng là con đường nàng ta tự chọn, có trách chỉ trách nàng ta không đủ kiên cường.

Sự quật cường này vượt xa tưởng tượng của Mẫn nhi, có điều Mẫn nhi cũng không có bất kỳ cảm giác có tội nào, dù sao đây cũng là con đường nàng ta tự chọn, có trách chỉ trách nàng ta không đủ kiên cường. ~

*

Khi tướng công của Úc Liên chạy tới, nghiêng ngả lão đảo, bước đi có chút tập tễnh. Khi hần dùng đôi tay run rẩy cảm lên bức phong thư cuối cùng Úc Liên gửi cho hần, ngược lại cả người lại lặng lẽ hần. Hần ta lạnh lùng xé nát bức thư, rồi phân phó cho người mang thi thể Úc Liên đi. Hành động của hần cũng đã chứng minh những phán đoán từ trước tới nay của Từ Mẫn.

Tang lễ của Úc Liên được làm vô cùng đơn bạc, đến lúc hạ táng ngay cả tướng công của Úc Liên cũng không thấy tới, những người khác lại càng đừng nói đến. Mẫn nhi ngược lại giấu diếm những kẻ khác tới trước mộ phần của Úc Liên, cười lạnh với bia mộ của nàng.

“Ta đã biết ngươi sẽ tới.”

Mẫn nhi vừa quay đầu lại, còn chưa kịp phản ứng, đã bị một tấm đại đao bổ mạnh từ đầu xuống.

“Đều là ngươi! Ta cái gì cũng biết cả rồi, là ngươi đã đổ oan cho Úc Liên, những lời đồn đại kia từ lúc bắt đầu cũng là do ngươi truyền ra... ..bức thư ta nhận được của Úc Liên cũng là do ngươi cho người đưa tới... ..đồ khốn nạn, chính ngươi đã hại ta cửa nát nhà tan... ..”

Gắng chịu đựng đau nhức, Mẫn nhi vẫn hét lên như trước: “Ta không sai! Ngươi sai là nàng ta! Là nàng ta!”

“Ngươi có biết Úc Liên vì sao lại muốn chết không? Nàng ấy là muốn dùng cái chết để chứng minh mình trong sạch... ..ngươi hiểu không? Ngươi hiểu không?”

Bất luận Từ Mẫn có giãy dụa, hét to đến thế nào, chiếc đao vẫn từng nhát từng nhát chém xuống người, xuống mặt cô ta, một con mắt còn bị chém rớt khỏi hốc mắt.

*

Nhìn thi thể không nhúc nhích nằm trên mặt đất, Bách Phú rớt cuộc đã hiểu vì sao Mẫn nhi thoát nhìn lại khủng bố đến vậy, song khác hẳn với những lần trải qua trước đây, Bách Phú lần này quả thực không thể đồng tình với cô gái này.

Nếu không phải vì cô ta quá cố chấp và thành kiến, liệu Úc Liên và Tống Tuyết Phi thiện lương có chết không? Cô ta lại còn cho rằng mình có đạo lý đuổi theo người ta không tha? Bách Phú có chút buồn bực, cũng có chút khó hiểu.

“Hừ, ngươi cũng cho rằng ta đáng chết hay sao?” Giọng nói lạnh như băng của Từ Mẫn vang lên. Bách Phú lại chẳng hề thấy gì, ngoài tử thi trên mặt đất ra.

“Cô đã hại chết nhiều người đến vậy, đương nhiên đáng bị trừng phạt!” Bách Phú cũng lạnh lùng đáp lại, trong lòng lại có một lời khác chưa nói xong: mặc dù đúng là có chút tàn khốc.

Những lời này hiển nhiên đã kích thích Từ Mẫn, Bách Phú tựa hồ như nghe thấy âm thanh trầm thấp của cô ta, như tiếng dã thú đang gầm gừ. Bách Phú có chút lo sợ, song thi thể đã chết trên mặt đất kia vẫn cứng đờ như cũ : Lẽ nào cô còn muốn nhảy lên cắn tôi hay sao?

Thật không may, Bách Phú đã đoán đúng.

Từ thi đã không còn sinh mệnh trên mặt đất bỗng nhiên nhảy bật dậy, hơn nữa còn trực tiếp vươn hai cánh tay máu chảy đầm đìa nhằm về phía Bách Phú.

“Oái!” Bách Phú vừa nhìn thấy đã sợ đến thét lên, trước mắt đang sắp bị cánh tay của Từ Mẫn tóm trúng, đột nhiên một vòm ngực cường tráng kéo cô vào cái ôm khiến Bách Phú thoát khỏi cảnh nguy hiểm — hóa ra là Mậu Ly!

“Sao anh lại đến đây?” Bách Phú vừa mừng vừa sợ nhìn gương mặt tuấn mỹ của Mậu Ly, cái miệng nhin không được mở rõ to.

“Đừng sợ, sau này mỗi lần tôi đều sẽ ở bên cạnh cô.” Mậu Ly lãnh đạm nói một câu, song lại khiến Bách Phú sùng sốt hồi lâu.

Mỗi một lần quý lịch kỳ thực đều khiến cho Bách Phú trong lòng run sợ, trời biết cô có bao phần sợ hãi, dù sao những gì cô nhìn thấy ngoài cái chết cũng vẫn là cái chết. Lần này lại có một người có thể cùng ở bên cô trải qua, cuối cùng đã có thể có cảm giác được dựa dẫm, không cần phải một mình đối mặt với những cảnh tượng khủng khiếp và thê thảm kia nữa. Trong giây phút này, Bách Phú cư nhiên lại rất muốn được áp vào trong ngực Mậu Ly không rời đi nữa. Bởi vì . . . . thực sự có cảm giác rất an toàn.

Có điều tình huống hiện tại lúc này không cho phép hai người họ trì hoãn, Mậu Ly nhanh chóng nhìn Từ Mẫn đã bị chém không còn ra hình người, nói với Bách Phú: “Trốn ra phía sau, ngàn vạn lần cũng đừng đi ra, nơi này có tôi ứng phó rồi.”

“Ừm.” Bách Phú gật gật đầu, dù cho loại hành vi đã điều này khiến cô vô cùng khó xử, nhưng tình huống hiện tại vẫn là không nên làm vật cản trở thì hơn.

Mậu Ly và Từ Mẫn giao chiến cùng một chỗ, tốc độ cực nhanh của hai người họ khiến Bách Phú căn bản chẳng thể nhìn thấy động tác gì, chỉ thấy hai đạo quang một đỏ một đen đang dây dưa với nhau, cũng không phân biệt được ai đang chiếm thế thượng phong.

Đang lúc lo lắng không biết phải làm sao, Bách Phú đột nhiên nghe thấy tiếng hét lớn của Mậu Ly: “Linh mục (mắt), mở!”

Điểm màu đỏ thần bí trên trán Bách Phú lại xuất hiện, đồng thời còn phóng ra ánh sáng chói mắt. Ánh sáng đó xoay vần ngược chiều kim đồng hồ, chậm chậm biến thành một con ốc xoáy xinh đẹp, còn từng chút từng chút hút đạo quang màu đỏ kia vào bên trong.

“Thả ta ra! Thả ta ra!” Thân ảnh màu đỏ kêu lên thảm thiết, nhưng vẫn là vô lực bị hút vào bên trong ốc xoáy kia, chỉ để lại một hạt quý lệ ngọc trai đen.

Bách Phú ngửa đầu, nhắm hai mắt lại, một cảm giác vô cùng thoải mái ảm áp khiến cô có chút say mê. Còn chưa đợi Bách Phú được hưởng thụ cảm giác thoải mái này, một cổ đau đớn mãnh liệt đã đánh úp vào cô. Thân thể giống như đang bị xé làm đôi, Bách Phú chỉ còn cảm thấy có một thứ gì đó đang xông ra từ trong thân thể mình. Đáng tiếc là còn chưa nhìn thấy gì, Bách Phú đã bất tỉnh.

Khi tỉnh lại, Bách Phú vẫn là đang nằm trong lòng Mậu Ly, mặc dù có chút cứng rắn, nhưng vẫn tương đối thoải mái.

“Không sao nữa, đã qua hết rồi. Nhắm mắt lại ngủ một giấc thật ngon đi . . . . .” Mậu Ly trong lời nói như mang theo tiếng thì thầm, khiến Bách Phú ngoan ngoan khép hai mắt lại.

Mậu Ly nhẹ nhàng ôm Bách Phú trong lòng mình, nhìn chăm chú lên mặt trắng đỏ (hồng nguyệt) trên bầu trời, cười lạnh một cái: “Nàng, đã bớt được một vết thương rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Quyển 5 - Chương 147: Hậu Ký Hồn Bất Tử

Chuyển ngữ : Bibon

Đôi lời của t/g tiểu K: Hôm qua tiểu K bị độc giả mắng, tuy rằng khá buồn nhưng cũng cảm thấy lời độc giả nói có lý. Câu chuyện này do viết quá vội vã, nên những gì viết ra so với những gì trước đó đã nghĩ không hề giống hoàn toàn, thậm chí còn có chút không muốn viết tiếp nữa. Có rất nhiều thứ bản thân tôi hiểu, lại cũng cho rằng độc giả sẽ hiểu, kết quả hoàn toàn không phải như thế . . . . cho nên xin các bạn độc giả thứ lỗi. Hôm nay tiểu K viết thêm một phần hậu ký, có thể giải thích được phần nào những hồ nghi trong lòng mọi người, cũng là bước đệm nhỏ cho câu chuyện phía sau. Nói thực, tiểu K có chút lo lắng mọi người càng xem càng loạn. Hi vọng những câu chuyện phía sau sẽ không để các bạn độc giả thất vọng nữa.

*

“Mậu Ly, tôi có mấy việc không được rõ lắm.” Sau khi tỉnh lại đã là sáng sớm, Bách Phú và Mậu Ly cùng chăm chú ngắm mặt trời lên.

“Chuyện gì?”

“Là cô ta đã hại chết Úc Liên vô tội, sao lại còn luôn mồm nói muốn đòi bồi bồi kiếp kiếp không tha cho người ta?” Về chuyện này Bách Phú quả thực chán

nản đến cực điểm.

Mậu Ly lãnh đạm cười cười, trả lời nói: “Đây chính là lý do lựa chọn cô ta làm chú hồn. Nữ tử này sinh ngày dương tháng dương năm dương, mà ngũ hành thuộc hỏa, cho nên dương cương đến cực điểm. Lại thêm vào chấp niệm trong lòng cô ta, sẽ khiến sức mạnh của cô ta tăng thêm một bậc! Còn mười ba lời nguyên chính là lợi dụng những vong hồn không chịu buông chấp niệm, để thực hiện thi chú.”

“Chấp niệm? Nhưng rõ ràng là lỗi của Từ Mẫn, sự thống khổ của cô ta cũng do tự mình gây ra. Huống chi giết chết cô ta đâu có phải Ưc Liên, sao có thể trách cứ Ưc Liên được?”

Mậu Ly kiên nhẫn giải thích tiếp: “Quý và người không giống nhau. Nhất là những quý hồn nguyên bỏ qua cơ hội đầu thai chuyển thế, trong lòng đều không cách nào dứt bỏ chấp niệm. Bọn chúng không hề để ý đến chuyện đúng sai của bản thân, chỉ muốn được tiếp tục đạt được nguyện vọng của chính mình. Ví dụ nói đến Từ Mẫn, đối với một người đã được tặng cho tám biển tiết phụ mà nói, thì thứ để ý nhất chính là trinh tiết! Mặc dù là cô ta đổ oan cho Ưc Liên trước, nhưng bản thân cô ta lại cố chấp cho rằng Ưc Liên quả thực đã phạm phải thứ tội bất trinh mình để ý nhất. Hơn nữa nếu không có Ưc Liên, cô ta căn bản cũng sẽ không phải chết, thậm chí còn chết thảm đến vậy. Cho nên cô ta chính là muốn báo thù, để Ưc Liên đòi đòi kiếp kiếp đều không được yên ổn.”

Bách Phú tức giận nói: “Chỉ vì bản thân cho rằng người khác là sai, cho nên mới đi làm hại người ta sao? Bởi vì một sự hiểu lầm mà sinh ra chấp niệm sao? Quá nực cười!”

“Chấp niệm nào có thể nói buông là dễ dàng buông đến vậy, không phải có rất nhiều người vẫn sống cũng chỉ vì một chấp niệm nho nhỏ mà không từ thủ đoạn sao? Cứ như vậy, thì ngàn năm trước với ngàn năm sau nào có gì khác biệt?” Mậu Ly xuyên qua Bách Phú, nhìn về một nơi rất xa.

Trầm mặc một chút, Bách Phú lại hỏi: “Tổng Tuyết Phi là tự sát sao?”

“Đúng. Nhưng cũng không chối được là có quan hệ với Từ Mẫn. Từ Mẫn trước đây lựa chọn cô ấy làm ký chủ thích hợp, dùng thân thể của người khác để tiếp cận mục tiêu, sau đó lợi dụng bàn tay người khác để mục tiêu của bản thân được hoàn thành. Người thanh niên mà cô gặp ở tang lễ cùng với kẻ toán Lâm kia, tất cả đều là ký chủ của Từ Mẫn. Từ Mẫn lại không trực tiếp đẩy Tổng Tuyết Phi xuống lầu như đã muốn giết cô, bởi vì cô ta cảm thấy như vậy thật dễ dàng cho Tổng Tuyết Phi quá, cô ta muốn dùng một cách thức giết người có thể làm cho cô ta mãn nguyện nhất để giết chết kẻ thù của cô ta, hơn nữa còn coi đó như một trò vui.”

“Vậy tại sao cô ta lại muốn hại cả Đặng Hân?” Những vấn đề khiến Bách Phú nghĩ không thông vẫn còn quá nhiều.

“Từ Mẫn thân là chú hồn ngàn năm, ngày ngày đều đắm chìm trong oán hận của chính mình. Lại thêm vào cách thức của mười ba lời nguyên . . . .nghĩ thức tế diện, có thể kích động lệ khí trong lòng chú hồn, dù cho là người bình thường vốn rất ôn nhu dịu dàng cũng có thể biến thành lệ quỷ giết người không chớp mắt. Cũng chính là nói, chúng sẽ ác độc hơn, hận càng hận hơn, yêu càng yêu hơn. Huống hồ Từ Mẫn vốn dĩ là người cố chấp mà quật cường, giờ càng lúc càng cố chấp hơn. Cho nên vào thời điểm cô ta được chú hồn phóng ra, lại càng tăng thêm sự cố chấp cũng như oán hận với Ưc Liên. Mặc dù Tổng Tuyết Phi là chuyển thế của Ưc Liên đã chết, nhưng Đặng Hân lại là bạn của Tổng Tuyết Phi, hơn nữa lại còn đang phải gánh lấy áp lực bên cạnh Ninh Tiêu không chịu rời đi, điều này càng khiến cho Từ Mẫn cho rằng Đặng Hân là loại con gái dễ dãi, đã phạm vào điều kiêng kỵ trong cuộc đời cô ta — trinh tiết. Nếu như chúng ta không thu Từ Mẫn lại, để mặc cô ta hại chết Đặng Hân, cô cho rằng cô ta sẽ vì thế mà dừng tay sao? Không thể nào. Cô ta sẽ vẫn liên tục tìm kiếm đối tượng khiến cô ta oán hận giống như với Ưc Liên, những kẻ này ai ai cũng đã chết như đúng ước nguyện của cô ta, điều đó mới có thể an ủi oán khí trong lòng cô ta.”

“Cô ta đến tôi cũng muốn hại!” Bách Phú tức giận. “Dịch Đạo nói máu của tôi là khắc tinh của quý yêu, nhưng nữ quý kia vì sao lại muốn giết tôi, cô ta không sợ tôi sao?”

“Bởi vì cô ta là chú hồn. Nói cách khác, chỉ có nó mới có thể khắc trụ cô, bởi vì sức lực trong máu cô, lại đến từ lời nguyên rửa của chính cô ta cùng mười hai con quý hồn khác, sức mạnh của cô không hề thuộc về cô, mà thuộc về chúng. Khi cô dùng máu của chính mình đi đối phó với chúng, kỳ thực lại sẽ biến thành dùng sức mạnh của chúng để bảo vệ cô.”

Bách Phú không nói gì, lúc này cô rốt cục đã hiểu sức mạnh của mình đến từ đâu. Không phải là thiên phú kỳ lạ gì, mà lại chính là của một lũ quý muốn mạng của cô đến bảo vệ mình. Thực quá mâu thuẫn!

“Vậy chúng dứt khoát không cần bảo vệ tôi làm gì, để tôi chết đi cho rồi!”

“Cô không thể chết được. Dịch Đạo nói không sai, dù cho có là quý sai gặp cô cũng phải nhường ba phần, ngoài chú hồn ra, không có gì có thể giết được cô.”

Nhìn ra được sự buồn bã của Bách Phú, Mậu Ly nói tiếp: “Cho nên cô phải vô cùng cẩn thận, mỗi một chú hồn đều muốn thoát khỏi thân thể cô. Không có cô, chúng sẽ có thể mãi mãi đi làm những việc chúng muốn làm. Những con quý có thể làm được chú hồn, đều nhất định có những thứ trong lòng không buông xuống được. Hiện giờ mới chỉ có một dương cương nữ coi trinh tiết là mệnh, sau này còn đến mười hai con khác nữa.”

“Còn những mười hai con sao?”

“Đúng vậy. Mỗi một con trong chúng đều đại diện cho một loại sức mạnh, Từ Mẫn dương cương nữ này đại biểu cho sự cố chấp. Ngoài ra, còn có tham lam, hư vinh, không cam . . . .” Mậu Ly giúp Bách Phú đẩy đẩy cặp kính to của cô, “Mỗi khi thu phục được một con, tôi sẽ lại thả một con khác ra. Dù sao chúng cũng vì để rời khỏi cô, nhất định sẽ dụ dỗ cô tiến vào trong cái bẫy của chúng, chỉ cần lẳng lặng chờ đợi là được. Chúng ta chỉ có như thế này mới tách được chúng ra, từ đó mà giúp cô giải được mười ba lời nguyên.”

“Haiz... .” Bách Phú cúi đầu xuống nói: “Kỳ thực tôi chỉ muốn được làm người bình thường như trước đây.”

Mậu Ly quay đầu lại, kiên định nói với Bách Phú: “Bất luận có thể nào, tôi nhất định sẽ bảo vệ cho cô.”

“Tôi biết chứ, nếu không phải là anh, tôi sớm đã chết rồi. Anh sao lại biết nhiều như thế? Anh rốt cuộc là người thế nào? Tại sao lại giúp đỡ tôi như vậy?” Bách Phú nhìn nhìn Mậu Ly, có cảm kích, còn có nghi hoặc.

“Đợi đến lúc giải được mười ba lời nguyên, cô tự nhiên sẽ biết thôi.” Mậu Ly lại nhìn ra phía xa xa.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 149: Quyển 5 - Chương 148: Dưới Tàng Cây Đa (Một)

Chuyển ngữ : Bibon

“Đại dong thụ

Hồ tử trường,

Trương khai đại tàn bả thái dương tàng,

Viên viên nguyệt,

Thiên thượng qua,

Dong thụ gia gia tối hi hoan tha.

Như quả oa oa bất thính thoại,

Dong thụ gia gia đối tảo tha.

... ..”

(Tạm dịch nghĩa :

Cây đa già,

Râu rất dài,

Mở rộng chiếc ô lớn đem ánh dương che đi.

Mặt trăng tròn,

Đeo trên trời cao,

Ông lão cây đa thích nhất nó.

Nếu có hài đồng nào không nghe lời,

Ông lão cây đa sẽ mang nó đi.

... ..)

Suốt cả một đêm, bên tai Thợ săn cứ vang vọng bài ca dao thời nhỏ. Nụ cười hiếm thấy lại xuất hiện bên khóe miệng anh ta, trong giấc mộng về quê hương anh ta thả mình chậm chậm lắng nghe tiếng trẻ con đang đọc thuộc: “Cây đa già, râu rất dài, mở rộng chiếc ô lớn đem ánh dương che đi... ..”

Trong mộng còn có gương mặt tròn trịa trắng hồng của tảo nhỏ, cô bé vươn đôi tay bé xíu đến trước mặt Thợ săn, dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn anh ta, giống như đang muốn Thợ săn nắm lấy tay cô bé. Nhưng mỗi lần Thợ săn vươn đôi tay ra, là đôi tay nhỏ của cô bé lại như cách xa Thợ săn hơn, làm thế nào cũng không thể dùng lực với tới được.

Cứ như vậy không ngừng vươn tay về phía trước, Thợ săn nằm trên giường cứ nhiên mất đi thăng bằng ngã nhào xuống dưới.

“Á!” Thợ săn đau đến mức hừ lên một tiếng, xoa xoa cái trán đã sưng đỏ hết cả lên.

Nhìn chiếc đồng hồ trên bàn, đã bảy giờ. Đối với người khác mà nói thì hẵng còn sớm, nhưng đối với Thợ săn ngày nào cũng rời giường từ lúc năm giờ để tu luyện pháp thuật thì giờ đã quá muộn.

“Đều tại giấc mơ kia!” Thợ săn nhỏ giọng than thở, đuổi đuổi thân người, không biết vì sao mà cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Thợ săn cứng người bất động, ngừng mấy giây. Sau đó lại như phát điên vọt đến trước chiếc gương sớm đã được chuẩn bị, giặt vải che xuống, rồi còn cời áo ngoài ra.

“Không phải là ảo giác.” Thợ săn không ngừng cười ngây ngô với bản thân trong gương, “Con mắt . . . . đã khép lại một chút.”

Những con mắt ngày ngày bầu bạn với Thợ săn, anh ta đã quá quen thuộc chúng, dù cho chỉ có chênh lệch mấy milimet anh ta cũng có thể nhìn ra được.

Dụi dụi mắt mấy lần nữa xác nhận bản thân không hề nhìn lầm, Thợ săn giống như đứa trẻ nhảy dựng lên hò hét. Sau đó vác theo tâm tình vui vẻ chạy thẳng xuống nhà bếp, lấy từ trong tủ lạnh ra một lọ sữa chua uống, còn đặc biệt tự làm cho mình một quả trứng ốp thật ngon. Lúc đang chuẩn bị tắt lửa, suy nghĩ, Thợ săn lại cẩn thận làm thêm ba quả trứng ốp để lên bàn.

Bên ngoài đang mưa, tí tách tí tách, không lớn lắm nhưng lại khiến cho người ta phiền lòng. Tiết trời mờ mịt càng khiến cho người ta có cảm giác bị đè nén, cũng chỉ làm cho người ta thấy thêm vô cùng u sầu.

Thợ săn tự nhận mình không phải là một người hay buồn, đa sầu đa cảm lại càng không thể dính với anh ta. Chỉ là cơn mưa nhỏ ngày hôm nay, lại khiến cho anh ta có cảm giác buồn bực trước giờ chưa từng có, ngây ngô ngồi ngắm làn mưa phùn nhỏ, quả trứng chiên xinh đẹp để đã nguội mà cũng không biết.

Khi mọi người lười biếng bò từ giường dậy, nhìn thấy trứng ốp lép được chiên ngon lành trên bàn, kinh ngạc hỏi: “Đây là do anh làm cả sao?”

Thợ săn hỏi lại thần mờ mịt “à” một tiếng, rồi lại quay đầu về ngắm mưa, trong lòng tựa hồ như có gì đó không cách nào dứt bỏ. Thợ săn cứ như vậy hoảng hốt hết cả một ngày.

Mãi đến chiều, Bách Phú và Mậu Ly mới về đến nhà, Thợ săn đối với họ cười cười cảm kích, anh ta biết, tối qua nhất định đã xảy ra chuyện gì đó mà mình không biết, thiết nghĩ Bách Phú cũng đã phải chịu đựng rất nhiều thống khổ.

Luyện công, xem tivi, rất nhanh trời đã lại tối. Thợ săn nằm lên giường nghĩ: Hôm nay liệu có còn mơ thấy cô bé ấy nữa không?

Quả nhiên không ngoài dự liệu, bài ca của thời thơ ấu lại vang lên trong giấc mơ:

“Cây đa già,

Râu rất dài,

Mở rộng chiếc ô lớn đem ánh dương che đi.

Mặt trăng tròn,

Đeo trên trời cao,

Ông lão cây đa thích nhất nó.

Nếu có hài đồng nào không nghe lời,

Ông lão cây đa sẽ mang nó đi.

. . . . .”

Vẫn là gương mặt của táo nhỏ, nhưng thiếu hẳn sắc hồng so với ngày hôm qua, lại thêm vào mấy phần tiều tụy. Cái miệng của cô bé hé ra rồi khép lại, giống như đang muốn nói gì đó với Thợ săn, tiếc là bài hát kia quá vang vọng, Thợ săn chẳng cách nào nghe được điều gì.

Sắc mặt táo nhỏ càng lúc càng lo lắng, cũng càng lúc càng khó coi, cô bé khản cập hét lên gì đó, đôi mắt to tròn mơ màng dâng đầy nước mắt.

“Cậu đang nói gì thế?” Thợ săn lớn tiếng hỏi, anh có cảm giác tựa hồ như đang có một sức mạnh nào đó không nhìn thấy được hút táo nhỏ yếu ớt về phía sau. Táo nhỏ liều mạng giãy dụa cũng không thể thoát ra được, chỉ có thể hò hét trong cảm lạnh, sau đó biến mất không còn dấu vết.

Thợ săn thét lên tỉnh giấc, đầu đầy mờ mịt.

“Nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó.” Thợ săn tự nói, đồng thời hạ quyết tâm trở về thôn sơn nhỏ ngày bé mình đã từng ở — Thôn Cây đa.

Ngày hôm sau, đơn giản nói với Bách Phú một tiếng, Thợ săn cầm lấy hành lý đã chuẩn bị xong từ đêm, bước vào cuộc hành trình.

Do thôn Cây đa quá mức hẻo lánh, xe lửa không thể nào đến được, nên chỉ có thể đáp một chiếc xe buýt rách nát, hơn nữa còn phải đợi hai ngày mới có một chuyến xe. Thợ săn vừa nhẹ vỗ vỗ vết thương trên cánh tay, vừa nhìn cảnh sắc thông thả hiện lên ngoài cửa sổ, trong đầu hiện về bản nhạc thời thơ ấu, còn có hai mắt đầm lệ đáng thương của tảo nhỏ trong giấc mơ... ..

Năm tuổi, tảo nhỏ đã mất tích. Tuy rằng người trong thôn từng đến chất vấn, nhưng Thợ săn biết chuyện mất tích của cô bé không hề có quan hệ với cha mình. Vậy thì cô bé rốt cuộc đã đi đâu?

Kể từ lúc mơ thấy tảo nhỏ, Thợ săn không chỉ có một lần vận dụng pháp thuật muốn điều tra tung tích của tảo nhỏ. Pháp thuật này cha Thợ săn sớm đã truyền dạy cho anh ta, lại thêm vào việc nhiều năm luyện tập, anh ta tương đối tin tưởng. Vốn dĩ anh ta tin rằng chỉ cần tảo nhỏ không còn nữa, anh ta nhất định có thể cảm nhận thấy. Nhưng lần này lại hoàn toàn không bình thường, anh ta không hề có bất kỳ cảm giác nào cả, thậm chí tảo nhỏ còn sống hay đã chết cũng không nói được.

Do đường đi không bằng phẳng, cho nên tốc độ xe đi rất chậm, Thợ săn ước chừng phải xóc nảy đến bảy tiếng đồng hồ mới đến được thôn Cây đa, lúc đó cũng đã chạng vạng. Không ngờ vừa đến thôn, Thợ săn đã gặp phải một đoàn đưa tang!

Giờ này đưa ma sao? Thợ săn cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay, đã sắp bảy giờ tối, trời sắp sập tối rồi, sao lại chọn lúc này mà đưa tang chứ? Nhìn phương hướng họ đi là thẳng về phía sau núi, nơi đó ít nhất cũng phải đi hai tiếng mới đến nơi. Sau khi mặt trời xuống núi, dương khí sẽ dần yếu đi, mà âm khí lại dâng lên, cho nên buổi tối đưa tang sẽ khiến người đã mất âm khí tăng lên, không dễ siêu độ cho họ thuận lợi đến địa phủ.

Không chỉ có vậy, Thợ săn còn chú ý tới, quan tài kia bị một lớp nước son dày màu đỏ phủ lên. Đối với người đã mất mà nói, màu đỏ là màu cấm kỵ. Bởi vì màu đỏ sẽ kích động một mặt của phệ huyết linh thể (cần máu của linh thể — Bibon không hiểu rõ lắm), làm tăng lệ khí của nó, rất dễ làm nó trở thành du hồn dã quỷ không cam lòng luân hồi.

Mà hai cây gây nâng quan, hai cây gây quan trọng nhất cũng là thứ kiêng kỵ nhất trong quy tắc đưa ma đồng loạt bị đánh gãy, thực không hiểu được sẽ xảy ra chuyện gì.

Thợ săn vốn định tiến lên ngăn lại, song lập tức có người đến ngăn cản anh ta, lạnh lùng nói một câu: “Người ngoài đừng nhúng tay vào!”

Thấy người đưa tang kiên quyết như vậy, Thợ săn không muốn phát sinh xung đột với họ, ngượng ngùng cười thối lui.

Đội ngũ đưa ma tiếp tục kèn trống tung bùng đi về phía sau núi.

~

(Thành thật xin các bạn. vì mk up sai thứ tự chương 149, 150. hi các bạn thông cảm tý nhé :)

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lờì Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 150: Quyển 5 - Chương 149: Dưới Tàng Cây Đa (Hai)

Chuyển ngữ: Bibon

Thợ săn áp chế đầy một bụng nghi vấn, một mình hướng về phía thôn Cây đa mà đi.

Trong thôn vốn dĩ không bao giờ cần đóng cửa, giờ mọi nhà cửa sổ cũng đều đóng chặt. Mặc Thợ săn có gõ cửa giải thích thế nào, cũng không có ai đồng ý cho anh ta ở nhờ. Đi mãi đến đầu phía Đông của thôn, mới có một ông lão tốt bụng run rẩy thu nhận Thợ săn.

Không khí buổi tối nơi núi sâu này luôn đặc biệt thấp, Thợ săn vốn dĩ đã mặc tương đối mỏng sau khi uống xong bát canh nóng của ông lão mới dần dần cảm thấy âm lạnh, sau đó một câu hai câu bắt đầu nói chuyện với ông lão.

Ông lão rất trầm mặc, chỉ vừa hít từng hơi từng hơi dài thuốc lá, vừa yên lặng không có lòng dạ nào nói chuyện, lắng nghe Thợ săn. Những vết nhăn nếp khắc sâu trên gương mặt ông khiến gương mặt vô cùng thương tang, hai con mắt đã vẫn đục lại để lộ ra vẻ thăm thẳm người thường khó có được.

“Haiz... ..” Ông lão thở dài một tiếng, tựa như có sự buồn rầu và bất đắc dĩ nào đó nói không nên lời.

Thấy phản ứng này của ông lão, Thợ săn sao có thể nhìn lầm, quyết hỏi cho ra: “Cháu cũng là người trong thôn, chỉ là khi lớn được mấy tuổi đã chuyển nhà đi. Cha cháu trước khi qua đời còn đặc biệt dặn dò cháu, nhất định phải quay lại thăm mọi người... ..ông à, ông lúc nào thì ở đây? Cháu hình như trước đây chưa từng gặp ông thì phải.”

“Ta hai năm trước mới chuyển đến đây.”

“Oh, thăm nào. Nghe giọng nói hình như cũng là người vùng lân cận đúng không ạ?”

“Đúng thế, ta chuyển đến từ thôn Cây đa hạ (phía hạ nguồn).”

“Thôn Cây đa hạ sao.”

Thợ săn nhớ lại cây đa có lịch sử hơn nghìn năm so với thôn Cây đa gần với thôn trang nhỏ xinh đẹp kia. Lúc còn nhỏ Thợ săn thường xuyên cùng đám bạn nhỏ đến đó trộm trèo lên cây, mặc dù lần nào sau khi bị thôn dân phát hiện, đều bị mắng cho một trận toi bời.

“Lúc nhỏ cũng từng đi trèo cây chứ?” Ông già thông thả mở miệng hỏi.

“Ha ha” Thợ săn có chút ngượng ngừng trả lời, “Đúng, lần nào cũng bị người trong thôn mắng cho.”

“Cái lũ nhóc các cậu, chính là không biết nghe lời.” Ông già lắc lắc đầu, lại hít vào một hơi thuốc thật dài.

“Lúc đó còn nhỏ quá... ..”

Lời nói của ông lão cũng nhiều dần lên, Thợ săn biết đã đến lúc, bèn thử dò hỏi: “Hôm nay vừa xuống xe, cháu nhìn thấy có người đưa tang, có điều muộn như thế mới đưa tang thực là chuyện lạ, trước giờ chưa thấy bao giờ.”

Sững sốt một chút, ông lão cuối cùng buông tẩu thuốc xuống: “Làm bậy! Người trong thôn căn bản không biết họ đang làm cái gì! Haiz... ..đại họa sắp đến rồi, đại họa sắp đến rồi... ..”

Lời than thở của ông lão cùng sự trầm trọng khiến Thợ săn hoảng sợ, chỉ lo sự việc xảy ra trong thôn Cây đa này nghiêm trọng vượt xa với những gì mình dự liệu. Thợ săn lúc còn bé đã từng ở thôn này mấy năm, nhưng trong ấn tượng chưa bao giờ nhìn thấy ông già này, nhất định là sau này mới đến đây. Trực giác nói với anh ta, ông lão có độc không nơi nương dựa này nhất định biết chuyện gì đó.

“Anh chàng trẻ tuổi... ..” Ông lão nắm lấy tay Thợ săn, nắm đến mức Thợ săn thấy đau nhức, thật không ngờ một ông già chừng bảy tám mươi tuổi lại có sức lực lớn đến vậy.

“Anh chàng trẻ tuổi, đêm nay hãy ngủ ở đây một đêm, ngày mai sáng ra phải đi ngay, nơi này sắp xảy ra chuyện lớn rồi!”

“Chuyện lớn gì?” Thợ săn vội vàng hỏi.

Ông lão lắc lắc đầu, không chịu nói gì thêm.

Suy nghĩ rất lâu, Thợ săn mới nói thật: “Kỳ thật, cháu lần này quay về thôn còn có mục đích khác, là muốn tìm một người bạn nhiều năm trước.” Sau đó, đơn giản đem câu chuyện của tảo nhỏ kể lại, đương nhiên, những gì trong mơ không hề được nhắc đến.

Nghe xong lời của Thợ săn, ông lão nghi ngờ hỏi: “Cậu nói tới chính là khuê nữ của thôn trưởng Trương hai mươi năm trước sao?”

“Đúng, đúng, chính là cô bé ấy.” Thợ săn không ngừng đáp lời.

“Haiz, đều bắt đầu từ lúc đó... ..” Ông lão kể lại câu chuyện đã xảy ra trong thôn cách đây hai mươi năm:

“Khi đó ta đã năm mươi tuổi, vẫn sống ở hạ (phía dưới) thôn Cây đa. Mặc dù không con không cái, song một mình sống cũng khá tự tại.

Kỳ thật thôn Cây đa hạ và thôn Cây đa dù khoảng cách khá gần, chỉ bị một con suối ngăn cách, nhưng lại như một dương một âm. Ta ở thôn Cây đa hạ là thuộc về âm địa, dễ chọc đến một số thứ không sạch sẽ. Lúc ta còn nhỏ, những người già thường nói, mảnh đất này thời xưa là một bãi tha ma, hung hiểm vô cùng! Nhất là mấy cái cây mà những đứa trẻ dưới thôn Cây đa vẫn thích trèo leo lên, không biết bên dưới đã chôn bao nhiêu oan hồn.

Trước đây mỗi khi đến mười bốn tháng bảy âm lịch, thôn Cây đa hạ đều mưa to gió lớn, không biết có bao nhiêu tà môn. Không chỉ như thế, sau một giờ đêm ngày mười bốn tháng bảy âm, sẽ luôn nghe thấy tiếng khóc lóc, lại còn là tiếng rất nhiều người đang khóc. Từ hơn hai mươi năm trước đây, cạnh thôn Cây đa có một nhà ba khẩu đến, từ đó thôn Cây đa đột nhiên yên tĩnh đi rất nhiều, không còn nghe thấy tiếng quỷ khóc đáng sợ kia nữa. Ta đã biết ngay, nhất định là do có cao nhân đến giúp chúng ta.

Ai mà ngờ chưa yên ả được bao lâu, trưởng thôn Trương của thôn Cây đa lại đuổi gia đình kia đi, còn đồ triệt cho đứa bé năm tuổi nhà đó là yêu quái, đã ăn thịt mất con gái ông ta!”

Thợ săn lập tức hiểu, hóa ra ông lão nói tới chính là mình.

Ông lão không phát hiện ra sự khác thường của Thợ săn, vẫn tự mình nói tiếp: “Khuê nữ của mình mất tích, đương nhiên sẽ lo lắng, nhưng cũng không thể không chút chứng cứ nào để đổ oan cho người ta như vậy! Con bé kia ta đã từng gặp, đôi mắt to tròn, gương mặt nhỏ nhắn, đúng là rất dễ thương! Mất đi quả thực khiến người ta đau lòng.

Từ sau khi gia đình đó đi khỏi, hai thôn này chưa từng được yên bình thêm. Nhất là thôn Cây đa hạ, cứ hai ba ngày lại có người nhìn thấy thứ không

sạch sẽ. Rất nhiều người đã phải chuyển đi, một lão già cô đơn như ta cũng không còn mấy thời gian nữa, chỉ chuyển đến thôn Cây đa này là được rồi. . . .”

Ông lão vừa nói, vừa đi về phía trong nhà. Thợ săn rơi vào trầm tư: sau khi anh ta chuyển đi lại xảy ra nhiều chuyện đến vậy sao?

Còn chưa đợi Thợ săn suy nghĩ thấu đáo, ông lão đã từ trong phòng đi ra, trong tay còn cầm một chiếc hộp sắt đã loang lỗ. Có lẽ do tuổi cao nên bàn tay ông lão có chút run rẩy, khiến Thợ săn nhìn thấy mà cảm thấy đau lòng.

Chiếc hộp sắt cũ nát này đối với ông già đó mà nói dường như là thứ vô cùng trân quý, ông lão cẩn thận mở nắp hộp ra, như sợ sẽ làm hỏng nó vậy.. Ở bên trong hộp sắt phải một ngăn, trái một ngăn hóa ra là đựng đầy mấy tấm ảnh màu!

“Xem này, chàng trai!” Ông lão giơ bức ảnh, lộ ra gương mặt đã lâu không cười.

Thợ săn đón lấy bức ảnh, có chút mơ hồ nhìn ông lão.

“Đây là cháu ta, là con của anh trai ta. Dù rằng không phải do ta sinh ra, nhưng ta thực sự rất thương nó.” Ông lão dùng đôi tay run rẩy vuốt vuốt gương mặt non nớt trong bức ảnh. “Nếu như nó còn sống, có lẽ cũng lớn khoảng như cậu đây.”

Nước mắt trong hốc mắt vẫn đục của ông lão khiến Thợ săn đột nhiên bất an, mở miệng muốn nói gì đó, song lại không nói được thành lời, chỉ đành không biết làm sao đứng im tại chỗ.

“Cậu ấy đi đâu rồi?” Trầm mặc hồi lâu, Thợ săn cố lấy dũng khí hỏi.

“Haiz, nó đến thành phố rồi, đã mười mấy năm chưa gặp lại. . . . .”

Ông lão đang định kể chuyện tiếp, thì lại bị một trận đập cửa ầm ầm cắt ngang: “Tù đại gia, Tù đại gia, mau đến mà xem, nguy rồi. . . . .”

“Chuyện gì thế?” Ông già mở cửa, hướng về người thanh niên trẻ tuổi đang vỗ ngực miệng thở dốc hỏi.

“Quan tài của A Tam. . . .chảy máu rồi!”

Gương mặt của ông già lập tức trầm xuống, ông tự mình lâm bầm, cũng không biết đang nói với chính mình, hay là nói với người khác: “Đã biết là sẽ thế này mà. . . .vẫn là xảy ra chuyện. . . .quan tài chảy máu ư? . . . .sắp xảy ra chuyện lớn rồi. . . . .”

Nghe thấy lời người trẻ tuổi nói, Thợ săn cũng nhưn nhưn đôi lông mày, anh ta vào Nam ra Bắc đã nhiều năm, nhưng chưa bao giờ nghe thấy chuyện quan tài chảy máu cả. Xem ra, trong thôn này quả thực đang xảy ra chuyện đáng sợ nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Quyển 5 - Chương 150: Dưới Tàng Cây Đa (Ba)

Chuyển ngữ : Bibon

“Đi nào, chúng ta cùng đi xem!” Tù đại gia (đại gia : ông lão — từ hậu bối xưng hô với tiền bối là người già cả nhất trong nhà, thôn . . . . . Chứ không mang nghĩa đại gia – chân dài đầu nha ^^) nói với Thợ săn ở bên cạnh.

“Tù bá. . . . .” Người thanh niên trẻ liếc nhìn Thợ săn một cái, chần chờ ghé vào bên tai Tù đại gia nói nhỏ: “Thôn trưởng nói, không được để người ngoài nhúng tay vào chuyện này.”

“Hắn là cháu ta, không tính là người ngoại thôn!” Tù đại gia trừng mắt lớn tiếng nói với người thanh niên kia.

“Cháu?” Người thanh niên vẫn có chút do dự, anh ta cũng đã nghe nói Tù đại gia có một người cháu, nhưng thực sự là người trước mặt này sao? Nhìn bộ dạng giống như người ở thành phố mới về vậy.

“Rốt cuộc đi không nào! Không đi nữa thì thôi!” Tù đại gia quát lớn, làm người thanh niên kia sợ đến mức phát run.

“Đi đi. . . .ngài là người già duy nhất trong thôn này, sao có thể không đi chứ!” Người trẻ tuổi nhỏ giọng đáp lại, cũng quên luôn chuyện truy vấn thân phận của Thợ săn.

*

Đi theo người thanh niên, Tù đại gia và Thợ săn tới dưới ba tầng cây đa lớn phía sau núi.

Tất cả những thanh niên cường tráng của thôn đều đang cầm đuốc giờ cao thành một vòng tròn, đem ba cây đa lớn vây trong vòng tròn lửa, còn chiếc quan tài đang nhỏ máu được đặt ở giữa đó. Do ánh sáng quá yếu ớt, quan tài cũng là màu đỏ, nên dù cho xung quanh đều là ánh lửa cũng khó mà nhìn ra được có gì dị thường.

Thợ săn đang muốn tiến lên xem cho rõ, lại bị một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, đầu húi cua mặt chữ điền tiến lên ngăn cản: “Cậu là ai? Không phải người trong thôn này đều không thể lại gần, mau đi đi!”

“Dương thôn trưởng, hân là cháu ta.” Từ đại gia bình tĩnh nói.

“Cháu ông?” Thôn trưởng Dương này hiển nhiên không hề để lừa như người thanh niên kia. “Cháu ông không phải sớm đã rời đi sao? Làm sao còn nhận ra ông được?”

“Ai nói thế?” Từ đại gia bộ dáng phẫn nộ vô cùng, “Cháu ta chẳng qua chỉ là lên thành phố để học, mấy năm nay mới không về nhà. Ai nói hân không còn nhận ra ta nữa? Không nhận ra nữa mà còn về thăm ta hay sao?”

Thôn trưởng Dương sững sốt, trong lòng thầm tính toán trong lời nói của Từ đại gia có thể tin được mấy phần.

Từ đại gia tiếp tục bức mình nói: “Ta sớm đã nói làm thế này là không được! Là vi phạm hoàn toàn vào thôn quy các vị tổ tiên đã truyền lại, sẽ mang đến đại nạn. Ta đưa cháu ta đến là để xem xem có còn cách nào giải quyết không, người lại còn ở đây nói sằng nói bậy! Vậy tính mạng của thôn dân chúng ta đây, trong mắt người không có chút giá trị nào chăng?”

Lời nói của Từ đại gia làm thôn trưởng Dương nhất thời không biết phải trả lời thế nào cho ổn thỏa, chỉ đành sắc mặt cứng ngắc như ong đường.

Dưới sự nhượng đường của thôn trưởng, Thợ săn rốt cục đã tới được bên chiếc quan tài đỏ. Kỳ thực từ trước khi chưa bước vào bên trong vòng lửa này, Thợ săn đã cảm nhận được một cỗ hàn khí âm lãnh lạnh thấu đến tận xương. Hơn nữa càng đi vào bên trong, cảm giác bất an càng thêm mãnh liệt. May mà ngọn lửa trong tay còn truyền được cho Thợ săn chút hơi ấm, không để cho anh ta bị lạnh đến mức hai răng bị lập cập vào nhau.

Những người xung quanh vẫn như trước, tựa hồ như không hề cảm giác thấy luồng khí âm lãnh này.

Từ đại gia và Thợ săn cùng tiến sát tới bên cỗ quan tài màu đỏ, còn thôn trưởng Dương cao to kia lại tránh sang một bên, như sợ sẽ chạm phải thứ gì đó không sạch sẽ.

Khi bước đến gần là đã có thể nhìn thấy rõ ràng thứ được bọc bên ngoài cỗ quan tài đỏ thành một tầng dinh dính, tựa như một đứa trẻ mới sinh. Nhìn cỗ quan tài màu đỏ quỷ dị này, Thợ săn không dừng được có chút khản trương. Nhiều năm kinh nghiệm khiến anh ta có trực giác không giống như người thường, anh ta thậm chí còn như nghe thấy được lực va chạm mãnh liệt đang truyền đến từ phía bên trong kia, giống như từng con sóng biển hung mãnh tràn tới, ầm ầm đập vào.

Làm sao đây? Hiện giờ phải thử nó một chút xem, hay là trước tiên không cần đánh rần động cỏ? Thợ săn trong lòng tràn ngập mâu thuẫn.

Suy nghĩ hồi lâu, Thợ săn vẫn là nhẹ nhàng nói với Từ đại gia một tiếng: “Đại gia, ông đứng lùi về phía sau một chút.”

Thấy ông lão nghe lời đứng xa ra một chút, lúc này Thợ săn mới âm thầm rút từ trong túi áo ra một lá bùa giấy trúc màu vàng. Gấp thành một tiểu hình nhân be bé, từ khe nhỏ bên cạnh quan tài mà nhét vào. Một cỗ cảm giác lạnh đến kỳ lạ truyền khắp toàn thân thợ săn — là hàn ý dày đặc, khiến người ta không chịu được mà run rẩy. Cảm giác này rất quen thuộc, giống như đã gặp ở nơi nào đó vậy.

Trong lòng suy nghĩ đến nửa ngày, Thợ săn rốt cuộc mới nhớ ra được cảm giác này vì sao quen thuộc đến vậy, là vì Bách Phú!

Bách Phú lần đầu tiên bị mười ba lời nguyên phát tác, nhất là lúc chú hồn đầu tiên bị phóng thích, anh ta cũng cảm giác thấy loại hàn ý âm lãnh như băng này, song lại rõ ràng bất đồng.

Lẽ nào chuyện trong thôn Cây đa cũng có quan hệ với mười ba lời nguyên? Thợ săn nhún mày lại: Không đúng. Mười ba lời nguyên là chuyện tình xảy ra từ ngàn năm trước, những chuyện xảy ra ở thôn Cây đa này lại chỉ trong hai mươi năm gần đây, lẽ nào hai việc này có thể có quan hệ hay sao?

Đang lúc Thợ săn trầm tư, còn những người xung quanh mờ mịt nhìn anh ta, đột nhiên trong quan tài vang lên một tiếng: tách.

Thứ âm thanh không đáng tính là một tiếng động tĩnh, lại khiến cho mọi người dân đang cầm đuốc đứng đây bị dọa tới đồng loạt lui hết về phía sau. Ông thôn trưởng Dương kia chân càng run lẩy bẩy thêm, ông ta lắp bắp sợ hãi kéo lấy Từ đại gia hỏi: “Đại gia, chúng ta có phải đã làm thần cây tức giận?”

Từ đại gia tức giận hất văng cánh tay của thôn trưởng Dương nói: “Thần cây cái gì! Rõ ràng chính là yêu vật! Mệt cho các người còn lấy xác chó đi té nó! Đã sớm nói với các người, như thế này sẽ xảy ra chuyện lớn đấy!”

Thợ săn vội vàng lấy từ trong lòng ra một tấm bùa chú, muốn dán lên chiếc quan tài đỏ, song đã không kịp nữa. Chiếc quan tài đỏ không ngừng rung lên, sau đó điên cuồng xoay tròn tại chỗ, còn mang theo một trận gió lớn. Thợ săn bị Từ đại gia kéo thối lui về phía sau, dù rất muốn thử sức, nhưng Thợ săn vẫn biết rất rõ sức mình không thể nào bì lại được thứ trong cỗ quan tài này.

Chiếc quan tài điên cuồng chuyển động thêm mấy phút, sau đó cư nhiên bay thẳng lên trời, cuối cùng văng vàng đâm chui vào bên dưới gốc cây đa to nhất ở phía Đông. Sức lực lớn đến vậy, khiến non nửa cỗ quan tài đâm sâu vào trong đó! Biến cố này lại làm thôn dân thêm khiếp sợ, họ nhất thời tất cả

đồng loạt chạy hết đến sau lưng Thọ sản, giống như biết được nơi đó là nơi an toàn hơn một chút vậy.

Thọ sản trầm tĩnh hướng về phía chiếc quan tài màu đỏ, nhẹ nhẽu một phen.

“Nó đã an tĩnh rồi.” Thọ sản trong lòng nói với chính mình, “Xem ra nó vẫn chưa đạt tới sức mạnh lớn nhất của bản thân, nếu không nhất định đã phá tung cỗ quan tài mà ra! Nhất định phải tìm một người đến giúp một tay!”

Không biết tại sao, Thọ sản lại nghĩ ngay tới Mậu Ly, chứ không phải là Dịch Đạo sớm chiều cùng bên mình. Mặc dù Thọ sản vẫn luôn thân cận đối đãi Mậu Ly, nhưng không thể phán đoán đến tận cùng là bạn hay là địch, song dù sao thực lực của Mậu Ly là điều không cần phải hoài nghi.

Thọ sản dùng ngón tay nhẹ tính toán, ngày mai chính là ngày mười bốn tháng bảy, là ngày quý môn quan đại khai, xem ra thứ trong quan tài này đã chọn muốn ngày mai chui ra. Còn một ngày nữa, không biết Mậu Ly có thể kịp đến đây hay không?

Trần an thôn dân một chút, Thọ sản và Từ đại gia cùng nhau hướng về phía thôn mà đi.

“Con à, đi, đi theo ta đến nơi này trước đã.” Từ đại gia đột nhiên nói, hơn nữa đi nhanh lên phía trước dẫn đường. Rẽ đến bảy tám lần, hai người họ đi tới trước một ngôi nhà rách nát.

“Nơi này là...” Thọ sản suy nghĩ một chút rồi nói ra.

“Là nơi vốn là nhà con.” Từ đại gia cười cười, vô cùng hiền lành, “Con và cha con rất giống nhau. Hai mươi năm rồi, người khác có thể không còn nhớ, chứ ta vẫn nhớ.”

Thọ sản sùng sốt, vô cùng cảnh giác nhìn Từ đại gia, ông ta làm thế nào mà nhận ra được anh ta và cha? Vậy thì bí mật của anh ta có lẽ cũng bị biết mất rồi?

“Yên tâm, con trai, ta sống lâu như vậy, là người hay là quỷ đều có thể nhìn rõ.” Từ đại gia dường như vô cùng thấu đáo suy nghĩ trong lòng Thọ sản, “Ta đã từng gặp cha con... ừm, là một người tốt... mau đi đi con trai, mau lên xem, nghe nói khi đó gia đình con đi quá vội vã, xem xem có còn để quên thứ gì hay không. Yên tâm, từ lúc gia đình con rời đi, không còn ai đến đây ở nữa rồi.”

Dưới sự thúc giục của ông lão, Thọ sản bước lên căn nhà nhỏ mình đã từng ở trước đây. ~

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 152: Quyển 5 - Chương 151: Dưới Tàng Cây Đa (Bốn)

Chuyển ngữ: Bibon

Những thứ đã từng dùng qua vẫn được đặt ở chỗ cũ. Chỉ là đã cũ nát lắm rồi, hơn nữa còn bị phủ lên một lớp bụi dày kín. Song Thọ sản khi nhìn thấy những thứ này, vẫn vui mừng như một đứa trẻ.

Chiếc bàn trang điểm này là của mẹ, bà trước đây vẫn thường chải đầu ở chỗ này. Trong thôn Cây đa không có dùng bàn trang điểm, đây là do cha đặc biệt nhờ người mang từ trên thành phố về đây. Nhớ ngày hôm đó, mẹ đã rất vui.

Đi sang bên này... chiếc bàn kia là của cha, vẫn nhớ ông rất thích ngồi đọc sách một mình ở nơi này, viết lách gì đó. Có lẽ sẽ vẫn còn thứ gì đó cha đã từng viết, Thọ sản ngậm chiếc đèn pin trong miệng, lật lật mấy thứ trên bàn lên.

Quả nhiên, ngoài một số bài thơ mà cha vẫn thích ra, Thọ sản còn phát hiện một quyển sổ màu đen, lúc nhỏ anh ta vẫn thường nhìn thấy cha viết viết vẽ vẽ lên trên đó.

Đang muốn mở ra xem thử, tiếng gọi của Từ đại gia lại vang lên: “Con à, mau mau xuống đây!”

Không thể suy nghĩ nhiều hơn, Thọ sản đem quyển sổ cất vào trong túi áo ngực rồi chạy xuống.

“Con à, nghe nói đứa bé nhà thôn trưởng Dương xảy ra chuyện rồi, chúng ta mau tới đó xem xem!”

*

Lúc Thọ sản và Từ đại gia tới nơi, thấy thôn trưởng Dương đang ngồi ngây ngốc trên chiếc ghế gỗ trước cửa, trong tay đang cầm điều thuốc, song lại không hề hút tí nào. Trong nhà có lẽ là vợ của thôn trưởng, đang khóc âm ỹ hết cả lên, Thọ sản từ cách đó một trăm mét đã có thể nghe thấy.

“Con gái của mẹ a, con không thể xảy ra chuyện gì được, nếu con mà có chuyện gì, thì mẹ và cha con phải làm thế nào đây...”

Vội vã chạy vào trong phòng, Thợ săn lại phát hiện một đứa bé gái mập mạp đang dựa vào trong lòng vợ thôn trưởng, còn vợ thôn trưởng thì vừa khóc, vừa kêu gào. Thấy có người bước vào, cô bé kia còn quay mặt ra, nhìn nhìn Thợ săn. Gương mặt phản hồng nhỏ bé kia, khiến Thợ săn nhớ tới tảo nhỏ.

“Con bé bị sao thế?” Từ đại gia tiến lên phía trước, lo lắng hỏi han.

Vợ thôn trưởng vừa khóc, vừa xắn tay áo cô bé lên: “Từ đại gia, ông xem”

Trên cổ tay trắng nõn của cô bé, rõ ràng lưu lại một dấu tay màu tím xanh, giống như có ai đó dùng lực kéo cô bé vậy.

Thấy Thợ săn có chút mơ hồ, Từ đại gia vội vàng giải thích: “Trong thôn gần đây đã mất tích ba đứa bé, những đứa bé bị mất tích, đứa nào cũng có dấu tay này.”

Thợ săn tiến lên, lấy tay thử qua một chút, quả nhiên có luồng âm khí nhẹ nhàng hướng tới làn da anh ta mà chui vào. Lẽ nào là tên trong cổ quan tài đó chui ra sao? Song cảm giác lại không giống như vậy. Rốt cuộc là chuyện gì?

“Hôm nay đưa con bé cho cháu ta đi.” Từ đại gia nói rồi vỗ vỗ vai Thợ săn, “Đứa cháu này của ta chính là cứu tinh của thôn, có thể giúp được các người đây...”

Thợ săn không lên tiếng, anh ta biết sự tin tưởng của Từ đại gia đối với mình đều là do tín nhiệm cha anh ta, mà bản thân cũng tuyệt đối không thể làm mất mặt cha mình được.

Vợ thôn trưởng ngừng khóc ngay, thôn trưởng cũng xông vào, dùng ánh mắt hồ nghi xem xét ánh mắt chắc chắn của ông già, lại nhìn nhìn đứa con gái dễ thương, sau đó quyết tâm nói: “Từ đại gia, ông là người già nhất ở hai cái thôn này... .tôi tin ông!”

*

Mọi người sau khi nghe lời dẫn dắt của Thợ săn, tất cả đều lui ra ngoài, chỉ để lại Thợ săn và đứa con gái của trưởng thôn.

Anh chàng Thợ săn lại chẳng hiểu rõ cách giao tiếp với một đứa bé gái, chỉ có thể tay chân vụng về lóng ngóng đỡ cho nó ngủ, sau đó bản thân cũng yên lặng ngồi bên cạnh lật xem quyển sổ ghi chép của cha mình.

Hoi âm cùng bụi bặm xâm nhập đã khiến cho trang giấy trở nên khô vàng, ngay cả chữ viết trên bề mặt cũng trở nên mơ hồ. Thợ săn phải khó khăn lắm mới hiểu được nội dung trên đó, trong đó có rất nhiều chuyện khi nhỏ của anh ta. Cha hóa ra lại quan tâm đến anh ta như vậy! Thợ săn trong lòng chưa xót vô cùng.

Cứ như thế, trên gương mặt Thợ săn khi thì vui mừng, khi thì bi thương. Song càng lật về phía sau, nét mặt của anh ta càng lúc càng trầm trọng hơn. Hóa ra, trong thôn này có thứ có liên quan với mười ba lời nguyện! Cho nên cha mới đưa cả nhà chuyển đến nơi đây, hơn nữa hàng năm đều đi loay quanh trong thôn, xem xem có biến chuyển gì hay không.

Khó trách lại mạnh đến vậy! Thợ săn âm thầm nghĩ, mắt thấy mười ba lời nguyện đã bắt đầu có ảnh hưởng tới thôn này, như vậy thì chuyện những đứa trẻ gần đây bị mất tích là có liên quan đến việc Mậu Ly thả chú hồn ra sao? Vậy tảo nhỏ thì sao, cũng là chịu ảnh hưởng của nó?

Đang muốn buông quyển sổ xuống để cho cặp mắt đau nhức được nghỉ ngơi, Thợ săn bỗng cảm thấy con buồn ngủ nặng nề ập đến, nhắm hai mắt lại.

Không được! Không được ngủ! Thợ săn trước mắt đột nhiên xuất hiện thảm cảnh phụ thân chết thảm, lúc đó anh ta cũng đang ngủ say. Anh ta nhanh chóng nhảy dựng lên từ chiếc ghế, muốn tỉnh táo lại, song lại phát hiện đứa bé nằm trên chiếc giường không thấy đâu nữa! Liếc nhanh ra phía ngoài nhà lại phát hiện thấy có một chiếc bóng màu đen.

“Không được đi!” Thợ săn hét lớn một tiếng rồi đuổi theo, ra đến cửa thì phát hiện thấy đứa bé gái đang bị một chiếc bóng nắm tay dắt đi.

Chiếc bóng này cao hơn một chút so với cô bé kia, khoảng tầm mười ba mười bốn tuổi. Cứ như không hề nghe thấy tiếng gọi của Thợ săn, cô bé nhỏ vẫn bị chiếc bóng đó dắt đi về phía trước, căn bản không hề quay đầu lại.

Thợ săn âm thầm niệm thần chú, sau đó hung hăng đánh một đạo kim quang về phía chiếc bóng kia. Song chiếc bóng kia không hề có tiếng thét thảm nào như Thợ săn đã nghĩ, chỉ cứng đờ một chút, song nó cũng đã chịu buông tay đứa bé ra. Cùng lúc nó buông tay, đứa bé gái dần dần ngã xuống mặt đất, vẫn chìm trong giấc ngủ say.

Chiếc bóng kia chậm rãi quay đầu lại, gương mặt khiến Thợ săn sợ đến hoảng hồn.

Đó nào phải một gương mặt! Bên phải như người bình thường, là một thiếu niên tuấn tú trắng trẻo; bên trái lại tím bầm thô ráp như da voi, song đáng sợ hơn là, gò má phía bên trái dường như bị thừa một cục thịt lồi kéo dài đến cổ, đến con mắt cũng bị đè mất chỉ còn lại một khe hở. Chiếc mũi phía giữa cũng vậy bên phải đẹp đẽ, bên trái lại gãy khúc vụn vặt, lỗ mũi to như lỗ mũi sư tử đá.

Trong mắt thiếu niên đầy hận ý, mặc dù chỉ nhìn thấy một con mắt nhưng Thợ săn cũng có thể cảm nhận. Thợ săn cảm thấy trên người thiếu niên này ẩn chứa một cỗ sức mạnh sâu không lường được, đồng thời bên nhanh chóng điều động tất cả pháp lực trong người mình. Dù cho sức lực của anh ta và thiếu niên này có chút chênh lệch, nhưng dù cho phải dùng cả tính mạng, anh ta cũng quyết không để cho thiếu niên này mang cô bé đi. Vì cha, cũng vì sự tiếc nuối của thời thơ ấu.

Song thiếu niên lại thu hồi ánh mắt, chuyển đến cô bé đang ngủ say trên mặt đất, nhẹ nhàng nói: “Đêm mai ta sẽ tới đón ngươi.” Nói xong lập tức biến mất khỏi tầm mắt của Thợ săn.

“Cuối cùng đã đi.” Thợ săn toát mồ hôi lạnh, kỳ thực anh ta biết, nếu thực sự phải đánh, bản thân nhất định không phải đối thủ của thiếu niên này. Nhưng, ngày mai nó vẫn sẽ đến!

*

Thợ săn thở một hơi thật dài, dù đã điện thoại cho Bách Phú nhờ chuyển lời gấp tới Mậu Ly, nhưng nơi này hẻo lánh như vậy, chỉ e Mậu Ly khó mà đến kịp. Làm sao đây?

Đem cô bé đặt lên giường xong, Thợ săn lại gấp rút tranh thủ thời gian nghiên cứu quyển sổ của cha mình, hi vọng có thể từ trong đó phát hiện manh mối để khắc chế con quỷ kia. Nhìn quần áo trên người nó, Thợ săn phán đoán thiếu niên này nhất định chính là chú hồn được ghi lại trong quyển sổ của cha. Dù sao thì thời đại này, chỉ có trong bảo tàng hay phim ảnh mới có thể nhìn thấy loại vải thô đại què như thế.

Cuối cùng, Thợ săn phát hiện ở bên trong có một đoạn, bên trên còn được cha dùng bút đỏ gạch đậm lên. Bên trên viết, dưới cây đa có một nơi chôn giấu nhục điểm của chú hồn.

Nhục điểm? Rốt cuộc là nhục điểm gì? Thứ mà Thợ săn quan tâm nhất lại không được viết tiếp, đã bị ngắt đoạn. Lẽ nào khi viết đến đây, chính là lúc cha bị thôn dân cầm đuốc bao quanh sao? Thực đúng là nực cười!

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Quyển 5 - Chương 152: Dưới Tàng Cây Đa (Năm)

Chuyển ngữ : Bibon

Đem đứa bé gái giao cho trưởng thôn xong, Thợ săn nghe lời khuyên của ông lão ngủ được bốn giờ đồng hồ, sau đó lại một mình chạy đến thôn Cây đa hạ tìm cái thứ gọi là nhục điểm của chú hồn được ghi trong quyển sổ của cha.

Thôn Cây đa hạ xinh đẹp lúc ban đầu giờ chỉ còn là một tiểu thôn hoang vắng. Đi hết một vòng, Thợ săn cũng không gặp được bất kỳ ai. Thợ săn chỉ đành một mình chạy đằng Đông, ra đằng Tây, đem tất cả những nơi đáng nghi tìm tòi qua một lần, hi vọng bản thân có đủ may mắn mà gặp được.

Chỉ là thôn Cây đa hạ dù là một thôn trang không lớn lắm, song chỉ dựa vào mình Thợ săn cũng khó mà ứng phó được. Bận rộn suốt đến mãi hai giờ chiều, mà anh ta vẫn không thu hoạch được chút gì.

Nhìn nhìn đồng hồ trên tay mình, Thợ săn ngày càng lo lắng, nếu không tìm thấy nhục điểm mà cha đã nói tới, cô bé kia nhất định sẽ bị chú hồn đó bắt đi. Còn có cỗ quan tài đó, trời mới biết được bên trong sẽ có thứ quỷ gì nhảy ra.

Từ đại gia nói cho Thợ săn, trong cỗ quan tài đó chỉ có một người rất bình thường tên là A Tam, rơi xuống vực chết trẻ. Nhưng xem xét qua, Thợ săn biết thứ bên trong đó tuyệt đối không tầm thường, cũng có thể là do cậu thiếu niên gương mặt âm dương kia đã làm gì đó. Ông trưởng thôn mê tín còn nói là nghe được lời thần cây nói trong mơ, bắt mọi người phải dùng quan tài đỏ để mai táng lúc trời tối.

Chuyện tối hôm qua cũng dọa đến không ít người, ngày hôm sau vừa mới sáng ra, Thợ săn đã nhìn thấy không ít người trong thôn đang chuẩn bị hành trang, đi đến chỗ người thân ở tạm, ai còn chạy đến cái thôn ma quái này nữa.

Đang lúc cau mày vì suy nghĩ, Từ đại gia và trưởng thôn Dương mang theo bảy tám người thanh niên cường tráng đến giúp sức cho Thợ săn. Trong thôn có không ít người đã đi khỏi, mấy người này cũng chẳng dễ gì mới nhờ vả được họ giúp đỡ. Mặc dù mấy người này không ai hiểu pháp thuật, tuy nhiên cũng chấp nhận được.

Song tìm mãi cho đến khi mặt trời sắp xuống núi, mà vẫn chẳng phát hiện được thứ gì có giá trị, lại chỉ tìm ra được mấy đồng tiền cổ không biết từ niên đại nào. Thấy sự việc không có triển tiến, Thợ săn không thể không sử dụng biện pháp cuối cùng — bày trận. Hi vọng những trận pháp này có thể kéo dài thêm chút thời gian, đợi Mậu Ly đến giúp đỡ. Thợ săn không nói cho trưởng thôn biết lời nói của cậu thiếu niên có gương mặt âm dương kia, nếu không ông ta nhất định sẽ gửi con gái ra khỏi thôn. Song cách đó cũng chẳng có ích gì, vì chỉ cần hắn muốn thì chẳng có gì không tìm được, cô bé không ở gần anh ta sẽ chỉ càng nguy hiểm hơn.

Sau khi đã quyết, Thợ săn bảo mọi người cùng rời khỏi thôn Cây đa hạ hoang vắng.

*

Bây biện tất cả trận pháp xong xuôi, hơn nữa còn an bài xong cho gia đình trưởng thôn và cô bé kia, mặt trời cũng vừa hay xuống núi. Thợ săn ngay cả

com tôi cũng không ăn, cứ ngồi ngẩn ngơ nhìn quyền sở của cha mình.

“Rốt cuộc là ở đâu chứ?” Thợ săn có chút lo lắng nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Hôm nay là ngày mười bốn tháng bảy âm lịch, là ngày quý môn quan đại khai, cũng là ngày âm khí nặng nề nhất trong năm. Nhớ tới cỗ quan tài đỏ đâm xuống đất, nhớ tới thiếu niên gương mặt âm dương tối qua, Thợ săn trong lòng bắt đầu không cách nào bình tĩnh lại được.

Song, tâm tình lo lắng này đối với Thợ săn mà nói hiển nhiên càng thêm bất lợi, anh ta lòng càng như lửa đốt, thì lại càng không thể suy nghĩ được thứ gì. Chớp mắt đã qua ba tiếng đồng hồ, đang lúc anh ta đau đầu đến sắp nứt ra, một tin xấu hơn lại truyền đến — cỗ quan tài đỏ chôn trong đất kia bắt đầu có động.

Khi Thợ săn chạy tới nơi, chiếc quan tài đỏ đã đem bùn đất xung quanh văng ra không ít. Nhưng Thợ săn vừa mới tới gần cỗ quan tài đỏ, nó dường như có mặt, đột nhiên ngừng ngay lại.

Thôn dân bên cạnh nhìn thấy việc này đang sợ chết khiếp không khỏi thấy kỳ lạ, không để lỡ thời cơ vội vã chạy về phía Thợ săn mà dựa dẫm, trong miệng còn không ngừng khen ngợi anh ta. Chỉ có Thợ săn vứt bỏ hết thấy trước mắt, cảm giác được thứ ở bên trong cỗ quan tài đỏ đang rục rịch động đây, như vận sức chờ phát ra.

“Tránh ra đi!” Thợ săn hét lớn một tiếng, cỗ quan tài đỏ rốt cục cũng từ bùn đất lao thẳng về phía Thợ săn !

Thôn dân kinh hô, chạy hết về phía đằng sau, cỗ quan tài đỏ không để ý tới, chỉ chăm chú đuổi theo Thợ săn.

Thợ săn thân thủ nhanh nhẹn né trái né phải, tìm được cơ hội lập tức đem bùa chú đã chuẩn bị sẵn lấy từ trong ngực ra dán lên trên nắp quan tài, còn phát ra ánh sáng đỏ mờ mờ. Cỗ quan tài đỏ đau khổ rít gào, lại bắt đầu run rẩy, giống như một kẻ địch bị thương đang vì sai sót của mình mà phẫn nộ.

Thợ săn không chút hoang mang tiếp tục dây dưa cùng cỗ quan tài đỏ, tiếp đó bùa chú càng lúc càng dán nhiều thêm, loáng cái đã thấy một bức họa bát quái xuất hiện trên nắp quan tài. Sau khi bức họa bát quái hoàn thành, cỗ quan tài đỏ rốt cục cũng dần dần chậm lại, cuối cùng bắt đầu xoay loạn xạ dưới tán ba cây đa khổng lồ. Thợ săn không hề ngừng lại sự công kích của mình, mà lại tiếp tục từ túi áo lấy ra mấy sợi dây tơ đỏ phát ra màu sắc sáng bạc đặc biệt trong trời đêm cỗ quan tài bỏ lại như bó bánh chưng, chắt chiu vô cùng!

Lúc này, cỗ quan tài đỏ đã thực sự yên lặng hẳn nữa, lại tiếp tục chui vào trong đất. Hình bát quái bên trên và sợi dây tơ đỏ quấn chặt liên tục phát ra ánh sáng đỏ, từ xa xa nhìn lại thấy giống như một chuỗi đèn màu, cực kỳ đẹp đẽ.

“Ài ya, cỗ quái tài đỏ đã bị chế trụ rồi!”

“Pháp sư này thực là lợi hại!”

... ..

Thôn dân vốn dĩ ban nãy còn chạy tứ tán xung quanh bắt đầu bàn tán âm ỹ, biểu cảm sùng kính và khâm phục trên gương mặt không cần nói cũng biết.

“Bị chế trụ rồi? Dễ dàng như vậy sao?” Thợ săn trong lòng cười lạnh với chính mình, đồng thời cũng vận phần cảnh giác nhìn chăm chăm vào giữa cỗ quan tài đỏ đang không hề nhúc nhích kia.

Cỗ quan tài đỏ im lặng nghĩa là an toàn rồi sao? Không! Đó chỉ mang ý nghĩa sắp có sự uy hiếp lớn hơn xuất hiện! Đây đúng là điểm cần thận của Thợ săn. Cũng nhờ tính cẩn thận đó, đã giúp anh ta thoát khỏi không biết bao lần nguy nan.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của Thợ săn, tình thế lại lần nữa biến hóa, ba cây đa bên cạnh cỗ quan tài đỏ dường như đang có biến hóa. Nhưng chỉ dựa vào mắt thường, Thợ săn cũng không nhìn ra được. Song trực giác trời sinh đã mách với anh ra, chuyện nguy hiểm sắp xảy ra, hơn nữa âm khí xung quanh cỗ quan tài đỏ cũng đang ngày càng mạnh mẽ hơn.

Chuyện gì thế này?

Lực chú ý của Thợ săn đề cao hơn mười lần. Âm khí vẫn không ngừng tăng lên, mạnh đến mức Thợ săn dù đã vận nội công chống cự vẫn không thể âm thầm run rẩy. Mà tệ nhất là, Thợ săn căn bản không thể nghĩ ra được âm khí nhiều như vậy rốt cuộc làm thế nào lại đột nhiên sinh ra.

Để không khiến ai bị thương, Thợ săn cố ý trấn định bảo thôn dân ai về nhà nấy, nơi này anh ta còn phải làm phép. Mặc dù có chút hoài nghi, nhưng thôn dân vẫn không chút do dự đi về nhà mình. Bọn họ sớm cũng đã bị dọa đến suýt chết, nếu như không phải do sự uy hiếp của trường thôn, quý mới đến đây! Còn cái ông trưởng thôn gan thò kia không biết giờ trốn ở đâu, để mặc cho họ chịu chết thế này!

Sau khi thôn dân đi rồi, Thợ săn mở thiên nhãn (mất trời —chính là khi mất anh ý phát ra ánh sáng vàng như Tôn ngộ không đấy) của mình. Quan sát hồi lâu, Thợ săn mới biết thứ âm khí liên tục khiến anh ta mơ hồ đến từ đâu. Hóa ra đến từ ba cây đa to xung quanh kia!

Mấy cây đa to như đang truyền máu, dùng bộ rễ đang giăng ra khắp nơi của chính mình đem âm khí cuộn cuộn truyền tới cho cỗ quan tài đỏ. Tất cả mọi luồng âm khí đều dần ngưng tụ vào trong cỗ quan tài kia, hơn nữa còn bao lấy nó, đến những lá bùa chú và dây tơ đỏ lúc trước được Thợ săn bày bố lên cũng đã bị che kín mít. Thợ săn sau khi mở thiên nhãn cảm thấy cỗ quan tài đỏ trước mắt này, rõ ràng giống như một cái kén tằm đang vận sức lực. Chỉ là, lát nữa thứ bay ra, tuyệt đối không phải là bướm bướm đẹp đẽ.

Ở đâu ra mà nhiều âm khí tới mức này? Thợ săn sắc mặt ngày càng ngưng trọng hơn. Dưới tàng cây kia rốt cuộc đã có bao nhiêu vong hồn, mà có thể

khiến cho cây đa lớn này có thể truyền được sức mạnh cho cổ quan tài đỏ kia? Mà cổ quan tài kỳ dị kia thu biết bao nhiêu âm khí như vậy, lại sẽ sản sinh ra thứ quỷ thai nguy hiểm gì đây?

Nghĩ tới những thứ này, Thợ săn nhìn không được mà toát hết mồ hôi lạnh. Dù sao xem tình huống lúc này, chỉ e bản thân có dốc hết tính mạng, cũng không cách nào bảo vệ cho thôn dân nơi này, nhất là cô bé có gương mặt giống táo nhỏ.

Ra tay trước là thượng sách, Thợ săn chuẩn bị lên cắt đứt đám mạch truyền âm khí cho cổ quan tài đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lờ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Quyển 5 - Chương 153: Dưới Tàng Cây Đa (Sáu)

Ý tưởng thì hay, nhưng nói lúc nào chẳng dễ hơn làm?

Nhìn từng ‘đường ống vận chuyển âm khí’ rõ ràng mạnh mẽ, giống như từng sợi tơ chắc chắn của mạng nhện, Thợ săn cảm thấy ngay cả da đầu cũng tê rần, căn bản là không biết nên phải ra tay từ chỗ nào.

Do dự hồi lâu, Thợ săn vẫn quyết định từ nơi trống kiện nhất dưới tán cây đa kia để hạ thủ. Đáng tiếc, mặc cho Thợ săn có dấn bao nhiêu bùa chú, thả bao nhiêu dây tơ đỏ, hay là phóng ra ánh kim quang tuyệt kỹ nhất của mình, cây đa đại thụ kia vẫn y như cũ không ngừng vận chuyển ‘dịch máu’.

Một đến nỗi đầy đầu mồ hôi lớn nhỏ Thợ săn cắn răng một cái, trực tiếp cầm chiếc xẻng bên cạnh mình lên, chém xuống cây đa kia!

“Dừng!”

Một âm thanh thanh thúy non nớt của trẻ con vang lên bên tai Thợ săn, nhưng, tiếng nói không hề lớn này lại khiến cho trong lòng Thợ săn cả kinh. Tuy rằng đã qua hai mươi năm, nhưng anh ta vẫn nhớ rõ giọng nói đó, đó là táo nhỏ!

Tiếng khóc của táo nhỏ cũng truyền đến, thương tâm như vậy, thống khổ đến vậy, Thợ săn không khỏi mềm lòng, động tác cũng trì hoãn lại. Nhưng, bóng đen trên ngọn cây đa đang bức đến gần, Thợ săn lại không hề phát hiện ra.

Thợ săn đang mờ mịt nghe tiếng khóc, bị một âm thanh sắc nhọn thét dài sau lưng kéo thần hồn trở lại.

“Minh làm sao thế này? Đây là chiến đấu cơ mà! Chỉ cần không lưu ý là đến mạng cũng mất!” Thợ săn thầm mắng chính mình, liếc nhìn ra phía sau lưng, lại nhìn thấy người mình đã đợi bao lâu — Mậu Ly và Bách Phú.

“Cẩn thận một chút, nếu không phải Mậu Ly kịp thời ra tay, anh đã mất mạng rồi.” Bách Phú lo lắng trách móc.

“Sao hai người lại biết tôi ở đây?” Thợ săn vừa mừng vừa sợ hỏi, nhìn gương mặt lạnh lùng cao ngạo của Mậu Ly, Thợ săn cảm thấy vô cùng thân thuộc, đến thân thể như cũng được đong đầy sức mạnh.

Bách Phú có chút kỳ quái nhíu mày: “Không phải là anh nhấn chúng tôi đến dưới cây đa tìm anh sao? Chúng tôi đều hỏi qua thôn dân, chỉ có nơi này mới có cây đa, chúng tôi đương nhiên là đến nơi này rồi.”

Mậu Ly không hề mở miệng, nhưng biểu tình lại chăm chú nhìn chằm chằm vào cổ quan tài đỏ quỷ dị đang chớp lóe giữa những ngọn đuốc.

Nghe thấy Bách Phú nói vậy, Thợ săn sửng sốt, dưới tàng cây đa, nơi này sao?

“Hóa ra là như thế!” Thợ săn kêu to lên, trong lòng không ngừng mắng chửi mình ngu xuẩn. (Do cách viết của thôn Cây Đa hạ và dưới tàng cây đa giống nhau, khiến lúc đầu Thợ săn mới nhầm lẫn đi tìm trong thôn Cây đa hạ.)

Nhìn biểu tình tức giận đến cực điểm của Thợ săn, Bách Phú có chút ỳ khướt hỏi: “Sao thế? Chúng tôi đã cố gắng hết sức để chạy đến đây mà!”

“Tôi không phải là trách cô.” Thợ săn chợt hưng phấn, “Bách Phú, chúng ta mau mau tìm xem dưới tàng ba cây đa này có thứ đồ gì không.”

Tuy không rõ ý tứ của Thợ săn lắm, nhưng Bách Phú vẫn nghe lời nhặt lên một cái cuốc dài dưới đất, chạy đến dưới gốc cây đa học theo bộ dáng của Thợ săn, lóng ngóng đào bới.

Mậu Ly vẫn đứng ở chỗ cũ không nhúc nhích, nhưng Thợ săn biết, Mậu Ly kỳ thật đang dùng sức mạnh của chính mình để khống chế cục diện. Tốc độ vận chuyển âm khí của ba cây đa to này cho cổ quan tài đỏ kia rõ ràng đã chậm lại rất nhiều, sau đó thì tạm thời dừng hẳn lại.

“Chúng ta phải tìm thứ gì đây?” Bách Phú vừa đào bới, vừa thờ hòng học hỏi Thợ săn.

“Tôi cũng không biết.” Thợ săn dùng lực xới cái cuốc, mang theo cả đám bùn đất: “Trong quyển sổ ghi chép của cha tôi có viết, dưới tàng cây đa này có cất giữ nhọc điểm của chủ hồn.”

“Đã hiểu!” Vừa nghe thấy Thợ săn nói vậy, Bách Phú như cảm thấy được tăng thêm sức lực.

Nhưng sự tình xảy ra lại thường xuyên chẳng hề như ý muốn, hai người họ đem chỗ đất phía dưới ba cây đa đào bới hết lên mà chẳng thể phát hiện thấy bất cứ thứ gì.

“Có phải chúng ta đào nông quá không?” Bách Phú lau mồ hôi hỏi.

Thợ săn nhíu nhíu lông mày lắc lắc đầu: “Không phải vì nguyên nhân này. Trong quyển sổ ghi chép của cha có viết, chỉ cần đào lên tầng đất phía trên khoảng mười cm, là có thể cảm thấy sức mạnh của ‘nó’. Cha đã tìm thấy nó, chỉ là không kịp đánh dấu lại. Không có lý do gì mà cha cảm nhận được, tôi lại không hề cảm nhận được.”

“Hai người nhanh lên một chút, nó đang chuẩn bị hành động đấy, mục tiêu lần này chính là hai người.” Mậu Ly lãnh đạm nói.

“Biết rồi.”

Thợ săn lo lắng trả lời, nhìn quanh bốn phía. Nơi rễ cây đa đều đã kiểm tra qua mà không có gì, vậy liệu còn có thể ở nơi nào đây? Thời gian lúc này đã không cho phép họ có thể tìm tòi từng góc ngách như lúc ban ngày, chỉ có thể dựa vào vận may vậy.

Xem lại lần nữa tất cả mọi chỗ, ánh mắt Thợ săn rốt cuộc dừng lại ở cổ quan tài đỏ: Hai lần rồi. Đã hai lần cổ quan tài này đều vùi xuống đây, liệu có thể nào là ở dưới đó có thứ gì thu hút nó hay không?

Sau khi hạ quyết tâm, Thợ săn trầm giọng hỏi: “Mậu Ly, anh có cách nào làm cho cổ quan tài đỏ rời khỏi chỗ kia không?”

Mậu Ly hơi ngây ra, giống như đã hiểu được điều gì đó: “Có thể, nhưng anh phải giúp tôi.”

“Được.” Thợ săn lên tiếng đáp lại, sau đó vội vàng ghé vào bên tai Bách Phú dặn dò mấy câu, Bách Phú cũng phụ họa gật gật đầu.

Sau khi đã an bài xong xuôi, Mậu Ly và Thợ săn cùng đứng về một phía, bắt đầu vận công. Thợ săn phóng ra một con chim nhỏ làm bằng lá bùa, không ngừng bay đến chỗ của cổ quan tài đỏ để khiêu khích.

Cổ quan tài đỏ quả nhiên bị chọc cho tức giận, nó không ngừng run rẩy, giống như một con bò tót phát điên trước mảnh vải màu đỏ, thậm chí còn có thể nghe được âm thanh gầm nhẹ của nó.

Mậu Ly cũng kịp thời phối hợp từ trong lòng bàn tay phóng ra luồng ánh sáng màu đen như tia chớp, bắn thẳng về phía cổ quan tài đỏ, lần nào cũng khiến cho nó đau đớn đến mức run rẩy không ngừng.

Cứ như thế, Mậu Ly và Thợ săn một trái một phải trêu chọc sự kiên nhẫn của cổ quan tài đỏ. Mà cổ quan tài đỏ rốt cuộc cũng không thể chịu được sự khiêu khích của hai người họ, từ trong lòng đất sâu hoắm vọt bay ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 155: Quyển 5 - Chương 154: Dưới Tàng Cây Đa (Bấy)

Nhìn thấy cổ quan tài đỏ bay ra, Bách Phú vọt chạy vào, liều mạng lấy cái cuốc đào bới. Ai mà ngờ, Bách Phú vừa mới nhảy vào bên trong hố, cổ quan tài đỏ lập tức như hiểu mình bị trúng kế diệu hồ ly sơn, nhanh chóng quay ngược lại, muốn đem Bách Phú ép xuống dưới hố. May mà có Mậu Ly đứng trước Bách Phú ngăn lại, thêm sự trợ giúp của Thợ săn, mới khiến cho cổ quan tài đỏ không thực hiện được ý đồ.

Do cổ quan tài đỏ đã chui xuống tạo thành một cái hố to, Bách Phú chỉ cần đào một chút đã lập tức có cảm giác như đụng phải vật gì đó rất cứng, âm thanh thanh thúy, giống như đồ gì đó bằng sứ vậy.

“Tìm thấy rồi!” Bách Phú vừa kêu to, vừa vứt cái cuốc ra, để không làm hỏng thứ đồ bằng sứ đó, Bách Phú dứt khoát lấy tay để đào bới.

“Nhanh lên một chút.” Thợ săn đã dùng hết sức lực, vất vả lắm mới phát âm ra được ba chữ kia. Mậu Ly cũng như nín thở, sắc mặt trở nên càng lúc càng trắng bệch.

Không để ý đến cơn đau đớn nơi đầu ngón tay, Bách Phú cuối cùng cũng từ trong chỗ đất bùn ẩm ướt lôi ra được một cái bình sứ to hơn bàn tay một chút. Chiếc bình sứ này cực kỳ tinh xảo, cũng tương đối kỳ lạ, cái miệng lại là hình dạng vuông hiểm thấy, trên bề mặt còn viết dày đặc toàn chữ là chữ. Chỉ đáng tiếc là trời quá tối, ngoài những điểm chấm chấm như hàng nghìn con kiến ra, còn lại chẳng thể nhìn thấy bất cứ điều gì. Ở nơi miệng bình, cũng được dùng một lớp giấy gì đó rất dày để bít kín, không, trông giống như da của một loài vật nào đó hơn, nó có tính đàn hồi rất tốt, Bách Phú dùng lực

chọc chọc mãi mà không thủng

Bách Phú không thể hiểu bên trong đó có thứ gì, chỉ nhấc cao tay lên, đưa cho Thọ sẵn và Mậu Ly cùng xem, “Tìm thấy rồi, các anh xem xem đây là cái gì?”

“Bách Phú! Mở nó ra!” Thọ sẵn hét lớn.

“Được!” Bách Phú kiên định đáp lại một tiếng, cúi đầu xuống thì hai hàng lông mày cũng nhúu lại, cái thứ này phải làm sao để mở được nó đây?

Dùng đầu cán cuốc, lấy móng tay nạy... những cách có thể đều đã thử qua, vẫn là không thể làm được. Nhìn thấy Mậu Ly và Thọ sẵn ngày càng dốc hết sức, còn cỗ quan tài đó kia lại càng đánh càng hăng, đã sắp áp đảo đến tận chỗ Bách Phú đứng.

Thôi kệ, đập vậy! Bách Phú đã không còn lựa chọn nào khác chỉ đành cắn răng, dùng sức đem chiếc bình đập xuống đầu cái cuốc.

“Choang” một tiếng, âm thanh chiếc bình sứ vỡ ra. Bên trong chỉ thấy có một chiếc giày toàn vết máu.

Do đã qua nhiều năm, những vết máu loang lổ trên đó đã biến thành màu nâu như bùn đất. Chiếc giày cũng chỉ to bằng lòng bàn tay, xem ra là của một đứa bé. Trên bề mặt giày có một vết rạch rất dài, xung quanh cũng có chút rách nát, nhưng lại không giống như bị mực nát mà tạo thành. Bởi vì chiếc giày này khi cầm lên trên tay, vẫn cảm thấy tương đối là dày dặn. Chỉ là xem ra, đích xác đã vô cùng cổ xưa. Nhìn bề mặt vải thô trên giày, đường may tinh mịn, hẳn là chế tác hoàn toàn bằng tay. Hiện giờ ngoài đồ mỹ nghệ ra, căn bản không thể nhìn thấy thứ này.

“Chiếc giày này chính là nhược điểm của chú hồn sao?” Bách Phú chán nản hỏi chính mình.

“Đưa nó cho ta.” Một bàn tay đen như mực vươn đến trước mặt Bách Phú. Bách Phú đang chăm chú nhìn chiếc giày căn bản không hề chú ý tới, có một thân ảnh đã âm thầm xuất hiện phía đằng sau cô.

Hóa ra, chính vào lúc Bách Phú phá vỡ chiếc bình, cỗ quan tài đó cũng không còn chút sức lực rơi xuống mặt đất, nhẹ nhàng bay, giống như một chiếc lá lìa cành. Trong cỗ quan tài, có một thân ảnh trong suốt bước ra.

Thọ sẵn vẫn còn nhớ rõ chủ nhân của gương mặt đó — là thiếu niên có gương mặt âm dương đáng sợ.

Thiếu niên này dù không hoàn thành được chiêu mượn xác hoàn hồn, nhưng sau khi bước ra khỏi cỗ quan tài đó, cũng phóng ra sức lực bản thân nên có. Hẳn nhẹ nhàng đẩy một cái, đã khiến cho Thọ sẵn té ngã, còn Mậu Ly cũng ôm lấy ngực không thể động đậy được.

“Đưa chiếc giày cho ta!” Thiếu niên nói lần nữa, nhìn chăm chăm vào hai mắt của Bách Phú. Bách Phú nhìn thấy được, sự đau đớn trong đôi mắt hắn, cùng bất đắc dĩ và kiên quyết.

Thiếu niên này không phải người xấu. Đây là ấn tượng của Bách Phú. Dù thiếu niên này có gương mặt đáng sợ khiến người bình thường khó mà tưởng tượng được, nhưng hắn lại cũng mang theo trên đó sự lương thiện rất nhiều người khó mà có được. Ít nhất khi Bách Phú đụng đến thứ đối với hắn mà nói quan trọng đến vậy, hắn vẫn không hề hại cô.

Bách Phú nhẹ nhàng đưa chiếc giày trả lại cho thiếu niên kia, còn dịu dàng cười với hắn.

Nụ cười này khiến cho thiếu niên kia có chút hoang mang, hắn âm u hỏi: “Ngươi, không sợ ta sao?”

“Vì sao phải sợ?” Bách Phú hỏi ngược lại.

“Vi... bộ dạng ta rất xấu.”

Bách Phú cười lớn: “Ha ha, vậy thì có gì, tôi trước đây cũng rất xấu.”

Thiếu niên sững sốt, trên gương mặt vốn dĩ vui mừng cong cứng ngắc như mềm mại đi. Nhưng đó cũng chỉ trong nháy mắt, sau khi nhận chiếc giày trong tay Bách Phú, thiếu niên lại hồi phục lại gương mặt lạnh lùng ban đầu, trực tiếp bay về phía đằng sau, rất nhanh đã rời khỏi nơi đó.

“Đi mau! Con gái của trưởng thôn gặp nguy mất!” Thọ sẵn cố nén nỗi bức bách trong ngực kéo Bách Phú và Mậu Ly chạy về phía thôn. Quả nhiên, còn chưa vào đến trong thôn, đã nhìn thấy thiếu niên kia đang dẫn cô bé đi ra phía ngoài.

Thiếu niên này nhìn thấy ba người họ tựa như không hề thấy, điều này khiến cho Thọ sẵn nhất thời trầm gương mặt xuống, có cảm giác phẫn uất và bức mình vì bị coi thường. Mậu Ly thì vẫn đứng sau gương mặt không thay đổi, chỉ nhanh chóng nắm tay lại thành quyền.

Bất luận thế nào, hai người họ vẫn thật cẩn thận duy trì khoảng cách với thiếu niên kia, bất cứ lúc nào cũng có thể chiến đấu. Bách Phú lại bất chấp tất cả vọt tới trước mặt cậu ta, lớn tiếng chất vấn: “Sao lại muốn hại đứa bé này?”

“Ta không phải muốn hại nó!” Thiếu niên tức giận biện bạch, sau đó có chút ủy khuất nhỏ giọng nói: “Ta, ta chỉ là muốn tìm lại muối muối.”

“Nhưng cậu làm thế này là sẽ hại chết cô bé!” Bách Phú không hề do dự đáp lại.

Thiếu niên do dự một chút, nhìn bàn tay nhỏ bé trong tay mình, cùng ánh mắt tan rã vô thần của cô bé, trong lòng có chút mâu thuẫn. Nhưng sau cuối,

vẫn là ý niệm kia chiếm thế thượng phong, thiếu niên gương mặt lại lạnh lùng nói với Bách Phú: “Ta mặc kệ, ta nhất định phải tìm thấy muội muội của mình! Ta đã đợi nó lâu lắm rồi, ta không thể đợi thêm nữa, càng không thể để nó phải đợi chờ ta.”

Thiếu niên tiếp tục bay lùi về phía sau núi, Thợ săn vốn định dùng toàn bộ sức lực của mình để công kích lần nữa, song lại bị Bách Phú ở bên cạnh ngăn lại. Mậu Ly chỉ âm thầm chăm chú nhìn vào mắt Bách Phú, cũng im lặng lùi về một bên.

Bách Phú làm xước tay mình, còn chưa đợi cô đem máu vung lên người cậu ta, thiếu niên đã mở lời trước: “Vô dụng thôi, máu của người với ta mà nói thì chẳng có chút sức mạnh nào.”

“Tôi biết chứ.” Bách Phú mỉm cười, “Nhưng ít nhất cũng có thể biết được trước đây đã xảy ra chuyện gì.”

Nói xong, máu trên ngón tay Bách Phú cũng bay lên người thiếu niên kia. ~

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Quyển 5 - Chương 155: Quỷ Lịch Của Bách Phú Về Thiếu Niên Gương Mặt Âm Dương

Chuyển ngữ: Bibon

Chờ đợi hồi lâu, Bách Phú rốt cuộc cũng đợi được, đợi được đến lúc cô hóa thành một phần của thiếu niên kia. Mặc dù lần nào trải qua quỷ lịch cũng khiến cho cô phải chịu đựng tất cả thương tổn, nhưng kinh nghiệm được ném qua đủ vị nóng lạnh này cũng không phải ai có thể gặp. Cũng như lần này vậy, Bách Phú cũng được trải qua cuộc đời ngắn ngủi của thiếu niên có gương mặt âm dương:

*

Ta tên là Kiều, phụ thân nói đặt cái tên này cho ta vì ngày mà ta ra đời, vừa hay chiếc cầu trước cửa nhà cũng được xây xong. Có cây cầu này, người trong thôn cũng không còn cần phải đi vòng mấy dặm qua con sông này nữa.

Song ngày hôm đó phụ thân và nương ta lại không hề vui vẻ, bởi vì, ta được sinh ra.

Nghe những người trong thôn thì thầm to nhỏ, lúc ta sinh ra, bà đỡ cho nương ta sợ tới mức suýt chút nữa đánh rơi ta xuống mặt đất, phụ thân và nương ta nhìn nửa ngày cũng không nói được gì, bởi vì, ta quả thực là quá xấu xí!

Người khác xấu, nhiều nhất cũng chỉ là mắt bé, mũi tẹt, mặt rỗ. Còn ta thì sao? Có lẽ cũng không thể dùng từ xấu xí để hình dung, trong mắt người khác, ta giống một quái vật hơn.

Ta trước giờ không soi gương, bởi vì không dám soi vào. Bản thân ta cũng sợ hãi khi nhìn thấy màu sắc và dáng vẻ hoàn toàn khác nhau của hai nửa gương mặt mình. Bởi vì gương mặt này, mà người trong thôn vừa nhìn thấy ta là đã tránh xa, có những đứa trẻ thậm chí còn khóc ầm lên, cho nên dù cho ta đi đón củi hay gánh nước, đều cố gắng chọn buổi tối mà đi.

Mọi người trong thôn đều rất ghét ta, họ nói nhất định là kiếp trước ta đã làm ra tội nghiệt gì đó ác độc lắm nên kiếp này mới chịu sự trừng phạt này.

Kiếp trước có làm chuyện gì xấu hay không thì ta không biết, nhưng kiếp này quả thực đã phải nhận hết mọi sự trừng phạt. Bởi vì khinh ghét ta không chỉ có người trong thôn, mà còn có cả phụ thân và nương ta nữa.

Trong ấn tượng của ta phụ thân và nương chưa từng ôm qua ta, còn thường xuyên đánh chửi ta. Song ta không trách họ, thực vậy. Bởi họ đã vì ta mà phải chịu sự chế nhạo của những người trong thôn. Ai mà không biết Trần gia có một đứa con trai quái vật!

Từ lúc bắt đầu hiểu chuyện, ta đã cố gắng hết sức để có thể làm việc nhà giúp đỡ phụ thân và nương vào buổi tối, lúc bảy tuổi đã giúp họ đi đón củi, những đứa trẻ trong thôn không ai làm được như ta. Dù rằng phụ thân và nương không hay nói chuyện với ta, nhưng cũng làm cho ta quần áo mới, ngày hôm đó là sinh nhật tám tuổi của ta, ta vĩnh viễn nhớ rõ.

Vì nương và phụ thân, ta mỗi đêm đều không ngủ, cố gắng hết sức để làm việc, chỉ hi vọng nương và phụ thân có thể vui vẻ hơn một chút. Sau đó nương và phụ thân thực sự đã vui vẻ trở lại, vì họ đã sinh cho ta thêm một tiểu muội muội nữa.

Khác hẳn với ta, muội muội từ nhỏ đã xinh đẹp đáng yêu, khiến cho người khác đau lòng. Từ sau khi có muội muội, nương và phụ thân càng không để ý đến ta, chỉ một lòng một dạ chăm sóc muội muội. Nhưng ta một chút cũng không hề giận muội muội, ngược lại còn thấy thật may mắn khi muội muội ra đời, bởi nhờ đó nụ cười đã trở lại gương mặt phụ thân và nương.

Phụ thân và nương vui vẻ ôm muội muội, đi khắp nơi khoe với mọi người, trong nhà thêm được một tiểu mỹ nhân. Điều đó cũng khiến cho những hủ thẹn

cùng ác khí trước giờ họ có với ra, đột nhiên đã tan thành mây khói.

Ta cũng rất thích muội muội, rất muốn được như phụ thân và nương ôm ôm muội ấy, chơi với muội ấy. Nhưng phụ thân và nương không cho phép, sợ ta sẽ làm muội muội sợ hãi. Vì thế, ta chỉ có thể ngủ ở ngoài sài phòng. Thường xuyên, ta sẽ đợi đến lúc phụ thân và nương cùng muội muội đã ngủ say, len lén vào nhìn muội muội, vụng trộm sờ lên gương mặt nó, còn cả bàn tay nhỏ bé mềm mại như bông nữa.

Một lần phụ thân tỉnh lại, nhìn thấy ra đang đứng trước giường của muội muội, tức giận kéo ta ra ngoài vườn đánh cho một trận. Ông vừa đánh, vừa tức giận quát với ta: “Nếu mà dọa đến muội muội, ta sẽ đánh chết ngươi!”

Phụ thân đánh rất đau, ta cắn chặt hàm răng không dám phát ra tiếng, bởi vì lần này là ta sai. Nhưng ta không hề dọa đến muội muội, là lời chửi mắng lúc giận dữ của phụ thân đã khiến muội muội sợ hãi khóc âm lên. Phụ thân thấy thế không để ý đến chuyện đánh ta nữa, vội vàng cùng nương đang oán trách quay lại nựng muội muội.

Không biết có phải là do chán kinh quá độ, mà muội muội khóc mãi không ngừng, mặc phụ thân và nương có nựng đến thế nào cũng vô dụng. Ta khiếp đảm co mình ở cửa nhìn lên vào trong, thực sự sợ hãi nó sẽ cứ khóc mãi như thế kia.

Đột nhiên, muội muội ngừng khóc, bởi vì nhìn thấy ta. Ta cứ nghĩ là vì muội muội sợ hãi, dù sao ta cũng là kẻ ai nhìn thấy cũng sợ hãi như thấy quái vật. Nhưng muội muội không hề sợ hãi, ngược lại còn cười rồi vươn đôi bàn tay nhỏ bé về phía ta. Ta do dự nhìn phụ thân và nương, thấy bọn họ cũng đang bắt đầu đi nhìn nhìn ta. Cuối cùng, do muội muội không ngừng khóc nháo khiến phụ thân và nương không cách nào đỡ được, ta lần đầu tiên được bế muội muội. Từ thời khắc đó, ta cũng thế với chính mình, muốn cả đời này chăm sóc cho muội muội, tuyệt đối không để cho nó chịu nửa điểm ủy khuất.

Từ đó trở đi, ta lại thêm một việc nữa — chăm sóc muội muội.

Những lúc ở cùng với muội muội, là lúc ta vui vẻ nhất. Muội muội chưa từng chê ta xấu xí, nó thường xuyên dùng đôi bàn tay nhỏ bé sờ lên gương mặt ta, mặc dù móng tay sắc nhọn của nó thường xuyên để lại vết sẹo trên gương mặt ta; muội muội luôn che chở cho ta, mỗi khi phụ thân và nương đánh mắng, nó lại quơ quơ nắm tay nhỏ, bất bình thay cho ta; muội muội rất bám ta, mỗi khi ta phải rời đi, nó lại chu chu cái miệng nhỏ lên như muốn khóc....

Kể từ sau khi chăm sóc muội muội, ta mới biết hóa ra mình cũng có thể cười, cũng có thể vui vẻ — chỉ cần có muội muội.

Câu đầu tiên muội muội nói không phải là phụ thân, không phải là nương, mà là ca ca.

Muội muội dần dần lớn lên, cũng dần dần hiểu chuyện. Nó nhìn ra được người trong thôn luôn khinh bỉ và phi nhò ta, nhưng chưa bao giờ vì thế mà rời xa ta. Mỗi lần nhìn thấy những đứa trẻ đi theo sau hát những bài đồng dao cười nhạo ta, là muội muội lại tức giận nhặt những hòn đá lên ném về phía chúng. Bộ dáng tức giận đó, giống như người bị chế nhạo là nó mới đúng.

Muội muội lớn dần, bắt đầu biết thích những thứ xinh đẹp như những cô nương khác. Vì muội muội, ta thậm chí bắt đầu học thêu hoa. Mặc dù không được đẹp lắm, nhưng muội muội vẫn rất vui vẻ, cười khách khách không ngừng gọi ‘ca ca’.

Ta cứ nghĩ ngày tháng sẽ mãi như vậy qua, ta cho rằng bản thân có thể mãi mãi sống với muội muội. Nhưng chỉ vì một sự sơ sẩy, mà khiến ta vĩnh viễn không còn gặp lại muội muội của mình nữa.

Ngày hôm đó muội muội đi đòi giày hoa ta đã thuê tặng, bảo ta dẫn nó lên núi đi bắt thỏ hoang. Ta sớm đã đáp ứng sẽ bắt một con thỏ hoang về cho nó chơi, nhưng phụ thân nói trên núi có dã lang, không cho phép ta đưa muội muội lên núi. Song không ngăn cản được lời cầu xin ngọt ngào của muội muội, ta vẫn là không để ý tới nguy hiểm đưa nó lên núi chơi, tự mình cho rằng có thể chăm sóc được cho nó.

Ngày hôm đó muội muội vui vẻ lắm, cứ cười không ngớt, thỏ hoang sớm đã bị tiếng cười chói tai của nó dọa trốn đi hết cả. Ta dùng những bông hoa dại xinh đẹp bên đường làm cho muội muội một vòng hoa đeo cổ xinh đẹp, nó cười đến hai mắt híp lại cong cong như vầng trăng nhỏ trên bầu trời.

Đi được một lúc, muội muội nói với ta nó khát. Do nơi này cách quá xa dòng suối, ta lại thương nó, nên bảo nó ở đó đợi, nhưng khi trở về đã không còn nhìn thấy bóng dáng của nó.

Đến giờ ta cũng không tin muội muội tự mình chạy lung tung, nó ngoan lắm, nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó, mà ta, lại không thể ở bên cạnh nó.

Mang theo tia hi vọng, ta quay về nhà, nhưng muội muội cũng không có ở đây. Biết chuyện ta để lạc mất muội muội, phụ thân tùy ý cầm lên một khúc gỗ, dùng lực lớn nhất đánh xuống người ta. Lần đầu tiên, ta đoạt lại cây gậy trong tay phụ thân, bẻ gãy thành hai đoạn. Đây là lần phản kháng đầu tiên của ta, cũng là lần cuối cùng. Song không phải vì muốn phản kháng lại sự đánh đập của ông, mà kỳ thực ta chỉ mong tiết kiệm được thời gian, sớm đi tìm muội muội mình.

“Tim không thấy muội muội, ta sẽ không trở về!” Bỏ lại những lời này, ta liền rời khỏi nhà.

Đi từ trên núi xuống dưới núi, từ trong ra ngoài núi. Ta không ngừng tìm kiếm, mãi cho đến khi đã hoàn toàn tuyệt vọng.

“Có cần ta giúp hay không?” Một người mặc trường bào tơ lụa hoa lệ nói với ta. Thực kỳ quái, hắn luôn đối mặt với ta, nhìn chăm chú vào ta, song ta lại không có cách nào nhìn thấy rõ gương mặt hắn.

“Ngươi có thể giúp ta sao?” Ta phút chốc nhảy dựng lên từ trên mặt đất, những vết phỏng rộp rỉ máu dưới chân cũng không còn đau đớn nữa, chỉ cảm thấy trước mắt đầy như có sợi rom cứu mạng.

Giống như muốn chứng minh gì đó, hắn nói ra chính xác ngày sinh tháng đẻ của ta và muội muội, còn ta chỉ biết ngây ra nhìn hắn như cũ.

“Nhưng ngươi sẽ phải trả một cái giá nhất định, ngươi có nguyện ý không?”

“Tính mạng sao?” Ta bĩu môi hỏi, không biết vì sao, nhưng kể từ giây phút đầu tiên nhìn thấy người này, ta đã biết rõ mục đích của hắn, tựa như lúc trước khi rõ được số mệnh của mình vậy. Đối với kẻ trước mắt này, ta đương nhiên không hề thích, nhưng cũng không coi là ghét bỏ. Dù sao sự tồn tại của ta cũng chỉ như một trò đùa, chỉ có muội muội mới là thứ níu chân ta.

“Uống nó, chờ cho tới khi ngươi tỉnh lại, là có thể tìm thấy muội muội.” Người thần bí đưa cho ta một viên thuốc màu đen, “Nhớ lấy phải không ngừng nghĩ tới muội muội của ngươi.”

Ta không chút do dự nuốt viên thuốc xuống, thậm chí còn không nguyện hỏi một chút xem có thực sự có tác dụng hay không. Trong lòng ta, chỉ ôm lấy một hi vọng cũng là hạnh phúc, sống trong thế giới hư ảo luôn khiến cho người ta chờ mong hơn khi sống trong thế giới hiện thực này.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Quyển 5 - Chương 156: Động Hẹp (Một)

Chuyển ngữ: Bibon

Vốn tưởng rằng cứ như thế là kết thúc quỹ lịch, nhưng ngoài dự liệu của Bách Phú, những hình ảnh trước mắt không hề ngừng lại, ngược lại còn như đang nhảy múa lên trước mắt.

Tiếp đó, lặp đi lặp lại trước mắt Bách Phú không còn là những hình ảnh có liên quan nữa, mà như một bức ảnh chụp thật to — một cái động nhỏ dài. Căn động trong núi này cực kỳ hẹp và dài, xa xa nhìn lại trông giống như một cái khe dọc vậy.

Hình ảnh dừng lại đây, không hề biến hóa.

Rốt cuộc là có ý nghĩa gì chứ? Bách Phú càng không ngừng hỏi chính mình.

*

Có lẽ do đã dần dần thích ứng với lần quỹ lịch này, Bách Phú rất nhanh đã tỉnh dậy, không hề thống khổ như những lần trước. Trước mặt là người thanh niên có gương mặt âm dương đáng thương, đang giằng co với Thọ sản và Mậu Ly.

Lại nhìn cô bé nhỏ thiếu niên đang nắm chặt tay, cũng hàng lông mày như vậy, cũng đôi mắt to như vậy, cũng nhu nhược đáng yêu như vậy ... ..Bách Phú tức khắc hiểu được ra gì đó.

“Buông cô bé ra, nó không phải muội muội của cậu đâu. Dù đúng là bộ dáng có chút giống nhau.” Bách Phú nhẹ nhàng nói.

Thiếu niên giống như tức giận: “Ngươi nói lung tung! Nó chính là muội muội của ta!”

“Không phải!” Bách Phú dừng cảm đi qua, giữ chặt lấy tay cô bé kia nói: “Muội muội của cậu sau tai có một cái nốt ruồi lớn màu đỏ! Nhưng cậu nhìn xem, cô bé này căn bản không hề có!”

Thiếu niên nhìn kỹ, quá sợ hãi mà thì thào nói: “Sao có thể không phải chứ, sao có thể không phải chứ ... ..hắn đang lừa gạt ta sao?... ..”

Nhìn thấy bộ dạng này của thiếu niên, Bách Phú không khỏi có chút thương cảm. Nhưng theo đó, cũng là sự sợ hãi và lo lắng. Bởi vì Bách Phú đã nhìn thấy từ sau lưng thiếu niên kia có một tầng lớp xoáy màu đen âm thầm hình thành, cậu thiếu niên này càng tức giận và bị thống, thì sức mạnh kia càng lớn hơn. Trôi mới biết được người kia có phát điên lên, rồi giết hết tất cả cho hả giận hay không.

“Đề tôi giúp cậu!” Bách Phú đột nhiên mở miệng nói, “Tới mai tôi sẽ mang muội muội tới gặp cậu!” Còn chưa đợi mọi người có phản ứng lại, Bách Phú cũng giật mình sao có thể không suy nghĩ mà nói ra lời đáp ứng này.

“Thật vậy sao?” Thiếu niên kia sắc mặt tựa hồ như dao động một chút.

“Thật!” Bách Phú tự tin vỗ ngực cam đoan nói.

Thiếu niên rốt cục cũng buông cô bé kia ra, “Buổi tối ngày mai, ngươi nhất định phải mang theo muội muội tới. Nếu không thì ngươi, hai kẻ kia, còn có tất cả thôn dân nơi này, ai cũng không chạy thoát được.”

Sau khi nói lời lỗ mãng kia, thân ảnh thiếu niên đó đã không thấy tăm hơi đâu nữa. Bách Phú lại như chưa hề có chuyện gì lầm nhảm một bài hát trên

đường đi về phía thôn , còn nói chút nữa phải ăn chút gì đó, Thợ săn và Mậu Ly trầm mặc theo sau cô. Sau khi ăn uống xong, Bách Phú còn nhàn nhã tự đắc cầm bút vẽ về một bức tranh.

Rốt cuộc, Thợ săn không đợi được nữa: “Bách Phú! Cô nhanh đi thu xếp rồi cùng Mậu Ly trốn đi! Nơi này giao cho tôi là được!”

“Vì sao chứ?” Bách Phú đầu cũng không ngẩng lên hỏi.

“Vì sao? Cô còn hỏi tôi được là vì sao à?” Thợ săn bắt đầu dĩ dĩ nói, “Ngày mai tên kia mà không thấy muội muội nhất định sẽ nổi cơn điên! Là tôi đã gọi hai người đến, tôi cũng không hề muốn hai người vì tôi mà gặp chuyện!”

“Chúng ta cùng nghĩ cách đưa muội muội của cậu ta trở về không phải là được rồi sao?” Bách Phú vẫn là một bộ dạng không nhanh không chậm.

“Tìm? Làm sao để tìm? Em gái của cậu ta đã mất tích một nghìn năm rồi!” Thợ săn không nhịn được thở dài với Bách Phú.

Mậu Ly cũng mở miệng nói: “Bách Phú, hay là cô đã có cách gì ... ?”

Bách Phú nhìn Mậu Ly và Thợ săn, thành thực trả lời: “Cách gì á? .... Không có.”

Thợ săn cầm suất chút nữa thì rút trên mặt đất: “Vậy cô còn ... .”

Lần này Bách Phú mở lời trước: “Anh là muốn hỏi tôi vì sao phải đáp ứng cậu ta đi tìm muội muội đúng không?”

Thợ săn và Mậu Ly không nói gì, nhưng vẫn dùng ánh mắt đầy tâm trạng nhìn Bách Phú.

“Kỳ thật tôi cũng không biết vì sao nữa.” Bách Phú lắc lắc đầu trả lời, Thợ săn bên cạnh nặng nề thở dài ra một hơi.

Bách Phú sau đó lại nói tiếp: “Trực giác nói cho tôi biết, muội muội của cậu ta chỉ ở gần đây thôi, chỉ ở nơi rất gần xung quanh chúng ta.”

Thợ săn không đồng ý, lắc lắc đầu nói: “Nếu thật sự là ở gần đây, chỉ bằng sức mạnh của cậu ta, làm sao lại không tìm được muội muội của mình.”

Mậu Ly nhìn về mặt Bách Phú đang mơ màng nhìn ra phía ngoài cửa sổ, bộ dáng như nhớ ra điều gì, cúi đầu trầm tư suy nghĩ gì đó. Đột nhiên Mậu Ly đứng bật dậy, nói với Bách Phú: “Tôi đi ra ngoài một lát, sẽ về nhanh thôi.”

Không đợi Bách Phú trả lời, Mậu Ly liền đi thẳng ra ngoài. Bách Phú cũng không để ý tới anh ta, đem bức tranh mình vừa vẽ xong đưa đến trước mặt Thợ săn: “Anh có từng nhìn thấy sơn động này không?”

“Chưa từng.” Thợ săn chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể khẳng định trả lời, nơi này dù thời gian anh ở không lâu, nhưng trong trí nhớ tuyệt đối không hề có sơn động này.

“Nhìn kỹ lần nữa xem nào!” Bách Phú khẩn cầu nói.

“Thật sự là không có! Cô nên nhanh đi đi!”

“Hừ!” Thấy Thợ săn không phối hợp, Bách Phú cũng hừ một tiếng, chạy đi tìm Từ đại gia ở gần đó, Thợ săn bắt đầu dĩ dĩ đành phải chạy theo, cũng muốn nói với Từ đại gia một tiếng, để ông báo thôn dân mau chóng rời đi.

“Từ đại gia, ông đã từng nhìn thấy sơn động này hay chưa?” Bách Phú bắt chặp trong nhà Từ đại gia đang có người, trực tiếp hỏi thẳng.

Từ đại gia cầm trang giấy nghĩ đến nửa ngày cũng không ra, song người thanh niên lần trước tới thông báo chuyện cổ quan tài đỏ cho Từ đại gia lại kinh ngạc trực tiếp kêu ra thành tiếng: “Á!”

“Làm sao thế? A Dân?” Từ đại gia hỏi.

“Không phải là anh biết nơi này đấy chứ?” Thợ săn cũng vội vàng gia nhập đội ngũ hỏi cung, phản ứng kinh ngạc của người thanh niên tên gọi là A Dân kia nói cho anh ta biết, nơi này rõ ràng có tồn tại. Vấn đề là, một nơi mà đến anh ta cũng không hề biết, vậy Bách Phú làm thế nào mà có thể vẽ ra được?

Dưới sự ép hỏi của mọi người, cùng với nắm đầm uy hiếp của Thợ săn, A Dân không tự nhiên mở miệng nói: “Sơn động này tôi đã từng thấy, hơn nữa những người trong thôn tuổi sản sản như tôi đa phần đều biết sự tồn tại của sơn động này....”

Theo lời kể, Thợ săn mới biết sự tồn tại của sơn động hẹp này. Hóa ra, hai mươi năm trước ở nơi này, chính là ngày tảo mộ mất tích, thì động này xuất hiện, nghe nói là bị sét đánh mà thành. Nói tới đây, Thợ săn cũng nhớ ra, ngày hôm đó chính xác đúng là có tiếng sấm vang dội, ngay cả cậu bé lúc đó đang thương tâm trốn dưới tầng hầm cũng nghe rõ. Nhưng sơn động này có phải do bị sét đánh mà tạo thành hay không, thì anh ta không hề hay biết.

Song kỳ quái nhất không chỉ có như vậy!

Nơi đó, cơ hồ tất cả những đứa trẻ dưới chín tuổi đều có thể nghe thấy bên trong thường xuyên truyền ra tiếng hát ca dao vui vẻ, hoặc tiếng khóc thương tâm của một đứa bé. Có khi thậm chí còn có thanh âm những đứa trẻ đối thoại chơi đùa: “Cậu vào đây nào, chúng ta cùng chơi có được không?”

Rất nhiều đứa bé bị kinh sợ đem chuyện này kể với cha mẹ mình, nhưng người lớn làm thế nào cũng không thể nghe được những âm thanh trong động kia.

Nói tới đây, A Dân còn bắt bình nói: “Tôi kể cho cha mình nghe xong, ông không tin, còn đánh tôi một trận! Có điều sau này khi đã lớn, bản thân tôi cũng không nghe được những tiếng động đó nữa.”

Có lẽ do người lớn không tin những chuyện này, vì thế nên son động hẹp kia, trở thành một bí mật của những đứa trẻ trong thôn. Chỉ có những đứa trẻ từng trải qua bí mật này, mới có thể ghé tai nhau hỏi thăm: “Trong son động lại có người nói chuyện với tớ, cậu thì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 158: Quyển 5 - Chương 157: Động Hẹp (Hai)

Rốt cuộc đã có được ít thu hoạch, Thợ săn cũng âm thầm cảm thấy được sự xuất hiện thần bí của son động này có lẽ có liên quan đến thiếu niên kia, dù rằng vẫn có chút vấn đề vẫn thấy mâu thuẫn. Khi trở về phòng, Mậu Ly cũng đã trở về, đang giờ cao mảnh sứ vỡ của cái bình đựng chiếc giày vải của thiếu niên có gương mặt âm dương ra nghiên cứu gì đó.

“Hai người về rồi sao?” Mậu Ly cư nhiên chủ động chào hỏi với Thợ săn, thiết nghĩ cũng đã có chút thu hoạch gì.

Khi Thợ săn đem chuyện son động cùng những phán đoán của chính mình kể cho Mậu Ly nghe, thì Bách Phú chỉ chăm chú nhìn vào mảnh sứ vỡ trong tay Mậu Ly.

“Tôi cũng có phát hiện.” Mậu Ly chỉ chỉ mảnh sứ vỡ, “Những chữ viết ở mặt trên của mảnh sứ vỡ này, chính là một loại pháp thuật cổ, nội dung của pháp thuật này là lợi dụng chấp niệm tìm kiếm muối muối của thiếu niên có gương mặt âm dương kia, đem hồn phách của cậu ta dùng bùa chú mà tạo thành khế ước. Song kỳ quái nhất là, khế ước trên bùa chú này, chỉ cho phép linh hồn thiếu niên kia xuất hiện vào ban đêm! Những bùa chú bình thường căn bản không thể nào có loại khế ước này.”

Thấy Thợ săn và Bách Phú vẫn mang theo gương mặt mê man, Mậu Ly nói tiếp: “Với sức mạnh của chú hồn, chúng ta dù có trốn đến đâu hấn cũng vẫn sẽ tìm được. Nhưng nếu như hạn định sức mạnh của hấn chỉ đủ trong thời gian ban đêm, vậy thì khi chúng ta chỉ xuất hiện vào ban ngày, đến tối tìm cách trốn tránh được sự truy bắt của hấn, thì chúng ta có thể mãi mãi thoát được!”

“Nói như vậy, nếu buổi tối thiếu niên kia không tìm thấy muối muối, vậy thì khi cô bé xuất hiện lúc ban ngày, thiếu niên cũng sẽ không biết sao?” Thợ săn đột nhiên hiểu ra, “Thậm nào mà sức mạnh của hấn lại không thể tìm thấy muối muối của mình!”

“Kẻ nào đó thật độc ác, khiến cho hai người rõ ràng gần trong gang tấc, song lại trốn tránh không thể gặp lại!” Bách Phú tức giận nói.

“Đương nhiên không thể để hai người đó gặp mặt!” Mậu Ly thần nhiên nói.

“Sức mạnh mà thiếu niên khi làm chú hồn có được chính là sức mạnh từ chấp niệm. Nếu hai anh em họ gặp nhau rồi, sức mạnh của chú hồn này đương nhiên sẽ biến mất, vậy thì mười ba lời nguyên cũng sẽ mất đi một phần sức mạnh.”

“Nhưng chúng ta có cách gì để hai người họ có thể cùng một thời gian gặp nhau không?” Bách Phú nhìn về Mậu Ly hỏi.

Mậu Ly hơi nở nụ cười, trả lời: “Giao cho tôi là được, quan trọng nhất chính là phải tìm được thứ giam giữ cô bé đó.”

Bách Phú và Thợ săn nhìn nụ cười thoáng qua trong giây lát trên gương mặt Mậu Ly song lại có một cảm giác rõ ràng như không rét mà run. Anh ta dù đang cười, nhưng trong nụ cười đó lại là tà khí vô tận.

*

Do son động rất tối, lại không dễ đi, công việc tìm kiếm trong son động đành phải để gác lại ngày hôm sau. Đại khái vì quá mệt mỏi, nên vừa nằm xuống giường, Bách Phú đã nhanh chóng tiến vào giấc mộng.

Son động!

Là son động hẹp dài thần bí kia lại hiện ra trước mặt Bách Phú, bên trong còn truyền đến lời ca du dương của thiếu nhi:

“Cây đa già,

Râu rất dài,

Mở rộng chiếc ô lớn đem ánh dương che đi.

Mặt trăng tròn,

Đeo trên trời cao,

Ông lão cây đa thích nhất nó.

Nếu có hài đồng nào không nghe lời,

Ông lão cây đa sẽ mang nó đi.

... ..”

Hình ảnh tiếp tục biến hóa, một khe hở nguyên bản vốn chỉ có ba mươi xen ti mét ở trong núi đá, dưới một tia chớp giữa lúc trời quang mây tạnh, biến thành một cái son động vừa hẹp vừa dài.

Tiếp đó, một cô bé thân mặc một chiếc váy thời nay bằng sợi len đỏ, tầm khoảng bốn năm tuổi đang tò mò đứng nhìn vào bên trong son động. Trên gương mặt phần nộn nhỏ nhắn, là cặp mắt to linh động vô cùng. Đại khái có lẽ là vì không nhìn thấy gì cả, cô bé nhỏ có chút hứng thú rồi chu cái miệng nhỏ nhắn, thất vọng xoay người chuẩn bị rời đi.

Nơi này, trong son động lại chậm chậm có một bàn tay nhỏ bé vươn ra, nhẹ nhàng bắt lấy chiếc váy sợi len của cô bé kia.

Cô bé vừa nhìn thấy, cực kỳ sợ hãi, còn chưa đợi cô bé kịp hô lên tiếng nào, đã bị đôi bàn tay nhỏ tái nhợt đến gần như không nhìn thấy gì kia kéo vào trong động. Bàn tay đó có lẽ có sức mạnh rất lớn, vì Bách Phú nhìn thấy cô bé kia trực tiếp bay thẳng vào bên trong son động.

“Cùng chờ ca ca với ta nhé?”

Sau một âm thanh non nớt của trẻ nhỏ vang lên, là tiếng khóc hoảng sợ cùng tiếng thét chói tai của cô bé kia, sau đó son động lại trở lại với vẻ yên tĩnh lúc ban đầu.

Bài đồng dao lại lần nữa âm u vang lên:

“Cây đa già,

Râu rất dài,

Mở rộng chiếc ô lớn đem ánh dương che đi.

Mặt trăng tròn,

Đeo trên trời cao,

Ông lão cây đa thích nhất nó.

Nếu có hài đồng nào không nghe lời,

Ông lão cây đa sẽ mang nó đi.

... ..”

Chỉ là, lần này đã biến thành giọng của hai đứa trẻ.

... ..

Giấc mộng này cứ như vậy lặp đi lặp lại tra tấn Bách Phú, mãi cho đến lúc hùng đông. Giấc mộng này cứ như vậy lặp đi lặp lại tra tấn Bách Phú, mãi cho đến lúc hùng đông.

*

Còn chưa đến bảy giờ sáng, Thợ săn đã gọi Bách Phú dậy. Do cái anh chàng A Dân biết địa điểm lại sống chết thế nào cũng không chịu đi tới hang động kia, ba người Bách Phú chỉ đành dựa theo bản vẽ mơ hồ của anh ta mà chậm chậm dò đường. Từ đại gia cũng muốn đi theo, vốn dĩ tuổi tác ông đã cao, không muốn để ông phải đi nhiều vất vả, nhưng ai cũng không ngăn được ông già cứng đầu này, đành phải để mặc theo ý ông.

Do bức vẽ kia quá mức mơ hồ, mấy người họ mất đến ba tiếng đồng hồ mới đi được đến nơi gần đó. Từ đại gia dù thân thể quá thối, cũng không tránh khỏi việc thở hổn hển.

Còn chưa tới được son động, Bách Phú đã nghe thấy âm thanh hài đồng vang vọng: “Cây đa già, râu rất dài... ..” Nhưng không chỉ có tiếng của hai đứa

trẻ như trong giấc mộng, mà là giọng nói của rất nhiều rất nhiều những đứa trẻ. Từ xa xa nghe vọng lại, giống hệt như học đường của những đứa trẻ thời xưa. Song tiếng đọc đều đặn đến không thể đồng đều hơn này, cũng lại khiến cho Bách Phú nổi hết cả da gà trên người.

“Đến nơi rồi.” Bách Phú dùng bờ môi có chút run rẩy nói.

Ba người bên cạnh, bao gồm cả Mậu Ly pháp lực cao cường nhất cũng không nghe thấy được gì, chỉ có mình Bách Phú phải chịu đựng những âm thanh khiến cô dựng hết cả lông tơ.

Chiếc son động tìm kiếm suốt mấy tiếng đồng hồ cuối cùng đã xuất hiện trước mắt, tiếng hát các hài đồng cũng không ngừng vang vọng bên tai Bách Phú.

Trong phạm vi đây những son động to có nhỏ có xung quanh đây, thì son động này đúng là không hề có gì đặc biệt, thậm chí còn rất khó khiến mọi người chú ý đến nó. Nếu như không có Bách Phú nghe được âm thanh, mà chỉ dựa vào bức họa kia, không chừng mọi người sẽ chẳng ai để ý tới nó.

Từ đại gia cứng đầu không chịu nghe lời mọi người, cứ nhất quyết muốn đi vào bên trong, ai nấy bắt lực đành phải tôn trọng ý kiến ông.

Vì vậy, sau khi bước vào son động, mấy người họ bật đèn pin lên tìm kiếm xung quanh. Nhưng khiến mọi người thất vọng, nơi này nếu so với những son động khác, thì chẳng có gì đặc biệt, thậm chí còn rất chật hẹp, tất cả có lẽ chỉ sâu khoảng hai mươi mấy mét.

Thợ săn không ngừng niệm chú trong miệng, song vẫn không thể phát hiện được điều gì.

“Sao có thể cái gì cũng không có chứ? Liệu có phải là chúng ta đi nhầm rồi không?” Thợ săn kỳ quái hỏi.

“Không sai được, nhất định là nơi này.” Bách Phú chăm chú nhìn nơi tối om trên đỉnh đầu khẳng định nói, chính là cái động này, dù đến cuối đời cô cũng không thể quên được.

“Mậu Ly, có cách nào để cho nơi này sáng hơn không?” Bách Phú đột nhiên hỏi.

Mậu Ly suy nghĩ một chút, rồi từ trong ngực lấy ra một chiếc bình màu đỏ to bằng nắm tay, sau một hồi nhẹ nhàng đọc bùa chú, đem nắp bình mở ra, một đạo ánh sáng trắng như đèn nê – ông xuất hiện, chiếu sáng khắp toàn bộ son động này.

“Vẫn là chẳng thấy được gì cả.” Thợ săn sau khi tìm kiếm hồi lâu thất vọng nói. Từ đại gia ở bên cạnh cũng đang căng hết cả mắt, cuống quýt tìm kiếm.

Bách Phú chỉ nơi trên đỉnh động, nói: “Ai bảo không có thứ gì, nơi đó có một cái lỗ.”

“Ồ đâu?” Mọi người tìm kiếm hồi lâu, mới miễn cưỡng nhìn ra được cái lỗ mà Bách Phú nói tới. Cái lỗ kia quả thực hơi bị bé, có lẽ chỉ đủ cho một người chui vào.

“Phải nghĩ cách để đi lên đó!” Thợ săn lẩm bẩm nói, nếu như không có Bách Phú vẽ ra được chiếc động này, còn đọc ra được bài hát dân gian cổ mà chỉ người nơi này mới biết, anh ta chắc chắn sẽ bức cô và Mậu Ly quay về. Còn giờ, chỉ có thể ngựa chết cũng coi như ngựa sống mà cứu rồi.

Thợ săn từ trong ngực lấy ra một lá bùa chú, gấp gấp một chút, nhẹ đọc bùa chú, vút vào trong không trung, một thứ giống như chiếc thang dây làm từ dây mây ngoan ngoãn thả từ trên cái lỗ trên cao xuống.

Vốn dĩ Mậu Ly muốn mình đi lên thăm dò trước, nhưng dưới sự kiên trì của Bách Phú, đành phải cho cô đi đầu, Mậu Ly bước đi phía sau, tùy cơ ứng biến với nguy hiểm có thể xảy ra. Sau đó là Từ đại gia, Thợ săn bọc hậu.

Bước vào trong cái lỗ của gian động, bên trong này lại sáng sủa vô cùng. Tuy vậy, trong không gian rộng lớn đó, Thợ săn và Từ đại gia ngó trái ngó phải mãi mà vẫn chẳng thể nhìn thấy gì.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 159: Quyển 5 - Chương 158: Động Hẹp (Ba)

Chuyển ngữ: Bibon

“Mọi người nhìn trên kia xem.” Mậu Ly đem chiếc bình trong tay chiếu hướng lên phía trên, một cảnh tượng khiến người ta dựng hết cả lông tơ lạnh đến tận xương, toàn thân lạnh toát xuất hiện.

Phần đỉnh của cái động này tròn tròn giống như cái vòm của bộ lạc Mông Cổ vậy, trên đỉnh son động đầy những cái lỗ lớn có nhỏ có, mỗi một cái lỗ đó bên trong lại có bộ xương trắng của một đứa trẻ! Chúng có đứa đang ngồi, có đứa đang nằm, có đứa lại đang gào hét ... đủ mọi hình thái, nhưng đều rất hoàn chỉnh, xem ra chưa từng có ai đụng vào.

Thợ săn đêm qua, ít nhất có mười lăm đứa trẻ!

Bách Phú cố gắng can đảm, đi về nơi sâu nhất bên trong. Chỉ một trăm mét mà cô đi hết cả mười phút.

“Cuối cùng đã tìm thấy rồi!” Bách Phú thấp giọng nói, không biết là đang nói với người khác, hay là nói với chính mình.

Ở nơi sâu nhất trong động, bên trong một cái lỗ hình tròn lớn nhất, có một đứa bé mặc quần áo bé gái thời cổ đang dựa vào trên vách đá, hai mắt nhìn về phía trước. Trên chân của đứa bé đó, vẫn còn đi một chiếc giày vải thô, chỉ là nó đã rách nát lắm rồi. Ở bên cạnh đó còn có một cái bình sứ đẹp để bên trên ghi đầy những bùa chú, giống hệt như của thiếu niên có gương mặt âm dương kia.

Thi thể của đứa bé đã khô quắt, gương mặt vốn dĩ phúng phính giờ như cây khô quắt queo, đầy nếp nhăn. Đôi mắt to tròn ngày trước giờ biến thành hai cái lỗ sâu hoắm đen ngòm, nơi chỉ còn là cái lỗ đen đó vẫn không ngừng nhìn hướng về phía trước, giống như đang đợi ai đó đến vậy.

Nhìn cô bé, Bách Phú trong lòng đột nhiên cảm thấy thật u ám, cô bé ấy, là đang đợi ca ca đến sao?

Đang ngây ra, đột nhiên Mậu Ly tóm lấy Bách Phú, cắt một đường trên ngón tay cô, lại lần nữa giúp cô làm phép giải trừ chú hồn.

Thợ săn chỉ biết đứng bên cạnh không giúp được việc gì, song trong lòng anh ta hiểu rõ, giờ phút này chỉ cần yên lặng đứng bên cạnh. Anh ta quay đầu lại nhìn, chợt phát hiện Từ đại gia đang ngây ra đứng trước một bộ xương trắng mặc bộ đồ xanh nhạt đã cũ nát.

Từ đại gia có gì đó cô quái, điểm này Thợ săn có thể cảm nhận được, vì anh ta luôn cảm thấy Từ đại gia hình như đang có điều gì đó giấu diếm anh ta.

Lúc thu ánh mắt về, Thợ săn đột nhiên phát hiện thấy một cái vảy sồi len đồ quen thuộc!

Tảo nhỏ!

Thợ săn xông qua chỗ bộ xương trắng kia, ngây ra nhìn người bạn thời tuổi thơ đã mất hai mươi năm của mình, trong lòng là sự thương tâm vô hạn. Họ đã từng cùng nhau chơi đùa, cùng nhau vui vẻ. Tảo nhỏ lúc nào cũng đóng làm tân nương trong trò chơi với anh ta.

Nhẹ vuốt ve vết thương nơi cánh tay mình, Thợ săn chưa bao giờ trách qua những bạn nhỏ ngày đó, dù sao đó cũng không phải là lỗi của họ.

Lúc này Bách Phú cũng đang trải qua một lần đau đớn của việc giải trừ, song khác với những lần trước đây, lần giải trừ chú hồn này rất nhanh đã giải xong, giống như nó sớm đã bước một chân ra ngoài trước vậy. Khi đau đớn kết thúc, Bách Phú còn không dám tin, thực sự đã xong rồi sao?

Khi lần nữa nhìn kỹ son động, Bách Phú mới ngây ra, đây là son động sao? Đây không phải chính là nơi thiếu niên có gương mặt âm dương kia lạc mất em gái hay sao? Hóa ra cái động nhỏ trong son động này có đường thông ra phía sau núi.

Cùng lúc đó, đứa bé gái khi nãy còn đang dựa trên vách đá cũng không còn là thi thể khoác lên mình bộ áo nữa, mà mang dáng dấp của một tiểu linh hồn xinh đẹp. Cô bé nhìn nhìn Bách Phú, không có chút buồn bã nào: “Tỷ tỷ, tỷ có nhìn thấy ca ca của ta không? Ta đã đợi huynh ấy lâu lắm rồi.” ~

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 160: Quyển 5 - Chương 159: Động Hạp (Bốn)

Cô bé nhìn nhìn Bách Phú, không có chút buồn bã nào: “Tỷ tỷ, tỷ có nhìn thấy ca ca của ta không? Ta đã đợi huynh ấy lâu lắm rồi.”

*

Bách Phú ngây ra, tiếp đó mỉm cười nói: “Ca ca của em cũng đang tìm em đây, sao em lại ngồi ở nơi này?”

Cái xác khô kia đáng yêu lắc lắc cái đầu đáp: “Có một thúc thúc nói, ca ca muốn ta ở nơi này đợi hân. Nhưng ta đã đợi lâu lắm rồi, mà hân vẫn không thấy đến.”

Bách Phú hiểu rồi, hóa ra cô bé không hề biết mình đã chết! Đứa bé đáng thương, còn tên tàn nhẫn đáng chết kia nữa!

“Tỷ tỷ đưa em đi tìm ca ca nhé?”

“Thực không?” Cái xác khô nhỏ vui mừng nhảy từ trên phiến đá xuống, hưng phấn nhảy nhót.

Kỳ thực, cảnh tượng này nếu để cho người khác nhìn thấy chắc chắn sẽ sợ đến chết mất, một cái thầy ma đen thui lù, khô đét như cành cây khô lại đang ‘hưng phấn nhảy múa’? !!!

“Thật, ca ca của em bảo chị giúp hần tìm em đây!”

Cái xác khô kia giống như những đứa trẻ khác, vui mừng đến kêu ầm ỹ lên, sau đó, hét lớn: “Các người đi đi, ca ca ta đến tìm ta rồi, ta không chơi với các người nữa đâu!”

Một lệnh vừa xuống, linh hồn của mười mấy đứa trẻ cùng xuất hiện giữa không trung trên động, trong đó có cả táo nhỏ luôn được Thọ săn canh cánh trong lòng.

Táo nhỏ vui mừng nắm tay Thọ săn, nói tiếng “cảm ơn... .xin lỗi”. Sau đó biến thành một luồng khói trắng, dần dần biến mất.

“A Khôi, A Khôi của ta... .” Từ đại gia gọi linh hồn một đứa trẻ mặc bộ y phục màu xám, “A Khôi, con còn nhớ đại bá của con không?”

Nhìn theo linh hồn đứa bé gọi một tiếng “đại bá” rồi biến mất, Từ đại gia không cầm được hai dòng nước mắt đục rơi xuống.

Thọ săn lúc này cũng hiểu ra, hóa ra đó chính là đứa cháu đã mất tích mà Từ đại gia thương yêu, chỉ là Từ đại gia cứ luôn miệng nói với chính mình cũng như thôn dân, rằng nó đã đến thành phố học rồi. Xem ra, thế giới hoang tưởng đúng là vẫn hạnh phúc hơn nhiều đúng không?

Chỉ là giờ lời nói dối thiện ý này sau khi đã bị chính Từ đại gia để lộ, liệu ông có còn sống thoải mái như trước đây.

Còn Mậu Ly và Bách Phú ở bên này hiện đang bận rộn không thể để ý đến hai người kia nữa rồi.

“Chiếc giày kia là do thúc thúc đó cầm đi sao?” Mậu Ly cúi thấp đầu xuống nhẩn nại hỏi, đem theo gương mặt tươi cười tuần tú, giống như trước mắt lúc này chính là một đứa trẻ đáng yêu vậy.

Cái xác khô kia gật gật đầu, nói: “Thúc thúc nói, đem chiếc giày đó đưa cho ca ca, ca ca sẽ có thể tìm thấy ta!”

Mậu Ly liếc một cái chiếc bình sứ bên cạnh, lại hỏi tiếp: “Thúc thúc vốn dĩ là bảo người bỏ chiếc giày vào trong bình, nhưng giờ người lại lấy ra à?”

“Đúng!” Cái xác khô gật gật đầu nói, “Vì ta thích đi chiếc giày ca ca làm lắm.”

Mậu Ly lại cười, dường như đang âm thầm vui mừng gì đó.

“Thúc thúc, người cười lên thật đẹp quá!” Cái xác khô ngẩng đầu, chăm chú nhìn Mậu Ly.

“Thực sao?” Mậu Ly cúi người xuống, “Vậy người có đồng ý đưa chiếc giày kia cho thúc thúc không? Thúc thúc có thể giúp người tìm ca ca.”

Cái xác khô bé nhỏ do dự hồi lâu, vẫn đưa chiếc giày cho Mậu Ly, đồng thời còn không ngừng dặn dò: “Không được làm mất nó nhé, nếu không ca ca sẽ buồn lắm.”

Mậu Ly nhận lấy chiếc giày rách kia, dịu dàng cười với cái xác khô một cái. Đột nhiên từ trong lòng bàn tay anh ta bùng lên một ngọn lửa, đem chiếc giày đó đốt thành tro tàn.

“A ~ “ Cái xác khô nhìn chiếc giày bị đốt thành tro hết ầm lên, bộ mặt cũng đột ngột trở nên vô cùng nhăn nhoe dữ tợn. “Người trả giày cho ta, trả giày cho ta... .”

Nhìn thấy cái xác khô nhỏ bé như đang phát điên, Bách Phú với Thọ săn toát hết cả mồ hôi lạnh, chỉ sợ nó sẽ làm gì đó với Mậu Ly.

Mậu Ly vẫn cầm chiếc bình sứ kia như không có việc gì, rồi để nó cùng với mảnh vỡ từ chiếc bình sứ của thiếu niên có gương mặt âm dương kia lại một chỗ, rồi làm phép. Cô bé kia cũng dần ngừng lại hành động lỗ mãng, yên lặng chăm chú nhìn Mậu Ly.

Dưới ánh sáng đen bao bọc, những mảnh vỡ kia dần nhập hoàn toàn vào bên trong chiếc bình!

Tiếp đó, thân ảnh của thiếu niên có gương mặt âm dương cũng từ trong chiếc bình, xuất hiện ra từ ánh sáng đen kia.

“Ca ca!” Cái xác khô kêu lên, lao vào trong lòng thiếu niên.

Thiếu niên hạnh phúc ôm lấy cái xác khô, giống như đó vẫn là muội muội đáng yêu xinh đẹp nhất của mình.

“Cảm ơn mọi người.” Thiếu niên vui vẻ nói.

Mậu Ly cái gì cũng không nói, chỉ lấy từ trong lòng ra một cái bình sứ nhỏ màu trắng, thấp giọng đọc lẩm bầm, sau đó, hai anh em kia liền biến thành một luồng ánh sáng quân quýt, bay vào trong chiếc bình.

*

Sự việc thế là kết thúc, mọi người trong lòng cũng như gác được hòn đá lớn.

Thợ săn thoải mái cười nói với Mậu Ly: “Hóa ra cái bình sứ này của anh là để đựng hồn thể, thăm nào mà âm khí lại lớn như thế.”

Bách Phú chăm chú nhìn chiếc bình trong tay Mậu Ly, có chút thất vọng nói: “Hóa ra cô bé đó cũng là chủ hồn sao?”

“Đúng vậy.”

“Vậy thì tại sao hai mươi năm trước cô bé đó lại thoát ra ngoài?” Thợ săn hỏi.

“Bởi vì người lập lời nguyện đã quên mất một điểm, trẻ con đều không hay nghe lời. Cô bé đó đã mở chiếc bình, lấy giấy ra, điều đó đương nhiên dẫn tới sức lực của mười ba lời nguyện không phải là toàn bộ sức lực của nó nữa.”

Mậu Ly nói tiếp: “Nếu như không phải như vậy, thì sự việc chắc chắn sẽ phức tạp hơn, muốn tìm được nó cũng sẽ rất khó.”

“Oh, vậy là cô bé ấy bắt những đứa trẻ kia, chỉ vì hi vọng cùng chúng chơi đùa. Đứa trẻ đáng thương, đến cuối cùng vẫn không biết là mình đã chết...”

Cuối cùng, Bách Phú và Mậu Ly rời đi trước. Để Thợ săn làm công việc thiện cuối cùng, đem hài cốt và vong hồn những đứa bé ở thôn cây Đa hạ làm lễ siêu độ. Từ nay về sau, nơi này sẽ có thể quay lại cuộc sống như bình thường.

Khi rời thôn cây Đa, Thợ săn nói với Từ đại gia: “Ông à, xin ông hãy coi cháu như cháu mình. Sau này cháu sẽ thường xuyên về đây thăm ông.”

Từ đại gia, lau lau giọt lệ nơi khóe mắt, gật gù đầu.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Quyển 5 - Chương 160: Chữ Đỏ (01)

Chuyển ngữ: Bibon

Bách Phú nghĩ việc đã lâu cuối cùng cũng quay trở lại làm việc ở khách sạn, may mà trước khi Lăng Hạo nghỉ phép đã nói với bộ phận nhân sự một tiếng, nếu không cô cứ cái kiểu thích đi thì đi như thế này, không bị đuổi việc mới lạ đấy. Lần này đối với công việc, Bách Phú coi như đã có thể an tâm. Nhưng vẫn còn một việc khác khiến cô lo lắng, đó là Mậu Ly.

Lần trước anh ta vì huynh muội đáng thương kia giải lời nguyện, cũng vì Bách Phú giải nguyện, không biết có phải là do vận công quá sức hay không, mà khi rời khỏi thôn Cây đa hạ, sắc mặt của Mậu Ly vô cùng kém. Đến Thợ săn hay vô tâm cũng nhìn ra được sự khác biệt, còn cẩn thận nhắc nhở Bách Phú trên đường về nhớ phải chăm sóc Mậu Ly. Song vừa mới tới bến xe, Mậu Ly đã tìm lý do để đưa Bách Phú lên xe, còn mình tự rời đi mất.

Suốt trên đường, Bách Phú tức giận trong lòng thâm diễn cuồng mắng Mậu Ly, làm sao cũng không hết lo lắng cho anh ta, trong tim cứ nhói lên từng hồi liên tục. Cho mãi đến bây giờ, sau khi đã về nhà cũng không cách nào bình tĩnh lại được. Dù cho Trương Dương và Dịch Đạo nhiệt liệt chào đón còn cả sự hỏi han ân cần của Anh Đào, tất cả cũng không khiến Bách Phú cảm thấy nhẹ nhõm hơn được, dù gì Mậu Ly cũng đã cứu qua Bách Phú vô số lần, hơn nữa suốt một quãng thời gian dài tiếp xúc cũng đã khiến anh ta chiếm một vị trí quan trọng trong lòng cô.

Phòng ngủ của Bách Phú vẫn sạch sẽ như lúc trước, thiết nghĩ có lẽ là Anh Đào ở nhà luôn giúp cô dọn dẹp. Soi soi chiếc gương đồng đã bị bỏ quên khá lâu, mới phát hiện chỉ mấy ngày mà cô đã lại gầy đi, sờ sờ vào linh hoa đã lâu không gặp, song linh hoa lại không vui vẻ, cứ có cảm giác không như lúc mới mang về, cũng không còn hoan nghênh sự trở về của Bách Phú như trước đây.

“Em sao thế?” Bách Phú buồn bã hỏi linh hoa, song linh hoa vẫn cúi thấp đầu.

Nằm ở trên giường, Bách Phú lại bắt đầu không ngừng lo lắng, gần đây quá nhiều việc xảy ra quả thực khiến cô không cách nào bình tĩnh lại được. Lại là những chuyện liên quan đến sống chết, mà chuyện nào cũng đều khiến cho cô đau lòng.

*

Buổi sáng thức dậy, Bách Phú mang theo cặp mắt gấu trúc, suốt mấy ngày mệt mỏi cực độ khiến cô không được ngủ một giấc yên bình. Trương Dương hôm nay đặc biệt mua cho mọi người bữa sáng phong phú, thậm chí còn nhiệt tình đưa Bách Phú tới tận cửa công ty. Khi bước vào cửa khách sạn, Bách Phú chạm mặt đồng sự đã lâu không gặp từ ngày còn ở bộ phận bán hàng, cũng là trợ lý của Kỳ Nhan — Trình Phong.

“Chào anh, lâu lắm mới gặp!” Bách Phú vui vẻ chào hỏi.

Trình Phong cũng vui vẻ mỉm cười với Bách Phú: “Đúng vậy, lâu lắm rồi không gặp cô, lại xinh hơn rồi. Có điều cô cũng gầy nhanh quá đấy, chú ý sức khỏe nhé!”

Bách Phú có chút ngại ngùng cười cười, anh Trình Phong này lúc nào cũng có dáng vẻ của một ông anh cả luôn chăm lo cho mọi người. Hai người vừa đi vào cửa vừa nói chuyện với nhau.

Đang đi, Trình Phong đột nhiên đứng lại trước một bức tường trắng, vừa cau mày, vừa không ngừng lẩm bẩm trong miệng: “Có nhầm không thế này, sao lại vẽ bậy lên tường thế này chứ? ... ..bộ phận quét dọn làm ăn kiểu gì không biết? Chữ viết rõ ràng thế này mà không để ý thấy, cũng không dọn sạch... ..”

Bách Phú ở bên cạnh vừa hoang mang nhìn Trình Phong, vừa nghi ngờ hỏi: “Sao thế? Bức tường này có vấn đề gì sao?”

“Đương nhiên! Cô xem không biết là ai vẽ bậy bạ lên trên tường đây này!” Trình Phong tức giận nói.

“Vậy sao?” Bách Phú hồ nghi nhìn Trình Phong, lại liếc nhìn bức tường, nhìn một lúc lâu mới cẩn thận hỏi lại: “Ồ đâu thế? Sao tôi lại không nhìn thấy nhỉ?”

Trình Phong lập tức tròn mắt, kinh ngạc chỉ thẳng tay vào bức tường đối diện hỏi: “Bách Phú, chữ to màu đỏ lớn thế này mà cô không nhìn thấy, lẽ nào cô lại cặn nặng hơn rồi à?”

Bách Phú có chút lo lắng hỏi lại: “Anh Trình, anh có sao không thế? Tôi thực sự chẳng nhìn thấy gì cả mà?”

“Làm sao thế được? Cô nhìn này... ..” Nói xong, Trình Phong đột nhiên ngừng lại, vô cùng hoang mang nhìn chăm chăm vào bức tường trước mặt một hồi lâu mới nói, “À ... ..cái này... ..có lẽ do tôi qua không nghĩ ngợi tốt, tôi nhìn lầm rồi.”

Trình Phong ngại ngùng cười hai tiếng với Bách Phú, cô cũng không truy vấn thêm, đành cười cười tạm biệt Trình Phong, rồi bước tới thang máy trước. Trình Phong đi theo phía sau mấy lần quay lại nhìn bức tường trắng như tuyết kia, sau đó nhanh chóng theo chân Bách Phú vào thang máy.

Ngồi trước bàn làm việc trong văn phòng, Trình Phong vẫn có chút thất thần, anh ta rõ ràng là nhìn thấy trên tường có một chữ màu đỏ, sao lại chớp mắt đã không thấy đâu nữa? Cũng không kịp suy nghĩ nhiều, một ngày bận rộn lại bắt đầu.

Đối với một người chuyên tâm với công việc mà nói, thời gian một ngày rất nhanh đã trôi qua. Nhất là dưới tay Kỷ Nhan, càng đừng nghĩ tới chuyện có thời gian rảnh rỗi. Trình Phong ngồi phía bên ngoài lắc lắc cái cổ đau nhức, từ cửa sổ nhìn vào Kỷ Nhan đang dốc sức làm việc ở bên trong. Cô ấy lại phục hồi lại sự lạnh lùng và cách làm việc điên cuồng như ngày nào, người khác có thể nhìn không ra, chứ Trình Phong luôn tỉ mỉ chỉ cần liếc mắt là nhìn ra được sự bất thường của Kỷ Nhan. Có điều việc của người khác thật sự khó mà can dự vào, nhất là đối với người có lòng tự tôn đặc biệt cao như Kỷ Nhan. Vì vậy, Trình Phong chỉ chào hỏi một cái, rồi thu dọn đồ đạc quay về.

Đến bãi đỗ xe, Trình Phong bước đến chỗ chiếc Camry của mình, song còn chưa đợi anh ta đi đến cửa xe, đã lại phát hiện thấy một chữ màu đỏ tươi! Lần này Trình Phong cẩn thận nhìn thật kỹ, song con chữ này vô cùng mờ ảo, giống như bị một tầng nước phủ lên vậy, căn bản không thể nhìn thấy gì. Trình Phong nhúm mày than một tiếng, vừa hay có một người bảo vệ bãi xe đi tới, Trình Phong lập tức chỉ cửa xe mà trách mắng anh ta.

Nhìn thấy Trình Phong trước giờ luôn nhu thuận tức giận đến nhường này, người bảo vệ kia lập tức căng thẳng gọi cho đội trưởng La của đội bảo vệ, hơn nữa còn cẩn thận tìm hiểu tình hình. Đội trưởng La nghe thấy Trình Phong trách mắng cũng vô cùng căng thẳng, vừa cho người đi kiểm tra bằng ghi hình ở nhà xe, vừa dùng tay sờ sờ lên con chữ mờ ảo kia, còn có chút nhúm mày chán nản.

“May mà lần này là xe của tôi, nếu là xe của khách thì phải làm sao?” Trình Phong nghiêm túc hỏi.

“Vâng, vâng, vâng, là chúng tôi làm việc không đủ chuyên cần. Xin lỗi, giám đốc Trình, đội chúng tôi kiểm tra rõ ràng xong nhất định sẽ có câu trả lời cho ngài.” Câu trả lời nghiêm túc của đội trưởng La đã khiến cho tâm tình Trình Phong yên tĩnh được phần nào.

Đội sau khi mọi người đã đi khỏi, Trình Phong tự mình dùng ngón tay chạm thử vào con chữ kia. Đồng thời, anh ta cũng phát hiện ra điểm bất thường. Con chữ đỏ đỏ khi dùng tay sờ lên cảm thấy xung quanh rất trơn trượt, giống như ... ..giống như nó được in thẳng vào trong đó vậy. Nếu như đây không phải là chiếc xe anh ta đã lái lâu nay, thì anh ta sẽ nghi ngờ đây là in lên mất. Thảo nào mà đội trưởng La của đội bảo vệ lại cau mày liên tục như vậy.

Gần đây chuyện kỳ quái xảy ra quá nhiều, đầu tiên là Bách Phú gặp phải quỷ, sau lại là hình ảnh ảo giác kỳ dị xuất hiện trên trời đêm, rồi cái chết cổ quái của Diêu Diệp, Thái tử gia và Kỷ Nhan đính hôn rồi chia tay, Bách Phú cũng từ một con vịt xấu xí biến thành thiên nga xinh đẹp... ..quá nhiều những việc khó hiểu. Trình Phong bắt đầu dĩ lắc lắc đầu. Đúng là nhân sinh vô thường, còn những gì anh ta có thể làm chỉ là cố gắng chăm chỉ sống qua mỗi ngày.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 162: Quyển 5 - Chương 161: Chữ Đỏ (02)

Chuyển ngữ: Bibon

Không về thẳng nhà, Trình Phong lái xe tới một tiệm 4S (tiệm sửa xe kiêm bảo dưỡng tân trang) có quen biết, xem xem có cách nào để xử lý cái chữ đáng ghét trên xe mình kia không.

“Anh Trình, anh đến đây à?” Tiểu Từ ở 4S thân mật chào hỏi với Trình Phong.

“Vâng.” Trình Phong hòa nhã đáp lại: “Tiểu Từ, anh giúp tôi xem xem cái chữ đỏ trên cánh cửa xe này liệu có thể xóa đi được hay không?”

“Chữ đỏ?” Tiểu Từ nghe xong, không ngừng trên dưới nhìn vào thân xe: “Ồ đâu thế?”

Trình Phong buồn cười chỉ về phía bên trái cánh cửa xe: “Không phải ở bên này sao?”

“Tiểu Từ bò cả lên cánh cửa xe nhìn thật kỹ, miệng vẫn không ngừng lẩm bẩm: “Ồ đâu thế? Sao mà tôi lại không thấy nhỉ?”

Thấy Tiểu Từ nửa ngày vẫn không tìm thấy, Trình Phong đành bước xuống xe, vừa định chế giễu Tiểu Từ mấy câu, nhưng lúc bước chân xuống, Trình Phong đã ngây ra, cái chữ đỏ kỳ lạ kia đã không thấy đâu nữa!

“Anh Trình . . . .anh Trình . . . .” Thấy Trình Phong cứ ngây ra nhìn cánh cửa xe, tiểu Từ vội vã gọi.

Trình Phong hồi lại được thần lập tức giả vờ như không có chuyện gì, cười cười nói: “Không sao đâu tiểu Từ, tôi đột nhiên nhớ ra có chuyện rất gấp cần làm, tôi đi trước, lần sau gặp nhé!” Nói xong, bèn lái xe nhanh chóng rời đi, đợi đến khi tiểu Từ có phản ứng lại, xe anh ta đã đi được một quãng xa rồi.

Trình Phong lái xe mà tim cứ đập điên cuồng, hôm nay đây đã là lần thứ hai xảy ra chuyện này. Lần thứ nhất có thể là nhìn nhầm, nhưng lần thứ hai có rất nhiều nhân viên bảo vệ ở khách sạn cùng nhìn thấy, không thể nào nhìn lầm được, hơn nữa đội trưởng đội bảo vệ còn dùng tay sờ hấn lên con chữ đỏ đó nữa!

Rốt cuộc là chuyện gì thế này! MN!

Trình Phong trước giờ chưa từng chửi rủa ai bật ra câu chửi thế, điều này cũng đủ để nhìn ra được anh ta có bao nhiêu phần bất an. Trình Phong lái xe đến một quán cháo có tiếng để ăn, vốn muốn gọi một chai bia, nhưng lại nghĩ mình còn lái xe, nên đành bỏ ý niệm này.

Lúc đi đến chỗ đậu xe, Trình Phong cẩn thận xem xét, chỉ sợ lại nhìn thấy cái chữ màu đỏ quái dị kia. Có điều, may mà không có gì xảy ra. Thờ dài một hồi, Trình Phong chuẩn bị đi về nhà, con người anh ngoài công việc ra vẫn luôn một lịch trình: khách sạn – hàng cơm – nhà, ba nơi không đổi.

Trời hôm nay sao mà tối thế? Ngọn đèn trời chiều cùng với đèn trên xe Trình Phong cùng bật, mà cũng không tài nào chiếu sáng được con đường phía trước, con đường vốn chỉ đi mất mấy phút, giờ hình như không thấy được điểm cuối. Đang lái xe, bỗng nhiên phía bên đường đột nhiên có một bóng đen xông ra. Trình Phong lập tức đạp phanh xe, âm thanh bánh xe bị phanh gấp rít mạnh trên con đường vắng vẻ. Ngừng xe xong, Trình Phong bước lên phía trước xem xét, may mà không có chuyện gì xảy ra.

“Mày lái xe thế nào thế!” Một người đàn ông cao lớn vừa nãy còn ngã ngồi dưới đất, phút chốc biến thành bộ dạng hung dữ: “Mày làm ông bị thương rồi đấy, đừng có nhiều lời, đền tiền mau!”

Trình Phong nhìn người đàn ông cao lớn trước mắt này, kiên nhẫn giải thích: “Xin lỗi anh nhé, nhưng là do anh đột nhiên xông ra giữa đường đấy chứ. . .”

Còn chưa đợi Trình Phong nói hết, người đàn ông kia đã hò hét lên: “Đừng có bày đặt coi thường tao ít học, pháp luật quy định hết, bất luận thế nào, đều là trách nhiệm của xe cơ giới!”

“Nhưng . . .”

“Còn nói nữa, không đưa tiền thì ông cho ăn đấy!” Người đàn ông đó còn như không có việc gì cố ý giờ giờ cơ bắp ra, giống như muốn cho Trình Phong thấy rõ sức lực của mình.

“Vậy thì cứ báo cảnh sát đi.” Trình Phong từ trong túi áo lấy di động ra, còn chưa kịp bấm số, chợt phát hiện người đàn ông khi nãy còn đang hùng hù hồ hồ giờ đột nhiên sắc mặt biến thành trắng bệch, thân hình cao lớn co rút lại như chỉ còn ba phân, toàn bộ thân thể đang không ngừng run rẩy, còn tay thì đang chỉ chỉ về phía sau lưng Trình Phong.

“Sau . . . .đầu . . . .đầu . . . .”

Người đàn ông đó lấp lút bắp bắp, Trình Phong nghe đến nửa ngày cũng không hiểu nghĩa là gì, đành cảnh giác quay nhìn sang phía người đàn ông đó chỉ. Còn chưa đợi Trình Phong quay đầu lại, người đàn ông đó đã hét lên một tiếng chạy mất, thoáng chốc không thấy đâu!

Trình Phong nhìn tình thế biến đổi trước mắt, không dừng được cảm khẩu, anh ta biết sau lưng mình nhất định đã xảy ra chuyện gì đó. Khó khăn nuốt nước bọt, cắn chặt răng Trình Phong nhanh chóng quay phắt đầu lại nhìn phía sau, song cảnh tượng đáng sợ như trong tưởng tượng không hề xuất hiện, ngoài chiếc xe của anh ta, còn lại không có bất cứ thứ gì.

Trình Phong cố lấy hết dũng cảm đi vòng quanh xe một vòng, song vẫn không nhìn thấy thứ gì. Chỉ đành bất đắc dĩ quay về xe, chuẩn bị xuất phát.

Vừa mới khởi động xe, thì một tràng âm thanh gõ lên cửa kính khiến anh giật thót mình. Trấn định lại xong, hóa ra âm thanh đó là do một ông lão râu tóc

bạc phơ, gương mặt hiền từ đang gõ vào cửa kính.

Trình Phong thở dài một hơi, ấn cửa kính xe hạ xuống, nỗ lực giả vờ bình tĩnh hỏi: “Có chuyện gì thế ạ, thưa ông?”

“Suyt —” Ông lão đặt ngón tay lên trên miệng, ý bảo Trình Phong nói bé thôi.

Trình Phong thấy ông lão cổ quái xuất hiện bất ngờ này, cũng có chút bối rối.

Ông lão có vẻ cảnh giác nhìn nhìn bên ngoài, sau đó cẩn thận ghé sát vào bên tai anh ta thì thầm gì đó. Lúc đó, Trình Phong như hóa đá, lỗ chân lông toàn thân như co rút hết lại, từng đợt từng đợt da gà nổi lên, đến hô hấp cũng như đang chậm chậm ngừng lại.

Lúc Trình Phong tỉnh lại sau câu nói kia, anh ta mới phát hiện, ông già đó đã không thấy đâu nữa!

Không phải chứ?

Trình Phong thở gấp gấp, con đường này dài đến mấy trăm mét, mà anh ta đang đứng giữa nó. Vì vậy, bất luận ông già đó có đi về phía nào, anh ta cũng có thể nhìn thấy được.

Vậy mà hiện giờ ....

Trình Phong hoảng sợ không ngừng nhìn về phía trước, tìm kiếm bóng dáng ông già khắp bốn phía, giống như đang muốn chứng minh điều gì đó. Cuối cùng, vẫn là không có kết quả gì.

Cứ nghĩ tới gương mặt nhân từ của ông lão, còn có đôi môi lạnh như băng khi tiếp xúc với tai anh ta, một cổ hàn ý lại chạy thẳng từ gót chân lên đến đỉnh đầu, truyền từ phía sau ra trước ngực.

Tay Trình Phong không biết từ lúc nào bắt đầu run rẩy kịch liệt, con người hiện thực như anh đây là lần đầu tiên gặp phải chuyện này. Nhớ tới lúc trước Bách Phú nói gặp phải nữ quý, chính anh ta dù trên miệng không nói gì, nhưng lại chưa bao giờ tin cả. Trong lòng anh ta luôn cho rằng Bách Phú đã bị hoang tưởng, vậy mà lần này chính anh ta lại gặp phải chuyện thế này, rốt cuộc nên làm thế nào đây?

Phải về nhà trước đã, đôi tay run rẩy cố hết sức mới khởi động được khóa xe, Trình Phong như điên lái xe về nhà.

Cho mãi đến khi dừng xe trong bãi, nhìn thấy người bảo vệ mỉm cười đưa tấm thẻ xe ra, Trình Phong mới thoát ra khỏi cảm giác sợ hãi.

“Anh Trình đã về.” Người bảo vệ kia ân cần hỏi han.

“Vâng!” Trình Phong cũng mỉm cười đáp lại.

“Vậy anh Trình về nhé, tôi đi trước đây.”

Nhìn theo bóng dáng người bảo vệ, Trình Phong đột nhiên gọi giật lại: “Đội đã ... ..à ... ..anh có thể giúp tôi tìm xem chỗ nào có vị trí trống to một chút hay không?”

“Vị trí trống to một chút à? Được chứ. Tôi biết ở phía đông tòa nhà có một vị trí khá lớn” Anh bảo vệ có trách nhiệm đáp lời.

“Có thể đưa tôi qua đó không?” Trình Phong tiếp tục yêu cầu.

Anh bảo vệ kia ngạc nhiên, song vẫn lập tức đáp lại: “Được chứ, không vấn đề, ở gần thôi.”

Sau khi được anh bảo vệ đi gửi xe cùng, trong lòng Trình Phong mới tạm thời ổn định lại. Cuối cùng Trình Phong vẫn nhìn lại xe mình một chút, sau đó mới mang theo sự bất an mà đi về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lờì Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 163: Quyển 5 - Chương 162: Chữ Đỏ (03)

Chuyển ngữ: Bìbon

Mặc dù đã về đến nhà, nhưng Trình Phong trong lòng vẫn trước sau không cách nào bình tĩnh lại được.

“Con à, cẩn thận đấy, có một người, đang bò trên nóc xe con kia...”

Lời nói của ông lão không ngừng lòn vào bên tai Trình Phong, khiến anh ta muốn quên cũng không cách nào quên được.

Có một người ... đang bò trên nóc xe...?

Làm sao thế được chứ?

Có điều lúc đó Trình Phong quả thực không có đủ dũng cảm để xuống xe nhìn một cái, bởi vì người đàn ông vồ tiền to lớn đó mà còn bị dọa cho sợ hãi đến thất kinh bát đảo thế kia, rõ ràng chuyện này rất có thể là thật. Chẳng lẽ người đàn ông đó và ông già kia lại rồi hơi đến mức hợp lại dọa anh ta hay sao?

Cho mãi đến khi đã ngồi vào bên trong bồn nước ấm, Trình Phong mới cảm thấy thân thể mình ấm lên được, mà sự sợ hãi trong lòng cũng như cơn khói bị thổi tan. Tắm rửa xong, nhìn căn phòng với bài trí quen thuộc, nghe âm thanh ti vi ồn ã, Trình Phong lại đắm ra nghỉ ngơi chuyện mình vừa xảy ra thất kinh như thế có phải là nực cười quá hay không?

Chẳng có mấy chương trình hay ho, Trình Phong lấy ra bộ phim hoạt hình “Kungfu gấu trúc” rất nổi tiếng gần đây.

Nằm trên giường, xem hoạt hình, chính là hoạt động thư giãn thường xuyên của Trình Phong sau mỗi giờ làm việc căng thẳng. Nói ra cũng buồn cười, nhưng Trình Phong đã hơn ba mươi tuổi, trầm tĩnh chín chắn, song không bỏ được thói quen xem phim hoạt hình, nếu bị người khác biết được, chắc chắn sẽ bị người ta cười cho chết mất.

Đang xem, thì điện thoại đổ chuông, hóa ra là đội trưởng La của đội bảo vệ khách sạn.

“Anh Trình, thứ lỗi vì muộn thế này còn làm phiền anh. Hôm nay chúng tôi đã xem băng ghi hình của khu để xe rồi, song không phát hiện ra có ai đụng vào xe anh cả. Nếu như không tin, anh có thể tự mình đến đây để xem...”

“Được, tôi biết rồi.” Trình Phong đáp lại, anh ta cũng đã lờ mờ đoán ra chữ viết trên xe đó rất có khả năng không phải do người tạo thành.

“Vâng.” Đội trưởng La hình như không ngờ Trình Phong lại trả lời đơn giản thế, vì thế bèn to gan nói thêm: “Nếu không hay anh thử xem, liệu có phải là bị thế khi để xe ở nơi khác không ạ... ..tôi có một người bạn sửa xe rất cừ, nếu được thì để tôi giới thiệu cho anh...”

Nói qua nói lại, chẳng qua là vì chuyện này. Đúng thật là, Trình Phong vốn dĩ luôn có tính nhẩn nhện tốt cũng thấy không chịu nổi nữa, anh ta rất khách khí ngắt lời đội trưởng La: “Cảm ơn anh nhiều, nếu cần, tôi sẽ liên hệ với anh.”

Ngắt điện thoại xong, Trình Phong vươn tay cầm ly nước đặt nơi đầu giường, uống một ngụm. Song mùi vị tanh nồng bên trong cốc khiến anh ta lập tức phải nhổ ngụm nước đó ra, có điều khiến anh ta không ngờ được là, miếng nước anh ta phun ra đó lại có màu đỏ tươi như máu!

Thời khắc đó, Trình Phong suýt chút nữa tin rằng mình đã thổ huyết!

Song ngụm nước khi khi đã rơi vào ly nước lại không hề tan đi, mà phân thành mấy nhánh, mỗi nhánh tự mình độc lập phân tách ra, cuối cùng hợp lại thành một hình dạng đặc biệt.

Nhìn mất nửa ngày, Trình Phong cuối cùng mới nhìn ra hình dạng thứ nước đỏ đó tạo thành : một chữ viết!

Chính là chữ viết màu đỏ hôm nay cứ luẩn quẩn dính lấy anh ta!

Chữ viết trong chiếc cốc này hình như cũng đã rõ ràng hơn lúc đầu nhìn thấy, có điều Trình Phong đang còn hốt hoảng lại không thể nhìn ra được đó là chữ gì. Cũng không biết qua mất bao lâu, chữ viết trong chiếc ly kia mới biến mất trước mắt anh ta.

Trình Phong đổ ly nước đi rồi đặt lên tủ bếp, đồng thời cũng âm thầm thề tối nay không uống thêm ngụm nước nào nữa. Sau đó với tâm trạng bất an gặng xem nốt bộ phim, mơ màng ngủ thiếp đi.

Đây cũng là lần đầu tiên Trình Phong đi ngủ mà không tắt đèn.

*

Giấc ngủ chập chờn bất an đổi lại sáng hôm sau đương nhiên là hai con mắt thâm quầng như gấu trúc. Thói quen dậy sớm tập thể dục của Trình Phong cũng không như mọi ngày được nữa, mãi cho đến sát giờ đi làm mới vội vàng vàng từ giường bật dậy.

Suy nghĩ mất một lúc, Trình Phong quyết định không lái xe, mà gọi taxi.

Buổi sáng là lúc hay tắc đường nhất, xe taxi hết đi rồi lại dừng, chầm chậm bò theo dòng xe trên đường. Đương nhiên, xe Trình Phong cũng không phải ngoại lệ.

Lại thêm một cái đèn đỏ nữa, xe taxi cũng theo đó dừng lại thêm một lần. Trình Phong tùy ý đưa mắt quét ra ngoài cửa sổ, lại vô tình nhìn thấy một mái tóc bóng mượt đang bay bay.

Là ở xe buýt bên cạnh, vị trí ngồi gần với xe Trình Phong có một cô gái còn trẻ đang ngồi. Cô ấy đang cúi đầu, mái tóc dài thẳng mượt che khuất gương mặt. Trình Phong đột nhiên có hứng thú ngắm nhìn cô gái này. Rất nhiều cô gái đều như vậy, “Nhìn từ phía đằng sau, muốn phạm tội. Nhìn từ phía trước,

muốn livephun.” (Ở đây câu nói này dùng fancui và fanwei tương đồng ý nghĩa nên nghe thuận tai hơn khi Bibon dịch ra) , không biết cô gái này thì sao?

Lát sau, cô gái đó cũng ngẩng đầu lên, còn quay mặt ra ngoài cửa sổ.

Trình Phong nhìn cô gái mà ngẩn ngơ hồi lâu, cô không hề khiến anh ta thất vọng. Chiếc mũi thanh mảnh cao cao, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, đôi lông mày lá liễu, còn có đôi mắt to biết nói chuyện trên đó ...

Cô gái kia phát hiện ra Trình Phong nhìn mình hồi lâu, cũng không hề tức giận, ngược lại còn dịu dàng cười lại với anh ta, sau đó ngượng ngùng hạ bờ mi xuống.

Nụ cười này, khiến con tim Trình Phong suyt chút nữa thì nhảy vọt ra ngoài! Thời khắc vừa nãy, cảm tưởng như trên thế giới này chỉ còn lại đôi mắt của cô ấy. Gương mặt Trình Phong cũng bất giác nóng lên, làm thế nào cũng không thể dứt ánh nhìn của mình, để mặc con tim nhảy múa. Cảm giác đó, trước giờ chưa bao giờ anh ta trải qua.

Có điều, thời khắc vui vẻ luôn ngắn ngủi. Chính vào lúc Trình Phong chỉ hận không thể lập tức nhảy xuống khỏi xe taxi, thì đèn xanh bật sáng, taxi và ô tô buýt cùng khởi động, Trình Phong căng thẳng nhìn chiếc ô tô buýt bị taxi bỏ lại phía sau. May mà, con đường này khá dài, đèn đỏ cũng nhiều, vì thế chẳng bao lâu sau, anh và cô gái kia lại chạm mặt.

Sau ba lần vô tình chạm mặt, khó tránh khỏi phải chia lìa. Chiếc ô tô buýt kia rẽ một hướng khác, đi về hướng ngược với khách sạn, Trình Phong cũng thất vọng thờ dài.

Liệu còn có cơ hội gặp lại nữa không? Trình Phong trầm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 164: Quyển 5 - Chương 163: Chữ Đỏ (04)

Chuyển ngữ: Bibon

Lúc đến khách sạn, thân ảnh mảnh mai kia vẫn không ngừng hiện lên trước mắt Trình Phong, điều này khiến Trình Phong quên hẳn sự sợ hãi ngày hôm qua, cũng quên cả chữ viết màu đỏ rực kia. Mặc dù không thể nhập tâm hoàn toàn vào công việc, nhưng trong lòng anh ta lại có một niềm vui và hi vọng trước giờ chưa từng có, anh ta thậm chí còn có thể vừa thoải mái làm việc, vừa ngâm nga một bài hát.

Tuy nhiên, niềm vui này chẳng dài lâu được, vì có một tin dữ nhanh chóng được truyền đến : Đội trưởng La của đội bảo vệ khách sạn chết rồi!

Tin dữ này khiến toàn bộ khách sạn lại như bị một lớp mây đen che phủ, dù sao trong khoảng thời gian ngắn này, khách sạn đã xảy ra quá nhiều chuyện kỳ quái. Đương nhiên, người bị ảnh hưởng nhất khi nhận được tin tức này chính là Trình Phong. Trực giác nói với anh ta, cái chết của đội trưởng La nhất định có mối quan hệ gì đó với mình.

Trình Phong trong lòng bất an không thôi cầm cây bút vẽ loạn xạ trên giấy nháp. Song lúc xui xẻo, đến uống nước cũng sẽ bị sặc. Cây bút Vạn Bảo Long chuyên dùng ký tên mấy nghìn tệ của Trình Phong , đột nhiên còn mất cả đầu bi!

Trình Phong bực mình vứt cây bút sang một bên, trong lòng thầm chửi rủa. Suy nghĩ một lúc, Trình Phong vẫn quyết định đi thăm dò tin tức về cái chết của đội trưởng La, nhân tiện đi tìm Bách Phú hỏi về Dịch Đạo, nghe nói hiện giờ anh ta đang sống ở nhà cô. Dịch Đạo mặc dù anh ta mới gặp qua hai ba lần, nhưng lần trước nữ quý ở khách sạn cũng đã bị anh ta khui phục, ít nhất cũng có thể nhờ anh ta xem hộ xem liệu mình có bị thứ gì đó bám lấy hay không.

“Haizzz ...” Trình Phong thở một hơi rõ dài, thực không thể ngờ con người theo chủ nghĩa hiện thực như anh ta mà cũng có ngày gặp phải chuyện này, có những việc đúng là không tin không được.

Lúc đến phòng bảo vệ, hóa ra lại gặp một người không ngờ tới, đó là thái tử gia Lăng Hạo.

“Anh cũng đến rồi?” Lăng Hạo nhìn thấy Trình Phong, hình như cũng có vẻ bất ngờ.

Trình Phong lập tức đáp lại: “Vâng, hóa ra Lăng thiếu cũng ở đây sao. Tối qua tôi còn nhờ đội trưởng La giúp mình kiểm tra một vài thứ, thật không ngờ anh ấy sáng nay lại xảy ra chuyện, cho nên tôi đến xem xem thế nào.”

“Oh.” Lăng Hạo đáp lại một tiếng, sau đó bắt đầu nghe cậu bảo vệ tên tiểu Trần kể lại câu chuyện một lần.

Không nghe thì không sao, nghe rồi quả thực bị dọa chết khiếp. Hóa ra đội trưởng La chết thảm quá, mà cũng vô cùng kỳ lạ.

Theo lời tường thuật lại của bảo vệ tiểu Trần phát hiện ra xác chết của đội trưởng La, thì anh ta là bị hại khi ngồi một mình trong văn phòng bảo vệ. Tới

qua tiểu Trần và đội trưởng La trực ban, tiểu Trần lúc đi ra ngoài xem xét còn chào hỏi đội trưởng La. Đến khi anh ta phát hiện quên mang đèn pin quay lại, chỉ chưa đầy mấy phút, mà đội trưởng La đã bị hại.

Nói đến đây, tiểu Trần hít sâu một hơi, giống như đang phải dùng hết dũng cảm mới dám nhớ lại chuyện khi đó. Trầm mặc một lúc, tiểu Trần bắt đầu mở miệng kể lại cảnh tượng khủng khiếp kia.

“Lúc chưa đẩy cửa bước vào, tôi đã cảm thấy có gì đó kỳ lạ. Các anh cũng biết, đèn phòng trực bảo vệ là màu trắng, chủ yếu chỉ để đủ ánh sáng mà nhìn. Nhưng tối hôm qua, tôi rõ ràng nhìn thấy từ khe cửa, bên trong chiếu ra là ánh đèn đỏ rực ... đỏ lắm ... giống như máu vậy...”

Tiểu Trần nói đến đây, tiếng thở đột nhiên gấp gáp hẳn lên, cho đến khi Trình Phong đưa vào tay anh ta một cốc trà nóng, anh ta mới thả lỏng hơn một chút. Tiểu Trần trấn tĩnh lại, tiếp tục kể:

“Tôi gắng hết sức gõ cửa, song đội trưởng La ở bên trong một tiếng kêu cũng không hề có, bất luận tôi có gọi anh ấy thế nào, anh ấy cũng không trả lời. Tôi cảm thấy có chuyện, bèn dùng sức xô cửa vào. Nhưng cánh cửa chắc chắn như thế, tôi có dùng cách nào để xô đập, nó cũng không nhúc nhích. Tôi đang định gọi những người khác trong đội đến, thì cửa đột nhiên mở ra ... sau đó, sau đó tôi nhìn thấy ...”

Tiểu Trần nói đến đây đột nhiên ngừng phát đầu lên nhìn thẳng vào Lăng Hạo và Trình Phong, đôi mắt đọng đầy sự hoảng sợ: “Đội trưởng La anh ấy, đang quỳ trên mặt đất, hai tay giống như bị trời quật ra phía sau người, toàn bộ thân thể cúi cong xuống rất thấp ... Lúc mới bước vào, tôi cứ ngỡ là anh ấy đang cúi đầu. Nhưng khi bước đến gần, tôi mới phát hiện, hóa ra ... hóa ra ... đầu của đội trưởng La ... đã không còn nữa. Chỉ còn lại cái cổ bị cắt gọn gàng đặt trên mặt đất, nhưng anh ấy đến một giọt máu cũng không thấy chảy ra, đến cảnh sát cũng không hiểu vì sao, tại sao có người bị chặt đầu như thế mà không chảy máu, vậy máu của anh ấy đi đâu hết rồi...”

Cái gì? Đầu bị chặt mất? Máu lại không chảy?

Trình Phong trong lòng kinh sợ, nhất là khi nghĩ tới ngấm máu tanh tới qua mình nhỏ ra khi uống nước, khiến tay anh ta không dừng được run lẩy bẩy. Không biết là vì sao, nhưng anh ta cứ có cảm giác như tất cả mọi chuyện này đều đang hướng về phía mình.

Lúc rời đi, bước chân của Trình Phong nặng trĩu vô cùng, đến nỗi Lăng Hạo đi bên cạnh cũng phát hiện ra anh ta có điểm bất thường.

“Trình Phong, anh sao thế? Sắc mặt khó coi như vậy.” Lăng Hạo quan tâm hỏi han.

Trình Phong gương mặt trắng bệch trả lời: “Ừm ... không có gì, chỉ là cái chết của đội trưởng La quả thực khiến người khác bị chấn động. Tối qua tôi còn gặp anh ta, vậy mà sao chớp mắt đã ...”

Lăng Hạo cười khò một cái: “Đây gọi là thế sự vô thường. Ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, không ai có thể biết trước được.” Nói rồi, Lăng Hạo chậm rãi cúi thấp đầu, dường như không chỉ nói với mình Trình Phong, mà như còn nói với chính mình.

“Lăng thiếu, anh có tin trên đời này có quỷ không?” Trình Phong rốt cuộc cũng không nhịn được nữa mở miệng hỏi.

Lăng Hạo nhìn thẳng vào mắt Trình Phong, nói rất rõ ràng: “Tôi tin.”

*

Nghe qua câu chuyện Trình Phong kể lại, Lăng Hạo bất giác nhú mày. Chữ viết đỏ? Đích xác là kỳ quái.

“Chữ viết đỏ rốt cuộc là chữ gì?” Lăng Hạo truy vấn.

Trình Phong thờ dãi, bất lực nói: “Tôi cũng muốn biết, nhưng làm sao cũng không thể nhìn rõ được.”

“May mà anh nói với tôi, nếu không, nói không chừng lần sau bị chặt đầu chính là anh đấy!”

“Nghiêm trọng đến thế sao?” Trình Phong nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Lăng Hạo, bất giác có chút sợ hãi.

Lăng Hạo nhìn Trình Phong nghiêm túc nói: “Tôi biết, anh là người theo chủ nghĩa duy vật thể không cách nào tin vào chuyện quỷ thần, nhưng có những chuyện không phải cứ nói anh không tin là được. Ví dụ như chuyện Bách Phú bị nữ quỷ vô diện hại, tôi biết anh không hề tin. Nhưng, tôi có thể đảm bảo, nữ quỷ đó đúng thực có tồn tại.”

Trình Phong cúi đầu không nói gì thêm, nhưng trong tim lại ngầm chấp nhận cách nói của Lăng Hạo.

Tiếp đó, sau cú điện thoại của Lăng Hạo, Dịch Đạo cũng lập tức đến khách sạn. Nghe Lăng Hạo và Trình Phong tường thuật lại, Dịch Đạo lập tức muốn đi đến phòng trực ban của bảo vệ và nhà của Trình Phong để xem xét.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 165: Quyển 5 - Chương 164: Chữ Đỏ (05)

Chuyển ngữ: Bibon

Kết quả thực khiến cho người khác thất vọng, bất luận là ở phòng trực ban của bảo vệ hay ở nhà của Trình Phong, bất luận là dùng la bàn hay dùng bùa chú hay gương bát quái, đều không tìm thấy điểm nào có vấn đề. Nhưng về mặt của Dịch Đạo, lại vô cùng trầm trọng.

Vì sự an toàn của bản thân, Trình Phong đành phải chuẩn bị trong nhà mình một phòng cho Dịch Đạo, thuận tiện cho anh ta ở lại đây mấy ngày đêm.

Dịch Đạo chuẩn bị về nhà lấy thêm một vài khí pháp và quần áo, lúc sắp đi ra đến cửa, anh ta nhận lúc Trình Phong không ở bên bèn nói nhỏ với Lăng Hạo một câu: “Có thời gian thì đi thăm Ký Nhan, cô ấy rất nhớ anh.”

Lời này của Dịch Đạo khiến Lăng Hạo ngây ra, rồi sau đó bất đắc dĩ cười một cái.

*

Dịch Đạo sau khi quay về nhà thu dọn đồ đạc còn cố gắng chờ Bách Phú về để nói với cô một tiếng.

“Hóa ra Trình Phong cũng gặp phải chuyện rắc rối.” Bách Phú kinh ngạc nói: “Thảm nào mà hôm tôi gặp anh ấy, anh ấy cứ nhất quyết nói trên tường có chữ viết. Tôi thì nhìn đến nửa ngày cũng không thấy đâu.”

“Anh ta nói nhìn thấy, mà cô lại không thấy sao?” Dịch Đạo có chút kỳ quái hỏi. Cũng do Bách Phú chịu ảnh hưởng của mười ba lời nguyền, đối với âm khí hay vật mang linh hồn đều có cảm giác đặc biệt mạnh hơn người thường. Vậy thì vì lý do gì mà lại chỉ có mình Trình Phong mới nhìn thấy được?

“Đúng vậy, tôi chẳng nhìn thấy gì hết.” Bách Phú cũng không hiểu đáp lại.

Dịch Đạo cúi thấp đầu nghĩ một chút, rồi lại hỏi: “Mậu Ly có phải lại vừa giúp cô giải trừ một chú hồn ra không?”

“Đúng thế.” Bách Phú không nghĩ ngợi lập tức trả lời. Nói xong, cô bỗng ngây ra, sau đó mới cẩn thận hỏi lại: “Anh đang nghi ngờ chữ viết kia và chuyện của đội trưởng La có quan hệ với chú hồn sao?”

Dịch Đạo gật đầu: “Đúng.”

Bách Phú có chút đau buồn cúi thấp đầu nói: “VẬY ... đội trưởng La không phải đã bị tôi gián tiếp giết chết sao? Bởi vì tôi mà đã quá nhiều người chết rồi...”

Thấy Bách Phú như sắp khóc, Dịch Đạo vội vã an ủi: “Hey hey, cô xem cô, tôi chỉ là đoán thế thôi, làm gì tin chắc như thế. Hơn nữa sự việc xảy ra đều đã do số mệnh an bài, cô đừng suy nghĩ quá nhiều.”

“Thật sao?” Bách Phú nhìn Dịch Đạo, từ lúc Dịch Đạo quen biết Ký Nhan, dường như cũng đã biến thành một người trưởng thành biết quan tâm hơn hẳn. Còn Dịch Đạo trước đây, nào biết gì về chuyện an ủi người khác.

“Đương nhiên!” Dịch Đạo bày ra vẻ mặt khoa trương trả lời, sau đó lại hỏi: “Lần trước mọi người và Mậu Ly giải lời nguyền cho Thôn Cây đa hạ, anh ta có nói mỗi một chú hồn đều có điểm yếu của mình đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Oh, vậy còn những chú hồn bị thu phục đâu, Mậu Ly xử lý thế nào?”

“Mậu Ly đem chúng đều thu hết vào bên trong một chiếc bình sứ.”

Nghe đến đây, Dịch Đạo có chút bức mình: “Chúng đều đã bỏ hết chấp niệm xuống rồi, tại sao không siêu độ cho chúng, để chúng đi đầu thai chuyển thế?”

Bách Phú lắc lắc đầu đáp: “Tôi cũng không biết, Mậu Ly nói sau này còn dùng đến nữa.”

“Vậy sao.” Dịch Đạo gật gù: “Cô hiện giờ có tìm được Mậu Ly không?”

“Điều này ... tôi cũng không chắc được, có điều anh ấy đang bị thương, tôi cũng hi vọng anh ấy có thể mau mau bình phục.”

“Biết rồi. Vậy tôi đi trước đây, tôi phải đến nhà Trình Phong trước khi trời tối.”

“Anh Trình Phong là người tốt, anh ấy lúc nào cũng quan tâm chăm sóc đến từng đồng sự trong phòng. Anh nhất định phải giúp anh ấy nhé, nếu có vấn đề gì, đừng quên nói cho tôi biết, tôi sẽ bảo Mậu Ly tới giúp.”

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn nghiêm túc của Bách Phú, Dịch Đạo cười cười: “Yên tâm đi, tôi nhất định không để anh ta có chuyện.”

*

Sau khi tạm biệt Bách Phú xong, Dịch Đạo đến nhà Trình Phong, do hai người cùng lười làm cơm, vì thế cùng nhau đến quán ăn quen thuộc mà Trình Phong hay tới để ăn. Lần này anh ta lái xe đi, thậm chí còn hi vọng cái chữ viết màu đỏ đáng ghét kia sẽ xuất hiện lần nữa, để Dịch Đạo có thể tự mình nhìn xem xem

Tình thần của Trình Phong hôm nay trước sau vẫn không thể tốt lên được, một mặt đương nhiên là vì cái chết thảm thương của đội trưởng La, mặt khác là vì thân ảnh mà anh ta trông ngóng sáng hôm nay. Vào lúc Dịch Đạo chưa quay về, Trình Phong nhân lúc hết giờ làm, còn cố ý lên chuyến ô tô buýt số 818 mà cô gái kia đã ngồi, hi vọng có thể gặp được cô, và cả mái tóc dài óng mượt như tơ kia nữa. Kỳ thực cũng chẳng có ý định gì, chỉ là muốn nhìn cô gái đó một chút mà thôi. Có điều, Trình Phong đương nhiên không được như ý nguyện.

Do là khách quen, nên chủ cửa hàng đặc biệt chuẩn bị một chỗ còn trống bên cửa sổ cho họ, vừa ăn cơm, vừa có thể ngắm cảnh đêm nơi này. Quán ăn này ở thành phố G rất nổi tiếng, trong đó nổi bật nhất chính là món lẩu cháo, vừa thanh đạm, vừa đủ dinh dưỡng.

Dịch Đạo là một người dễ gần, còn Trình Phong thân làm phó giám đốc bộ phận tiêu thụ đương nhiên cũng có kinh nghiệm trong giao tiếp xã hội. Chính vì thế chỉ một lúc, mà hai người họ đã trở nên thân thiết hơn.

Đang nói chuyện, Trình Phong bỗng nhìn thấy bên vệ đường có hai chiếc xe Mercedes rất đẹp đỗ bên đó, còn có một thân ảnh xinh đẹp đứng gần bên.

Là cô ấy!

Đôi mắt Trình Phong mở lớn sáng ngời, tùy tiện tìm lý do “đi nhà vệ sinh” rồi xông thẳng ra bên ngoài.

“Ý? Anh ta gặp đến thế sao?” Dịch Đạo có chút choáng váng nhìn Trình Phong gấp rút chạy đi.

*

“Cô em, đi chơi với bọn anh đi, tối nay bọn anh làm tiệc bể bơi đấy.”

“Đúng thế, có biết có bao người muốn đi với các anh không, thế mà đâu có được anh nhìn vào mắt.”

“Ha hha ha ....”

“Xin lỗi, tôi không thích.” Cô gái gương mặt lạnh lùng từ chối thẳng.

Tiếc là điều này chẳng làm mấy công tử trong xe kia phiền lòng, họ ngược lại còn bước hẳn xuống xe, muốn kéo cô gái lên xe mình.

“Làm cái gì thế? Buông tay!” Cô gái gắng sức giãy dụa.

“Buông tay!” Trình Phong xông lên gạt mấy bàn tay kia ra khỏi tay cô gái: “Không được đụng vào cô ấy.”

“Liên quan quái gì đến anh?” Mấy anh chàng kia phẫn nộ hò hét với Trình Phong.

Trình Phong cười lạnh một cái, kéo cô gái ra phía sau lưng mình, trực tiếp nói với mấy tên kia: “Vì cô ấy là bạn gái tôi, các anh cứ thử to gan đụng vào thử xem?”

Có lẽ do lo ngại lời nói này, cũng có thể do cái nhìn kiên định của Trình Phong, mà mấy thanh niên kia đành nhún nhún vai, về thẳng xe mình, rồi hò nhau bỏ đi.

“Cám ơn anh.” Giọng nói nhẹ nhàng của cô gái truyền đến từ phía sau lưng Trình Phong.

“Không cần đâu.” Trình Phong giả bộ không để tâm nói.

Cô gái cười cười, rồi nhẹ nhàng nói tiếp: “Tôi vẫn nhớ anh, chúng ta sáng nay đã gặp nhau rồi. Anh ngồi trên taxi, tôi lúc đó ngồi xe buýt. Anh có còn nhớ không?”

“Ừm... À... Vâng.” Trình Phong trong lòng vui phát điên, hóa ra cô ấy vẫn nhớ đến mình.

“Anh ăn cơm ở đây sao?”

“Đúng vậy, còn cô?”

“Tôi chỉ đi qua nơi này thôi, tôi một lát nữa còn phải đến lớp học buổi tối.”

“Cô còn đi học sao?”

Cô gái cười cười: “Không phải, tôi đã đi làm rồi, chỉ là muốn dùng chút thời gian còn dư để học thêm mấy thứ thôi.”

“Ừm.” Trình Phong gật đầu cười: “Vây cũng tốt mà. Đúng rồi, cô mấy giờ lên lớp?”

“Bây giờ rồi.”

“Ý, đã sắp đến giờ lên lớp rồi. Xe tôi đỗ ngay bên kia, hay là để tôi đưa cô đi nhé.” Trình Phong nhìn nhìn đồng hồ đeo tay, có chút gấp gáp hỏi.

“Điều này...”

Thấy cô gái có chút do dự, Trình Phong cũng biết thái độ của mình vừa rồi quá mức đường đột, vì vậy có chút ngại ngùng, cũng có chút thất vọng nói: “Nếu không đề tôi gọi cho cô một chiếc taxi.”

Cô gái thấy Trình Phong thất vọng, lập tức cười nói: “Không cần đâu, tôi chỉ sợ làm phiền đến anh thôi.”

“Không sao, dù sao cũng không có gì mà.”

Cứ như thế, Trình Phong đã hoàn toàn quên mất hẳn Dịch Đạo trong kia.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Quyển 5 - Chương 165: Chữ Đỏ (06)

Qua nói chuyện, Trình Phong hiểu thêm được một chút về cô gái này. Hóa ra, cô tên là Tề Kỳ, hiện giờ đang làm nhân viên văn phòng tại một công ty nước ngoài. Để có thể phát triển tốt hơn nữa ở công ty, Tề Kỳ liền sử dụng thời gian rảnh rỗi sau khi làm việc để học thêm khẩu ngữ tiếng Anh và lớp sáng tác viết lách. Đối với cô gái vừa đáng yêu vừa hiếu học này, Trình Phong càng khó mà không động tâm.

Kỳ thật trong lòng Tề Kỳ, sự trầm âm và quan tâm chăm sóc của Trình Phong cũng đã khiến cô có hảo cảm.

Sau khi đưa Tề Kỳ đến trường xong, Trình Phong mới nhớ tới Dịch Đạo còn đang ở hàng ăn, vì thế bèn vội vã quay lại. Lúc về đến nhà hàng, Dịch Đạo cũng đã ăn no. Cũng may anh chàng này ăn rất nhiều, một mình cũng có thể gọi được vô số món tự ngồi ăn, vì vậy cũng không hề cảm thấy phải đợi quá lâu.

“Thực không ngờ anh cũng biết thế nào là anh hùng cứu mỹ nhân cơ đấy. Tôi còn cứ tưởng anh gốc lấm cơ.” Dịch Đạo trêu chọc nói.

Trình Phong lại không hề tức giận, ngược lại còn để lộ ra chút ngọt ngào, để mặc Dịch Đạo thoải mái trêu chọc anh ta.

Ngồi thêm một lát, Trình Phong thấy đã sắp đến giờ, bèn mở miệng nói: “Để tôi đưa anh về nhà trước nhé.”

“Đưa tôi về nhà trước à?” Dịch Đạo cố ý lặp lại lời nói của Trình Phong, tinh nghịch hỏi: “Sao thế? Muốn đón cô ấy lúc tan học à?”

Trình Phong coi như không hề nghe thấy, chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Ha ha, hay là đưa tôi đi cùng, nếu không tôi làm sao mà bảo vệ cho anh? Tôi đã đồng ý với Bách Phú, nhất định sẽ không để anh xảy ra chuyện gì được.” Lời nói này của Dịch Đạo nhất thời khiến sắc mặt Trình Phong biến đổi.

Nhìn thấy sắc mặt Trình Phong đột biến, Dịch Đạo lại cười ha ha nói: “Ha ha ha ha, đừng lo, tôi không đi để làm bóng đèn đâu...”

*

Tề Kỳ vừa tan học đã nhìn thấy Trình Phong và xe đang đứng ở trước cửa, không dừng được gương mặt ửng hồng, may mà giờ là buổi tối, người khác không thể nhìn ra được có gì khác thường.

“Anh...”

Tề Kỳ vừa định mở miệng hỏi, đã bị Trình Phong cắt ngang: “Oh, không phải đâu, tôi vừa nãy đã về nhà rồi. Có điều muộn thế này mới tan học, mà cô thân con gái một mình không an toàn lắm... Nếu lại gặp phải mấy tên kia thì phải làm sao?”

Tề Kỳ dùng nụ cười thân nhiên báo đáp lại sự quan tâm chăm sóc này của Trình Phong.

Trình Phong không đưa Tề Kỳ về nhà ngay, mà dưới sự đồng ý của cô lại dẫn cô tới một nhà hàng hải sản ở cửa biển để ăn đêm. Nơi này chính là hơi xa, chỉ lái xe thôi đã mất đến một tiếng đồng hồ, song phong cảnh đúng là không tồi. Nhất là khi từng đợt gió mát lạnh của biển thổi đến, mang tới từng đợt hơi biển cả thơm tho, khiến tiết trời oi bức nơi đất liền cũng hoàn toàn thay đổi.

Sau khi ăn uống đơn giản chút đồ, nhìn thấy cách vách có một bãi câu tôm, hai người lại hứng trí bưng bưng chạy tới đó. Tề Kỳ do là lần đầu tiên đến câu tôm, nên mỗi lần xuyên bị ăn hết rồi cũng không biết, may mà kỹ thuật của Trình Phong không tệ, nên thu về cũng không quá kém cỏi.

Những con tôm đã câu lên sẽ được trực tiếp nướng chín, ăn vào đúng là cảm giác thấy ngon hơn lúc thường rất nhiều. Đặc biệt là khi có hai người tương đối hợp nhau cùng ở một chỗ, bao giờ cũng sẽ thấy vô cùng vui vẻ.

Lúc chuẩn bị đưa Tề Kỳ về nhà đã là sắp đến một giờ đêm, Trình Phong có chút ngượng ngùng nói: “Thực xin lỗi, nói là muốn đưa cô về nhà, kết quả lại làm ra chuyện như thế này.”

“Không hề!” Tề Kỳ vui vẻ nói: “Một mình tôi ở thành phố G, đã lâu chưa được vui vẻ thế này, tôi nên cảm ơn anh mới đúng. Câu tôm đúng là rất vui, lần sau để tôi mời anh nhé!”

“Được!” Trình Phong không cần suy nghĩ đáp lại.

*

Tề Kỳ sống ở một căn phòng trong khu nhà cũ thấp bé, Trình Phong còn phải để xe ở phía ngoài, rẽ hết bảy tám lần trong con ngõ nhỏ mới tới được nhà cô.

Không biết vì sao, mà Trình Phong thấy nơi này tối thui, đúng là kiểu nhà riêng thời dân quốc luôn khiến cho người khác có cảm giác bất an. Nhất là cánh cửa gỗ to đùng thời xưa, trong cái nơi đến cả đèn đường cũng không có này, rõ ràng giống hệt như một cái lỗ đen ngòm đang muốn hút hết mọi thứ, khiến cho người ta không thể thoát khỏi cảm giác hoảng sợ khó diễn tả thành lời.

Kiểu nhà này ở thành phố G không thường xuyên nhìn thấy, song cũng không phải là hiếm, nhưng lần này Trình Phong không sao yên tâm để rời đi được.

“Cô ở đây một mình sao?” Trình Phong quan tâm hỏi.

Tề Kỳ dịu dàng mỉm cười: “Đúng vậy.”

“Cô thân gái một mình ở nơi đen thui này không sợ hãi sao?”

“Lúc mới bắt đầu đúng là khó tránh khỏi sợ hãi, nhưng quen rồi thì khá hơn. Nơi này dù có chút cũ nát, nhưng rất rộng rãi. Nếu như ở nơi khác thuê căn nhà lớn thế này, ít nhất cũng sẽ đắt hơn đến ba lần.”

Nhìn Tề Kỳ tròn tròn mắt, Trình Phong không tránh được mỉm cười.

“Tôi vào đây.”

“Được.” Dù miệng thì nói thế, nhưng Trình Phong vẫn không hề có ý rời đi, cứ có chút gì đó không nỡ nhìn Tề Kỳ.

Tề Kỳ có chút ngượng ngùng cúi đầu: “Vậy anh ... ..”

“Oh, chờ cô vào phòng bật đèn sáng rồi tôi sẽ đi.”

Cứ thế, đợi đến khi nhìn thấy đèn sáng lên, Tề Kỳ ló đầu ra vẫy vẫy tay với Trình Phong, anh ta mới an tâm mà rời đi.

Con đường này vẫn sử dụng những tấm gạch thời xưa lát thành, dù rằng hiện ra có vẻ lạc hậu, nhưng lại vô cùng ý nhị. Những người không quen biết thành phố G này, bình thường chỉ nhìn thấy được những tòa nhà chọc trời khiến ai nấy cho rằng nơi này phồn hoa, song ít người biết đến một mặt khác của nó.

Do lúc này đã hai giờ sáng, trên đường chỉ còn có mấy con mèo hoang thi thoảng xẹt qua xẹt lại nơi này, miệng còn phát ra tiếng kêu ngao ngao.

Càng đi lại càng xa, trong lòng Trình Phong sự bất an đã biến thành nhịp đập thình thịch của trái tim. Trình Phong sau khi về đến xe, đột nhiên cắn chặt răng, xoay người chạy bộ về hướng nhà Tề Kỳ.

“Con đường này sao lại dài thế?” Trình Phong vừa thở hổn hển, vừa thầm nguyện rủa trong lòng.

Những gian phòng nơi này đều không có gì khác nhau. Quả nhiên, vừa tới nhà Tề Kỳ, Trình Phong đã nhìn thấy cánh cửa lớn bị mở tung!

“Tề Kỳ ... ..Tề Kỳ ... ..”

Nhìn thấy trên mặt đất một mảng hỗn độn, Trình Phong không nhận được gọi lớn tên Tề Kỳ, chạy lên phía trên lầu. Lúc này anh ta thực sự sợ hãi sẽ phải nhìn thấy thảm cảnh giống như cậu bảo vệ tiểu Trần đã kể lại ngày hôm qua.

Mang theo trái tim đang không ngừng nhói lên, Trình Phong rút cuộc tìm thấy Tề Kỳ đang lạnh đến phát run ở ban công.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 167: Quyển 5 - Chương 166: Chữ Đỏ (07)

Chuyển ngữ: Bibon

“Tề Kỳ, cô không sao chứ?” Trình Phong đau lòng đem Tề Kỳ ôm vào trong lòng. Nhưng Tề Kỳ dường như quá hoảng sợ, cứ liên tục dùng ánh mắt kinh hoàng nhìn Trình Phong, đôi môi run rẩy, đến một chữ cũng không nói nên lời.

Đèn đột nhiên sáng lên, Trình Phong lúc này mới rõ vì sao Tề Kỳ sợ hãi đến như vậy. Trên mặt đất đầy máu tươi, nơi nào cũng có những dấu tay máu. Còn có cả trên cổ tay Tề Kỳ, vẫn còn đang in rõ ràng trên đó một dấu tay to đùng, màu sắc đã gần như biến thành thâm đen, thực không biết kẻ kia đã dùng lực lớn thế nào.

Trình Phong vốn định báo cảnh sát, nhưng lại bị Tề Kỳ không nói nên lời ngăn lại. Trình Phong cảm thấy Tề Kỳ dường như có chuyện gì khó nói, nhưng tình hình hiện tại quả thực không thích hợp để ép buộc cô. Cho nên, sau khi lưỡng lự hết mấy lần, Trình Phong dứt khoát giúp Tề Kỳ thu thập mấy bộ quần áo, rồi kéo cô về nhà mình. Đây có lẽ cũng chính là cách giải quyết tốt nhất hiện giờ, cũng là cách duy nhất mà Trình Phong có thể nghĩ ra. Dù sao khách sạn cũng chẳng đủ an toàn, Trình Phong cảm thấy vẫn nên để Tề Kỳ ở lại bên cạnh mình mới có thể đảm bảo.

Sau khi về nhà, Trình Phong bắt đầu vội vã thu dọn phòng ngủ của mình, thay bộ đồ ngủ giường mới, còn mình thì chuyển đến ngủ ở ghế sofa trong phòng đọc sách bên cạnh.

Trình Phong bận rộn chạy đi chạy lại, khiến Dịch Đạo cũng bị đánh thức, song vừa nhìn thấy Tề Kỳ đang ngây như gỗ ngồi trên sofa, lời oán giận đã tới bên miệng của anh ta cũng được nén nhịn nuốt xuống.

Cuối cùng cũng bận rộn xong xuôi, lúc này cũng đã gần rạng sáng, Trình Phong nhẹ nhàng nói với Tề Kỳ: “Đã thu dọn xong rồi, cô đi ngủ đi.”

Nhìn đôi mắt lo lắng của Trình Phong, Tề Kỳ bỗng khóc ầm lên. Tiếng khóc này, thực khiến cho Trình Phong đau lòng không thôi. Còn Dịch Đạo thì luống cuống hết cả chân tay, không biết nên về phòng mình hay là nên ở lại.

Thấy Tề Kỳ đã khóc kha khá, Trình Phong mới cẩn thận hỏi: “Tại sao vừa nãy cô không cho tôi gọi cảnh sát?”

“Bởi vì . . . .tôi cảm thấy cảnh sát có lẽ sẽ không tin lời tôi nói đâu.”

“Tức là sao?” Trình Phong nhất thời không phản ứng lại được.

Tề Kỳ ngẩng đầu, bắt lực nhìn Trình Phong hỏi: “Anh có tin trên đời này có ma quỷ không?”

Trình Phong sững sốt, hôm nay cũng chính câu hỏi này đã được anh ta hỏi Lăng Hạo.

“Tôi tin.” Dịch Đạo xen vào, biểu tình vô cùng nghiêm túc: “Sao thế, cô đã gặp phải thứ gì đó sao?”

Tề Kỳ căng thẳng cắn cắn môi dưới, cô lấy hết dũng khí gật đầu, nói: “Hắn nói muốn dẫn tôi đi, đem tôi lôi từ trong phòng ra đến tận ban công, sức lực của hắn rất lớn, tôi làm thế nào cũng không thể dứt ra được . . . . Tôi còn đụng vào cổ tay của hắn nữa, lạnh lắm, hơn nữa . . . .còn không thấy có mạch đập . . .”

“Còn có chỗ nào bất thường nữa hay không?” Dịch Đạo cau mày hỏi tiếp.

Tề Kỳ căng thẳng cúi đầu suy nghĩ, rồi nói tiếp: “Hắn luôn trùm kín đầu, đến đôi mắt cũng không để lộ ra, cho nên tôi không nhìn rõ được hình dáng của hắn . . . .quần áo hắn mặc cũng rất kỳ lạ, màu trắng, bên trên còn có rất nhiều máu, nhiều lắm . . . .”

Cô gái cố gắng để tâm trạng bình tĩnh lại, rồi tiếp tục nói: “Sau đó Trình Phong đến tìm tôi, hắn mới buông tôi ra. Hắn nói gì đó, chuyện chưa đến lúc, đợi hắn báo thù xong sẽ trở lại tìm tôi. . . .”

Nói tới đây, Tề Kỳ lại khản trương dùng hết sức vịn chặt hai tay lại với nhau, trên cổ tay trắng nõn, vẫn còn lưu lại dấu vết màu đen thâm nhừc mất vô cùng.

“Đây là do hắn tóm bị thương sao?” Trình Phong hỏi.

“Vâng.”

Dịch Đạo nghĩ một chút, rồi nói tiếp: “Trong những người bạn trai của cô, có ai chết oan ức không?”

Tề Kỳ ừ ừ khua lắc lắc đầu: “Tôi hoàn toàn không quen hắn, hơn nữa tới giờ cũng chưa từng có bạn trai . . . .thực không biết hắn vì sao lại như vậy.”

“Tôi có thể chạm vào vết thương của cô không?” Dịch Đạo nhìn chăm chú vào vết thương nơi cổ tay Tề Kỳ.

Như sợ Tề Kỳ hiểu lầm, Trình Phong vội vàng giải thích hộ Dịch Đạo: “Bạn của tôi là pháp sư, anh ấy chỉ muốn xem vết thương của cô có âm khí gì hay không thôi.”

Thấy Tề Kỳ gật đầu đồng ý, Dịch Đạo mới dùng tay chạm nhẹ vào một chút, sau đó lại dùng lá bùa nhỏ đặt thử lên trên.

“Lạnh quá, có âm khí. Nhưng không nhìn ra được là gì.” Dịch Đạo miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng đã có suy tính: “Được rồi, đã muộn, nghỉ sớm đi thôi. Dù ngày mai là thứ bảy không cần đi làm, nhưng cũng đừng thức muộn quá.”

“Đúng vậy, đừng suy nghĩ nữa, cứ nghỉ ngơi cho tốt đã. Tôi đi giúp cô lấy nước nóng tắm rửa.”

Sự quan tâm chăm sóc của Trình Phong khiến cho Tề Kỳ bình tĩnh hơi nhiều, cô dịu dàng cười với anh, dù nụ cười vẫn rất miễn cưỡng.

Thừa dịp Tề Kỳ tắm rửa, Trình Phong bèn chui ngay vào phòng Dịch Đạo hỏi han không ngừng: “Anh nói xem rốt cuộc đây là chuyện gì? Liệu có quan hệ với tôi hay không? Có phải là do tôi đã làm liên lụy đến cô ấy không? Cô ấy liệu có như đội trưởng La ... ..”

Dịch Đạo đến mí mắt cũng không nâng lên được tức giận nói: “Anh một lúc hỏi tôi nhiều như thế, rốt cuộc là muốn tôi trả lời câu nào?”

Nhìn dáng vẻ vừa buồn cười vừa bức mình của Dịch Đạo, Trình Phong có chút ngượng ngùng đứng dậy. Song, sự gượng gạo này đã hoàn toàn bị một tiếng hét chói tai cắt ngang.

Trình Phong và Dịch Đạo nhìn nhau một cái, không chút nghĩ ngợi xông ngay vào phòng tắm.

Tề Kỳ đang ở trong phòng tắm chỉ quán quanh người một tấm khăn trắng to đùng, bộ dáng vô cùng gợi cảm, khiến Dịch Đạo có chút ngượng ngùng. Anh ta thẹn thùng hỏi: “Sao thế? Đã xảy ra chuyện gì?”

Tề Kỳ chỉ vào tấm gương to trong phòng tắm, một câu cũng không bật ra được.

Dịch Đạo nhìn tấm gương, không khỏi có chút bức mình, từ trong gương, chỉ nhìn thấy có ba người họ, có gì đáng sợ hãi chứ?

Song Trình Phong và Tề Kỳ lại giống hệt nhau, cứ nhìn chăm chăm vào chiếc gương, trong mắt là vẻ kinh hoàng, còn có cả nghi vấn.

“Hai người... Rốt cuộc nhìn thấy gì thế?” Dịch Đạo cẩn thận hỏi han.

Trình Phong và Tề Kỳ đồng thời quay đầu lại nói: “Chẳng lẽ anh không thấy sao? Trên đó có viết một chữ màu đỏ to đùng kia kia.”

Chữ đỏ? Dịch Đạo sững sốt, lại nhìn nhìn chiếc gương, vẫn chỉ thấy có thân ảnh của ba người họ.

“Trình Phong, mấy lần trước anh nhìn thấy cũng là chữ này đúng không?”

“Đúng vậy.” Trình Phong trầm trọng đáp lại.

“Lần này có nhìn ra được là chữ gì không?”

“Lần này có rõ ràng hơn so với hai lần trước, nhưng vẫn mơ hồ lắm... ..tôi không nhìn ra được.”

“Là ‘trăm’.” Tề Kỳ đột nhiên mở miệng nói. (chữ chém)

“Cái gì?” Trình Phong và Dịch Đạo cùng đồng thanh nói.

Tề Kỳ cố lấy dũng khí nói lại: “Là chữ ‘trăm’, ‘trăm’ trong trăm thủ.” (Chữ chém trong từ chém đầu.)

Trình Phong giật mình hỏi lại: “Chữ viết này mơ hồ như vậy, cô có thể nào nhìn ra được?”

Tề Kỳ ngạc nhiên nhìn chiếc gương, nhỏ giọng nói: “Không đâu, chữ này rõ ràng thế kia cơ mà.”

Lời này vừa nói ra, không khí nhất thời cứng đờ. Xem ra,, ba người họ nhìn thấy là ba hình ảnh khác nhau.

Trình Phong đỡ Tề Kỳ ra khỏi phòng tắm trước, còn Dịch Đạo ở lại trong đó xem xét tấm gương, cứ cảm giác có gì đó không thích hợp. Sau khi suy nghĩ một lúc lâu, anh ta mới nghĩ ra được, trên gương không hề có hơi nước!

Không sai, Dịch Đạo khi tắm dù thời gian rất nhanh, lại chỉ dùng vòi sen, vậy mà lúc nào trên mặt gương cũng có một lớp hơi nước rất dày. Tề Kỳ dùng lâu như vậy, còn dùng bồn tắm, sao một chút hơi nước cũng không có?

Xem ra cái thứ kia đúng là không đơn giản chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 168: Quyển 5 - Chương 167: Chữ Đồ (08)

Chuyển ngữ: Bibon

Dịch Đạo sau khi hai người kia đã về phòng ngủ, dùng gương bát quái và cờ định hồn để kiểm tra trước sau, song ngoài thứ âm khí mỏng manh ra, thì thứ gì cũng không cảm nhận được. Việc này khiến cho Dịch Đạo bị đả kích không nhỏ, tại sao hai người bình thường kia còn nhìn thấy được, vậy mà một pháp sư đã khổ luyện nhiều năm như anh ta một chút cũng không nhìn ra. Ngoài sự uể oải, thì chẳng còn gì có thể hình dung tâm trạng của Dịch Đạo lúc này.

Sau khi ai nấy tự về phòng, ba người suy nghĩ chuyện của mình xong cũng chậm rãi đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Dịch Đạo gọi điện thoại cho Bách Phú đến, pháp khí đã không dùng được, vậy chỉ có thể dùng máu của Bách Phú vậy.

“Vất vả cho cô rồi, Bách Phú.” Chỉ một câu nói, Dịch Đạo bèn vui sướng nghênh đón Bách Phú, chẳng hề ngại ngần vứt gánh nặng sang cho cô.

Khi biết còn phải làm phiền đến Bách Phú, Trình Phong cảm thấy ngại ngùng vô cùng, từ lúc Bách Phú bước vào, không biết đã nói bao nhiêu câu “xin lỗi”, bao nhiêu câu “làm phiền đến cô rồi”.

Song khi nhìn thấy hai người kia tới một câu anh một câu khách sáo nói, Tề Kỳ đứng bên cạnh lại trầm mặc đi ra một góc, vô lực ngồi xuống. Nhìn thấy Tề Kỳ đã dậy, Trình Phong vội vã giới thiệu Bách Phú với cô:

“Bách Phú, đây là ... một người bạn của tôi : Tề Kỳ.”

“Tề Kỳ, vị này là đồng sự cùng công ty với tôi, tên là Trần Bách Phú.”

“Xin chào.” Hai người cùng chào hỏi nhau. Không biết có phải do sự việc đáng sợ ngày hôm qua hay không, mà sắc mặt Tề Kỳ khó coi vô cùng.

Trình Phong không khỏi lo lắng thấp giọng hỏi han: “Sao thế? Còn sợ hãi sao?”

Nhìn ra sự lo lắng của Trình Phong, Tề Kỳ mỉm cười lắc lắc đầu: “Tôi không sao.”

Dịch Đạo ngồi bên cạnh Bách Phú, đem câu chuyện từ đầu đến cuối kể lại cho cô một lượt. Bách Phú nghe xong kinh ngạc hỏi: “Đến anh cũng không nhìn thấy sao?”

“Đúng thế.” Dịch Đạo chán nản đáp.

“Vậy liệu có phải chuyện lần này chỉ có liên quan đến hai người họ không?” Bách Phú thử nói ra suy nghĩ của mình.

Dịch Đạo phụ họa: “Tôi cũng cảm thấy thế, chuyện này nhất định có quan hệ với hai người đó.”

Khoảng thời gian rảnh rỗi luôn khó gọi chuyện, nói xong câu chuyện về chữ đồ kia, mọi người gần như không còn gì để nói, chỉ đành gượng gạo ngồi tại chỗ, cùng xem mấy tiết mục chán ngắt trên tivi.

“Không bằng, chúng ta đi câu tôm đi.” Trình Phong phá vỡ im lặng nói.

“Được đấy!” Bách Phú và Dịch Đạo lập tức hưởng ứng, dù sao ngồi ở đây quả thực rất chán ngán.

Thấy mọi người đều đồng ý, Tề Kỳ này giờ luôn im lặng cũng chỉ có thể gật đầu theo.

*

Trên đường, Bách Phú và Dịch Đạo ngồi ở hàng ghế sau nói chuyện rôm rả. Tề Kỳ tương đối hướng nội lại im lặng, chỉ ngồi ngáy người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trình Phong vừa lái xe, vừa nhìn trộm Tề Kỳ trầm mặc không nói tiếng nào ngồi bên cạnh, cảm thấy thật đau lòng. Sắc mặt của cô so với ngày hôm qua còn tái nhợt hơn nữa, tối qua nhất định là không ngủ ngon rồi.

Mãi cho đến lúc tới hồ câu tôm, Tề Kỳ vẫn không nói tiếng nào. Nơi này không có bãi đỗ xe, vì vậy Trình Phong bèn đem xe dừng ở một bãi đất trống.

Chẳng dễ gì mới đợi được đến lúc Dịch Đạo và Bách Phú hớn hờ tự đứng câu tôm, khi không cần phải để ý tới hai người họ, Trình Phong mới len lén đi đến bên Tề Kỳ hỏi: “Cô sao thế? Tại sao lại không vui? Cô vẫn còn sợ sao? Đừng lo, Dịch Đạo nói sẽ có cách giải quyết mà. Đừng sợ nữa.”

“Cô Trần Bách Phú kia... là đồng sự của anh sao?” Tề Kỳ ưu tư mở miệng hỏi.

“Đúng thế.” Trình Phong vẫn chưa phát hiện ra có gì bất thường.

Đứng bên cạnh len lén liếc nhìn Bách Phú một cái, Tề Kỳ có chút thất vọng nhỏ giọng nói: “Cô ấy rất đẹp.”

“Vậy sao?”

Trình Phong cũng câu thêm được mấy con tôm, cao hứng liếc Bách Phú một cái, như không có chuyện gì nói: “Vậy thì phải so sánh thế nào nhỉ. Nếu so với trước đây, thì cô ấy đúng là đã đẹp lên rất nhiều, như hai người khác biệt. Có điều nếu so với cô thì ....” Trình Phong nghiêm túc nhìn Tề Kỳ rồi nói: “Tôi cảm thấy cô xinh hơn cô ấy nhiều.”

Tề Kỳ gương mặt này giờ đang ưu buồn bỗng ửng hồng, mỉm cười che tay lên miệng, làm thế nào cũng không che giấu được nụ cười: “Anh cứ nói linh tinh.”

Về mặt then thùng của Tề Kỳ khiến Trình Phong dù có đầu gối cũng hiểu được, hóa ra vừa rồi cô ấy không vui là vì Bách Phú!

“Cô ấy đang ghen sao?” Ý nghĩ này trong lòng Trình Phong khiến anh ta mừng rỡ vô cùng, suýt chút nữa là cười ra thành tiếng.

“Thực đấy, tôi không hề nói linh tinh.” Trình Phong tiếp tục nói: “Ngày hôm đó nhìn thấy cô trên xe buýt, tôi đã có cảm giác như quen biết từ lâu vậy. Cảm giác đó thực thần kỳ, khiến tôi không cách nào quên.”

Nói xong, Trình Phong ngượng ngùng cười, còn Tề Kỳ cũng không che giấu nụ cười nữa, hai trông mắt đen nhánh chuyển động không ngừng. Một không khí ái muội len lỏi giữa hai người họ, để hai người họ thâm hưởng thụ cảm giác lay động hiện tại trong lòng.

Tôm ban ngày quả nhiên trốn nhanh hơn ban đêm, may mà Tề Kỳ đã có kinh nghiệm câu tôm một lần nên kỹ thuật khá hơn hẳn, vì thế thu hoạch không nhỏ. Bốn người họ sau đó vui vẻ mang chiến lợi phẩm đi nướng, vừa đối lại thêm vào tinh thần tốt, khiến họ ăn uống vui vẻ suốt bốn giờ liền.

Buổi tối rất nhanh đã đến, cũng như niềm vui ngắn ngủi mau biến mất. Màn đêm như một cái lưới khổng lồ, khiến lòng Trình Phong và Tề Kỳ rất nhanh cũng bị ép xuống, dường như đến hơi thở cũng khó khăn hơn.

Bách Phú và Dịch Đạo cũng nhận thấy sự trầm trọng của hai người họ, vì thế khuyên họ nên nhanh chóng về nhà.

Bốn người họ bước về phía mảnh đất trống đậu xe, kết quả cảnh tượng trước mắt lại khiến cho họ hết thấy đều bị chấn động. Trên chiếc xe vốn dĩ có màu trắng của Trình Phong, giờ gần như đã biến thành màu máu đỏ. Trên đầu xe có một chữ viết to đùng, còn như có sinh mệnh đang không ngừng nhỏ máu. Lần này bốn người họ cùng nhìn thấy chữ viết kia, Tề Kỳ nói không sai, đó chính là một chữ “trảm” to đùng. (chữ chém)

Chữ “trảm” này mới nhìn thì thấy cứng cáp, giống như được một người chuyên viết thư pháp viết nên vậy. Nhưng sắc màu đỏ tươi kia, lại như nhói đến mức khiến người ta không cách nào thương thức, theo bản năng muốn tránh đi. Còn có cả mùi máu tươi nồng nặc nữa, khiến bốn người họ không cách nào chịu đựng nổi.

Tề Kỳ chỉ cảm thấy hô hấp đông cứng lại, toàn bộ tâm trí rối loạn hết cả lên. Chữ viết này, ngoài hôm nhìn thấy ở trên gương trong phòng tắm, dường như cô trước đây còn nhìn thấy ở đâu đó nữa rồi. Rốt cuộc là ở nơi nào.

Cảm thấy Tề Kỳ đang hoảng hốt và không ngừng run rẩy, Trình Phong vội vã nắm chặt lấy đôi tay lạnh như băng của cô, nỗ lực muốn truyền cho cô chút hơi ấm.

Dịch Đạo nhanh chóng bước qua thử xem xét, sau đó nói: “Là máu người.”

Chỉ ba chữ mà hoàn toàn khiến cơ thể mọi người rét run.

“Mau đỡ cô ấy sang bên kia nghỉ ngơi đã, cô ấy nhất định sợ hãi lắm!” Bách Phú nói, cô giờ cũng coi như đã từng trải qua nhiều trận chiến thế này, nên phản ứng không lớn lắm. Còn Trình Phong và Tề Kỳ mới lần đầu gặp phải chuyện ma quỷ đương nhiên khó mà chịu đựng được cảnh này. Có điều phản ứng của Tề Kỳ lại quá mức mãnh liệt, so với ban ngày, thì cô hiện giờ giống như đã hoàn toàn bị rút cạn kiệt sức sống.

“Nhưng Bách Phú cũng đang giúp đỡ .....” Trình Phong lưỡng lự, anh ta là đàn ông con trai sao có thể để một cô gái vì mình đi lau xe chứ?

Dịch Đạo cố gắng nhẹ nhàng cười nói: “Yên tâm đi, chuyện nhỏ này tôi một mình làm được, Bách Phú cô ấy giúp tôi chuyển mấy thứ là được, không làm cô ấy mệt đâu. Còn Tề Kỳ, hình như bị dọa không nhẹ, mau đi xem cô ấy thế nào.”

Dưới sự khuyên nhủ của Bách Phú và Dịch Đạo, Trình Phong đành đưa Tề Kỳ đến ngồi nghỉ dưới một gốc cây. Trình Phong vốn dĩ muốn chạy đi giúp đỡ, song khi nhìn thấy Tề Kỳ sợ hãi run rẩy như một con cừu non, làm sao nỡ nhẫn tâm bỏ lại mình cô.

Bàn tay Tề Kỳ lạnh như một miếng băng, Trình Phong cởi áo khoác ngoài đắp lên trên người cô, cố gắng mỉm cười an ủi: “Sao tay lại lạnh thế này? Lại dọa đến cô rồi đúng không?”

Tề Kỳ nhẹ lắc lắc đầu, dùng âm thanh run rẩy nói: “Tôi không sợ, mà chỉ là có một dự cảm, hình như có chuyện gì đáng sợ sắp xảy ra rồi.”

Bỗng, Tề Kỳ lần đầu tiên chủ động nắm chặt lấy bàn tay Trình Phong: “Anh phải cẩn thận! Tôi . . . .tôi thực sự sợ anh sẽ gặp phải chuyện gì đó.”

Trình Phong nhẹ ôm Tề Kỳ vào trong lòng, khẩn cấp nói: “Sẽ không, chúng ta sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, tất cả mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp thôi. Chúng ta rồi sẽ được cùng sống hạnh phúc với nhau.”

Đột ngột, vào lúc hai người họ không ai chú ý, có một bóng đen bay xuống từ trên tàn cây cao.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Quyển 5 - Chương 168: Chữ Đổ (09)

Chuyển ngữ: Bibon

Trình Phong đang ôm chặt lấy Tề Kỳ chỉ cảm thấy sau gáy chột lạnh, rồi bị một sức mạnh rất lớn vút sang bên thân cây. Trên ngực đau nhức tê dại, khiến anh từ trong miệng ho ra một ngụm máu.

“Trình Phong! Trình Phong!” Tề Kỳ hét đến chói tai muốn xông qua chỗ Trình Phong, song lại bị bóng đen bên cạnh giữ chặt lấy, cô gái không cách nào thoát ra được chỉ có thể không ngừng khóc lóc, quay đầu về phía Bách Phú và Dịch Đạo để cầu cứu.

Song cô sao có thể ngờ được, kỳ thực họ đang ở trong một kết giới chắc chắn, cho nên bất luận cô có gào hét thế nào, Bách Phú và Dịch Đạo cũng không thể nghe thấy được.

Trình Phong xui xẻo bị bóng đen kia hết lần này đến lần khác đè chặt giữa mặt đất và thân cây, anh ta uất hận thầm nghĩ: “Chẳng qua chỉ là một bàn tay, lẽ nào mình đến một bàn tay cũng không địch lại được?”

Lúc này, Trình Phong như một con búp bê vải rách nát bị người ta vút qua vút lại thực hận mình vô dụng, song sức mạnh vô biên của kẻ kia đúng là khiến anh ta đến khí lực bỏ dẫy cũng gần như không có nữa.

Tề Kỳ đã bị khống chế lại càng không cách nào thoát ra, chỉ có thể ngậm lệ đứng cạnh bên, đôi mắt đong đầy về phức tạp, có thâm tình, có ai oán, còn có . . . .

Chính vào lúc này, có mấy bóng người không nên xuất hiện ở nơi này lại chạy ra, họ chính là Bách Phú, Dịch Đạo và Mậu Ly đã lâu không lộ diện. Đương nhiên, sự xuất hiện của họ khiến bóng đen kia vô cùng kinh ngạc. Còn chưa đợi ai kịp ra tay, hắn đã mang theo Tề Kỳ chạy mất.

Dịch Đạo vốn muốn định thi pháp để cứu Tề Kỳ, nhưng sau đó lại bị Mậu Ly vuron tay ngăn lại. Mậu Ly nhìn theo bóng đen đang mất hút phía trước, như có suy tính gì đó nhú nhú mày.

Nhìn Trình Phong người đầy vết thương nằm trên mặt đất, Bách Phú vội vã chạy tới đỡ anh ta dậy, nhưng Trình Phong chỉ lo cho Tề Kỳ đã biến mất, dùng ánh mắt khẩn cầu mọi người đi cứu cô.

Dịch Đạo và Bách Phú khó xử liếc Mậu Ly một cái, trong lòng biết anh ta hẳn là có lý do của mình mới làm như vậy, cho nên cũng không cách nào mở miệng trách anh ta.

May mà vào lúc này chính Mậu Ly mở miệng nói: “Yên tâm đi, chúng sẽ tự tìm đến thôi.”

*

Sau khi đưa Trình Phong đến bệnh viện, bác sĩ tiến hành xử lý và băng bó đơn giản vết thương cho anh ta, song anh ta cố chấp không chịu ở lại bệnh viện. Nhìn thấy bộ dạng và gương mặt lo lắng của Bách Phú, Mậu Ly bèn nói: “Đề anh ta đến khách sạn ở gian bên cạnh phòng của tôi, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Ai ngờ khi tới khách sạn, Bách Phú lại gặp phải người đã lâu chưa gặp: Lăng Hạo, Kỳ Nhan và còn có nhân vật mới xuất hiện lần thứ hai là Lăng lão gia.

Lúc này Lăng Hạo và Kỳ Nhan hoàn toàn không hề giống như một cặp đôi vừa chia tay, ngược lại còn như một đôi đang yêu đương thắm thiết. Lăng lão gia đứng giữa thoạt nhìn đang được Kỳ Nhan ngoan hiền trêu chọc cười đến không dứt, hoàn toàn là một bộ dáng hưởng thụ, làm sao cũng không nhìn ra được chính ông lại là con người quyết đoán và cương nghị trên thương trường.

Lần không hẹn mà gặp này khiến mấy người họ đều có chút hỗn loạn. Dịch Đạo đối mặt với một Kỳ Nhan tươi cười ngọt ngào chưa từng có, không khỏi nổi lên từng trận chua xót trong lòng, nhưng anh ta vẫn nhẹ nhàng mỉm cười với Kỳ Nhan, dù sao đây cũng là một Kỳ Nhan mà anh ta hi vọng được nhìn thấy.

Còn Kỳ Nhan lại chỉ thản nhiên đi dời ánh mắt, dường như không hề nhìn thấy thâm tình thâm thiết của Dịch Đạo.

Bách Phú nhìn thấy Lăng Hạo một nhà máy người hòa thuận vui vẻ, trong lòng cũng run lên, nhanh chóng cúi đầu, trong lòng có thứ gì đó chưa từng thấy qua đang ngấm ngấm nổi lên.

Còn sắc mặt Lăng Hạo lại cứng ngắc, chỉ chăm chú nhìn vào Bách Phú và Mậu Ly đứng bên cạnh cô, ánh mắt vừa nặng nề vừa bất đắc dĩ. Mậu Ly đáp trả lại Lăng Hạo bằng cái nhìn trực tiếp, vẫn là bộ mặt không biểu cảm như lúc trước, không ai có thể hiểu được anh ta đang suy nghĩ điều gì.

Trình Phong ngay người đứng tại chỗ, căn bản không thể nhìn ra được sự hoang mang và dấy dưng của mấy người trước mắt này. Chỉ có Lăng lão gia là có vẻ mặt tốt nhất, ông dường như chẳng nhìn thấy gì hết, lại giống như đã hiểu hết toàn bộ. Bách Phú dù đang cúi đầu cũng cảm giác được ánh mắt của ông quét về phía mình, điều này càng khiến cho cô đứng ngồi không yên, như đang ngồi trên đống lửa.

Hai bên cùng giằng co hồi lâu, không biết là nên đi qua chào hỏi, hay là dứt khoát coi như không nhìn thấy đối phương. Cuối cùng, vẫn là Lăng lão gia chậm chậm bước lên, đi thẳng đến trước mặt Bách Phú, mỉm cười hỏi: “Cô, chính là Trần Bách Phú hả? ...Ừm, cũng không tệ.”

Mặc dù Bách Phú vẫn đang đeo đôi mắt kính to đùng ngốc nghếch, nhưng khí chất đã chuyển biến đằng sau làm thế nào cũng không bị cặp kính kia che đi được.

Lăng lão gia nói xong, lại quay mặt sang phía Kỳ Nhan, hiền lành nói: “Nhan Nhan à, cháu phải trông chừng Lăng Hạo cẩn thận mới được. Nó vốn là đứa phong lưu, đừng có coi thường những người khác là không được đâu.”

Sau đó, ông lại dùng giọng điệu cảnh cáo nghiêm nghị nói với Lăng Hạo: “Cháu phải nhớ kỹ, ta chỉ nhận Nhan Nhan là cháu dâu của ta, không cho phép cháu làm gì có lỗi với nó, nếu không, ta nhất định sẽ đuổi cháu ra khỏi cửa ngay!”

Lăng lão gia dường như đang nói mấy câu nói chuyện đơn giản, song cũng đã trực tiếp nói rõ lập trường của mình. Ông quả nhiên không hề hiền lành trưởng giả như vẻ bên ngoài, ít nhất, đối với tất cả mọi việc về người cháu duy nhất sống cùng ông bấy lâu nay, ông quả nhiên không có gì không biết.

Lăng Hạo tựa hồ cũng không hề ngạc nhiên trước phản ứng của ông mình, anh ta hít sâu một hơi, đang chuẩn bị mở miệng nói, thì lại bị Kỳ Nhan cướp lời: “Ông nội, ông đừng có nghe người khác nói linh tinh, cháu với Lăng Hạo vẫn rất tốt, anh ấy ...rất thương yêu cháu.”

Kỳ Nhan chớp hàng mi thẹn thùng cười, thực khiến cho Dịch Đạo kinh ngạc, cô ấy bây giờ, hoàn toàn không còn bộ dạng suốt ngày đêm nước mắt lưng tròng nữa. Nếu như không phải vết sẹo đánh nhau của ngày trước đến bây giờ vẫn chưa khỏi hẳn, thì Dịch Đạo ắt hẳn đã nghĩ chuyện xảy ra ngày trước có lẽ chỉ là một giấc mộng hoang tưởng đáng nực cười.

Lúc này, Kỳ Nhan vừa hay đón được ánh mắt thâm trầm của Dịch Đạo. Điều này khiến cho cô có cảm giác toàn thân không được thoải mái, đang lúc muốn tránh sang một bên, thì lại nhìn thấy Dịch Đạo mỉm cười với mình, nụ cười đó bao hàm thấu hiểu cùng lời chúc phúc từ đáy lòng. Kỳ Nhan đột nhiên nhớ lại buổi sáng thức dậy sau trận uống say ngày hôm đó, và bộ dạng Dịch Đạo đầy những vết sẹo trên người.

“Thực xin lỗi.” Kỳ Nhan vụng trộm thầm nói trong lòng với Dịch Đạo.

Kỳ thật, đối mặt với Bách Phú cứ cúi đầu mãi, Lăng Hạo trong lòng cũng đang nói những lời này: Thực xin lỗi!

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 170: Quyển 5 - Chương 169: Chữ Đỏ (10)

Chuyển ngữ: Bibon

Kỳ Nhan đột nhiên nhớ lại buổi sáng thức dậy sau trận uống say ngày hôm đó, và bộ dạng Dịch Đạo đầy những vết sẹo trên người.

“Thực xin lỗi.” Kỳ Nhan vụng trộm thầm nói trong lòng với Dịch Đạo.

Kỳ thật, đối mặt với Bách Phú cứ cúi đầu mãi, Lăng Hạo trong lòng cũng đang nói những lời này: Thực xin lỗi! ~

*

Sau cuộc gặp gỡ giương gao kia, Bách Phú vốn định rời đi luôn, nhưng Mậu Ly lại cứ ngăn cô, nhất định muốn được ăn cơm cùng mọi người. Bách Phú đến giờ quen biết Mậu Ly đã có chút thấu hiểu, cô biết anh chàng Mậu Ly luôn nhạy cảm này, tuyệt đối không bao giờ lại tùy tiện đứng vào lúc mọi người không hề có bụng dạ ăn uống để mời com một cách vô duyên cớ. Vì vậy, Bách Phú cũng động viên mọi người cùng tham gia.

Mặc dù cuối cùng đã ngồi xuống ghế, nhưng bốn người ai nấy đều nặng nề lòng riêng, chẳng còn thiết gì ăn uống. Đẻ phá vỡ không khí buồn bã này, Bách Phú bèn hỏi han Trình Phong về chuyện của Tề Kỳ.

Trình Phong đang vì chuyện của Tề Kỳ buồn rười rượi nhớ lại lần gặp ngẫu nhiên đầu tiên, giống như vùi nước đã mở, không cách nào ngừng lại được. Từ lần gặp đầu tiên trên xe buýt, đến màn anh hùng cứu mỹ nhân, lại đến cả chuyện kỳ quái khi “nhặt” được Tề Kỳ ...

“Anh còn đến cả nhà cô ấy rồi sao?” Mậu Ly chợt có hứng thú hỏi chen vào một câu.

“Đúng vậy.” Trình Phong mỉm cười nói, như thể chưa hề có chuyện Tề Kỳ đang gặp nguy hiểm: “Cái nơi cô ấy sống rất hẻo lánh, thật chẳng hiểu làm sao mà một cô gái có thể ở nơi như thế...”

Bách Phú và Mậu Ly chăm chú lắng nghe Trình Phong kể lại, còn Dịch Đạo trước nay nhiều chuyện lại một câu cũng không nói, chỉ không ngừng gấp thức ăn, uống rượu.

Bữa cơm kết thúc, không khí vẫn rất tẻ nhạt. Bách Phú nhìn Mậu Ly phong thái chậm rãi, rất ít khi mở lời, bất luận thế nào cũng không thể nhìn ra được tâm tư của anh ta.

Sắp đặt cho Trình Phong xong, Mậu Ly lái xe đưa Bách Phú về nhà. Đối diện với một Bách Phú trầm mặc, Mậu Ly đột nhiên bật cười, hỏi: “Bách Phú, có hứng thú đến một nơi này với tôi hay không?”

“Nơi nào thế?” Bách Phú đang buồn chán quay sang hỏi Mậu Ly.

“Đi rồi cô sẽ biết thôi.” Mậu Ly bí ẩn mỉm cười nói.

*

“Sao lại như thế được? Rốt cuộc là chuyện gì thế này?” Sau khi về nhà, Bách Phú đã nằm lên giường không ngừng hỏi chính mình: “Tề Kỳ cô ấy ... .. rốt cuộc là thế nào chứ?”

Không biết có phải vì không còn ai ở bên cạnh làm phiền nữa hay không, mà Bách Phú lại không thể ngừng suy nghĩ đến Lăng lão gia thâm trầm khó đoán kia.

Lời nói của ông là nhắm vào mình đúng không? Bách Phú chán nản cười khổ một cái, xem ra mình lần này đích xác đã bị coi là hồ ly tinh rồi.

Kỳ thực, cô đối với Lăng Hạo rất có cảm tình, kỳ lạ là, tình cảm này không xuất phát từ nguyên nhân nào rõ ràng cả. Nhưng đối với cấp trên Kỳ Nhan, Bách Phú lại cũng khâm phục từ trong đáy lòng, thậm chí còn có chút sùng bái. Cô trước giờ chưa từng có suy nghĩ phá đám gì đó, bất quá chỉ là muốn lén lút hưởng thụ một chút niềm vui của việc yêu thầm mà thôi ... .. lẽ nào ... .. đã bị người khác nhìn ra được hay sao?

Cứ nghĩ tới đây, gương mặt Bách Phú lại hồng lên, vội vã dùng chăn che kín đầu, giống như con chim đà điều trốn chạy không muốn đối mặt với thế giới tàn khốc bên ngoài kia nữa. ~

Lúc này, Trình Phong đang có một lựa chọn khó khăn.

Rất nhanh một đêm này đã qua đi.

Trình Phong gương mặt hốc hác bơ phờ làm tất cả mọi người đều kinh ngạc, đến Kỳ Nhan luôn lạnh lùng cũng không thể không cất lời hỏi han: “Anh sao thế, sắc mặt sao lại xấu thế này? Có cần nghỉ ngơi hay không?”

“Không cần đâu.” Trình Phong rất muốn cười một cái đáp lại, nhưng hiện giờ cảm giác đến sức lực để động đậy miệng mình cũng không còn nữa.

Vô tri vô giác, một ngày lại qua đi. Đến lúc tan sở buổi chiều, Dịch Đạo đến bộ phận của Trình Phong. Đương nhiên, cũng chính là nơi làm việc của Kỳ Nhan.

Khi thấy Dịch Đạo đến, Kỳ Nhan nhanh chóng cúi mắt xuống, không muốn đối mặt với ánh mắt đang không ngừng phóng tới phía mình của Dịch Đạo.

“Tôi còn phải đi gặp ông nội, nên đi trước nhé. Sắc mặt anh kém thế này, cũng nên về sớm nghỉ ngơi đi.” Kỳ Nhan chỉ đơn giản nói với Trình Phong mấy câu rồi lập tức rời đi, không giống như trước đây, ngày ngày ở lại làm thêm.

“Đi chậm thôi.” Dịch Đạo nhìn không được mở miệng, nói với cái lưng quay về phía mình của Kỳ Nhan: “Đi đường cẩn thận chút, đừng lái xe nhanh quá đấy, nguy hiểm lắm”

Thân thể Kỳ Nhan hơi cứng một chút, song không đáp lại, mà trực tiếp đi thẳng ra phía ngoài.

“Hey.” Dịch Đạo chào hỏi với Trình Phong vẫn còn hoảng hốt, nhỏ giọng hỏi: “Cô ấy ... .. Kỳ Nhan hôm nay tâm tình tốt lắm nhỉ?”

Trình Phong tâm trí vẫn còn đang bay tạt đâu đâu tùy tiện gạt đầu một cái, song cũng khiến Dịch Đạo lập tức trở nên vui vẻ: “Thực sao? Vậy thì tốt, vậy thì tốt rồi.”

“Đúng rồi, tôi phải đưa một văn kiện lên tầng trên cùng, anh ở đây đợi tôi nhé.” Trình Phong ngẩng đầu, nói với Dịch Đạo vẫn đang cười ngây ngốc.

“Được thôi.” Dịch Đạo không nghĩ ngợi lập tức đồng ý: “Có điều đừng về muộn quá nhé, tránh để tên kia lợi dụng lúc không có tôi ở đây rồi tấn công anh. Cái người tên Mậu Ly kia cũng chẳng hiểu thế nào, trước mặt Bách Phú thì đáp ứng nhanh thế, kết quả giờ cả ngày chẳng hề thấy lộ mặt! Kiểu gì thế không biết!”

Trong lúc Dịch Đạo còn không ngừng lăm nhăm, Trình Phong vội cầm văn kiện đi ra khỏi văn phòng. Sau khi đã đi được một đoạn xa, mới quay lại nhìn phía sau. Xác định Dịch Đạo không hề đi theo, anh ta mới sống chết chạy ngay xuống dưới bãi đỗ xe.

“Xin lỗi, Dịch Đạo, Bách Phú.” Trình Phong bắt lực tự nói với mình, sau đó khởi động xe, hướng về ngoại ô phía Tây mà đi.

Kỳ thực, khi Trình Phong một mình ở trong khách sạn, đã phát hiện ra một chuyện, mà anh ta không hề nói với bất kỳ ai, kể cả mấy người đang cố sức giúp đỡ mình là Bách Phú, Dịch Đạo và cái người lạnh lùng anh tuân tên Mậu Ly.

Đêm qua, sau khi Trình Phong tắm rửa xong, lại là trên tấm kính ở phòng tắm, đột nhiên xuất hiện một tấm bản đồ, còn có một hàng chữ, bên trên viết rất rõ ràng: Muốn cứu Tề Kỳ, thì đêm mai một mình đi tới từ đường của Đồng gia.

Sau khi trải qua đấu tranh tư tưởng và suy nghĩ hồi lâu, Trình Phong dứt khoát quyết định giấu kín chuyện này. Mặc dù biết mình có thể sẽ phải trả giá bằng mạng sống, nhưng anh ta vẫn không muốn để Tề Kỳ phải chịu bất cứ nguy hiểm nào cả.

Dựa theo sự chỉ dẫn của bản đồ, Trình Phong lái xe hai tiếng đồng hồ, đến được một rừng trúc hoang vu vô tận. Do đường đi quá chật hẹp, xe không cách nào đi vào bên trong, Trình Phong đành phải bước xuống xe, đi bộ vào trong khu rừng trúc âm u đó.

Khu rừng trúc này đúng là không chỉ to bình thường, những con đường giao cắt nhỏ bên trong càng khiến nó như một mê cung, khiến Trình Phong dù cầm bản đồ trên tay vẫn không cách nào tìm được cái nơi được ghi là từ đường Đồng gia.

Xuất phát từ một nơi có hòn đá lớn màu xanh biếc, anh ta đi mãi đi mãi, vậy mà ở nơi hàn khí bức người này, dù anh ta chỉ mặc một chiếc áo mỏng, thế mà vẫn khẩn cấp tới mức chảy hết cả mồ hôi.

Một mình trong khu rừng trúc, Trình Phong đi lòng vòng hết những hai tiếng đồng hồ, mãi cho tới khi mặt trời đã xuống núi.

Khi quay lại cái nơi anh ta đã đi qua không biết bao nhiêu lần, Trình Phong thở hồng hộc ngồi xuống hòn đá xanh biếc kia, trong lòng không ngừng mắng mình vô dụng, rõ ràng có bản đồ trong tay, vậy mà không cách nào tìm ra được nơi đó.

Giờ trời đã tối hoàn toàn, càng đừng nói có hi vọng để tìm được từ đường của Đồng gia.

“Tề Kỳ! Tề Kỳ! ... ..” Khi không thể nghĩ ra cách nào nữa, Trình Phong tuyệt vọng gọi to lên.

Lạ lùng thay, sau mấy tiếng gọi đó, trước mắt Trình Phong đột nhiên thấy xuất hiện một con đường.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 171: Quyển 5 - Chương 170: Chữ Đỏ (11)

“Tề Kỳ! Tề Kỳ! ... ..” Khi không thể nghĩ ra cách nào nữa, Trình Phong tuyệt vọng gọi to lên.

Lạ lùng thay, sau mấy tiếng gọi đó, trước mắt Trình Phong đột nhiên thấy xuất hiện một con đường. ~

*

Con đường đột nhiên hiện ra trước mắt này, có lẽ ngoài Trình Phong ra, sẽ chẳng thể có người thứ hai muốn đi vào. Bởi vì con đường này nếu so sánh với khung cảnh xung quang, thì quả thực nguy hiểm tới không cách nào có thể tưởng tượng.

Trên con đường đó không ngừng phát ra thứ ánh sáng đỏ âm u. Không, nói là ánh sáng đỏ thì không đủ, mà nên nói rằng nó được dùng máu để tạo thành thì đúng hơn! Trên con đường được máu tạo thành đó, còn thấy xuất hiện những bộ mặt mơ hồ của con người, hoặc những cánh tay đang vươn lên trên giấy dựa, chúng dính lấy nhau, tạo thành một con chữ to màu máu đỏ tươi : “Châm”.

Trình Phong đông cứng, lỗ chân lông toàn thân dựng đứng hết cả lên, da gà cũng nổi gai người, muốn không chế cũng không cách nào làm được. Lúc này Trình Phong mới biết, hóa ra khi con người sợ hãi đúng là chân sẽ mềm nhũn đi. Anh ta hiện giờ gần như đến việc bước lên một bước cũng không thể làm được, đôi chân không còn chút sức lực nào như bị đóng đinh chặt trên mặt đất, căn bản không thể nào cử động.

Lúc này, con đường phía đằng trước đột nhiên truyền tới tiếng khóc thảm thiết đau khổ của Tề Kỳ. Nghe thấy tiếng khóc này, toàn thân Trình Phong lập tức lại được đông đầy sức mạnh, hai cái chân đang không nghe lời cũng nhanh chóng hồi phục lại như bình thường.

“Đằng nào thì cũng chết!” Trình Phong cắn răng, gắng lấy hết dũng khí để bước vào con đường phủ băng máu kia.

“Chết tiệt, lạnh thế!” Một luồng khí lạnh buốt thấm sâu đến tận xương cốt nhanh chóng truyền từ bàn chân lên đến toàn thân anh ta, lạnh đến mức khiến hai hàm răng cũng va vào nhau lập cập. Dù trên ngực vẫn còn chút hơi ấm, nhưng chẳng thể khiến Trình Phong tránh được cơn lạnh từ đầu đến chân.

Một cảm giác đáng sợ không cách nào hình dung thành lời cứ nhói lên trong tim, Trình Phong bước về phía trước, mà cảm giác đúng như đang bước trên con đường vào pháp trường.

“A... ..”

“Á... ..”

Đột nhiên, hai tiếng kêu khàn khàn thảm thiết vang lên, dọa Trình Phong sợ tới mức phát run, nhanh chóng rút vội chân về, hóa ra anh ta vừa mới dẫm vào một gương mặt xấu xí tới mức nhìn không rõ dung nhan!

“Oái!” Trình Phong bị dọa đến mức bật ra tiếng kêu, trong lòng nghĩ, có phải mình dẫm đầu họ rồi hay không, cho nên họ mới đau khổ như thế này?

Không còn cách nào, Trình Phong chỉ có thể cẩn thận từng bước chân, cố gắng dẫm vào những chỗ còn trống, không để dẫm vào những gương mặt và bàn tay phủ đầy trên con đường này.

Con đường đáng sợ lúc nào cũng có vẻ dài hơn thường lệ, không biết đã qua mất bao lâu, Trình Phong mới đi hết nó để đến trước một từ đường cổ xưa. Từ đường này đã cũ nát đến mức như một căn nhà sắp sập, tám biển treo chính giữa trên cao kia cũng đã mục nát hết cả, hoàn toàn không thể nào nhìn ra được trên đó viết chữ gì.

Vừa mới bước ra khỏi con đường chữ đỏ đáng sợ đó, Trình Phong không hề cảm thấy từ đường cổ xưa kia có gì đáng sợ nữa, anh ta không chút nghĩ ngợi đẩy cửa bước vào, trên miệng vẫn gọi thật to tên của Tề Kỳ.

“Trình Phong, tôi ở đây!”

Giọng nói của Tề Kỳ từ phía sau từ đường truyền tới, Trình Phong theo giọng nói đó chạy khắp nơi kiểm tìm. Kết quả, tìm thấy Tề Kỳ đang bị trói quỳ trên mặt đất, hai tay bị bẻ quặt ra phía sau.

“Tề Kỳ cô đừng sợ, tôi đến để cứu cô đây.” Trình Phong nhanh chóng chạy đến, dùng con dao nhỏ trên móc chìa khóa xe để cắt đứt chiếc dây thừng trói Tề Kỳ.

Tề Kỳ nhìn về mặt mũi của Trình Phong, hỏi: “Anh đến có một mình thôi sao?”

“Tề Kỳ cô đừng sợ, tôi đến để cứu cô đây.” Trình Phong nhanh chóng chạy đến, dùng con dao nhỏ trên móc chìa khóa xe để cắt đứt chiếc dây thừng trói Tề Kỳ.

Tề Kỳ nhìn về mặt mũi của Trình Phong, hỏi: “Anh đến có một mình thôi sao?”

*

“Đúng vậy!” Trình Phong vội vã cởi bỏ dây trói sau lưng Tề Kỳ, không quay đầu lại đáp. Sợi dây thừng này thực quá to, dù con dao của anh ta rất sắc, vẫn không cách nào cắt đứt sợi dây đó ra.

Tề Kỳ ngẹn lại, tiếp đó lại hỏi: “Anh tới đây làm gì, anh có biết như thế này là tự tìm đến cái chết hay không!”

“Tôi biết tôi có thể sẽ chết chứ, nhưng tôi nhất định phải cứu cô ra khỏi đây! Tôi sẽ không để cho cô chết đâu!”

Những lời nói này của Trình Phong, khiến Tề Kỳ nhin không được lệ rơi xuống.

“Được rồi, chúng ta mau đi thôi!” Trình Phong đã cắt đứt sợi dây, nhanh chóng nắm lấy tay Tề Kỳ chạy hướng ra phía cửa. Chính vào lúc họ chuẩn bị xông ra bên ngoài cửa, thì một bóng đen lại xuất hiện trước cửa, chặn đường hai người họ.

“Cẩn thận.” Trình Phong vừa nói, vừa cẩn thận che Tề Kỳ ra phía sau lưng mình. Chỉ hành động nhỏ nhỏ này, lại khiến Tề Kỳ lệ rơi nhiều hơn.

“Mau lên!” Đột nhiên, có một thứ âm thanh cô quái vang lên, dường như đang có rất nhiều người đồng loạt nói, những người này có già có trẻ, có nam có nữ.

Trình Phong trong lòng giật thót, song cũng không kịp suy nghĩ, kéo ngay Tề Kỳ tránh sang một bên. Cái bóng đen kia xoay người, kết quả đầu lại bị rớt ngay xuống đất, lăn xuống bên chân Trình Phong.

Cái đầu này không phải của ai khác, mà chính là đầu của đội trưởng La đội bảo vệ!

Trình Phong vội vã lấy thân mình che đi ánh mắt của Tề Kỳ, như sợ cô nhìn thấy cảnh này sẽ sợ hãi hơn.

“Mau lên!” Âm thanh cổ quái kia lại lần nữa vang lên.

“Mau lên? Nghĩa là sao?” Trình Phong tự lẩm bẫm, còn chưa đợi anh ta hồi lại được thần, đã cảm thấy trước ngực truyền đến một cơn đau nhức dữ dội!

Là Tề Kỳ!!!

Trình Phong nhìn chăm chú vào gương mặt xinh đẹp của Tề Kỳ, hoang mang hỏi: “Tại sao lại làm thế này? Tại sao?”

“Xin lỗi, nếu không làm thế này, người nhà tôi chỉ có thể hết lần này đến lần khác phải chịu đựng cơn đau khổ khi trải qua cái chết, vĩnh viễn cũng không thể đầu thai chuyển thế được.”

Gương mặt xinh đẹp của Tề Kỳ dần biến hóa, từ một cô gái hiện đại xinh đẹp, chốc lát đã biến thành một cô gái cổ đại tóc tai rũ rượi, thân mặc áo tù nhân màu trắng. Nếu không phải vẫn còn hàng lệ như những hạt trân châu đang rơi xuống kia, Trình Phong gần như không thể nào nhận ra được cô gái trước mắt mình nữa.

Trình Phong nghẹn ngào cười, nhìn xuống nơi bị đâm ở ngực mình, con dao vừa nãy còn vì Tề Kỳ cắt dây thừng giờ đang cắm chính nơi đó, không còn gì đau đớn hơn hỏi: “Cô tiếp cận tôi, ở bên tôi, là vì muốn giết tôi sao?”

Tề Kỳ cười, cười đẹp vô hạn mà cũng đau khổ vô ngần.

“Đúng thế.” Đôi bờ môi xinh đẹp phát ra một chữ duy nhất, khiến Trình Phong cảm thấy nỗi đau này còn hơn cả con dao đang đâm vào mình kia.

Xung quanh cũng đột nhiên thấy xuất hiện rất nhiều những quỷ hồn không đầu, chúng đều mặc áo tù nhân trắng, xếp hàng ở bên cạnh, dường như đang chờ đợi điều gì đó.

“Họ đang đợi mình chết sao?” Trình Phong chưa xót hỏi chính mình.

Cấn cấn rặng, Trình Phong hàm lệ rút con dao nhỏ từ ngực mình ra. Song khiến cho tất cả mọi người, không, chính xác phải là tất cả quỷ hồn không thể ngờ tới được, thứ bắn ra từ miệng vết thương lại không phải là máu đỏ tươi, mà là thứ ánh sáng màu đen.

“A... ..” Vô số những âm thanh thống khổ thảm thiết vang lên nhức nhối bên tai Trình Phong. Ngoài Tề Kỳ ra, còn lại tất cả những quỷ hồn kia đều bị ánh sáng màu đen đó bao lấy, không cách nào cử động, những thân thể không đầu đó thống khổ vận vẹo, thực là một cảnh tượng kinh hoàng.

“Phụ thân! Nương! ... ..” Tề Kỳ thống khổ gào hét về phía những quỷ hồn đang bị ánh sáng màu đen kia giam giữ, nhưng không cách nào tiếp cận được họ. Cô ta sau đó phẫn nộ hướng về phía Trình Phong: “Hóa ra là như vậy! Thảm nào mà ngươi một mình đến cứu ta! Ngươi sớm đã biết ta không phải là người, ngươi sớm đã biết ta đến để báo thù! Đúng không?”

“Cô? Không phải là người?” Trình Phong hoang mang lặp lại lời nói của Tề Kỳ, mặc dù đã ý thức được đó là sự thật, nhưng anh ta không cách nào để đối mặt với nó. Cho mãi đến lúc này, anh ta đã không thể trốn tránh được nữa, vậy nhưng chuyện vẫn còn có quá nhiều điều mà anh ta không thể hiểu rõ được.

“Tôi không biết, quả thực là không biết gì hết!” Đây là những lời duy nhất Trình Phong có thể nói ra, dù anh ta biết Tề Kỳ chắc chắn không tin mình.

“Cừu Chính Huy! Đồ tiểu nhân dê tiện! Kiếp trước ngươi đã hại cả nhà ta, kiếp này vẫn không chịu tha cho gia đình ta sao!” Theo tiếng kêu gào thống khổ của những quỷ hồn kia, những giọt nước mắt trong vắt như minh châu trên gương mặt Tề Kỳ cũng dần biến thành máu đỏ tươi!

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 172: Quyển 5 - Chương 171: Chữ Đỏ (12)

“Cừu Chính Huy! Đồ tiểu nhân dê tiện! Kiếp trước ngươi đã hại cả nhà ta, kiếp này vẫn không chịu tha cho gia đình ta sao!” Theo tiếng kêu gào thống khổ của những quỷ hồn kia, những giọt nước mắt trong vắt như minh châu trên gương mặt Tề Kỳ cũng dần biến thành máu đỏ tươi! ~

*

“Tôi đã hại cả gia đình cô? Không thể nào!” Trình Phong không dám tin hết lên, hiện giờ tất cả những việc đang diễn ra trước mắt thực khiến anh ta không cách nào tin được, nhưng anh ta tuyệt đối không tin mình đã từng làm ra tội ác hại cả một gia đình như vậy.

“Sao? Ngươi đã quên hết rồi sao? Ta sẽ khiến cho ngươi nhớ lại tất cả!” Tề Kỳ cười lạnh nói: “Đợi sau khi ngươi chết đi. Hôm nay ngươi không thoát được đâu!”

Về xáo quyet của Tề Kỳ lúc này khiến cho Trình Phong không còn nhận ra được nữa, nhưng cô ta vẫn tiếp tục nói: “Có biết ta chết thảm thế nào không?

Có biết phụ thân cùng nương ta, và cả gia đình ta chết thảm thế nào không? Là nguoi vong ân bội nghĩa! Phụ thân ta là ân sư của nguoi, mà nguoi cũng không tha cho ông ấy! Vậy mà ta còn một lòng một dạ muốn đem cuộc đời giao phó cho nguoi ... ..”

Sắc mặt Trình Phong càng lúc càng ảm đạm, chuyện từ kiếp trước đương nhiên anh ta làm sao có thể nhớ được dù chỉ một chút ít, vì thế lúc này nửa câu đề biện hộ cũng không có, thực quá không công bằng!

Nhất là khi nhìn vào dòng huyết lệ trên gương mặt Tề Kỳ, Trình Phong lại càng thấy ủy khuất đau khổ. Vết thương bị dao đâm nơi ngực không hề chảy máu, hơn nữa còn không hề cảm thấy đau đớn nữa. Xem ra như thế này, lại giống như mình đã bày trận để Tề Kỳ rơi vào bẫy vậy. Rốt cuộc thế này là thế nào?

“Tề Kỳ, tôi thực sự không hề... ..”

Còn chưa đợi Trình Phong nói hết, đã bị cắt ngang: “Đừng gọi ta là Tề Kỳ, ta không phải Tề Kỳ! Ta là Mạn Hà!”

“Mạn Hà?” Trình Phong chỉ có thể ngốc nghếch không ngừng lặp lại lời nói của cô ta.

“Đừng có gọi tên ta! Nguoi không xứng!”

Mạn Hà rơi huyết lệ, điên cuồng xông về phía Trình Phong, còn Trình Phong chỉ biết đứng ngây tại chỗ, không cử động chút nào.

Có điều, Mạn Hà thực không thể ngờ tới được khi muốn đánh Trình Phong, thì lại bị một cổ hắc quang đánh bật ngược trở lại. Đồng thời, trên đại đường cũng xuất hiện thêm thân ảnh của ba người. Đó là Bách Phú, Dịch Đạo và Mậu Ly.

“Sao mọi người lại đến được đây?” Trình Phong hồ nghi hỏi, trực giác nói với anh ta, có lẽ bản thân nhất định đã để lộ điều gì đó.

“Chúng tôi vẫn đi theo sau anh!” Dịch Đạo bất mãn nhìn Trình Phong một cái: “Anh cho rằng trò vật kia của anh lừa được chúng tôi hay sao? Nói thực nhé, chúng tôi có ý để cho anh đi đấy, vừa hay lừa được chúng luôn.”

Bách Phú cũng không nhịn được oán trách: “Trình Phong à, anh đúng là hồ đồ, sao có thể tự mình tìm đến cái chết chứ? Nếu như gặp phải nguy hiểm, ngay cả bản thân anh còn không lo nổi, nói gì đến cứu ai!”

“Hừm!” Mạn Hà cười lạnh: “Hóa ra là các nguoi! Tốt lắm! Vậy để ta tiễn các nguoi vào cùng một huyết!” Cô ta bay tít lên trên cao, đồng thời phóng ra những đầu tay huyết sắc đỏ rực, đánh thẳng vào bốn người kia.

“Nguoi? Có được không?” Mậu Ly đáp lại Mạn Hà một nụ cười lạnh, đồng thời để mấy người kia lui về phía sau, bản thân dùng hắc quang đón lấy những đầu tay đỏ rực kia của Mạn Hà.

Dịch Đạo biết sức lực của chú hồn là vô cùng, cho nên cũng tự mình âm thầm vận công, chuẩn bị sẵn sàng ứng phó cho Mậu Ly. Nhưng khiến anh ta và Bách Phú kinh ngạc, những đầu tay đỏ rực kia dường như không có chút lực kháng cự, tất cả đều bị hắc quang của Mậu Ly hút vào!

Mạn Hà thét thảm một tiếng, rơi từ trên cao xuống, sau đó không ngừng thống khổ vặn vẹo thân mình, dường như đang đau đớn giãy dụa.

“Woa! Mậu Ly thực là lợi hại!” Bách Phú kinh ngạc nói.

Dịch Đạo cũng kinh ngạc tới mức á khẩu, một chú hồn ngàn năm lợi hại như thế khi đối mặt với Mậu Ly mà một chút sức lực kháng cự cũng không hề có sao? Mậu Ly từ lúc nào đã lợi hại đến thế này? Dịch Đạo vẫn nhớ lần trước anh ta nào có nội công thâm hậu như vậy?

Dịch Đạo cũng kinh ngạc tới mức á khẩu, một chú hồn ngàn năm lợi hại như thế khi đối mặt với Mậu Ly mà một chút sức lực kháng cự cũng không hề có sao? Mậu Ly từ lúc nào đã lợi hại đến thế này? Dịch Đạo vẫn nhớ lần trước anh ta nào có nội công thâm hậu như vậy? ~

*

Những quỷ hồn đang bị đám hắc quang kia trói chặt thấy Mạn Hà ngã xuống đất đau khổ như thế, cùng cố gắng muốn thoát ra khỏi sự kìm hãm của ánh hắc quang, có điều hắc quang của Mậu Ly phát ra quá mạnh, khiến chúng căn bản không có cách nào bứt ra được.

Đám quỷ hồn đó gầm gừ kêu thảm, khiến mọi người nghe được mà nổi hết cả da gà, đến cả Dịch Đạo vốn đã quen tiếp xúc với ma quỷ cũng phải nhú mảy, Bách Phú càng hận không thể bịt chặt lỗ tai mình. Ngoài Mậu Ly ra, chỉ có Trình Phong là đang ngây ngốc ngã trên mặt đất, nhìn Mạn Hà đã hoàn toàn thay đổi kia, cố gắng để nén xuống cơn đau âm ỷ trong lòng mình.

“Nguoi có chịu để ta thu phục không?” Mậu Ly lời nói không mang chút cảm tình nào hỏi.

Mạn Hà phản nộ hét lên: “Đừng mơ! Ta phải báo thù, ta phải báo thù!”

“Nếu nguoi đã cố chấp như vậy, ta chẳng còn cách nào mà hạ thủ lưu tình nữa!” Mậu Ly nói xong, đem hắc quang biến thành một thanh kiếm đen dài, đâm thẳng về hướng ngực Mạn Hà.

“Đừng!” Trình Phong kêu lớn, chạy đến chặn trước mặt Mạn Hà, thanh kiếm đen làm từ hắc quang vốn dĩ không chỉ có thể làm bị thương ma quỷ, mà còn có thể gây thương tích cho con người. Lúc này, những giọt máu tươi đang tí tách từ trên vai Trình Phong rơi xuống, khiến Bách Phú khản cập đến

mức thắt lên.

Mậu Ly nhú nhú mày, cứng ngắt thu kiếm lại, sau đó lạnh lùng nói: “Anh tránh ra, đừng quên vừa rồi cô ta còn muốn lấy mạng anh đấy.”

“Không được!” Trình Phong lặp lại hai chữ này, sau đó dùng giọng nói vẫn còn run rẩy nói với Mậu Ly: “Đừng như thế, cô ấy muốn giết tôi cũng chỉ vì cứu người nhà cô ấy mà thôi. Chỉ cần họ được đầu thai chuyển kiếp, cô ấy nhất định sẽ đồng ý chịu để thu phục. Cho nên xin anh đừng làm hại cô ấy, cô ấy không phải là người xấu đâu.”

Máu của Trình Phong từng giọt từng giọt rơi xuống nền đất, cũng rơi cả xuống trên người Mạn Hà.

Trầm mặc hồi lâu, Mạn Hà nhẹ nhàng dùng tay đón lấy những giọt máu rơi xuống như những bông hoa kia, giọt huyết lệ nơi khóe mắt đã lại trở về màu trong veo, gương mặt皎潔 cũng dần biến lại về đáng yêu thanh lệ lúc đầu, cô ta vươn tay, nhẹ chạm lên vết thương nơi vai Trình Phong, dịu dàng hỏi: “Chàng thật ngốc ... tại sao lại phải làm thế này?”

Cùng với chấp niệm đã được giải thoát của Mạn Hà, những quỷ hồn bị trói nốt trong đám hắc quang cũng dần dần hồi phục lại dung nhan trước khi chết, không còn là những con quỷ đáng sợ không đầu nữa. Dịch Đạo vừa thấy thế, vội vã niệm thần chú giải trừ oán kết, còn đem những quỷ hồn đã thực sự buông xuống chấp niệm thu hết vào trong cò định hồn của mình.

“Tề Kỳ, không phải là Mạn Hà mới đúng. Cô yên tâm đi, người nhà của cô tôi sẽ giúp siêu độ, để họ nhanh chóng được đầu thai chuyển kiếp. Kỳ thực, thứ trói buộc họ không phải là sự sống chết của Trình Phong, mà chính là chấp niệm của cô. Là sự thù hận và cố chấp của cô đã khiến họ mãi mãi phải trải qua nỗi thống khổ khi chết đi. Hiện giờ cô đã buông xuống chấp niệm, họ cũng đã được giải thoát rồi.”

Lời nói của Dịch Đạo khiến Mạn Hà u buồn cúi mắt xuống, cô ta nhẹ nhàng nói với Trình Phong: “Ta biết, Chính Huy, ta biết lòng chàng. Nếu như còn có kiếp sau, ta nhất định sẽ là người vợ tốt nhất trên thế giới này của chàng.”

Bách Phú len lén hỏi Mậu Ly: “Có thể cứ thế này trực tiếp thu hồi cô ấy không?”

Mậu Ly lắc lắc đầu: “Chúng ta phải tìm thấy thứ đồ vật thay thế nào đó mới được.”

“Vậy, vẫn là phải dùng máu của tôi thử xem.”

“Chỉ đành vậy.” Mậu Ly bất đắc dĩ nói, kỳ thực anh ta không hề muốn Bách Phú phải đi chịu đựng những đau khổ kia tí nào, nếu như không phải Trình Phong cố chấp ngăn lại, mà Bách Phú đứng về phía anh ta, thì anh ta sớm đã cứng rắn thu phục được Mạn Hà, chứ còn để Bách Phú phải chịu đựng đau khổ làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Quyển 5 - Chương 172: Quỷ Lịch Của Bách Phú Về Đôi Tình Nhân Mang Mỗi Thù (Thượ

Mạn Hà u buồn cúi mắt xuống, cô ta nhẹ nhàng nói với Trình Phong: “Ta biết, Chính Huy, ta biết lòng chàng. Nếu như còn có kiếp sau, ta nhất định sẽ là người vợ tốt nhất trên thế giới này của chàng.”

*

Trải qua một hồi trầm luân, Bách Phú cuối cùng đã tới được thế giới của Mạn Hà, hơn nữa còn biến thành hóa thân của Mạn Hà.

*

Ta tên là Mạn Hà, phụ thân là trọng thần Bộ lễ của triều đình, gia tộc họ Chung nhà chúng ta là một gia đình lớn trong kinh thành này. Từ nhỏ phụ thân đã đích thân dạy ta đọc sách, cùng học với ta, còn có hần : Cừ Chính Huy.

Cừ Chính Huy là con trai độc nhất của bạn đồng hương phụ thân ta, do phụ thân hần sớm qua đời, nên phụ thân ta nhất quyết muốn giúp đỡ cho đứa con nối dõi duy nhất của Cừ gia. Ta và Cừ Chính Huy cùng lớn lên, thanh mai trúc mã, kỳ thực ta cũng chính là thê tử được hần lựa chọn.

Kể từ lúc bắt đầu hiểu chuyện, ta chỉ nhớ những gì Cừ Chính Huy đối tốt với ta, ta thích những bông hoa nhỏ màu vàng trên núi, hần sẽ len lén đi ra khỏi phòng, nửa đêm lên núi. Chỉ là để vào lúc trời rạng sáng, có thể hái được những bông hoa tươi rói vẫn còn đọng trên đó giọt sương ban mai.

Ta nói ta muốn có con rùa nhỏ nơi khe Bạch Nguyệt, hần sẽ một ngày không biết bao nhiêu lần, đứng ngậm mình suốt trong nước tìm bắt rùa cho ta.

Cho mãi đến khi trời đã tối, cho đến khi nương hán chạy đến nhà ta nhờ tìm con ... ..

Còn nhớ ngày hôm đó, Cừu Chính Huy hai tay trống rỗng chạy tới buồn bã nói với ta: “Xin lỗi nhé Mạn Hà, trời lạnh quá, rùa nhỏ đều trốn hết cả, ta không bắt được. Có điều muộn an tâm, ta nhất định ngày nào cũng sẽ đi, cho đến khi bắt được thì thôi.”

Ta vui vẻ cười cười nói với hán: “Được a.”

Đúng thực, vào ngày thứ ba đã thấy hán mang về một con rùa nhỏ đáng yêu màu xanh lục. Đổi lại, lại là một trận đánh mắng khùng khiếp của nương hán và một tháng nằm dài trên giường vì cảm lạnh.

Phụ thân nói với ta, thân là nữ nhi trong nhà, ta không được phép quá mức tùy tiện, bắt đầu từ bây giờ nên học xem làm thế nào để làm một người vợ đúng mực. Vì thế, ta bắt đầu học thuê thừa và làm điểm tâm.

Chiếc khăn tay đầu tiên mà ta thêu, chiếc bánh điểm tâm đầu tiên ta làm, tất cả đều dành tặng cho Cừu Chính Huy. Nhìn thấy hán vui vẻ, ta còn thấy vui vẻ hơn.

Không phụ kỳ vọng của phụ thân ta, Cừu Chính Huy đã đỗ trạng nguyên! Ngày hôm đó đã là ngày hạnh phúc nhất của đời ta, bởi vì ngày hôm đó, cũng là ngày mà nương hán cùng phụ thân ta quyết định ngày đại hôn của chúng ta.

Ta cứ ngỡ rằng, chúng ta sẽ có thể cứ như vậy nắm tay nhau, từng bước đi đến lúc già.

Song có câu nói rất đúng, thiên hữu bất trắc phong vân (mây gió trên trời không lường trước được)

Phụ thân bởi vì liên lụy tới một vụ án trọng thần nhận hối lộ lớn nên bị Hoàng thượng khâm điểm, kỳ thực gia đình chúng ta đều biết, phụ thân là vì bảo vệ cả gia đình ta nên mới không thể không gia nhập vào.

Mà phụ trách trọng án này, chính là Cừu Chính Huy vừa đỗ trạng nguyên.

Ta cứ ngỡ thân là đồ đệ của phụ thân, là hôn phu tương lai của ta, Chính Huy nhất định sẽ hết sức giúp đỡ chúng ta, bởi vì hán hiểu phụ thân, hiểu ta.

Nhưng thực ngoài tưởng tượng, Chính Huy không những tra xét đến tận cùng vụ án này, thậm chí còn từ đó tra ra được mấy vụ án có liên quan khác. Chung gia nhà chúng ta thân làm đồng phạm, bị giao cho Cừu Chính Huy phán xử.

Kỳ thực phụ thân ta đều hiểu hết, Chung gia nhà chúng ta bất quá chỉ là con chim đưa đầu ra đỡ đạn, sự phán xử của Chính Huy không những ảnh hưởng tới Chung gia chúng ta, mà còn trực tiếp nhắm vào thù phạm hối lộ lớn nhất đứng đằng sau vụ án này!

Chính Huy lúc đó là tất cả hi vọng của gia đình chúng ta, lúc phụ thân bị áp giải đi, ta không hề để ý đến tôn nghiêm quỳ xuống đất để cầu xin hán cứu phụ thân ta. Nhưng bất luận ta có khóc thế nào, có cầu xin thế nào, hán cũng chỉ dùng ánh mắt bất đắc dĩ nhìn ta.

Kể từ lúc đó, ta đã biết quyết định của hán.

Ngày cả nhà chúng ta bị áp giải vào thiên lao, phụ thân vẫn không ngừng mỉm cười nói với ta: “Mạn Hà à, đừng trách Chính Huy, nó chỉ muốn làm một vị quan tốt. Phụ thân đã làm sai, cũng là chính phụ thân đã dạy nó ‘Làm quan tuyệt đối không được tư tình’. Nó là đồ nhi giỏi nhất, cũng là đứa nghe lời nhất của ta.”

Nhưng, những lời khuyên giải này của phụ thân lại giống như từng mũi tên nhọn đâm sâu vào bên trong trái tim ta. Kỳ thực, Chung gia nhà chúng ta bất quá chỉ là vật hi sinh trong cuộc chiến tranh đấu quyền lực chốn Triều đình mà thôi. Còn Chính Huy ... ..Chính Huy, người là vị hôn phu tương lai của ta lại chính là con dao sắc để hủy diệt những kẻ hi sinh là gia đình ta!

Chính Huy đã không quan tâm đến chuyện cha ta là ân sư nhiều năm của hán, không quan tâm đến ta là thê tử sắp qua cửa của hán, dứt khoát vì chức vị quan lại của mình mà hi sinh chúng ta.

Hán không xứng làm người yêu thương của Chung Mạn Hà ta!

Từ ngày phải vào thiên lao, Chính Huy không một lần nào đến thăm gia đình chúng ta, mặc dù thức ăn của chúng ta luôn tốt hơn những phạm nhân khác rất nhiều, nhưng thế thì có ý nghĩa gì? Ta không cần những thứ này, ta chỉ hi vọng hán có thể tha cho phụ thân, tha cho người đáng thương đã vì bảo vệ đứa con nối dõi cuối cùng của một dòng họ mà mất đi danh tiết.

Ngày xử trảm, ta không giống như những người khác. Ta quỳ thẳng trên bục hành hình, nhìn thẳng vào Chính Huy.

Xa quá, ta không thể nhìn rõ ánh mắt của Chính Huy. Nhưng, chỉ cần giây phút đó còn chưa tới, ta vẫn sẽ đối với hán còn lại hi vọng cuối cùng. Mãi cho đến khi hán nhắc cây bút lớn lên, viết xuống chữ “trảm” đỏ tươi đó.

Ta không hề khóc, ngược lại còn cười, đến khắc đó ta mới biết hóa ra trong lòng Chính Huy ta chẳng là gì. Cứ như thế, ta mang theo ý cười đó, vì sự bất lực, vì sự khinh miệt, còn vì nỗi đau trong tim ... ..

Khi đôi tay đao phủ nhắc cây đao cao cao hạ xuống, ta vẫn giữ nguyên tư thế cũ không hề động đậy nhìn hán. Vậy mà ta đã nghĩ mọi chuyện sẽ cứ như thế mà kết thúc, nhưng con dao và sự phẫn nộ nơi trái tim ta chỉ là bắt đầu.

Mỗi khi ta nhớ lại sự thất vọng khi từng ngày chờ đợi hấn trong thiên lao, nhớ tới vẻ tuyệt tình của hấn khi vứt lệnh bài xuống, nhớ lại máu tươi của phụ thân và nương bị chém trước tiên văng lên người ta, ta lại bắt đầu hận.

Nỗi hận không thể ngừng lại, ý hận tràn ra không ngừng . . . . .

Ta không thể tha thứ cho sự tuyệt tình của hấn, không thể tha thứ cho sự phản bội của hấn. Mỗi ngày chờ đợi trong thiên lao, ta đều hi vọng hấn có thể buông xuống tất cả, nắm lấy tay ta, đưa ta trốn đi, dẫu rằng đến lúc đó sẽ chỉ còn đường chết.

Nhưng, tại sao hấn đến một lời giải thích cũng chưa từng có, ngoài một câu: “Mạn Hà, ân sư ông ấy . . . . thực sự đã làm chuyện đi ngược lại kỷ cương triều đình, ta thân là mệnh quan trong triều tuyệt đối không thể bênh vực được.”

Hấn chính là người đàn ông mà Chung Mạn Hà ta yêu cả đời sao?

Hấn chính là kẻ trước đây chỉ vì một câu nói của ta, bèn cam tâm tình nguyện xuống sông bắt rùa, lên núi hái hoa sao?

Hấn chính là kẻ mà không nỡ ăn chiếc bánh điểm tâm ta làm rồi để suốt cả tháng, cho mãi đến khi nó hỏng rồi mới chịu ăn, kết quả là bị ốm một trận sao?

Toàn gia bị trầm! Chính là cái kết cho việc ta yêu hấn.

Còn hấn thì sao? Có thực là đã từng yêu ta chẳng ? ~

Vốn chuyện tình buồn mới là câu chuyện để lại nhiều day dứt, chuyện này khiến Bibon nhớ tới lời một bài hát, cho phép Bibon được viết thêm mấy dòng để nói thay nỗi buồn của Mạn Hà . . .

Nho nhỏ(Tiểu tiểu) – Dung Tố Nhi

Hồi ức giống như một người kể chuyện,

Dùng giọng nói trầm ấm chất quê hương

Vượt dòng kênh suối, băng qua thôn xóm nhỏ

Chờ đợi duyên phận gặp gỡ.

Chàng dùng đất sét xây nên một tòa thành

Hứa rằng tương lai sẽ đón thiếp vào cửa

Đã bao đổi thay, bao lần qua cửa, phí hoài thanh xuân.

Một lời hứa nhỏ nhoi còn chưa chắc chắn

Một giọt lệ nhỏ nhoi vẫn cố kìm nén

Đôi môi non nớt mềm mại lại đang nói lời chia ly.

Từ đó trong lòng thiếp chỉ còn lại một người

Từng bộ dáng lúc nhỏ của chúng ta

Băng ghế nhỏ chàng chuyển cho thiếp ngày xưa đó

Thiếp ham chơi cũng đuổi theo một đường.

Thiếp đang tìm kiếm người trong câu chuyện xưa

Chàng là một phần không thể thiếu trong đó

Chàng nhỏ bé ngủ say dưới tàng cây cổ thụ

Thiếp nhỏ bé ngây ngốc đợi chờ . . . . .

. . . . .

Sự cảm động nhỏ nhoi mưa vũ bay bay

Sự gương gao nhỏ bé khiến người đau khổ

Con người nhỏ bé đó còn chưa biết hôn.

Từ đó trong lòng thiếp chỉ còn lại một người

Từng bộ dáng lúc nhỏ của chúng ta

Lúc đó khi học người ta nói lời yêu như trong vở kịch

Chàng sún răng đến phát âm còn không rõ ràng.

Thiếp đang tìm kiếm người trong câu chuyện xưa

Chàng là một phần không thể thiếu trong đó

Bàn tay nhỏ bé nắm chặt một người nhỏ bé

Bảo vệ một vầng trăng nhỏ nhoi . . . . .

Không biết đã bạn nào nghe bài này chưa, bài hát “Nhỏ nhoi” của Dung Tô Nhi . . . Đối với Bibon, kỷ niệm thời xưa bé lúc nào cũng là bảo vật đáng quý nhất mà ta không bao giờ quên được !

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174: Quyển 5 - Chương 173: Quỷ Lịch Của Bách Phú Về Đôi Tình Nhân Mang Mỗi Thù (Hạ)

Toàn gia bị trầm! Chính là cái kết cho việc ta yêu hắn.

Còn hắn thì sao? Có thực là đã từng yêu ta chăng? ~

*

Ta nhìn thấy bộ dạng Chính Huy rơi lệ trước mặt ta, bởi vì ta đang đứng trước mặt hắn.

Chính Huy mang đến thứ ta thích nhất, mang đến bó hoa vàng nhỏ còn vương sương mai và chú rùa nhỏ màu xanh lục, chỉ có điều những giọt lệ của hắn đã khiến sương mai không còn trong suốt.

Không biết có phải vì người và quý khách biệt hay không, mà ta không nghe được hắn nói gì, chỉ nhìn thấy từng hàng lệ đang rơi. Đến giờ, làm những việc này còn có ý nghĩa gì? Nhìn thấy hắn đến đây chỉ khiến ta càng thêm phần nộ, càng thêm uất hận.

Không biết có phải do oán khí quá nặng, mà cả gia đình chúng ta không thể nào đi đầu thai được. Hơn nữa phụ thân nương và các huynh tỉ tẩu tẩu, còn không ngừng phải chịu đựng con thống khổ và oán hận lặp đi lặp lại khi cái chết đến với họ, ta dù không đến nỗi như vậy, song cũng không cách nào thoát khỏi sự giày vò của thù hận và đau lòng.

Cho đến một ngày, có một người nhẹ nhàng nói với ta: “Đồng ý với ta một điều kiện, ta sẽ giúp ngươi báo thù, đến lúc đó người nhà của ngươi sẽ được đầu thai chuyển thế, không còn phải chịu đựng sự thống khổ nơi đoạn đầu đài . . . ”

Ta không nhìn được hình dáng của hắn, song lại tin tưởng vào lời hắn nói. Bởi vì ta không còn lựa chọn nào khác, căn bản không ai có thể giúp được ta.

*

Một nghìn năm qua đi, Chung gia chúng ta đã phải chịu đựng thống khổ suốt một nghìn năm.

Nhưng kẻ đó không hề lừa gạt ta, ta được giải thoát ra khỏi mười ba lời nguyên, hơn nữa còn gặp được hắn — cái kẻ đã khiến gia đình ta đau đến đứt gan đứt ruột. Ta ngày nào cũng nghĩ xem nên trừng phạt hắn thế nào, đã nghĩ suốt một nghìn năm nay.

Ngày đó lúc gặp hần, ta nhìn thấy ánh sáng lấp lánh trong mắt hần, ta cứ ngỡ hần đã nhận ra mình. Song vừa nghĩ vậy ta liền cười nhạo bản thân mình, hần sớm đã không còn là hần của nghìn năm trước, làm sao có thể nhớ nổi một Chung Mạn Hà nhỏ bé như ta.

Sau khi gặp lại hần lần nữa ta mới biết, hóa ra kiếp này hần tên là Trình Phong. Bất luận hần có tên gì, ta nhất định phải dùng máu của hần để rửa sạch oán khí của chúng ta. Kẻ thần bí giấu mặt kia đã từng nói, chỉ có như vậy mới có thể khiến cho gia đình chúng ta được đầu thai chuyển kiếp, kết thúc hết những thống khổ lâu nay, cũng có thể hóa giải hoàn toàn thù hận trong lòng ta.

Còn làm bằng cách gì ư? Ta cũng muốn khiến hần phải nếm sự thống khổ ở kiếp trước của ta, để hần biết được bị một người mình tin tưởng bán đứng trái tim sẽ đau nhức thế nào, sẽ chua xót thế nào.

Ta muốn hần cảm nhận sự hoảng sợ và tuyệt vọng trước lúc chết. Cái tên bảo vệ nào đó, chẳng qua chỉ là để cảnh cáo hần, rằng đó chính là kết cục chờ đợi hần.

Ha ha, cứ nghĩ tới gương mặt trắng bệch vì sợ hãi của hần, là ta lại thấy vui sướng vô cùng!

Ha ha, cứ nghĩ tới gương mặt trắng bệch vì sợ hãi của hần, là ta lại thấy vui sướng vô cùng! ~

*

Không biết có phải là do ý thức còn lưu lại từ kiếp trước, mà kế hoạch của ta tiến hành vô cùng thuận lợi. Thật không ngờ hần nhanh như vậy đã rơi vào cái bẫy ta bày ra, có điều, ta không có quá nhiều thời gian để lãng phí, bởi vì càng kéo dài thời gian thì người nhà của ta càng phải chịu nhiều thống khổ hơn.

Dù sao, ta cũng không muốn chơi đùa với hần thêm nữa.

Tên Dịch Đạo pháp sư ở bên cạnh Chính Huy khiến ta bất an, mặc dù mới nhìn qua, thì hần cũng chỉ như những pháp sư bình thường khác. Song, trên người hần còn cất giấu một sức mạnh khiến ta không cách nào bớt lo lắng. Hơn nữa, nếu ta có chuyện gì, thì người nhà của ta, phụ thân và nương ta, tất cả phải làm thế nào? Vĩnh viễn chịu thống khổ sao? Không, ta không thể để mình mạo hiểm như thế.

Sau đó lại thêm một cô gái tên Bách Phú đến đây, ta biết cô ta là ai, cũng biết những việc trước đây của cô ta, chỉ là bản thân cô ta hiện giờ vẫn không rõ những điều đó. Đã từng, ta hận cô ta, vì chính cô ta là kẻ đã mang lại nạn thảm sát diệt môn cho Chung gia chúng ta.

Nhưng, hiện giờ không thể nữa, vì ta đã hiểu . . . .

Dù ta là chủ hồn trời buộc cô ta, nhưng trong lòng ta thực sự không muốn hại cô ta, bởi vì thứ ta muốn không chỉ có tự do. Chỉ cần người nhà chúng ta được thoát ra khỏi nỗi thống khổ không ngừng lặp đi lặp lại, là ta có thể biến mất rồi.

Có lẽ đây chính là số mệnh của ta.

Chẳng dễ dàng gì mới tìm được cơ hội để xuống tay, song lại bị một kẻ kỳ quái phá hỏng kế hoạch của ta. Kẻ này khiến ta nghĩ thấy được mùi vị nguy hiểm, cũng giống như Dịch Đạo, ta không thể nhìn thấy được kiếp trước của hần, những việc trước đây của hần, thậm chí còn không thể cảm nhận được sức mạnh của hần.

Đối mặt với kẻ này, ta chỉ đành trốn đi. Nếu không, bất cứ lúc nào cũng sẽ bị sức mạnh không lường được của hần nuốt mất.

Khi nhìn thấy Chính Huy một mình đi tới đây, ta còn ngỡ kế hoạch của mình đã thành công. Khi hần run rẩy bước qua con đường máu, ta lần đầu tiên thấy tim mình mềm đi, thậm chí còn có mâu thuẫn không biết liệu mình có xuống tay được nữa không. Có điều cứ nhìn thấy phụ thân nương và các huynh tỉ tâu tẩu đáng thương của ta, là ta lại biết mình không hề lựa chọn sai.

Vào giây phút con dao kia cắm vào thân thể Chính Huy, nó cũng đã cắm vào cả trái tim ta.

Nụ cười là, chính vào lúc ta muốn hi sinh chính mình để cùng được ra đi với Chính Huy thì lại phát hiện ra, hóa ra ta đã rơi vào một cái bẫy. Đương nhiên ta phẫn nộ, oán khí tích tụ suốt nghìn năm nay đã bộc phát ra, ta căn bản không thể khống chế được, cũng không muốn kìm nén nữa.

Ta phải giết chết chúng, mặc dù biết mình có thể không làm được điều đó. Còn gì phải sợ hơn nữa, cùng lắm thì chỉ là tan biến, đã chết một lần, đau đớn suốt nghìn năm, còn có gì có thể khiến ta sợ hãi hơn?

Vậy mà, khi Chính Huy che chắn trước mặt ta, dùng thân thể để chống đỡ thanh kiếm đen có thể hủy diệt ta bất cứ lúc nào kia, ta đột nhiên nhớ tới những ngày tháng vui vẻ thời thơ ấu: cùng Chính Huy lên giấu cha trốn đi bắt dê mèn, kết quả ta lại bị vấp ngã, còn bắt hần phải công ta về nhà; khi chúng ta cùng ra ngọn núi phía sau nhà hần đi bắt thỏ con, kết quả ngược lại còn bị nó cắn cho một phát, hần còn nhanh nhẹn nhanh miệng nói với ta chẳng đau chút nào; khi ta không cẩn thận để đổ mực lên bức họa mà phụ thân thích nhất, Chính Huy đã đứng ra gánh tội giúp ta, còn bị phụ thân đánh cho một trận thật đau . . . .

Những giọt máu rơi xuống từ trên người Chính Huy giống như chiếc chìa khóa, nhất thời đánh thức bản thân ta. Đến lúc đó ta mới phát hiện ra, kỳ thực ta chưa bao giờ hận qua chàng. Cái mà ta nghĩ là hận đó, chỉ là biến thân của tình yêu mà thôi. Hóa ra khoảng cách giữa yêu và hận lại gần như vậy, chỉ cách nhau có một sợi dây.

Giống như Dịch Đạo đã nói, sự tỉnh ngộ của ta đã giải thoát hết cả gia đình ta, hóa ra nỗi đau khổ mà họ phải chịu đựng là vì chấp niệm của chính ta.

Khi ta buông được xuống, họ cũng được giải thoát!

Hiện giờ ta đã không còn ước nguyện nào khác, chỉ hi vọng mình có cơ hội được đầu thai chuyển kiếp, kiếp sau nếu có cơ hội gặp lại chàng, ta sẽ làm một thê tử tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 175: Quyển 5 - Chương 174: Hậu Ký

Khi ta buông được xuống, họ cũng được giải thoát!

Hiện giờ ta đã không còn ước nguyện nào khác, chỉ hi vọng mình có cơ hội được đầu thai chuyển kiếp, kiếp sau nếu có cơ hội gặp lại chàng, ta sẽ làm một thê tử tốt nhất. ~

*

Dựa theo lời kể của Mạn Hà, Bách Phú đã tìm được một bình sứ cổ tròn dưới lớp ván gỗ dài trong Từ Đường. Sau đó, Mậu Ly lấy tìm thấy trong bình sứ một lệnh bài, trên đó có viết một chữ “Trảm” lớn màu đỏ tươi.

Mậu Ly đem Mạn Hà nay đã cam tâm tình nguyện bị thu phục thu vào bên trong pháp bảo của mình, Trình Phong cứ chăm chú nhìn theo chiếc bình trong tay Mậu Ly, ánh mắt đó khiến Bách Phú dù chỉ là người ngoài cuộc cũng thấy đau lòng.

Tiếp đó, Bách Phú đem những việc mình biết về câu chuyện của Mạn Hà kể cho Trình Phong. Trình Phong sau khi nghe xong càng thêm trầm mặc, thân thể cứng ngắt, dùng lực nắm chặt chiếc lệnh bài trong tay mình giống như muốn đem nó nghiền nát ra vậy.

Bách Phú cũng không còn lòng dạ nào để ý nhiều hơn đến Trình Phong, cô hiện giờ vẫn đang suy nghĩ về lời nói của Mạn Hà: Mạn Hà nói quen biết cô ư ? Vào một nghìn năm trước đây? Theo lời ám thị của cô ấy, thì hình như chính cô là người có liên quan trực tiếp đến đại nạn của Chung gia.

Khi đối mặt với Trình Phong, Bách Phú đã giấu nhem chuyện này. Cô thực sự không dám tin rằng sự thống khổ của Trình Phong hóa ra lại chính do mình mang tới.

Nghe qua lời giải thích của Dịch Đạo, Trình Phong rốt cuộc đã biết chỉ cần mười ba lời nguyên trên người Bách Phú được giải, là Mạn Hà có thể đi đầu thai. Mặc dù bọn họ đã hai kiếp liền không có duyên phận, nhưng ít nhất cũng có thể được gặp nhau ở kiếp sau, điều này cũng khiến Trình Phong được an ủi ít nhiều.

Trên đường đi về nhà, Trình Phong rốt cuộc cũng mở miệng hỏi được vấn đề khiến anh ta suy nghĩ: “Mọi người làm thế nào mà biết được Tề Kỳ ... ..Mạn Hà có vấn đề?”

Dịch Đạo nhún nhún vai với Trình Phong rồi nói: “Kỳ thực tối hôm đó khi anh đưa cô ấy về nhà tôi đã cảm thấy có gì đó không ổn, có điều cuối cùng vẫn là Mậu Ly vén bức màn bí ẩn của chuyện này lên.”

Sau đó, Bách Phú lại lần nữa kể về chuyện này.

Hóa ra, ngày hôm đó Mậu Ly sau khi mời mọi người ăn cơm xong, bèn đưa Bách Phú tới một căn nhà hoang phế đã lâu. Ngôi nhà hoang cũ này ít nhất cũng đã mấy năm không có người động vào, chiếc khóa to cũ rỉ sét vẫn khóa chặt bên trên, còn bị phủ không ít bụi bặm, thực không rõ còn mở ra được nữa hay không.

“Anh nói sẽ đưa tôi đến một nơi, chính là nơi này sao?” Bách Phú không hiểu gì nhìn nhìn căn nhà cũ nát như sắp đổ đưa trước mắt mình hỏi.

Mậu Ly nhìn nhìn bộ dạng chán ngán đang chu miệng hỏi của Bách Phú cảm thấy vô cùng đáng yêu, nhin không được mà hơi nhếch bờ môi, kiên nhẫn giải thích cho Bách Phú: “Nơi này chính là nơi ở của Tề Kỳ, vừa nãy ăn cơm tôi đã hỏi anh ta địa chỉ, cô cũng nghe rồi đấy.”

“Thật ư?” Lời nói của Mậu Ly khiến Bách Phú quá kinh ngạc, nơi này lẽ nào lại là nơi của người ở? Đáng tiếc sau khi nhìn kỹ tám biển trên cửa nhà, Bách Phú trầm mặc hẳn.

“Đây là chuyện gì chứ?” Bách Phú hồ nghi hỏi.

“Cô còn chưa hiểu sao?” Mậu Ly dùng ánh mắt thâm sâu nhìn vào Bách Phú: “Tề Kỳ, căn bản không phải là con người. Còn những gì Trình Phong và mọi người ban nãy nhìn thấy tất cả chỉ là giả, bao gồm cả việc Tề Kỳ bị bắt cóc đi.”

“Cô còn chưa hiểu sao?” Mậu Ly dùng ánh mắt thâm sâu nhìn vào Bách Phú: “Tề Kỳ, căn bản không phải là con người. Còn những gì Trình Phong và mọi người ban nãy nhìn thấy tất cả chỉ là giả, bao gồm cả việc Tề Kỳ bị bắt cóc đi.”

*

Bách Phú nhất thời kinh ngạc: “Sao có thể như vậy được? Cô ấy còn cùng chúng tôi câu tôm, cùng nướng thức ăn cơ mà! Hơn nữa, Trình Phong đối với cô ấy tốt như vậy.”

Để chứng minh rằng có lẽ Mậu Ly đã sai lầm, Bách Phú tự mình đi dọc con đường đó, gõ cửa hỏi từng nhà. Song tất cả mọi người đều nói với cô, con đường này không có ai tên gọi Tề Kỳ cả, mười năm nay không có một ai.

*

“Sau đó thì tôi gọi điện thoại cho Dịch Đạo.” Bách Phú nói tiếp với Trình Phong: “Chúng tôi biết mục đích của cô ấy là muốn đưa anh vào tròng, nên mới để Dịch Đạo giả vờ bị anh đánh lừa, rồi chúng tôi bám theo phía sau. Chúng tôi không hề muốn giấu anh, chỉ muốn giúp mà thôi. . . .”

Sắc mặt của Trình Phong suốt này giờ không có mấy biến chuyển, chỉ dùng âm thanh trầm thấp biểu thị muốn đi tới nhìn lại căn nhà cũ kia một chút. Tâm tình của anh ta vẫn tẻ vô cùng, đến xe của mình cũng vút lại chẳng quan tâm, cũng may, vì nếu để anh ta lái xe lúc này, e là khó mà lái được cho đành hoàng.

Mậu Ly lãnh đạm nhìn Trình Phong một cái qua gương chiếu hậu, sau đó chuyển hướng xe đi tới khu vực căn nhà cũ kia.

“Không sai, chính là nơi này.” Trình Phong cười khỏ nhẹ sờ lên cánh cửa gỗ cũ kỹ, giống như không nở ròi. Chỉ đáng tiếc là cánh còn đây mà người giữ đầu, đã không còn như cũ.

Dừng lại đó hồi lâu, Trình Phong mới quay người lại, dùng ánh mắt gần như cầu khẩn nhìn vào Mậu Ly hỏi: “Tôi . . . .còn có cơ hội gặp lại cô ấy không? Cô ấy liệu có phải chịu đựng đau khổ nữa không?”

Mậu Ly ngạc nhiên, không nói câu nào.

Có lẽ vì không thể chịu được đáng về đáng thương của Trình Phong, Dịch Đạo vỗ vỗ vai anh ta nói: “Yên tâm đi, anh còn chưa nhìn ra sao? Pháp lực của người anh em này rất phi phàm, Mạn Hà của anh giao cho anh ta thì có thể hoàn toàn yên tâm được. Hơn nữa không phải tôi đã nói với anh rồi hay sao? Dù cho kiếp này không có duyên, nhưng kiếp sau vẫn sẽ gặp lại, đây gọi là số mệnh . . . .”

Nghe Dịch Đạo nói vậy, Bách Phú đột nhiên mở miệng hỏi: “Duyên phận kiếp này với kiếp trước có quan hệ rất chặt chẽ sao?”

“Đúng thế.” Dịch Đạo lập tức gật đầu nói: “Có lúc nào cô có cảm giác một ai đó rõ ràng cô mới chỉ gặp một lần, song lại thấy vô cùng quen thuộc chưa?”

Thấy Bách Phú gật gật đầu, Dịch Đạo lại nói: “Vậy không chừng người đó ở kiếp trước cô đã quen rồi, dù cho không phải người cô yêu thương, cũng sẽ có thể là bạn bè, người thân hoặc kẻ thù. . . .”

“Thật vậy sao?” Bách Phú tự mình lẩm bầm câu này, vô lực cúi đầu xuống. Kỳ thực khiến cô có cảm giác này chỉ có một người mà thôi, nhưng người này lại chẳng hề thuộc về cô.

Mậu Ly lãnh đạm nhìn Bách Phú một cái, rồi lại chậm rãi dời ánh mắt đi, vẫn như lúc bình thường, khiến người ta khó mà dò đoán được tâm cơ.

Trong bốn người họ, chỉ có Dịch Đạo là vẫn nói không ngừng, cũng không biết anh ta sao lại hưng phấn đến thế. Lần đầu tiên, Dịch Đạo tiến sát lại gần Mậu Ly, nhìn gương mặt nghiêm nghị tuấn mỹ của anh ta mà cảm thán: “Mậu Ly, anh được đây, thực không ngờ chỉ trong thời gian ngắn như thế mà anh đã lại tiến bộ hơn nhiều rồi. . . .còn cả thanh kiếm nhỏ màu đen kia nữa! Đó là dùng pháp lực để biến ra đúng không? Thực lợi hại quá mà!!! . . .

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lờ Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 176: Quyển 5 - Chương 175: Đồng Mộng

* Đồng Mộng : Cùng một giấc mơ

Gần đây tâm tình của Kỳ Nhan đúng là đã khá hơn rất nhiều, bất cứ ai có mắt cũng đều có thể nhìn ra được sự vui vẻ được phát ra từ bên trong nội tâm của cô . Lần này Lăng lão gia đến đây đã làm xoay chuyển hoàn toàn mối quan hệ của cô với Lăng Hạo, mà cô cũng đã được Lăng lão gia đích thân thừa nhận là cháu dâu duy nhất.

Cứ nghĩ tới đây, trong lòng Kỳ Nhan lại vô cùng mãn nguyện. Mặc dù thái độ của Lăng Hạo vẫn không rõ ràng như cũ, song ít nhất mỗi khi có Lăng lão

gia ở bên cạnh, Lăng Hạo cũng không dám phản đối lại câu nào.

Lăng Hạo lúc bình thường có vẻ lạnh lùng khó gần, nhưng từ trong xương cốt anh ta lại là một người cháu vô cùng hiếu thuận, nhất là khi phải đối mặt với Lăng lão gia. Ông nội nói một, Lăng Hạo tuyệt đối sẽ không nói hai. Dù gì Lăng Hạo cũng là đứa cháu mà Lăng lão gia đã đích thân nuôi nấng từ tấm bé, điều này khiến tình cảm ông cháu cũng sâu đậm, hoàn toàn vượt xa với tình cảm ông cháu thông thường, thậm chí có lẽ còn vượt xa cả tình phụ tử.

Kỷ Nhan cười với gương mặt đã được hóa trang hoàn hảo trong gương của mình, mặc dù đây là thủ đoạn thấp hèn nhất, nhưng chẳng có thứ gì quan trọng hơn việc giữ Lăng Hạo ở bên cạnh cô cả, dù cho mối tình này có là sự đau khổ cầu xin hay dùng thủ đoạn bỉ ổi để đổi lại, cô cũng không quan tâm. Nhất là khi đối thủ lại là cô ta : Trần Bách Phú!

Bôi lên lớp son môi màu hồng, thời son này là lần trước khi cùng đi mua sắm với Lăng lão gia, cô được Lăng Hạo mua cho. Vì thế mấy ngày gần đây, Kỷ Nhan đều dùng thời son môi này. Trước đây cô chưa từng thử dùng, thực không ngờ màu sắc này cô bôi lên lại cũng đẹp đến vậy. Khoác thêm một bộ trang phục âu màu trắng, Kỷ Nhan bước ra ngoài cửa.

Hôm nay lại là Lăng Hạo đến đón cô, đương nhiên, đây cũng chính là do Lăng lão gia dặn dò. Lăng lão gia còn đặc biệt chọn riêng cho Kỷ Nhan một căn biệt thự độc lập xinh đẹp tĩnh lặng, chuẩn bị sau khi sửa sang xong xuôi sẽ để hai người họ dọn qua bên đó. Hơn nữa trong khoảng thời gian này ông cũng không có ý định rời đi, có lẽ muốn an tâm tĩnh dưỡng ở nơi này đợi chất nọc ra đời.

Nhìn Lăng Hạo khí chất anh tuấn trên xe, Kỷ Nhan nhìn không được cười một cái, còn tự nhủ: “Dù cho không giữ được trái tim anh, chỉ cần giữ được người anh cũng tốt.”

Vừa bước vào cửa khách sạn, Lăng Hạo và Kỷ Nhan đụng ngay phải Bách Phú.

Lăng Hạo nhìn Bách Phú gương mặt tiêu tụy, hít sâu một hơi, anh ta dường như muốn nói gì đó, song lại không thể nói ra được. Kỷ thực anh ta hiện giờ muốn gặp nhất chính là Bách Phú, song không muốn gặp nhất, cũng lại chính là cô. Còn Bách Phú cũng có tâm tình y hệt anh ta, vừa hi vọng gặp được người, lại vừa sợ hãi khi gặp phải người.

Hai người họ lúc nhìn thấy nhau, luôn ai giữ nặng tâm tình người nấy. Hai bên vừa trốn tránh ánh mắt của nhau vừa cố không nhìn đến nhau, lại càng dễ lộ ra nhịp tim rối loạn và ám muội trong hành động.

Kỷ Nhan là một cô gái thông minh, trực giác của nữ giới nói với cô tình cảnh hiện giờ hoàn toàn chẳng hề có lợi cho cô chút nào. Vì thế cô mỉm cười chào hỏi Bách Phú một cái, sau đó nhanh chóng kéo Lăng Hạo rời đi.

Hai người họ như vậy, tất cả chỉ vì một giấc mơ.

Hai người họ như vậy, tất cả chỉ vì một giấc mơ. ~

*

Sau khi được Mậu Ly giải thoát chú hồn lần nữa, thân thể Bách Phú yếu đi không ít. Suốt cả ngày, cô ngủ mê mết, rồi mơ một giấc mơ vô cùng cổ quái.

Trong mơ, Bách Phú lại gặp Lăng Hạo. Ở nơi không rõ là nơi đâu kia, chỉ có hai người họ. Nơi này không có những mối quan hệ phức tạp, không có những đám người xô bồ, càng không có đô thị phồn hoa, nếu có chỉ là tình ý và sự thoải mái.

Hai người họ cứ như vậy nắm lấy tay nhau, lặng lẽ bước về phía trước, xuyên qua một thảm cỏ hoa dại đang nở rộ... ..

Cùng lúc đó, Lăng Hạo cũng nằm mơ giấc mơ hệt như Bách Phú, hơn nữa còn cùng cô trải qua sự yên tĩnh hiếm có và con rung động không cách nào không chế trong tim. Bản thân anh ta trước giờ cũng chưa từng biết, hóa ra chỉ cần nắm tay cũng có thể khiến cho anh ta mãn nguyện và hạnh phúc đến vậy. Hơn nữa cái cảm giác này, là lần đầu tiên anh ta cảm nhận được.

*

Vào đến văn phòng, trông lòng Lăng Hạo dần bình tĩnh hơn. Nghĩ tới việc vừa rồi khi gặp Bách Phú trái tim đập nhanh đến nhường nào, bản thân anh ta lại cảm thấy thực không thể tin được, thậm chí còn đông đầy nghi vấn.

“Đó chỉ là một giấc mơ mà thôi! Hơn nữa đâu có thực sự xảy ra!”

Lăng Hạo không ngừng nhắc nhở bản thân, nhưng càng khẳng chế không cho mình nghĩ tới, thì lại càng suy nghĩ về chuyện đó nhiều hơn. Vì vậy, Lăng Hạo bèn bật bài hát gần đây anh ta hay nghe : kỷ niệm của chúng ta (về bài hát này, sẽ có một phần ngoại truyện riêng nha)

Trong lời ca bi thương, Lăng Hạo lại nhớ về nơi trong giấc mơ kia. Nơi đó quen thuộc đến vậy, giống như anh ta đã từng đi qua nơi đó vậy. Sau đó hồi ức lại đáng ghét bị cắt ngang, Lăng Hạo chẳng còn cách nào đánh bỏ cuộc. Vừa hay đến giờ họp.

Do đã lâu anh ta không lộ diện, nên cuộc họp lần này đương nhiên không thể vắng mặt. Lăng Hạo ngồi ở vị trí trung tâm lắng nghe các giám đốc bộ phận báo cáo tình hình, mà lúc này trên người anh ta đang phát ra một loại khí chất lãnh đạo khó mà che dấu, ít nhất cũng khiến cho Kỷ Nhan khó mà dời mắt. Kỷ Nhan chăm chú nhìn Lăng Hạo từ trên xuống dưới, từ tận sâu trong đáy lòng tự hào vì anh ta, bất cứ lúc nào cô cũng đều cảm thấy vì Lăng Hạo dù có phải làm gì cũng đáng cả.

Sau khi nghe các bộ phận khác báo cáo xong, Lăng Hạo đột ngột xoay người về hướng Tô Vi Tín: “Tô tổng, bộ phận của ông thì sao, gần đây hoạt động vẫn như bình thường chứ? Có gặp khó khăn gì không?”

“Hà? Anh gọi tôi?” Tô Vi Tín vô cùng ngạc nhiên hỏi ngược lại.

Tất cả mọi người, kể cả Lăng Hạo đều kinh ngạc. Cái ông Tô Vi Tín này đúng là chẳng hiểu nghĩ thế nào, mà hôm nay đã biết rõ sẽ có cuộc họp, còn mặc cái áo sơ mi nhàu nát thế kia, đầu cũng như đồng cỏ khô, làm anh ta suốt nửa thì không thể nhận ra được. Lẽ nào đây chính là vị Tô tổng lúc trước luôn ăn mặc vô cùng chín chu, tao nhã mà có khí chất đầy ư?

Lăng Hạo hít sâu một hơi, sau đó lại đặt ánh mắt lên người Tô Vi Tín nhẫn nại nói tiếp: “Tôi đương nhiên là đang hỏi ông đấy, Tô tổng. Xin ông trong cuộc họp chú ý một chút có được không?”

“Oh, không vấn đề! Kỳ thực tôi cũng có rất nhiều ý kiến!” Tô Vi Tín đứng thẳng dậy, bộ dáng đầy cảm phẫn: “Tôi thấy khách sạn của chúng ta quả thực đang quá lãng phí! Rõ ràng là ban ngày, mà sảnh khách sạn còn bật nhiều đèn đến vậy, phải biết tiền điện của khách sạn chúng ta đắt hơn gấp mấy lần tiền điện mà người dân thường vẫn dùng ... ..” (đã cắt bớt khoảng 5000 chữ)

Sau khi Tô Vi Tín thờ phỉ phò kết thúc bài thuyết giáo dài đằng đẵng, đến Kỷ Nhan cũng phải thu ánh mắt về nhìn sang phía ông ta. Những người khác lại càng mở to miệng, gương mặt rõ ràng là vẻ không thể tin được.

Lăng Hạo trầm mặc hồi lâu một mặt vừa lắng nghe xem lời này của Tô Vi Tín còn có ý gì khác, một mặt vẫn lạnh lùng hỏi: “Tô tổng không biết từ lúc nào lại quan tâm đến vấn đề tiết kiệm như thế này? Không phải ông đã nói, chúng ta là khách sạn cao cấp, có vài thứ tiền không thể tiết kiệm được hay sao?”

“Tôi đã nói thế sao?” Tô Vi Tín ngạc nhiên, giống như đang cố gắng nhớ lại, có điều cuối cùng ông ta hình như vẫn không thể nhớ được, lại đập bàn một cái, lớn giọng nói: “Chuyện trước đây tôi đã không thể nhớ được nữa, bất luận là ai cũng thế, sau này không được lãng phí như thế nữa! Nếu không thế nào cũng bị sét đánh chết!”

Khi Tô Vi Tín phát ngôn, Lăng Hạo cứ nhìn chăm chú vào gương mặt ông ta, hi vọng có thể nhìn ra được chút giả dối nào trên đó. Song Tô Vi Tín lúc này gương mặt đang tức giận đến đỏ hết cả lên khiến Lăng Hạo biết, ông ta không hề giả dối. Có điều dùng câu “bị sét đánh chết” có phải là khoáng trương quá rồi không?

Còn chưa đợi Lăng Hạo lên tiếng, Tô Vi Tín lại bất ngờ chậm rãi ngồi xuống ghế, còn không ngừng vỗ vỗ ngực mình lẩm bẩm: “Lãng phí quá, lãng phí quá... ..”

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Quyển 5 - Chương 176: Quỷ Keo Kiệt (01)

Còn chưa đợi Lăng Hạo lên tiếng, Tô Vi Tín lại bất ngờ chậm rãi ngồi xuống ghế, còn không ngừng vỗ vỗ ngực mình lẩm bẩm: “Lãng phí quá, lãng phí quá... ..”

*

Lăng Hạo vừa về đến văn phòng làm việc, đã nhận được điện thoại của bộ phận phục vụ khách hàng.

“Ông Tô Vi Tín này không bị làm sao đấy chứ?” Lăng Hạo tức giận vút ống nghe điện thoại trên tay xuống bàn, giọng nói thôi cũng khiến cho Kỷ Nhan bị giật mình: “Ông ta dám cho người tắt đèn trên hành lang đi! Đây là khách sạn cao cấp, kiểu phục vụ thế này làm sao có thể! Để lỗi đi tới om om, rồi cuộc khiến cho khách hàng không cẩn thận bị trượt ngã, đang phàn nàn hết cả lên!”

Cứ nghĩ tới Tô Vi Tín hôm nay trong phòng họp, Kỷ Nhan cũng vừa suy nghĩ, vừa nói: “Hôm nay Tô Vi Tín ông ta có vẻ gì đó lạ lắm, không nói đến biểu hiện của ông ta, mà chỉ cần nhìn cách ăn mặc cũng có cảm giác như ông ta đã biến thành một người khác, căn bản không còn là ông ta như bình thường nữa.”

“Được rồi, không nghĩ nữa, đi ăn cơm đã. Hôm nay chúng ta phải đến nhà ăn nhân viên, xem xem có gì cần phải cải tiến hay không. Ông đã nói, tuyệt đối không thể đối xử không tốt với nhân viên.”

Ai mà ngờ, lúc hai người họ tới nhà ăn, lại đụng phải Bách Phú gương mặt đỏ bừng, đang vô cùng gượng gạo. Còn ngồi trước mặt Bách Phú, chính là Tô Vi Tín như đã biến thành một người hoàn toàn khác kia. Bách Phú đang tròn tròn mắt, đến chớp cũng không chớp một cái chăm chú nhìn Tô Vi Tín, cứ như đang nhìn một người xa lạ vậy. Cô cứ bất an không ngừng lấy bàn chân đập đập lên mặt đất, bộ dạng rõ ràng hận lúc này không thể chui xuống lỗ đi cho rồi.

Nhìn thấy Bách Phú đang khó xử, Lăng Hạo chẳng hề suy nghĩ đã bước chân về phía đó. Ngồi xuống bên cạnh Bách Phú, còn Kỷ Nhan đành phải bắt đắc dĩ ngồi xuống bên cạnh anh ta.

Đôi mắt Lăng Hạo chăm chú đối diện với Tô Vi Tín đang ăn như hùm như hổ đói, trong lòng thầm than, thực không ngờ một Tô Vi Tín trước nay luôn trọng hình thức mà giờ lại có kiểu ăn uống như thế này! Cứ như nạn dân bị bỏ đói mấy hôm vậy.

Sau khi ăn xong, bên miệng Tô Vi Tín còn dính lại không ít vệt dầu mỡ. Bách Phú thấy thế vội vã đưa một tờ giấy ăn sang cho ông ta, nào ngờ Tô Vi Tín lại không dùng đến, ngược lại còn cẩn thận gấp tờ giấy đó, sau đó cất vào trong túi áo, giống như đó không phải là giấy ăn, mà là một tờ séc vậy! Tô Vi Tín dùng tay áo lau lau miệng, sau đó miễn cưỡng đứng lên nói với Bách Phú: “Cảm ơn cô, Bách Phú. Cô đúng là một cô gái tốt.”

“Oh.” Bách Phú hoảng hốt gật gật đầu, không thể nói thêm được câu nào.

“Sao thế Bách Phú?” Lăng Hạo ghé sát lại bên tai Bách Phú hỏi nhỏ, hoàn toàn không để ý tới dáng vẻ của Kỳ Nhan bên cạnh mình lúc này.

Liếc Lăng Hạo một cái, Bách Phú ngượng ngùng lí nhí nói ra mấy chữ: “Tô tổng ông ấy thực không ngờ còn ăn phần com mà tôi để thừa.”

“Hả?” Lăng Hạo và Kỳ Nhan cùng choáng hết cả người.

“Cô nói, phần com thừa cô không ăn nữa, Tô tổng ông ta giúp cô ăn hết sao?” Kỳ Nhan do dự hỏi.

Bách Phú gật gật đầu, đến trên gương mặt cô cũng là vẻ kinh ngạc không cách nào che giấu được. Lăng Hạo ngó nhìn Tô Vi Tín lúc này lại đang lén lút đi chăm chú nhìn vào đĩa thức ăn của người khác, ông ta dường như trong chốc lát già đi rất nhiều, mái tóc đã lâu chưa được chăm chút giờ lổm đổm không ít sợi bạc, đằng sau lưng cũng hình như hơi gù lên. Lăng Hạo lần đầu tiên cảm thấy, kỳ thực con người này hình như không hề đáng ghét đến vậy.

Vừa quay về văn phòng, Bách Phú đã nhìn thấy Mậu Ly chỉ chuyên đến đây tìm cô.

“Sao anh lại đến đây?” Bách Phú có chút lạ lùng nhìn anh ta. “Mấy hôm trước anh mệt như thế, nên ở nhà nghỉ ngơi mới đúng chứ. Đến tôi còn mệt gần chết đây.”

Nói xong, Bách Phú không chút sức lực ngáp một cái rồi to, một chút hình tượng thực nữ cũng không giữ lại được.

Mậu Ly cũng cười cười, gương mặt anh tuấn giống như có làn gió xuân thổi qua, gần đây anh ta càng lúc càng cười nhiều hơn, mặc dù lần nào cũng chỉ là lướt nhẹ qua. Mậu Ly rất nhanh lại hồi phục sự lạnh lùng của mình: “Tôi không sao rồi, còn cô cũng nên nghỉ ngơi cho tốt đi. Kỳ thực tôi đến đây, là để tìm chú hôn lễ đối phó nhất trong mười ba lời nguyện. Nếu thuận lợi, thì có lẽ rất nhanh là có thể thu phục được nó rồi.”

“Kỳ thực tôi đến đây, là để tìm chú hôn lễ đối phó nhất trong mười ba lời nguyện. Nếu thuận lợi, thì có lẽ rất nhanh là có thể thu phục được nó rồi.” ~

*

“Thật sao?” Bách Phú vui đến nổi suýt nữa thì nhảy cả lên. “Anh đã tìm thấy rồi sao?”

“Thật.” Nói xong, Mậu Ly dùng hàm hất hất về phía bên trong văn phòng.

Lần này, Bách Phú hoàn toàn hiểu ra: “Là ông ta sao?” Ngón tay Bách Phú chỉ về phía Tô Vi Tín, thấy Mậu Ly gật đầu, cô lúc này mới hiểu tại sao Tô Vi Tín lại có sự thay đổi lớn nhường đó.

“Thảm nào ....”

“Sao thế?”

“Tại anh không biết đấy, bữa trưa hôm nay ông ấy đã ăn hết cả phần com thừa của tôi nữa.”

Nhìn gương mặt Bách Phú hơi nhăn lại, Mậu Ly nhìn không được lại mỉm cười: “Chẳng kỳ lạ chút nào, vì kiếp trước ông ta là một con quỷ keo kiệt mà, đến thức ăn nấu mỗi ngày, ông ta cũng phải đếm đi đếm lại, tuyệt đối không thể nấu quá 6 cọng rau.”

“Á, thế thì ăn kiểu gì?” Bách Phú há hốc miệng. “Vậy sau đó ông ta vì sao mà chết?”

“Do ông ta nhất thời không cẩn thận làm mất một đồng tiền, lại cứ ngỡ là đứa con trai ăn trộm. Trong lúc giận dữ, đã giết chết mất đứa con. Vợ ông ta quá đau thương tuyệt vọng, nên đã ôm xác đứa con mà tự vẫn. Song chẳng ai ngờ được là, sau đó ông ta lại chẳng hề thương nhớ gì vợ con mình, mà ngược lại vẫn canh cánh trong lòng về đồng tiền kia, kết quả cứ thế bị tức mà chết.”

“Thực giống như xem một vở kịch.” Bách Phú than thở, bất giác mà nhớ lại một vở kịch có tên gọi: “Một đồng tiền.”

Chỉ vì một đồng tiền, lẽ nào ông ta lại thực sự cảm thấy số tiền đó còn quan trọng hơn cả vợ và con mình hay sao?

Đột nhiên, Bách Phú như nhớ lại gì đó, nhìn chăm chăm vào Mậu Ly, kỳ quái hỏi: “Anh sao lại biết rõ thế, lại còn kể tường tận đến vậy.”

“Ừm... ..” Mậu Ly trả lời: “Tôi là đọc được ở trên cuộn da người.”

Lần này Bách Phú còn kinh ngạc hơn: “Trên cuộn da người còn viết về những thứ này hay sao?”

Bách Phú ngai ngừng nhìn gương mặt đang kinh ngạc của Lăng Hao, đành phải kể lại lời Mâu Ly nói.

“Oh, là thế à. Vậy cô đã tìm thấy gì chưa?” Lăng Hạo gương mặt không chút biểu tình nhìn vào Bách Phú, trong mắt đọng đầy ý cười.

Bách Phú hai hàng lệ rơi lã lã đầu, thầm mắng mình đúng là đồ vô dụng nhất trên đời.

Lăng Hạo cúi đầu suy nghĩ, sau đó nói: “Thế này đi, cô cứ thử đi theo ông ta trước, xem xem có gì khác thường hay không. Tôi sẽ liên lạc với bà Tô, hỏi xem ông ta gần đây có thu thập hay cất giấu thứ gì đó như đồ cổ không nhé.”

“Được.” Bách Phú đáp lại, trong lòng cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Đi theo Tô Vi Tín, Bách Phú phát hiện thêm càng nhiều chuyện khiến cô kinh ngạc. Tô Vi Tín này sau khi khách hàng trả phòng, việc đầu tiên là bắt nhân viên phục vụ phòng đứng sang một bên, sau đó tự mình đi lấy hết những thứ đồ miễn phí của khách sạn như bàn chải đánh răng, dầu tắm gội hoặc dép đi trong phòng mà khách không dùng đến.

Không, không đúng. Bách Phú kinh ngạc nhìn thấy, Tô Vi Tín lại còn lấy cả bàn chải mà khách đã dùng vứt vào sọt rác ra, sau đó đối xử giống như với bảo bối đem cất vào trong túi áo mình.

Mấy giọt mồ hôi to như hạt đậu từ trên trán Bách Phú rơi xuống, thực không dám tưởng tượng ông Tô Vi Tín này còn làm ra được chuyện như vậy.

Không biết có phải vì chịu ảnh hưởng của Tô Vi Tín, mà đến hôm sau, không còn một nhân viên nào trong phòng ăn còn để thừa lại com nữa, cũng do tổng giám đốc đã làm một màn biểu diễn quá mức tốt đẹp trước mắt mọi người. Đây liệu có được tính là một việc làm tốt của ông ta hay không?

Nhìn Tô Vi Tín giờ như ông già, lúc nào cũng chất chất bốp bốp, Lăng Hạo đột nhiên có cảm hứng, bèn kể cho Bách Phú nghe một câu chuyện cười liên quan đến kẻ keo kiệt, câu chuyện như thế này: “Có hai cha con nhà nọ đều rất keo kiệt, cùng đến biển Đông để đi du lịch. Trên đường đi, hai người họ tới một bến phà. Hai cha con chẳng bỏ tiền mời người đưa sang, cùng xắn quần xắn áo định lội xuống nước băng qua bờ bên kia. Người cha bỗng bị trượt chân, rơi xuống nước, chớp mắt đã thấy sắp bị chìm xuống. Đứa con trai thấy thế hoảng hốt, vội vả gọi: Này, anh lái phà ơi, mau cứu cha tôi với! Tôi trả anh 30 đồng! Người lái phà lắc lắc đầu. Vậy thì trả 40 đồng, thế nào? Song người lái phà vẫn không chịu. Người cha lúc đó đã bị nước ngập đến sắp chết, vẫn cố gượng dựa vuron lên lần nữa, nói: Súc sinh! Nếu trả trên 50 đồng, thì tao trảm mình tự vẫn còn hơn!”

Bách Phú bị câu chuyện cười này của Lăng Hạo chọc cho cười vang, Kỷ Nhan lại đứng cạnh lạnh lùng quan sát, lúc này cô không bao giờ lại đi làm những chuyện thừa thãi, tự mình ngu xuẩn đẩy mình vào trận chiến cả.

May mà sự việc dưới sự giúp đỡ của Lăng Hạo tiến triển vô cùng thuận lợi, hơn nữa quả nhiên đúng như lời Mậu Ly đã dự đoán, Tô Vi Tín này đúng là đang sưu tầm những đồng tiền cổ, hơn nữa còn coi chúng như bảo bối mà cất giữ bên trong khung tấm kính của bức ảnh cưới. Nếu như không phải vợ ông ta cảm thấy dạo này ông ta vô cùng khác thường cổ quái, cho nên mới len lén để ý, thì có lẽ sẽ chẳng bao giờ tìm ra được nơi ông ta cất giấu những đồng tiền cổ đó mất.

Nếu như không phải vợ ông ta cảm thấy dạo này ông ta vô cùng khác thường cổ quái, cho nên mới len lén để ý, thì có lẽ sẽ chẳng bao giờ tìm ra được nơi ông ta cất giấu những đồng tiền cổ đó mất. ~

*

Mậu Ly thông qua những đồng tiền cổ này, mà thành công thu phục được chú hồn vừa đáng giận vừa đáng thương kia. Đáng tiếc khi Tô Vi Tín phát hiện ra hình tượng mà ông ta xây dựng bấy lâu nay đã mất hết thì trực tiếp ngắt tại chỗ, đương nhiên sau khi được bệnh viện kiểm tra, mới phát hiện ông ta bị thiếu dinh dưỡng và thiếu máu nghiêm trọng.

Đối với việc thu phục chú hồn này quá mức dễ dàng, khiến Bách Phú tới giờ vẫn có chút không thể tin được. Mậu Ly lại mỉm cười nói với gương mặt đang thất vọng của cô: “Không cần phải cố gắng lên, còn có nhiều kẻ đáng sợ hơn ở phía sau đợi cô đấy.”

Câu nói này lập tức khiến Bách Phú thay đổi sắc mặt, không biết nên vui mừng, hay nên lo lắng mới đúng.

Sự việc này dù đã kết thúc, nhưng ảnh hưởng đối với toàn thể khách sạn rõ ràng là khó mà xóa nhòa nhanh thế. “Ngăn chặn lãng phí” giờ đã trở thành câu nói cửa miệng của mỗi nhân viên, các khoản chi của khách sạn cũng nhờ có ý thức tiết kiệm này của nhân viên mà rõ ràng được giảm thiểu hẳn, cũng coi như là trong họa có phúc.

Bị ảnh hưởng vì chuyện này đương nhiên không chỉ có nhân viên khách sạn, mà còn có cả vợ của Tô Vi Tín, bà ta dưới ảnh hưởng của cuộc cách mạng lớn này, mà từ một phu nhân chỉ biết hưởng thụ và yêu thích xa hoa, giờ rõ ràng đã trở thành một bà chủ biết quản lý tài sản và chỉ đạo gia đình.

“Tô tổng, lần này thì được một bài học rồi nhé, sau này nếu có thu thập thứ gì phải cẩn thận đấy.” Lăng Hạo có chút vui mừng khi thấy kẻ khác gặp nạn nói.

Tô Vi Tín lúc lắc gương mặt vàng vọt không chút sức lực đáp lại: “Tôi nào có thu thập thứ gì chứ, tôi cũng chẳng phải là ông Ninh Chấn Hoa chứ anh. Là do có người đóng gói cẩn thận tặng tôi tận nhà tôi mà... ..không biết đã đắc tội với ai nữa, hại tôi tới mức này ... .. Aiya, dạ dày của tôi, lần này thì có biết bao nhiêu đồ ngon cũng không thể bù đắp được nữa rồi ... ..”

Lăng Hạo nghe xong kinh ngạc, lập tức truy vấn: “Gì chứ? Có người gói lại tặng cho ông ư? Là ai thế? BẠN BÈ SAO?”

“Không biết nữa.” Tô Vi Tín mơ màng nói. “Là của một người đàn ông tặng, song tôi lại chỉ nhìn thấy bóng lưng người đó. Đúng rồi, vợ tôi có nhìn thấy

đây, A Nhân ơi ... ..”

Bà Tô nghe xong lời chồng nói vội vã úy khuất kêu lên: “Tôi làm sao mà biết ai kia định hại ông cơ chứ! Cũng hại hết cả nhà ta nữa, cứ nghĩ tới khoảng thời gian đó lại thấy sợ, đến bật đèn xả nước nhà vệ sinh cũng bị ông mắng, đến ăn cũng không cho chúng tôi ăn no, còn cắt cả thẻ ngân hàng của tôi khiến tôi đến mua mớ rau cũng không mua nổi ... ..sau này chắc phải để ít quỹ đen ra, chứ không thì ... ..”

“Người đó trông như thế nào hả chị?” Lăng Hạo có chút khẩn cấp ngắt ngang lời oán trách của bà Tô, có quý mới biết được bà ta còn cần nhẫn đến lúc nào.

“Tôi, tôi cũng không nhớ nữa. Nói ra cũng lạ lùng, trí nhớ của tôi trước giờ tốt lắm, nhưng chuyện ngày hôm đó sao mà tôi chẳng thể nhớ ra được. Nếu như không phải mấy đồng tiền đó hiện ra trước mắt, thì tôi còn ngỡ mình nằm mơ đây ... ..cái thằng cha đó, nếu còn để tôi tóm được ... ..”

Lời nói lúc sau của bà Tô, Lăng Hạo một chữ cũng không nghe vào được nữa. Bởi cái người đã gửi đồng tiền cổ cho Tô Vi Tín thực khiến anh ta vô cùng bất an.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Làn Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 179: Quyển 5 - Chương 178: Kết Thúc Chưa Hoàn

Chuyển ngữ: Bìbon

Khi Lăng Hạo đem lời của bà Tô nói với mấy người Mậu Ly và Bách Phú, rõ ràng cảm nhận thấy Mậu Ly trước giờ gương mặt luôn không cảm xúc giờ cũng kinh ngạc, thậm chí còn có động tác nhú mày trước giờ chưa từng làm.

“Tô tổng và vợ đều không quen người đó, hần còn đem tặng cái đồng tiền cổ tai họa kia sao? Vậy mục đích của hần làm gì? Lễ nào chỉ là trùng hợp, chỉ đơn giản vì thù hận với Tô tổng thôi ư?” Bách Phú nét mặt càng lúc càng thêm nghi ngờ, cô vốn cứ tưởng chuyện này đơn giản đã kết thúc, thực không ngờ được phía sau lại phức tạp đến vậy.

Dịch Đạo suy nghĩ hồi lâu, cũng nói: “Làm sao đơn giản thế được. Tặng ai không tặng lại đi tặng ông Tô Vi Tín này, đây rõ ràng là nhắm vào chúng ta! Nhất định là có âm mưu trong này!”

“Tôi cũng nghĩ thế.” Bách Phú thờ dãi một hơi. “Tôi cứ luôn cảm thấy ... ..giống như một vòng tròn vậy, như đang có người cố ý như chúng ta.”

“Rốt cuộc là kẻ nào? Nếu như hần có ý thù địch, vậy thì mục đích của hần thực đáng sợ.” Lăng Hạo lạnh lùng bận rộn phân tích, chỉ có Mậu Ly vẫn trầm tư, không nói tiếng nào.

Đương lúc mọi người đau hết cả đầu, thì điện thoại của Lăng Hạo đổ chuông, anh ta cầm lên, hóa ra là ông nội Lăng lão gia gọi tới.

“Alo, ông nội ... chúng cháu vẫn đang họp ... cháu biết rồi ạ, cháu lúc sáng đều ở bên cô ấy, hơn nữa cháu cũng theo lời ông ngày ngày tới đón cô ấy đi làm ạ ... ..vâng, lát nữa cháu sẽ về ... Chào ông ạ!”

Sau khi nhận điện thoại, gương mặt Lăng Hạo ngượng ngùng nói với mọi người: “Tôi ... ..”

Vừa mới mở lời, đã bị Mậu Ly lạnh lùng cắt ngang: “Được rồi, anh đi đi. Vốn dĩ đã không có hi vọng gì ở anh cả.”

Thái độ này của Mậu Ly khiến Lăng Hạo vô cùng tức giận: “Anh đây là có ý gì hả? Ông nội tôi năm nay đã tám mươi rồi, tôi về sớm cùng ông cũng không được hay sao?”

“Anh lúc nào chẳng có lý do!” Mậu Ly cũng một bộ dạng dù chết cũng không cúi đầu đáp trả.

“Từ lúc quen biết anh tới bây giờ, anh lúc nào cũng có thái độ này với tôi! Tôi thực không hiểu mình rốt cuộc đã đắc tội gì với anh nữa!”

Hòa khí của hai người này đang bốc lên hừng hực, khiến nơi này không khí căng thẳng hẳn lên. Bách Phú và Dịch Đạo nhất thời ngây ra, không biết nên làm thế nào. Cuối cùng, vẫn là mỗi người kéo một người, Dịch Đạo phụ trách Lăng Hạo, còn Bách Phú sang phía Mậu Ly.

“Kỳ thực, đây vốn dĩ là chuyện của riêng tôi, các anh đừng vì chuyện của tôi mà đối nghịch với nhau như thế này, khiến trong lòng tôi vô cùng khó xử.” Nhìn bộ dạng đáng thương của Bách Phú, Mậu Ly chỉ còn biết thở một hơi dài.

Phía bên kia, Dịch Đạo đã kéo được Lăng Hạo ra phía ngoài cửa: “Anh tức giận đến thế làm cái gì? Nào có phải không biết tình khí anh chàng Mậu Ly này đâu. Thực ra anh ta mặc dù thích cái kiểu lạnh lùng, song con người cũng không tệ. Quan trọng nhất là, anh ta đang thực lòng giúp đỡ Bách Phú. Nếu như không có anh ta, e là Bách Phú sớm đã chết mất. Anh lẽ nào không hi vọng Bách Phú sống tốt hơn, không phải chịu đựng sự giày vò của mười ba làn nguyên hay sao?”

Lời nói của Dịch Đạo khiến Lăng Hạo nhất thời bình tĩnh lại, anh ta cười khở một cái, nói với Dịch Đạo: “Kỳ thực, tôi rất hâm mộ Mậu Ly. Tôi cũng hi vọng mình có năng lực như thế để giúp được Bách Phú.”

Dịch Đạo ngạc nhiên, lập tức cảnh giác lạnh lùng nói: “Này! Anh đừng có hai lòng biết chưa? Anh không phải đã có Kỳ Nhan hay sao? Nhớ kỹ, cô ấy là vợ chưa cưới của anh, cũng đã vì anh mà phải hi sinh quá nhiều rồi! Không được làm chuyện có lỗi với cô ấy! Nghe rõ chưa?”

Lăng Hạo không hề đáp lại, chỉ nhẹ nhàng bước thẳng về phía trước rồi đi.

*

Ngày hôm sau, Trương Dương và Thợ săn về tới nhà, điều này khiến Dịch Đạo chịu cảnh cô đơn bấy lâu vui mừng khôn xiết. Nhưng Bách Phú lại bất luận thế nào cũng không vui vẻ hơn được, bởi vì sau buổi tối Dịch Đạo và Lăng Hạo xảy ra mâu thuẫn, lại có thêm một chuyện khiến tối giờ cô vẫn nghĩ chưa thông, hơn nữa còn là một chuyện cứ nghĩ đến là thấy đáng sợ. Bách Phú cúi đầu chăm chú nhìn vào ngón tay mình, suy nghĩ đến nửa ngày, vẫn là quyết định phải nói với mọi người, tránh để sau này khiến mọi người lo lắng thêm.

“Hả? Một tờ thiệp mời sao?” Trương Dương bà tám cầm tấm thiệp mời giấy đỏ bên cạnh Bách Phú lên hỏi.

Bách Phú chán nản nói: “Đúng vậy, ngày mừng thọ Lăng lão gia tám mươi tuổi, tối nay phải đi.”

“Mời cô cơ mà, có mời tôi đâu.” Dịch Đạo tùy ý nói.

“Thật sao?” Bách Phú có chút ngạc nhiên hỏi. “Sư phụ anh không phải rất thân với ông ấy à? Sao có thể mời tôi mà không mời anh chứ?”

Dịch Đạo bất mãn đáp: “Ai mà biết.”

“Thế anh đi với em nhé?” Trương Dương đột nhiên chen vào.

Bách Phú suy nghĩ rồi nói: “Em cũng hi vọng anh có thể đi cùng em, nhưng đây là bữa tiệc sinh nhật chứ không phải tiệc rượu, chỉ sợ mang theo người khác đi cùng không hay lắm?”

“Vây ... ..để anh đưa em đi.”

Nhìn bộ dáng thành khẩn của Trương Dương, Bách Phú hơi hơi mỉm cười gật đầu, sau đó lại đem ánh mắt chuyển về phía đầu ngón tay mình.

Sau khi trở về phòng, Bách Phú nhìn linh hoa rõ ràng đã tươi tắn hơn nhiều so với hôm qua, nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó lại lấy chiếc gương đồng đã được cô lau đến bóng loáng, nhỏ giọng hỏi: “Rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì đây?”

Lười nhác được một lúc, sau Bách Phú vẫn phải thay y phục cùng Trương Dương xuất phát.

“Anh vừa đi bồi dưỡng về không phải rất mệt sao? Mau về nghỉ ngơi đi!” Bách Phú nhìn Trương Dương đang ngáp ngắn ngáp dài nhỏ giọng nhắc nhở.

Trương Dương mỉm cười đáp lại: “Được rồi, em càng lúc càng lăm lòi, mau đi đi, không thì muộn mất.”

Lúc Bách Phú tới được địa điểm trong tấm thiệp, mới phát giác có điểm bất thường. Dựa vào thân phận của Lăng lão gia, cư nhiên chỉ mời có hai bàn tiệc! Ngoài Lăng Hạo và Kỳ Nhan, cùng gia đình Tô Vi Tín ra, hai anh em Ý Cương Ý Lệ là hậu bối trong giới làm ăn cũng tới đây. Kỳ thực trong khách sạn còn rất nhiều những nhân viên đã làm việc lâu năm, nhưng họ đều không được mời, lại chỉ mời có Bách Phú. Đây rốt cuộc là vì sao?

Bách Phú gượng gạo ngồi xuống một góc, nhìn mọi người đang nhiệt tình chào hỏi lẫn nhau, không khỏi cảm thấy có chút cô đơn. Lăng Hạo không thể tới chỗ cô, dưới sự giám sát của Lăng lão gia, anh ta nhất định phải ở bên Kỳ Nhan, để làm một đôi tình nhân ân ái ái ái. Ý Lệ trước giờ vẫn ghét Bách Phú, vì thế nên Ý Cương vừa bước qua chào hỏi với Bách Phú, đã bị cô ta kéo phắt đi.

Gia đình Ninh Tiêu là người thân cũng đã tới, đến cùng còn có cả bạn tốt của Bách Phú là Đặng Hân, nhưng bọn họ lại được Lăng lão gia sắp xếp ngồi ở một bàn khác, không cách nào ở bên Bách Phú được. Mặc dù cũng là khách ở đây, song Lăng lão gia không hề nói với Bách Phú câu nào, thậm chí còn không nhìn cô lấy một cái, như thể cô chỉ là một người vô hình vậy.

Lúc này, Bách Phú có ngốc đến đâu cũng đã hiểu ý tứ của Lăng lão gia. Những người đến đây lúc này đều không giàu có cũng cao quý, bức tường khác biệt giữa cô và những người này không cách nào phá bỏ, điểm này chỉ cần nhìn đồ mặc trên người họ là thấy được. Hóa ra Lăng lão gia vẫn để ý tới sự tồn tại và uy hiếp của cô. Kỳ Nhan cũng được, Đặng Hân cũng được, đều là bộ dạng chú chim nhỏ hạnh phúc vì tìm được người nương tựa, thực khiến cho người khác nhìn thấy không nhịn được mà ghen tị.

Trong lòng Bách Phú bỗng hiện lên câu hỏi đã từng dẫn dắt mình biết bao lâu nay: “Nếu như lúc này đứng bên Lăng Hạo không phải Kỳ Nhan, mà là mình, thì Lăng lão gia sẽ thế nào đây?”

Nghĩ thế, Bách Phú chợt bật cười, lại cúi đầu xuống nhìn mấy ngón tay của mình.

Khi mọi người đã ngồi kín chỗ chuẩn bị mở tiệc, thì có một người nữa tới. Người này khiến Bách Phú đặc biệt lưu ý, không chỉ vì người này đến sau cùng, mà bởi vì bộ dạng tiêu tụy nhợt nhạt của anh ta hoàn toàn đối lập với những vị khách gương mặt hồng hào nơi này. Khi anh ta nhìn thấy đã không

còn chỗ trống nào, không khỏi ngáy ra, tiếp đó bắt đầu do dự.

“Đứng rồi, tôi vừa nhớ ra còn có việc phải làm.”” Bách Phú đột nhiên đứng lên, mỉm cười nói: “Mọi người cứ tiếp tục, tôi đi trước nhé.” Dù sao lúc này, cô cũng không phải là người được hoan nghênh ở đây.

“Bách Phú . . . . .” Đặng Hân vốn định gọi Bách Phú sang ngồi bên cạnh mình, song còn chưa kịp nói.

Ninh Tiêu bèn đứng dậy nói với Đặng Hân bên cạnh: “Anh đi tiễn cô ấy.” Nói xong không quay đầu lại mà đi thẳng ra ngoài cửa.

“Bách Phú là bạn tốt của chúng tôi.” Đặng Hân ngượng ngùng mỉm cười giải thích với mọi người cùng bàn, trong lòng lại không thoải mái chút nào.

Lăng Hạo liếc nhìn Lăng lão gia một cái, sau đó lại đem ánh mắt cố định lại trên gương mặt không cảm xúc của Kỷ Nhan.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Làn Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 180: Quyển 5 - Chương 179: Nỗi Đau Lạ Kỳ

Chuyển ngữ: Bibon

“Ý? Sao em nhanh thế đã ra rồi?” Trương Dương nhìn thấy Bách Phú đi ra vô cùng kinh ngạc hỏi.

Bách Phú khi nhìn thấy Trương Dương cũng kinh ngạc không kém: “Em còn chưa hỏi anh đấy, sao anh còn chưa về, không phải đã nói anh đi về nghỉ trước đi sao?”

“Anh không mệt, cho nên ngồi đây nghe nhạc chút.”

“Bên trong chẳng vui lắm, chúng ta đi thôi.”

“Được rồi, anh đưa em đi ăn đồ Tây nhé?”

“Em thích đi ăn sủi cảo hơn.”

“Được.”

Ninh Tiêu đuổi theo ra tới cửa nhìn thấy Bách Phú đã lên xe của Trương Dương, trong lòng thấy an tâm không ít. Khi trở về phòng ăn, anh ta lần đầu tiên liếc nhìn Lăng Hạo với ánh mắt không hài lòng. Mà trong suốt buổi tối hôm đó, Lăng Hạo cũng không nói thêm một lời nào nữa.

Ngược lại có hai anh em họ Triệu nhất là người anh trai Triệu Văn Uyên lại vô cùng sôi nổi, anh ta vào lúc mới lập nghiệp đã được Lăng lão gia giúp đỡ không ít, lần này đến đây mang theo sự cảm kích và tôn kính hết lòng từ anh ta. Em trai Triệu Hải Uyên lại không nói gì nhiều, dường như tinh thần không được tốt lắm.

Bữa tiệc mừng thọ tám mươi của Lăng lão gia cứ như vậy mà kết thúc, mặc dù ai nấy đều vui vẻ chúc mừng Lăng lão gia, song Lăng Hạo sắc mặt vẫn không hề chuyển biến tốt lên.

Vừa mới ngồi lên xe, Lăng Hạo đã không dừng được quay sang Kỷ Nhan để hỏi, thậm chí không màng tới chuyện Lăng lão gia vẫn còn ở bên cạnh mình: “Chuyện hôm nay lại là do em làm đúng không?”

Kỷ Nhan không hề lên tiếng, ngược lại Lăng lão gia lại nói: “Không có quan hệ gì với Nhan Nhan cả, là do ông sắp xếp. Ông không hề hoan nghênh cô gái tên Bách Phú đó, ông cũng hi vọng cháu và cô ta hiểu rõ điều này.”

Lăng Hạo nhìn vào người ông mà mình luôn tôn kính, nhẹ nhàng nói: “Ông biết không? Cháu cảm thấy mình thật chẳng giống một người đàn ông.” Nói xong, anh ta kêu dừng xe một mình rồi đi.

Lăng lão gia hiển từ cười với Kỷ Nhan, an ủi: “Nhan Nhan à, tâm tình của cháu ông rất hiểu. Hạo Hạo chỉ là một đứa trẻ, khó tránh được có lúc ham chơi một chút. Song có một vài chuyện mất nhiều hơn được vẫn nên tránh đi thì tốt hơn, làm thế chỉ khiến nó càng lúc càng rời xa cháu thôi. Nếu có một ngày, đến ông nội đây nó cũng không để tâm nữa, thì cháu định thế nào?”

Đôi mắt Kỷ Nhan đỏ hồng lên, cô cúi đầu có chút bất lực nói: “Cháu chỉ mong cô ta biết đường tự rút lui. Ông không biết bộ dáng cô ta khi gặp Lăng Hạo đâu . . . .cháu thực sự sắp không thể chịu đựng được nữa rồi.”

“Ông nội biết cháu đã phải chịu nhiều ủy khuất, yên tâm, ông nội nhất định sẽ cố hết sức để giúp đỡ cháu.”

“Ông nội, cháu cảm ơn ông.” Kỳ Nhan ngoan ngoãn thuận theo mỉm cười, trong lòng lại là một tâm tình khác hẳn.

*

Lăng Hạo sau khi rời đi trực tiếp tới thẳng nhà Bách Phú, chuẩn bị để nói lời xin lỗi với cô. Vừa hay, Dịch Đạo và Thợ săn đi ra ngoài uống rượu, Trương Dương mệt mỏi đã ngủ như chết, chỉ còn Anh Đào đang cho cá ăn ngoài sân ra mở cửa cho Lăng Hạo.

“Sao anh lại đến đây?” Anh Đào vui mừng hỏi.

“Ừm... .Bách Phú đã về nhà chưa?” Lăng Hạo nói thẳng mục đích đến đây của mình.

Anh Đào có chút kinh ngạc, mỉm cười nói khẽ: “Chị họ đang ở trong phòng vẫn chưa ngủ, mau lên đi.”

“Sao cô biết được cô ấy vẫn chưa ngủ?”

“Bởi vì chị ấy vẫn chưa tắm mà.” Anh Đào nghịch ngợm mỉm cười với Lăng Hạo.

Lăng Hạo nghe thế đi thẳng lên phòng Bách Phú, song lại nhìn thấy một cảnh tượng đáng sợ. Linh hoa xinh đẹp kiều diễm trước giờ đang vờn dài cổ, miệng mở lớn, chuẩn bị cắn vào ngón tay Bách Phú.

“Cẩn thận!”

Lăng Hạo theo trực giác xông lên, dùng tay che chắn, kết quả lại thành người bị linh hoa cắn thay cho Bách Phú.

Đầu ngón tay đau nhói, theo đó là một cảm giác đau đớn vô cùng truyền thẳng tới tim. Lăng Hạo nắm lấy vùng ngực trái, gương mặt trắng bệch, dọa Bách Phú sợ đến rơi cả nước mắt.

“Lăng Hạo, anh có sao không?” Bách Phú vòng tay đỡ lấy Lăng Hạo, nước mắt lúc này đã rơi đầy gương mặt trắng bệch của cô. Cô nhìn nhìn đầu ngón tay của mình, tối qua cô cũng bị linh hoa cắn một cái, song chỉ đau một chút rồi qua ngay. Song Lăng Hạo sao lại đau đớn đến nông nỗi này? Liệu anh ấy có bị sao không?

Rất nhanh, cơn đau nhói đến tận xương tủy đã qua đi, y phục trên người Lăng Hạo cũng bị mồ hôi thấm ướt hết cả, đôi môi không còn chút huyết sắc đang không ngừng run rẩy. Lăng Hạo nhìn vào gương mặt đầy nước mắt của Bách Phú, Bách Phú cũng nhìn vào đôi mắt thâm tình của Lăng Hạo. Đột nhiên, một luồng điện mạnh mẽ đồng thời xuyên thẳng vào trái tim họ, mang theo nỗi đau đớn âm ỷ... ..

Thực vừa khéo, Dịch Đạo đúng lúc này đẩy cửa bước vào, vừa hay nhìn được ánh mắt thâm tình của hai người họ.

“Hai người đang làm gì đấy?” Dịch Đạo tức giận xông đến chất vấn trước mặt hai người họ, cứ nghĩ tới sự ủy khuất mà Kỳ Nhan phải chịu đựng, là anh ta lại như thấy có một luồng lửa nóng xông thẳng lên trên não.

Lăng Hạo và Bách Phú liếc nhìn nhau một cái, lập tức đứng lên, cố gắng che giấu sự căng thẳng và hoảng loạn của chính mình, giống như thực sự đã làm chuyện gì có lỗi với lương tâm vậy.

“Anh mau về đi, tôi có lời muốn nói với Bách Phú.” Dịch Đạo lần đầu tiên không hề khách khí thể này nói chuyện với Lăng Hạo.

“Vậy tôi đi trước.” Lăng Hạo bất đắc dĩ bước ra phía cửa, cũng quên mất nói chuyện linh hoa biết cắn người cho Dịch Đạo.

Đợi Lăng Hạo đi rồi, Dịch Đạo mới dùng ánh mắt trách móc để xoáy vào trái tim Bách Phú: “Thực không ngờ cô lại thế này, lẽ nào cô không biết Lăng Hạo vốn có Kỳ Nhan rồi sao?”

“Tôi cũng không biết nữa, vừa nãy trong đầu tôi chỉ có một mảng trắng xóa, giống như bị điện giật vậy... ..” Bách Phú trắng bệch cố gắng giải thích.

“Được rồi.” Dịch Đạo tức giận ngắt lời giải thích của Bách Phú. “Tôi mặc cô có bị điện giật hay sét đánh, song việc cô đi làm kẻ thứ ba phá hoại người khác như thế này là không thể được!”

Dịch Đạo nói xong phần nộ đá cửa đi ra ngoài, Bách Phú ngồi một lúc rồi chán nản đi vào phòng tắm.

Dòng nước tí tách như mưa rơi xuống mái tóc cũng khiến Bách Phú tỉnh táo ra không ít. Lúc nào cô vô cùng mâu thuẫn, vừa thấy có lỗi với Kỳ Nhan, song lại vừa không cách nào chống lại được cảm dỗ chết người kia. Cảnh vừa xong cứ hiện ra liên tục trong đầu cô, sự căng thẳng của anh, nhịp tim của anh, hơi thở của anh, Bách Phú đều có thể cảm nhận được rõ ràng, cảm giác đó thực khó có thể dùng lời để miêu tả.

Bách Phú buồn bực mở to vòi nước, để cho dòng nước nóng xối xuống người mình, song chẳng thể biết được liệu có thể khiến cô tỉnh táo được hơn hay không?

Bách Phú tâm tình hoảng loạn căn bản không hề để ý được, lúc này ở bên ngoài lớp kính ngăn phòng tắm, đang có một cái bóng không ngừng ẩn hiện.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 181: Quyển 5 - Chương 180: Âm Thanh

Bách Phú tâm tình hoảng loạn căn bản không hề để ý được, lúc này ở bên ngoài lớp kính ngăn phòng tắm, đang có một cái bóng không ngừng ẩn hiện. ~

*

Vừa bước từ phòng tắm ra, Bách Phú đã nhìn thấy trên mặt kính có một chữ viết kỳ lạ. Giống như chữ “cứu” (救), nhưng lại thiếu mất hai nét. Điều này rõ ràng có gì đó kỳ quái, song Bách Phú căn bản không hề có tâm tình để ý đến, chỉ bực mình dùng tay lau lau mặt kính, lau sạch lớp hơi nước bám trên đó, cũng lau sạch cả cái chữ kia.

Sau khi quay về phòng, Bách Phú trừng mắt tức giận nói với linh hoa gây ra chuyện lớn hôm nay: “Nói thực đi! Có phải là em làm đúng không? Hôm qua đã cản chị một cái, hôm nay lại cản cả Lăng Hạo! Em từ lúc nào đã biến thành con cún không biết lý lẽ như thế này hả? Còn cản người? Cản người ta như thế này đối với em có lợi gì hả? Đồ hư đồn! Sau này không muốn nhìn thấy em nữa!”

Càng nói càng tức giận, Bách Phú bực mình mang linh hoa đem ra để ngoài ban công, nhưng linh hoa lại vẫn nương theo ngọn gió nhảy múa như lúc thường, hơn nữa còn dường như đang phát ra thứ mỹ hoặc kỳ lạ.

Chỉ là không ai biết được, nụ cười của nó là vì ai mà nở rộ, vụ điệu của nó vì ai mà yêu mỹ đến thế.

Bách Phú lên giường nằm soi mình mãi trong chiếc gương cô yêu thích không nổi rời tay, suy nghĩ lung tung một lúc lâu, rồi cũng mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Đáng tiếc Bách Phú cả đêm đều không ngủ được, bên tai cô cứ luôn nghe thấy một âm thanh, lúc thì thờ dài, lúc thì như đang thì thầm, lúc lại trầm ngâm, khi lại vô cùng lo lắng. Trước mắt dường như cũng không ngừng hiện lên vài cảnh tượng, chỉ là làm thế nào cô cũng không thể nhìn rõ được.

Điều này khiến Bách Phú vốn dĩ đã có tâm sự trong lòng càng không cách nào nghỉ ngơi cho tốt, giấc ngủ này, so với không ngủ còn mệt mỏi hơn bội phần.

Thứ dậy xuống lầu, bữa sáng đã được làm xong. Anh Đào giờ đã được gọi là cô chủ nhỏ nơi này, Bách Phú khi mệt mỏi, đều do cô ta phụ trách làm bữa sáng, hơn nữa còn khá là phong phú. Lúc này cái nhìn của mọi người về Anh Đào đã khác hẳn lúc xưa, còn thường xuyên khen ngợi cô nữa. Anh Đào giờ đã thực sự hòa nhập vào ngôi nhà này.

Dịch Đạo rõ ràng vẫn đang giận Bách Phú, cứ cúi đầu mà ăn, không mồm năm miệng mười như bình thường. Trương Dương không biết đã xảy ra chuyện gì, người thần kinh thô như anh ta cũng không phát hiện ra giữa hai người này xảy ra chuyện, chỉ liên tục gấp cho Bách Phú thức ăn mà cô thích.

“Ý? Anh cũng dậy rồi à?” Trương Dương chào hỏi với Thợ săn xuất hiện phía sau lưng Bách Phú.

“Ừ.” Thợ săn đáp lại một tiếng rồi ngồi xuống bên cạnh Bách Phú.

Bách Phú mệt mỏi nhìn Thợ săn một cái, song lại khiến Thợ săn giật mình: “Cô sao thế này? Tối qua đã xảy ra chuyện gì hả?”

“Á?” Nghe thấy thợ săn hỏi, Bách Phú ngậy ra, cứ ngỡ anh ta nói là chuyện tối qua với Lăng Hạo, không dừng được có chút lắp bắp.

Thợ săn nhún mày nói với Bách Phú: “Cô soi gương mà xem, ấn đường đen thế này, nhất định là bị thứ gì bám lấy rồi.”

“Thật không?” Bộ dáng của Trương Dương còn khàn trương hơn cả chính Bách Phú: “Xem nào xem nào, để anh nhìn chút.” Chỉ tiếc anh ta nhìn mãi cũng chẳng thể nhìn ra được gì.

Lúc này Dịch Đạo cũng đã ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy gương mặt Bách Phú, sự giận dữ tối qua đã tan biến hoàn toàn, thay vào đó là sự kinh ngạc và hoang mang. Anh ta dù không nói gì, nhưng lại quay về phòng lấy ngay mấy lá bùa đưa cho Bách Phú: “Đây chỉ là con tiểu quỷ không có mấy pháp lực, thế này có lẽ nó sẽ không dám theo cô nữa đâu.”

Dù ngữ khí của Dịch Đạo vẫn không ngọt không nhạt, nhưng trong lòng Bách Phú lại ấm áp hơn rất nhiều, cố giấu nụ cười thầm của mình.

Nhìn thấy Bách Phú như thế, Anh Đào ngạc nhiên hỏi: “Không phải chứ chị họ, bị quỷ ám mà vui thế sao.”

“Làm gì có.” Bách Phú đáp lại, trong lòng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Nhìn thấy Bách Phú như thế, Anh Đào ngạc nhiên hỏi: “Không phải chứ chị họ, bị quỷ ám mà vui thế sao.”

“Làm gì có.” Bách Phú đáp lại, trong lòng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. ~

Sau khi đến khách sạn, Bách Phú lại lấy bùa chú của Dịch Đạo ra xem xét, sau đó cẩn thận cất vào trong túi áo ngực. Tiếp đó việc cần làm, chính là xử lý cái “kho nhỏ” bí mật mà Tô Vi Tín len lút tạo ra.

Cái kho nhỏ này chính là một căn phòng nhỏ dưới lòng đất bên cạnh nhà để xe, nó được tạo ra trong khoảng thời gian mà Tô Vi Tín đang bị khống chế, nghe nói nơi này để đầy những thứ “bảo bối” mà ông ta đã thu thập được.

Lăng Hạo đánh tiếng nói với Bách Phú tìm người xử lý đồng đồ đó, tránh để Tô Vi Tín khó xử. Mặc dù trước giờ chẳng thích gì Tô Vi Tín, nhưng lần này Lăng Hạo không rõ vì sao lại thấy thương hại ông ta. Hoặc có lẽ là vì bộ dáng quý keo kiệt của Tô Vi Tín thực sự rất đáng thương, cũng có thể vì Tô Vi Tín chỉ là một con sâu đáng thương vô tội bị đem ra làm vật hi sinh.

Vừa vào căn phòng kia, Bách Phú không khỏi bị tính hùng vĩ của thứ bên trong đó làm cho kinh ngạc!

Những chiếc vỏ lon nước có gas được xếp gọn gàng phía bên trái, phải cao đến mười tầng, nhìn vào thấy hao hao giống quảng cáo nước đóng lon có gas của CocaCola. Những chiếc bình nhựa lại được đặt nằm ngang ở phía bên phải, dày đặc giống như một cái tổ ong khổng lồ. Thứ vị nhất là, những chiếc bình này đều được sắp xếp dựa theo màu sắc, mỗi tầng phân ra rõ rệt, rất có hương vị của người làm nghệ thuật.

Đi tiếp vào bên trong, là nơi Tô Vi Tín thu thập những vật dụng của khách sạn, bao gồm đồng báo được chất cao như núi, những đồ linh tinh trong phòng tắm, đồng bàn chải đã ố vàng, gráp giường . . . . .

Bách Phú chán nản nhìn tất cả những thứ trước mắt, thật bất phục Tô Vi Tín sao có thể trong một khoảng thời gian ngắn như thế mà thu thập được những thứ này. Thờ một hơi dài, Bách Phú gọi điện thoại cho chủ chuyên thu thập phế liệu, hai người họ bận rộn suốt ba giờ đồng hồ mới xử lý sạch sẽ được nơi đó. Chiếc áo màu kaki Bách Phú sáng nay vừa mặc cũng bị lem nhem mấy chỗ, thấy thế cô bèn cởi chiếc áo khoác đã ướt mồ hôi vắt sang bên cạnh, tránh để nó bị biến thành màu đen.

Vắt và một lúc lâu mới thu dọn xong xuôi gian phòng đó, đồ phế liệu cũng đã bán, vắt và suốt cả buổi sáng thu lại được mấy trăm đồng. Bách Phú nhìn nhìn mấy tờ tiền đỏ trong tay, không khỏi cười thầm, lại nghĩ tới gương mặt Tô Vi Tín nếu nhìn thấy những đồng tiền này . . . .hê hê, chắc là thú vị lắm.

Bách Phú đứng trong căn phòng đó ngậy ngốc tự cười, còn chưa đợi cô cười xong, cánh cửa đột nhiên đóng chặt lại, bóng tối chọt ập xuống đôi mắt cô. Đồng thời, tiếng thờ dài trong đêm lại vang lên . . .

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 182: Quyển 5 - Chương 181: Một Con Quỷ Hồn Cầu Cứu (Thượng)

Chuyển ngữ: Bìbon

Nghe thấy tiếng cầu cứu kỳ lạ, Bách Phú thầm nói không hay rồi, đồng thời nhấc tay lên hướng về phía túi áo ngực. Đột nhiên, Bách Phú lúc này mới nhớ ra chiếc áo khoác có để tấm bùa chú đó đã bị cô cởi xuống, vắt ra phía ngoài kia.

Sao bây giờ? Bách Phú tự hỏi. Song người vốn dĩ đã có khá nhiều kinh nghiệm là cô cũng hiểu lúc này hoảng loạn lúc này không giải quyết được gì, hơn nữa con quỷ hồn này dường như không hề có ý định muốn làm hại cô. Vì thế, Bách Phú thử mở miệng hỏi: “Người nói đi, rốt cuộc muốn ta làm gì?”

Lúc này một đám ánh sáng bụi mờ mờ dần tụ lại thành một thân ảnh xuất hiện trước mắt Bách Phú, nếu như không phải bốn xung quanh đen kịt đến nỗi không nhìn thấy năm đầu ngón tay, chỉ sợ Bách Phú chẳng thể nhìn thấy được đám ánh sáng này. Có điều không biết vì lý do gì, mỗi lần nó hiện ra, là đồng thời lại biến mất một lần. Việc này cũng khiến cho lời nói của nó bị ngắt đoạn, nghe đến nửa ngày mà Bách Phú chỉ nghe được một chữ: “Cứu.”

Đang lúc Bách Phú muốn suy nghĩ kỹ chuyện này, thì trong lúc bóng đen kia vẫn phát sáng bên cạnh cô, đột nhiên có một trận gió thổi tới, từ giữa đám gió dần dần xuất hiện một cái hồ lớn. Cái hồ này không ngừng mở rộng, dường như muốn đem bóng đen kia hút vào bên trong. Đám ánh sáng đen đó vội vã chạy ngay vào góc tường, giống như muốn trốn đi, song hồ gió kia không nhanh không chậm đuổi theo nó. Bách Phú thấy thế vội vã lợi dụng thời cơ này mở rộng cửa phòng, hồ gió kia bị ánh sáng đột ngột chiếu vào, rít lên một tiếng trốn mất, bóng đen kia cũng đồng thời biến đi không chút dấu vết.

Bách Phú thấp thỏm không yên nhìn kỹ lại lần nữa, sau khi xác định đã thực sự không nhìn thấy bóng đen kia, mới một mình rời khỏi căn phòng đó. Cô gọi điện thoại ngay cho Dịch Đạo và Thọ sản, nhờ hai người họ nhanh chóng tới khách sạn một chuyến.

“Dựa theo lời cô nói, thì cái hồ gió xuất hiện sau đó chắc chắn là muốn nuốt trọn linh hồn kia rồi.” Thọ sản sau khi nghe Bách Phú kể lại, lạnh lùng phân tích.

Dịch Đạo cũng trầm tư nói: “Cái hồ gió kia nếu có thể nuốt được linh hồn, vậy nhất định phải có pháp lực phi thường. Song rất rõ ràng, là nó lại sợ ánh sáng. Nếu là như vậy, thì chắc chắn quỷ hồn kia đang cầu cứu cô.”

“Tôi cũng cảm thấy như thế.” Bách Phú gật đầu nói thêm “Nó không hề có ý muốn làm hại tôi, ngược lại còn cố ra hiệu gì đó cho tôi. Chỉ là nó lúc ẩn lúc hiện, âm thanh cũng vì thế mà ngắt quãng, tôi thực sự không thể nghe được rõ ràng.”

“Nó . . . .lúc ẩn lúc hiện ư?” Thợ săn kinh ngạc giao ánh mắt với Dịch Đạo, cẩn thận phân tích thêm “Xem ra con quỷ hồn này không chỉ một lần bị tấn công, rất có thể linh hồn đã không còn đầy đủ nữa rồi.”

Dịch Đạo nói tiếp: “Tôi đoán tôi qua thứ ám vào cô, rất có thể cũng là nó. Để tối nay chúng tôi thử triệu hồn, biết đâu lại có thể tìm được nó.”

Suốt cả ngày hôm đó Bách Phú tâm tình không để ở công việc, kỳ thực cô không hề biết còn có một người tâm tình bất định giống như cô, đó là Lăng Hạo.

Lăng Hạo trong lòng cứ canh cánh bất an, không sao bình tĩnh lại được. Kỳ Nhan nhìn vào Lăng Hạo đang nhíu mày đi đi lại lại, dù nụ cười đẹp dễ rạng rỡ nhường kia, song thực ra lại đang vô thức nghiền chặt hàng răng mình.

*

Sau khi quay về nhà, Thợ săn và Dịch Đạo đã đem tất cả những đồ cần dùng tới chuẩn bị xong. Để có thể triệu hồn được tốt nhất, hai người họ thậm chí còn chuẩn bị cả một cái đài nho nhỏ. Bách Phú cùng Anh Đào nhìn nhau liên tục, có cảm giác giống hệt như đang trong một bộ phim ma truyền thống của Trung Quốc.

Tuy nhiên, tất cả những thứ đồ đã được chuẩn bị này lại không phát huy được tác dụng, bởi con quỷ hồn đó không hề xuất hiện.

“Liệu có phải vì lúc ban sáng tôi mở cửa, khiến ánh nắng rơi vào, cho nên đem con quỷ hồn vốn đã bị thương đó lại thêm tổn thương, giờ mới không triệu được thế này?” Bách Phú rớt cuộc đã nói ra lời nói ám ảnh cả ngày nay, suy nghĩ này cũng đã khiến cô cảm thấy áy náy suốt từ sáng tới giờ.

Thợ săn thấy Bách Phú lo âu đến sắp rơi lệ vội an ủi: “Yên tâm đi, không sao đâu. Nếu lúc đó cô mà không mở cửa, e là nó sớm đã bị hút vào bên trong hồ gió kia ấy chứ, làm sao còn đợi chúng ta đến triệu nó nữa ?”

“Đúng thế đúng thế, nó nhất định sẽ không sao đâu.” Anh Đào cũng ở bên cạnh phụ họa theo.

Dịch Đạo cũng nói vào: “Giờ trời còn chưa tối hẳn, quỹ lực của nó yếu đến thế có lẽ giờ không thể nào cử động được. Đợi khoảng thời gian từ mười một giờ đêm đến ba giờ sáng âm khí hưng thịnh nhất, nó rất có khả năng sẽ xuất hiện.”

“Ừm.” Bách Phú vô lực đáp lại một tiếng, bốn người họ cũng dừng lại bắt đầu ngồi tán chuyện.

Chớp mắt đã sắp đến mười giờ, đột ngột di động của Dịch Đạo vang lên. Anh ta nhìn nhìn tin nhắn, sắc mặt hơi hơi biến động, cả người bỗng như con kiến ngồi trên chảo lửa, cứ không yên, không sao yên phận được.

“Anh sao thế?” Thấy Dịch Đạo như vậy, Anh Đào ngồi gần anh ta nhất không nhịn được hỏi: “Có chuyện gì à?”

“Ách. . . .không có gì.” Dịch Đạo đem di động cất ngay vào trong túi áo, cố gắng giả bộ như không hề xảy ra chuyện gì.

Thợ săn dùng ánh mắt chăm chú soi xét nhìn vào Dịch Đạo, không hề khách khí hỏi thẳng: “Thực sự không có chuyện gì sao?”

Dịch Đạo bực mình đem âm lượng tăng cao thêm mấy bậc: “Tôi đã nói không sao rồi, anh còn muốn thế nào nữa?”

“A ha.” Thợ săn ngược lại còn cười. “Tôi chỉ e tối nay có người không ngủ ngon được thôi.”

Dịch Đạo giật mình, có chút bất an liếc Thợ săn một cái, không nói gì thêm.

Bách Phú thấy thế mỉm cười, nhẹ nhàng nói với Dịch Đạo: “Nếu có việc thì anh cứ đi trước đi, dù sao nơi này còn có Thợ săn mà.”

Thợ săn ở bên kia gật gù đồng tình, lại vừa chăm chú quan sát phản ứng của Dịch Đạo.

“Vây . . . .” Dịch Đạo do dự mãi không quyết được.

“Mau đi đi, nếu không chúng tôi không để anh đi nữa đâu.” Ba người kia thấy thế cùng cười, có ý chọc Dịch Đạo tâm tư giờ đã bay mãi tận đâu đâu.

Vừa nghe thấy thế, Dịch Đạo đã vội vã biến mất nhanh như làn khói không thấy bóng dáng nữa.

“Hai người nói xem, liệu là ai tìm Dịch Đạo nhỉ?” Anh Đào tò mò hỏi.

Liếc Anh Đào một cái, Bách Phú cười cười nói: “Còn có ai khiến cho Dịch Đạo không giữ được bình tĩnh như thế này nữa.”

“Cái thằng này!” Thợ săn lắc lắc đầu. “Tôi sớm đã nói rồi, anh ta chính là đồ trọng sắc khinh bạn.”

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lờì Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 183: Quyển 5 - Chương 182: Một Con Quỷ Hồn Cầu Cứu (Hạ)

Chuyển ngữ: Bibon

Dịch Đạo đi rồi, Trương Dương cũng lại đi công tác, trong nhà chỉ còn lại Bách Phú cùng Thợ săn và Anh Đào. Thấy đã sắp tới mười một giờ, Bách Phú bèn bảo Anh Đào không hề liên quan đến chuyện này mau về phòng nghỉ ngơi, tránh để cô bị sợ hãi. Song Anh Đào vẫn có chút không yên tâm về Bách Phú, nên mặc kệ họ có khuyên thế nào, cô cũng không chịu về phòng.

Thời khắc nửa đêm đã tới, chiếc chuông triệu hồn treo trên đài cũng nhẹ rung lên.

“Đến rồi.” Thợ săn nhỏ giọng nhắc nhở với Bách Phú và Anh Đào, cầm cây kiếm gỗ đào và bùa chú bước ra.

Thợ săn nhìn nhìn cái bóng mờ mờ đến gần như trong suốt trước mắt mình, không khỏi nhủ thầm, xem ra vết thương của hồn thể này so với dự đoán của anh ta còn nghiêm trọng hơn nhiều. Thực không hiểu rốt cuộc nó đã đắc tội với loại người gì, đến một quỷ hồn mà linh hồn đã không còn đầy đủ như nó cũng không chịu buông tha.

Niệm chú ngữ, Thợ săn hi vọng có thể nhờ đó giao tiếp được với quỷ hồn thần bí này. Có điều sức lực của con quỷ hồn này thực sự quá yếu ớt, Thợ săn căn bản không thể nghe thấy được nó đang nói gì, hiện giờ cách duy nhất có thể dùng được là nhờ đến sức mạnh của Bách Phú, hơn nữa, dường như quỷ hồn trước mắt này cũng đang ám thị với anh ta điều đó. Suy nghĩ một chút, Thợ săn mới nhìn sang Bách Phú đứng bên cạnh.

Thấy Thợ săn chợt nhìn sang phía mình, Bách Phú nhất thời hiểu ngay ý của Thợ săn. Cô có chút lo lắng con quỷ hồn này sẽ bị dòng máu trong người mình làm bị thương, song thấy Thợ săn gật gật đầu với mình, ý bảo anh ta sẽ dùng sức mạnh của chính mình để bảo vệ con quỷ hồn đáng thương này, Bách Phú lúc đó mới yên tâm.

Bách Phú để Anh Đào đứng sang một bên, sau đó dùng dao nhẹ cắt một đường, dòng máu đỏ tươi ngay lập tức chảy xuống. Để không làm bị thương tới con quỷ hồn đã vô cùng yếu ớt này, Bách Phú cẩn thận từng chút chỉ để một giọt máu chảy xuống trên người nó.

Những chuyện xảy ra sau đó Bách Phú thực không thể ngờ tới được, vì cô đã bắt đầu trải qua một lần quỷ lịch đau khổ nhất, cũng ngắn ngủi nhất.

Hoàn toàn khác với trước đây, lần quỷ lịch này căn bản không hề có tình tiết hay liên quan gì, chỉ có từng cảnh tượng chớp tắt.

Lửa!

Lửa đang phủ kín lên làn da Bách Phú, từng trận từng trận đau đớn xuyên tim khiến cô sống không bằng chết, cô thậm chí còn ngửi thấy được mùi vị da thịt trên người đang bị đốt cháy. Trước giờ chưa bao giờ phải trải qua nỗi sợ hãi đến nhường này, Bách Phú không nhận được hơ hết cứu mạng giữa ngọn lửa lớn.

Lúc này, cảnh tượng lại chớp động, một gương mặt xuất hiện trước mặt Bách Phú. Người này cô nhất định đã từng gặp, chỉ là Bách Phú đang bị lửa tra tấn đến chết đi sống lại làm sao cũng không thể nhớ ra nổi.

Cảnh tượng chớp động cuối cùng chính là hồ gió đen ngòm kia mà chính Bách Phú đã từng nhìn thấy. Ở nơi đó, Bách Phú rõ ràng cảm nhận được một cỗ sức mạnh tà ác khủng khiếp, nó đang từng chút từng chút hút cạn sức mạnh của cô, khiến cô trở nên vô cùng yếu ớt, không thể không trốn chạy để giữ lấy mạng.

“Thế này thôi sao? Còn có lời gì muốn nói với tôi nữa hay không?” Bách Phú nhẹ nhàng hỏi.

“Cứu anh ấy, cầu xin hãy cứu anh ấy.”

... ..

Lúc tỉnh lại, đã là sáng ngày hôm sau, Bách Phú vô lực mở mắt, trên người vẫn còn lưu lại cơn thống khổ sau khi bị lửa thiêu đốt. Đôi môi vốn mọng nước của Bách Phú giờ biến thành khô nứt, vừa mở miệng, đã thấy có máu chảy ra.

Thợ săn và Anh Đào luôn túc trực bên người cô, cả đêm không chớp mắt. Mãi mới đợi được cô tỉnh lại, hai người họ vui đến mức kêu lên.

“Chị họ, chị cuối cùng đã tỉnh, chị làm em sợ quá đấy.” Anh Đào gương mặt mỗi một oán trách, tối qua Bách Phú quả thực đã khiến cô sợ đến thót tim.

Thợ săn cũng ở bên cạnh một mối nói: “Haiz, hại tôi cũng lo lắng cả đêm. Ngộ nhờ cô mà xảy ra chuyện gì, tôi biết làm sao ăn nói với Trương Dương và Dịch Đạo đây?”

Bách Phú cố gắng xốc lại tinh thần mỉm cười, hỏi: “Tôi tới qua sao vậy?”

“Chỉ à ...” Anh Đào kể lại chuyện tình tới qua khi Bách Phú mất đi nhận thức như thế nào, kỳ thực đến giờ điều làm Anh Đào sợ nhất vẫn là tiếng thét thảm thiết lúc đó.

Kỳ thực đó chẳng phải âm thanh của Bách Phú, mà là giọng của một người đàn ông khác. Trong âm thanh đó bao hàm đầy thống khổ, tuyệt vọng, phần nộ và hoài nghi. Giống như Anh Đào đã nói: “Thực không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mà có thể khiến cho người đó kêu thét đến ... kinh tâm động hồn như vậy.”

“Vậy con quỷ hồn cầu cứu kia giờ thế nào rồi?” Bách Phú có chút tiêu tụy hỏi.

Thợ săn cười cười, nhỏ giọng nói với Bách Phú: “Yên tâm đi, tôi đã phong ấn nó vào trong một cái gương rồi. Đợi sau khi tìm lại đủ linh hồn của nó, tôi sẽ siêu độ, để nó được đầu thai chuyển kiếp.”

Bách Phú thờ phào một hơi mỉm cười, nói với Anh Đào và Thợ săn: “Cảm ơn hai người đã chăm sóc tôi suốt đêm qua, tôi giờ không sao rồi. Hai người mau đi nghỉ đi, để tôi gọi điện thoại đến khách sạn xin nghỉ.”

Cũng do Lăng Hạo sớm đã có nói qua với người bên bộ phận nhân sự, nên Bách Phú và Anh Đào muốn xin nghỉ không hề gặp phải phiền phức nào. Có điều có một tin tức khiến Bách Phú ngạc nhiên, chính là Lăng Hạo tới qua đột ngột bị bệnh, hôm nay cũng không thể đi làm.

Anh ấy cũng bị bệnh? Bệnh gì chứ? Bệnh có nặng hay không?

Bách Phú thực không cách nào yên tâm được, giờ lại càng thêm mệt.

*

Dịch Đạo giờ lại đang nhắc những bước chân mệt mỏi đi về nhà, tới qua anh ta đã mệt mỏi suốt một đêm ở nhà Lăng Hạo và Kỳ Nhan. Còn tưởng Kỳ Nhan tìm anh ta có chuyện gì, hóa ra là vì Lăng Hạo.

Nghĩ tới đây, Dịch Đạo không khỏi thấy chua xót tự cười giễu mình. Bộ dạng ân cần chăm sóc của Kỳ Nhan dành cho Lăng Hạo không ngừng nhảy nhót trước mắt anh ta, khiến anh ta bị dây vò đau đớn giữa cảm giác ghen tuông sâu sắc và cả cảm giác vui vẻ đầy mâu thuẫn.

Nói ra cũng lạ, tới qua ở bên Lăng Hạo cả một đêm, song lại chẳng hề có chuyện gì bất thường xảy ra. Chỉ là sau khi quá nửa đêm, thân thể anh ta bỗng dưng nóng rực, toàn thân đỏ hồng, giống như đang bị nướng trên lò lửa vậy. Dịch Đạo và Kỳ Nhan gần như còn nghĩ thấy được cái thứ mùi nướng khét lẹt thoang thoang xung quanh, giống như thân thể Lăng Hạo thực sự đang bị đốt cháy!

Kỳ Nhan lúc đó bị dọa đến mức khóc âm ỹ, quỳ trên nền nhà, nắm lấy tay Dịch Đạo như nắm lấy sợi cỏ cứu mệnh cuối cùng, không ngừng lắc lắc ...

Dịch Đạo lắc lắc đầu, không muốn nghĩ tới cảnh tượng đó nữa. Đã nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên thấy bản thân vô dụng đến thế. Nhưng Dịch Đạo nghĩ mãi vẫn không ra, rõ ràng không hề có bất cứ thứ âm khí kỳ lạ nào ở gần đó, vậy tại sao Lăng Hạo lại như bị quỷ ám, tra tấn dày vò đau khổ không thôi?

“Lẽ nào là do mình đã bỏ qua cái gì đó? Hay là vì pháp lực của mình không đủ?” Dịch Đạo vừa đi vừa suy nghĩ, nhưng chẳng thể suy nghĩ thông, chỉ đành không ngừng thờ dài chán nản.

“Hay về tìm Thợ săn bàn bạc nhỉ? Nếu không được thì nhờ Bách Phú đi tìm Mậu Ly hỏi xem thế nào. Cái anh chàng này dù không thích Lăng Hạo, nhưng vẫn rất nể mặt Bách Phú. Bất luận thế nào, chuyện này nhất định phải giải quyết cho xong. Nếu không còn để Kỳ Nhan nhìn thấy Lăng Hạo thêm một lần thống khổ như vậy nữa, không chừng sẽ phát điên mất.”

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 184: Quyển 5 - Chương 183: Liên Kết Trái Tim?

Chuyển ngữ: Bibon

Sau khi về tới nhà, Dịch Đạo mới phát hiện ra ngoài Trương Dương đã đi công tác, còn Bách Phú cùng Anh Đào và Thợ săn đều ở nhà, mà ai nấy đều có bộ dáng mệt mỏi tới cực điểm. Riêng gương mặt Bách Phú còn có vẻ tiêu tụy và suy nhược vô cùng, khiến Dịch Đạo làm sao cũng cảm thấy khó nghĩ.

Dịch Đạo nằm trên giường, dù cho đôi mắt nhắm chặt không mở, song lại không thể ngủ được. Anh ta chán nản chợp mắt dưỡng thần, đợi khi Thợ săn tỉnh lại, sẽ hỏi xem anh ta đã từng gặp phải chuyện kỳ lạ như thế kia chưa, dù cho khả năng anh ta biết được chuyện đó không hề lớn.

“Giờ cơ? Có chuyện đó sao?” Không ngoài dự đoán của Dịch Đạo, xem ra Thợ săn đúng là không biết chuyện này.

Dịch Đạo thở một hơi dài: “Thôi vậy, nếu không được thì đành phải nhờ Bách Phú tìm Mậu Ly hỏi xem thế nào. Mặc dù cái người kia lúc nào cũng kiêu ngạo khiến người khác nghĩ rằng kèn kẹt, song bản lĩnh của anh ta đúng là không thể xem thường.”

“Không phải thế.” Thợ săn có chút ngập ngừng nói: “Kỳ thực tình trạng mà anh nói . . . .tôi qua Bách Phú cũng gặp phải. Đúng rồi, Lăng Hạo là lúc nào bị như vậy?”

“Có lẽ khoảng sau nửa đêm tầm mười phút.”

“Trùng hợp thế sao?” Thợ săn kêu lên: “Bách Phú cũng là vào lúc đó xảy ra chuyện y hệt như vậy. Anh nói xem hai người họ đồng thời cùng xuất hiện tình trạng bệnh như nhau, liệu có thể nào có mối quan hệ gì đó mà chúng ta không biết không?”

“Liên hệ?” Dịch Đạo trầm ngâm một chút. “Rất có khả năng này. Kỳ Nhan tìm tôi cũng vì ngày hôm qua Lăng Hạo chợt có một khoảng thời gian rất kỳ lạ, nói là lúc đó bên tai cứ nghe văng vẳng tiếng gì đó. Giờ nghĩ lại, vừa hay chính là lúc Bách Phú gặp phải quỷ hồn ở dưới căn phòng kia.”

“Nói như thế, tức là khi Bách Phú gặp phải thứ gì đó, hay cảm nhận thấy bất cứ cảm giác nào đó, thì Lăng Hạo cũng sẽ như Bách Phú, cảm thấy y hệt như thế sao?”

Dịch Đạo ngây người, không biết nên trả lời lại thế nào. Ngồi một lúc lâu, anh ta mới do dự mở miệng nói: “Liệu có phải có chuyện gì quái lạ không?”

Thợ săn phì cười: “Tôi trước giờ chưa từng gặp chuyện thế này, cũng chưa bao giờ nghe thấy loại pháp thuật này cả.”

“Chúng ta tốt nhất hỏi Bách Phú xem thế nào.” Dịch Đạo đột nhiên ngẩng đầu lên nói. “Tôi đoán nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, chỉ là chúng ta không biết mà thôi.”

Hai người họ đợi đến khi Bách Phú đã bình phục lại tương đối, lúc đó mới cùng tới phòng thăm cô. Dịch Đạo đem chuyện của Lăng Hạo kể lại cho Bách Phú nghe, cô dù cho có kinh ngạc, song lại không hề có vẻ mặt không hiểu như Thợ săn.

“Bách Phú, có phải là đã xảy ra chuyện gì mà cô không nói cho chúng tôi hay không?” Thợ săn cẩn thận hỏi Bách Phú.

Dịch Đạo lạnh lùng hừm một tiếng: “Nhất định là có chuyện, cô mau nói cho chúng tôi xem nào.”

Bách Phú thở một hơi dài, nhẹ nhàng nói: “Vốn là thế này, chuyện tôi sớm đã muốn nói, chỉ là nhất thời nhiều việc quá, nên chưa có thời gian kể lại.”

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” Dịch Đạo khẩn cấp giục cô.

Bách Phú xoay mặt ra phía ngoài cửa sổ nói: “Là linh hoa, nó cắn chúng tôi.”

“Giờ chứ?” Thợ săn và Dịch Đạo cùng hoang mang truy vấn.

“Linh hoa cắn hai người ư?”

“Cây quỷ diện linh hoa kia biết cắn người sao?” Dịch Đạo nhất thời há hốc miệng không ngậm lại được.

Thợ săn liếc một cái linh hoa đang đón gió nhảy múa ngoài kia, hồ nghi hỏi: “Liệu có phải cây linh hoa này chính là loại cây ăn thịt người ở Châu Phi á?”

“Không phải chứ?” Dịch Đạo thực không thể tưởng tượng được bộ dáng cắn người của gương mặt tươi cười trên đó.

Thợ săn dừng cầm chổi linh hoa vào trong phòng, dùng tay chủ động đi trêu chọc nó, hi vọng có thể thấy nó cắn người. Tuy nhiên, dù cho Thợ săn có trêu chọc nó thế nào, thì Linh hoa cũng không thèm để ý tới anh ta. Sau đó Dịch Đạo cũng tham gia vào đội ngũ trêu chọc, đáng tiếc, trong mắt linh hoa, anh ta và Thợ săn kia chẳng có gì khác biệt.

Linh hoa ngẩng cao đầu, yêu mỵ mà vui vẻ. Bách Phú ngày ngày ngắm linh hoa biết, nó lại lớn thêm, cánh hoa màu đỏ trên đó màu sắc càng lúc càng đậm hơn. Có lúc Bách Phú cũng nghi ngờ, cái màu đỏ quý dị khác thường của linh hoa lúc này, liệu có phải là lấy từ cô và Lăng Hạo, hay là từ máu tươi của những người khác. Nếu không, nó làm sao lại có thể đỏ đến đẹp như thế, khiến người ta không dứt mắt được.

Song, bất luận linh hoa trước mắt có đẹp đến bao phần, có mê người thế nào, Bách Phú cũng không thể quên được cảnh tượng linh hoa với cái miệng mở to, cái miệng đầy răng kia cắn phập vào người ta. Còn cả giây phút nổi đau đón lan đến tận xương tủy.

“Linh hoa, em rốt cuộc muốn làm gì?” Bách Phú bất lực tự hỏi.

Dịch Đạo thấy linh hoa quay mặt sang một bên, có chút hoài nghi hỏi: “Cô là nói, linh hoa này cắn cô trước, rồi sau đó lại cắn Lăng Hạo sao?”

“Ừm.”

“Thực không thể tưởng tượng được. Nếu như chúng ta không phải bạn bè, nếu Lăng Hạo không cùng một lúc cảm nhận được tất cả như cô, tôi thực sự không dám tin có chuyện như thế này xảy ra.”

Dịch Đạo thờ dài một hơi, đây có lẽ chính là chuyện có thực của ‘liên kết trái tim’ (chỉ việc hai người nam nữ khi yêu nhau, có cùng cảm nhận hoặc suy nghĩ), lẽ nào duyên phận giữa Bách Phú và Lăng Hạo đúng là đã được số mệnh định đoạt hay sao?

Thợ săn nhìn Dịch Đạo và Bách Phú rồi nói: “Chúng ta cũng nên nói chuyện này cho Lăng Hạo nữa.”

Dịch Đạo cúi mắt xuống bất an, anh ta gần như đã lại nhìn thấy bộ dáng đau khổ của Kỳ Nhan nếu biết được chuyện Bách Phú và Lăng Hạo có hiện tượng liên kết trái tim như thế này. Rốt cuộc phải làm thế nào? Làm sao mới có thể giúp được Kỳ Nhan, mà vẫn không làm hại tới Bách Phú và Lăng Hạo?

Kỳ thực sự lo lắng của Bách Phú còn nhiều hơn, không chỉ đối với Lăng Hạo, đối với Kỳ Nhan, mà còn cả với tương lai sau này. Không biết tại vì sao, mà tương lai trong lòng cô lại là một thứ xa vời mơ hồ đến thế này, có quá nhiều quá nhiều những việc ngẫu nhiên gây ảnh hưởng lớn tới cô và những người xung quanh. Tất cả những việc xảy ra bây giờ như một tấm lưới lớn, đang vây lấy cô, còn có cả bạn bè xung quanh. Hi vọng lần này, sẽ không còn thương tổn và u buồn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: Quyển 5 - Chương 184: Tâm Kết

Chuyển ngữ: Bibon

Nhận được điện thoại của Dịch Đạo, Lăng Hạo và Kỳ Nhan vội tới ngay. Kỳ thực Lăng Hạo định một mình tới đây, song Kỳ Nhan nói, cô vốn là vợ tương lai của anh, sao có thể đứng ngoài khi anh đang ốm thế này.

Nói ra cũng kỳ lạ, sau khi đến nhà Bách Phú, gặp được cô đã hồi phục lại sức khỏe, thân thể của Lăng Hạo cũng phục hồi lại nhiệt độ như bình thường. Điều này khiến Kỳ Nhan luôn ở bên cạnh anh ta rất buồn, lại thấy càng thêm bất lực.

Nhìn Kỳ Nhan cố nặn ra nụ cười, Dịch Đạo trong lòng cũng đau khổ âm ỉ, nhưng lại không thể nói được lời nào. Dù sao, trong lòng Kỳ Nhan anh ta chỉ là một người bạn bình thường, sao có thể so bì được với Lăng Hạo khiến cô ngày ngày nhưng nhớ đây? Cũng giống như lúc này, Kỳ Nhan căn bản đã hoàn toàn quên mất sự có mặt của Dịch Đạo, trong mắt trong lòng cô chỉ còn hình dáng duy nhất của Lăng Hạo mà thôi.

Sau khi nghe thợ săn kể lại câu chuyện, Kỳ Nhan lạnh lùng cười rồi hỏi ngược lại một câu: “Làm sao có thể có chuyện như thế này chứ? Hoa mà lại biết cắn người à, vậy bảo nó cắn tôi xem nào. Nếu không tôi thực chẳng có cách nào tin được.”

Thực ra phản ứng này của Kỳ Nhan đã nằm trong dự đoán của Dịch Đạo, anh ta bình tĩnh tiếp tục nói: “Thứ nhất, chúng tôi không cần phải nói dối chuyện này; thứ hai, chúng tôi nếu có cần nói dối, cũng không cần thiết phải bịa ra câu chuyện hoang đường như thế này; thứ ba, hôm nay gọi hai người tới, chỉ là để nhắc nhở Lăng Hạo, để anh ta chuẩn bị cho tốt, thế thôi. Vì thế Kỳ tiểu thư không cần thiết phải nhìn chúng tôi một cách khinh bỉ như thế đâu.”

“Chỉ có thể thôi sao?” Kỳ Nhan liếc Bách Phú và thợ săn một cái, lạnh như băng nói tiếp: “Tôi tại sao lại phải tin tưởng mấy người, ai mà biết được có mưu đồ gì trong chuyện này hay không?”

Nghe thấy lời này của Kỳ Nhan, Bách Phú trong lòng lạnh hẳn. Đương nhiên cái lạnh này, Lăng Hạo chính xác có thể cảm nhận thấy ngay, không chỉ thế, còn có sự phiền não của cô, áp lực của cô, còn có sự ủy khuất của cô nữa. . . . . anh ta cố nhịn để không nhìn về phía Bách Phú, đồng thời dùng ngữ khí trách móc nói với Kỳ Nhan: “Nhan Nhan, đừng có như con nhím cứ thấy người là tấn công như thế.”

Kỳ Nhan sau khi nghe thấy lời trách móc này của Lăng Hạo, biết mình đã có phần quá đáng, bèn lập tức thu lại lửa giận của mình. Không biết bắt đầu từ lúc nào, Kỳ Nhan chỉ cần nhìn thấy Bách Phú là lại dâng đầy một bụng tức, hận không thể để cho Bách Phú mãi mãi biến mất trước mặt mình. Nhất là khi nghĩ tới việc Bách Phú rất có thể đang diễn kịch trước mặt Lăng Hạo, là cô lại tức giận tới mức không thể suy nghĩ thông suốt, đồng thời cũng cảm hận Bách Phú bị ỉn đến mức này.

Với những gì thu được từ các bài học trước đây, Kỳ Nhan biết sự miễn cảm quá mức của mình chỉ khiến cho Lăng Hạo càng lúc càng xa cô. Cho nên, cô thậm chí thờ thật sâu ba cái, nỗ lực để bản thân mình bình tĩnh lại. “Xin lỗi, là do tôi tâm tình không được tốt.”

“Không sao, không sao.” Dịch Đạo này giờ vẫn luôn im lặng vội vã xoa xoa tay với cô. “Chúng tôi đều hiểu, sẽ không giận đâu.”

Sự nịnh bợ này của Dịch Đạo rõ ràng kéo theo cái nhìn vô cùng khinh bỉ của thợ săn, Dịch Đạo thấy thế vội vã quay mặt sang chỗ khác, giả vờ như

không nhìn thấy gì.

“Vậy bây giờ có cách gì để giải quyết không? Nếu còn như thế này mãi, thì liệu có phải cứ một người đau khổ nghĩa là hai người cùng phải chịu đựng hay không?” Kỳ Nhan cuối cùng ánh mắt cũng chuyển sang phía Dịch Đạo.

Dịch Đạo ngậy ra, lập tức cúi thẳm đầu chăm chú vào cái bụng mình. Anh ta biết Kỳ Nhan lúc này đang cầu anh ta giúp đỡ, song chuyện này anh ta cũng chưa từng gặp, thậm chí còn chưa từng nghe nói đến. Rốt cuộc phải làm thế nào đây?

Thấy phản ứng này của Dịch Đạo, Kỳ Nhan lập tức hiểu ra, cô nhẹ thở dài một hơi. Bộ dáng trắng bệch thống khổ của Kỳ Nhan lúc này khiến Dịch Đạo thấy áy náy vô cùng, anh ta chỉ có thể tự trách mình không đủ năng lực giúp cô.

“Được rồi, chuyện anh nói chúng tôi đều đã biết, về sau sẽ chú ý hơn. Vậy chúng tôi . . . .” Kỳ Nhan xoay người lại, vừa hay nhìn thấy bộ dáng Lăng Hạo đang chăm chú nhìn vào Bách Phú.

Kỳ thực những lời họ vừa nói, Lăng Hạo gần như chẳng nghe thấy gì. Lúc này trong lòng anh ta chỉ còn Bách Phú, hoặc có thể chính xác mà nói, chỉ có cảm nhận của Bách Phú. Mỗi một cơn sóng trong lòng Bách Phú, bao gồm cả những lo lắng của cô với chính mình, sự bất lực với cái nhìn của Kỳ Nhan, sự đồng tình với Dịch Đạo, từng chút từng chút Lăng Hạo đều có thể cảm nhận được chính xác. Cái cảm xúc này thực tuyệt diệu, giống như có một phần khác của anh ta đang ở ngay trong trái tim Bách Phú vậy.

Bộ dáng này của Lăng Hạo lại lần nữa choc vào trái tim mẫn cảm của Kỳ Nhan, đau đớn và phần nộ lần nữa bóp chặt lấy trái tim cô. Ý định lúc đầu vốn dĩ định chào ừ biệt rồi đi của Kỳ Nhan giờ tan sạch, mỉm cười quay sang hỏi Bách Phú: “Tôi có thể xem linh hoa chút không?”

“Có thể chứ.” Bách Phú cái gì cũng không nói thêm, xoay người đi lên lầu nhấc chậu cây linh hoa gây chuyện xuống.

Nhìn thấy linh hoa đang mỉm cười nhảy múa, Kỳ Nhan bỗng chốc có một cảm giác vô cùng lạnh lẽo. Cái thứ lạnh lẽo xấu xa đó thực xa lạ, song lại như đã cảm nhận thấy từ lâu. Trong giây lát, Kỳ Nhan cứ ngây ra đó, không biết phải làm sao mới tốt. Đây cũng đâu phải lần đầu nhìn thấy linh hoa, ngay từ lúc xuống dưới cổ động thần bí kia, cô đã nhìn thấy nó. Nhưng lúc đó khi nhìn thấy linh hoa, chỉ có cảm giác hiếu kỳ của một con người khi nhìn thấy một vật lạ lắm mà thôi. Vậy mà lúc này, Kỳ Nhan lại có thể mãnh liệt cảm nhận thấy, linh hoa này dường như có một mối quan hệ không thể diễn tả bằng lời với mình.

Trái tim đột ngột đập nhanh liên hồi, Kỳ Nhan nhìn Bách Phú một cái, rồi đột ngột đưa ngón tay đến bên miệng linh hoa.

Lúc này tình hình lại khác hẳn, linh hoa vừa nãy rõ ràng còn tươi cười, giờ đột nhiên biến đổi sắc mặt, gương mặt xinh đẹp bỗng biến thành xám xịt, cái mặt bình thường chỉ to bằng cái bát nhỏ giờ đã bị cái miệng trên đó chiếm mất ba phần tư. Đáng sợ hơn nữa không chỉ đến thế, mà là những chiếc răng sắc nhọn trắng óng như dao đang lấp lánh bên trong cái miệng đó.

Sự chuyển biến đột ngột này khiến Kỳ Nhan bị dọa một trận, trực giác nói với cô rằng nên rút tay về. Song linh hoa lại không hề có ý muốn bỏ qua cho cô, gương mặt vẫn đang tươi cười kia đột ngột hướng thẳng về phía ngón tay Kỳ Nhan! Kỳ Nhan quá sợ hãi vẫn đứng im tại chỗ, không biết có nên để cho nó cắn một phát hay không. Bởi vì cô vô cùng vô cùng ghen tức khi biết Lăng Hạo và Bách Phú có sự liên kết tâm linh, song làm thế này liệu cô có được như ý nguyện?

Kỳ Nhan nhất thời không cách nào phán đoán, hoàn toàn quên mất ngón tay mình vẫn đang cận kề nguy hiểm.

Thấy cái miệng với những chiếc răng sắc nhọn kia chuẩn bị cắn xuống ngón tay trắng ngần của Kỳ Nhan, một đôi tay lao tới cứu cô ra khỏi nó. Kỳ Nhan đang kinh hoàng toàn thân ướt mồ hôi lạnh định thần lại nhìn kỹ, hóa ra người đó là Dịch Đạo đứng bên cạnh cô.

Cái miệng to đầy màu máu kia của linh hoa chớp trướt, song nó không hề ngừng lại, thậm chí còn hung hãn vươn dài ra theo. Những người xung quanh vội vã kéo Kỳ Nhan và Dịch Đạo ra phía sau, như sợ hai người họ sẽ bị linh hoa cắn bị thương vậy.

Lúc này linh hoa thực sự quá đáng sợ, giống hệt như một dã thú phát điên, nhe nanh giờ vuốt ra dọa dẫm mọi người xung quanh, bộ dáng như đang chuẩn bị tấn công. Những người ở hiện trường hoang mang nhìn linh hoa nay đã khác hẳn lúc bình thường, ai nấy đổ đầy mồ hôi lạnh.

Sau mười mấy giây, linh hoa lại trở về dáng vẻ bình tĩnh và xinh đẹp lúc xưa. Nhưng, phàm những ai đã nhìn thấy bộ dáng phát điên của nó ngày hôm nay, cả đời này đều không thể nào quên giây phút đó.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 186: Quyển 5 - Chương 185: Lốc Xoáy (01)

Linh hoa sau khi khôi phục lại như cũ dường như đã hoàn toàn phong bế bản tính điên cuồng của chính mình, mặc Kỳ Nhan có lại trêu chọc nó thế nào, nó vẫn chỉ trung ra bộ mặt tươi cười mê người, hoàn toàn không còn bộ dáng khủng khiếp xảo quyết lúc trước nữa.

Kỳ Nhan nhất thời ngây ra, nếu nói lúc trước cô còn chưa có quyết định rõ ràng, thì giờ phút này cô đã chuẩn bị hoàn hảo, bất luận có phải trả giá thế nào cũng muốn có liên kết trái tim với Lăng Hạo. Chỉ có điều, vào lúc cô thực sự muốn vậy, linh hoa lại hoàn toàn không để ý tới cô nữa. Phải làm sao đây?

Kỳ Nhan thất vọng nhìn không được quay sang trừng mắt với Dịch Đạo vốn có ý tốt giúp đỡ, song Dịch Đạo lại chẳng hề thấy ủy khuất chút nào, anh ta vẫn còn đang vui sướng vì mình đã kéo được Kỳ Nhan ra khỏi cái miệng đầy răng sắc nhọn kia của linh hoa nữa. Bởi vì đối với anh ta thì việc Kỳ Nhan có thể cảm nhận được trái tim Lăng Hạo chẳng phải là một việc gì tốt đẹp, nếu Lăng Hạo yêu cô còn đỡ, nếu không, Kỳ Nhan sẽ tự mình chuốc lấy bao nhiêu giày vò đau khổ nữa? Kể cả dù sao này có trốn đi tới đâu cũng khó thoát khỏi sự tra tấn đó.

Kỳ Nhan nào có nghĩ được tới những chuyện này, cho nên trong đôi mắt cô đong đầy sự trách móc và thù hận, đến Thọ sản trước giờ không bao giờ ưa quan chuyện người khác cũng có thể nhìn ra được. Cô đã không còn tâm tình gì để ở lại nơi này nữa, một cảm giác thất bại nặng nề bao lấy trái tim cô. Không để ý gì đến người khác, Kỳ Nhan kéo tay Lăng Hạo đang ngây như khúc gỗ rời khỏi nhà Bách Phú.

Bách Phú và Thọ sản nhìn nhau một cái, rồi lại cùng nhìn Dịch Đạo đang ngây ngô trông theo bóng lưng Kỳ Nhan.

Thọ sản bước qua khoác vai Dịch Đạo an ủi: “Không sao, cô ta sớm muộn cũng sẽ hiểu được anh là vì tốt cho cô ta. . . . . Nhìn anh mà xem, một người đàn ông tốt đến thế nào?”

“Đúng thế đúng thế.” Bách Phú ở bên cạnh cũng nghiêm túc phụ họa theo.

Song, còn chưa đợi Dịch Đạo đáp lời, đột nhiên bên tai ba người họ có một giọng nói vang lên: “Nó đến rồi, cẩn thận, nó đến rồi. . . . .”

Thọ sản và Dịch Đạo lập tức xông về phòng mình, chuẩn bị pháp khí, sau đó còn chưa tới ba giây, cái lốc xoáy bí ẩn mà đáng sợ kia lại lần nữa xuất hiện, chỉ có điều lần này người nó nhắm tới lại là Bách Phú.

Bách Phú cảm nhận rõ sức mạnh trên người mình từng chút từng chút đang bị nó hút lấy, mà cô thì một chút phản kháng cũng không có được. Thân thể càng lúc càng không còn chút sức lực, đến đứng lên cũng đã biến thành một cuộc hành xác. Chiếc vòng phi thúy Phật châu trên cổ tay Bách Phú cũng bị phù lên một tầng sương đen nồng đậm, đã không còn nhìn rõ được màu sắc khi trước nữa.

Lốc xoáy kia xuất hiện quá mức đột ngột, Dịch Đạo và Thọ sản ngay lập tức dùng pháp lực để đánh nó. Tuy nhiên, những quả cầu pháp lực đánh ra đều như những hòn sỏi ném vào biển đông, giãy dụa trong chốc lát rồi lập tức bị nó nuốt trọn. Mắt thấy Bách Phú mất sức dựa vào bên cạnh tường, ngồi sụp xuống chỉ còn sức thở hổn hển, hai người họ cuống hết cả lên, song lại không biết nên làm thế nào.

Có điều kỳ lạ là thân thể của hai người họ lại chẳng hề bị chút ảnh hưởng nào, ngoài thứ âm khí mà con lốc xoáy này mang tới khiến họ lạnh đến phát run, còn lại thì không hề đau đớn như Bách Phú.

Bách Phú cắn chặt răng cố hết sức lắc lắc chiếc lục lạc trên cổ mình. Đây chính là thứ Mậu Ly trước đây đã tặng cô, mà cô thì chưa từng dùng tới. Song giờ cô thực sự đã gặp phải nguy hiểm đến tính mạng, chỉ lắc lắc một cái lục lạc nhỏ bé này, liệu Mậu Ly có thể kịp thời tới cứu cô hay không?

Toàn thân Bách Phú đã cảm thấy vô lực đến cực độ, cô có thể cảm nhận rõ rệt linh hồn trong thân thể mình đang chậm chậm bị hút ra ngoài. Vào đúng thời khắc trước khi cô mất đi ý thức, đã nhìn thấy có hai bóng người, một là Mậu Ly, và theo sát phía sau hình như là Lăng Hạo.

Vào đúng thời khắc trước khi cô mất đi ý thức, đã nhìn thấy có hai bóng người, một là Mậu Ly, và theo sát phía sau hình như là Lăng Hạo.

*

Lần hôn mê này của Bách Phú cũng như trước đây, bởi cứ luôn có một giọng nói từ trong sâu thẳm trái tim đang gọi cô. Anh ta liên tục cổ vũ Bách Phú, để cô dũng cảm bước ra từ trong nơi tăm tối kia. Anh ta vui vẻ nói chuyện với Bách Phú đang bị nhốt trong con mê đen tối, hoàn toàn không hề có vẻ cao ngạo như lúc thường. Anh ta còn nói với Bách Phú: nếu cô không thể trở lại cũng không sao, anh ta sẽ mãi mãi túc trực bên cô. Cuối cùng, sự ám áp bên bàn tay đã giúp Bách Phú có sức lực để bước ra khỏi bóng tối. . . . .

Người đó chính là Lăng Hạo.

Không biết có phải vì bị giọng nói kia làm phiền quá mức hay không, mà Bách Phú cuối cùng đã tỉnh lại. Quả nhiên, thứ đầu tiên mắt cô nhìn thấy là gương mặt tươi cười của Lăng Hạo, còn có bàn tay ấm áp đang nắm lấy tay cô.

Bách Phú cảm kích nhìn Lăng Hạo, chưa bao giờ lại có cảm giác gần gũi với anh ta như vậy. Mà tâm tình của Bách Phú, Lăng Hạo cũng đã cảm nhận được đầy đủ. . . . .

Lúc này giọng nói lạnh lùng của Dịch Đạo lặng lẽ cắt ngang hai người: “Hai người đừng nhìn nhau nữa. . . . . mau ra đây đi, cái tên đang được phong bế trong gương kia muốn nói chuyện.”

Lăng Hạo và Bách Phú ngượng ngùng bước ra khỏi phòng, đến trước chiếc gương lớn đặt trong phòng ngủ của Thọ sản. Trong chiếc gương kia là một mảng trắng xóa, chỉ có một gương mặt đang không ngừng lay động. Gương mặt này Bách Phú nhớ cô đã từng nhìn thấy trong căn phòng tối om ở khách

sạn, nhưng cô cũng thấy vô cùng quen thuộc, dường như trước đây đã từng gặp qua.

“Tôi biết anh ta.” Lăng Hạo mở lời trước. “Anh ta là Chung Chí, hôm mừng thọ ông nội anh ta cũng tới.”

Lăng Hạo vừa nói thế, Bách Phú mới hoang mang ngộ ra: “Thảm nào mà tôi cứ thấy anh ta quen thế. Hôm đó anh ta có phải người cuối cùng đến nơi không?”

“Không sai, chính là anh ta. Có điều hai ngày nay tôi gặp anh ta, vẫn thấy rất tốt.”

Thọ sản nhếch khóe miệng: “Thực sự là vẫn rất tốt ư?”

*

“A... ..” Chung Chí hét lớn một tiếng rồi tỉnh lại từ cơn ác mộng.

Từ sau hôm xảy ra tai nạn, Chung Chí thường xuyên bị tỉnh lại sau cơn ác mộng. Trong mơ đều là ngọn lửa đang thiêu đốt, còn có anh trai đang đau đớn thống khổ kêu gào. Mỗi khi tỉnh lại, trái tim Chung Chí lại rất lâu không cách nào bình tĩnh lại được. Trái tim vẫn đang đập liên hồi, đến bàn tay cũng run rẩy không thể khống chế. Ngọn lửa thiêu đốt trong mơ giống như đang thiêu đốt chính trên người anh ta vậy, khiến anh ta có thể hoàn toàn cảm nhận được sự tra tấn mà anh trai mình phải chịu đựng trước khi qua đời.

Khóe miệng đã khô rát, chỉ cần hơi hơi động đậy cũng xuất hiện một vết nứt. Từ vết nứt đó dòng chất lỏng ấm áp chảy ra, khiến trong miệng Chung Chí cảm nhận được đầy vị máu tanh. Chiếc ly đặt đầu giường cũng đã trống rỗng, Chung Chí hít thở sâu một hơi, không chút tỉnh thần xuống giường đi vào trong bếp lấy nước lạnh.

Dòng nước lạnh vừa chảy vào trong dạ dày, cảm giác mát lạnh đã khiến ý thức hỗn loạn của Chung Chí tỉnh táo hơn. Anh ta thở một hơi thật dài, như muốn bỏ toàn bộ những bí bức trong lòng đẩy hết ra phía ngoài.

Trời vẫn chưa sáng, chiếc đồng hồ treo trên tường hiển thị thời gian là ba giờ sáng, thảm nào mà xung quanh lại yên tĩnh đến mức chỉ nghe thấy hơi thở của chính anh ta đến vậy. Căn phòng lớn này rộng tới hai trăm mét, đối với một mình Chung Chí mà nói thì quả thực hơi to. Theo kế hoạch của Chung Nghĩa, thì gia đình hai người họ sẽ ở nơi này, anh trai một bên, và anh ta một bên. Anh trai anh ta còn người trước giờ luôn yêu thích trẻ con còn lo sợ nơi này không đủ lớn, đã lên kế hoạch sau khi kết hôn sẽ mua thêm một căn biệt thự ba phòng khoảng năm trăm mét, như vậy dù có đông cỡ nào cũng không phải lo lắng.

Chỉ tiếc là, kế hoạch này còn chưa được thực hiện, thì anh trai đã ra đi, mãi mãi không thể trở về.

Trong phòng khách vẫn còn treo đi ảnh của anh trai, Chung Chí nhìn nhì anh trai trần tình tài giỏi trong bức ảnh, cứ luôn cảm thấy không cách nào chấp nhận được việc anh đã rời xa. Mấy ngày hôm nay, Chung Chí cảm thấy mình trầm mặc đi nhiều. Mỗi ngày nói ra chẳng bằng một phần trước đây, không chính xác là đến một phần cũng chẳng bằng. Hóa ra cuộc sống không còn anh trai nữa là thế này. Đôi mắt Chung Chí có chút đau nhức, một tầng nước mắt phũ lên tầm nhìn vốn sáng rõ của anh ta.

Chung Chí châm một nén hương, mỉm cười với gương mặt tươi cười trong đi ảnh của anh trai: “Anh, anh giờ có khỏe không?”

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 187: Quyển 5 - Chương 186: Lốc Xoáy (02)

Chuyển ngữ: Bibon

Hôm nay lại đến ngày khám định kỳ, từ sau khi xảy ra tai nạn xe gây tổn thương tới não bộ, Chung Chí thường xuyên bị những cơn đau đầu tra tấn đến mức thống khổ. Không biết có phải do não bộ bị chấn động mạnh, mà anh ta đã quên mất rất nhiều chuyện xảy ra trước đây, những ký ức của mấy năm gần đây lại càng bị đứt đoạn, hoàn toàn không thể liên kết lại được với nhau. Nhất là chuyện về tai nạn ngày hôm đó. Trí nhớ mỗi khi nghĩ tới ngày hôm đó, lại bị ngắt quãng một cách kỳ lạ. Chung Chí thậm chí đến việc tai nạn xe xảy ra như thế nào cũng không thể nói được. Đương nhiên, những cơn đau đớn hành hạ anh ta lại hoàn toàn là ngoại lệ, vì đó là ký ức duy nhất của anh ta.

Chụp cả phim, rồi chụp cả CT, bác sĩ Lâm phụ trách trị liệu cho Chung Chí trầm trọng gọi anh ta đến văn phòng.

“Xin lỗi, Chung tiên sinh, chúng tôi phát hiện ra lượng máu đọng trong đầu anh không những không có hiện tượng tan ra, mà ngược lại đang tụ lại... .. đây quả thực là một việc rất đáng ngại.”

Nét mặt bác sĩ Lâm khiến Chung Chí đã hiểu được gì đó. Nhưng không biết tại sao, mà bản thân anh ta lại cảm thấy vô cùng bình tĩnh, cứ như đang nghe chuyện về một người khác vậy.

Thấy Chung Chí không nói gì, bác sĩ Lâm chỉ có thể tiếp tục nói: “Cục máu đông này quả thực không hề nhỏ, hơn nữa còn bị lớp dây thần kinh dày đặc trong não bộ bao lấy. Chúng tôi hiện giờ sẽ kê một vài loại thuốc cho anh trị liệu, nếu không được thì chỉ đành phải mổ. Nhưng, đến lúc đó nguy hiểm nhất định rất lớn, hi vọng anh có thể chuẩn bị tâm lý cho thật tốt.”

Chung Chí nhìn nhìn gương mặt nghiêm túc của bác sĩ Lâm, lãnh đạm cười gật gật đầu.

Phản ứng của Chung Chí đương nhiên khiến cho bác sĩ Lâm cực kỳ ngạc nhiên, bác sĩ Lâm này ngoài sự kính phục sự trấn định của Chung Chí, còn vô cùng có trách nhiệm nói với anh ta: “Chung tiên sinh, tâm tình hiện tại của anh đúng lắm. Đối với một người bệnh mà nói, thì quan trọng nhất vẫn là thái độ bình tĩnh. Nhưng do cục máu này có khả năng đè lên không ít dây thần kinh của anh, cho nên rất có thể sẽ gây ra hiện tượng ù tai, đau đầu, thậm chí là hoang tưởng và nghe thấy những điều không có thật. Nếu như thấy xuất hiện những triệu chứng này, xin anh nhất thiết phải thông báo cho chúng tôi ...”

Sau đó bác sĩ Lâm còn nói rất nhiều nữa, nhưng Chung Chí đã hoàn toàn không nghe lọt vào tai. Anh ta chỉ đang nghĩ, nếu như mình quả thực không thể sống được mấy nữa, vậy thì khoảng thời gian này nên làm gì đây?

Chung Chí dừng xe trên con đường hoa lệ nhất ở thành phố G, đôi mắt không mục đích nhìn xung quanh. Một tấm áp pic điện ảnh trên rạp chiếu phim xưa cũ nơi tòa nhà cao to hơn cũng lạnh lẽo hơn bất cứ nơi nào quanh đây thu hút lấy ánh mắt của anh ta — The Warlords (Thống Lĩnh : phim có sự tham gia của Lý Liên Kiệt, Lưu Đức Hoa, Từ Tịnh Lôi và Kim Thành Vũ)

Ở những rạp phim lớn khác, thì bộ phim này đã bị gỡ áp pic xuống từ rất lâu rồi, bản chính hoặc bản đạo cũng đã ra DVD đầy đường. Vậy mà nơi này còn chiếu? Thậm chí mà có vẻ khó khăn như thế.

Song Chung Chí vốn chỉ định đi chơi đã dừng chân lại nơi này, còn mua một vé phòng VIP. Mặc dù nói là phòng VIP, nhưng cũng chỉ bằng với những căn phòng bình thường trong các rạp chiếu khác. Nhất là phần giữa của màn hình chính, cư nhiên trên đó còn có một đường vạch ngang, nhìn qua cũng biết đây là do hai màn hình khổ lớn chập lại.

Đương nhiên, vé xem phim ở nơi này cũng rẻ vô cùng, mới có hai mươi tệ. Đây cũng có lẽ chính là đạo lý “tiền nào của đấy”.

Lựa chọn bộ phim này, không phải do danh tiếng của nó, cũng chẳng phải vì nó đã từng gây ra cơn sốt phòng vé, mà là vì câu nói nổi tiếng trên mạng: Đã xem “Sắc – Giới” (có sự tham gia của Lương Triều Vĩ, Thang Duyệt), sẽ biết nữ nhân là người không đáng tin nhất; đã xem “Hiệu lệnh tập kết” (hay còn gọi là Ranh giới sinh tử: có sự tham gia của Trương Hàm Dư, Nhậm Tuyên, Vương Bảo Cường, Đặng Siêu) sẽ biết đội nhóm không hề đáng tin; còn đã xem “Thống lĩnh” sẽ biết được người anh em cũng chẳng đáng tin chút nào... ..

Anh em? Không đáng tin?

Chung Chí không khỏi cười cười, trong lòng thầm nói: Vậy thì phải xem xem đó là kiểu anh em thế nào rồi?

Chung Chí lại thương nhớ anh trai mình vô hạn: Lúc còn nhỏ, là anh trai một mình đạp xe suốt một giờ đồng hồ đưa mình đi học. Lúc bị người ta bắt nạt, anh trai không quản đôi phương có bao nhiêu người cũng phải đòi lại công đạo cho mình. Lúc anh trai vụng về nấu cho mình một nồi com, nào ngờ khi com chín mở ra mới biết cả một nồi com đã thành nồi cháo lớn. Anh trai còn chưa tốt nghiệp cấp 3 đã bỏ học đi làm, chỉ vì muốn cho mình có thể học lên đại học. Rồi lúc nghỉ hè quay về nhà, mới biết anh trai vì để kiếm tiền cho mình nộp học phí mà trên bàn tay lưu lại vô số vết kim châm... ..

Những việc đáng nhớ quả thực quá nhiều. Có lẽ cũng vì từ nhỏ không có cha mẹ chăm sóc, nên tình cảm của hai anh em họ mới thấm thiết sâu đậm đến vậy.

Anh trai đã vì mình hi sinh quá nhiều, Chung Chí đã từng thề với bản thân sẽ dùng cả đời này để báo đáp anh trai. Nhớ lúc còn chưa thành lập công ty, anh trai Chung Nghĩa đã nói, sau này nếu có tiền, sẽ mua một căn nhà thật to. Đến lúc đó hai anh em họ cùng ở với nhau, cả đời này không rời xa nhau nữa... ..

Một giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống trên má chảy thẳng vào khóe miệng, cũng như máu, mang theo vị mặn chát. Chung Chí trong bóng tối nơi này không còn sức lực để kiên cường chống đỡ như lúc thường nữa, dù sao nơi này cũng chẳng có tới mười người, hơn nữa nơi tối om như vậy ai biết ai là ai. Hóa ra khóc cũng là một cách để phát tiết, nước mắt sau khi chảy ra, trong lòng cũng sẽ nhẹ nhàng không ít, dù cho những giọt nước mắt này chẳng thể nào khiến anh trai quay lại.

“Tại sao người chết lại là anh trai, mà không phải mình?”

Chung Chí không biết đã bao lần tự hỏi mình câu hỏi này, nhưng ai có thể trả lời cho anh ta đây?

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 188: Quyển 5 - Chương 187: Lốc Xoáy (03)

Chuyển ngữ: Bibon

Phim đã bắt đầu chiếu, hiệu quả âm thanh ầm ầm trong loa phát ra kéo sự chú ý của Chung Chí quay lại bộ phim. Do vừa nước mắt vừa roi, mũi còn bị sứt sịt. Chung Chí dùng lực hít một hơi sâu trong mũi, nỗ lực muốn tập trung vào tình tiết câu chuyện.

Cho mãi đến khi hết phim, Chung Chí vẫn có chút mơ màng. Dựa theo trí nhớ của Chung Chí, thì dường như chỉ có lúc lên đại học anh ta mới có một lần được đi xem phim điện ảnh. Lúc đó nhà anh ta còn rất nghèo, vì thế việc đi xem phim như vậy đúng là một sự lãng phí, anh ta hoàn toàn không có hứng thú. Sau này dù gia đình đã lập công ty rồi có tiền, nhưng anh ta cũng chẳng bao giờ có thời gian làm những việc vô vị này, công việc buôn bán và kiếm tiền đã hoàn toàn chiếm hết khoảng thời gian của anh ta.

Nghĩ lại nhẽ ra anh ta nên cùng đi xem phim với anh mình, hoặc cùng đánh bóng rổ là môn thể dục mà hai anh em cùng thích, để được thoải mái nghỉ ngơi mới đúng. Chung Chí có chút phiền não suy nghĩ, nếu như lúc trước không chỉ nghĩ cách làm sao để kiếm tiền, thì liệu bây giờ có phải sẽ có nhiều kỷ niệm để nhớ hơn hay không?

Tình tiết của bộ phim vừa rồi vẫn còn đang ảnh hưởng tới tinh thần của Chung Chí, anh ta cảm thán sao tình cảm anh em lại có thể dễ dàng bị cách trở như thế. Nếu so ra thì anh trai của mình so với người anh trai trong “Thống lĩnh” còn mạnh mẽ hơn nhiều, ít nhất anh trai cũng sẽ không vì lợi ích của chính mình mà bỏ rơi em trai. Về điểm này, Chung Chí vô cùng tự tin. Anh ta không nhận được nở một nụ cười kiêu ngạo.

“Hừm? Anh thực sự tự tin đến vậy sao?” Một giọng nói xa lạ vang lên bên tai Chung Chí.

Chung Chí căng thẳng nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy có mấy người khách sớm đã bước ra đến cửa phòng chiếu, làm gì có ai đứng bên cạnh anh ta.

Đầu lại đột nhiên đau đớn, Chung Chí vô lực nhay nhay thái dương, thầm nghĩ: “Lẽ nào đây chính là hiện tượng hoang tưởng mà bác sĩ Lâm đã nói tới?”

Nghĩ tới đây, Chung Chí không những không hề u buồn, ngược lại còn như có cảm giác được giải thoát. Nếu như mình thực sự chết đi, có thể nhanh chóng được gặp lại anh trai không? Nếu như anh trai đã được đầu thai, liệu mình còn có cơ hội làm huynh đệ với anh ấy ở kiếp sau chăng?

“Yên tâm, người sẽ không chết. Ta cũng sẽ không để người chết đâu.” Giọng nói kia lại xuất hiện.

Chung Chí nhìn nhìn căn phòng chiếu đã trống rỗng, bất lực sai bước ra khỏi đó. Có lẽ nên để cho bác sĩ Lâm viết cho mình mấy loại thuốc không chế bệnh hoang tưởng, nếu không, cứ liên tục xuất hiện sự việc thế này, khéo mình cũng sẽ biến thành kẻ mang bệnh thần kinh mất...

Vừa ra khỏi phòng chiếu, điện thoại của Chung Chí vang lên, hóa ra là Dao Dao. Cô ấy là bạn học đại học của Chung Chí, cũng là bạn gái của anh trai Chung Nghĩa. Có lẽ cô ấy vẫn còn chưa thoát khỏi ám ảnh, Chung Chí buồn bã thở một hơi dài, ngoài mình ra, cô ấy có lẽ cũng vô cùng đau khổ.

Dao Dao và Chung Chí, đều là học sinh giỏi cùng khoa kinh tế của một trường đại học danh tiếng, cũng là một hoa khôi có tiếng của trường. Đã từng Chung Chí cảm thấy vô cùng kỳ lạ vì người có điều kiện tốt như thế, người theo đuổi không biết bao nhiêu vậy mà sao Dao Dao lại lựa chọn người anh trai đến cấp 3 cũng chưa tốt nghiệp của mình. Hiện giờ anh ta đã hoàn toàn hiểu, Dao Dao là một bông hoa đẹp, kiêu ngạo mà yếu ớt. Sự kiên cường mạnh mẽ và cảm giác an toàn khi ở bên anh trai là thứ mà cô ấy thiếu nhất, có sự ủng hộ vững như núi của anh trai, cô ấy mới có thể tỏa sáng tỏa hương thơm tươi đẹp của mình.

Kỳ thực không phải chính anh ta cũng thế hay sao? Chung Chí chán nản thừa nhận sự thực anh ta không thể chối bỏ. Kỳ thực anh ta vẫn luôn dựa dẫm vào anh trai, sự kiên cường và quyết đoán của anh ta cũng là bởi vì có anh trai luôn đứng sau lưng ủng hộ. Không có anh trai, Chung Chí anh thực sự sẽ chẳng là gì.

Quả nhiên, vừa đến nhà Dao Dao, Chung Chí đã nhìn thấy bộ dạng đầu tóc bù xù cùng đôi mắt hoảng loạn không nơi dựa dẫm của cô, điều này không khỏi khiến anh ta đau lòng.

“Dao Dao, cậu sao thế?”

“Ngày mai tớ phải đi làm rồi, nhưng chẳng biết nên mặc cái gì cả.” Đôi mắt của Dao Dao nhìn chăm chú vào Chung Chí, giống như đang nắm lấy cọng cỏ cứu mạng vậy.

Chung Chí bước tới bên tủ quần áo của Dao Dao, lựa chọn một bộ đồ công sở trắng và chiếc áo sơ mi màu xanh sẫm, cẩn thận để sang bên trái tủ: “Ngày mai mặc bộ này đi.”

“Tớ ... ..không muốn đi làm. Tớ giờ cái gì cũng không làm được... ..” Đôi mắt Dao Dao lại đỏ lên.

Cúi đầu thở dài một hơi, Chung Chí nhìn thẳng vào đôi mắt của Dao Dao, dịu dàng nói: “Dao Dao, cậu không được thế này. Cậu phải học cách tự dựa vào chính mình chứ đừng chờ người khác. Công việc hiện giờ ít nhiều có thể khiến cậu quên đi đau khổ, cho nên cậu nhất định phải đi.”

Dao Dao như chú chó nhỏ mắc lỗi vô lực cúi đầu xuống, đôi mắt to tròn đong đầy sự bất an và khủng hoảng, nước mắt bắt đầu chảy dài trên gương mặt cô.

Chung Chí không kìm được hơi hơi nhủ mày, có phải cuộc sống quá mức thoải mái đã khiến cho bông hoa này yếu ớt đi chăng? Dao Dao chính là cô gái như vậy, ở nhà quen dựa dẫm vào cha mẹ, ở ngoài thì dựa dẫm vào bạn trai, hoàn toàn không nhớ được sống trên đời này phải dựa vào chính bản thân cô.

“Tớ sợ lắm” Dao Dao chầm chậm mở miệng.

Chung Chí cẩn thận hỏi han: “Sợ cái gì?”

Dao Dao hoảng sợ đáp lại: “Tớ cứ luôn cảm thấy hình như trong nhà có tiếng nói, có phải . . . . có phải, có ma quỷ chăng?”

“Ma quỷ?” Chung Chí ngạc nhiên, trong lòng ngấm ngầm có chút không thoải mái. Anh ta hiểu rõ thứ Dao Dao nhắc tới là cái gì, song anh ta thực sự không rõ có gì phải sợ hãi.

Kỳ thực liệu còn có thể là cái gì? Chỉ có thể là anh trai vừa mới qua đời. Chung Chí có chút chán nản nghĩ, anh trai không phải chính là người đàn ông mà Dao Dao yêu nhất hay sao? Vậy mà anh vừa mới qua đời, Dao Dao đã sợ anh ấy đến nhường này? Dù cho anh trai có thực sự biến thành ma quỷ, cũng vẫn là con quỷ mà cô ấy yêu nhất cơ mà, lẽ nào còn có thể làm ra chuyện gì hại đến cô ấy hay sao?

Chung Chí nhìn Dao Dao mà không mang theo sự đồng tình và thương cảm như lúc trước nữa, ngược lại còn có chút lạnh lùng. Thảm nào mà người đời có câu nói: Người đi trà lạnh.

“Được rồi Dao Dao, đừng suy nghĩ lung tung nữa, trên thế giới này hoàn toàn không có ma quỷ. Cậu mau đi nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải đi làm nữa.” Tiếp đó, Chung Chí dùng tốc độ nhanh nhất chuẩn bị giúp cho Dao Dao tất cả mọi việc, làm một bát mì, giúp cô chuẩn bị nước tắm, châm chút hương khiến người ta thoải mái tinh thần, thậm chí đến đồng hồ cũng đặt trước cho cô.

Dao Dao gương mặt trắng bệch khiến Chung Chí vừa nãy còn có ý trách móc cô có chút áy náy, anh ta cố gắng hết sức dịu dàng nói: “Mau đi nghỉ đi, nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai mới có tinh thần làm việc.”

“Cậu phải đi rồi sao?” Dao Dao nhỏ giọng hỏi.

“Đúng vậy.” Chung Chí nhẹ nhàng mỉm cười với cô. “Giờ đã mười một giờ, tớ cũng nên về rồi.”

Sau đó, đương lúc Chung Chí cầm những thứ anh đã chuẩn bị, trước khi bước ra khỏi cửa còn dặn dò câu cuối cùng: “Nhớ phải ngoan ngoãn ăn đúng giờ, có việc gì thì điện thoại cho tớ.”

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Làn Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189: Quyển 5 - Chương 188: Lốc Xoáy (04)

Chuyển ngữ: Bibon

Chung Chí có một việc chưa từng nói với ai. Kỳ thực, anh ta vẫn luôn thầm yêu Dao Dao, từ ngày đầu tiên của năm thứ nhất vừa bước chân vào trường đã bắt đầu yêu.

Chung Chí của thời đó lòng mang đầy hoài bão kỳ vọng và áp lực lớn đến được trường đại học trong mơ của mình, người đầu tiên anh ta nhìn thấy chính là Dao Dao. Chẳng phải chỉ có mình anh ta mới để ý tới vẻ đẹp của Dao Dao, mà tất cả những nam sinh ở xung quanh, không có ai là không đem ánh mắt hướng về phía cô. Có điều Chung Chí tự biết mình điều kiện không tốt chỉ dám đứng nhìn, sau đó quay đi báo danh.

Điều khiến Chung Chí không thể nào ngờ được, là cô gái xinh đẹp đó lại là bạn học cùng lớp với mình, hơn nữa còn được ngồi cùng một bàn!

Gia cảnh nhà Dao Dao rất tốt, song lại không hề có tính cách kiêu ngạo như những cô gái xinh đẹp khác. Dao Dao nói, khi còn học cấp 2 và cấp 3, cô chẳng có ai ngồi cùng. Mãi đến tận học đại học mới có bạn ngồi cùng bàn, cô ấy nhất định sẽ rất quý trọng.

Lúc đó Chung Chí gia cảnh nghèo khó đến bữa sáng cũng tiếc không dám ăn. Vì thế, Dao Dao ngày nào cũng mang một bọc đồ ăn sáng tới trường, sau đó lại lấy lý do mình ăn không hết, đem chia bớt cho Chung Chí. Chung Chí mỗi lần nhớ lại bữa sáng của Dao Dao, đều cảm thấy muôn vạn cảm xúc, không biết nên vui, hay nên buồn.

Kỷ ức về lần đi xem phim đầu tiên ngoài rạp của Chung Chí cũng là do Dao Dao mời anh ta đi, những lời thoại trong phim lúc đó Chung Chí vẫn còn nhớ rất rõ ràng. Đối với Dao Dao, Chung Chí luôn có cảm giác ngưỡng mộ thậm chí như tôn trọng nữ thần. Anh ta trước giờ chưa bao giờ khát vọng có thể có được sự chú ý từ Dao Dao đối với mình, cảm thấy chỉ cần mình được đứng từ xa ngắm cô mỉm cười vui vẻ cũng đã là hạnh phúc.

Cho đến khi, Chung Chí giới thiệu Dao Dao với anh trai Chung Nghĩa của mình.

Nữ thần lại yêu anh trai mình, sự thực này khiến Chung Chí vô cùng ngạc nhiên. Nếu như không tận mắt nhìn thấy hai bàn tay đang đan vào nhau kia, anh ta thực không cách nào tin được. Dù nhìn thế nào, cũng giống hệt như một bộ phim tình cảm rẻ tiền đến không thể rẻ tiền hơn vẫn thường chiếu trên tivi. Anh trai Chung Nghĩa rõ ràng không hề cảm nhận được tâm tình này của Chung Chí, đôi khi lại để lộ ra khoảng khắc hạnh phúc ngọt ngào và vui vẻ.

Hơn nữa, trong một lần vô tình gặp gỡ, anh trai Chung Nghĩa lại quen biết được ông chủ của khách sạn Phong Diệp là Lãng lão gia, còn được ông giúp đỡ gây dựng nên công ty. Chung Nghĩa dồn toàn tâm huyết để tận dụng cơ hội khó có được này, từ lúc đó trở đi, Chung Nghĩa làm ăn ngày càng phát đạt, từ một người chưa hề tốt nghiệp cấp 3 chỉ đi làm những công việc tầm thường, giờ anh đã hoàn toàn lột xác trở thành ông chủ của một doanh nghiệp có tiếng.

Năm đó, Chung Chí vừa tốt nghiệp đại học. Khi thành phố G lựa chọn doanh nghiệp ưu tú, Chung Chí từ đôi mắt Dao Dao đã nhìn thấy được sự tự hào và ngọt ngào mà anh ta khát vọng lâu nay. Chung Chí đáng thương chỉ có thể điên cuồng làm việc, để bù đắp vào sự thiếu hụt trong tình cảm của mình. Dần dần, cảm giác của Chung Chí cũng thay đổi, công việc đã trở thành niềm vui duy nhất của anh ta.

Song ai mà ngờ tới, rằng anh trai lại ra đi sớm như vậy.

Chung Chí vừa lái xe vừa thở dài một hơi. Gần đây việc thở dài dường như đã trở thành việc làm nhiều nhất trong ngày của anh ta.

“Thực sự không nhớ cô ta nữa sao?”

Cái giọng nói xa lạ trong rạp chiếu phim lại vang lên bên tai Chung Chí. Anh ta thậm chí còn cảm thấy được hơi thở của người đã nói bên tai, nhẹ nhẹ lướt qua vành tai, lạnh lẽo mà khủng khiếp. Toàn thân da gà nhất thời nổi hết cả lên, đến những chiếc lông tơ nhỏ nhỏ cũng dựng đứng dậy.

Chung Chí đang lái xe bị dọa cho sợ hãi nhất thời phân tâm, đem tay lái bẻ ngoặt một vòng lớn, đâm thẳng vào dải ngăn cách giữa đường.

Con chấn động vì bị đâm mạnh lại khiến cho ý thức của Chung Chí mơ hồ dần, ý nghĩ của anh ta chậm chậm bay về nơi xa.

Chung Chí mất đi ý thức như được hóa thân vào trong một bộ phim điện ảnh, thường thức những cảnh tượng trước mắt trong màn đêm đen.

Một đứa bé trai khoảng mười tuổi mặc bộ quần áo cổ đại cũ kỹ, tay phải nắm chặt hai cái bánh nướng sừng chết bò chạy, đằng sau có một người đàn ông to cao tức khí hồng hộc đuổi theo phía sau. Đứa bé đương nhiên chạy sao nhanh bằng kẻ kia, rất nhanh khi nó vừa lên một chiếc cầu đã bị người đàn ông đó tóm được. Chuyện xảy ra sau đó cũng không nằm ngoài dự liệu, một trận đánh đập dã man đương nhiên không thể tránh.

“Xem mày còn dám trộm bánh nướng của tao nữa hay không!” Người đàn ông đó vừa nằng chừ, vừa tức giận đá vào chân của đứa bé kia.

Đứa bé bị đau đến nổi co quắp lại, song vẫn cố nắm thật chặt cái bánh nướng trong tay. Người đàn ông đó thấy thế bèn dẫm lên tay đứa bé, khiến nó kêu thảm một tiếng, cuối cùng đã phải buông tay, trên mu bàn tay còn lưu lại một vết cắt dài đến hai tấc.

“Bỏ rồi à?” Người đàn ông kia nhìn chiếc bánh nướng trong tay nó, uất hận nói: “Cho dù có bỏ rồi ông cũng không cho mày ăn!”

Nói xong, ông ta bèn vứt cái bánh trong tay nó xuống dưới cầu, hai chiếc bánh bần thủ kia chớp mắt đã bị dòng nước dưới cầu nuốt trôi.

(Đứa bé đáng thương. Chung Chí có chút buồn bã nhủ mảy, việc này cũng khiến anh ta nhớ lại thời thơ ấu bất hạnh của mình, còn có cả anh trai lúc nào cũng vững chãi như núi cho anh ta dựa dẫm.)

Đợi sau khi người đàn ông đó đã rời đi, đứa bé trai đột nhiên giao xảo cười vang, dùng quần áo lau sạch vết máu trên mu bàn tay, lấy từ trong lòng ra một cái bánh nướng, tham lam đưa lên mũi hít hà, giống như đó là thứ thơm nhất trên thế gian này vậy. Sau khi hít ngửi xong, nó lại để cái bánh vào trong lòng mình.

“Tiểu đệ, ta đã về.” Đứa bé trai chân cày nhấc bước vào trong một cái miếu đồ nát, nụ cười trên gương mặt nó sáng ngời, giống như trận đòn ác liệt khi nãy đã bị nó quên lãng hoàn toàn vậy.

Một đứa bé trai có gương mặt một mối hết vang: “Đại ca.”

(Đại ca? Chung chí vừa nghe thấy hai từ này đã nhin không được lại thấy đau lòng. Cứ là đại ca tức là luôn âm thầm chịu đựng như vậy hay sao? Vì ít nhất anh trai anh cũng như vậy.)

Đứa bé trai kia vui mừng bước nhanh hơn, bước đến trước mặt đứa bé hơn mặc một bộ quần áo màu tro xám nói: “Tiểu đệ, hôm nay đã đỡ hơn chưa? Ngực còn đau nữa hay không?”

Tiểu đệ mỉm cười lắc lắc đầu, tuy nhiên, từng đợt nhú mảy đã chứng minh nó rõ ràng đang nói dối.

Nhìn thấy vẻ mặt đau đớn của tiểu đệ mình, đứa bé trai kia cắn cắn môi, nhẹ giọng an ủi: “Không sao đâu tiểu đệ, đại ca nhất định sẽ mời Bạch sư phụ

tới cứu đệ. Đệ nhất định sẽ khỏe lại thôi. Đứng rồi, đoán xem đại ca mang gì về cho đệ ăn nào?”

“Cái gì thế?” Đứa bé hơn vừa nghe thấy có đồ ăn, hai mắt lập tức sáng ngời, đến tinh thần cũng tốt hẳn lên.

“Đệ xem.” Đứa bé trai từ trong ngực lấy ra cái bánh nướng được đổi lại bằng trận đòn ghê gớm lúc trước, đưa đến trước mặt tiểu đệ đang bị bệnh của mình.

Nụ cười như tỏa nắng lập tức xuất hiện trên gương mặt yếu ớt xanh xao của cậu bé khiến nó khá hơn không ít, không khách khí đón lấy cái bánh gặm ngay hai miếng. Tiểu đệ nhai ngon lành xong hai miếng bánh thơm ngon lúc này mới nhìn đến đại ca đang chăm chú nhìn mình, do dự ngừng lại nói: “Đại ca, ca sao lại không ăn đi?”

Đứa bé trai mỉm cười đáp lại: “Đại ca đói quá, nên ăn trước rồi, cái này là để phần cho đệ đấy.”

“Thực sao?”

“Đương nhiên là thật.”

“Đại ca nói dối.”

“Đại ca có dối ai cũng không bao giờ nói dối tiểu đệ.”

“Đại ca, tay của ca sao thế?”

“À, lúc bắt cá bị hòn đá sắc cắt phải đấy.”

... ..

Cảnh tượng bị ngắt quãng, Chung Chí cũng dần dần tỉnh lại. Đón anh ta, là Dao Dao đang khóc tới mức hai mắt đỏ hoe như quả đào.

“Tớ còn tưởng cậu sẽ không tỉnh lại nữa.” Dao Dao lúc này thực sự càng lúc càng thấy yếu ớt hơn.

Chung Chí nhẹ cười, nhỏ giọng an ủi cô: “Yên tâm đi, tớ không sao cả, có lẽ do tớ qua ngủ không tốt thôi.”

Kỳ thực, ý thức của Chung Chí phần lớn vẫn đang đắm chìm trong câu chuyện trước đó, chưa hoàn toàn quay về được, nhưng lúc này bác sĩ Lâm xuất hiện lại khiến anh ta hoàn toàn thanh tỉnh.

Để không làm Dao Dao sợ hãi, Chung Chí tìm một cái cớ để cô về trước, rồi sau đó mới một mình nói chuyện với bác sĩ Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Làn Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 190: Quyển 5 - Chương 189: Lốc Xoáy (05)

Chuyển ngữ: Bìbon

“Bệnh tình của tôi sẽ xấu đi sao?” Chung Chí mở lời nói trước.

Bác sĩ Lâm trầm ngâm một lát, gật gật đầu: “Rất có khả năng.”

Chung Chí cúi đầu cười cười, không có sợ hãi, chỉ có chút mệt mỏi.

Đối với người bệnh kiên cường như thế này, bác sĩ Lâm thực sự có chút hảo cảm, ông nhấn nại an ủi Chung Chí: “Anh xem, đây chính là cục máu đông trong não anh. Yên tâm, đối với loại máu đông như thế này chỉ cần nó không chuyển hóa thành khối u, sẽ không có nguy hiểm gì quá lớn cả. Hiện giờ y học kỹ thuật rất hiện đại, cho nên nhất định anh phải có niềm tin đối với căn bệnh của chính mình.”

“Cảm ơn ông, bác sĩ Lâm.” Chung Chí nhè nhẹ mỉm cười một chút, anh ta có thể cảm nhận được ý tốt trong lời nói của bác sĩ Lâm.

“Đứng rồi bác sĩ Lâm, tôi gần đây quả thực đã xuất hiện hiện tượng hoang tưởng. Cứ luôn nghe thấy có người đang nói bên tai mình, nếu không tôi cũng không bị đâm xe như thế này.”

“Á, nhanh như thế sao?” Bác sĩ Lâm kinh ngạc trầm ngâm một lát. “Như vậy đi, tôi giúp anh chụp mấy tấm phim, xem xem cục máu đông này có chuyển

biến thành ác tính không đã.”

Sau hồi lâu kiểm tra, gương mặt bác sĩ Lâm sau khi xem kết quả phim đúng là đã xám xịt lại. Ông hương về phía Chung Chí xin lỗi, bắt lực nói: “Quả nhiên là ác tính, hơn nữa còn tương đối nghiêm trọng.”

Sau khi nói xong, bác sĩ Lâm lại lấy tấm phim chụp ngày hôm qua ra, so sánh một lúc, rồi không hiểu được than: “Thực không thể hiểu được sao có thể chuyển biến xấu đến thế này! Hôm qua rõ ràng vẫn chỉ là một cục máu đọng, vậy mà hôm nay đã biến thành khối u rồi!”

“Tôi có thể xem không?” Chung Chí nhẹ nhàng mở miệng hỏi.

Bác sĩ Lâm đưa hai tấm phim của hai ngày chụp cho anh ta xem.

Chung Chí không phải bác sĩ nên đương nhiên không thể hiểu được, song phần tối ở giữa não kia vẫn có thể nhìn thấy rất rõ ràng, màu sắc của nó đúng là đã thẫm hơn hôm qua rất nhiều.

Xem hồi lâu, Chung Chí đột nhiên cười lên, anh ta đưa mấy tấm phim đặt lại trước mặt bác sĩ Lâm: “Bác sĩ Lâm, ông xem cái bóng đen trong này có phải rất giống một trái tim không?”

Bác sĩ Lâm kinh ngạc, nhú mắt nhìn thật kỹ phần tối đó, cũng cười cười đáp lại: “Đúng là giống thật.”

*

Sau khi từ bệnh viện đi ra, đã là hai giờ chiều. Chng Chí không nghe theo lời bác sĩ Lâm về nhà nghỉ ngơi, mà đi thẳng đến công ty. Hạng mục Phật Sơn ở công ty còn vô số các vấn đề nghiêm trọng phát sinh hôm nay anh ta nhất định phải đến để giải quyết.

Mặc dù thân thể đang không thoải mái, nhưng vấn đề ở công ty vẫn được giải quyết thuận lợi. Ông chủ của doanh nghiệp Phật Sơn thấy thế đối với ông chủ trẻ tài năng có thực lực là Chung Chí vô cùng ngưỡng mộ, hơn nữa còn biểu thị muốn được tiếp tục hợp tác tiếp với Chung Chí. Những thuộc hạ dưới quyền ở công ty, cũng đối với cách giải quyết vô cùng thuận lợi của anh ta cũng vô cùng tán phục. Một cổ đông lớn thậm chí còn trực tiếp điện thoại đến để ca ngợi cách giải quyết của ông chủ trẻ.

Từ lúc tiếp quản công ty thay anh trai, Chung Chí đây là lần đầu tiên có cảm giác thành công mãnh liệt đến vậy. Mọi người không còn nhìn anh như kẻ thừa sinh mới tốt nghiệp từ đại học ra với cái đầu rỗng tuếch, mà giờ đã thực sự vọi anh ta là trụ cột chính của công ty.

Sau khi về nhà, Chung Chí đặc biệt vào lúc thấp hương, đem tin tức này nói với anh trai. Anh ta rất hi vọng anh trai cũng có thể cảm nhận được sự vui mừng này, mặc dù nơi này chỉ còn lại di ảnh của người quá cố.

Chung Chí cô đơn ngồi dựa vào chiếc ghế trên ban công rộng lớn, từ bên trên tầng cao của tòa nhà nhìn xuống cảnh sông bên dưới, thành phố này hoa lệ đến vậy, trước đây bản thân anh ta nào có lúc tưởng tượng được sẽ có cuộc sống như thế này?

“Bây giờ đã biết chưa? Thực ra, có rất nhiều rất nhiều những thứ còn quan trọng hơn anh trai của ngươi. Không có hấn, ngươi còn ưu tú hơn nữa.” Lại là giọng nói đó, mang theo âm lãnh và lạnh lùng vang lên.

Chung Chí không ngừng nhìn khắp bốn phía, trên trán đột nhiên xuất hiện một tầng mồ hôi. Ngây ra một chút, anh ta bước vào phòng khách cầm lọ thuốc không chế thần kinh. Uống thuốc xong, trái tim Chung Chí cũng bình tĩnh hơn. Quả nhiên, anh ta đã không còn phải nghe thêm cái giọng nói xa lạ kia nữa.

Cũng do gần đây nghỉ ngơi không được tốt, rất nhanh Chung Chí đã ngủ thiếp đi. Trong giấc mơ, anh ta lại xem tiếp ‘bộ phim’ chưa kết thúc kia... ..

*

“Bạch sư phụ, bệnh của tiểu đệ con có phải rất nhanh sẽ khỏi được không?” Đứa bé trai khoảng mười ba mười bốn tuổi hướng về phía một ông già trên người mặc áo trắng cung kính hỏi.

(Chung Chí ngay lập tức nhận ra nó, nó chính là đứa bé trai đã ăn trộm bánh rán hôm trước. Nó đã lớn hơn nhiều, bộ quần áo mặc trên người cũng sạch sẽ hơn, người cũng trở nên đẹp hơn, nếu như không phải trên mu bàn tay phải vẫn còn có vết sẹo dài, Chung Chí gần như không nhận ra nó được nữa.)

Ông lão áo trắng cười cười, ” Yên tâm đi Thạch Ngọc, bệnh của Thạch Phưong của con chỉ cần uống thêm ba lần thuốc nữa là khỏi.”

(Chung Chí không cảm được nhú nhú mảy. Thạch Ngọc? Một đứa con trai sao lại có tên con gái nhỉ?)

“Thực thế sao? cảm tạ Bạch sư phụ.” Đứa bé trai tên gọi Bạch Ngọc đó lập tức quỳ xuống đất, trên gương mặt đầy niềm vui sướng.

“Con xem con!” Ông lão áo trắng mỉm cười đỡ Thạch Ngọc đứng lên. “Ta cứu tiểu đệ Thạch Phưong là vì thấy tình huynh đệ con đối với nó sâu nặng. Thạch Ngọc, dù sao Bạch mẫu ta đây cũng chưa có đệ tử. Nếu con không chê, hôm nay ta sẽ nhận con làm đệ tử, đem y thuật toàn bộ truyền lại cho con. Thế nào?”

“Con?” Thạch Ngọc rõ ràng đã bị những lời nói này làm cho kinh ngạc, nó hoang mang chớp chớp mắt, không biết nên trả lời thế nào.

Ông lão áo trắng hiền từ nhìn Thạch Ngọc hỏi: “Thế nào, con có đồng ý không?”

Thạch Ngọc vội vã chấp hai tay cung kính nói: “Sao có thể chứ, con là đang lo lắng . . . .con sẽ không học được, con đến chữ cũng không biết, sao có thể viết đơn thuốc cho bệnh nhân đây?” Thạch Ngọc u buồn cúi đầu nói.

“Đừng lo, sư phụ sẽ dạy cho con. Chỉ cần con dụng tâm học hành, nhất định sẽ trở thành đại phu rất giỏi.”

“Đa tạ sư phụ! Đồ nhi lập tức dâng trà cho người.”

“Nhớ kỹ, y thuật sư phụ truyền cho con nhất định phải giữ kín, không được truyền cho người ngoài, kể cả tiểu đệ của con.”

“Con biết rồi thưa sư phụ.”

Nụ cười trên gương mặt Thạch Ngọc lúc này đã chấn động đến tận trái tim Chung Chí.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 191: Quyển 5 - Chương 190: Lốc Xoáy (06)

Chuyển ngữ: Bibon

Chung Chí thầm chúc phúc cho sự may mắn của Thạch Ngọc, có điều, giấc mộng không dừng lại ở đó.

Những cảnh tượng sau đó nhanh chóng lướt qua, toàn bộ đều là cảnh tượng học hành của Thạch Ngọc và tiểu đệ. Có đôi khi, Chung Chí cũng nhìn thấy tiểu đệ Thạch Phưong nhìn đại ca đang lên lên học sách y thuật, trong mắt quét qua tia bất đắc dĩ và ngưỡng mộ.

“Đại ca, ca cũng dạy đệ y thuật nhé. Đệ nhất định sẽ không nói cho ai khác đâu.” Tiểu đệ Thạch Phưong kéo ống tay áo đại ca cầu khẩn.

Thạch Ngọc bắt lực nhìn tiểu đệ một cái, “Ta đã đồng ý với sư phụ sẽ không truyền cho bất kỳ ai rồi.”

Nhìn thấy sự thất vọng vô hạn trong mắt tiểu đệ Thạch Phưong, Thạch Ngọc vội vã an ủi: “Yên tâm đi tiểu đệ, ta đi tìm sư phụ thử xem, nhờ người cũng thu nhận đệ làm đồ đệ.”

Thạch Phưong nghe thế lập tức vui hẳn lên.

Có điều, Bạch sư phụ lại cự tuyệt lời khẩn cầu của đồ đệ mình: “Dựa theo quy định của tổ tông truyền lại, phái của ta chỉ có thể truyền cho một người. Con hãy bảo tiểu đệ bỏ ý định này đi.”

Thạch Ngọc nước mắt vòng quanh đem lời của sư phụ nói lại cho tiểu đệ Thạch Phưong. Nhìn thấy vẻ thất vọng trên gương mặt tiểu đệ mình, gương mặt Thạch Ngọc đong đầy mặc cảm tội lỗi và buồn đau. Cậu bé vỗ vỗ vai Thạch Phưong nói: “Yên tâm đi tiểu đệ, đại ca sẽ chăm sóc đệ thật tốt. Chăm sóc đệ cả cuộc đời này.”

Nhìn thấy vẻ kiên định và nghiêm túc trên gương mặt Thạch Ngọc, mặc dù không che được sự thất vọng trên gương mặt mình, nhưng Thạch Phưong vẫn mỉm cười gật gật đầu.

Rất nhanh, hai đứa bé đã trưởng thành. Thạch Ngọc trở thành một vị đại phu lành nghề hiền hậu, đã khác hoàn toàn với đứa bé trước đây trời không sợ đất không sợ đi trộm bánh rán khi xưa. Tiểu đệ Thạch Phưong thân thể vẫn luôn ốm đau giờ cũng đã biến thân trở thành một thiếu niên ưu tú. . . .

*

Một hồi chuông điện thoại lạnh lót vang lên kéo Chung Chí từ cơn mơ tỉnh lại, ngồi ngậy ra trên giường một lúc, Chung Chí mới nhớ ra phải nhận điện thoại.

“Này, cậu đã tỉnh chưa thế?”

Chung Chí bất đắc dĩ cười: “Hóa ra là cậu à, Dao Dao, sao sớm thế này đã điện thoại thế?”

“Giờ mà còn sớm à? Đã chín giờ rồi đấy, tớ đã đến công ty làm việc rồi.”

“Hôm nay hình như tinh thần cậu tốt lên nhiều đấy nhỉ? Công việc không có gì khó khăn chứ?”

“Không có, giống như cậu đã nói. Lúc tớ làm việc, đúng là sẽ tạm thời quên được chuyện về anh Chung Nghĩa. Tớ nghĩ, sau này tất cả rồi sẽ dần tốt đẹp lên.”

“Thế là đúng rồi, anh trai nhất định không hi vọng cậu cứ mãi u buồn đâu.” Chung Chí vui mừng vì Dao Dao đã có niềm tin để bắt đầu lại cuộc sống, nhưng đồng thời anh cũng vô cùng khâm phục sự kiên cường của cô, ít nhất khoảng thời gian này anh cũng không thể làm được như cô đã làm.

Sau khi bị cuộc điện thoại làm tỉnh giấc, Chung Chí đi rửa mặt rồi đến công ty.

“Chào Chung tổng.”

Mỗi một nhân viên khi nhìn thấy Chung Chí đều lễ phép chào hỏi anh, còn Chung Chí chỉ mỉm cười gật đầu với mỗi người họ. Từ lúc tiếp nhận công ty tới nay, anh ta cảm thấy bản thân đã thực sự dần dần hòa nhập được vào nơi đây.

Nhưng còn chưa đợi Chung Chí làm việc được bao lâu, thư ký của anh ta đã bước vào thông báo đã tới thời gian họp.

“Còn nữa . . . .Tần tổng của công ty Hoa Nam hôm nay cũng từ Thượng Hải tới đây.” Thư ký nhỏ giọng nhắc nhở.

Chung Chí nhíu mày hỏi: “Tần Chính vốn ở Đại Phương đó sao?”

Sau khi có được câu trả lời khẳng định của thư ký, Chung Chí nhất thời nhớ tới lão già xảo quyệt đó. Trước đây lần giao dịch nào của Chung Chí, chưa có lần nào không thua trong tay lão ta. Anh trai Chung Nghĩa quãng thời gian trước đây không rõ đã dùng cách thức gì với lão, mà khiến lão từ vị trí cao nhất của công ty Đại Phương ngã xuống một công ty nhỏ của Huỳnh đệ Chung thị.

Nói thực, đối với Chung Chí mà nói, anh ta đối với Tần Chính này vẫn có chút vướng mắc trong lòng, dù sao áp lực bị thua dưới tay lão nhiều lần vẫn nằm trong ý niệm, không dễ gì buông xuôi được. Có điều giờ đã ngồi lên vị trí này, thì không thể không đại lượng một chút. Bất luận ra sao, Tần Chính cũng là một người có năng lực, hơn nữa công ty cũng cần người có tài như ông ta.

Hội nghị đã bắt đầu, hôm nay là hội nghị đầu kể từ khi Chung Chí tiếp quản công ty, chủ đề chính là bàn về sự phát triển trong tương lai của công ty. Cho nên, mỗi vị quản lý cấp cao trong công đều đến tham dự cuộc họp này. Để có thể khiến cho mọi người tiếp nhận được kế hoạch của mình một cách trực quan hơn, Chung Chí còn đặc biệt dốc sức chuẩn bị PPT một cách cẩn thận, hi vọng có thể vì công ty dốc hết sức mình. Chuyện ra đi sớm của anh trai vốn đã là một cú đấm kích lớn đối với công ty, nhưng việc phát triển của công ty không thể vì thế mà dừng lại.

Tuy nhiên, khi Chung Chí đang chăm chú giảng giải, một giọng nói nhẹ nhàng truyền tới: “Hừm, chỉ là một kẻ bại trận dưới tay ta, vậy dựa vào cái gì bắt ta phải ngồi dưới nghe nó giảng?”

Giọng nói đó không nhanh không chậm, mang đầy bất mãn và khinh miệt.

Chung Chí chỉ cảm thấy hô hấp như ngừng lại, trong đầu một mảng trắng xóa. Chung Chí đã nhận ra giọng nói này, ông ta chính là Tần Chính đã khiến anh ta nhiều lần thất bại. Chung Chí biết Tần Chính này vốn là kẻ kiêu ngạo vô cùng, khó chịu tuân phục người khác. Nếu không phải do Tần Chính này thực lòng tâm phục khả năng của anh trai Chung Nghĩa, thì ông ta tuyệt đối không bao giờ đến Huỳnh đệ Chung thị giúp đỡ họ. Nhưng, Chung Chí vạn lần cũng không thể ngờ, Tần Chính này lại không giữ thể diện cho anh ta như vậy, trước mặt bao nhiêu người bôi xấu bộ mặt anh ta.

Tất cả những người ngồi trong phòng họp nghe thấy những lời này của Tần Chính đều ngạc nhiên đến đờ người, sau đó ai nấy vội vã cúi đầu, không khí đang vui vẻ lúc trước giờ biến thành ngưng ngạt thấy rõ.

Để không khí phòng họp không bị đông cứng xuống, Chung Chí chỉ có thể giả vờ như chưa hề nghe thấy gì, lại tiếp tục bài diễn thuyết của mình. Nhưng chuyện này rõ ràng vẫn có ảnh hưởng nghiêm trọng tới tinh thần anh ta, lúc sau, anh ta không chỉ một lần giờ sai trang PPT, giảng sai nội dung. . . .về sau nữa, chỉ đành nhanh chóng kết thúc. Còn về những lời phát biểu phía sau của mỗi vị lãnh đạo các bộ phận trong công ty, Chung Chí một câu cũng không nghe lọt, anh ta chỉ có thể như người không còn ý thức dùng bút vẽ loạn xạ lên trang giấy nháp, tình trạng đó kéo dài mãi đến sau khi kết thúc cuộc họp.

Một mình ngồi lại trong văn phòng, Chung Chí vẫn chưa thể trở lại trạng thái bình thường sau khi bị đả kích.

“Trong lòng tất cả mọi người, chỉ có anh trai mới là anh hùng của công ty, còn mình bất quá chỉ là đứa may mắn nhặt được miếng bánh rơi từ trên trời xuống chẳng?” Chung Chí lệ vòng quanh tự cười chính mình. Kỳ thực, Tần Chính này cũng chẳng phải lần đầu ở trước mặt mọi người hạ thấp anh ta, trước đây khi anh trai còn cũng đã như thế. Chỉ là anh trai không rõ vì nguyên nhân gì mà không những không ngăn Tần Chính, ngược lại còn nói Chung Chí quá trẻ con, bảo anh ta phải học tập Tần Chính mới đúng. Song hiện giờ Chung Chí đâu còn đứng ở vị trí cũ, là người lãnh đạo tập đoàn công ty, anh ta thực không cách nào tiếp nhận việc bị lăng nhục như thế này.

Cứ nghĩ tới đây, Chung Chí không dừng được lại có chút bất mãn với anh trai, nếu không phải lúc trước anh trai quá mức dung túng Tần Chính này, thì ông ta làm sao có thể dám làm chuyện mất mặt anh ta như thế trước toàn thể công ty?

Một cơn lửa giận bùng lên lan tỏa khắp người anh ta, sự bức tức cũng tăng lên theo cấp số nhân trong lòng ngực. Cuối cùng, anh ta không thể nhẫn nhịn được thêm áp lực không khí xung quanh, trực tiếp cầm chìa khóa xe, đến câu bàn giao lại cũng không có đã rời khỏi công ty.

Lăng Hạo và Bách Phú đến muộn mất một chút chỉ đành nhìn theo đuôi xe của Chung Chí mang theo bụi mù trời rồi đi, bất lực nhìn lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 192: Quyển 5 - Chương 191: Lốc Xoáy (07)

“Chúng ta đến muộn mất rồi, sao bây giờ?” Bách Phú nhỏ giọng hỏi Lăng Hạo.

Lăng Hạo nhìn cô một cái, lấy di động ra rồi nói: “Không sao, tôi thử hỏi xem anh ta lúc nào mới rảnh.”

Ngồi trong quán cà phê Starbuck, Bách Phú vừa uống cà phê mocha của mình, vừa nhìn gương mặt thần sắc đang nghiêm nghị, còn đôi khi cau mày lại của Lăng Hạo.

Thấy Lăng Hạo đã đặt điện thoại xuống, Bách Phú vội vã hỏi ngay: “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Làm gì có.” Lăng Hạo cười cười.

“Vậy tại sao không gọi thẳng cho người có tên là Chung Chí kia?”

“Điều này đương nhiên là có nguyên nhân. Thứ nhất, anh ta gần đây mới tiếp quản vị trí này ở công ty, còn có rất nhiều việc phải làm, nếu muốn anh ta bình tĩnh chấp nhận ‘câu chuyện ma’ này của chúng ta thì đương nhiên là phải tìm một thời gian thích hợp. Thứ hai, tìm hiểu người này từ những người ở xung quanh sẽ càng dễ hiểu được anh ta, biết được anh ta có thể chấp nhận được câu chuyện của chúng ta khoảng bao phần, chúng ta nên dùng cách gì để tiếp cận anh ta.”

“Oh . . . .”

Bách Phú vừa gật đầu, vừa dùng ánh mắt sùng bái nhìn Lăng Hạo. Chút rung động mới mạnh nha trong lòng Bách Phú đã bị Lăng Hạo nhìn thấu, khiến anh ta vui vẻ đến mức không khép miệng lại được.

“Vậy anh có dò hỏi được gì không?”

“Có chứ.” Lăng Hạo thần bí kể lại câu chuyện vừa xảy ra trên phòng họp với cô.

Sau khi nghe xong, Bách Phú kinh ngạc hỏi: “Thực đúng là, cái ông Tần Chính gì đó sao lại to gan như vậy? Bất luận nói thế nào thì Chung Chí cũng là cấp trên của ông ta, làm sao có thể không tôn trọng cấp trên như thế chứ?”

Lăng Hạo cười cười: “Tần Chính là một người có năng lực. Vấn đề nằm ở chỗ ông ta không chỉ có năng lực, mà còn có tính kiêu ngạo khá lớn. Ông ta chỉ tôn trọng những người có khả năng hơn mình, ví dụ như anh trai Chung Nghĩa của Chung Chí kia. Tuy nhiên chỉ cần biết cách lợi dụng, thì Tần Chính này lại sẽ trở thành một cánh tay phụ giúp đắc lực lại rất đáng tin.”

Uống một ngụm cà phê đen, Lăng Hạo nói tiếp: “Chung Chí này vốn vừa tốt nghiệp một trường đại học có tiếng, căn bản sẽ không thể tin chuyện ma quỷ. . . .”

Còn chưa đợi Lăng Hạo nói xong, Bách Phú đã cướp lời: “Hay là, để Dịch Đạo và Thợ săn đi bắt quỷ cho anh ta xem?”

“Ừm. . . .” Lăng Hạo có chút ngại ngùng nhướn nhướn mày. “Như thế không tốt lắm. . . . Nếu bị anh trai Chung Chí biết được chúng ta dọa em trai anh ta như thế, có lẽ sẽ giận lắm.”

Lời nói này của Lăng Hạo lập tức khiến Bách Phú nhớ tới Chung Nghĩa giờ đang bị Thợ săn phong ấn trong chiếc gương, đến quỷ ảnh cũng không thể hiện ra được. Anh ta . . . .thực đúng là một người đáng thương.

“Mậu Ly không phải đã nói rồi sao? Hiện giờ chú hồn đang bám lấy Chung Chí, sức mạnh còn chưa đủ lớn mạnh, chỉ có ban đêm mới có thể hiện ra. Nếu như để Chung Chí phối hợp được với chúng ta, thì khả năng thắng lợi sẽ lớn hơn rất nhiều. Song nếu anh ta mà không tin, thì làm sao có thể phối hợp cùng chúng ta?” Bách Phú gương mặt ảo não hỏi.

“Phải giành lấy hảo cảm của anh ta thôi.” Lăng Hạo thần bí thấp giọng nói. “Kỳ thực lần này là một cơ hội rất tốt, chúng ta có thể lợi dụng ông Tần Chính kia.”

Thấy vẻ quả quyết trên mặt Lăng Hạo, Bách Phú chợt thấy an tâm hơn rất nhiều. Cô biết, Lăng Hạo nhất định đã có kế sách để giành thắng lợi.

Quả nhiên, Lăng Hạo tiếp tục giải thích: “Thật ra công ty Huỳnh đệ Chung thị vẫn luôn tìm tôi để bàn hạng mục, đến lúc đó tự khắc tôi sẽ có cách.”

“Oh. . . .Tần Chính kia khoa trương như thế, chả lẽ không sợ Chung Chí đuổi việc ông ta sao?”

“Cô không biết đấy thôi, ông Tần Chính này nghe nói chính là khắc tinh của Chung Chí, chỉ cần là hạng mục mà hai người họ cùng tranh đấu, Chung Chí nhất định sẽ thua. . . .” Nhìn nhìn gương mặt đang ngược lên của Bách Phú, Lăng Hạo tiếp đó lại nhỏ giọng nói thêm: “Nhưng tôi lại chính là khắc tinh của Tần Chính, bởi vì ông ta chưa bao giờ thắng tôi cả. Ha ha . . . .”

Nói xong, Lăng Hạo miễn cưỡng đón lấy tâm ý kính trọng mà Bách Phú phát ra từ trong nội tâm, vui đến mức hai mắt híp lại thành một đường dài, để làm tăng thêm vẻ tự tin cho mình, anh ta còn đôi lúc gật gật đầu nữa.

Bách Phú nhin không được ‘phụt’ một cái cười thành tiếng, cái người trước mắt đang cao cao tự đắc với thành tích của bản thân này chính là Lăng Hạo luôn cao ngạo hay sao? Không đúng chút nào, sao lại trông giống đứa trẻ bắt được con rùa vàng mà kẻ khác không lấy được thế chứ?

Chung Chí lúc này đương nhiên không biết đang có người muốn lấy được hảo cảm từ anh ta, hiện giờ anh ta đã hoàn toàn bị cảm giác đánh bại bao lấy. Chung Chí dừng xe ở một đỉnh núi gần nhà, hoang mang mà vô lực nhìn vầng mặt trời sắp lặn, cứ thế ngồi mãi cho đến khi trời sụp tối.

Nhớ lại ngày đó Lăng lão gia vào lễ mừng thọ khi biết tin anh trai Chung Nghĩa mất sớm, cũng thở một hơi thật dài nói: “Đáng tiếc quá, một người trẻ tuổi thông minh có năng lực như vậy, sao lại sớm ra đi. . . .”

Biểu tình của Lăng lão gia lúc đó tới giờ Chung Chí vẫn không cách nào quên được, bởi vì nó giống hệt như tất cả những người khác khi biết tin anh trai anh ta mất đi, bất lực mà tiếc thương vô cùng. Có lúc Chung Chí thậm chí còn muốn biết, nếu người chết đi đó không phải anh trai mà là mình, thì liệu sẽ có bao người vì anh ta mà tiếc thương? Bao gồm cả những kẻ bây giờ đang đi theo nịnh hót anh ta, nếu anh trai vẫn còn, họ cũng sẽ như thế với mình ư?

Chung Chí tự cười khở với chính mình, có lúc anh ta thực sự không hiểu rõ, năm đó mình đồ biết bao công sức đi thi đại học có ý nghĩa gì. Tại sao một người có bằng đại học hạng cao như anh ta mà lại không thể so bì được với người anh trai đến cấp ba cũng chưa tốt nghiệp kia, sự nghiệp đã thế, đến tình yêu . . . .cũng chẳng khác gì.

Chung Chí có chút đau khổ ôm lấy đầu, vùng ngực cũng khó chịu như sắp không thở nổi, vậy mà anh ta cứ thế ngu thiếp đi.

Tiếp đó, giấc mơ kia lại đến . . . .

Quay lại giấc mơ, lại đông đầy nỗi buồn của tiểu đệ Thạch Phưong.

Thạch Ngọc dưới sự chỉ dạy của Bạch sư phụ, giờ đã trở thành một vị danh y xuất sắc. Tiểu đệ Thạch Phưong lại do lúc thiếu thời hay đau ốm, nên giờ bộ dạng luôn trắng xanh yếu ớt. Đại ca chẩn bệnh kê đơn, tiểu đệ theo đó bốc thuốc, kỳ thực cũng khá là ăn ý nhịp nhàng.

Ngày hôm đó, Thạch Ngọc phải đi tới một hộ lớn xem bệnh cho người ta, Bạch sư phụ đi câu ở sông, chỉ còn lại mình Thạch Phưong ở y quán.

“Có đại phu không? Nương ta bệnh nặng quá . . . .” Một cô nương diu một bà lão yếu ớt bước vào. Cô nương kia cuống quýt đến nỗi nước mắt vòng quanh, đến giọng nói cũng run rẩy không ngừng, dường như mang theo cả tiếng khóc nghẹn lại.

Thạch Phưong vội vã diu bà lão ngồi xuống, bắt an trả lời: “Đại ca ta. . . .đại phu không có đây.”

Cô nương nước mắt ngăn nước mắt dài lặng lẽ rơi, sau đó không màng tới ai quỳ xuống bám lấy hai chân Thạch Phưong không ngừng cầu xin: “Xin ngài, xin ngài, bệnh của nương ta không thể để lâu hơn nữa.”

“Nhưng ta không biết . . . .”

“Nếu nương của ta chết đi, ta cũng không muốn sống nữa. . . .cầu xin ngài, cầu xin ngài. . . .”

Không biết có phải vì bị lòng hiếu thảo của cô gái này làm rung động, hay là bởi tâm niệm “Cứu một mạng người bằng xây bảy tòa tháp.” mà Thạch Phưong lưỡng lự một chút, rồi bắt đầu xem mạch cho bà lão kia.

Kỳ thực Thạch Phưong vốn dĩ là một người rất thông minh, nhiều năm đứng bên cạnh quan sát, lại thêm vào đạo lý “có bệnh lâu ngày cũng thành thầy thuốc”, đã tự mình lén học được chút y thuật. Anh ta thường lợi dụng lúc đại ca và Bạch sư phụ không ở đây, tìm mấy cậu bé đến thử bắt mạch và thử cách chữa bệnh.

Nhưng hôm nay là lần đầu tiên Thạch Phưong thực sự xem bệnh cho một người bệnh. Sau một hồi, anh ta rất nhanh đã tìm ra được bệnh và còn kê đơn thuốc. Bệnh của bà lão này dù cấp thiết, song không khó chữa. Nhưng đúng như cô nương kia đã nói, nếu còn để lâu hơn, sẽ trở nên rất nguy hiểm.

Chẩn bệnh xong, Thạch Phưong trực tiếp bốc rồi sắc thuốc, để cho bà lão uống, còn chủ động nhường giường của mình cho bà lão nằm nghỉ ngơi. Sau một hồi đồ mồ hôi, hơi thở của bà lão bình ổn hơn rất nhiều, làm cô nương kia cũng bớt lo hơn.

Lần đầu chữa bệnh đã thành công, tâm tình Thạch Phưong vô cùng tốt, anh ta nhin không được bèn nói chuyện giải tỏa với cô nương đáng thương kia. Qua nói chuyện, Thạch Phưong biết vị cô nương thanh tú trắng trẻo này có tên là Mãn Xuân, cô ta và nương mình gần đây mới tới nơi này.

Đang nói chuyện, thì Bạch sư phụ trở về. Thạch Phưong vừa cứu được một mạng người, vô cùng vui vẻ đứng nghe Mãn Xuân cô nương khen ngợi y thuật của mình, hi vọng có thể cơ hội trở thành đồ đệ tiếp theo của Bạch sư phụ. Nhưng phản ứng của Bạch sư phụ, lại hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Thạch Phưong.

Chương 193: Quyển 5 - Chương 192: Lốc Xoáy (08)

Chuyển ngữ: Bibon

Nhìn thấy vẻ tức giận của Bạch sư phụ, Thạch Phưong trong chốc lát như rơi thẳng xuống dưới giếng sâu, toàn thân lạnh ngắt.

“Người có hiểu y thuật không? Người sao có thể tùy tiện như thế đi chẩn bệnh cho bệnh nhân chứ? Nếu như người bệnh xảy ra chuyện gì, người có gánh vác được hay không?”

Lời trách mắng của Bạch sư phụ giống như một con dao sắc nhọn đâm thẳng vào trái tim Thạch Phưong, cậu ta hiểu với y thuật của mình còn dám đi chẩn bệnh cho bệnh nhân như vậy là không đúng. Nhưng với tình hình mình rõ ràng có khả năng, cứu một người không thể kéo dài thời gian thêm nữa, thì có gì là không đúng? Lẽ nào lại cứ đứng nhìn người bệnh chết đi, đến một chút gì đó cũng không làm được hay sao?

Thạch Phưong trong lòng vô cùng ủy khuất, song lại không cách nào nói ra. Cậu ta biết tính cách của Bạch sư phụ, tranh cãi không phải cách để Bạch sư phụ tiếp nhận được chuyện này.

“Hôm nay không cần người nữa! Mau đi tới quỳ xuống trước mặt tổ tiên, không cho phép, thì người không được phép đứng dậy!”

Thạch Phưong nghe lời đi đến trước bàn thờ, nhẹ nhàng quỳ xuống, không nói bất cứ lời nào.

Mãn Xuân cô nương kia nhìn thấy ân nhân của mình bị trách phạt, gương mặt cuống quýt đến mức đỏ hết cả lên, vội vã cầu xin Bạch sư phụ nể tình.

Bạch sư phụ chỉ bình tĩnh nhìn nhìn Mãn Xuân, rồi đáp: “Xin lỗi cô nương, đây là quy định của chúng tôi. Nếu như nó còn không nghe lời, thì chỉ còn con đường rời khỏi đây mà thôi.”

Thấy Bạch sư phụ quả quyết như thế, Mãn Xuân chỉ đành ngừng lời, đứng ở bên cạnh tự trách mình nhìn về phía Thạch Phưong.

Qua khoảng một tuần hương, Thạch Phưong đang bị phạt quỳ kia chỉ cảm thấy chân đã đau nhức đến mức không còn cảm giác. Thân thể cũng không rõ vì sao nghiêng ngả, Thạch Phưong chỉ cảm thấy trên đầu vầng vất không ngừng.

Đúng lúc này, ca ca Thạch Ngọc trở về.

Nhìn thấy Thạch Phưong đang phải quỳ trước bàn thờ, Thạch Ngọc thất kinh, vội vã đi tìm sư phụ để nói lý. Nhưng Bạch sư phụ kiên quyết như vậy nào dễ gì bị thuyết phục? Thạch Ngọc thất vọng bị sư phụ đuổi thẳng ra ngoài.

Đến trước tiểu đệ Thạch Phưong gương mặt càng lúc càng trắng bệch, Thạch Ngọc đau lòng vô cùng. Anh ta không nói gì thêm, trực tiếp bước tới trước mặt Thạch Phưong, cũng giống như đệ mình quỳ xuống trước bàn thờ tổ tiên.

“Tiểu đệ đừng sợ, ca ca sẽ ở bên đệ.”

Lời nói của Thạch Ngọc truyền vào trong tai Thạch Phưong, song Thạch Phưong lại chỉ cúi đầu im lặng.

Chưa được bao lâu, có tiếng thở dài nặng nề của Bạch sư phụ truyền ra từ trong phòng. Thấy sự kiên quyết của Thạch Ngọc, Bạch sư phụ cũng không trừng phạt tiểu đệ Thạch Phưong nữa.

Nhìn hai huynh đệ lúc này đang đỡ nhau đứng dậy, Mãn Xuân nhìn không được nén lệ mỉm cười.

Song, Thạch Phưong trong lòng lại không vì thế mà thả lỏng được, ngược lại càng thu mình hơn.

Câu chuyện vẫn tiếp diễn, Thạch Phưong được miễn trừng phạt nhờ ca ca Thạch Ngọc lại không thể bỏ được tâm sự trong lòng, thái độ đối với ca ca cũng không còn thân thiết như xưa nữa, thậm chí còn có thái độ tránh né.

(Chung Chí ngược lại hoàn toàn hiểu được cảm giác này của Thạch Phưong, đồng thời cũng vì Thạch Phưong mà cảm thấy bất bình, oán hận Bạch sư phụ quá thiên vị. Vốn dĩ cậu ta đã là một người hay bệnh tật đáng thương, lớn lên lại không có được sự yêu quý của sư phụ. Cứu một mạng người, ngược lại còn bị trách mắng. Quan trọng hơn là, Bạch sư phụ cuối cùng không còn kiên quyết trách phạt Thạch Phưong, hóa ra lại là vì thương đồ đệ Thạch Ngọc của mình. Điều này rõ ràng khiến tâm tình của Thạch Phưong xấu đi rất nhiều, nếu đổi lại là anh ta, e là cũng khó mà chịu đựng được.)

Thạch Ngọc phát hiện ra Thạch Phưong không vui, nhưng lại không có cách nào, chỉ đành mỗi ngày mua sách vở và quần áo để đổi lấy niềm vui của tiểu

đệ mình. Song sắc mặt Thạch Phương càng lúc càng trắng xanh, thần sắc cũng ngày càng đi xuống, cứ như mơ hồ không tìm được phương hướng để đi . . . . .

Đang lúc Chung Chí thấu hiểu nỗi lòng bất lực này của Thạch Phương, chờ đợi cảnh tượng tiếp theo, thì tiếng cười ái muội của một đôi nam nữ kéo anh ta tỉnh dậy từ trong giấc mộng.

“Im miệng!” Chung Chí tức giận gầm lên. “Đến tiền đi thuê phòng ở khách sạn cũng không có mà đến đây à?”

Tiếng gầm lớn này khiến đôi nam nữ đang hò hẹn gần đó bị dọa đến chạy mất. Bọn họ nghi ngờ mà giận dữ trừng mắt với Chung Chí đang tức giận bùng bùng, song thấy không thắng được anh ta nên đành nhanh chóng đổi địa điểm hẹn hò khác.

Sau khi phát tiết, Chung Chí đang tức giận bùng bùng cũng bình tĩnh hơn, trong lòng giống như có thứ gì đó đang bao chặt lấy, không còn đau nữa. Lần đầu tiên, anh ta lại hi vọng mình năm mơ được thoải mái, tất nhiên, là để được xem tiếp cảnh tượng trong kia.

Song đã không thể ngủ thêm, Chung Chí chỉ đành thờ dài. Mặc dù biết giấc mơ kia không dễ gì tiếp tục, nhưng anh ta cũng thấy mình thoải mái hơn rất nhiều. Hóa ra, trên thế giới này không chỉ có một kẻ đáng thương là Chung Chí anh phải sống dưới cái bóng của anh mình. Chung Chí tự cười giễu chính mình, rồi khởi động xe lái đi. Anh ta cảm thấy trên người mình giống như có thêm một sức mạnh và dũng khí mới, sự việc Thạch Phương gặp phải trong giấc mơ khiến Chung Chí cảm thấy vô cùng đồng cảnh ngộ, cũng gián tiếp khiến anh ta giải tỏa được không ít áp lực.

Còn về Tần Chính kia . . . . .Chung Chí không che giấu cười lạnh một cái.

*

Lăng Hạo ngoài nhược điểm không thể chấp nhận được là có quá nhiều bạn gái, còn lại anh ta thực sự là một người vô cùng có năng lực. Cũng không biết anh ta đã dùng cách gì, mà ông Tần Chính như con ngựa bất kham kia lại ngoan ngoãn đi nhận lỗi với Chung Chí. Đương nhiên, đây chính là sọt dây mà Lăng Hạo móc nối.

Bách Phú từng truy vấn Lăng Hạo, nhưng anh ta chỉ thần bí mỉm cười, chứ không chịu nói gì hơn. Song dù thế này, thì hảo cảm của Chung Chí đối với Lăng Hạo cũng tăng lên mấy phần, lại thêm vào thế lực địa vị của Lăng gia trong thương trường nơi đây. Lần này coi như đã từ thế bị động chuyển sang chủ động, như vậy, chuyện sau này cũng sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 194: Quyển 5 - Chương 193: Lốc Xoáy (09)

Chuyển ngữ: Bibon

Mậu Ly nhìn nhìn đường chân trời, nhẹ thở dài một hơi, sau đó xoay người nói với Bách Phú: “Sức mạnh của nó lại lớn hơn rồi, chúng ta quả thực phải nhanh hơn chút nữa. Sức mạnh của chú hồn này rất lớn, hoàn toàn không giống với kẻ lần trước chút nào.”

“Vậy phải làm sao bây giờ? Có thể kiểm chế nó trước không?” Bách Phú không khỏi căng thẳng nhũu hai hàng lông mày.

“Không được, chúng ta nhất định phải lặng lẽ lấy về phần hồn của Chung Nghĩa đã bị mất đi, nếu không. . . . .anh ta chỉ có thể làm cô hồn dã quỷ, vĩnh viễn không thể đầu thai.”

Nét mặt của Mậu Ly vẫn lãnh đạm như cũ, giống như chẳng hề có chuyện gì xảy ra vậy. Bách Phú nhìn nhìn anh ta, có chút khó xử mở miệng nói: “Chuyện lần trước. . . . .cảm ơn anh. Nếu không có anh, chắc tôi đã chết rồi.”

“Không có gì.” Mậu Ly bình tĩnh nói. “Chú hồn này làm như vậy thực ra không chỉ để tiêu diệt cô rồi có được tự do, nó là muốn lợi dụng cô để nuốt gọn những chú hồn khác. Nếu nó bị bức lên, thì thế giới này sẽ chẳng còn ai là đối thủ của nó nữa. Nếu sức mạnh của mười ba lối nguyên thực sự hợp lại làm một, khi đó nó sẽ nằm trong tay sức mạnh để hủy diệt cả thế giới này. Hơn nữa nó cũng sẽ không tha cho tôi, bởi vì trong tay tôi hiện còn đang giữ những chú hồn khác đã bị chúng ta thu phục.”

Bách Phú hoang mang gật đầu nói: “Oh, thậm nào anh cứ luôn cất giấu những chú hồn kia đi, hóa ra là vì chúng vẫn còn nguy hiểm. Lần sau Thợ săn và Dịch Đạo nếu còn hỏi chuyện về chú hồn tôi sẽ nói rõ với họ, tránh để họ đoán linh tinh.”

Nghe thấy lời này của Bách Phú, Mậu Ly hơi hơi ngậy ra, theo đó bất lực mỉm cười, trong con mắt đẹp đẽ kia quét qua tia sáng, như có chút mê hoặc, lại nhiều hơn một chút bất đắc dĩ và cố chấp.

*

“Chung Chí đã đuổi Tần Chính ra khỏi công ty rồi.” Một câu nói lãnh đạm này của Lăng Hạo khiến Bách Phú giật mình.

“Tại sao chứ?”

Lăng Hạo cười khẽ, giống như chuyện này không hề nằm ngoài dự liệu của anh ta vậy: “Tần chính kia trước mặt bao người nói Chung Chí là kẻ thất bại dưới tay ông ta. Cô cho rằng Chung Chí sẽ thực sự vì một câu xin lỗi mà tha cho ông ta hay sao? Vậy thì sau này anh ta làm sao còn uy tín nữa?”

“Nhưng làm thế lẽ nào sẽ có uy tín hay sao?” Bách Phú không cho thế là đúng nhỏ giọng hỏi ngược lại.

Lăng Hạo lại hơi mỉm cười, không phản bác.

Bách Phú đột nhiên hỏi thêm: “Nếu đã như thế này, anh lúc đó sao còn đi thuyết phục Tần Chính, như thế không phải vô ích sao?”

“Sao có thể chứ?” Lăng Hạo kiên nhẫn giải thích, “Kỳ thực như thế này đối với chúng ta mà nói, thì có ba điểm lợi: Thứ nhất, kéo gần được quan hệ giữa chúng ta và Chung Chí, như thế này ít nhất chúng ta cũng không phải vất hết óc ra để đi tiếp cận anh ta nữa. Thứ hai, chuyện lần này là để thăm dò. Chung Chí trước đây tôi đã từng tiếp xúc, mặc dù tuổi trẻ không mấy kinh nghiệm, nhưng tuyệt đối không phải người không biết lượng sức. Lúc này phản ứng của anh ta ít nhất cũng đã nói rõ một điểm, đó chính là anh ta đang chịu sự ảnh hưởng của chú hôn. Thứ ba, chú hôn kia rất có khả năng sẽ tìm một cơ hội, vì Chung Chí phân tâm đi đối phó với Tần Chính. (Đừng nghi ngờ điểm này, vì Mậu Ly cũng đồng tình với suy nghĩ này của tôi.) Đến lúc đó chúng ta có thể lợi dụng lúc chú hôn này chuyển hướng sức mạnh, mà khiến Chung Chí hợp tác với chúng ta.”

Hai mắt mở tròn nghe những lời này, Bách Phú có chút bất mãn chu miệng nói: “Hóa ra anh và Mậu Ly đã bàn bạc hết cả rồi, vậy còn nói với tôi làm gì nữa?”

“Áy... ..” Lăng Hạo nhận được tín hiệu có chút thất vọng trong lòng Bách Phú, nhất thời cũng không biết nên nói gì, chỉ đành bày trog kéo kéo góc áo của Bách Phú an ủi.

Bách Phú thấy vậy lại có chút kỳ lạ hỏi lại: “Anh và Mậu Ly không phải không thèm nhìn người kia à? Sao giờ lại bình thường thế?”

Lăng Hạo nhìn Bách Phú một cái, lãnh đạm nói: “Đàn ông... ..chính là thế đấy.”

*

Chung Chí tắm xong, mệt mỏi nằm xuống giường. Hôm nay có quá nhiều việc khiến anh ta vui vẻ, ký được một hạng mục lớn với Lăng Hạo, đuổi được lão Tần Chính đáng ghét kia ra khỏi công ty. Nét mặt của Tần Chính khi đó Chung Chí vẫn còn nhớ rõ, giờ nghĩ lại càng khiến anh ta vui hơn.

Sau đó, điều làm Chung Chí vui nhất là, Dao Dao lần đầu tiên chủ động hẹn hò với anh ta. Cô gái suýt chút nữa là làm chị dâu của anh ta, cuối cùng đã thoát khỏi bóng đen anh trai anh để lại, như đóa bách hợp tươi tắn, đang nở rộ nụ cười với anh ta.

Đột nhiên, câu nói của Tần Chính lại vô tình xuất hiện trong đầu Chung Chí: “Cậu đừng tưởng lấy được tất cả những thứ của anh cậu, thì sẽ là anh ta! Cậu vĩnh viễn cũng không thể so với anh ta được!”

Câu nói này lập tức khiến Chung Chí đang tỉnh thần phần chấn như rơi xuống hố băng. Hít sâu một hơi, ánh mắt của Chung Chí đột nhiên biến thành lãnh khốc vô tình.

Tắt đèn, Chung Chí sau đó nghĩ: Không biết giấc mơ kia còn xuất hiện nữa hay không. . . . .

Không nằm ngoài mong đợi của Chung Chí, giấc mơ trước đây anh ta vẫn nằm mơ đến mức tỉnh rồi cũng không cách nào quên được lại bắt đầu. Nhưng lần này, giấc mơ đó không chỉ khiến trí nhớ của anh ta có phần thay đổi mới, còn khiến anh ta từ sâu trong trái tim có một cảm giác kỳ lạ, cảm giác đồng cảm vô cùng. Cảm giác này thực lạ lắm. Đồng thời, lại có một cảm giác hoảng sợ chưa từng có lần trong đó.

Chung chí có lúc thậm chí còn có thể cảm thấy rõ, trong lòng như đang có thứ gì đang lớn dần.

Không khiến Chung Chí thất vọng, giấc mơ lại tiếp tục, chỉ là sự việc lần này xảy ra trong mơ khiến anh ta thực bất ngờ.

Hai huynh đệ Thạch Ngọc và Thạch Phương lại lớn lên không ít, theo năm tháng lớn dần của hai anh em còn có cô gái tên Mãn Xuân kia.

Sự phát triển của câu chuyện này cur nhiên lại giống hệt như chuyện của anh em Chung Chí và Chung Nghĩa. Tiểu đệ Thạch Phương rất thích Mãn Xuân, nhưng Mãn Xuân lại có cảm tình với danh y Thạch Ngọc. Nhất là khi nhìn Thạch Ngọc chăm chú chữa bệnh cho mẹ mình, trong mắt Mãn Xuân lại đọng đầy sự sùng bái và ngưỡng mộ. Đương nhiên, tất cả những điều này không qua được mắt Thạch Phương.

Những cảnh tượng sau đó lại giống như trong rạp chiếu phim, bị phóng lên rất to.

Dù đó lại là những cảnh tượng ngắt đoạn không liền nhau, song lại khiến Chung Chí hiểu rõ ràng.

Đôi mắt càng lúc càng lạnh lùng của Thạch Phương, những tranh chấp giữa hai huynh đệ về chuyện y thuật, ca ca Thạch Ngọc bắt lực thờ dài, tiểu đệ Thạch Phương luôn luôn trầm ngâm. . . . .

Chung Chí nhìn sự tình xảy ra trước mắt, chỉ cảm thấy tất cả tất cả những điều này, vừa xa lạ, mà lại vừa quen thuộc.

Cuối cùng chuyện xảy ra lúc sau đã hoàn toàn khiến Chung Chí ngây người. Anh ta nhìn thấy rất rõ ràng Thạch Phương trong lúc hái thuốc đã một tay như thế nào đẩy ca ca mình rơi xuống vực...

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 195: Quyển 5 - Chương 194: Lốc Xoáy (10)

Chuyển ngữ: Bibon

“Sao lại có thể như thế chứ?” Chung Chí đã không thể làm một người khách xem thăm lặng hơn nữa, đây hoàn toàn không phải kết cục mà anh ta mong muốn.

Nhất là khi nhìn thấy Thạch Phương dẫn theo Mãn Xuân tới trước mộ phần của ca ca, bày ra dáng vẻ một tiểu đệ thống khổ nói với ca ca mình, nhất định sẽ chăm sóc Mãn Xuân thật tốt, Chung Chí gần như phát điên lên. Đây nào phải là tới để thăm nom người thân, mà rõ ràng là tới để thị uy! Còn giả ân giả nghĩa thể hiện sự thị uy đó.

Những chuyện sau đó còn đáng sợ hơn, Thạch Phương kia như đã trở thành chó điên, đến cả Bạch sư phụ đã từng chữa bệnh cứu sống anh ta cũng không được tha... ..

“Khốn nạn!” Chung Chí lớn giọng gầm lên với Thạch Phương.

Người ngoài nhìn vào có thể rất khó để hiểu được tâm tình của Chung Chí, kỳ thực Chung Chí hi vọng Thạch Phương có thể dùng cách của chính mình để học cho được y thuật, vượt qua ca ca. Sau đó quang minh chính đại theo đuổi Mãn Xuân, chứ không phải dùng thủ đoạn hạ lưu bỉ ổi khiến người khác ghê tởm như thế này. Chung Chí trước giờ, thực sự rất hi vọng chờ đợi giấc mơ này, nói cách khác cũng là hi vọng Thạch Phương có thể vượt qua được cái bóng của ca ca mình, vì bản thân, cũng là giúp Chung Chí trút nỗi lòng. Vậy nhưng ai mà ngờ kết cục thành ra thế này, tất cả biến thành bi kịch! Khiến Chung Chí không thể không gầm lên thống khổ.

Một giọng nói tàn khốc cười lạnh vang lên: “Người có tư cách nói ta như vậy sao?”

Chung Chí đột nhiên nhìn thấy đôi mắt của Thạch Phương nhìn về phía mình, Thạch Phương bộ dạng như chẳng hề có chuyện gì khiến Chung Chí càng thêm tức giận: “Tôi mà không có tư cách? Nếu tôi là anh tuyệt đối sẽ không thể làm như vậy!”

“Ha ha ha ha ... ..” Thạch Phương khoa trương cười ồm lên, sau đó định lại thần nhìn chăm chú vào Chung Chí. “Ta thực bội phục ngươi, những chuyện không cần nhớ lại có thể hoàn toàn quên sạch sẽ như vậy. Cứ như chưa từng xảy ra chuyện gì ý nhỉ... ..”

“Anh có ý gì?” Chung Chí bình tĩnh hỏi, song giọng nói có chút run rẩy đã để lộ ra sự bất an trong lòng anh ta.

Thạch Phương vẫn một thân áo dài trắng tinh khiết, toát ra vẻ mong manh tuấn tú. Nếu chỉ nhìn người, thực khó mà tin được hắn lại là kẻ tội ác tày đình vừa giết chết ca ca, vừa hại chết cả sư phụ mình, nhưng sự thật vẫn là sự thật, có rất nhiều việc không thể dùng mắt mà có thể nhìn ra được. Những hành động này của Thạch Phương đã vấy bẩn lên màu trắng trong kia, mà những người xung quanh hắn ta liệu có ai nhìn ra được điều này?

Đột nhiên, sắc mặt Chung Chí trắng bệch đi mấy phần, anh ta dường như có thể cảm giác được sắp có chuyện xảy ra.

Quả nhiên, Thạch Phương bỗng biến mất. Cảnh tượng lại tiếp tục hiện lên, chỉ là bây giờ xuất hiện không phải Thạch Phương nữa, mà chính là Chung Chí.

Đúng vậy, Chung Chí nhìn thấy là chính mình... ..

Lúc đầu khi biết được anh trai Chung Nghĩa và Dao Dao mình yêu thầm yêu nhau, Chung Chí bề ngoài thì giả vờ như không có chuyện gì nhưng đằng sau thì đem chiếc cốc pha lê anh trai tặng đập vỡ nát... ..

Khi người khác tăng bốc khen ngợi anh trai, Chung Chí gương mặt chán ghét xoay sang hướng khác... ..

Khi Tàn Chính bị hạ bệ phải đến công ty này, Chung Chí nổi giận vì anh trai tự ý quyết định, tranh cãi đến đỏ hết cả tai lên... ..

Lúc công ty hội họp, nhìn anh trai trên vị trí cao cao, Chung Chí vì sự tự ti của bản thân mà trở nên bất an... ..

Sau khi hạng mục thất bại, lúc anh trai nghiêm khắc trách mắng Chung Chí, anh ta dù xin lỗi mà thái độ vẫn là tức giận... ..

Đây chính là mình sao?

Chung Chí đang tự hỏi chính mình, anh ta trước giờ chưa từng chú ý tới, mình lại mang nhiều bất mãn đối với người anh thay thế cha nuôi mình lớn đến giờ như vậy. Là anh ta đã quên, hay là bản thân cố ý muốn trốn tránh hiện thực này?

Chung Chí còn đang chưa tìm được câu trả lời cho mình, thì giọng nói âm trầm của Thạch Phương lại vang lên: “Nhìn thấy rồi chứ, đó chính là người. Người cũng giống như ta, không cam tâm sống dưới cái bóng của ca ca mình.”

“Không, tôi không giống anh, ít nhất tôi cũng không giết chết anh trai mình.” Chung Chí lập tức phản bác lại, chỉ là giờ anh ta như kẻ mất sức không cách nào thể hiện rõ ra được khí khái của mình.

Thạch Phương lại lần nữa cười vang, cười đến mức Chung Chí nổi hết cả da gà. Một cảm giác vô cùng bất an khiến anh ta run rẩy, Chung Chí cố gắng khắc chế chính mình, không muốn để Thạch Phương phát hiện ra điều đó.

“Nếu người đã không nhớ được, thì để ta nhắc cho nhé.”

Nói xong, cảnh tượng lại được thay đổi.

Là ngày xảy ra tai nạn! Chung Chí cảm thấy hô hấp khó khăn hơn, đây chính là phần ký ức mà anh ta đã mất đi, cũng là phần ký ức mà Thạch Phương nhắc tới. Chỉ là tại sao lúc này trái tim anh ta đột nhiên lại đập dữ dội thế này, còn mang theo nỗi thống khổ vô cùng.

Tất cả quay trở về ngày xảy ra tai nạn ...

“Giờ, anh bảo em đi làm dưới quyền Tần Chính, nghe ông ta sai bảo sao?” Chung Chí phẫn nộ gào lên với anh trai đang lái xe.

Chung Nghĩa gương mặt không chút biểu tình trầm ngâm nói: “Đây đều là để tốt cho em cả, chỉ có làm việc dưới ông ta, em mới có thể hiểu được tại sao mình luôn bại trong tay ông ta. Lẽ nào em muốn thua ông ta cả đời này sao?”

Chung Chí phẫn nộ không thể đồng tình với ý kiến này của anh trai: “Học cũng có nhiều cách, tại sao nhất định phải thế này?”

“Bởi vì đây là cách học có hiệu quả nhất.”

Sau một hồi trầm mặc, lại hít thở sâu thêm mấy lần, Chung Chí bình tĩnh mở miệng nói tiếp: “Xin lỗi, anh, nhưng bảo em đi theo ông ta, em thực sự không làm được. Em từ chối.”

Nghe thấy câu này, Chung Nghĩa phẫn nộ xoay đầu ra phía em trai: “Em làm sao thế, như thế này là rút lui, em còn xứng làm em trai anh không?”

“Không xứng! Em sớm đã không xứng rồi!” Chung Chí bất lực đáp lại, giống như đang nói cho anh trai mình nghe, nhưng lại càng như nói với chính mình.

Chung Nghĩa nghe thế càng tức giận hơn: “Sao em lại không hiểu chứ? Tất cả những gì anh làm đều là vì em cả!”

“Xin lỗi, em không cần!”

“Vậy rốt cuộc em muốn thế nào?”

“Câu này phải là em hỏi anh mới đúng chứ.”

... ..

Hai anh em đang mải tranh cãi ai cũng không chú ý tới một bóng đen xuất hiện phía trước mặt, chỉ Chung Chí đứng bên cạnh quan sát lúc này mới phát hiện ra.

“Anh, cẩn thận!” Lời nói này còn chưa kịp nói, tai nạn đã xảy ra.

Cả chiếc xe lật nhào xuống, Chung Nghĩa là người hồi phục lại được đầu tiên đang lồm cồm bò ra khỏi chiếc xe.

Chung Chí vừa nhìn, ngây ra. Anh trai ra khỏi xe đầu tiên sao? Vậy anh ấy sao có thể... ..Nhìn kỹ hơn, hóa ra người bị kẹt trong chiếc xe không ra được, lại chính là mình!

“Sao lại thế này chứ? Sao lại như thế chứ?” Chung Chí không ngừng tự hỏi chính mình. ~

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 196: Quyển 5 - Chương 195: Lốc Xoáy (11)

Chuyển ngữ: Bibon

“Chung Chí, mau ra đây!” Chung Nghĩa kéo theo một cái chân dính bê bết đầy máu, giãy dụa bò đến cánh cửa xe bên cạnh Chung Chí.

Nơi xảy ra tai nạn khá là hẻo lánh, ít xe cộ vô cùng. Chung Nghĩa quyết định tự mình nỗ lực để cứu em trai. Cánh cửa xe đã bị biến dạng nghiêm trọng, muốn mở nó ra giờ đúng là chẳng phải việc dễ dàng. Nặng đến nửa ngày, phát hiện không thể mở ra được, Chung Nghĩa từ bên cạnh nhẩy lên một hòn đá lớn bên cạnh cửa xe. Sợ sẽ làm bị thương tới em trai mình, Chung Nghĩa không dám dùng lực quá lớn. Phải mất đến mười phút, anh ta mới có thể đập vỡ hoàn toàn tấm kính trên cánh cửa xe.

“Tiểu Chí, đừng sợ, anh trai sẽ cứu em ra.” Chung Nghĩa nắm chặt lấy vai Chung Chí, dùng lực muốn kéo anh ta ra phía ngoài, song áo của Chung Chí lại bị mắc vào trên xe, mặc cho Chung Nghĩa có kéo đến thế nào cũng không thể kéo ra được.

Chung Nghĩa nhìn em trai đang gần như hôn mê trong xe, cuống đến mức tay chân cũng run lẩy bẩy. Một anh trai khản trương đến thế này, Chung Chí đây là lần đầu tiên trông thấy.

Chung Nghĩa vô vọng cùng cực dùng sức đâm xuống mặt đất đầy những mảnh thủy tinh, khiến anh ta vốn đã bị thương đầy người giờ lại càng chảy nhiều máu thêm, song dường như Chung Chí không hề cảm thấy đau đớn chút nào. Sau khi suy nghĩ, Chung Nghĩa đột nhiên quay lại trong xe, gỡ chiếc áo của em trai đang bị móc vào xe. Sau đó, dùng lực đẩy Chung Chí ra phía ngoài xe.

Không rõ có phải vì được hít thở lại không khí trong lành hay không, mà Chung Chí lúc này thấy mình trong đó chợt tỉnh lại.

Do bên trong xe có đồ đạc chặn lại, nên Chung Nghĩa chỉ có thể bò ra từ phía bên ghế lái. Anh ta xoay người lại, nhìn thấy em trai mình đang đứng phía ngoài cửa. Chung Nghĩa vui mừng nở nụ cười, niềm hạnh phúc như lại được tái sinh vậy. Chung Nghĩa giơ tay hướng về phía Chung Chí, con đầu nơi cái chân bị gãy lại đang ảnh hưởng tới anh ta, khiến anh ta rất khó khăn khi bò ra phía ngoài. Dù sao vừa nãy cùng do việc cứu em trai là trách nhiệm nặng nề, làm hết trách nhiệm này, dường như sức lực trong người cũng không còn nữa.

Nhưng, nhìn em trai mình, nụ cười trên gương mặt Chung Nghĩa dần biến mất. Bởi vì, Chung Chí không hề tiến lên định kéo tay anh trai mình, anh ta dường như đang do dự.

Giây phút do dự ngắn ngủi đó thôi cũng khiến Chung Nghĩa đau buồn vô tận, lẽ nào em trai anh ta lại thực sự tức giận đến mức đó, đến giờ phút sống chết quan trọng như thế này cũng không đồng ý giúp anh ta một tay hay sao?

Chính vào lúc Chung Chí đang còn do dự, thì con lốc xoáy màu đen gây tai họa kia lại xuất hiện, ngay trên đỉnh đầu anh ta.

Lúc này, cảnh tượng mà Chung Chí nhìn thấy chính là hình ảnh mình đang cười, nhẹ nhàng đóng cửa lại, sau đó như không có chuyện gì xảy ra quay người bước đi, để lại chiếc xe đang bốc cháy càng lúc càng dữ dội do xăng chảy ra....

*

“Không, đó không phải tôi, là anh!” Chung Chí trầm mặc mất nửa ngày mới có thể nói được ra mấy chữ này.

“Hừm.” Thạch Phương hừ lạnh một tiếng nói. “Không sai, kẻ đóng lại cánh cửa đó chính là ta, kẻ mới thêm lửa cũng là ta. Song đó không phải là điều mà ngươi muốn làm hay sao?”

“Tôi không có!”

“Không cần phải tranh luận chuyện này với ta làm gì. Nếu như ngươi không muốn, vậy tại sao lại do dự lúc định cứu cả ca mình? Hẳn chỉ muốn ngươi kéo hẳn một cái mà thôi. Ngươi sao lúc đó lại do dự chần chừ như thế, tại sao không tình nguyện hi sinh thân mình như hẳn để cứu ngươi? Đại ca ngươi lẽ ra sẽ không chết, hẳn có thể tự mình trốn chạy trước thật xa. Là vì ngươi, hẳn mới quay lại trong xe, nên mới chết! Nói một cách khác, thì hẳn đã chết thay cho ngươi!”

Chung Chí không đáp lại, thậm chí đến nước mắt cũng không chảy ra được.

Thạch Phương nhẹ nhàng cười một tiếng, khuyên nhủ nói: “Ngươi nên bỏ cái tính thương người vớ vẩn kiểu phụ nữ đó đi. Muốn làm chuyện lớn, nhất định sẽ phải hi sinh một số thứ.”

Chung Chí vẫn như hòn đá không hề động đậy, đến con mắt cũng không hề chuyển động chút nào.

Lời thì thầm thôi miên bên tai vẫn tiếp tục vang lên: “Suy nghĩ kỹ một chút mà xem, ta có thể cho ngươi tất cả những gì ngươi khát vọng, thậm chí cả cô ta... ..chỉ cần chúng ta hợp sức lại, thế giới này sẽ không còn ai thắng được chúng ta nữa....”

Thạch Phương còn nói rất nhiều bên tai Chung Chí, song anh ta vẫn trước sau im lặng, thậm chí cũng không hề suy nghĩ. Lúc này, đến Thạch Phương đang gửi gắm thân mình trong người Chung Chí cũng không cảm giác được bất cứ động tĩnh nào.

“Ta cho ngươi một chút thời gian để suy nghĩ nhé. Lúc này, để ta đi giúp ngươi trừ bỏ Tàn Chính. Phải nhớ kỹ, hòn đá làm vướng chân thì phải vứt bỏ, tuyệt đối không được lưu tình. Nếu không, bọn chúng sẽ mãi mãi cười nhạo ngươi là thằng nhóc bắt tài vô dụng, chứ chẳng có ai cảm kích lòng nhân từ của ngươi đâu. Ngươi phải để cho kẻ khác thấy, rằng ngươi là kẻ không thể khiêu khích, cũng không thể bị đánh bại. . . .”

Lời nói bên cạnh tai cuối cùng cũng đã bay đi xa, Chung Chí giờ thậm chí bản thân đang tỉnh hay đang thức cũng không phân biệt rõ được. Trong đầu anh ta vẫn là một mảng trắng xóa không chút suy nghĩ, không có đau khổ, không có tội lỗi, cũng không có nhầm lẫn, chỉ có màn đêm đen đang không ngừng phủ xuống.

Một hồi nhạc chuông vang lên kéo Chung Chí quay về với thực tại, anh ta cảm di động lên xem, hóa ra là tin nhắn của Dao Dao. Trong đó viết: “Tớ rất vui, có thể đến uống với tớ cốc rượu không?”

Chung Chí cảm di động lên, mặc quần áo, thần sắc cứng đờ như gỗ bước ra khỏi cửa nhà, như một con rối không có suy nghĩ vậy. Đến bản thân anh ta cũng không biết, tối nay sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 197: Quyển 5-Chương 196: Lốc Xoáy (12)

Thực xl các bạn, từ chương này trở đi không phải do bibon phiên dịch nên có hơi khác. moq các bạn thông cảm :)

"Cậu đã đến rồi." Dao dao ngây ngô cười, dùng ánh mắt mông lung nhìn Chung Chí nói.

Người sắc mùi rượu xông thẳng lên xoang mũi, Chung Chí hơi nhú hạ chân mày.

Thấy Chung Chí như cũ đứng ở cửa không nói một lời, Dao Dao cảm chén rượu lão đảo về phía Chung Chí: "Sao cậu không vào đây, đến đây..."

Còn đã khiến Dao Dao bình thường nhanh nhẹn nhanh miệng bây giờ nói còn nhiều hơn, nàng có chút ngốc nghếch đứng đưa cái đầu nhỏ, nhéo cả vạt Chung Chí đem anh ta kéo vào trong phòng, một bên kéo, Dao Dao còn một bên lẩm bẩm: "Nhanh lên một chút đi, nhanh lên một chút đi."

Chung Chí không nói gì, tùy ý Dao Dao đưa hắn kéo vào trong nhà, sau đó nghe lời tiếp nhận chén rượu trong tay Dao Dao, đem bên trong rượu đổ uống một hơi cạn sạch. Mấy chén rượu đã cạn, Chung Chí ánh mắt càng thêm mơ màng, không chỉ nói người khác, khả năng ngay cả anh cũng không biết chính mình đang suy nghĩ gì.

Thấy Chung Chí từng ngum từng ngum uống cạn rượu, Dao Dao cười đến run rẩy hết cả người lại hơi ngây thơ. Về sau đã say khướt nàng cứ nhiên một chút ngồi trên đùi Chung Chí, còn nhẹ nhàng mà dùng cánh tay mềm mại trắng nõn khoát lên cổ Chung Chí.

"Tớ rất vô dụng phải không? Tớ biết cậu nói đúng, tớ hẳn là học được cách ý lại chính mình mà không phải người khác... Thế nhưng, thế nhưng ta thực sự làm không được..." Đôi mắt Dao Dao nhìn thẳng Chung Chí, trong làn nước mắt làm cho đôi mắt to có vẻ càng thêm mông lung, chỉ là ánh mắt kia dường như giống như nai con không ngừng chớp động.

Chung Chí nhìn lại ánh mắt Dao Dao, mà Dao Dao thì tiếp tục tự cổ tự nói: "Kỳ thực, Mình biết cậu đối với mình rất tốt, mình cảm giác được."

Dao Dao nhỏ giọng mạn ngữ đến tận cùng là không phải Chung Chí tha thiết ước mơ vài thứ kia, đại khái chỉ có Chung Chí mình mới biết. Hiện tại, Dao Dao chính như thuận ghé vào đầu vai anh, những sợi tóc mềm mại tinh mịn thỉnh thoảng nhẹ nhàng khẽ chạm lên cổ và gương mặt anh.

Mê người âm nhạc, ánh đèn mờ mờ, ái muội nói nhỏ, thơm ngát rượu ngon... Tất cả đều là như là mộng ảo, dường như Chung Chí mộng tưởng trúng đích cảnh tượng như nhau mỹ lệ.

Chung Chí chậm rãi đưa tay khoác lên Dao Dao mảnh khảnh trên vai, ánh mắt như cũ rời rạc mơ màng...

"Đã hơn một canh giờ, anh ta thế nào còn chưa tới?" Bách Phúc nhin không được mở miệng hướng Lăng Hạo hỏi.

Lăng Hạo cúi đầu nhìn đồng hồ tay một chút, hơi nhăn chân mày cho thấy anh đang lo lắng: "Hắn là nhanh đến thôi? Kỳ thực cũng không xác định hẳn rồi cuộc sẽ tới hay không, hẳn lúc đó chỉ là ừ một tiếng."

Hồi tưởng vừa trong điện thoại tình huống, Lăng Hạo tiếp tục nói: "Chung Chí vừa ngừng khí... Dường như có điểm là lạ."

"Thế quái nào?"

"A..." Lăng Hạo trầm ngâm một chút, hồi đáp, "Theo lý thuyết Chung Chí nghe được ta nói đến về chuyện đại ca của hần, hần là chỉ ít sẽ khổ sở hoặc là hạ. Nhưng hần hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng nào."

Bách Phúc nghĩ nghĩ, gật đầu bắt đầu nói: "Aija, quả thật có chút kỳ quái. Thật đừng sợ hần nhất định sẽ đến a."

Lăng Hạo cũng cúi đầu, "Dựa theo kế hoạch của chúng ta không nên như vậy. Chỉ là chiều tình huống hiện tại xem ra, chúng ta khả năng ở kế hoạch lúc sơ hở một vài thứ, mà chính là vài thứ kia ảnh hưởng tới hần."

"Mâu Ly ở trong phòng giúp đỡ Chung Nghĩa khôi phục một ít nguyên khí, nếu như Chung Nghĩa biết đệ đệ không đến, nhất định sẽ rất khổ sở. Còn có Dịch Đạo cùng thợ săn, hai người bọn họ muốn phụ trách tha trụ chủ hôn, bảo hộ tảo chính. Cũng không biết bọn họ có thể hay không chịu đựng được. Mâu Ly cũng nói, lần này chủ hôn sức mạnh tương đối mạnh..." Bách Phúc có chút bận tâm lại có một chút lo lắng nhìn phía ngoài cửa sổ.

Không có biện pháp, kế hoạch luôn luôn cần không nổi biến hóa. Hai người đồng thời lâm vào bất an lo nghĩ ở giữa.

Đột nhiên, Bách Phúc chỉ vào viễn phương một chiếc xe hướng Lăng Hạo kêu: "Anh xem! Chiếc xe kia dường như là Chung Chí! Ba 7 a!"

Bách Phúc chỉ thị phương hướng, Lăng Hạo gật mình, có chút chần chừ giảng đạo: "Là có điểm tương... Thế nhưng xa như vậy, ta thực sự nhìn không rõ lắm bằng số xe."

Quay đầu trở lại, Lăng Hạo kỳ quái về phía Bách Phúc hỏi, "Ánh mắt của cô không phải cận thị được rất lợi hại phải không, lúc nào trở nên mất sắc? Kính mắt không phải nhiều lắm chỉ có thể làm cho trắng đến 1. 0 sao? Ta 1. 5 ánh mắt đều thấy không rõ, cô cứ nhiên thấy rõ? Hơn nữa còn là bằng số xe?"

"Ách, ba 7 tương đối khá nhận thôi." Bách Phúc nói mình cũng không tin lý do, nghiêng đầu tỉ mỉ nghĩ nghĩ, cũng không biết hần là thế nào trả lời Lăng Hạo vấn đề. Ngay Bách Phúc ngờ ngác sững sờ thời gian, Chung Chí xe đã chạy tới cửa.

Lăng Hạo ngênh đón: "Rốt cuộc đã tới, còn sợ anh không đến."

Chung Chí xuống xe, không lộ vẻ gì, cũng không nói tiếng nào, chỉ là yên lặng nhìn Lăng Hạo.

Thấy Chung Chí không có trả lời, Lăng Hạo cũng lúng túng một chút, nhưng không có thời gian làm cho anh ta làm lỡ. Lăng Hạo cùng Bách Phúc vội vã đem Chung Chí mang vào phòng, trực tiếp đi tới thợ săn ở tầng hầm ngầm, nơi đó cũng là bày đặt phong tỏa linh hồn Chung Nghĩa trong cái gương.

Mâu Ly thấy Chung Chí tới, cũng không nói nhiều lời vô ích, trực tiếp chỉ vào cái gương đang phủ miếng vải đen nói: "Đại ca người ở bên trong, hần có vài lời muốn cùng người nói. Thế nhưng không nên lâu lắm, hần bị thương rất nặng, có khả năng hồn phi phách tán."

Chung Chí không nói gì, trực tiếp đi tới cái gương trước mặt, ánh mắt so với Mâu Ly còn lạnh hơn mấy phần.

Bách Phúc cùng mọi người cũng tôn trọng Chung Nghĩa, toàn bộ ly khai tầng hầm ngầm. Chỉ là trước khi rời đi, Bách Phúc có chút bận tâm nhìn bóng lưng Chung Chí, dù sao phản ứng của anh ta thực sự quá mức không bình thường.

"Đi thôi." Mâu Ly nhẹ nhàng lời Bách Phúc, "Có một số việc nhất định phải hai người bọn họ mặt đối mặt giải quyết, chúng ta là người ngoài không giúp bọn họ được."

Bách Phúc thờ dài một tiếng bắt đầu rời đi. Mâu Ly nói rất đúng, có một sự tình, chỉ có thể chính hai người họ giải quyết, người khác không thể xen vào.

Chung Chí đối mặt một người cao sau cái gương, ngờ ngác đứng. Hồi lâu sau, Chung Chí nhẹ nhàng nắm lấy kính miếng vải đen, tựa hồ do dự cái gì. Trong lòng bàn tay xuất hiện mồ hôi, miếng vải đen cũng bị nắm chặt tạo thành nhiều nếp nhăn.

Rốt cuộc, Chung Chí một tay lấy miếng vải đen kéo xuống.

Cũng giống những mặt kính khác, bóng loáng san bằng, nhưng điều đặc biệt là mọi thứ xung quanh đều không thể nhìn thấy trong gương kể cả thân ảnh của Chung Chí. Mặt kính, chỉ là mệnh mỏng một mảnh, hết như không có đầu c, nhìn không thấy bờ. Chung Chí tỉ mỉ nhìn kính mặt, ánh mắt như cũ mơ màng, chỉ là hiện tại lại coi như hơn một chút mê hoặc cùng mâu thuẫn.

Chậm rãi, kính mặt hình ảnh thay đổi, mà Chung Chí biểu tình đã ở theo nó mà thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lối Nguyên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 198: Quyển 5- Chương 197: Lốc Xoáy (13)

Thợ săn cùng Dịch Đạo hai người buồn chán nhìn chằm chằm ở trong quán rượu uống sấp say không còn biết gì, Tần Chính hơi có chút không kiên nhẫn.

"Người này tại sao còn chưa đi?" Thợ săn có chút nôn nóng nhìn đồng hồ tay một chút, "Đã 3 giờ! Hắn còn chưa đi sao?"

Dịch Đạo xấu xa cười, "Người không thấy được a, hắn còn đang trái ôm phải ấp, làm sao đi được?"

Liếc nhìn Tần Chính một cái, thợ săn khinh miệt hừ một tiếng.

Nhìn thấy bộ dáng thợ săn, Dịch Đạo nhìn không được vừa cười, cố ý đưa ánh mắt xem kỹ nhìn thợ săn từ trên xuống dưới: "Aija, không phải chứ? Có phải là đàn ông hay không vậy? Người ngay cả một người con gái cũng chưa thích qua... Đương nhiên, người tiếp xúc với các cô gái rất ít. Hắc hắc, ta thấy Anh Đào cũng được đấy, hiện tại đã ngoan hơn. Hơn nữa cũng rất xinh đẹp, tay nghề cũng không tệ, hắc hắc hắc hắc..."

Thợ săn tức giận cắn chặt răng trừng mắt nhìn Dịch Đạo, thực sự Thợ săn chỉ muốn đánh vào cái mặt béo tròn kia của Dịch Đạo.

Dịch Đạo thấy sự dữ tợn trên gương mặt Thợ săn, thế nhưng vẫn cố trêu đùa, thật sự rất buồn cười.

Nhìn Dịch Đạo dương dương đắc ý, Thợ săn đột nhiên không tức giận nữa, trái lại ôn nhu cười với hắn. Thợ săn cười không ngừng khiến cho toàn thân Dịch Đạo nổi hết da gà. Thợ săn bỗng lên tiếng càng làm cho Dịch Đạo nghẹn họng nhìn trân trối: "Anh Đào không được tốt lắm, kỳ thực ta vẫn cảm thấy Kỳ Nhan không tồi."

Nhắc đến Kỳ Nhan, Dịch Đạo mặt chợt trở nên đỏ bừng, ngơ ngác nửa ngày nói không nên lời. May là quán bar đèn mờ ảo, thợ săn không nhìn thấy biểu cảm này. Dịch Đạo chỉ muốn tìm cái lỗ nào đó để chui.

Chỉ một câu nói của mình mà khiến Dịch Đạo như vậy, Thợ săn đắc ý cười lớn. Nhưng khi nhìn vào ánh mắt thiếu não có chút u buồn, Thợ săn lại có chút thương hại.

Đột nhiên, thợ săn nhìn sang Tần Chính đã lao đảo đi về phía cửa, thợ săn lập tức vỗ vai Dịch Đạo vẫn còn đang xấu hổ, nói: "Mau, hắn đi." Sau đó bước nhanh đi theo.

Hai người già vờ cũng đi lấy xe, cùng Tần Chính cùng đi xuống bãi đỗ xe. Ngay khi Tần Chính chuẩn bị lên xe thì phía sau bỗng xuất hiện vòng xoáy đen.

"Tới." Dịch Đạo thấp giọng nói, Dịch Đạo không còn ngại ngùng, lấy lại sự bình tĩnh.

Thợ săn cười nhẹ gật đầu một cái.

Cũng giống lần trước tấn công Bách Phúc, vòng xoáy nhanh chóng vây lấy Tần Chính. Tần chính cả kinh, vừa phát hiện ra nhưng đã không còn kịp rồi. Lún sâu vào vòng xoáy, hắn cả sức lực giãy giụa cũng không có.

Dịch Đạo cùng thợ săn vội vã chạy tới, dùng phương pháp của Mậu Ly dạy bày một tiểu trận.

Chú hồn thước thạch đắc ý vênh vào chắc hẳn vẫn nhớ lúc tấn công Bách Phú, Thợ Săn và Dịch Đạo cũng phải bó tay bất lực vì thế căn bản không xem họ ra gì. Chỉ là sự việc đây đưa đến tần chính, muốn kết thúc họ sớm hơn, sau đó trở lại chỗ Chung Chí.

Đáng tiếc, lần này Dịch Đạo cùng thợ săn đến có chuẩn bị, thước khối đá muốn đơn giản kết thúc trận chiến này hoàn toàn không dễ dàng.

Vây quanh vòng xoáy Dịch Đạo cùng thợ săn lần lần câu thần chú, rất nhanh, thước khối đá đã cảm thấy không ổn. Một cổ luồng hơi nóng không ngừng hướng tới gần hắn, từ một nghìn năm thước khối đá lần đầu tiên lại cảm giác được sự đau đớn. Co quắp một chút, thước khối đá nhận ra mình đã bị hãm sâu ở dưới đáy giếng.

Nếu như lúc này bên cạnh có người nói, cũng có thể thấy được vấn đề. Một dải ánh sáng kim quang vây quanh trên đỉnh vòng xoáy, những tận gió xoáy mạnh đến thế nào cũng không tránh được kim quang buộc chặt, chỉ có thể thống khổ giãy dụa. Vì không thể chống cự được, vòng xoáy đành phải "Phun" Tần Chính ra khỏi, toàn lực đối phó với ánh sáng kim quang kia.

Chú hồn thật không ngờ kim quang lợi hại đến vậy, mặc cho nó giãy giụa, kim quang chỉ biết càng bó càng chặt. Ở phần dưới của vòng xoáy, chú hồn cũng theo một màu đen vòng xoáy mà dần dần hiện ra nguyên hình, chính là thước khối đá.

Thước khối đá bị hai người bất ngờ chọc tặc, gài thét sử dụng toàn bộ sức lực của mình. Rất nhanh, thợ săn cùng Dịch Đạo cũng cảm giác được luồng khí kia, thế nhưng không đỡ kịp. Từng giọt mồ hôi nặng trĩu trên gương mặt hai người, môi tái nhợt, máu từ khóe miệng chảy ra... Hai người chịu nổi đau thống khổ mất dần năng lượng.

Năng lượng tích tụ ngàn năm rốt cuộc không phải bình thường có thể đối phó được, thước khối đá rất nhanh phá được vòng vây chặt chẽ của Dịch Đạo và Thợ săn. Vài phút sau, hai người không chịu được nữa cũng phun ra một ngụm máu tươi, ngã xuống mặt đất, hô hấp cũng rất khó khăn.

Thước khối đá hiện thành một thân ảnh mặc áo choàng trắng, diện mạo tuấn tú không một chút tà ác. Nhưng Dịch Đạo cùng thợ săn đã sớm biết hắn

không phải là kẻ tốt đẹp gì, không còn sức lực, hai người chỉ biết bắt lực nhìn khối thước đá

Thấy bộ dạng thảm hại của họ, lại liếc liếc mắt thấy Tần Chính đang bất động trên mặt đất, thước khối đá cười lạnh một chút nói: "Hôm nay các người may mắn, chờ ta giải quyết xong việc cần làm, sẽ giải quyết các người."

Nói xong, thước khối đá quay người lại liền không thấy bóng dáng.

Dịch Đạo cùng thợ săn liếc mắt nhìn nhau, lập tức gọi điện thoại cho Mâu Ly kể lại mọi việc vừa xảy ra, sau đó, ngã xuống đất không dậy nổi, tần chính lại phải kéo bọn họ lên xe, vội vàng về nhà.

"Xin lỗi, chúng ta cố gắng hết sức. Hắn thực sự rất mạnh, chúng ta thực sự không thể đánh lại hắn." Thợ săn có chút áy náy nên mở lời trước, Dịch Đạo cũng ở một bên cúi thấp đầu, như thể đang làm bộ dạng có lỗi.

"Không sao." Mâu Ly không hề thay đổi sắc mặt nói, "Thế là được rồi, quan trọng nhất là Chung Chí rốt cuộc có chịu giúp chúng ta hay không."

"Nếu như hắn không giúp chúng ta làm sao bây giờ?" Dịch Đạo cẩn thận hỏi.

Mâu Ly cười một chút, mang theo sự ma mị đầy tà khí, "Vậy chỉ còn cách hợp lại để cá sa vào lưới thôi." Khẩu khí vẫn lạnh lùng, dường như đối với mình sinh tử hoàn toàn không là gì.

Lời nói đầy hàn ý của Mâu Ly, làm cho thợ săn cùng Dịch Đạo thấy lạnh run người.

Thợ săn cùng Dịch Đạo trong lòng cũng đầy chấn phục: "Mâu Ly thực sự là một người rất lợi hại, may là hắn không phải kẻ thù của ta."

Bạn đang đọc truyện *Mười Ba Lời Nguyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.